

BIBLION ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΝ
ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Η Γ Ο Υ Ν

ΔΙΔΑΧΑΙ, ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Εἰς τὰς Κυριακὰς ὅλα τῷ Ἐρμιατῷ.

ΣΥΛΛΕΧΘΕΙΣΑΙ ΠΑΡΑ ΑΓΑΠΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ.

Προσθεῖσθαι ὡν πᾶ τέλει τῆς Ἐξηγήσεως τῷ Ἀγίῳ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΑΤΡΟΜΕΝΕΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΕΝΔΕΚΑ ΕΩΘΙΝΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ.

Νεωστὶ μετατυπωθεὶ εἰς κοινῶν τῶν Ὁρθοδόξων
ᾠφέλειαν, ἔ ἐπιμελῶε διορθωθεὶ.

αζυζ. ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ, 1797.

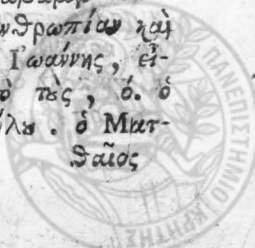
ΠΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΩ ΓΑΥΚΕΙ ΤΩ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

ΑΚΑΚΙΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΤΕΛΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Οἱ Παλαιοὶ ἐκείνοι καὶ θεοὶ ἄνθρωποι, ὅτε ἦσαν ἀπὸ τῆς Νόμης, δὲν ἐχρειαζόντο Βιβλία καὶ γραμματα, ἕχασι καθαρὰν τὴν διάνοιαν, καὶ ἐφωτίζοντο ἀπὸ θεῖαν ἑλαμψιν, καὶ ἐπέλεσαν τῶ θεῶ τὰ ἀποσάγματα, σιωποῦντες αὐτὰ ἀπόσωπον, μὲ ἀπόσωπον, καθὼς ἦτον ὁ Νῶε, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, ὁ Ἰῶβ, ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἕτεροι. Ὑστερον δὲ, ἐπειδὴ ἀδύνησαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ δὲν ἦσαν ἀξιοὶ νὰ διδάσκωνται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, πῶς ἔδωκε πῶς γραφὰς ὁ φιλοἰθρῶπος θεός, ἕχα νὰ μανθάνω ἀπὸ ταύτας, καὶ νὰ τελῶσι τὰ ἁγία τε θελήματα. καὶ πάλιν, ὕστερον ὅτε ἐσαρκώθη ὁ Υἱὸς τῶ θεῶ καὶ ἐγένετο ἄνθρωπος, τοῖς μὲν Ἀποστόλοις αὐτοπροσώπως ὡμίλησε, καὶ πῶς ἔσειλε νὰ διδάσκωσιν. Ἐπειδὴ δὲ μὲ ταῦτα ἔμελλε νὰ φυβῶσεν Αἴρεσις, νὰ φθείρῃ τὰ ἡθῆμας, ὠκονόμησε καὶ δίδόκησε, νὰ γραφῶσι τὰ Εὐαγγέλια, ἕχα νὰ διδασκώμεθον ἀπὸ ταῦτα τὴν ἀλήθειαν, νὰ μὴ πέσωμεν εἰς καμίαν Αἴρεσιν. Τέσσαρα Εὐαγγέλια μᾶς ἔδωκε, διότι πῶς τέσσαρας Καθολικὰς Ἀρτιὰς ἀπὸ ταῦτα μανθάνομεν, τὴν Ἀνδρείαν, τὴν Φρόνησιν, τὴν Δικαιοσύνην, καὶ Σωφροσύνην. „ Τὴν Ἀνδρείαν, ὅταν λέγει. Μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῆς ἀποκτείνων τὸ σῶμα. Τὴν Φρόνησιν. Γίνεθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις. Τὴν Δικαιοσύνην. Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως. Τὴν δὲ Σωφροσύνην. Ὁ ἐμβλέψας γυναῖκα ἀπὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἡδὴ ἐμοίχθισεν αὐτῷ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆ. Καὶ μὲ ἄλλον τρόπον, τὰ Εὐαγγέλια εἶναι σῦλοι τῶ Κόσμου. ὅστις ἔχει μέρη τέσσαρα, Ἀνατολήν, Δύσιν, Ἄρκτον, καὶ Μεσημβρίαν. ἀρέπει λοιπὸν καὶ οἱ σῦλοι νὰ εἶναι τέσσαρες. Καὶ λέγεται Εὐαγγέλιον, ἕχατὶ ἀναγγέλλει καὶ μᾶς πληροφορεῖ κατὰ ἀσάγματα, ἦγεν ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, δικαίωσιν, εἰς Οὐρανὸς ἀνάβασιν, Υἱοθεσίαν θεῶ, κληρονομίαν αἰωνίαν ἀπολαύσεων, καὶ ἐλευθερίαν κολάσεως. Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐγράφα μᾶς ἀναγγέλλει καὶ διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον, πῶς τὰ ἐλάβομεν εὐκολὰ χωρὶς νὰ κοπιῶσαμεν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ θεῖαν χάριν, φιλοἰθρῶπίας καὶ ἔλεος. Ἀπὸ τέρας τέρας, δ'. Εὐαγγελιστὰς οἱ δύο, Ματθαῖος καὶ Ἰωάννης, εἶναι ἀπὸ τῶς δώδεκα Ἀποστόλους. ὁ δὲ Μάρκος καὶ Λουκᾶς ἀπὸ τῶς, ὁ δὲ Μάρκος τῶ Πέτρος μαθητῆς καὶ ἀκόλουθος. ὁ δὲ Λουκᾶς τῶ Παύλου. ὁ Ματθαῖος

Θαῖος γὰρ ἔγραφε τὸ Εὐαγγέλιόν τε ἄπο τῆς ἄλλης προτίτερα εἰς Ἑβραϊκῶν γλώσσαν, πρὸς τινας Ἑβραίους ὅπως ἐπίσταν, καὶ τὸ ἔγραψεν ὑστερα ἄπο τὴν Ἀναλήψιν τῶ Κυρίου χρόνος ὀκτώ. ὁ δὲ Ἰωάννης ἐμπαγλώτισεν ὑστερα εἰς τὸ Ἑλληνικόν. ὁ δὲ Μάρκος τὸ ἔγραφε μὲν χρόνος δέκα τῆς Ἀναλήψεως, καὶ τὸ ἐρμηνεύσεν ὁ Πέτρος. καὶ ὁ Λευκὸς τὸ ἔγραψεν εἰς τὴν, ἰ.ε. Χρόνος. καὶ ὁ Ἰωάννης μὲν Χρόνος, λβ'. ἄπο τῆς Ἀναλήψεως, ὅπως ἦσαν ἀπεδαμῆνοι τότε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Τῶν ὁποίων τὰ Εὐαγγέλια ἐξήγησε καὶ τὰ τὰ ἤφεραν, ἕκαστος ἐν τῇ αὐτῇ τῶ ἔγραψεν ὁρθὰ καὶ ἀληθινὰ, καθὼς τὰ πράγματα ἔγιναν, καὶ τὰ ἐπαίνεσε. μόνον ὅσα ἔγραψαν μὲν συνομιῶν, αὐτοὶ τὰ ἐπλάτυνε, καὶ ὅσα ἀφῆκασιν ἀγραφα, ἀνεπλήρωσε. Ἐκ τῶτο καὶ ἄπο Θεολογίας ἀρχισεν, ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δὲν εἶπαν πῶς ἦτον Θεὸς προαιώνιος, ἦγεν ὁ Ματθαῖος καὶ Μάρκος. ἀλλὰ ὁ Ματθαῖος τὸ ἔγραφε πρὸς Ἑβραίους, οἱ τινες ὅταν πληροφορηθῶσιν, ὅτι ἄπο τὸν Δαβὶδ ὁ Χριστὸς κατάγεται, ἀπαύονται, ἕκαστος δὲ ἐθεολόγησεν.

Ἀλλὰ θέλει εἰπεῖ τινας, δὲν ἔφθανε μόνον εἰς τὴν γράψιν τὸ Εὐαγγέλιον; Ἐφθασεν, ἀλλὰ ἕκαστος δὲν φανερωθῆ καλλίτερα ἢ ἀλήθεια, ἢ ἐθέλησεν ὁ Θεὸς τὸ τὸ γράψιν τέσσερις. ὅτι βλέπωντας πᾶς εἰς τὴν τῆς, δ'. ὅπως δὲν ἐκάθισαν ἀντίμα, ἀλλὰ ἕκαστος εἰς τὸν ἄλλον, καὶ πάλιν δὲν ἔφερον, θαυμάζει, καὶ πιστεύει τὰ γραφόμενα. Καὶ εἰς τὴν τῆς, ὅτι εἰς μερικὰ ἔφερον. Λέγουσι, ὅτι εἰς τὰ πραγματώματα συμφωνοῦσι. πᾶς ὁ Θεὸς ἔγενεν ἄνθρωπος, γνηθεὶς ἄπο τῆς ὑπερβολομηθῆς Μαρίαν τῆς Ἀειπαρθενον, καὶ ἔκαμε θαυμάσια, ἐπέφη, καὶ ἀνέστη, καὶ εἰς Οὐρανὸς ἀνέβη, καὶ μέλει τὸ ἔλθῃ πάλιν τὸν κόσμον, ὡς Θεὸς πτωχὸς ἄνθρωπος. Εἰς τὴν συμφωνοῦν εἰς τὰ κυριώτερα, μὴ τῆς κατακρίνῃτε ἕκαστος τὰ μικρότερα. μάλιστα μὲν τῶτο, ὅπως ἔφερον ὀλίγον τίποτα; βιβλιώμεν κατ' εἰς πᾶς λέγειν ἀλήθειαν. ὅτι εἰς ἔλεγον ὅλοι ἴσια, ἢ θελε νομίση πᾶς; πᾶς ἐκάθισαν ἀντίμα, καὶ ἐσυμβεβλήθησαν καὶ τὰ ἔγραψαν. Λοιπὸν, Ἀδελφοί ἐν Χριστῷ καὶ Πατέρες μὴ πολυπραγμονοῦμεν, ἀλλὰ μάλιστα χωρὶς διαγμῶν τινα ἄς πισθώμεν ἀποεργα πάντα ὅσα ἐδίδαξαν καὶ ἐκήρυξαν οἱ Εὐαγγελισαὶ καὶ Ἀπόστολοι, καὶ ἄς φυλάγωμεν μετὰ τὴν ἐκείνην ὁλοκλήρως τὰ δόγματα καὶ διδάγματα. Καὶ πρῶτον μὲν, ἄς τὰ ὁμολογῶμεν μὲν τὸ εἶμα καθὼς τὸ πισθώμεν, καὶ τὰ νεφετῆμεν ἐπειὴς ὅπως εἰς αὐτὰ ἀντιβάλλομεν, τὰ τῆς ὁδηγῶμεν πρὸς αὐτὴν τῆν ἀλήθειαν. δεύτερον, ἄς σκεδάτωμεν μὲν τὰ ἔργα τὰ ὑποδείχοντες βεβαίαν τῆν Πίσιν αὐτῆν τῆν ἀληθειῶν καὶ ὁρθόδοξον, ὅτι ἡ Πίσις χωρὶς τῶ ἔργων εἶναι νεκρά, καθὼς λέγει ὁ μέγας Ἀπόστολος, καὶ οἱ ἄλλοι Διδάσκαλοι, καὶ ἔτε Πίσις χωρὶς ἔργα σώζει τὸν ἄνθρωπον, ἔτε τὰ ἔργα χωρὶς τῆς Πίσεως. Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸν καιρὸν ἐταῖον οἱ φελοτότεροι ἄνθρωποι εἶναι ἀρεῖματα, καὶ δὲν καταλαμβάνομεν τὸν κείμενον τῶ ἱερῶ Εὐαγγελίῳ, ἐπάχισα θεῶν ζήλω κινῶμεν ἕκαστος ὡφέλειαν, καὶ ἕκαστος μὴ μὸς ὡν με αἰώνιον, καὶ ἔβαλα μὲν ἕξοδον ἐδικῶν με τὸν ὀσιώτατον ἐν Μοναχοῖς κύρ Ἀγάπιον, καὶ ἐμπαγλώτισεν, ἦγεν ἐξήγησεν ἄπο παλαιῆς Διδασκαλίας εἰς κοινὴν γλώσσαν τὰ Εὐαγγέλια ὅλων τῶν Κυριακῶν τῶ χρόνος, ἕκαστος τὸ ἠμπορέση κατ' εἰς τὸ τὸ ἔβαλα μὲν δικολίαν, καὶ τὸ ἀκῆν τὰ θεῖκα προσάγματα, ὅπως καθε Κυριακῶν κηρύττεται, καὶ τὸ τὸ φυλάτῃ μὲν ὅλων τῶ τῆν μὴ

χλω, ὡς θέλω νὰ γῆ κληρονόμος τῆς ἑβραϊκῆς Βασιλείας. Ἐπεὶ ὅχι ἐκεῖνος
ὅπως ἀπεί, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὅπως κάμνει τὰς θείαις ἐντολαῖς εἶναι ἐπὶ τὸν
πανάγαθον Θεὸν ἐπαινετός. Δεχθῆτε λοιπὸν, ἀδελφοί μου Χριστιανοί,
ἐπέτω με τὴν καλὴν χάριν, ὅτι ἐπὶ πολὺν καιρὸν εἶχα εἰς τὸ νὰ ἀφελ-
θῶ τὸ Γένος, καὶ ἐξάβαστε τὸ καθεὶ Κυριακῶν καὶ νὰ ἀφελθῆτε αἰώνια. Καὶ
ἀφελθῶσας ἅγιοι Ἱερεῖς, ὅσοι τὸ ἀποκρίσθε, νὰ μὴ τὸ ἀναγνώσθε εἰς τὸν
Ὁρθρον, καθὼς ἔχετε συνήθειαν, ἀλλὰ εἰς τὴν Λειτουργίαν, πρὶν νὰ δώσθε τὸ
ἀντίφωνον, ὅτι τότε εἶναι συναγμένοι ἅπαντες, ἀμὴ εἰς τὸν Ὁρθρον δὲν ἔρχον-
ται, καὶ μάλιστα τὸν καιρὸν τῆς Θείας, ἕνατι εἶναι μικραῖς ἢ νύκτες. Καὶ εἰς τὸ
μέλλει νὰ ἀπολογηθῆτε ἑσείς οἱ Ἱερεῖς καὶ τὰς ἐνοσίχθυσας, ἕνατι δὲν τὰς να-
θεύετε ἐπιμελῶς, ἀμὴ πορεύονται ὡς ἀλογα ἀχαλίνωτα. Ὡς τῆς ἀμελείας καὶ
ἀναιδουσίας σας, ἄνθρωποι. Δὲν σὰς φθάσεν ἢ ἕξη ἡμέραις τῆς ἐβδομάδος νὰ ἐρ-
γάζεσθε, ἀμὴ καὶ τὴν ἡμέραν ὅτι ἀφίρωσαν τῆς Θεῶ οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας
μας, καὶ τὴν ἀνόμασαν Κυριακῶν, ἦγεν τὴν Κυρίαν ξέχωρα, δελθῶτε ἀγνωστοί
Οὐαί σας, ὅτι μὴτε σωματικὸν καλὸν κάμνετε, ἐπειδὴ ἐπιθελεῖν κάμνετε τὴν
Κυριακῶν, ἀφορίζεται τὸ ἔργον ἐκεῖνο καὶ χαίεται, μὴτε τὴν κόλασιν τῆς ψυχῆς
σας γλυπώνετε, ὅτι μέγαλον ἀνόμημα εἶναι τὸτο. Ἀφεῖτε γὰρ ὅλας τὰς ὑπὴ-
ρέσιαν ἅπαντες, καὶ συντρέχετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰς Κυριακὰς, καὶ τὰς Δευτέ-
ρας καὶ μεγάλας ἑορτὰς, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροντες,
νὰ ἀποκρίσθε τὰ τῆς Θεῶ τῆς Θεῶ, καὶ τὰ τῆς Καίσαρος τῆς Καίσαρι. ἦγεν τὴν πρῶ-
τὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, νὰ ἀχολᾶτε εἰς τὸν Ναὸν τῆς Κυρίας, ἀχαιεῖντες
καὶ δοξάζοντες καὶ τὰς θείας καὶ πολλὰς ἐργασίας ὅτι μὰς ἔκαμε, καὶ καὶ τὴν
ἄλλω τὴν μεγάλω ὅτι ἐλπίζομεν, τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἑβραϊκῆς μακαριότητος.
καὶ τὰς ἄλλαις ἡμέραις δελθῶτε καὶ τὰς χρεῖαις τῆς σώματος. Καὶ καθὼς εἶσε
εἰς τὰ βιωτικά ἐπιμελεῖς καὶ πρόθυμοι, καὶ δὲν ὀκνεῖτε, ἀλλὰ ὑπάγετε με βρα-
χάις, χιόνας, καὶ ἀέμας καὶ σπέρνετε, ἢ ἄλλω ὑπηρεσίαν κάμνετε, καὶ δὲν συλ-
λογίζεσθε τὴν κακοπάθειαν, ἀλλὰ χαίρετε, ἐλπίζοντες νὰ ἀπολαύσθε ἑσα-
δίαν δεκαπλάσιον, ἐπὶ ἄρειται νὰ εἶσε καὶ εἰς τὰ συμφέροντα τῆς ψυχῆς σω-
δαῖοι καὶ ἄσκητοι. καὶ μάλιστα ὡς ἀποκρίσθε τὸσον, ὅσον εἶναι ἡ ψυχὴ χρησιμώτερος
τῆς σώματος, ἕνατι τὸ πρόσκαιρον κέρδος κέρδι εἰς ὀλίγον καιρὸν καὶ βραχύτατον,
τῆς δὲ ψυχῆς εἶναι αἰώνιον. Προσέχετε δὲ ἀκριβῶς, καὶ σέκεθε εἰς τὴν Ἐκκλη-
σίαν με φόβον καὶ δειλάθειαν, ὡς ἵνα νὰ ἐσέκεθε ἑμφορῶν τῆς ἑβραϊκῆς Βασιλείας.
καὶ ὅταν ἔχετε τὸν φόβον τῶν, δὲν ἀφίρει ὁ Δαίμων εἰς τὸν νῦν σας ζῆλῶν
ἦγεν πονηρὰς λογισμὰς καὶ ἀκαθάρτα ἁμαρτήματα, τὰ ὅποια εἶναι αἰτία καὶ χαί-
τε τὸν μετὸν τῆς κόπης σας, τῆ μὴ γλάττη ἁμαρτῶν φθαργῶν, τῆ δὲ ψυχῆ
ἄποπα λογισμῶν. Λοιπὸν βιώτε πολὺν κόπον εἰς τὴν ἀναγκαίαν ταύτην ἐπι-
θεῖν, νὰ δώσθε τὰς πονηρὰς λογισμὰς ἀφύς ὅτι ἔλθουσι, καὶ νὰ μὴ τὰς ἀπο-
φθεῖτε. Καὶ ἀκρίσθε μίαν ἐρμηνείαν πολλὰ ἀφίρμον, καὶ δὲν τὸ βλάθει εἰς
μακροβιωτικὸν τὸ Προσίμιον, ἐπειδὴ εἶναι χρεῖαζόμενον. Τρεῖς λογισμοὶ ἔρχονται
πολλὰκις εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τῆ δίδει μεγάλω ἐνόχλησιν. α. τῆς Βλασφη-
μίας. β. τῆς Ὑπερηφανίας, καὶ γ. τῆς Πορνείας. εἶναι καὶ ἄλλοι, ἀμὴ ἐπέκεινται
οἱ χαλεπώτεροι. καὶ τὴν ναθεῖν ὅτι χρεῖαζομεν δι' αὐτὰς, ἔχετε καὶ καὶ τὰς ἄλ-
λους. Εἰς ἐπέκεινται τὰς, γ. καὶ λογισμὰς πίπτουσι πολλὰκις ἐ μόνον οἱ ἀμελεῖς καὶ
φθαρμοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐνάρετοι ἄνθρωποι. ἕνατι ὅταν δὲν δυνάμει ὁ μισθός.

λος να μᾶς ῥίψῃ εἰς τὴν ἀρᾶν τῆς ἀμαρτίας, μᾶς φέρνῃ ἀντὶς τὰς πονη-
 ρὰς λογισμῶν, ἵνα μὴ μολώῃ τὴν ψυχὴν ἢ διάνοιαν. ἢ μάστιγα ὅταν ἐ-
 κάρῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ ἔχωμεν μισθὸν οὐράνιον. Ἡ ἰαφεῖα
 τὴν εἶναι, ἵνα μὴ τὰς ἐργῶν ποσῶν, ἕτε· ἵνα τὰς δέχῃ μετ' ἡδύτητα καὶ νο-
 σιμάδα ὅταν ἔλθῃσιν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ να τὰς διώχνης, ἢ να ἐνθυμᾶσαι ἄλ-
 λα ψυχοφελῆ νοήματα. Λόγος χάριν, ἔρχεται σε λογισμὸς ὅτι πορνύεις,
 ἐὰν σαματίσης εἰς αὐτὸν να γλυκαίνεται ἡ διάνοιά σου, ἔχεις ἀμαρτίαν, ἵνα
 τί εἶναι μετ' τὸ δέλημά σου. ἀμὴν αὖ τὸν διώχνης δίδως, να ἐνθυμηθῆς τὴν
 δόξαν τῆ Παραδείσου ἢ ὑπόλασιν, ἢ τὴν αἰώνιον κόλασιν, ἢ ἄλλα ὅμοια,
 δὲν ἔχεις πταισίμον. Τὸ ὅμοιον κάμνε καὶ εἰς τὴν βλασφημίαν, ἢ ὀλόγια
 τὸν Θεὸν μὴ φόβη πολλῶν, να φύγη ἐκεῖνος ὁ κακὸς λογισμὸς. Καὶ τὴν ὑπερηφα-
 νίαν νικᾷ μετ' τὴν ταπεινώσιν, να μὴ ἐνθυμᾶσαι τὰς ἀρετὰς σου, ἀλλὰ τὰ
 κακὰ ὅπῃ ἐπράξῃς, να ταπεινώσῃσαι. ἢ αὐτὴ ἡ ταπεινώσις ταπεινοὶ τὰς Δαί-
 μονάς, ἢ σινορπίζῃσι τὰ πονηρὰ νοήματα. Σιωφῆτε γὰρ εἰς τὴν Ἐκκλη-
 σίαν, καὶ σπερδάτε να κάμνετε τὰ καλὰ ἔργα ὅπῃ ἀκίετε εἰς τὰς ἀνάγκη-
 σεις. ὅτι δὲν δικάζονται ἐκεῖνοι ὅπῃ τὰ λέγουσι ἢ ἀκίεσαι, ἀλλὰ ὅσοι τὰ
 πελειώσῃσι. Καὶ ὅς τις δὲν διωθῆναι να φυλάξῃ ὅλας τὰς ἀρετὰς, ἄς κάμη
 ἕσπον να ὑποκίψῃ καὶ τὰς ἑῖς, ἢ γεν, Ἀγάπην, Ἐλεημοσύνην, καὶ Τα-
 πείνωσιν. ὅτι ὅποιος εἶναι μνησίκαιος, ἢ ἀνελεῖμαν, ἢ ὑπερήφανος, κολάζεται
 ἐξ ὑποφάσεως, ἢ ἄς βιάσῃ πάσας τὰς λόγους να τὰς ὑποκίψῃ μετ' τὴν θεῖαν
 βοήθειαν. Καὶ ἀφρακαλέσῃτε, ἀφρακαλώσας, ἢ δειθῆτε τὸν Κύριον, να τὰς
 ὑποκίψῃ καὶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος να μὴ κολασθῶ, ὅπῃ δὲν τὰς ἐρύλαξα, ὅτι
 ἵνα να σᾶς ὠφελήσω τὰ ἔγραφα. Καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν βασιλαρχίαν τοῦ
 Θεοῦ ὅπῃ μᾶς, να συχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας μετ' ἵνα τὴν καλωσύνην καὶ τὴν
 ὅπῃ σᾶς ἔκαμα. ἢ ἀρέπει ἢ ἐσεῖς να προσέχεθε ἵνα λόγους μετ', καὶ ἐξό-
 χως οἱ Ἱερεῖς να μὴ μνημονύετε. Καὶ προσέχετε να μὴ πολήσῃ τινὰς σας
 να λειτουργήσῃ, χωρεῖς να κάμη ἀγάπην μετ' ἐκείνης ὅπῃ ὑβρίδισαν, ὅτι
 καίεται ἀσάπως ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς Θεότητος. ἀλλὰ μετ' καθαρὰν καρδίαν τὴν
 θυσίαν τῷ Θεῷ ἢ Σωτηρὶ προσφέρετε. Καὶ προσέχεθε ἵνα ὅλας τὰς Ὁρθο-
 δόξας Χριστιανὰς, ὅπως λυθῶσῃ τῆς αἰωνίης κολάσεως, καὶ ἀξιοθῶσῃ τῆς
 ἁγιανῆς μακαριότητος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὁ ἀρέπει πάντα δό-
 ξα, τιμὴ καὶ προσκυνοῖσι σὺν Πατρὶ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ
 εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ΑΜΗΝ.

...καὶ τὴν ἀρᾶν τῆς ἀμαρτίας, μᾶς φέρνῃ ἀντὶς τὰς πονη-
 ρὰς λογισμῶν, ἵνα μὴ μολώῃ τὴν ψυχὴν ἢ διάνοιαν. ἢ μάστιγα ὅταν ἐ-
 κάρῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ ἔχωμεν μισθὸν οὐράνιον. Ἡ ἰαφεῖα
 τὴν εἶναι, ἵνα μὴ τὰς ἐργῶν ποσῶν, ἕτε· ἵνα τὰς δέχῃ μετ' ἡδύτητα καὶ νο-
 σιμάδα ὅταν ἔλθῃσιν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ να τὰς διώχνης, ἢ να ἐνθυμᾶσαι ἄλ-
 λα ψυχοφελῆ νοήματα. Λόγος χάριν, ἔρχεται σε λογισμὸς ὅτι πορνύεις,
 ἐὰν σαματίσης εἰς αὐτὸν να γλυκαίνεται ἡ διάνοιά σου, ἔχεις ἀμαρτίαν, ἵνα
 τί εἶναι μετ' τὸ δέλημά σου. ἀμὴν αὖ τὸν διώχνης δίδως, να ἐνθυμηθῆς τὴν
 δόξαν τῆ Παραδείσου ἢ ὑπόλασιν, ἢ τὴν αἰώνιον κόλασιν, ἢ ἄλλα ὅμοια,
 δὲν ἔχεις πταισίμον. Τὸ ὅμοιον κάμνε καὶ εἰς τὴν βλασφημίαν, ἢ ὀλόγια
 τὸν Θεὸν μὴ φόβη πολλῶν, να φύγη ἐκεῖνος ὁ κακὸς λογισμὸς. Καὶ τὴν ὑπερηφα-
 νίαν νικᾷ μετ' τὴν ταπεινώσιν, να μὴ ἐνθυμᾶσαι τὰς ἀρετὰς σου, ἀλλὰ τὰ
 κακὰ ὅπῃ ἐπράξῃς, να ταπεινώσῃσαι. ἢ αὐτὴ ἡ ταπεινώσις ταπεινοὶ τὰς Δαί-
 μονάς, ἢ σινορπίζῃσι τὰ πονηρὰ νοήματα. Σιωφῆτε γὰρ εἰς τὴν Ἐκκλη-
 σίαν, καὶ σπερδάτε να κάμνετε τὰ καλὰ ἔργα ὅπῃ ἀκίετε εἰς τὰς ἀνάγκη-
 σεις. ὅτι δὲν δικάζονται ἐκεῖνοι ὅπῃ τὰ λέγουσι ἢ ἀκίεσαι, ἀλλὰ ὅσοι τὰ
 πελειώσῃσι. Καὶ ὅς τις δὲν διωθῆναι να φυλάξῃ ὅλας τὰς ἀρετὰς, ἄς κάμη
 ἕσπον να ὑποκίψῃ καὶ τὰς ἑῖς, ἢ γεν, Ἀγάπην, Ἐλεημοσύνην, καὶ Τα-
 πείνωσιν. ὅτι ὅποιος εἶναι μνησίκαιος, ἢ ἀνελεῖμαν, ἢ ὑπερήφανος, κολάζεται
 ἐξ ὑποφάσεως, ἢ ἄς βιάσῃ πάσας τὰς λόγους να τὰς ὑποκίψῃ μετ' τὴν θεῖαν
 βοήθειαν. Καὶ ἀφρακαλέσῃτε, ἀφρακαλώσας, ἢ δειθῆτε τὸν Κύριον, να τὰς
 ὑποκίψῃ καὶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος να μὴ κολασθῶ, ὅπῃ δὲν τὰς ἐρύλαξα, ὅτι
 ἵνα να σᾶς ὠφελήσω τὰ ἔγραφα. Καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν βασιλαρχίαν τοῦ
 Θεοῦ ὅπῃ μᾶς, να συχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας μετ' ἵνα τὴν καλωσύνην καὶ τὴν
 ὅπῃ σᾶς ἔκαμα. ἢ ἀρέπει ἢ ἐσεῖς να προσέχεθε ἵνα λόγους μετ', καὶ ἐξό-
 χως οἱ Ἱερεῖς να μὴ μνημονύετε. Καὶ προσέχετε να μὴ πολήσῃ τινὰς σας
 να λειτουργήσῃ, χωρεῖς να κάμη ἀγάπην μετ' ἐκείνης ὅπῃ ὑβρίδισαν, ὅτι
 καίεται ἀσάπως ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς Θεότητος. ἀλλὰ μετ' καθαρὰν καρδίαν τὴν
 θυσίαν τῷ Θεῷ ἢ Σωτηρὶ προσφέρετε. Καὶ προσέχεθε ἵνα ὅλας τὰς Ὁρθο-
 δόξας Χριστιανὰς, ὅπως λυθῶσῃ τῆς αἰωνίης κολάσεως, καὶ ἀξιοθῶσῃ τῆς
 ἁγιανῆς μακαριότητος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὁ ἀρέπει πάντα δό-
 ξα, τιμὴ καὶ προσκυνοῖσι σὺν Πατρὶ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ
 εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ΑΜΗΝ.

ΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΚΑΣ

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ, ΕΥΓΑΛΜΕΝΑΙ ΚΑΙ ΕΚΔΕΔΕΓΜΕΝΑΙ

Από παλαιούς Διδασκάλους, και μεταγλωττισμέναι από
Αγαπίου Μοναχῆ τῆς Κρήτος. Καὶ Πρῶτον.

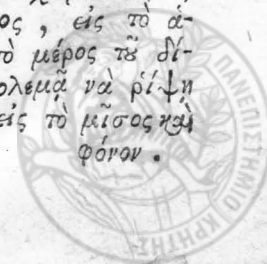
Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

ΕΤΛΟΓΗΣΟΝ ΔΕΣΠΟΤΑ.

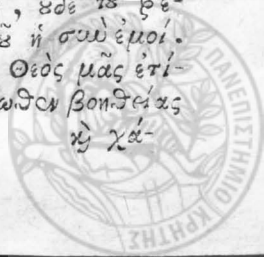

Ο Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπρόσαξαν νὰ φάλλωμεν, καὶ νὰ ἀναγινώσκωμεν σήμερον τὸ Τελῶνε, καὶ Φαρισαίαι τῷ ᾠθεβόλω καὶ ὑπόθεσιν, ἃ καὶ ἐτοιμαθῶμεν πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀγῶνας καὶ πολέμους τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ὅπως ἔρχεται. Διὰ τὸ ἐπανόμασαν καὶ τῷ ἑβδομάδα ταύτῃ ἀφοφάνησιν, ἐπειδὴ σήμερον μᾶς ἀφοφανῶσι καὶ ἀφομιλύεσι τὸν καιρὸν τῆς νηστείας καὶ μετανοίας, ὅπως εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἰσέρχεται. καὶ τὸ καὶ ἐτοιμαθῶμεν καὶ τὸ ἀρέπον, νὰ πολεμήσωμεν ἀνδρειομῆκα καὶ νόμιμα, νὰ μὴ νικηθῶμεν ἀπὸ κανονία πάθος, καὶ ζημιωθῶμεν βασιλείαν τῷ Οὐραίνον. Ἐς ὁξετάση λοιπὸν πᾶς εἶνας τὸ λόγους, ἀπὸ ποῖον ἀμάρτημα νικᾶται, νὰ τὸ νικήσῃ θυμαίως τῶρα εἰς τὰς ἁγίας ἡμέρας ταύτας, νὰ καταειχθῆ τὸν πονηρὸν Διάβολον, ὅς τις πολεμᾷ καὶ καθ' ἕνα ἀγωνίζεται, νὰ νικήσῃ τὸν ταλαίπωρον, ὡς μισαῦθραπος. Καὶ καθὼς ὅταν πολεμᾷ στρατηγὸς μίαν πόλιν διωατῶν καὶ ἀήτητων, βαίνει ὄλλω τε τῷ δυνάμιν εἰς τὸ ἀχαμνότερον μέρος τῆς πόλεως, ὅπως ἔχει τειχόκαστρον χαμνιότερον, καὶ δίδει ἐκεῖ μεγαλήτερον πόλεμον, ἔγω καὶ ὁ πονηρὸς Διάβολος, εἰς τὸ ἀμάρτημα ἐκεῖνο, ὅπως βλέπει καθ' ἕνα δάλατον, ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ δίδει πολλὰ ἰχυρὸν καὶ δυνατὸν πόλεμον. ἤγεν τὸν φιλήδονον πολεμᾷ νὰ ρίψῃ εἰς τῷ πορνείαν καὶ γαστριμαργίαν. τὸν ὀργίλον καὶ θυμῶδη εἰς τὸ μῖσος καὶ φόρον.

φόνον. τὸν ἀππλαγχον εἰς τὴν φυλαρχίαν, καὶ τὰ ἐξῆς. Ὅταν δὲ πάλιν βλέπῃ τινα ποσῶτον ὀπιμελῆ εἰς τὰς ἐντολάς τῆς Θεῆς καὶ ἐνάρετον, καὶ δὲν διωκθῆναι τὸν νικήσῃ μὲ ἄλλον τρόπον, ἀγωνίζεται ὁ πολυμήχανος νὰ τὸν ἐγκρεμνίσῃ εἰς τὴν ὑπερηφανίαν καὶ ἔπαρσιν. τὸ ὁποῖον εἶναι αἰχρότερον ἄπὸ ὅλα καὶ χειρότερον ἀνόμημα, καὶ ἀφανίζει ὅλας τὰς ἀγαθοεργίας καὶ ἀρεταῖς, καὶ σκορπίζει τὰς. Ἡ δὲ ταπεινώσις πάλιν καὶ μεταμέλεια εἶναι ἡ δεικνύουσα ἐντολή τῆς σωτηρίας καὶ συγχαρήσεως. ὅτι ὅσαις ἀμαρτίαις τελείσῃ ὁ ἄνθρωπος, καὶ νὰ ταπεινωθῆναι, νὰ κλαίῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης καρδίας, εὐερίσκει συγχαρήσιν. καὶ πάλιν, ἐὰν φυλάξῃ ἄλλος ὅλας τὰς ἐντολάς, καὶ φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς, ἔπειτα νὰ κροδοξήσῃ, ἐζημιώσῃ τὰς κόπεις τῆς ἑξιστάθλιος. Διὰ τὸ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἡ ἐνυπόστατος τῆς Θεῆς σοφία καὶ δυνάμις, ὅπως ἐρδύνα ὁλονῶν τὰς καρδίας, καὶ οἰκονομᾷ τὴν σωτηρίαν μας, ὡς ἰαφὸς ὀπιμελῆς καὶ σωφρόνως, ἀκαμίσειν εἰς τὰς ἄλλαις τῆς ἀδελφολαίς, εἶπε καὶ ταύτῃ τὴν ὑπερφύῃ καὶ θαυμάσιον τῆς ταπεινῆς Τελῶνῆς, καὶ Φαρισαίς τῆς ὑψηλοφρονος. μὲ τὴν ὁποίαν ἐλέγγει ἐκείνους, ὅπως θάρρῃν εἰς τὰς ἀγαθοεργίας τῆς. καὶ νομίζοντες πῶς εἶναι δίκαιοι, ὀνειδίζων τὰς ἀμαρτάνοντας. καὶ ταπεινώνει ὁ πάνσοφος μὲ τὴν ὑπόθεσιν ταύτῃ τῆς ὑψηλοφρόνων τὴν ἔπαρσιν, διδάσκοντάς μας, πῶς νὰ προσφέρωμεν πρὸς Θεὸν τὴν προσοχὴν μας καὶ δέησιν, ἢ γὰρ μὲ ταπεινοφροσύνην καὶ δάκρυα, καὶ ὄχι μὲ μεγαλοφροσύνην καὶ καύχισιν, ὅπως νὰ μὴ παροργίσωμεν τὸν ἀνεξίτητον καὶ μακρόθυμον Κύριον, νὰ μᾶς κολάσῃ χειρότερα. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἄλλο ἀνόμημα δευρότερον καὶ βλαβερώτερον ἄπὸ τὴν ὑπερηφανίαν καὶ ἔπαρσιν ἢ ὁποῖα ἐγκρεμνίσῃ ἄπὸ τὸ ὕψος τῆς Οὐρανῶν τὸν πρωτάγγελον Ἐῶσφόρον, καὶ τὸν ἔκαμε σκοποφόρον Διάβολον. αὐτὴ καὶ τὸν προπάτορα Ἀδὰμ ἐξώρισεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον, καὶ ἄλλα πολλὰ κακά καὶ δεινὰ ἀθλίως ἐτέλεσεν, ὅτι αὐτὴ εἶναι πάντων τῶν κακῶν ἢ αἰτία, καὶ πάσης πνευματικῆς προκοπῆς καὶ πράξεως ἐνάρετος ἐμπόδιον. Διὰ τὸ καὶ πολλὰς ἀνθρώπων ἀπάλεσεν, ὅτι ὅσοι κυριώθεν ἄπὸ ταύτῃ, ὑπερήναι δίκαιως τῆς Θεῆς χάριτος, καὶ πίπτουσιν εἰς πάθη ἄεφορα, πορνείας, λέγω, καὶ φονιά, καὶ εἰς ἄλλα ὅμοια ἀνόμηματα. ὅτι ἡ ὑπερηφανία σκορπίζει καὶ ἀφανίζει ὅλον τὸν πλῆθον τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν καλῶν πράξεων καὶ πολλὰς ζημίας προξενεῖ εἰς ἐκείνον, ὅπως κυριώσει, καὶ ζημιώνεται ὅλας τὰς κόπεις τῆς ἑξιστάθλιος. ὅτι, εἶπε νηστεύει ὁ ὑπερήφανος, ἢ δίδει πολλὰς ἐλεημοσύνας, ἢ σωφρονεῖ, ἢ προσοχεται, ἢ ὅλας τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐργάζεται, εἰς μάτην καὶ ἄκαιρα κοπιᾷ, καὶ ἀναφέλλεται βασιλεύεται, ἀλλὰ καὶ καταγέλαστος γίνεται. Μιστὸς γὰρ καὶ ἀκάθαρτος ὁ ὑπερήφανος πᾶς ὑψηλοφρόνως. Πολλὰ Πόλεις καὶ οἰκίαι, καὶ λαὸς ἀναείδμητος ἄπὸ τὴν κροδοξίαν ταύτῃ καὶ ἔπαρσιν ἀπωλέθησαν, καὶ εἰς τέλος ἀφανίσθησαν. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἐρμύονται καὶ ἀναχωρητὰ περιβόητοι, ὅπως ἀρνήθησαν τὸν Κόσμον, καὶ ὅλα τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς κατεφρόνησαν, πλῆστον, δόξαν, καὶ σαρκίαν ἡδονὰς, καὶ πᾶσαν ἄλλω ἀπόλαυσιν ἐμίσησαν, ἔπειτα, ἐπειδὴ δὲ εἶχασιν γνώσιν νὰ ταπεινώσονται, ἔπισαν εἰς τὴν ἔπαρσιν, καὶ ἐπολάθησαν ἴσια μὲ τὰς φονεῖς καὶ πόρνους, καὶ τὰς ἄλλας ἀμαρτωλούς. ὑπερήθησαν ὡσαύτως καὶ αὐτοὶ τῆς Θεῆς μακαριότητος, καὶ ἔχασαν (φῦ) ὅλας τὰς κόπεις τῆς ἀσκήσεως ὅπως εἶνα λογισμὸν ὑπερηφανίας οἱ ταῖνες. Ὅσον κακὸν εἶναι γὰρ ἢ κροδοξία καὶ ἔπαρσις, τόσον καλὸν εἶναι πάλιν ἢ μεταμέλεια καὶ ταπει-

ταπεινώσις. καὶ ὅσα σκορπίζει ἡ κενοδοξία καὶ ἔπαρσις, σωάζει ἡ ταπεινώσις δικολώματα. καὶ ἡ μὲν ἔπαρσις ρίπτει τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸν βυθὸν τῆς κολάσεως, ἡ δὲ ταπεινώσις τὸν ὑψώνει εἰς τὰ ἔθνη, καὶ τὸν κάμνει ἰσαγγελον. Κύριος δὲ υπερηφάνους αὐτιπλάσσει, ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν. Ἀλλὰ ἄς ἐλθωμεν εἰς τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἀδελφολίαν, ὅπως ἰερός Λευαῖος, ὡς ἐκ πορσῶπε τῷ Διαπότη Χριστῷ ὑπέγραψεν, ἔγω λέγωντας. Ἀνθρώποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν προσδύξασθαι. ὁ εἰς Φαρισαῖος, καὶ ὁ ἕτερος Τελώνης. Τὸν Φαρισαῖον ἀναφέρει ὁ Κύριος εἰς τύπον καὶ ἀδείξιμα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ὅπως δικαιοῦνεν τῷ λόγῳ τῶν, καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν ἐξεδεύονεν καὶ ὑβερίζοι, τὸν δὲ Τελώνην ἔβαλεν εἰς τύπον τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων, ὅπως προσδύχονται πρὸς Θεὸν μὲ συντετριμμένῳ καρδίᾳ κλαίοντες. Ταῦτα λέγει ὁ πάνσοφος, καὶ νὰ μᾶς διδάξῃ νὰ μισῶμεν τὴν ἔπαρσιν, καὶ νὰ ἀγαπῶμεν τὴν ταπεινώσιν. Καὶ λοιπὸν φαίνεται μὲ τὴν ἀδελφολίαν ταύτῃ ὁ Κύριος, ὅτι θαυμαστὴ μὲν καὶ μεγάλη εἶναι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἀρετὴ, καὶ πλησίον τῷ Θεῷ ἀνιέθει τὸν ἀνθρώπον, ὅταν ἔχη ταπεινώσιν, νὰ μὲν ὑπεραίρεται. Ὅταν δὲ ἔχη καρτίαν υπερηφανίαν ὁ ἐνάρετος ἐχρημίζεται εἰς τὸν βυθὸν τῆς κολάσεως, καθὼς ἔπαθεν ὁ Φαρισαῖος, ὅπως καὶ τὴν ἀλαζονείαν τῶν ἐκατακείδη, καὶ ἔπεσον εἰς ἀπώλειαν. Ἡ δὲ ἀδικία καὶ ἀμαρτία, καλὰ καὶ εἶναι βδελυκτὴ καὶ μισητὴ εἰς τὸν Θεὸν καὶ βαρύνει τὸν, καὶ μακρύνει ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸν ἀνθρώπον, ἀλλὰ ἡ ταπεινώσις μὲ τὴν μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν δικαιώνει τὸν ἀμαρτωλὸν, καὶ ἀξιώνει τὸν σωτηρίας, καὶ πλησιάζει τὸν Θεόν, ὡς δίκαιον. καὶ ταύτῃ τὴν αἰτίαν ἐδικαιώθη ὁ ἀδικος Τελώνης, καὶ σωτηρίας ἤξιαται. Ὁ Φαρισαῖος εσθθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα ἤσχετο. Ὁ Θεὸς δὲ χαρισῶσσι, ὅτι ἐκ εἰμὶ ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀρπαγῆς, ἀδικοῦ, μοιχοῦ, ἢ καὶ ὡς ἔπος ὁ Τελώνης. Ἀρχὴ τῆς υπερηφανίας ἡ ὑβρις φαίνεται. ὅτι ὅποιος κατακρίνει τῶν ἄλλων, καὶ δὲν τῶν ἑαυτοῦ ἐδὲ τίποτα, ἀλλὰ νομίζει ἄλλων πτωχῶν καὶ καταφρονεμένων, ἄλλων ἰδιώτων καὶ ἀφρονων, ἄλλων ἀμαρτωλῶν, καὶ ἀδίκων, καὶ μόνον τῶν λόγων νομίζει σοφόν, δόξαν, πλάσιον, δίκαιον, καὶ ἀπὸ ὅλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καλλήτερον, καὶ ταύτῃ τῶν ἔπαρσιν πίπτει δικαίως εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀπωλείας ὁ δέλαιος, ὡς ὑβριστεὶς καὶ υπερηφάνος. Ἐδείξεν ὁ Φαρισαῖος μὲ τὸ χῆμα καὶ μὲ τὴν ἐσθίαν τῶν ἀλαζονείων ὅπως εἶχε καὶ ἔπαρσιν, ὅτι, καλὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προσδύξεως νὰ ἦσαν οἱ λόγοι τῶν ἀνθρώπων ἀγνωμόνος, ἐπειδὴ ἔλεγον, ὁ Θεὸς δὲ χαρισῶσσι, ἀλλὰ τὰ ἐπίλοιπα τὰ λόγια, ἦσαν υπερηφανίας καὶ καυχήσεως. καὶ εἰπὼν, ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Θεῶν ἐλδοδεράθη ἀπὸ πάσων ἀδικιῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀμαρτήματων, ἀλλὰ ὡς ὑψηλόφρων ἐφρόνει, ὅτι μὲ τὴν ἐδικίαν τῶν δούλων τῶν ἀρετῶν ἐκατέρωθεν, καὶ δι' αὐτὸ μάλλον ἐκατακρίθη ὁ δέλαιος. Εἰς τὴν ἀρετὴν νὰ προσέχη πᾶς ἀνθρώπος μὲ μὲν μάλλον ἀρετῶν, ἢ γὰρ νὰ ἔχη πληροφροσύνην, ὅτι δὲν δίνεται νὰ κάμῃ κανεὶα καλὸν ἀπὸ λόγων τῶν χωρὶς τῶν Θεῶν τὴν βοήθειαν, καθὼς εἶπεν αὐτὸς ὁ Κύριος. Χωρὶς ἐμῶν ἐδὲν καθε ποιεῖν ἐδὲν. καὶ ὁ Προφήτης. Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομῶντες. καὶ ὁ Απόστολος. καὶ τῶν δέλοντος, ἐδὲ τῶν βέροντος, ἀλλὰ τῶν ἐλεάντος Θεῶν. καὶ ἐκ ἐγὼ δὲ, ἀλλ' ἡ χάρις τῶν Θεῶν ἡ σωῆμί. καὶ ὁ Θεὸς ἔστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν, καὶ τὰ ἐξῆς. Ὅτι καλὰ καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἐτίμησε μὲ τὸ αὐτεξέσιον τῆς προαιρέσεως, ἀλλ' ὅμως χωρὶς τῆς ἀνάθεσις βοήθειας καὶ χά-

ἢ χάριτος, δὲν ἠμπορῶμεν ἡμεῖς νὰ κάμωμεν κανένα ἔργον θεάρετον. ἢ ὁποῖος νομίζει, πῶς μὲ τῷ ἐδικῷ τῷ γνῶσιν καὶ δυνάμει ἀγωνίζεται, ἢ λαμβάνει τὰ ξόπαια, πλανᾶται ὁ ἀφρονέστατος. Μόνον ἡ προαίρεσις εἶναι ἐδική μας νὰ ποροτιμήσωμεν τὸ καλόν, ἢ νὰ βάλωμεν εἰς αὐτὸ σπυδρῷ ἢ ἐπιμέλειαν, τῷ δὲ Θεῷ εἶναι νὰ τελειώσῃ τῷ πολλῷ μας ἐπιθυμίαν ἢ ὄρεξιν. Λοιπὸν, ἐπειδὴ δὲν ἔχεις, ὦ ἄνθρωπε, τῷ δυνάμει ἀπὸ λόγου σε ἐκ φύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τὸν Θεὸν λαμβάνεις τῷ χάριτι ἢ βοήθειαν, δὲν πρέπει νὰ καυχᾶσαι ἄφρων ἢ ἄγνωστε. Τί ἦν ἔχεις, ὃ ἐκ ἑλάβες; εἰ δὲ καὶ ἑλάβες, τί καυχᾶσαι ὡς λαβών; Νηθεύω δις τῷ Σαββάτῃ, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

Ἐπειδὴ ἐκατηγόρεισεν ὁ Φαρισαῖος τὰς ἄλλας ἀνθρώπους καὶ τὸν Τελῶνῃ, πῶς ἦσαν μοιχοὶ καὶ ἄρπαγες, αὐτὸς, πρὸς μὴ τὸ πάθος τῆς μοιχείας, ὅπως γίνεται ἀπὸ τῷ βυθῷ ἢ σπατάλῃ, λέγει, πῶς ἐνήσθε δύο φοραῖς τῷ ἐβδομάδα, ἔχ' νὰ Ἰηκήσῃ τῷ τὸ πάθος, νὰ ταπεινῆ τῆς σαρκὸς τὸν πόλεμον, καθὼς ἢ ὅλοι οἱ Φαρισαῖοι τῷ ἐδύσαν ἢ πέμπτῃ ἐνήσθον. πρὸς δὲ τῷ ἄρπαγῷ ἢ ἀδικίῃ ἐλεγε, ὅτι ἀποδεκατῶ ὅσα πράγματα ἔχω, ἢ δίδωται ἐλεημοσίῳ εἰς πάντα. Ταύτῃ τῷ καλῷ συνήθειαν ἢ ταῖς εἰχασίαι ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἔδιδαν ἐλεημοσίῳ, ἐμῶν μίαν φεραὴν τὸν χρόνον τὸ δέκατον, ἀλλὰ ἔεις, ἢ περισσώτερον, ἦγεν ἀπαρχὰς ἢ φραπτόνια, ἢ ἄλλας ἀγαθοεργίας ἔκαμναν πρὸς καθαρῶν ἀμαρτημάτων. Ἐχάριζαν χεῖρ, ἢ δάνεια ἔδιδαν χάρις ἀφέλειαν, δέχτες ἐλοθέρασαν, ἢ ἄλλα καλὰ παρόμοια ἔκαμναν, εἰς πόσον ὅπως ἔδιδαν τὸ ἥμισυ τῆς ἐστίας τῆς. Λάβετε ἀπὸ τῷ, Χειριστοί μου, ἀγάθειμα, ἢ μιμηθεῖτε τὸ καλόν, νὰ μὴ κολαθῆτε ὡς ἀσπλαγχνοὶ ἢ υπερήφανοι. Ἐὰν, ὅς τις δώσῃ τὰ μισὰ τὰ πράγματα ἐλεημοσίῳ, ἢ υπερφανώσεται, κολάζεται ἔχ' τῷ ἀλαζοειῶν καὶ καύχισιν. ἀμὴ ὁποῖος δὲν δίδει ἐδὲ τὸ δέκατον, τί μέλλει νὰ πάθῃ ὁ ἀσπλαγχνος; ἢ μάλιστα εἰς τύχην νὰ εἶται ἢ ἰπερήφανος, ὅπως λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅτι εἰς δὲν περὶ σὺν ἢ δικαιοσύνης πλέον τῷ Γραμματέων ἢ Φαρισαίων, δὲν σιβαίνεται εἰς τῷ ἐραῖον βασιλείῳ με. Ὁ δὲ Τελῶνῃς μακρόθεν ἔσως, ἐν ἠθέλον ἐδὲ τὰς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν Οὐρανὸν ἐπάρει, ἀλλ' ἐτυπτεν εἰς τὸ σῆθος αὐτῷ, λέγων· ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη ἔτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτῷ, ἢ ἦν ἐκεῖνος. ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψώθησεται. Εὐχόμενος ὁ Τελῶνῃς, ἢ μὴ ἔχωντας ἔργα καλὰ, δὲν ἐκαυχᾶτο ὡς ὁ Φαρισαῖος, ἀλλὰ ἔδερτε τὸ σῆθος, ἢ τῷ καρδίαν ἐμάστιζε, ἢ μὲ πολλῷ συνίβῳ ἢ κατένυξεν ἔλεγε. Κύριε ὁ Θεὸς ἐλεημονή σε ἐμὲ τὸν ἀμαρτωλὸν ἢ ἀνάξιον. ἔχ' τῷ τὸν ἀσπλαγχνίῃ ὁ Κύριος, ὅτι ἢ ταπεινοφροσύνη καθαρῶν ὅλα τὰ ἀμαρτήματα, ἢ δὲ υπερφάνια ἀφανίζει ὅλας τὰς ἀρετὰς, ἐπειδὴ αὐτῷ εἶναι τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα καὶ βαρύτερον αἰόμημα. Λοιπὸν κάλλιον εἶναι νὰ ἀμαρτανῆ τινος, ἢ νὰ κλαίῃ τῷ αἰσῶν τε μὲ ταπεινώσιν, ἢ νὰ κάμῃ ἀρετὰς, καὶ νὰ υπερφανώσεται. Ὁ δὲ Τελῶνῃς ἔξεδύθη τὰ ἀμαρτήματα, δεξάμενος τῷ κατηγορίαν τῷ Φαρισαῖοι μὲ ὑπομονῇ καὶ φραπτόν, ἢ ὁ Φαρισαῖος ἔξέπεσεν ἀπὸ τῷ δόξαν εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀτιμίας, ἔχ' τὶ ἐδικαίωσε τῷ λόγῳ τε, ἢ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους ἐκατηγόρησεν. Ὁ Τελῶνῃς ἀπὸ τῷ ἐπονείδισεν ζωῷ, καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας τὸ βάραθρον, ἀυψώθη εἰς τῷ αἰώνιον Βασιλείῳ καὶ μακαρίῳ κατάστασιν. ὁ δὲ Φαρισαῖος ἐμακρύνθη ἀπὸ τῷ ἀγα-

τὸ ἀγαθόν, καὶ ἐχωρίσθη τῆς τῶ Θεῷ πλησιότητος. Ὁ Τελώνης ὑψώθη μὲ τὴν ταπεινώσιν, καὶ ὁ Φαρισαῖος ἐταπεινώθη διὰ τὴν ἔπαρσιν. ὅτι αὐτὰς τὰς δύο πράξεις, ὡς ψυχοφειλῆς καὶ σωτηρίας, ζητᾷ ὁ πανάγαθος Θεὸς διὰ τὸ λόγος μας, ὡς ἕτερον διὰ ὅλας τὰς ἄλλας ἀγαθοεργίας καὶ κατορθώματα. ἦεν γὰρ κατηγορημένοι ὅλοι τὰς ὧας τὰ ἰδικὰ τε ἀμαρτήματα, γὰρ κατακρίνη τὸ λόγος τε, καὶ γὰρ συγχωρημένοι ἐξ ὅλης καρδίας τῷ ἀδελφῶν μας εἰς ὅσα μᾶς πταίσαν ὡς ἄνθρωποι. καὶ ὅς τις φυλάξει αὐτὰ τὰ δύο σώνεται. Ὅς τις ἐν βλέπει τὰ ἰδικὰ τε σκοντάματα, γίνεται ἄρδς τὰς ἄλλας συμπαθεύερος, ἀμὴ ὅποιος κατακρίνει τὰς ἄλλας, καταδικάζει τὸ λόγος τε. Καὶ εἰὰ ἔχη ὅλας τὰς λοιπὰς ἀρετὰς, κολάζεται ὡς μισᾷ ἄνθρωπος καὶ ἀσώματος. ὅτι ὅποιος πορνύει, ἐντολίω ὠδραβαίνει, καὶ ὅς τις κατακρίνει τὸν πόρνον, ὠδραβαίνει καὶ αὐτὸς ἐντολίω, ὅθεν καὶ οἱ δύο κολάζονται. Λοιπὸν ἄς μισήσωμεν, ἀγαπητοί, τὴν ψυχοβλαβὴν κατέκλεισιν, ἄς κοιτάζωμεν τὰ ἰδικὰ μας ἀνομήματα, καὶ μὴ ἐξετάζωμεν τῷ ἀδελφῶν τὰ πταίσματα. Εἰὰ εἴδωμεν τινὰς καὶ αὐτῷ τὴν ἄραν ὅπῃ ἀμαρτάνωσιν, ἄς ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ἡμεῖς ἐτελέσαμεν χειρότερα ἀνομήματα. καὶ αὐτοὶ μὴ ἄρδς ἄραν ἀμαρτήσαντες, ἴσως γὰρ ἐμετανοήσαν, αἰεῖον καὶ ἰδιορθώθησαν· ἡμεῖς δὲ μὴόντες εἰς τὴν βλαβεραὴν κατέκλεισιν κολαζόμεσθον. Κατοικῶντας ὁ Λῶτ εἰς τὴν Σώδομα, δὲν ἐκατάκρινε τινὰ, ἔτε τινὰ κατηγορήσει, διὰ τὸ ἰδικαίᾳ τῆ, καὶ ἐφυλάχθη ἀβλαβὴς διὰ τὸ πῦρ, ὅπῃ ὅλας τὰς ἄλλας Σωδομίτας κατέκλεισεν. Ἄς ταπεινωθῶμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἄς κατακρίνωμεν ἐδῶ τὸ λόγος μας, διὰ γὰρ μὴ κατακρίθῶμεν ἐκεῖ εἰς τὴν φοβεραὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ἄς ἀγαπήσωμεν τὴν ταπεινώσιν, μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Τελώνης ἰδικαίᾳ τῆ. ἄς μισήσωμεν τὴν ἔπαρσιν, γὰρ μὴ κατακρίθῶμεν ὡς ὁ Φαρισαῖος, ὅπῃ ἐζημιώθη τὰς ἀρετὰς τε διὰ τὴν καύχησιν, ὅτι ὁ ἐλεήμων Θεὸς καὶ πανάγαθος ἐπέβλεψεν εἰς τὸν σκναγμὸν τῆ Τελώνη, καὶ ἐδέχθη τὴν σωξιβίῳ τῆς καρδίας τε, καὶ μὴ τῆ Ἄβελ τὸν ἰδικαίᾳ τῆ, τὰς δὲ θυσίας καὶ ἀρετὰς καὶ κατορθώματα τῆ Φαρισαῖος, ὡς μεγαλαύχε καὶ ὑπερηφάνος ἐμίσησε, καὶ ὡς τὸν ἀδελφοκτόνον Κάιν, αὐτὸν ὡς ἀδικόν, ὁ δίκαιος κατεδίκασεν. Ἄς μάθωμεν διὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆτο γνῶσιν, γὰρ μὴ πάθωμεν ὁμοίαν κατέκλεισιν. Εἰὰ καὶ ὅλας τὰς ἀρετὰς ἀπκλήσωμεν, γὰρ εἰμεσθον συμπαθεῖς, σώφρονες, ἐλεήμονες, καὶ δίκαιοι, πάλιν μὴ κροδοξήσωμεν, διὰ γὰρ μὴ διπολέσωμεν τὰς κόπης μας. ἀλλὰ μάλλον ἄς λέγωμεν, ὅτι εἰμεσθον δέλοιο ἀρχεῖοι καὶ ἀναφέλοιοι, καὶ εἴτι ἦτον τὸ χρέος μας, ἄς ἐτελέσωμεν. ὅτι ἀναγκαῖον καὶ ἀπαραίτητον χρέος ἔχομεν, γὰρ δευθῶμεν τῶ Θεῷ μὲ ταπεινώσιν, γὰρ τὸν διχαρισθῶμεν μὲ ἀγνωμοσύλιω, γὰρ τὸν προσκυνῶμεν, γὰρ τὸν δοξάζωμεν, καὶ γὰρ φυλάγωμεν τὸ ἅγιον αὐτῆ καὶ σωπῆριον θῆλημα. Καὶ γὰρ μὴ λυπημεσθον εἰς τὰς πειρασμοὺς καὶ ἀδικίας, ὅπῃ μᾶς ἔρχονται, ἀλλὰ γὰρ τὰς ὑπομνήσωμεν ἀγόγγυσα. ὅτι πολλὴν ὠφέλειαν λαμβάνωμεν διὰ τὰς ὑβρεῖς καὶ ὀνειδισμοὺς, καὶ ἄλλας ἀδικίας ὅπῃ πάχομεν, εἰὰ ταπεινωθῶμεν γὰρ τὰς ὑπομνήσωμεν ἀτάραχα, γὰρ συγχωρήσωμεν τὰς πειράζοντας, ὅτι τότε λαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὸν Δεσπότην τῶ ἀμαρτιῶν μας τὴν συγχώρησιν, ὡς ὁ Τελώνης μὲ τὴν ταπεινώσιν. Ἄς σκναξῶμεν ἐκ καρδίας ὡς αὐτὸς, καὶ ἄς κλαύσωμεν γὰρ ὁμολογήσωμεν τῶ Κυρίῳ τὰς ἀνομίας μας, καὶ αὐτὸς ὡς εὐσπλαγχνος μᾶς δίδει τῆς ἰαφείας τὰ φάρμακα. Ἄς προσέσωμεν αὐτῶ μὲ δάκρυα κατανώξεως, γὰρ μᾶς ἀξιάση τῆς αἰωνίης ἀγαθίας, γὰρ σωθῶμεν μὲ τῶ Ἁγίῳ αὐτῆ εἰς ἐκείνῳ τὴν Βασιλείαν τὴν ἀθάδοχον, ἥς ἄλλοιο, καὶ τὰ ἐξῆς.

Τ Η Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Τ Α Σ Ω Τ Ο Τ

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΔΕΣΠΟΤΑ.

Πάντοτε μὴ εἶναι πρὸς ὅλους ὁ Θεὸς ἀγαθὸς καὶ φιλιάνθρωπος, καὶ εὖ βέλους μακρόθυμος, ἀμὴ ἔξαιρετότερα φανερώνει τὴν πολλὴν τὴν ἀγαθότητα πρὸς τὸς ἀμαρτανότας, ὅτι τὸς μὴ Δικαίους φαίνεται πῶς βαραίνει πανταχῶ καὶ δὴ τὸς δίδει ἐδῶ ποσῶς αἰεσιν, εἰς δὲ τὸς ἀμαρτωλοὺς εἶναι καὶ πολλὰ εὐσπλαγχνος καὶ ὀλίγηρος πρὸς συμπάθειαν. Συκάνει τὸς δὴ τὸ πῶμα τῆς ἀμαρτίας καὶ τὸς ὀδηγᾷ πρὸς μετανοίαν. Ζῶ δὲ ἐγὼ λέγει Κύριος. ἔ βέλομαι τὸν θάνατον τῶ ἀμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ὀπιστρέφαι καὶ ζῆν αὐτόν. μὴ ὁ πίπτων ἐκ αἰέσεται; ἢ ὁ ὀπιστρέφων ἐκ ὀπιστρέφει; ὀπιστραφήσομαι πρὸς ὑμᾶς. Πρὸς δὲ τὸς δικαίους λέγει ὁ δίκαιος, εἰὰν τελέση ὁ ἀνθρώπος πᾶσαν δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν, νὰ πληρώσῃ ὅλα μὲ τὰ προσάγματα, καὶ ὑσερα νὰ πέσῃ νὰ ἀμαρτήσῃ, δὴ ἐνθυμέμαι τὴν δικαιοσύνην τῆ, ἀλλὰ ὀποθᾷνει εἰς τὴν ἀμαρτίαν τῆ. Πολλὴ ἀκρίβειαν ἔχει πρὸς τὸς δικαίους ὁ Κύριος, πρὸς δὲ τὸς ἀμαρτωλοὺς συμπάθειαν, διασπλαγχνίαν ὑπέμετρον, καὶ ἀγαθότητα ἀπειρον. ἔχεται ἡ ἐξέρει ὁ παύσοφος, ὅτι εἰὰν φοβήσῃ ἐκεῖνον, ὅπε τῆ ἐπταίσει, τὸν κάμνει νὰ πέσῃ εἰς ὀπύγνωσιν, καὶ εἰὰν μακαρίσῃ τὸν δίκαιον, τὸν κάμνει πρὸς τὴν ἀρετὴν ἀμελέσειον. Διὰ τῆτο τὸν μὴ ἀμαρτωλὸν ἐλεεῖ, τὸν δὲ δίκαιον ἐκφοβεῖ, ὡς φοβερός ὅπε εἶναι εἰς τὸς ἀγίους. Ζητῶντας ἐν καὶ ὀπιθυμῶντας τὴν σωτηρίαν τῆ ἀμαρτωλῶν, ὡς εὐσπλαγχνος, μᾶς ἐχάρισε τὴν μετανοίαν εἰς ἰαφείαν καὶ φάρμακον. καὶ καθ' ἐκάστῳ μᾶς διδάσκει πρὸς ὀπιστροφίαν καὶ μετανοίαν μὲ ἔχφορος λόγους, ὀψαβολαῖς, καὶ αἰνίγματα, παρακινῶντας μᾶς πρὸς διορθῶσιν. Διὰ τῆτο καὶ τὴν παρῶσαν ὀψαβολίαν ἀναφέρει ὁ ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος ἔπο λέγωντας.

Ἀνθρώπος τις εἶχε δύο ὑἱὸς, καὶ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα τῆ ὀ νεώτερος. Πάτερ, δός μὲ τὸ ἀδελφομοῖεῖ μὲ. καὶ τὸς ἐμοίρασε τὸ πρᾶγμα τῆ, δίδωντας τῆ νεωτέρῳ τὸ ἡμισυ. Αὐτὴ ἡ ὀψαβολὴ φανερώνει καὶ ὀποδείχει μᾶς, τὴν δύναμιν τῆς μετανοίας τῶ ἀμαρτωλοῦ ὀπιστρέφοντος, καὶ τῆς θείας φιλιανθρωπίας τὸ ἀπειρον μέγεθος, μὲ τὴν ὀποῖαν ὀψακινεῖ καὶ ἀποξέπεται τὸς ἀμαρτωλοὺς πρὸς μετανοίαν. κράζοντας ἀνθρώπον τὸν φιλιάνθρωπον Θεὸν καὶ πατέρα. Τίς δὲ τὰ δύο τῆ ἀνθρώπων τᾶγματα, τὸς δικαίους καὶ τὸς ἀμαρτωλοὺς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἀρχαιότερον πρᾶγμα καὶ κτῆμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἔχεται τῆτο καὶ ἡροντότερος ὑἱὸς ὁ δίκαιος ὀνομάζεται, ὡσὺ ἐκεῖνος ὅπε ἔχει τὴν δικαιοσύνην ἀρχαιότερα, ὅτι δὴ τὴν ἀρχὴν εἶχεν ἡ φύσις τῆς ἀνθρωπότητος τὸν σολισμὸν καὶ ἀπρίπειαν τῆς δικαιοσύνης δὴ τὴν θεῖαν δημιουργίαν. Ἐπειδὴ, καθῶς λέγει ἡ θεία Γραφή, εἶδεν ὁ Θεὸς ὅσα ἐκαμε, καὶ ἦσαν πολλὰ καλά. ἀμὴ ἡ ἀμαρτία, ἐπειδὴ ἐγίνῃ ὑσερα, ἔχεται τῆτο καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς νεώτερος ὀνομάζεται, ἔχεται ἔχει καὶ τὸν νεν καὶ τὸ φρόνημα ἄσατον καὶ ἀβέβαιον. Εἶπεν ἐν πρὸς τὸν Πατέρα

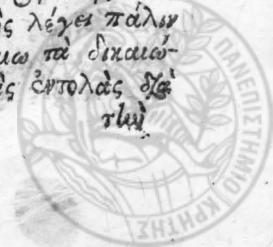
τέρα τε ὁ νεώτερος, δὸς μὲ τὸ μερικὸν ὅπῃ μὴ ἰγγίξει· καὶ τὴν ἰσοίρασαν ἴσια, ἦγεν τὴν ἀφῆκεν αὐτεξέσις, ὡς φιλαύθροπος καὶ φιλότιμος. Ἐδῶκεν Οὐρανὸν, ἥλιον, σελιῶν, ἀστρα, γῆν, καὶ ὅσα εἰς ταῦτα δεικνύονται ὅλα τὰ ὑπολαμβάνουσιν ἴσια ἀμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι. καὶ δὴν ἔχον ἐπίτοι ἀπὸ ἐκείνης ἐδῶ περιωότερον, ἀλλὰ ἀνατέλλει ὁ εὐσπλαγχνὸς ἴσια εἰς ὅλας τὸν ἥλιον, καὶ βρέχει εἰς τὴν ἀμαρτωλὴν καὶ δικαίαν, ὁμοίως καὶ τὴν ἀδελφότητα ἀδελφότητος καὶ δωρημάτων χαρίζει ἴσια εἰς ὅλας ἀφρονοπάροχα. Ὁ νεώτερος ὑὸς εἶδε τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὸν ἐθεοποίησεν, εἶδε τὴν καρπὸν τῆς γῆς, καὶ δὴν τὴν ἐμεταχειρίσθη, ἔτε τὴν ἐχειρίσθη ὡς ἔπρεπε. τὸν νόμον τῆ Θεοῦ δὴν ἐφύλαξεν, ἀλλὰ ἐπονηρώθη εἰς τὴν δικαίαν καὶ ἀγίαν Προφήτας τε. Ἐλαβε τὸν ἥλιον ὁ ἀσεβὴς καὶ ἀμαρτωλὸς εἰς ἀπολαυσιν, καὶ ἐπροσκύνησεν ὡς Θεὸν τὸ χάρισμα, ἐτίμησε τὰ χαρίσματα, καὶ τὸν χαρισάμενον δὴν ἐγνώρισεν, ἀλλὰ ἐλάτρωσε τῷ κτίσῃ ἄλλὰ τὸν κτίσαντα. Ὁ δὲ περισβύτερος ὑὸς καὶ δίκαιος, ὅλα ταῦτα τὰ ποιήματα τῆ Θεοῦ ἐχειρίσθη εἰς δόξαν αὐτῆ καὶ αἰνεσιν. εἶδε τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἀπὸ τὸ κάλλος τε τὸν δημιουργὸν καὶ ἄριστον ἐκατάλαβε. Ὁ φόμα ἦν τὴν Οὐρανὸν ἔργα τῆ δακτύλων σου, σελιῶν καὶ ἀστράς, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας. εἶδε τὸν Κόσμον, καὶ τὸν κοσμήσαντα Κύριον ἐφῆμι καὶ ἐδόξασεν, ὅτι ἐπαινεῖ καὶ θαυμάζει τῷ κτίσῃ ὁ δίκαιος, καὶ τὸν κτίσῃ μεγαλιώνει καὶ δοξάζει, ὡς ἀγνωμῶν καὶ εὐχριστός. ὁ δὲ ἄριστος ἀμαρτωλὸς καὶ ἀχάριστος εἶδε, καὶ κακῶς ἐπροσκύνησεν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχοντες μὲ τὸ λογικὸν ἀντίμα τὸ αὐτεξέσιον, πορεύονται αὐτεξέσιως πᾶς εὐίας ὡς βέλεται, καὶ δὴν δυνασθεῖ κανονία, ἔτε βιάζει ὁ Θεὸς ὁ πανάγαθος, ἢ καλῶς ἢ κακῶς καὶ ἀσεβῶς πολιτεύεται, ἀλλὰ μόνον ἢ ἀρετῇ καὶ ἢ κακοπραγίᾳ εἰς τῷ προαίρεσιν τῆ κατ' οὐδὸς ἐκείται. Καὶ ἡμπορεῖ πᾶς ἄνθρωπος εὐαπολιτεύεται καλὰ καὶ θεάρετα, ἐπειδὴ ἔχει τὸ λογικὸν καὶ τὸ αὐτεξέσιον. Δὴ τῆ ἐπαινεῖ ἐκείνης, ὅπῃ ἔχον ἀγαθῷ προαίρεσιν, καὶ κάμνει τὰ καλὰ ἐκείνης καὶ αὐτεξέσις, καὶ ὅχι ἀπὸ ἄλλης ἀναγκαζόμενοι. ὅτι δὴν εἶναι ἔπρεπον ἢ εὐλογον εὐαδιορθεῖν βιαίως καὶ σαρικῶς ἀπὸ τῷ κακίαν καὶ ἀσέβειαν, ἀλλὰ ἐκείνης ὅπῃ διορθεῖται μὲ τῷ ἀγαθῷ τῆ προαίρεσιν. ἐπειδὴ τὸ καλὸν, ὅπῃ ἔχει τινὰς ἐκ φύσεως δὴν εἶναι δόκιμον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκ προαίρεσιν εἶναι ἐπαινετὸν καὶ σωτήριον. Τί ἔν ἐκαμῆ ὁ νεώτερος πέρωντας τῷ εὐσίαν; Ἐπέλησε τὸ ἀδελφομοίει τε, καὶ κακῶς πολιτεύομενος, ἐξοδίασε τὰ χρήματα ἄχρηστα, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐπῆρεν ὅλα τὰ ἐπίλοιπα ἀργύρια, καὶ ἀναχωρήσας εἰς χώραν μακρὰν, τὰ ἐσκόρπισεν ἐκεῖ ὅλα εἰς τῷ ἀστυίαν, καὶ εἰς ἄλλα ἑξέφορα ἀνομήματα. Ἐὖς ὅτε δεικνύεται πλησίον τῆ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος, δὴν ἔπρεπει κανονία ἔργον ἀπωλείας ἀξίον.

Διὰ τῆτο καὶ ὁ Προφήτης ἔλεγε· ἐβλεπα τὸν Κύριον ἐμφοδόν με πᾶντοτε, καὶ ἦτον εἰς τῷ δεξιῷ μου, καὶ εὐα εὐα μὴ σαλαδῶ, ἦγεν εὐα πῆσω εἰς τινὰ ἀμαρτίαν. ἀμὴ ἐκεῖνοι, ὅπῃ μακρυώσι, τελεσῖν ὅλα τὰ κακά τῆς θελήματα, ὡς κτῆν ἀόνητα. „Δαπανήσαντος δὲ αὐτῆ πάντα, ἐχρητο λιμὸς ἰχυρὸς καὶ τὴν χώραν ἐκεῖ, ἦν, καὶ αὐτὸς ἦρξατο ὑπερεῖδαι· ἦγεν ἀφ' ἐ ἐξοδίασε κακῶς ὅλα τε τὰ χρήματα, ἐγίνη πείνα μεγάλη εἰς τῷ χώραν ἐκεῖνῃ, καὶ τότε ἄρχισεν ὁ ἄστυος ὑὸς εὐα σερδέεται καὶ εὐα βασανίζεται μὲ πείναν, καὶ δίψαν, καὶ ἄλλα ὅμοια. Ὁταν ἐσερῶθη ὁ ἀμαρτωλὸς, καὶ ἔχασεν ὅλα τὰ καλὰ, ὅπῃ εἶχεν ἀπὸ τὸν Θεόν, τότες ἐφῆσεν εἰς πολλῷ πτωχείαν ὁ ταλαίπαρος. ὅτι, ὅσοι δελύσει τῆ Θεοῦ ἐξέ-

φοιταὶ μὲ πὰ θεῖά τε λόγια, καὶ τὸ, ἴδὲ οἱ δευδόντες μοι φάγονται, ἀμὴ ὅσοι δε-
 λούεν τὴ ποινῆ ἀμαρτανότες, ἄπο τὴν πείναν λιμάσσειν. ὄχι ἄπο λιμὸν ἄρτε
 καὶ ὕδατος, ἀλλὰ λιμὸν νὰ ἀκίσαν λόγον Θεοῦ. ὅτι, ἐκεῖ ὅπῃ δὲν εἶναι φόβος καὶ
 νόμος τῆ Θεοῦ, ἐκεῖ πείνα μεγάλη δικαίως γίνεται. Ὅτι ὁ φόβος τῆ Θεοῦ εἶναι
 ἀρχὴ καὶ αἰτία τῆ σωτηρίας μας, καὶ ὁ νόμος τῆ Θεοῦ μας γίνεται ὅλων τῆ ἀγα-
 θῶν κωδὲξ. καὶ μὴτὲ ὁ φόβος τῆ Θεοῦ εἶναι χωρὶς νόμος, ἔτε ὁ νόμος χωρὶς
 φόβος. Ἐκατὶ ὁ νόμος ἔχει τὸν φόβον ἕξ ὑπηρετίω τῆ ἀποσταγματῶν τε, καὶ ὁ
 φόβος ἔχει τὸν νόμον δικαστῶ τῆ ἀποστάξων. Ὅπῃ δὲν ἀναβρῖει τὸ λάδι τῆ
 ἀγάπης καὶ τῆ δικαιοσύνης, ἐκεῖ εἶναι πείνα μεγάλη καὶ λιμὸς ἰχυρότατος. ὅπῃ
 δὲν γεωργεῖται τὸ σπᾶρι τῆ σαφροσύνης, καὶ τὸ σαφύλι τῆ παρθενίας, ἐκεῖ
 εἶναι πείνα καὶ λιμοκτονία ἀνείκαστος. ὅπῃ εἶναι εὐδωμία καὶ πλήθος ποτηρῶν
 ἀστάξων, ἐκεῖ εἶναι τῆ καλῶν ἔργων καὶ ἀρετῶν ὑσέρησις. Ἐκατὶ ὅστις δὲν φο-
 βᾶται τὸν Κύριον, καὶ λείπει μακρὰν ἄπο αὐτὸν, πεινᾷ καὶ λιμάσσει πάντοτε,
 εἶναι πάντοτε ἀγαθῶ ὑσέρημος καὶ ἄμοιρος. αὐτὸ ὅποιος τὸν φοβᾶται, καὶ φυλά-
 γει τὰς ἐντολάς τῆ ἀσφαλείως καὶ ἀσυνα, ἔχει δόξαν καὶ πλεον εἰς τὸν οἶκόν τε, καὶ
 σκορπίζει μάλιστα, καὶ ἀχμοιράζει τὸν ἄρτον τε εἰς πτωχὰς καὶ πούντας, καὶ ἡ δι-
 καιοσύνη τε ἀχμοιρεῖ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ σέκεται πάντοτε. ὅτι ὁ φόβος τῆ Κυρίου
 εἶναι ἡ πηγὴ τῆ ζωῆς, καὶ μᾶς κάμνει νὰ φύγωμεν ἄπο τὰς παγίδας τῆ θανα-
 τῆς, καὶ νὰ βεῖσκωμεν ζωὴν αἰώνιον. Λοιπὸν ἀς φοβῶμεθον τὸν Θεόν, καὶ ἀς
 φυλάσωμεν τὰς ἐντολάς αὐτῆ πάντοτε, ὅτι τῆτο εἶναι χρεώσις νὰ κάμνη πᾶς ἀν-
 θρωπος. Ἡ ἐξέριτε δὲ καὶ τῆτο, ὅτι δὲν ἔρχεται ἡ πείνα εὐθὺς ὅπῃ ἀμαρτήσῃ
 ὁ ἀνθρωπος, ἀλλ' ὅταν σαθῆ πολὺ καιρὸν εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ καταχολάσῃ
 ὅλον τὸν πλεον τῆ ἀρετῶν. Καλὸν εἶναι γὰρ νὰ μὴ ἀμαρτήσῃ καθόλου ὁ ἀν-
 θρωπος, ὅτι τῆτο τὸ ἀγαθὸν ἀρέπει νὰ προσδηγᾶται εἰς τὴν ψυχῆν πάντοτε.
 Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φύσις ἀδούνησε, καὶ νικᾶμεθον ἄπο τὴν ἀκαμασίαν καὶ ἀμείλειαν,
 ἄπο τὸν Διάβολον πολεμῶμεν, καὶν ἀς ἐπιστρέψωμεν πάλιν εὐθὺς πρὸς μετα-
 νοίαν, ἕξ νὰ μὴ μᾶς εὕρη ὁ λιμὸς, καὶ θανατῶση τὰς ψυχὰς μας καὶ σώμα-
 τα, ἕκατὶ δούτερος πλεον εἶναι ὕστερα ἄπο τὴν ἀμαρτίαν ἢ μετανοία καὶ ἐξο-
 μολόγησις καὶ ἐπιστροφή πρὸς τὸν Θεόν, ἕξ μῆσ τῆ ὁποῖαν σωζόμεθον. Πρέ-
 πει τὸ λοιπὸν νὰ εἰμεθον εὐκολοκίνητοι ἄπο τὸ κακὸν εἰς τὸ καλλίτερον, καὶ
 ἀκίνητοι ἄπο τὸ καλὸν εἰς τὸ χειρότερον, ὅτι δὲν ἔχει ἡ μεταθέσις τῆ κακῆ τὴν
 αἰχρότητα, ἀλλὰ ἡ τήρησις τῆτε φέρνει τὴν κατεδίπλω καὶ ἀπώλειαν, ἐπειδὴ μόν-
 ος ὁ Θεὸς ἀμαρτητός. Τῆ μὴ ἔν φρονίμω ἀνθρώπῃ εἶναι ἴδιον, εὐθὺς ὅπῃ
 πράξει τὴν ἀμαρτίαν, νὰ δράμῃ εἰς τὴν μετανοίαν, τῆ δὲ ἀφρονος, νὰ κατα-
 φρονᾷ τὸ αὐτῆν χάρις πολύτιμον, καὶ νὰ χονίξῃ εἰς τὴν λάσπῃ τῆ ἀμαρτίας
 καὶ βόρβορον. ,, Καὶ πορῶθεῖς ἐκοιλίῃ σου τῆ ἡσυχίας τῆς χάριτος ἐκείνης, καὶ
 ἡ ἐπιμῆσον αὐτὸν εἰς τὴν ἀρετῆ αὐτῆ βόσκειν χοίρας, καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν
 κοιλίαν αὐτῆ ἄπο τῆ κερατῶν ἄν ἡσυχίας οἱ χοῖροι, καὶ εἰδὲς ἐδίδα αὐτῆ.
 Ἡ γὰρ ὑπὴν καὶ ἐτίχισε με εὐα πολίτῃ ἐκείνης τῆς χάριτος, καὶ τὸν ἐσειλον εἰς τὴ
 χαρᾶν ἄτε νὰ βόσκη χοίρας, καὶ ἐπεθύμει νὰ χαρᾶσῃ ἄπο τῆ ξυλικέρατα ὅπῃ
 ἐβῶγεν οἱ χοῖροι, καὶ τινὰς δὲν τῆ ἐδίδα. Ὁ ἀνθρωπος ὅπῃ σιωπῆδῖσει εἰς τὰς
 ἡδοναῖς τῆ Κόσμου, δὲν παύει νὰ προκόπτῃ εἰς τὸ χειρότερον, ἀλλὰ καθ' ἐκά-
 στω ζῆτῶ νὰ θραπάσῃ τὴν σάρκα, καὶ νὰ κάμνη τὸ θείλημά τῆς, ἕξ τῆτο κολλᾶ-
 ται μὲ τὰς ἀκαθέρτας Δαίμονας. Πνὸμάμας δὲ τῆς πονηρίας εἶναι πῶτε αὐ-

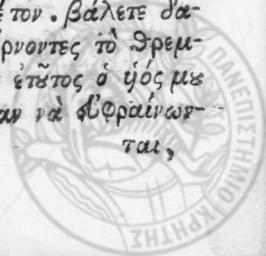
λο τῆς πορνείας, ἄλλο τῆς φιλαργυείας, ἄλλο τῆς γαστριμαργίας, ἄλλο τῆς κερδοξίας, καὶ ἄλλα τῆς ἄλλων παθῶν, καὶ ὅλα ταῦτα εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆ ἀνδραπῆ ἐνεργῶν καὶ σωφρέεσσι. Ἐνὰ δὲ τῆς πολιτῶν, λέγει τὸν ἔξαρχον τῆς Δαιμόνων. Ἐὰν, καθὼς κολλάται τινὰς μετὰ τὸν Κύριον, καὶ γίνεται εἰς πνεῦμα, καὶ τὸν Ἀπόστολον, ἔγω καὶ ὅποιος κολλάται μετὰ τὸν Σατανῶν, γίνεται ὁμογνώμων αὐτῷ καὶ ὁμοβόπος. Καὶ τὸν ἔσειλεν εἰς τὰ χαράφια τε τὰ βόσκη χοίρας. Τὸς θεόφοβος φόβος τῆς ἀμαρτίας λέγει χαράφια, καὶ χοίρας τὸς ἐμπαθεῖς λογισμῆς καὶ μολυσμῆς τῆς βδελυρῆς παρὰ τῆς ἀφροσύνης. καὶ ὅσοι χαίρονται εἰς τὴν ἀτιμίαν καὶ βόρβορον τῆς ὑλικῶν παθῶν καὶ σαρκικῶν παρὰ τῆς ἀφροσύνης, καὶ ὅσοι ἔχουσιν ὅμοιοι, ὅσοι πέρρην ἀφέλειαν καὶ ἐκέρβωσιν, οἱ λησάδες καὶ κλέπται, οἱ φονεῖς καὶ μέθυσοι, οἱ πόρνοι καὶ ἄδικοι, οἱ πλεορέκται καὶ ἄρπαγες, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅσοι κυλιῶνται εἰς ὅλαις ταῖς ἀκαθαρσίαις ὅλοι αὐτοὶ χοίρας βόσκουσι, καὶ γίνονται χοίρων χειρότεροι καὶ ἀκαθαρτοί. Ἐπιθυμῶ δὲ ὁ ἐλεεινὸς ἄνθρωπος νὰ χορτάσῃ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τινὰς δὲν τὸ εἶδει πρὸς χορτάσμον τῆς ἐπιθυμίας τε. ὅτι, ὅστις εἰς ταῖς ἕδαις συνηθίσκει, δὲν χορταίνει πάποτε, ἐπειδὴ ἡ ἀπόλαυσις καὶ γλυκύτης τῆς ἀμαρτίας δὲν μῦρε ἔτε βασὰ εἰς ἄραν πολλῶν, ἀλλὰ εἰς μίαν σιγῶν γίνεται καὶ ἀπογίνεται. Παρομοιάζεται δὲ ἡ ἀμαρτία εἰς τὰ κερῆα, Ἐὰν ἔχει ὡσπερ ἐκεῖνα γλυκύτητα καὶ ἔραυτητα. ἢ γὰρ πρῶτον γλυκαίνει ὀλίγον φάσμα, ἔπειτα κολάζει αἰώνια. Ἀλλὰ καὶ ἔπειτα μὴ ὅλα τὰ λαμπρὰ τῆ Κόσμου καὶ ποσεινά παρὰ γματὰ ἔχουσι πολλὰς κόπας καὶ πόνους. ὀλίγην δὲ τὴν ἡδονὴν καὶ μικρὴν τὴν ἀπόλαυσιν. καὶ ὄλημας ἡ ζωὴ ἐπὶ τῆ ζωῆς ἀπολαύσει ἔχει ἀπολαύσει καὶ βασῶν, ὡς καὶ χαρὰ καὶ ἀπόλαυσιν.

Μὴν ἡμπορῶντας λοιπὸν νὰ χορτάσῃ τὴν ἀσωτίαν ὁ ἄσωτος, ἐπαιδύθη ἀπὸ ὅσα ἔπαθε, καὶ ἔμαθε τὸ βλαβερὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ τῆς ἐπιπροφῆς τὸ θεόφορον. ὅτι ἡ ἀπολαύσις ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ ἔλπις, παιδεύει καὶ συνηθίζει τὸν ἀμαρτάνοντα, καὶ τὸν ταπεινῶναι θαυμασιώτατα, καὶ ἡ κακία τε ἐλέγχει πικρῶς καὶ καταδικάζει τον. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίθιοι τῆ παρὸς με; καὶ τὰ ἐξῆς. ἢ γὰρ ὅταν ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, εἶπε· πόσοι ἐργάται καὶ δούλοι τῆ παρὸς με χορταίνουσι, καὶ τὸς ἀπολαύσει τὸ φῶς εἰς τὴν ἔραυταν, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν πείνων χαίνομαι; ἄς ὑπάγω λοιπὸν εἰς τὸν Πατέρα με νὰ τὴ εἰπῶ. Πάτερ, ἡμαρτόσα εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐμπαροδέ σε, καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομαζῶμαι υἱός σε, ἀλλὰ δέξου με, καὶ ἔχε με ὡσὰν εἷς ἐργάτην καὶ δούλον σε. καὶ ἐγερθεῖς ὑπὲρ εἰς τὸν πατέρα τε. Ὅταν ἀμαρτάνωμεν, εἰμῶμεν ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας, καὶ χαιόμεν τὸν νῦν καὶ τὸς φρένας μας. ὅταν δὲ πλεμῶν τῆ Θεῷ τὰ θελήματα, καὶ κάμωμεν ἀγαθοεργίας, τότε ἐπιτρέφωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, καθὼς λέγει ἡ Θεῷ Γραφή, ἐπιτρέφον ψυχὴ με εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σε. ἀνάπαυσις καὶ ζωὴ τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ σωτηρία τῆς. Τρεῖς εἶναι αἱ πάξεις ἐκείνων ὅπως σώονται, δέλοσις, πληρωμὴ, καὶ ἕξις. ὁ δὲλος δέλοει τῆ Κυρίως τε, καὶ κάμνει τὸ καλὸν εἰς νὰ μὴ τὸν δέλην, καθὼς λέγει ὁ Δαβὶδ. κάρφωσον μετὰ τὸν φόβον σε τὸς σάρκας με, ὅτι ἀπὸ τῆς κρείσεως σε ἐφοβήθηκα. καὶ ὁ ἐργάτης εἰς νὰ λάβῃ τὴν πληρωμὴν καὶ μισθοδοσίαν τῆ κόπης τε, καθὼς λέγει πάλιν ὁ αὐτὸς Προφήτης σαφέστατα. ἐκλῖνα τὴν καρδίαν με εἰς νὰ κάμω τὰ δικαιοματὰ σε νὰ ἔχω αἰώνια ἀντάμειψιν. ἀμὴ ὁ υἱὸς ἐργάζεται τὸς ἐπιτολὰς εἰς τὴν

τῷ ἀγάπῳ ὅπῃ ἔχει πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, ὡς αὐτὸς ὁ Προφήτης τὸ μαρτυρῶ λέγοντας· ὡ πῶς ἠγάπησα τὰς ἐπιτολάς καὶ τὸν νόμον σου Κύριε. ὅλας τὰς ἡμέρας τὰς μελετῶ καὶ συζητοῦμαι. καὶ πάλιν, ἐσύκωσα τὰ χεῖρά μου εἰς ταῖς ἐπιτολαῖς σου, ταῖς ὁποῖαις ἠγάπησα, καὶ ἐξωδίασα τὸν καιρὸν εἰς τὰ δικαιώματά σου. Ὅταν λοιπὸν δεισθεῖται τινὰς εἰς τὴν τάξιν τῆ ὑἱ, καὶ διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὑποδιαχθῆ, καὶ βλέπει ἄλλας πῶς λαπολαμβάνουσι τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, καὶ κοινωνοῦσι τὸν Θεὸν Ἄρτον καὶ τίμιον Αἷμα εἰς τὰ ἄχραντα Μυστήρια, τότε πρέπει νὰ λέγῃ εἰς τὰ λόγια ταῦτα τὰ ἐλεεινὰ καὶ θλιβερὰ λόγια μὲ πικρότατα δάκρυα. Ὡ πόσοι ἐργάται τῆ παθὸς μου χορταίνουσι ψομί καὶ τὰς ἀεωδίας, καὶ ἐγὼ ἄπο τὴν πείναι χαίρομαι, καὶ κινδυνεύω εἰς θάνατον. ἀλλὰ ἂς συκαθῶ ἄπο τὴν ἁμαρτίαν, νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Πατέρα μου νὰ τῆ εἰπῶ. Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ δὲν εἶμαι ἀξίος νὰ κράζωμαι ἕός σου, ἀλλὰ βάλε με εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐργατῶν, ὅπῃ πληρῶνεις, καὶ σε δευδοῦσι. Καὶ τῶ πολὺ εἶναι εἰς εὐα ὅπῃ ἡμαρτε καὶ παρῶργισε τῶ Θεῷ τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὰ πλεον τῆς χριστότης αὐτῆ ἐξωδίασε, νὰ τὸν δεχθῆ πάλιν ὑστερα, νὰ τὸν συκαειδημῆ με τὰς μηδίας τε. Μιδιοι λέγονται οἱ καπηχέμηροι, οἱ ὁποῖοι δευ ἐφθασαν ἀκομι τὰ ἄφην ὑοῖ, ὅτι με τὴν ὑοδισίαν τῆ βαπτίσματος γίνονται ὑοῖ τῶ Θεῷ οἱ ἀνδρωποι. καὶ τότε εἰ μόνον ἐσοφῶ ψυχικῶ ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐσοφῶ καὶ ὑπολαουσιν. καὶ τῶ σημαδύει τὸ, ἀεωδίαςιν. Ἀλλὰ εἶναι τὰ λόγια ἐκεῖνε ὅπῃ μετανοᾷ, καὶ ἄλλα τῶ Θεῷ τὰ χαρίσματα, ὅς τις δὲσπλάγγνος καὶ ἱλαρῶς ὑποδέχεται τῶ κατ' εὐδὸς τὴν μετανοίαν. Ὁ μετανοῆμνος δευ φωτᾶζεται βασιλείαν ἐραῖον, δευ κείνει τὸν ἑαυτὸν τῶ ζωῆς αἰωνίε ἀξίον, ἀλλὰ μόνον προσδέχεται καὶ δέεται νὰ φύγη τὴν τιμαρίαν τῆς γενένης καὶ κόλασιν. Ἀλλὰ αὐτὸς μευ ὀλίγον ἐλπίζει καὶ μικρὸν ἐπδέχεται, ὁ δὲ Θεὸς, ὡς πλεσιδῶρος, τῶ χαρίζει μεγάλῳ δεργείαν καὶ πλεον ἀνείκασον. „ Ἐτὶ δὲ αὐτῶ μακρῶ ἀπέχοντος, εἶδον αὐτὸν ὁ πατῆρ αὐτῶ καὶ δὲσπλαγγίδη, καὶ δραμῶν ἐπεσεν ὅπῃ τὸν ἐράχληλον αὐτῶ, καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν. ὡ τῶ θαύματος, ὡ ἀπείρε ἀγαθότης τῆς θεῆας μεγαλειότης. μόνον ἐβαλεν εἰς τὸν νῦν τῶ νὰ μετανοῆσῃ ὁ Ἄσωτος· καὶ ὁ Πατῆρ με τὴν φιλανδραπίαν δὲθεῶς ἐφθασε.

Δευ ἐκαρτέρησε νὰ δεχθῆ τὴν ἐξομολόγησιν, ἀλλὰ ἐπορόλαβε, καὶ τὸ εἰρημῶν, τὴν αἰψισιν. πρὶν ὅπικαλέση με, ἐρῶ, ἰδὲ ἐγὼ πάρεμι. Εἶδε τὸν ὑὸν ἄπο μακρῶ ἐρχόμενον, καὶ τὸν ἐπορόλαβε χαίρωντας. Προφθᾶνει ὁ ἀόργητος καὶ φιλανδραπος, καὶ κᾶν δευ ἐκαρτέρησε τὸν ὑὸν νὰ ἀκῆσῃ τὰ λόγια τῆς ἐξομολογήσεως, ἀλλὰ πορολαμβάνει τὸν Ἄσωτον, καὶ με πολλῶ ἀγάπῳ καὶ σπλάγγνος τὸν καταφιλεῖ καὶ ἀσπάζεται, δείχοντας τὴν πολλῶ δὲσπλαγγίαν αὐτῆ καὶ συμπάθειαν. ὅτι μόνον τὴν ἀπόθεισιν βλέπει ὁ Θεὸς τῶ ἀμαρτωλῆ, καὶ τὴν ἐξ ὅλης ψυχῆς μεταίσιαν, καὶ τὴν συκαίβῳ τῆς καρδίας τε, καὶ τὸν δέχεται μευ χαρᾶς, τὴν ἐλεημοσιῶν ποροχέωντας. Καὶ ἔχει εἰς αὐτὸν, καὶ πιππωντας εἰς τὸν ἐράχληλον αὐτῶ, τὸν ἀσπάζεται, ὅτι δι' αὐτὸ ἦλθεν εἰς τὸν Κόσμον, διὰ νὰ σώσῃ τὰς ἀμαρτωλῆς, ὡς καὶ τὸν παρόντα Ἄσωτον ἔσωσεν. Εἶπε δὲ ὁ Πατῆρ πρὸς τὰς δέλας αὐτῶ. Δγαλέτε τε τὸ πρῶτον εὐδυμα, καὶ εὐδύσετέ τον. βάλετε δεκτυλίδι εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εἰς τὰς πόδας τε ὑποδηματα. καὶ φέρνοντες τὸ θρεμῶν μοχάει, σφάξτε το νὰ φάγωμεν καὶ νὰ δὲφρανθῆμεν, ὅτι ἐτῶτος ὁ ὑός μου ἦτον νεκρὸς καὶ ἀνέζησε, καὶ πλανώμνος καὶ δὲρέθη. καὶ ἀρχίνησαν νὰ δὲφραίνωται,

ται. Ἄλλοι εἶναι οἱ Ἀγγέλοι ἢ Ἀρχιερεῖς ἢ Ἱερεῖς, καὶ μὲ τὸν λόγον τῆς διδασκαλίας ἐκδύνασιν ἱμάτια τῆν ἀρετῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, ὅτε ἐπιτρέψωσι πρὸς μετανοίαν, καὶ δακτυλίδιον τῶν δίδωσιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν σφραγίδα τῶν Χριστιανισμῶν, πῆν ὅποιαν μὲ τὰ ἔργα ἔχομεν. ὅτι ἡ χεῖρα εἶναι σημεῖον τῆς πράξεως, καὶ τὸ δακτυλίδι τῆς σφραγίδος τῆς πνεύματος. ἐπειδὴ μὲ πῆν πίσιν καὶ μὲ τὰ ἔργα σώνεται ὁ ἄνθρωπος. Καὶ δίδωσιν εἰς τὰς πόδας ὑποδήματα, ἵνα νὰ φυλάσσονται ἀπὸ τῶν σκορπίων, καὶ θανασίμων Δαίμονων, καὶ νὰ εἶναι ἐπιμοιοὶ νὰ διαγγελλίζω καὶ νὰ ἀφελῶσι τῶν ἀνθρώπων. ὅτι πῆν εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς, νὰ ἀφελῆσθαι τὸν πλοσίον σου. Οἱ ὄφεις ἀπὸ πῆν ἀρχὴν ἐγίνη πολέμιος. καὶ ἔχει ἔχθραν μὲ τὸν ἄνθρωπον, καὶ τῶν Γραφῶν. αὐτὸς σε πρήσει κεφαλῶν, καὶ σὺ πρήσεις αὐτὸν πτέρων. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ Διάβολος νὰ πολεμῆ τὸν ἄνθρωπον, ἵνα πῆν, ὅς τις ἐπιτρέφει πρὸς μετανοίαν, λαμβανῆι ἵνα φύλαξιν τὰ ὑποδήματα, ἵνα νὰ μὴ τὸν κενῶσῃ ὁ ὄφεις μὲ τὸ φαρμάκι καὶ θανατώσῃ τον. ἀλλὰ νὰ δυνάται νὰ πατῆ ἐπὶ αὐτὸν ὄφειον καὶ σκοπίαν, καὶ ἐπὶ πᾶσαν δυνάμιν Δαίμονος, καὶ νὰ διαγγελλίζῃ εἰρήνην καὶ ἀγαθὰ, καὶ τὸ λεγόμενον. Ὁραῖοι οἱ πόδες τῆν διαγγελλίζομένων εἰρήνην καὶ ἀγαθὰ. Ὅποτεν ἐν σολιδῆ μὲ ὄλεται τὰ ἀγαθὰ ὁ ἄνθρωπος, μεταλαμβάνει τὸ τίμιον Σῶμα καὶ Αἷμα τῶν Κυρίων ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ὁ ὅποιος λέγεται μόχος σιτέτος, ἢτοι θρεμμένον μοχάειον, θυόμορον καὶ ἐδιόμορον. Ἀπειροζυγος ἀπὸ τὸν νόμον τῆς ἀμαρτίας, σιτέτος, ὅτι ἀπὸ καταβολῆς Κόσμου ἠαφιερώθη, καὶ πορωείθη εἰς πῆν τὸ ψυχοσώθειον Μυστήριον, καὶ ὅτι ὁ ἄρτος, ὅτε κόπηται καὶ μεταλαμβάνομεν, ἀπὸ σπείρει γίνεται καὶ τὸ φαρμάκιον, καὶ δὲ τὸ νοῦμιον εἶναι σάρκα καὶ μοχάει θρεμμένον, ὡς ἀνάθεν. Πᾶς εἷας δὲ ὅτε ἐπιτρέφει ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ ἀξιώθη νὰ κωνωνῆσῃ τὰ θεῖα Μυστήρια, γίνεται εἰς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ εἰς τῶν Ἀγγέλων καὶ Ἱερέων αἴτιος ἀφορωῦντος πολῆς καὶ ἀγαλλιάσεως, ἐπειδὴ ἦτον νεκρὸς, καὶ ἀπέζησε, καὶ ἀπολωλὸς, καὶ ἀρέθη. Ἦτον δὲ ὁ Τίος αὐτὸς ὁ βρανήτερος εἰς τὸ χωράφι τῆν ἀρετῶν, ὅτε ἀδέλφω κάμωνωντας τῶν ἐντολῶν τῶν πατρῶν, καὶ ὄλας τῶν ἀρετῶν ἐργαζόμενος. καὶ καθὼς ἤρχετο, ὅταν ἐσίμωσεν εἰς πῆν οἰκίαν, ἦκασε συμφανίαν καὶ χορῶν, ἐπειδὴ εἰς τὸν οἶκον τῶν Θεῶν εἶναι πάντοτε ἦχος καθαρῶν ἑορταζόντων, καὶ ψαλμοῦντα μελωδικῆ ἀμήχανος. Καὶ προσκαλεσάμενος εἷας τῶν δέλων, ἐράπησε, τί ἦσαν ἐκεῖνα τὰ χαρμόσυνα; (ὅτι δὲ Ἀγγέλοι ἀποκαλύπτονται εἰς τῶν δικαίων καὶ φανεροῦνται τὰ θεῖα Μυστήρια. καὶ δέλο ἰτῶ Θεῶν εἶναι οἱ ἅγιοι Ἀγγέλοι) ὁ δὲ εἶπεν αὐτῶν, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦλθε, καὶ ἐθύσασεν ὁ πατήρ σου τὸν μόχον τὸν σιτέτον, ἵνα τὸν ἀπέλαβεν ὑγιαίνοντα. ἀργίθη δὲ, καὶ δὲν ἦθελε νὰ εἰσελθῇ. Οἱ ἐν πατῆρ ὀξελθῶν παρεκάλει αὐτόν. ὡς φιλόποιος καὶ παύσοφος, καὶ τὸν ἐπιτρέψαντα ὑποδέχεται, καὶ πρὸς τὸν πρὸς βύπερον προφασίζεται. Οἱ δὲ ἀποκρίθη, εἶπε τῶν πατῆρ. ἰδὲ πόσας χρόνας σε δεδότω, καὶ καμμίαν ἐντολιώσῃ δὲν ἐπαρήκασα πάντοτε, καὶ κᾶν εἷας ἐρείθῃ δὲν μὲ ἔδωκες νὰ ὀφρανθῶ μὲ τῶν φίλων μου. (Τινὲς εἶφον μὲν τῶν μικρῶν καὶ βραχυτάτῳ ἠδονῶν λέγασιν, φίλων δὲ νοῦσιν τὰ θελήματα.) λέγει ἐν ὁ δικαίος, ὅτι ἐμὴν ποτὲ δὲν ἐσυγχώρησες μικροτάτῳ ἀπολάουσιν νὰ ὀφρανθῶ μὲ τὰ θελήματά μου, καὶ ὅταν ἦλθεν ἐπῆτος ὁ Τίος σου, ὅτε ἐκατάφαγε μὲ τῶν πόρνας τὸν πλοτόν σου, τῶν ἔθυσας τὸν μόχον τὸν σιτέτον; (Βίον, λέγει, καὶ πλοτόν, τῶν Θεῶν τὰ χαρίσματα, πόρνας δὲ τῶν φιληδονίας.) Οἱ δὲ εἶπεν αὐτῶν,

τέκνον,

τέκνον, ἐσὺ εἶσαι μετ' ἐμὲ πάντοτε, καὶ ὅλα τὰ ἐδικά μου εἶναι ἐδικά σου· καὶ ἐπειδὴ τὰς ἐπιτολάς μου πληροῖς προθυμώτατα, ἀνάγκη εἶναι νὰ κληρονομήσῃς τὰ ἀγαθά μου ἅπαντα, καθὼς ὅλοι οἱ υἱοὶ κληρονομοῦσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ὡς ἄγνωμονες. Μὴ λυπᾶσαι λοιπὸν, ὅτι ἐδὸν ἡδίκηθης, ἀλλὰ μάλιστ' ἐπρέπει νὰ δὴφρανθῇς καὶ νὰ χαίρῃσαι, ὅτι ὁ Ἀδελφός σου ἔπος ἦτον νεκρός καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὸς καὶ εὐρέθη. Δείχνει ὁ Χεῖσός το πῶς εἶναι ἀγαθαίᾳ ἡ χαρὰ καὶ δὴχαριστία, ὅπως γίνεται εἰς τὴν τῆς ἀμαρτωλῶν ἐπιφροσῶν καὶ μετανοίαν. διότι, ποῖος νὰ ἰδῇ νεκρὸν ἀναζήσαντα καὶ νὰ μὴ δὴφραίνεται; καὶ τίς, ὅταν εὕρῃ τὸ χαϊμῆλον καὶ ἀπολωλὸς δὸν χαίρεται; Μεγάλη καὶ ἀμέσος εἶναι ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καὶ Θεωπότητος μας, καὶ δὸν φθάνει τινὰς νὰ τὴ δὴχαριστήσῃ, καθὼς πρέπει, εἰς τὴν ἄπειρον αὐτῆ ἀνεξικακίαν, καὶ ἀνείκασον ἀγαθότητα, ὅτι εἰ μόνον μακροθυμεῖ καὶ ὑπομῆκει μας, ὅταν ἀναχωρήσωμεν καὶ μακρυνώμεν ἀπὸ λόγου τε, ἀλλὰ καὶ ὅποταν ἐπιπρέψωμεν, μᾶς ὑποδέχεται μὴ χαρᾶς ὡς ἐλεήμων καὶ ὑσπλαγχνος. Ὅχι μόνον δὸν μᾶς παιδεύει καὶ τὰς παρὰξεις μας, ἀλλὰ καὶ δωρεὰς μᾶς χαρίζει ὁ ἀμνησίκαιος. καὶ ὅχι μόνον δὸν οὐκ εὐδίδει, ἀλλὰ καὶ αποφασίζει καὶ ἀπολογεῖται πρὸς τὰς δικαίας δὴξ ἰσχυρίας μας. ἐπεὶ πολλὰίς οἱ ἐναρτέτοι ὅπως δαδύουσι τὸν Θεόν, εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ἀμαρτωλῶν γογγίζουσι, καθὼς τότε καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐγόγγυζον καὶ τὸ Κεῖριον, πῶς ἐδέχετο πόρναις καὶ τελώναις, τὰς ὁποῖαις ἐμίσην ὡς ἀκαθάρτους. καὶ αὐτοὶ ἐνομίζοντο καθαρὸι τε καὶ δίκαιοι. Ἀλλὰ καὶ ὁ Δαβὶδ ἐγόγγυζε λέγωντας· ἕως πότε ἀμαρτωλοὶ καυχῶνται; καὶ ὁ Ἀβραάμ· τί ὁδοὺ ἀσεβῶν δὸδοῦται; καὶ ὁ Ἰερεμίας· ἐφύτλισεν αὐτὰς καὶ ἐειζοβόλησαν. καὶ ὁ Ζηλωτὴς Ἡλίας· ὀργίζητι ἐπὶ τὰς ἀθετήσαντάς σε, κερτὰ δικαιοῦτατε. Καὶ εἰ μόνον ἔποι, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἅγιοι ζητᾶσι νὰ ῥῆν ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὰς ἀμαρτωλὰς ἀναγκασίς. ἔθεν μὲ τὴν ἀδελφολίαν ταύτην ἀδελφινὰ τὰς ἐναρτέτας καὶ δικαίας ὁ Κεῖριος νὰ μὴ ἐξεδουῶσι τὰς ἀμαρτανόντας, καὶ ληγείας· ἐσεῖς εἶσε δίκαιοι, καὶ πρὸς τὸν πατέρα δὴάρετοι, καὶ τὸν υἱὸν ἐκείνον τὸν πρὸς βύτερον, ἀλλὰ ἀδελφικῶς νὰ μὴ γογγίζετε εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ἀμαρτωλῶν, ἀλλὰ νὰ χαίρεσθε μετ' αὐτὰς, καὶ νὰ συνδελφανεσθε μάλιστ', ὅτι οἱ Ἄγγελοι εἰς τὴν μετανοίαν καὶ σωτηρίαν τῆς ἀνθρώπων, χαίρουσι. Οὗτος εἶναι λοιπὸν ὁλος ὁ σκοπὸς τῆς ἀδελφολίης δὴξ ἐκείνας, ἵνα γογγίζουσι. πολυμωραγοῦν καὶ ἀδελφίζονται ἀπὸ δὴσπλαγχνίαν καὶ συμπάθειαν, ὅπως δείχνει ὁ ἐλεήμων Θεὸς πρὸς τὰς ἀμαρτησαντας, ἵνα τὴν πρὸς αὐτὰς οἰκονομίαν καὶ συγκατάβασιν, δὴξ νὰ μὴ ζημιωθῶσι τὴν σωτηρίαν τας. Διὰ τὸτο, ἐν Χεῖσῶ ἀδελφοί, ὅσοι εἶσε δίκαιοι, μὴ γογγίζετε πῶς σῶννται οἱ ἀμαρτησαντες, ἀλλὰ μάλιστ' ἀπρέπει νὰ χαίρεσθε, δὴχαριστῶντες τὸν ἐλεήμονα Θεωπότην καὶ παιοικτίρμονα δὴξ τὴν πολλὴν ἀγαθότητα, ὅπως δείχνει πρὸς ἡμᾶς, ὅπως κατ' ἐνάστῳ τὸν παροργίζοντα. καὶ αὐτὸς μᾶς ὑπομῆκει, ὡς πατὴρ ὑσπλαγχνος καὶ φιλόσοργος, καὶ μᾶς ὑποδέχεται ἐπιπρέφοντας. Ὅσοι δὲ πάλιν δὴξ σκεδᾶτε εἰς ἀμαρτίαν θανάσιμον, μὴ παραματδῶτε νὰ λέγετε, ὅτι ἄς κάμνωμεν τὰ σαρκικά μας θελήματα, καὶ μὲ τὸν καιρὸν θέλωμεν ἐπιπρέψῃ πρὸς μετανοίαν. Οἱ τοῖστοι, ὡς πεπονηρδύμενοι καὶ ἀχρηστοί, δὸν ἀξιώνονται μετανοίας καὶ συγχαρήσεως, ἀλλὰ κακοὶ κακῶς τελειώνουσι, καθὼς τὸ λέγει οἱ Ἰταλοὶ σφωτάτα, καάλις βίτα, φίνις ἦτα. ἦγαν καθὼς εἶναι ἡ ζωὴ τας κακῆ καὶ

παμμόχθιρος, ποιῶτον θέλει εἶσαι καὶ τὸ τέλος ἄρξῃσον. Ἄς μετανοήσωμεν ἐν πῶρα ὅπῃ διωόμεσθαι, ὅτι δεῦ ἰξόρωμεν, τί θέλει μᾶς τύχη ἕως τῆς αὔριον. Ἄς κλαύσωμεν ἰκανῶς ἐδῶ πρόσκαιρα, ὅπερ χηρίζον τὰ δάκρυα, καὶ μὴ θρῆνῶμεν ἐκεῖ ἀνωφελότα, ὅτι μὴ θάνατον δεῦ ἀφελεῖ ποσῶς ἢ μετανοια. Ἄς κακοπαθήσωμεν πρόσκαιρα, ἵνα καὶ ὄρωμεν ὀρυχωρίαν αἰώνιον, καὶ ἀπόλαυσιν ἀκατάπαυσον, χαρὰν ἀρήριον καὶ ὄφροσιώλω ἀνέκφραστον, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. ὡ ἀρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ, καὶ προσκυνώσεις, σὺν Πατρὶ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. ΑΜΗΝ.

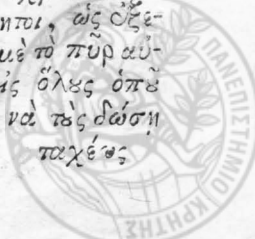
ΤΗ ΚΤΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ.

ΕΤΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Φοβερά εἶναι καὶ εὐχόμος ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς δευτέρας τῆ Χριστῆ παρουσίας, ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, καὶ τῆς μελλομένης κρίσεως καὶ δικαίας ἀποδοσεως. καὶ φρικτὸν τὸ δικαστήριον, ὅπῃ ἔχει νὰ ἐποιμαθῇ, καὶ τὸ λογαθίσιον φρικωδέστερον. ὅταν οἱ θρόνοι ἐποιμαθῶσι, τὰ βιβλία ἀνοίξωσι, καὶ νὰ καθίσῃ ὁ δίκαιος Κριτὴς, ἀπὸ ἀναειδημίτης μυριάδας Ἀγγέλων θεοφωρεπῶς περικυκλῆμενος, καὶ ὡς Βασιλεὺς τῆς ἀπάντων δορυφορέμενος. Τότε νὰ κτυπήσῃν δυνατὰ τὰς σάλπιγγας οἱ Ἄγγελοι, οἱ Οὐρανοὶ καὶ τὰ σοιχεῖα νὰ ἀφανισθῶσιν ὑπὸ πυρὸς κατακαυόμενα, νὰ γῆν Οὐρανὸς καὶ γῆ καινέρια, νὰ ἀνακαινισθῶσιν ὅλα τὰ ὀπίγεια. Τότε νὰ σεισθῶσι καὶ νὰ ἀναστῆθῶσιν ἀπὸ τὰ μνήματα, νὰ γῆν μία ἡλικία ἅπαντες, νὰ ὄρασθῃ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου γυμνὴ καὶ τετραχελισμῆν ἔμπαροθεν εἰς τὸν δίκαιον Κριτὴν καὶ ἀδέκασον. Στέκοντες οἱ Ἄγγελοι ἕξ ἄνω τῆ φοβερῆ θρόνου τε, μετ' φόβον πολὺν καὶ ἔομον ἀνείκασον, φλογεροὶ εἰς τὸ εἶδος, σκληροὶ καὶ ἀγριοί, πῦρ κολαστικὸν ἔχασράπτοντες, πῦρ καὶ φλόγα λαλῶντες καὶ βλέποντες, πῦρ ἐκφοβῶντες, καὶ ἀπαπνέοντες. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὅλη ἡ κτίσις καὶ φύσις νὰ ἔσμάξῃ πᾶσα ὀπίγεις τε καὶ ἐπεριώεις. Καὶ ἔμπαροθεν πάντων νὰ ἔξοικεπαθῶν τὰ ἀπόκρυφα, νὰ φανερωθῶσι τὰ ἔργα μας, νὰ γνωρίσῃ σῶας τῆ ἄλλης τὰ ἀμαρτήματα, ὡσπερ νὰ τὰ ἀγέγνωθε πᾶς σῶας, εἰς τὸ βιβλίον τῆς συνειδήσεως.

Ἀλλὰ τίς νὰ διωκθῇ νὰ ὑπομείνῃ τῶ φοβερῶ ἐκείνῳ ὄργῳ, καὶ δικαίαν τῆ δικαστῆ ἀγανάκτησιν, ἥτις εἶναι γεμάτη θυμὸν, κλαυθμὸν, πικρίαν, φρίκην, φόβον, καὶ ἔομον ἔχασιον; Τότε πᾶσα ἡ κτίσις τῆς φαινομένων πραγμάτων ταρασσεται, ἵνα λέγει, ἡ φωνὴ τῆς ἡμέρας τῆ Κυρίου εἶναι πικρὰ καὶ σκληρὰ. ἡμέρα ὀργῆς ἀνάγκης καὶ θλίψεως. ἡμέρα ἀμορφίας καὶ ἀφανισμοῦ, σκότους, κραυγῆς τε, καὶ θλίψεως. Ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θέλουν ἔχει πικρίαν εἰς τῶ καρδίαν ἀνείκασον, νὰ περιπαθῶσιν ὡς τυφλοὶ καὶ ἀνάιδητοι, ὡς ἔξεστικοὶ καὶ φρενολιπτοι, ἵνα ἐπταίσω τῆ Θεῷ ἀμαρτάνοντες, καὶ μετ' τὸ πῦρ αὐτῆ θέλει ἀναλωθῇ, καὶ ἔχασθῃ ἡ γῆ ἅπασα, καὶ νὰ κάμῃ εἰς ὅλας ὅπῃ καπικῶσι τῶ γῆν, σωπέλειαν καὶ σπασθῶ ὁ παντοκράτωρ Κύριος, νὰ τῆς δώσῃ ταχέως

ταχέως τὴν παρέπεσαν παιδείωσιν. Τί νὰ κάμωμεν τότε λοιπὸν ἡμεῖς οἱ ταλαί-
 πωροι, ἐπεὶ τὸσας ἀνομίας ἐπαράξαμεν; πῶς νὰ φύγωμεν τὰς δεινὰς τιμωρίας
 τῆς ἀτελεύτητος κολάσεως, τὸ σκότος τὸ ὀξύτερον, τὸν βρυγμὸν τῆς ὀδόντων, τὰ
 δεσμὰ τὰ ἄλυτα, τὸν ἀτελεύτητον σκώληκα, τὸ πῦρ τὸ ἀσβέσον, τὴν Φλίψιν,
 τὴν στυγοχωρίαν, τὴν πικρίαν, τὸν στυγμὸν, καὶ ὀδυῖναι πανώδων; Ἐκεῖ
 αἱ γλῶσσαι νὰ πιγανίζονται ἐπὶ σφοδρῶτατος πυρὸς φλογιζόμεναι. ἐκεῖ φυλακὴ
 καὶ κόλασις ἀτελεύτητος, καὶ πᾶσα ἄλλη στυγοχωρία καὶ τιμωρία αἰώνιος καὶ
 ἐπώδυνος. Τί νὰ γράωμεν ἔν τῷ τότε οἱ τάλαντες, ὅταν μᾶς ἔραβίζεν βιαιώς, νὰ
 μᾶς ρίξεν κλαίοντας εἰς ἐκεῖνα τὰ τῆς γενέτης βασανιστήρια καὶ φοβερά παιδεί-
 πηα; Ἐκεῖ δὲν εἶναι ποσῶς συγχώρησις, ἔτε καμία συμπάθεια. Ἐκεῖ δὲν
 ὠφελεῖ ἡ ὀξομολόγησις καὶ μετανοία. Τὸ πῦρ ἐκεῖνο δὲν σβύσει πάποτε, καὶ οἱ
 σκώληκες ἀτελεύτητοι.

Ἄς φεῖξαμεν λοιπὸν, ἀδελφοί μου, καὶ πικρῶς ἄς θρηνήσωμεν, ἀκρόντες
 παιῦτα φοβερά διηγήματα, καὶ ἄς διορθωθῶμεν καὶ νῦν. καὶ ἀπὸ τῆς ἄρας
 ἐκείνης ἄς κλαύσωμεν πρόσκαιρα, ὅσοι ἐπαράξαμεν ἔργα, καὶ ἀπάτημεν, ἄξια
 πυρὸς καὶ σκότους τῆς ἀτελεύτητος κολάσεως. καὶ ἄς κάμωμεν ἰκανὴν μετανοίαν νῦν
 ἵνα, ὅτε χηρῶν τὰ δάκρυα, ἔξαι νὰ μὴ θρηνῶμεν αἰωνίως ἀνόνητά τε καὶ ἀνώφε-
 λῶτα. Ἡ ζωὴ μας ἐτέθη ἢ πρόσκαιρος περὶ καὶ ἔραβίσει ὀγλήγορα, καὶ ὀδυῖται
 ἐγγίξει νὰ μᾶς θείσῃ μετὰ τὸ κοπτερὸν καὶ ἀπαραίτητον δρέπανον, καὶ μᾶς ἀκα-
 μήσει ἢ φοβερά ἐκείνη κρίσις καὶ ἀλάτῃτος ἀπαπόδοσις. Ὁ δὲ Κεῖνός εἶναι ἀλη-
 θινὸς καὶ δίκαιος, ὁ μόνος Θεὸς, ὅτε δὲν χρειάζεται μάρτυρας, ἔτε γραφαῖς καὶ
 ἀποδείξεις. ἀλλὰ νὰ κρίνῃ εἰς μίαν ὥραν, ὅλην τὴν φύσιν τῆς ἀνθρώπινης, ἀπὸ
 τὸν καιρὸν τῆς Ἀδάμ ἕως τὴν σωτέλειαν ἐκείνην, ὅσας ἀνθρώπους πανταχῶς ἐγγε-
 νήθησαν, Ἑλλήνας, Ἰουδαίους, Αἰρετικὰς, καὶ τὰς ἑρθεοδόξους Χριστιανὰς, ἦγεν
 ἐκείνης ὅτε ἠμάρτησαν, καὶ δὲν ἐμετανόησαν ὑστερὰ νὰ κάμωμεν τὴν ἰκανοποίησιν
 ὅτε ἔπαρπον. Ὅλος αὐτὸς θέλει ἀναστήσει, νὰ τὰς ἀναστήσῃ ἔμφοδον αὐτῶν
 τὴν φοβεράν ἐκείνην ἡμέραν, μετὰ τὴν θάνατον αὐτῶν καὶ παντοδύναμον δυνά-
 μιν, νὰ ξεσκεπάσῃ καὶ νὰ φανερώσῃ ἔμφοδον πάντων ὅλα τὰ ἔργα καὶ λόγια,
 τὰς δόλους, ὀπιβελάστε, καὶ πανεργόματα. Διὰ τὰ ὅποια ὅλα μὰ δώσωμεν ἄπο-
 λογίαν φοβεράν, νὰ λάβωμεν τὴν παρέπεσαν παιδείωσιν, ὅτι δὲν εἶναι παρᾶγμα
 κρυφόν, ὅτε νὰ μὴ φανερωθῇ τότε, ἔτε καμία παρᾶξις αἰχρὰ καὶ ἀπόκρυφος, ὅ-
 τε νὰ μὴ γνωριθῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ πάνδημον θέατρον. Ἐπεὶ θέλει μᾶς ὀνειδίσει ὁ
 Κύριος, καὶ νὰ φέρῃ ἔμφοδόν μας πάσας τὰς ἀμαρτίας μας. Τί νὰ κάμωμεν
 ἔν τῷ τότε, ὅταν εἰδῶμεν τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο βῆμα, καὶ ἀποδοθῶμεν ἔμφοδον τῶν συ-
 μωμῶν Κεῖνῶν πάντες ὄμοιοι, βλέποντες τὰς ποταμὸς τῶν πυρὸς καὶ τὰ λοιπὰ
 κολαστήρια, τὰ ὅποια δὲν ἠμποροῦμεν νὰ φύγωμεν, ἐπεὶ εἶναι ἀπαραίτητα,
 καὶ δικαία ἢ ἀπόφασις; Τί νὰ γράωμεν τότε, ἀδελφοί, καὶ πατέρες μου, ὅτε δὲν
 ἔχομεν τιμὴν νὰ σωτύχη λόγον μικρὸν ἔξαι λόγος μας; ἔτε πατὴρ, ἐδὲ μήτηρ,
 ἢ τέκνα, ἢ ἔγγονα, ἔτε ἄλλος τινὰς συγγενὴς καὶ φίλος μας δύναιται ποσῶς νὰ
 μᾶς βοηθήσῃ ὀλοτέλα. ὅτι πᾶς εὖσας ἔχει τὴν ἐδικλήν τε ἀνάγκην, καὶ δὲν
 ἠμπορεῖ νὰ ἔχη ἀλλοκῶν φροντίδα καὶ σύννοιαν. ἔτε ἀδελφός, ἢ ἀδελφὴ, ἢ φί-
 λος, ἢ συγγενὴς, ἔτε ἄλλος τις γνώριμος δύναιται νὰ βοηθήσῃ τὸ φίλον τε,
 ἔτε μεσίτης νὰ ρητορεύσῃ μετὰ τὴν πολυλογίαν τε, ἔτε πλῆθος χρημάτων καὶ
 πνευματικῶν πραγμάτων, ἔτε ἄλλα πρόσκαιρα παρᾶγματα ἠμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ

τινὰ βοήθειαν. Ὅτι ὅλα ταῦτα τότε παραμερίζεν ἄπο τὸν φόβον καὶ δειλίαν τῆς ἀποφάσεως, καὶ μόνος ὁ κεινόμενος μετ' ἑσέμον καὶ φεικλῶ πολλῶ παραστέκεται, καὶ πλείσιος εἶναι καὶ ἄρχοντας, καὶ πτωχὸς καὶ ἄπορος, καὶ ἀνδρας, ἢ γυνή, ἢ νέος, ἢ γέροντας, καὶ εὐδόξος, καὶ ἀδόξος. Ἐὰν ἦτον καὶ Βασιλεὺς ἐδῶ προσκαίρα μετ' ἑνὶ ἀλβργίδα καὶ τῷ διαδήμα, ἀλλὰ ἐκεῖ θέλει σέκεται ὡς πρὸς τὰς ἄλλας, ἔμφοβος ὡς φόμος, ἐκδεχόμενος μόνῳ τῷ βοήθειαν, καὶ καταδίδῃ τῷ ἔργων τε. „ Θεὸς Θεῶν Κύριος ἐλάλησε, καὶ ἐκάλεσε τῷ γλῶσσῳ ἄπο ἀναπολῶν Ἡλίας μέχρι δυσμῶν. ἐκ Σιών ἡ διαρέπεια τῆς ἀραιότητος αὐτῆ. Ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἦξει καὶ ἐ παρασιωπήσεται, πῦρ ἐνώπιον αὐτῆ καυθήσεται, καὶ κύκλῳ αὐτῆ καταυγίς σφόδρα. πῦρ ἐνώπιον αὐτῆ προπορεύσεται, καὶ φλογίει κύκλῳ τὸς ἐχθρὸς αὐτῆ, ὅτι ἦκει κείναι τῷ γλῶσσῳ. κενεῖ τῷ οἰκεθῆναι ἐν δικαιοσύνῃ καὶ λαὸς ἐν ἀδύπτητι, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἐρχεται ὁ Θεὸς τῷ Θεῶν νὰ κείνη μετ' δικαιοσύνῃ ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ νὰ γυροῦσιν λογαριασμὸν, ὡς κεινὸς δικαιοτάτος, εἰς ὅσα πᾶς ἀνδρας ἐπαρεξε, καὶ τὸς μὴ ἀγαθὸς καὶ δικαίος νὰ σῆση εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τε, ἐπειδὴ δεξιὰ ἔργα καὶ εὐχρηστὰ ἐπαρεξαν, καὶ ὡς ἀλογηθῆναι τὸ Παῖδος νὰ τὸς προσκαλέσῃς κληρονομίαν τῆς βασιλείας, ὅπως τὸς ἠτοίμασε, νὰ τὸς βάλλῃ εἰς ταύτην τῷ ἀνεκλάλητον ἀγαθίᾳσιν, νὰ ἀφραίνωνται μετ' τὸς ἀγίους Ἀγγέλους αἰῶνια. τὸς δὲ ποιηρὸς καὶ ἀμαρτωλὸς νὰ σῆση εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος, ὡς ἀχρεῖς τε καὶ ἀχαεῖς, νὰ τὸς ἀποσραφῇ ὡς κατραμῆς, νὰ τὸς σείλῃ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἀσβεστον, ὅπως εἶναι ἀφωεσμῆον καὶ ξεχωρισμῆον ἄπὸ τὸς Δαίμονας, νὰ κολάζωνται μετ' αὐτῆς αἰῶνια. ἀλλὰ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ ῥήματα τῆς Εὐαγγελίας, καθὼς ὁ Θεολόγος Ματθαῖος ἔγραφε, λέγοντας.

Εἶπεν ὁ Κύριος. „ Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆ, καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοι μετ' αὐτῆ, τότε καθήσεται ὅπῃ θρόνος δόξης αὐτῆ. καὶ συναχθήσονται ἐμπροσθεν αὐτῆ πάντα τὰ ἔθνη. καὶ ἀφορεῖ αὐτῆς ἀπ' ἀλλήλων, ὡς πρὸς ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἄπο τῆς εἰψῶν. καὶ σῆσει τὰ μὴ πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτῆ, τὰ δὲ εἰψῶν ἐξ ἀωνύμων. Πρὸς φόβον τῷ ἀπορατῆ καὶ δόρτωσιν δηγᾶται ὁ Δεσπότης Χριστὸς καὶ Θεόςμας τῷ δούτερον παρεσίαν τε. ὅτι εἰς τῷ πρώτῳ τῆς ἔλθῃσιν, ὅταν ἐκατέβῃ ἄπο τὸς Οὐρανὸς εἰς τῷ γλῶσσῳ εἰς νὰ μᾶς σῶσῃ, ἦλθε μετ' πολλῶν πτωχείαν καὶ καταφρόνησιν, μετ' ὕβριν καὶ ονειδισμὸν ἐκείσιν. ἄπὸ τῆς λέγει τώρα, ὅταν ἔλθῃ εἰς τῷ δόξαν αὐτῆ. ὅτι εἰς τῷ δούτερον παρεσίαν τε μέλλει νὰ ἔλθῃ μετ' θεῖαν δόξαν καὶ δυνάμιν, νὰ τῆ ἀφωεσέκωνται μετ' φόβον καὶ φόμον ὡς δορυφόροι οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοι. Ταύτην τὴν ἡμέραν δηλώντας ὁ Προφήτης Δαυιδ ἐλέγη. ἔβλεπα ὅτι πῶς ἐτέθησαν θρόνοι, καὶ ὁ παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθισε, καὶ εἰς ἑνὶ ποτάμῳ πυρὸς ἔβησαν ἐμπροσθεν αὐτῆ. χίλια χιλιάδες τῆ ἀφωεσέκωντο, καὶ μύρια μυριάδες ἐλειτέρησαν, ὑπηρετῶν τῆς τῶν. Κριθῆριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἀνοίχθησαν, καὶ τὰ ἐξῆς. Ὅταν ἐν ταῦτα γίνωνται, τίς νὰ ὑπομείνῃ τῷ τοιαύτῳ δικαίαν τῆ Θεῶ ἀνανάπτῃσιν; Ἐὰν ὁ Προφήτης ἐφοβήθη καὶ ἐφείξε, τί νὰ πάθωμεν ἡμεῖς οἱ ἀμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι, ὅταν ἴδωμεν ταῦτα τὰ φοβερὰ φράγματα; Πρῶτον δὲ χωρίζεται ἀπὸ τὸς ἀμαρτωλὸς τὸς Ἅγίους ὁ Κύριος, καὶ βαίνει τὸς εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, ἐλθὼν ἀφραίνωντας τὸς ἄπο πάσαν δειλίαν καὶ φόβον ὡς φίλους τε. ὅτι τώρα μὴ δεισέκωνται ἀνακατωμῆοι ἀμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι, ἀμὴ τότε τὸς ξεχωρίζεται μετ' πολλῶ ἀκρίβειαν.

Καὶ

Καὶ πρόβατα μὲν, καλεῖ τὸς Ἄγιος ἕκ τῶ ἡμερότητα ἢ παρότητα, καὶ ἕκ τὸν καρπὸν ὅπῃ μᾶς ἔδωσαν καὶ πολλῶν ἀφέλειαν μὲ τῶ εὐθεῖον πολιτείαν τῆς, καθὼς μᾶς ἀφελῶν καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὸ μαλὶ μᾶς δίδωσιν, ἤγην σκέπῳ θείαν καὶ πνευματικῶ βοήθειαν, καὶ γάλα μᾶς ποτίζουσιν, ἤγην χαρίζουσιν εἰς ταῖς ψυχαῖς μᾶς ἑοφίῳ ἀρμοδίαν καὶ περίεπσαν, ἀφέλιμον καὶ σωτήριον. Τὸς δὲ ἀμαρτωλοὺς ὀνομάζει ἐρίφια, ἕκτι περιπατοῦσιν εἰς ἐγκρεμνὸς τῆς ἀνομιᾶς καὶ βαραθρα, ὡς ἀκατα καὶ ἀκαρπα γίδα. Ἀλλὰ τὰ μὲν πρόβατα καὶ ἐρίφια ἔχουσιν ἄπο τῶ φύσιν ὅσα ἔχουσιν. οἱ δὲ δίκαιοι καὶ ἀμαρτωλοὶ ἄπο τῆν ἐδικῶν τῶσ προαιρέσιν. ἕκ τῶτο οἱ μὲν δίκαιοι τιμῶνται, πᾶς εἴας καθὼς ἐκοπίασον, οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ τιμωρῶνται ὡς ἄχρηστοι, καὶ τὸς ἕκ χειρὸς οἱ Κύριος μὴ ἔχωντας χρεῖαν ἄπο μάρτυρας, ὅτι αὐτὸς εἶναι καὶ μάρτυς καὶ κριτὴς δικαιοτάτος. „ Τότε ἐρεῖ ὁ Βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτῶ. Δεῦτε οἱ ἄλογοι μὲν τῶ Παῖός μου, κληρονομήσατε τῶν ἡτοιμασμένων ὑμῖν βασιλείαν ἄπο καταβολῆς Κόσμου. ἐπέτασα γὰρ καὶ ἔδωκατέ μοι φαγεῖν. ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με. ἕκνος ἤμῳ καὶ συνηγάγετέ με. γυμνὸς καὶ περιεβάλετέ με. ἀδελφὴς καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθετε πρὸς με. Τότε ἄπο κειθήσονται αὐτῶ οἱ δίκαιοι λέγοντες. Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐδρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; πότε δὲ σε εἶδομεν ἕκνος καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν; πότε δὲ σε εἶδομεν ἀδελφῇ, ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρὸς σέ; Καὶ ἄπο κειθήσεται ὁ Βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς. ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐν τῶν τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Ὡ φωνῆς ποθεινοτάτης καὶ γλυκυτάτης. ὡ τιμὴ ἀρρήτου, καὶ ἀνεκφραστοῦ. Οἱ ἄλογοι μὲν, λέγει, τῶ Παῖός μου, οἱ ἐπαινεμένοι καὶ ἕκ χειρὸς, οἱ ἄξιοι ἕκ τῶ βασιλείαν, ὅπῃ σᾶς ἐτοιμάσθη ἄπο τῶ ἀρχῶ τῶ Κόσμου. ὅτι, πρὶν νὰ ἴδωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἕκ ἐπίθεσαν καὶ ἐτοιμάσθησαν τὰ ἀγαθὰ ἕκ τῶ δικαίως, ἕκ δὲ ὄντως ὁ Θεὸς τὰ μέλλοντα. Πρὸς τῶς Χριστιανῶς δὲ μόνον ὁ Κύριος ἕκ λέγεται, καὶ μόνον αὐτῶς ἕκ ἐτάζει, ἐπειδὴ πρὸς ἡμᾶς αἱ ἐντολαὶ τῶ Εὐαγγελίου ἕκ ἔχων. πρὸς δὲ τῶς ἀπίστους δὲν ἕκ ἔχει νὰ εἰπῆ λόγον τίποτα, ἕκ ὄντως καὶ νὰ εἶναι κοινῶς αὐτοκατάκριτοι. „ Διὰ τῶτο λέγει ἡ Γραφή, ὅτι ἐκ ἀναθήσονται ἀσεβεῖς ἐν κλίσει. ἤγην δὲν ἀνασαινόνται νὰ κειθήσιν, ἀλλὰ νὰ κατακείθωσι, καὶ νὰ κολαθῶσιν αἰῶνια, νὰ κλαῖουσιν ἅπαντες. καθὼς λέγει εἰς ἄλλον τόπον. „ Ὅτε φωνήσεται τὸ σημεῖον τῶ Υἱῶ τῶ ἀνθρώπου ἐν τῶ Οὐρανῶ, τότε κολῶνται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῶς γῆς. ἕκτι ἕκ τῶ τῶ σωείθωσιν, ὅπῃ τῶς καταδικάζει ἕκ σωθῶν, ἀμὴ ὁ λόγος εἶναι μόνον πρὸς τῶς πιστῶς Χριστιανῶς, καθὼς εἶπαμεν. Καὶ λέγει μόνον ἕκ τὰ ἔργα τῶς φιλανθρωπίας, ἕκ τῶ ὅποσον ἀξιώνει τιμῆς πολλῆς τῶς δικαίως, καὶ τῶς ἀπαμείβει μυριοπλάσια, τῶς δὲ ἀμαρτωλοὺς κολάζει δικαίως, ἐπειδὴ τοιαύτῶ ἀρετῶν ἕκπολον καὶ μεγάλῳ ἀμέλησαν. Ἀλλὰ μὴ νομίσῃ τις, ὅτι μέλλει ὁ κριτὴς νὰ ἀφήσῃ ἀνεξέταστα τὰ ὀπίλοιπα τῶ δικαίων κατορθώματα, καὶ τὰ τῶ ἀμαρτωλῶν ἀνομήματα, ὅτι ἕκ μόνον τῶς πράξεις, ἀλλὰ καὶ λόγους καὶ ἐνθυμήματα ἕκ ἔχει νὰ ἀναρῶσῃ μὲ πολλῶν ἀκρίβειαν, καθὼς αὐτὸς ὁ Κύριος εἰς πολλῶς τόπους τῶς διδασκαλίας τῶ ἐφανέρωσε, καὶ εἰς ἄλλαις γραφαῖς τὸ μαρτυροῦμεν, καὶ θέλει ἀπαμείβῃ τῶς ἐναρέτως μὲ τιμῶν ἀνείκασον, τῶς δὲ ἀμαρτωλοὺς νὰ παιδύσῃ ἀνελεήμονα. Ἀλλὰ πῶρα μόνον ἕκ τὰ ἔργα τῶς ἐλεημοσύνης ἀναφέρει καὶ ἕκ λέγεται, θέλωντας νὰ μᾶς πισύσῃ καὶ νὰ βεβαιύσῃ, ὅτι αὐτῶ τῶ

τῷ ἀρετῷ προτιμᾷ ἅπτο τὰς ἄλλαις, ὡς πλέον ἀναγκαίαν καὶ χηρῶσιμον.
 ἐπειδὴ τὸ σημεῖον τῆ Χριστιανῆ εἶναι ἡ ἀγάπη, καθὼς αὐτὸς ὁ Θεσπότης ὁ
 ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνός μᾶς προσάσει πολλὰκις καὶ συμβεβλέει εἰς τὸ ἱερὸν
 Εὐαγγέλιον, νὰ ἔχωμεν φιλανθρωπίαν καὶ ἀγάπην εἰς πρὸς τὸν ἄλλον μας,
 λέγοντας. „ Εἰς τὸτο θέλεν γνωρίσει ὅλοι, πῶς εἶσε μαθηταί μου, εἰὰ ἀ-
 „ γαπατε εἷας τὸν ἄλλον σας. Τὸ καλλίτερον ἐν τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ φιλο-
 πτωχεῖα, ἡ ἀσπλαγχνία καὶ συμπάθεια, ὅτι εἰς ἐδεμίαν ἄλλῳ ἀρετῷ
 θεραπεύεται ποσῶτον ὁ πολυέλεος Κύριος, ὡπερ μὲ τῷ ἐλεημοσυῶν πρὸς
 τὴς πτωχῆς καὶ συμπάθειαν. Μὲ τῷ φιλανθρωπίαν λοιπὸν ἀντιδίδεται τὸ
 φιλανθρωπον, καὶ ἄπολαμβανόμεν τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον. ὅθεν δε ταύτῳ τῷ
 αἰτίαν ἀναφέρει ξεχωριστὰ δε τῷ ἐλεημοσυῶν ὁ Κύριος, φοβερίζων καὶ κα-
 ταπέθειντάς μας νὰ γῆραμεν φιλανθρωποι, ὡς ἄνθρωποι ὅπε εἶμεθε, καὶ
 χρειάζόμεθε καὶ ἡμεῖς τότε ἅπτο τὸν δίκαιον κριτῷ νὰ κάμη ἐλεημοσυῶν
 πρὸς τῆ λόγε μας, νὰ μᾶς συγχαρήσῃ τὰ πταίσματα. ὅτι δικαιοῦτος μισθὸς
 θέλει εἶσαι τότε, καὶ ἀξία πληρωμὴ καὶ ἀπτάμενις, νὰ λάβεν ἐλεημοσυῶν
 οἱ ἐλεήμονες, οἱ δὲ ἀνελήμονες ἀσπλαγχνίαν καὶ κόλασιν αἰώνιον. Ὡ χαρὰ
 εἰς τὴς δικαίης, ὅπε ἄπολαμβάνεν μεγάλας ἀμοιβὰς δε μικρὰ καπορῶμα-
 τα, ὅτι ὅσας κόπης ὑπέμειναν ἐδᾶ πρὸςκαίρα, δεν ἦσαν ἀπτάξιοι ποσαύτης
 μακαριότητος. καὶ δὲ εἰς τὴς ἀχρεῖς καὶ ἀθλίης ἀμαρτωλῆς ὅτι δε μικρὰ
 ἄπολασιν πρὸςκαίρον, ἀντιλαμβάνεν θλίψιν ἀνεύκαστον καὶ τιμωρίαν αἰώνιον.
 Φανερόν εἶναι δὲ ὅτι μόνον ἅπτο τὴς πλεσίης ἀπαιτεῖ καὶ ζητᾶ τῷ φιλαν-
 θρωπίαν ὁ Κύριος, ἀμὴ ὅσοι δεν ἔχεν νὰ δώσεν, φθαίει τὴς μόνον ἡ καλὴ
 προαίρεσις. Διάφορα δὲ μέρη τῆς φιλανθρωπίης ζητᾶ ὁ Κύριος, δε νὰ καπορ-
 θῶσῶμεν ὅσα ἅπτο ταῦτα πᾶς εἷας δυνάεται. πρῶτερον δὲ ἐξετάζει, καὶ τότε
 τιμᾷ, ἡ κολάζει, ὡς φιλανθρωπος καὶ μακρόθυμος, καὶ δε νὰ παιδεύσῃ καὶ
 ἡμᾶς νὰ μὴ τιμωρῶμεν ἐκείνης ὅπε μᾶς πταίσσιν, εἰὰ δεν ἐξετάσῶμεν πρῶ-
 τερον, καὶ τότε, ἀφ' εἰ καταδικαθῆν εἰς τὸ δικαστήριον, μῆνυσιν ὅσοι κολαθε-
 σιν ἀναπολόγητοι. Εὐλογημένους δὲ καλεῖ τὴς Ἀγίης, καὶ τὴς λέγει κληρονό-
 μης τῆς βασιλείας, δε νὰ δείξῃ πῶς τὴς κάμνει, ὡς Υἱὸς τε, κοινωνοὺς καὶ
 μετόχους τῆς δόξης τε. δε τὸτο δεν εἶπε, λάβετε, ἀλλὰ κληρονομήσατε, ὡπερ
 τινὰ πατρικῶ καὶ ὀφειλομένην φερουσίαν, τῷ βασιλείαν αὐτῆ καὶ μακαριό-
 τητα. Ἀδελφούς δὲ ἐλαχίστους καὶ ὀυτελεῖς ἐκάλεσεν ἡ τὴς Ἀποσόλης, ἡ ἀ-
 πλῶς ὄλες τοὺς πτωχοὺς καὶ πενήτας. ὅτι πᾶς πτωχὸς ἀσεβῆς καὶ δὲχθῆ-
 ρος καλεῖται ἀδελφὸς τῆ Κυρίε. ἐπειδὴ καὶ ὁ Θεσπότης μὲ πολλῶν πτωχεῖαν
 καὶ πενίαν ἐπολιτέυθη. Βλέπετε δὲ ἀδελφοί μου καὶ προσέχετε τῷ δικαιο-
 συῶν τῆ Θεῶ, καὶ θαυμάσατε τῷ ἀσπλαγχνίαν αὐτῆ καὶ συγκατάβασιν,
 πῶς ἀνακηρύττει τὴς Ἀγίης, καὶ τὴς ἄποδέχεται. Ἰδέτε καὶ τῷ ἀγνωμοσύ-
 νῳ ἐκείνων καὶ ὀπεικίαν, πῶς ἀρνεύνται, δε ταπεινοφροσυῶν, ὅσα δι' αὐ-
 τὴς αὐτὸς ὁ Θεσπότης καὶ Κύριος ἀνεκήρυξε, καὶ ἐμαρτύρησεν. ἀλλὰ ἐκεῖνος,
 ἐκείνα ὅπε εἰς τὴς πτωχῆς γίνονται, τὰ δέχεται εἰς τὴ λόγε τε, ὡσαὺ μίαν
 θυσίαν προσφερομένην αὐτῷ καθαρὰν καὶ ἁμωμον. „ Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ
 „ ὀνωύμων. Πορεύεθε ἀπ' ἐμῆ οἱ καπρωμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἴτοι-
 „ ματμήρον τῷ Διαβόλῳ καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτῆ. ἐπέτασα γὰρ, καὶ τὰ ἐ-
 „ ξῆς. ἦγεν, ἀφ' εἰ δὲχθῆσῃ τὴς ἐναρέτης μὲ ἰλαρὸν καὶ πασίχαρον πρῶ-
 τῶτον,

σαπον, τότε να στραφή πρὸς τὰς ἀμαρτωλὰς θυγατέρας, νὰ τὰς εἰπῇ ταῦτα
 μὲ ἄξιον νεῦμα καὶ πρόσσωπον οργιζόμενον, „ Ὑπάγετε κατηραμένοι εἰς τὸ
 „ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἵπομασμήριον ἕξ τὰς πονηρὰς καὶ ἀνελεήμο-
 „ νας Δαίμονας. Ἐὰν ἐπέτασα, καὶ δὲν μὲ ἐδώκετε νὰ φάγω. ἐδίψησα
 „ καὶ δὲν μὲ ἐποτίσατε. ἔξνος ἦμην καὶ γυμνός, καὶ δὲν μὲ ἐνδύσατε. ἄρρω-
 „ σος καὶ φυλακωμένος, καὶ δὲν ἤλθετε νὰ μὲ ἰδῆτε. Τότε θέλων ἀποκριθῆ
 „ καὶ αὐτοὶ λέγοντες. Κύριε, πότε σὲ ἐδοκίμη πειρασμήριον, ἢ διψασμήριον, ἢ
 „ ἔξνον, ἢ γυμνόν, ἢ εἰς φυλακὴν, ἢ ἄρρωστον, καὶ δὲν σε ὑπηρετήσαμεν;
 „ Τότε νὰ τὰς ἀποκριθῇ ὁ Βασιλεὺς λέγωντας. ὅσον δὲν ἐκάμετε εὐδὸς πτω-
 „ χῶν διτλῶν, μήτε ἐμὴν τὸ ἐκάμετε. Καὶ τότε, μὲ τὴν φρενὴν τῆς Δεσπό-
 „ τας ἀποφασίαν, νὰ ὑπάγῃν οἱ ἀμαρτωλοὶ εἰς ἀτελεύτητον κόλασιν, οἱ δὲ δί-
 „ καιοὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Οὐαὶ τοῖς ἀμαρτωλοῖς, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶναι ἁ-
 „ πλαγχοὶ καὶ ἀνελεήμονες. ὅτι ὁ δίκαιος καὶ ἐλεήμων κληρονομᾷ τὴν βασι-
 „ λείαν τῆς Οὐρανῶν, ἕατι ἐκατόρθεσε τὴν ἀγάπην, τῆς ἀρετῆς τὸ κεφάλαιον,
 ὁ δὲ ἀνελεήμων καὶ ἀδίκος ἀποπέμπεται εἰς πῦρ ἀτελεύτητον, ἕατι εἶχε τὸν
 μῖστος, ὅπως εἶναι ὁλονῶν τῆς κακῶν τὸ κεφάλαιον. Καὶ ὁ μὴ ἐλεήμων τὸ
 ἐλεήμονα Θεὸν ἐμιμήθη, ὁ δὲ ἀνελεήμων τὸν ἀνελεήμονα καὶ μισαῖδραπον Διά-
 βολον. Ἐὰν τῆτο πέμπει ὁ Κύριος τὰς ἀδίκας καὶ ἁπλάγχνας εἰς τὸ πῦρ,
 ὅπως ἵπομάθη ἕξ τὰς ἀσυμπαθεῖς καὶ ἀνελεήμονας Δαίμονας, ἕατι μᾶς μι-
 σῶν καὶ ἐχθρόνται. Εἰς τὴν αὐτὴν τιμωρίαν καὶ παιδύσιν καταδικάζονται
 ὁμοίως καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ, ὡς ἁπλάγχοι καὶ τῶν ὁμοῦσων, καὶ τῆς αὐτῆς
 γνώμης καὶ προαιρέσεως, ὅτι ἀπὸ τῶν ἐδικῶν τὰς ἔργα ἔγιναν ἔπιπατέρατοι. Ε-
 γνάμην καὶ προαιρέσεως, ὅτι ἀπὸ τῶν ἐδικῶν τὰς ἔργα ἔγιναν ἔπιπατέρατοι. Ε-
 γνάμην ὁ πανάγαθος Θεὸς δὲν ἵπομάσε τὸ πῦρ ἕξ τὸν ἀνδραπον, ἕτε ἐκάμε
 τὴν κόλασιν ἕξ λόγους, ἀλλὰ ἕξ τὸν Διάβολον. ἀμὴν ἡμεῖς οἱ ἄφρονες καὶ
 ἀχάριστοι, μὲ τὰς ἀνομίας μας, γινόμεσθον ὑπόδοκοι τῆς κόλασιος. Ταῦτα
 συλλογιζόμενοι, ἀδελφοί, ὡς ἔμεμνη φεῖτοντες, ὅτι δὲν ἐλέγχει τὸσον τὰς
 ἀμαρτήσας ὡς πόρνης καὶ ἄρπαγας καὶ ἄλλα παρόμοια πράξαντας, ἀλλὰ
 ἕατι τὰς πτωχὰς δὲν ἠλέησαν, ἕτε τὰς ἐνδεεῖς ἐβοήθησαν. καὶ περιπόντως,
 ὅτι ὅς τις ἔχει πολλὰ, καὶ δὲν ἐλεημονᾷ τὰς πένητας, εἶναι ἄρπαξ καὶ ἀδικη-
 σῆς ὡς μισαῖδραπος. ἐπειδὴ φανερόν εἶναι, ὅτι ὅσα ἔχουσιν οἱ πλούσιοι,
 περισσότερα ἀπὸ ὅσα χρειάζονται, ἀπὸ τὰς πτωχὰς τὰ ἄρπαξαν, οἱ ὁποῖοι
 τὰ ἔχουσι χεῖραν, καὶ δὲν τὰς ἀπλάγχνιζονται. Ἐπειδὴ, ἐὰν οἱ πλούσιοι ἔβα-
 ναν εἰς τὸ κοινὸν ὅσα ἅπαντα τὰς περιουσίας, δὲν ἦσαν πτωχοὶ οἱ πένητες.
 ἀμὴν ἕατι τὰ κλειδῶν καὶ τὰ φυλάγῃ μόνον ἕξ λόγους, δι' αὐτὸ εἶναι
 πτωχοὶ καὶ ἀναγκασμένοι οἱ πένητες. ὥστε οἱ ἀνελεήμονες εἶναι ἄρπαγες, καὶ
 ἀδίκου τὸσας, ὅσας ἐδύοντο νὰ δαργετήσῃν, καὶ δὲν τὰς ἔδωσαν εἰς τὴν
 χεῖραν βοήθειαν. Καὶ ἐὰν κολάζονται ὅσοι δὲν ἔδωσαν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὸ
 χεῖραν βοήθειαν. Καὶ ἐὰν κολάζονται ὅσοι ἄρπαξεν τὰ ἑσῶν πράγματα, καὶ πλε-
 τίξεν μὲ τῆς πτωχῶν τὰς κόπας καὶ δάκρυα. Καὶ ὅσοι δέισκετε εἰς φιλη-
 δονίας καὶ ἀκαθαρσίας πορνέοντες, μὴ πλανᾶτε, ὅτι ὅλοι οἱ πόρνοι καὶ
 πλεονέκται δὲν ἔχουσι μέρος εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Θεοῦ, καὶ τὸν μέγαν Ἀπό-
 σολον, ὅς τις λέγει. „ Μὴ πλανᾶτε, ὅτι ἕτε πόρνοι, ἕτε μαλακοὶ, ἕτε μέ-
 „ θυσοι, ἕτε ἀδικοὶ ἀξιώνονται τῆς θείας βασιλείας, ἐὰν δὲν μετανοήσωσι
 „ ἕξ ὅλης καρδίας, νὰ κάμῃν τὴν ἀρέσῃσαν ἱκανοποίησιν, καὶ τὰς ἀμαρτίας
 ὅπως

ὅτε ἐτέλεσαν, νὰ πειθίσουν τόσον, ἕως νὰ ἔξαλείψω μὲ τὸ ὕψος τῆς δακρύων τῆς ἀνομίας τῆς. Διὰ τῆτο, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἄς προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον τῆ δικαίης κριτῆς μὲ ἑξομολόγησιν, ἄς θεραπεύσωμεν τὸν Χεῖσὸν μὲ στυγαγμῆς καὶ δάκρυα. ἄς θρέψωμεν τῆς πνύτης, ἕξ νὰ καταβυθώμεν πάντοτε εἰς ἐκείνῳ τῷ δεσποτικῷ ἔρατῳ. ἄς ποτίσωμεν τῆς διψῶντας, ἕξ νὰ αὐλιθώμεν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς ἀναπαύσεως. ἄς ὑποδεχθῶμεν ἕξνος ἀσέβης, καὶ γυμνῆς ἄς ἐνδύσωμεν, ἕξ νὰ κατοικήσωμεν εἰς τῷ σκέπῳ τοῦ οὐρανοῦ Βασιλείας, νὰ συνδραμεύωμεν μὲ τῷ Ἀγγέλῳ εἰς τὸν Παράδεισον πάντοτε. ἀδουεῖς καὶ ἀρρώστους ἄς ἐπισκέψωμεν, ἕξ νὰ βασάσῃ ὁ Κύριος τῆς ἡμῶν ἀδουεῖας καὶ ἀνομήματα. ἄς κοιτάξωμεν φυλακωμῆς, ἕξ νὰ λυθώμεν ἀπ' ἐκείνῳ τῷ φοβερῷ φυλακῷ καὶ σκοτεινοτάτῳ τῆς ἀτελοπῆς κολάσεως. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἄς βοηθήσῃ πᾶς εἷας τῆ ἀδελφῆ εἶτι δυνάται. Οἱ δυνατοὶ καὶ πλέσιοι ἄς βοηθῶσι τῆς ἀβοηθήτης καὶ πνύτης, κατ' εἷα κατὰ τῷ χρεῖαν τῆ σώματος. ἐκείνος δὲ ὅτε πεινῶσι ψυχικῶς, καὶ διψῶσι, καὶ γυμνηθῶσιν, ἡγν' ἐκείνος ὅτε χρεῖάζονται διδαχῷ καὶ νουθεσίῳ, ἄς τῆς ἐπιμεληθῶσι πνευματικῶς οἱ Πνευματικοὶ καὶ Διδάσκαλοι, ἕξ νὰ τῆς ἐπιστρέψω ἀπὸ τῷ ἀμαρτίαν εἰς τῷ μετανοίαν. ὅτι ὅσον εἶναι ἡ ψυχὴ προτιμότερα καὶ χρησιμότερα τῆ σώματος, πῶτον εἶναι καὶ ἡ διδαχὴ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη ωφελιμότερα, τῆς εἰς τὸν διδασκόμενον καὶ διδάσκοντα. Καὶ πρέπει νὰ μὴ ἀμελεῶσιν εἰς τῆτο οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γερεῖς, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἰερεῖς ἱεράματα. ἀλλὰ νὰ νουθετήσῃ τῆς ἀμαρτίαις, νὰ τῆς διορθώσῃ. Ναί, ἀδελφοί ἐν Χεῖσῳ πολυέραςοι, ἄς θεραπεύσωμεν τῆς ἀδελφῆς τῆ Χεῖσῆ ἀδὲ πρόσκαιρα, καὶ ἄς ἐπιμεληθῶμεν κατ' εἷα κατὰ τῷ χρεῖαν τῆ, ἕξ νὰ λυθώμεν τῆς φοβερας ἐκείνης καὶ φρικτῆς ἀποφάσεως. Βιάζετε τῷ ἀσπλαγχνόνσας γνώμῳ, δίδετε ἐλεημοσιῶν, ὅσον δυνάδε, ἐπειδὴ μεγάλῳ δυνάμιν ἔχει αὐτὴ ἡ ἀρετὴ τῆς συμπαθείας, καὶ πολλῷ παρρησίαν πρὸς Κύριον. Λοιπὸν, ἐπειδὴ δὴν ἡμπορεῖτε νὰ πάρτε τὰ ἀργυρέα σας εἰς τὸν θάνατον, ἀλλὰ ἀπομῆν ἐδῶ, καὶ τὰ πέρην ἄλλοι καὶ χαίρονται, δανείσετε τα τῆ Δεσποτῆ Χεῖσῆ, νὰ σᾶς τὰ ἀνταποδώσῃ μυριοπλάσια. ἡγν' δότετα τῷ πτωχῶν ἀδελφῶν τῆ, νὰ σᾶς τὰ χρεωστῆ ἐκείνος ὁ πλεσιώτατος μὲ τόκον καὶ ἕξφορον ἀείκασον. ὅτι, ὅποιος ἐλεημονᾷ τῆς πτωχῆς, τῆ Χεῖσῆ δανείζει τὰ χρεῖματα. καὶ ἐκείνος σᾶς τὰ πληρῶνει πλεσιοπάροχα τῷ ἡμέραν ἐκείνῳ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως καὶ ἀνταποδώσεως, νὰ συνδραμεύωμεν πάντοτε εἰς τῷ Βασιλείαν τῆ. Ἡς ἄλλοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν τῆ αὐτῆς φιλανθρωπίας καὶ χάριτι, ἡ πρέπει δόξα τιμὴ καὶ ἀσσκυῖσις, νῷ καὶ αἰεὶ σὺ Πατρὶ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι. ΑΜΗΝ.

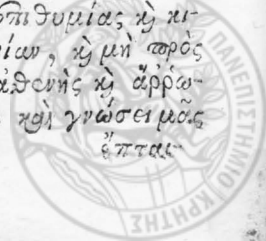

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Τ Η Σ Τ Τ Ρ Ι Ν Η Σ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Ιδὲ τὸ σάδιον τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοσῆς, ἀδελφοί μου, ὑπαινίγεται σήμερον, ἰδὲ εἰς τὴν θύραν τῆς νηστείας ἐφθάσαμεν, καὶ ὁ πόλεμος συγκροτεῖται τῷ πνύματι. Τώρα ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸν λιμῆρα τῆς σωτηρίας, καὶ ὀρέπεται νὰ χαيرώμεθον ὅλοι, καὶ νὰ ὀφραυνώμεθον ὡς ἐπιπόρευον, ὡς ὅπου ἔφαγαμεν καὶ ἔσφαταλέμεν χορταίνοντες. Ἄς εἰσέλθωμεν ἐν μὲ πολλῶν ὑφροσύνῃ καὶ ἀγαλλίασιν εἰς τὰ πόρθηρα τῆς ἐγκρατείας, ὀφραυνόντες τὸν Κύριον, πῶς ἐφύγαμεν τὴν δεινὴν καὶ χαλεπὴν ζάλλω τῆς φερίνας τῆς νοσητῆς κλύδωνος, καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸν καλὸν λιμῆρα, τὸν ἡσυχον καὶ ἀκίνδυνον, τὸν πανδύδιον καὶ ἀπάραχον, τὸν γαλλῶν ἀληθῶς καὶ σωθῆριον. Ἐφύγαμεν τὰ νέφη τῆς ἀπιστίας, καὶ τὸν χειμῶνα καὶ κλύδωνα τῆς ἀμεξίας. Ἐφύγαμεν τὴν κοσμικὴν σύγχυσι, καὶ τὴν μεγάλῃν φερίναν τῆς διωκτικῆς ἀνέμων τῆς γαστριμαργίας καὶ πολυποσίας· ἐφύγαμεν ἀπὸ ταῖς σαρκικαῖς ἡδοναῖς, καὶ ἀπὸ τῆς φερασμοῦς τῆς γνῆων φροντίδων, καὶ τῆς σκοτῆς τῆς ἀγνοσίας ἐλευθερώθημεν, καὶ εἰς τὸ πανδύδιον ἔαρ, ἦγεν τὸ καλοκαίρι τῆς ψυχοφελῆς ἐγκρατείας ἐφθάσαμεν. Διὰ τῆτο ἄς ὑποδεχθῶμεν ταύτῃ τὴν λαμπρὰν καὶ φωτεινὴν ἡμέραν, ὡς χαρῶς ὀφραυνόμενοι, καὶ ἄς ὑποδέξωμεν τὰ ζοφερά ἔργα τῆς σκοτεινῆς καὶ ψυχοβλαβῆς ἀμαρτίας, καθὼς μᾶς νεθετῶ ὁ Ἀπόστολος, τῆςτι, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακῶν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἧτις εἶναι καθολικὰ εἰδωλολαβεία· καὶ ὅς τις εἶναι φιλάργυρος, μόνον αὐτὸ τὸ πάθος τὸν φθαίνει νὰ κολαθῆ, ὡς ἀνελήμων καὶ ἀσπλαγχνος. Ἄς ἐνδυθῶμεν ἐν τῶ ἔργα τῆς σκοτῆς καὶ τῆς ἀμαρτίας, ὡς ἐνδυθῶμεν τὰ ἔργα τῆς φωτῆς καὶ ἀγιασμῆ καὶ καθαρότητος, τὰ ὅποια εἶναι ὄπλα τῆς ψυχῆς καὶ ἄρματα. καὶ ἄς ὡφραυνώμεθον μὲ δὲχημοσύνην εὐτακτα καὶ ἐνάρετα, ὅτι ἡ ἀμαρτία εἶναι αἰτία τῆς ἀχημοσύνης καὶ ἀτιμίας, ἡ δὲ ἀρετὴ τιμῆς καὶ δὲχημοσύνης ἀπόξενος. Μὴ δὲθῶμεν εἰς πολυφαγίας καὶ μέθαις καὶ δαιμονικὰ βλαβῆρα, ἀπὸ τῶ ὅποια πίπτωμεν εἰς ἀσελγείας καὶ ἀχρηργείας καὶ ἄλλα παρόμοια· ἀλλὰ ἄς ἐνδυθῶμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅτι, ὅποιος βαστάζει τὸν Χριστόν ἐπάνω τῆς, ὅλας τῆς ἀρετῆς ἐκατόρθεσεν, ἐπειδὴ τῆς σωματικῶν παθῶν εἶναι καθαιρετικὴ τῆς Χειρῆς ἡ ἐπιφάνεια, καὶ ἐνεργεῖ τὰ ψυχικὰ κατῆρθέματα. Καὶ μὴ ὀφραυνώμεθα τῆς σαρκὸς τὴν ὀφροσύνην, νὰ πίπτωμεν εἰς ἐπιθυμίας καὶ ἡδονὰς καὶ θελήματα ἀσφραπτα. Μόνον ὅσα εἶναι τὰ ἀναγκαῖα τῆς σώματος ἄς φροντίζωμεν, ὅτι αὐτὰ δὲν μᾶς ἐμποδίζει ὀνόμως νὰ ἔχωμεν μόνον καλλίει τὰ ὡφραυνώματα, ὅσα μᾶς ρίπτειν εἰς ἀτόπως ἐπιθυμίας καὶ κινήματα ἀσφραπτα. Ἄς ὡφραυνώμεν ἐν τὴν σάρκα πρὸς παρθεσίαν, καὶ μὴ πρὸς ἀσελγείαν, καὶ ὅποιος εἶναι εἰς τὴν ψυχῆν, ἢ καὶ εἰς τὴν πίσιν ἀδελφῆς καὶ ἀρρώστους, ἄς τὸν νεθετῶμεν πρὸς διόρθωσιν. καὶ ὅσοι ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνάσει μᾶς ἔπται

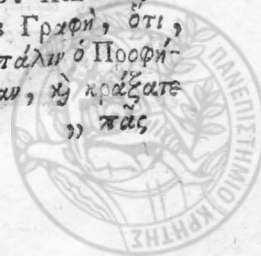

ἔπαισαν, ἅς τὰς συγχωρήσωμεν. Καὶ εἰὼ αὐτοῖς ἀφήσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας, τὰ πταίσματα, θέλει συγχωρήσει καὶ ἡμᾶς ὁ ἐραῖος Πατήρ καὶ Θεωπότης ὅλα τὰ ὀφειλήματα. ὅτι εἰς τὴν συγχώρησιν τῶν ἀδελφῶν μας ἀνείσκημεν τὴν ἀφῆσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας. καὶ τὸ ἔλεος τῶ Κυρίου εἶναι κερυμυλλῶν εἰς τὴν πόρην τὸν πλοῦτον ἐλεημοσιῶν καὶ συμπάθειαν. ἕχατι μὲ τὸ μέτρον ὅπως μὴ ἔξωμεν, μᾶς θέλει ἀντιμετρήσει ὁ Κύριος. Αὐτὰ μᾶς κηρύττει καὶ ὁ Θεωπότης Ευαγγελιστὴς Ματθαῖος σήμερον, λέγωντας.

„ Εἶπεν ὁ Κύριος· εἰὼ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ ᾠδαπώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐραῖος. εἰὼ δὲ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ ᾠδαπώματα αὐτῶν, ἐδὲ ὁ Πατήρ ἡμῶν ἀφήσει τὰ ᾠδαπώματα ὑμῶν. Ὁ βροχόμορος πάντοτε τὴν σωτηρίαν τῶ ἀνθρώπων ὁ Κύριος, καὶ μὴ θέλωντας ποτὲ τῶ ἁμαρτωλῶ τὸν θάνατον, ἀλλὰ τὴν ὀπισθοφύλῃ αὐτῶν, καὶ καταδικάζει παρακινῶντάς μας πρὸς μετανοίαν, μᾶς ἔδειξε πολλὰς καὶ ἁγὰφες ἔσπες, ἕχατι εἰς τὴν σωτηρίαν μας εὐκόλα χωρὶς κακοπαθείας πολλῆς καὶ ἀσκήσεως. ὅτι ποῖον δυσκολίαν ἔχει ἡ ταπεινώσις; τί κόπος εἶναι, νὰ ταπεινώσῃς τὴν ψυχὴν, νὰ συνβίβῃς τὴν καρδίαν, καὶ νὰ καταφρονήσῃς τῶ λόγουσ; νὰ καταρθώσῃς παρότητα, νὰ ὀποκτήσῃς ὑπομονὴν, μακροθυμίαν καὶ μετριοφύλῃ; νὰ μὴ κατακείνῃς, ἢ νὰ ἐλεῆς τὰς ἀδελφὰς καὶ θύλαμιν, καὶ νὰ μὴ ἐνδυμᾶσαι τὸ κακὸν, ὅπως σὲ ἔκαμαν; λοιπὸν εἰὼ μόνον θέλωμεν, πολλὰς ἔσπες καὶ αἰτίας σωτηρίας ἔχομεν. Μία ὁδοὺς καὶ ἐράται λοιπὸν, ὅπως μᾶς ὀδηγᾷ πρὸς σωτηρίαν ἀσφαλῆστατα, εἶναι καὶ τῆσι, καὶ ὀπο δὲ ὅλαις ὀφελιμώτερη, χωρὶς κόπου καὶ μόχθου, καὶ σωτομώτερη, ἢ γεν ἡ ἀμνηστικακία, νὰ μὴ ἐνδυμᾶμετε τὰ κακὰ ὅμοι μᾶς ἔκαμαν οἱ ἀδελφοὶ μας καὶ γείτονας, ἀλλὰ νὰ τὰς συγχωρήσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας μας. ὅτι, ἐπαῖω εἰς ὅλας τὰς ἐντολάς, ὅπως μᾶς ἐνοθυμῆται; καὶ ἐσφοῖσαξεν ὁ πανάγαθος, καὶ ἀμνηστικός Κύριος, εἶναι τὸ τὸ πᾶρον καὶ ἀμνηστικός κακὸν, καὶ μᾶς ἐπαγγέλλειν ἀκείβως, νὰ συγχωρήσωμεν τοῖς ἀδελφοῖς μας τὰ πταίσματα, ἕχατι νὰ μᾶς συγχωρήσῃ καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς τὰ ἀμείρητὰ μας ἐγκλήματα καὶ θανάσιμα ἁμαρτήματα. Καὶ εἰς πολλὰς ἔσπες τῆς ἀγίας Γραφῆς φαίνεται, πῶς προτιμᾷ τὴν ἀγάπην καὶ φιλαδελφίαν ὁ Κύριος. ὅθεν θέλωντας νὰ τυπώσῃ τὸν πόδον αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς καὶ καρδίας μας, μᾶς διδάσκει καὶ ἐδῶ, καὶ ᾠδαπινᾷ μᾶς μὲ καθε ἔσπεον νὰ συγχωρήσωμεν τὰς πταίσαντας, καὶ νὰ μὴ κακολογήσωμεν τινα, ἕπε νὰ ὑβερίζωμεν. ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη εἶναι ῥίζα ὀλοῶν τῶ καλῶν καὶ θιμῆλιον, ἕχατι τὸ ἐκπύπτει ὁ Κύριος, ὅλα ἐκεῖνα ὅπως τὴν βλάπτει καὶ φθείρει. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μνηστικακία εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἀγάπης καὶ μέγας ἀντίπαλος, δι' αὐτὸ μᾶς διδάσκει τὴν ἀμνηστικακίαν ὁ ἀνιξίκακος. καὶ ἐπαγγέλλεται, ἢ γεν τῶσει μας, ἀντὶ τῆς συγχωρήσεως ἡμῶν πρὸς τὰς ἀδελφὰς καὶ ὀμοφύλους μας, νὰ συγχωρήσῃ καὶ ἐκεῖνος τὰ ἐδικὰ μᾶς ἁμαρτήματα. ὅτι κανεὶα ἄλλο πταίσμα δὲν μὴτᾷ τοῦτον ὁ Κύριος, ὅσον τὴν πρὸς τὰς ἀδελφὰς ἀπαυθραπίαν, ἀσπλαχνίαν, καὶ ἀμῆτητα. Λοιπὸν καθὼς ἐπαῖω ἡμεῖς τὰς ἀδελφὰς μας, τοῖσι τῶσπε θέλει δικῆται καὶ ἡμᾶς ὁ Πατήρ ἡμῶν ὁ ἐραῖος. Καὶ εἰὼ ἀφήσωμεν τῶ σωθῆλαν τὰ πταίσματα, θέλωμεν ἀξίωθῃ καὶ ἡμεῖς ὀπο τὸν Θεὸν τῆς αὐτῆς χάριτος. Καὶ ἡμεῖς μὴ συγχωρήσωμεν τοῖς ἀνθρώποις, ἕχατι δέομιθε, καὶ ἔχομεν χρεία συγχωρήσεως, αὐτὸ ὁ Θεὸς, εἰς ἀνευθῆς, δὲν χρεῖάζεται τίποτα ὀπο λόγου μας. Ἠμεῖς συγχωρήσωμεν τοῖς ὀμοφύλοις.

λοις. ὁ δὲ Θεὸς τοῖς δούλοις. ἡμεῖς εἴμεθα μυρία κακῶν ὑπόδοκοι, ὁ δὲ Θεὸς ἀμαρτήριος. Διὰ τὸτο ἄς συγχαρήσωμεν τῇ ἀδελφῶν τὰ πταίσματα, νὰ ὑπερρίψωμεν πᾶσαν κακίαν ἢ πονηρίαν διὰ λόγους μας, ἢ νὰ θεωρηθῶμεν χριστιανικά ἢ ἐνάρετα καὶ τὴν κλήσιν ἢ ὄνομα τῆς Χριστοῦ ὅπως ἔχομεν. Μὴ εἴπωμεν, ὅτι πολλὰς φορές τὸς ἐσυγχαρήσωμεν, καὶ αὐτοὶ πάλιν μᾶς ἔπταισαν, ὅτι διὰ τὸ μὴ ἀκούσει ἢ ἡμεῖς διὰ τὸν Δεσπότην τὰ ὅμοια, ἐπειδὴ πᾶσαν ὥραν τὸ πταίσωμεν ἀμαρτανόντες. Μὴ εἴπωμεν, ὅτι πολλὰ ἢ μεγάλα μᾶς ἔπταισαν οἱ γείτονες, ἢ πολλὰ κακὰ μᾶς ἔκαμαν ἢ ἀδίκησαν, ἢ τὴν ζωὴν μας ἐπιβεβλόθυσαν, ἢ δι' αὐτὸ δὲν διανοήμεθα νὰ τὸς συγχαρήσωμεν, ὅτι, ὅσα τοῖς ἀδελφοῖς συγχαρήσωμεν, τοσαῦτα ἢ μεγαλύτερα μᾶς θέλει συγχαρήσει ὁ ἀμνηστικός Κύριος, ἐπειδὴ θεωρητότερα εἶναι ἢ μυριακίς βαρύτερα τὰ ἐδικὰ μας ἀμαρτήματα. Καὶ εἰὰ ἀφήσωμεν, ἀφήσει, εἰὰ συγχαρήσωμεν, συγχαρήσει, ἢ εἰὰ συμπαθήσωμεν, συμπαθήσει ὁ εὐσπλαγχνος. εἰ δὲ ἢ κρατήσωμεν πρὸς τὸς ἀδελφὸς μνησικαλίαν, κρατήσει ἢ πρὸς ἡμᾶς ὁ Κύριος, ὑπὸ τῆς ἀχαριστίας ἡμῶν ἢ ἀγνωμοσύνης ἀναγκάζομενος. εἰὰ ὀργιζόμεθα, ὀργιθῆσεται, ἢ καθὼς ἡμεῖς μεθίσωμεν, ἢ ἡμῖν ἀντιμεθιθῆσεται. Ἄς ἀκούσωμεν τὸ Προφήτη Ζαχαρία λέγοντος· Μὴ ἐνθυμᾶται τινὰς σας τὸ ἀδελφὸς τὸ πταίσμον, μηδὲ νὰ ἔχετε μνησικαλίαν εἰς τὰς καρδίας σας, ὅτι πᾶς μνησικός εἶναι πῶδονος, ἢ ὅποιος κρύπτει ἔχθραν, δόλον ἐργάζεται. Ποιοὶ μὴ μνησικαλῆσιν τὸν πλησίον εἰς κανένα ἀδίκημα, ἀλλὰ μάλιστα, εἰὰ πεινᾷ ὁ ἐχθρὸς σε, βέβητον, ἢ συγχώρησον, ὅπως σὲ ἀδίκησῃ· ἢ τότε, ὅταν προσδύχῃσαι, ἔξαλείφονται ὅλας τ' ἀμαρτήματα. „ Καὶ πάλιν λέγει ὁ αὐτὸς Προφήτης κατώτερα· Ἄνθρωπος φυλάγει ὀργὴν πρὸς ἄνθρωπον, καὶ ζητᾷ διὰ τὸν Θεὸν τὴν ἴασιν. αὐτὸς εἶναι σάρκα, ἢ φυλάγει ἐκδίκησιν, ἢ τίς νὰ συγχαρήσῃ τὸς ἀμαρτίας τ'· Ἐνθυμᾶ ἄνθρωπε τὸ ὑπερά σε, ἢ παύσαι διὰ τὴν ἔχθραν ἢ μάχην, νὰ συμκρῶνῃς τὸς ἀμαρτίας σε, ὅτι ὁ φόβος τῆς Κυρίου μισὰ τὴν κακίαν ἢ ὕβριν ἢ ὑπερηφανίαν, ἢ ὁδὸς πονηρῶν. Μὴ εἴπῃς, ὅτι καθὼς μὲ ἔκαμε, τὸ κάμνω τὰ ὅμοια, ἀλλὰ ὑπόμεινον τὸν Κύριον, νὰ σε βοηθήσῃ, ὅτι εἰς τὰς ὁδὸς τῆς δικαιοσύνης ὀρθῆσαι ζωὴν, αἱ δὲ ὁδοὶ τῆς μνησικαλίας ἔρχονται εἰς θάνατον. Οἱ δὲ Θεὸς Ἀπόστολος λέγει ταῦτα. „ Ἀποθέμενοι πᾶσαν ρυπαρίαν, καὶ πᾶν ἄκαθαρτον, δεχθήτε τὸν φυσικὸν λόγον μὲ ἀραδίαν, ὁ ὅποιος δυνάται νὰ σώσῃ τὰ ψυχὰς σας· ἢ μὴ γίνεσθε παιδεία εἰς τὴν γνώσιν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν κακίαν νηπιάζετε, ἢ γινε νὰ ἡμῶν ὡς τὰ μικρὰ βρέφη ἄκακοι. ἄς φύγωμεν ἔν Ἀδελφοί, τὸ πάθος τῆς μνησικαλίας ὡς βλαβερὰς ἢ ὀλεθρῆς, ὅτι νὰ μὴ μᾶς ἀποξενώσῃ διὰ τὴν παρρησίαν τῆς Θεοῦ. ὅτι, ὅποιος εἶναι μνησικός δὲν ἀποτολμᾷ νὰ ἀδικηθῇ εἰς πᾶν προσδύχῃ, νὰ ζητήσῃ τὴν τῆς πταισμάτων συγχώρησιν, διὰ τὴν σμεινῆσιν αὐτὸς ἐλεγχόμενος, ἢ διὰ τὸν Δεσπότην ἐμποδιζόμενος. ὅς τις λέγει ταῦτα εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. „ Εἰὰ προσφέρῃς τὸ δῶρόν σε εἰς τὸ θυσιαστήριον, ἢ ἐκεῖ ἐνθυμηθῆς, ὅτι ὁ ἀδελφός σε ἔχει τίποτα σκανδαλον μὲ τὸ λόγους σε, ἄφες ἐκεῖ ἔμωρθον τὸ θυσιαστήριον τὸ δῶρον, ἢ ὑπάγε πρῶτον, κάμε ἀγάπην μὲ τὸν ἀδελφόν σε, ἢ τότε προσφέρει τὸ δῶρόν σε. ἔταν δὲ νησιόπτε, μὴ γίνεσθε ὡς τὸς ὑποκριτὰς σκυθρωποὶ ἢ φερίλοποι, οἱ τινες ἀφανίζον ἢ ἀχνομύζον τὸ πρόσωπόν τες, ὅτι νὰ τὸς γνωρίζον οἱ ἄνθρωποι πᾶς νησιόπτε, ἢ τὴν

τῷ ἀλήθειαν σᾶς λέγω, ὅτι μὲ τὸν ἔπαινον, ὅπῃ λαμβάνει ἄπο τῶν Κόσ-
 μον, πληθαίνουνται τὸν μισθὸν τῆ κόπης τῆς. Ἐπειδὴ μᾶς ἐδίδαξαν ὁ Κύριος,
 νὰ συγχωρῶμεν τὰς πταίοντας, καὶ νὰ ξεπλυώμεν ἄπο τῆς ψυχῆς τὸ πάθος
 τῆς φιλοδοξίας, ὡς ῥύπον καὶ βόρβορον. μᾶς προσάγει πάλιν καὶ ἀπαγγέλλει
 μᾶς, ὅχι μόνον νὰ μὴ ἀποδείχνομεν παρησία ὅτι νησόμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ
 ἀποδᾶζομεν μὲ προσοχίῳ καὶ πολλῶν ὀπμιέλειαν, νὰ μὴ μᾶς ἐγνωρίσῃ τις πᾶς
 νησόμεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκατόρθωσαν τινὰς ἀρετὰς, καὶ δὲν ὠφε-
 λήθησαν, ὅχι πᾶς αἱ ἀρεταὶ δὲν δύνονται νὰ ὠφελήσῃ, ἀλλὰ ἕνα δὲν τᾶς
 κάμνουν μὲ τῷ ἀρέπῃσιν ἡλικίῳ καὶ ταπεινώσιν. καὶ ἴδὲ καλὸν τὸ καλόν,
 ὅταν μὴ καλῶς ᾔηται. καὶ πάλιν. Δίκαιος εἶ, δίκαιον δίαξον. ἦγεν καλὴ
 εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη, καὶ θεαρίτος, ἀλλ' ὅταν κηρύττης καὶ φανεράνης τῷ, δὲν
 λαμβάνεις ἄπο ταύτῃ κανὼν ἔφελος. Καλὴ εἶναι καὶ ἡ προσοχὴ εἰς τὰς τα-
 πεινώφρονας, καὶ ὅπλον κατ' ἐχθρῶν ἀπροσμάχητον, ἀλλ' ὅταν κηροδοξῆς καὶ
 ἐπαίρεσαι, ζημιάνεσαι τῆς προσοχῆς τῷ ὠφελίῳ. ἔπω καὶ ἡ νησεία, χρυσὸν
 καθὼς πρέπει μὲ γνώσιν, ταπεινώσιν, καὶ ἡλικίῳ, προσεκεῖ τῆς ψυχῆς μέ-
 γα κέρδος καὶ ὄφελος ἀπειρον, ἀλλ' ὅταν γίνεται μὲ ψεύδος, ἔπαρσιν καὶ ὑπό-
 κεισιν, δὲν δίδει καρίαν ὠφελίαν. Καθὼς ἔκαμναν οἱ Ἰσραῖλοι καὶ Φαρισαῖοι,
 ὅπῃ ἔνα νὰ εἶναι ἄνθρωπάρεσκοι καὶ κηροδοξοὶ, διέφθειραν καὶ ἠφανίζαν τὰ πρό-
 σωπάτης, καὶ ἐπιτιθέοντο πᾶσαν μηχανῶν, ἔνα νὰ δείχνον χλωμοὶ, σκυθρα-
 ποὶ καὶ ἀδύαμοι, νὰ τὰς ἐγνωρίζον οἱ παῖτες, ὅτι νησόμεν, νὰ τὰς δόξασκῶν.
 Ἐποκειτὶς δὲ λέγεται, ὅς τις φορέσῃ ἄλλο προσωπέον, καὶ σῶμα ἕτερον ἔπο
 ἐκεῖνο ὅπῃ τῷ πρέπει, ἦγεν εἰς βάλῃ ὁ πτωχὸς τῷ ἄρχοντος, ἢ ὁ ἄρχων τῷ
 πεινῆτος. Τοῖσιν ἦσαν ὅσοι ἔνα κηροδοξίαν ἐνήσδον, ἢ δὲν ἐνήσδον ὀλοτελα,
 καὶ ἐκαμάνεταν ὅτι ἐνήσδον. Ἀπὸ τῆς θάρρῳ νὰ δέισκωνται τινὲς καὶ σήμε-
 ρον, τὰς ὁποῖας νὰ διορθώσῃ ὁ παντοδύναμος. Διὰ νὰ μὴ πάθωμεν λοιπὸν καὶ
 ἡμεῖς τὰ ὅμοια, προσάγει ὁ πύσιφος ἰαβὸς καὶ θεατόης μᾶς, νὰ μὴ νησόμεν
 ἡμεῖς ἔνα δόξαν τῆ ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἔνα τῷ ὠφελίῳ, ὅπῃ μᾶς προσεκεῖ ἡ ἐγ-
 κράτεια, ὅταν νησόμεν μὲ ταπεινώσιν. Νησεία δὲ ὅσιν, καὶ μόνον τὸ βραδυφα-
 γῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ βραχυφαγῆσαι, καὶ τὰ ἐξῆς. ἦγεν νησεία εἶναι, ὅχι μόνον
 νὰ ἀργήσῃ νὰ φάγῃ τὸ βράδυ μίαν φοράν, ἀλλὰ νὰ φάγῃ καὶ ὀλίγον, νὰ μὴ
 πολυχωρπίσῃ ὡς τὰ χοιρῆτα. καὶ νὰ μὴ ἔχῃς πολλὰ καὶ ἕλαφορα βρώματα, ἀλ-
 λά μονοειδῆ ἔαπέζαν. νὰ φάγῃς μὲ δίταξίαν καὶ ἡλικίῳ, νοερώς τῷ Θεῷ
 προσοχόμενος. νὰ μὴ ἔχῃς εἰς τὰ φαγητὰ πολλὰ προσπάθειαν καὶ ὄρεξιν ἀπε-
 ρον, ἦγεν νὰ μὴ φάγῃς ἀρπакτικά ἀποδᾶζωντας, ἀλλὰ μὲ σωέσιν καὶ ἀλά-
 βειαν νὰ ὑφάνῃς τὸν νεν σα εἰς τὰ ἐραῖα. Καὶ ὅταν γίνεται Ἀνάγκωσις, νὰ
 προσέχῃς εἰς τὰ λεγόμενα, καὶ νὰ μὴ συντυχαίρῃς μὲ ἄλλον ποσῶς εἰς τῷ ἔα-
 πέζαν. ἔπε νὰ βλέπῃς εἰς ἄλλῳ ἔαπέζαν, μόνον νὰ κοιτάξῃς χαμηλὰ μὲ τα-
 πεινώσιν, εἰς δέισκῃς εἰς Κοινόβιον. Εἰ δὲ καὶ εἶσαι εἰς κελίον ἰδιόειδμος,
 ἦγεν εἰς τὸ θέλημά σε, νὰ δίδῃς εἰς τὰς πτωχὰς τὸ φαγὶ ἐκεῖνο, ὅπῃ ἐσὺ νησόμεν
 καὶ ἐγκρατέσαι, ἔνα νὰ προσοχῶνται ἔνα λόγῳ σε μὲ πόδον καὶ ὄρεξιν,
 ὅταν εἶναι χορτασμένοι καὶ ἐμπειπλισμένοι ἄπο τῷ ἐλεημοσύνῳ σε. Καὶ τότε γί-
 νεται ἀπορόδεικτος τῷ Θεῷ ἡ νησεία σε, ἐπειδὴ λέγει ἡ θεία Γραφή, ὅτι,
 ὅταν νησόμεν, ἔνα μείρετε εἰς τὰς πεινασμένους τὸν ἄρτον σε. καὶ πάλιν ὁ Προφή-
 τῆς Ἰωὴλ λέγει ταῦτα. Ἀγιάσατε νησείαν, κηρύξατε θεατείαν, καὶ κηρύξατε

„ πᾶς εἷας πρὸς τὴν λόγῳ, λέγωντας, οἶμοι, οἶμοι, κακὸν ὅτι ἔπαθα,
 „ ὅτι ἐπλησίασεν ἡμέρα τῆς Κυρίας, ἦγεν ἡ ἄρα τῆς κείσεως. καὶ πάλιν
 „ εἰς ἄλλον τόπον λέγει· Ἐπιστράφητε πρὸς με εἰς ὅλην καρδίαν σας με νηστειᾶν
 „ καὶ δάκρυα, καὶ χρίσετε τὰς καρδίας, καὶ ὄχι τὰ ῥεχά σας. καὶ ὀπιστρέψετε πρὸς
 „ Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν, ὅτι καταποδᾶ εἶναι ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων, μα-
 „ κρόθυμος, καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις μας. καὶ πάλιν ὁ
 „ Προφήταξ λέγει ταῦτα. Ἐταπεινώνα με νηστειᾶν τὴν ψυχῶν μου, καὶ τὴν γό-
 „ νατὰ με ὑπὸ τὴν νηστειᾶν ἠδεδόνηται. Οὐ μόνον δὲ ἔτοι καὶ οἱ ἐπίλοιποι Ἄ-
 „ γιοι, ὅτι εἶχασιν χρεῖαν ὑπὸ τὴν νηστειᾶν, εἰς τὴν ταπεινώσεν τὴν σάρκα,
 „ ἐνήσθων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Θεωσότης μας ὁ πανάγαθος, εἰς τὴν μᾶς παιδεύσῃ,
 „ καὶ τὴν ὑποδείξῃ πρὸς πάντας, πόσον εἶναι ἡ νηστειᾶ ἀφελίμος, πρῶτον αὐτὸς
 „ ἐνήσθων, καὶ εἰς τὸν Δαιμονιζόμενον ἔλεγε· τὴν Δαιμόνια δὴν ἡμπορεῖ τινὰς
 „ νὰ ἀγάλλῃ ὑπὸ τὴν πάχοντας, εἰμὴ με προσδύχῃ καὶ νηστειᾶν. Ομοίως καὶ
 „ οἱ Ἄγιοι αὐτῆς Μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι με πολλὰς κόπας καὶ νηστειᾶς καὶ πορ-
 „ σολυαῖς ἐδεδιολόγησαν τὴν σάρκα, εἰς τὴν τὴν κάμην ὑπήκουον τῆς Πνύμα-
 „ τος, ὅθεν σημεῖα μεγάλα καὶ θαύματα ἐκατόρθωσαν. ἀλλὰ καὶ ὁ Θεόπτης Μαυ-
 „ σῆς νηστῶντας, μὴ ἡμέρας, τὸν Νόμον ἔλαβε. καὶ ὁ Προφήτης Ἡλίας ἔτω νηστῶ-
 „ σας, τὴν Οὐρανὸς ἀπέκλεισεν. Οἱ ἄλλοι Παῖδες με τὴν νηστειᾶν τὴν κόμινον
 „ ἔσβησαν, καὶ ἐνίκησαν τὸν ᾠδύνομον Τύραννον. ἡ Προφήτης Ἄννα με τὴν πορ-
 „ σολυῶν καὶ νηστειᾶν διέλυσε τῆς ἀπειρίας τὸ ὄνειδος, καὶ τὸν Σαμηὴλ ἐδήνησε.
 „ Καὶ τί νὰ λέγω τὰ ᾠδύνα; πρῶτον ἐντολῶν ἔλαβεν ὑπὸ τὸν Θεὸν ὁ Ἀδάμ
 „ τὴν νηστειᾶν εἰς τὸν Παράδεισον, νὰ μὴ φάγῃ ὑπὸ τὸ ξύλον τῆς γινώσεως. καὶ ἐὰν ἐνή-
 „ σθων ἡ Εὐα, νὰ μὴ παρέβῃ τὸ Θεῖον πρῶταγμα, δὴν εἰχαμὴ τὴν ἀνάγκην
 „ ἡμεῖς νὰ νηστῶμεν. ἀμὴν ἐπειδὴ εἰς τὴν νηστῶσαν ἐκεῖνοι, εἰσβέβησαν ὑπὸ
 „ τὸν Παράδεισον, ἄς νηστῶσμεν ἡμεῖς οἱ κληρονόμοι τῆς αὐτῆς ᾠδύνασεως,
 „ εἰς τὴν νηστῶσμεν με τὴν ἐγκράτειαν τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅτι ἐκεῖνοι εἰς τὴν
 „ ἀκρασίαν ἀπάλεσαν. Ἡ εἰσβέβη εἰς τὸν Παράδεισον ἦτον νηστειᾶς εἰκὼν καὶ
 „ πορτυπίσις, ἐπειδὴ δὴν ἦτον ἐκεῖ οἶνος, εἰς τὴν ζωοθυσίαι καὶ κρεοφαγίαι εἰς
 „ τὸν Παράδεισον. μόνον ὑστερα ὑπὸ τὸν κατακλυσμὸν ἐποροσάχθημεν, νὰ τῶν γῶ-
 „ μῶν ὡς λάχανα χόρτε ἀπαντα. ὅταν ἐπεγνώσθῃ ἡ τελείωσις, τότες ἐσυγχαρή-
 „ θῃ ἡ ὑπόλαυσις. Ἄλλοι εἰς τὸ πορκεῖμεν ἐπανέλθωμεν. Σὺ δὲ ὅταν νη-
 „ σθῆς, ἀλείφαι τὴν κεφαλῶν σου, καὶ νίψαι τὸ πρόσωπον, εἰς τὴν νὰ μὴ φα-
 „ νῆς εἰς τὴν ἀνθρώπων νηστῶντας, ἀλλὰ εἰς τὸν ἐραῖον Πατέρα σου. καὶ αὐ-
 „ τὸς ὅτι βλέπει καὶ ἰξόρει τὰ ὑπόκρυφα, νὰ σε ἀπαποδώσῃ φανερά τὸν
 „ μισθὸν τῆς κόπης σου τὴν ἡμέραν τῆς κείσεως. Οἱ παλαιοὶ εἶχασιν σωή-
 „ θειαν, ἀφ' ἧς ἐλάεοντο, νὰ ἀλείφωμεν με τὸ λάδι εἰς χαρὰς σημεῖον καὶ ὀ-
 „ φροσυνῶς τεκμήριον. λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἄς φαίνωμεθα ἔτω χαίροντες, ἐπειδὴ ἐλά-
 „ θημεν, καὶ ἐκαθαρίσθημεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Κυρίας μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Πατρὸς
 „ αὐτοῦ, καὶ Ἁγίου Πνύματος. Καὶ τῆς μὲν πορογονικῆς ἀμαρτίας ἐλυθῆμεν με
 „ τὸ Ἄγιον Βάπτισμα, καὶ με τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας ἐλυθῆμεν με ὑπὸ τὴν
 „ ὑστερινῆς ἀμαρτίας. Καὶ ἡ μὲν ἐλεημοσύνη νοεῖται ἔλαιον, ἡ δὲ κεφαλὴ μας
 „ εἶναι ὁ Θεωσότης Χριστός. τὸν ὅποιον πρῶτον νὰ ἀλείφωμεν με τὸ λάδι τῆς
 „ ἐλεημοσύνης, καὶ τὸ πρόσωπόν μας, ἦτοι τὰς αἰδήσεις, νὰ πλυθῶμεν με
 „ δάκρυα κατανύξεως. Νηστειᾶν δὲ μᾶς πρῶτα εἰς τὸ εὐσπλαγχνὸς νὰ φυλά-
 „ ξω-

ξωμῶ, ἔ μόνον τὴν ὑποχρῆν τῶν βρωμάτων καὶ ποτῶν, ἀλλὰ πολλῶν μᾶλλον
 τῶν τῶν παθῶν ἀποφύγῃσιν. ἤγουν καθὼς νηστεύωμεν τὸ λάδι, κρασί, καὶ ὀφεί-
 ριον, καὶ τὰ βῆπιλοιπα βρώσιμα, ἔγωγὰ ἀπέχωμεν καὶ ὑπὸ τὰ πάθη ψυχῆς
 καὶ σώματος, γὰρ μὴ ἀμαρτανώμεν, εἰδὲ μὴ, τίποτας ὀφείλους δὲ λαμβά-
 νωμεν ὑπὸ τῶν μόνων νηστειῶν τῶ σώματος. Καὶ ἀκούσατε οἱ φιλόνοιχοι, γὰρ
 „ μὴ ἐναντιώνευθε· Βρωμάτων καὶ πομάτων νηστεύσα ψυχὴν, καὶ παθῶν μὴ
 „ καθαρῶσα, μάτῳ ἐπαγάλλῃ τῇ ἀσπιτεία. εἰμὴ γὰρ ἀφορμὴ σοι γίνῃται
 „ πρὸς διόρθωσιν, ὡς ἰδοῦναι μισέσαι ὡσαύτως καὶ Θεῶν, καὶ τοῖς κακί-
 „ σοις Δαιμόσιον ὁμοῖσαι τοῖς μηδέποτε σιτημένοις· μὴ ἔν ἀμαρτανώσα τῶν
 „ νηστειῶν ἀρχειώσης, καὶ τὰ ἐξῆς. ἤγουν, ὅταν νηστεύῃς φαγία καὶ ποτῶν, ὡς ἄν-
 „ θρωπε, καὶ ὑπὸ τὰ πάθη καὶ ἀμαρτημάτων δὲ ἀπέχῃς, ἀκαίρα κοπιᾷσεις καὶ
 „ ἀνοφείλῃς. καὶ εἰὰ δὲ διόρθωθῆς μετὰ τῶν μετανοῶν, σὲ μισῶ ὁ Κύριος ὡς
 „ ἰδοῦναι καὶ ἀνομον, καὶ γίνεσθαι τῶν πονηρῶν Δαιμόνων παρόμοιος, οἱ ὅποιοι ποτὲ
 „ δὲ ἔρωγχοι. λοιπὸν παῦσαι ὑπὸ τῶν ἀμαρτιῶν, γὰρ μὴ ἀρχειώσης τῶν νη-
 „ στειῶν, καὶ χάσης τὸν κόπον σου. Νηστεύσον ἔν καθὼς ἔρεπει, ὡς ἄνθρωπε, καὶ φεύ-
 „ γε τὰ πάθη τῆς ψυχῆς καὶ τῶ σώματος, τὸ μῖσος καὶ ἔχθραν, τῶν μείδῳ, τῶν
 „ πορνείων, καὶ ἄλλα ὅμοια, ἵνα γὰρ εἶναι πρὸς τὸν Θεὸν ἀποστέλειτος ἢ νηστεία σου.
 „ Καὶ πρῶτον μὴ ἐξομολογήσῃς ὅλα ὅσα ἐτέλεσας, ἔπειτα νηστεύε καὶ κλαῖε, γὰρ
 „ τὰ ἐξαλείψῃς μετὰ τὸ ὑπερὸν τῶν δακρύων σου. Καὶ εἰὰ νίπτῃς τὸ πρόσωπόν σου
 „ μετὰ δάκρυα, καὶ ξεπλύνῃς τῶν ψυχῶν σου ὑπὸ τὰ ἀμαρτημάτων, καὶ ἰλαρῶν
 „ μετὰ τῶν ἐλεημοσιῶν τῶν πένητας, καὶ αἰείψῃς τῶν κεφαλῶν, ἤγουν τὸν Χριστόν,
 „ ἵνα μέσῃ τῶν πτωχῶν, καθὼς αὐτὸς ἐπαγγέλλεται, τότε ἀποπορεύσεται ὡς φῶς
 „ ἢ δικαιοσύνη σου, καὶ ἡ δόξα τῶν Θεῶν περιφρρησῇ σε. Κατὰ τῶν Γραφῶν, ἔρεῖς
 „ εἶναι τῆς ψυχῆς ἢ δυνάμεις, τὸ θυμικόν, τὸ βῆπιθυμικόν, καὶ τὸ λογικόν.
 „ πρὸς αὐτὰς λοιπὸν τὰς δυνάμεις, μᾶς ἐχάρισεν ὁ Θεὸς αὐτὰς τὰς ἔρεῖς ἔντο-
 „ λας, ὡς ἰαματικὰ βότανα, τῶν ἐλεημοσιῶν λέγω, τῶν νηστειῶν, καὶ τὴν
 „ προσοχῶν. Καὶ ἄκουσον. ἢ ἐλεημοσιῶν θεραπεύει τὸ θυμικόν μέρος τῆς ψυ-
 „ χῆς, ἢ νηστεία μαρτάνει τῶν βῆπιθυμῶν, ἢ δὲ προσοχὴ καθαρίζει τὸν νῆν,
 „ καὶ τὸν ἐτοιμάζει πρὸς θεωρίαν τῶν παραγμάτων, καὶ τὸν κάμνει προσεκτικώτερον.
 „ „ Μὴ θησαυρίζετε βῆπι τῆς γῆς, ὅτι σῆς καὶ βρώσις ἀφανίζει, καὶ κλέπται δι-
 „ „ ρύσασθιν. Ἀφόντις ὁ Δεσπότης ἐξέβαλε τῆς κενοδοξίας τὸ νόσημα, μᾶς διδά-
 „ „ σκει, γὰρ ἔχωμεν ἀκημοσιῶν, ἤγουν πτωχείαν, καὶ γὰρ μὴ θησαυρίζωμεν. ὅτι
 „ οἱ πειρασθέντες ἄνθρωποι, ἵνα τὴν κενοδοξίαν, ἀγωνίζονται γὰρ ὑποκλήσθην
 „ πλῆτον, καὶ δὲ χορταίνων οἱ τάλανες πάποτε. Τοσούτον εἶναι τὸ νόσημα τῆς φι-
 „ λαργυρίας δεινὸν καὶ ὀλέθριον, ὅτι εἶναι ἀδύνατον, γὰρ ζῆσθαι τὸν Θεόν, ὅστις
 „ κλειδῶν ὑπὸ χῆματι. ἵνα, καθὼς ἢ θάλασσα δὲ χορταίνει πάποτε με-
 „ τὰ τὰ ποτάμια ὅτι δέχεται, ἔγωγὰ ἢ βῆπιθυμία τῶν φιλαργύρων δὲ πληρώνεται
 „ ὑπὸ χῆματι, ἀλλὰ ὅσον σπλάγχι, τὸσον διψᾷ καὶ βῆπιθυμία πειραστότερα. Ὁ
 „ φιλοχῆματος ἀπατάζει, γὰρ θησαυρίζῃ εἰς τὴν γῆν βαλαῦτιον, ὁ δὲ ἀκῆμων
 „ θησαυρίζῃ εἰς τὰς Οὐρανὸς ζωὴν παντοτινὴν καὶ ἀφροσύνην αἰώνιον. Καὶ καθὼς
 „ οἱ κοιλόδελοι ἔχουσιν χερσὶν ἐδῶ Θεὸν τὴν κοιλίαντες, ἔγωγὰ οἱ φιλαργυροὶ
 „ ἔχουσιν ὡς Θεὸν τὸ χρυσίον· καὶ εἰς αὐτὸ, φεῦ, ὀλοφύχως πιστεύουσι, καὶ περι-
 „ „ σσι μίαν ζωὴν ταλαιπωρηθῆναι καὶ πολυδάμνον. ὅτι, καθὼς τὸ σκελῆναι ἔρωγχοι
 „ πρὸ ξύλον καὶ ἀφανίζετο, ποιεῖτο ὅπως καὶ ὁ πλῆτος ἐδίει καὶ καταδαπανᾷ τῶν φι-
 „ λαργύ-

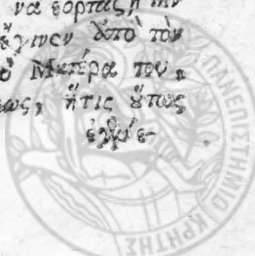
λαργύρων τὰ κόκκαλα μετὶ τῆς φροντίδα καὶ μέριμνα, ὅπως ἔχουσιν ἡμέραν καὶ νύκτα, νὰ τὸν φυλάξουν καὶ νὰ τὸν πληθύνωσι· καὶ δεῦν ἔχουν ποτὲ ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ καθεκάζονται ὀδυμῶνται καὶ βασανίζονται. Τῆτο τὸ πάθος καὶ ἀδούρειαν ἔχουν οἱ ἄπιστοι καὶ ἀέλιπτοι, καὶ μάλιστα οἱ φιλήδονοι, καὶ ἀκόλαστοι, ἐπειδὴ δεῦν ἐλπίζον εἰς τὸν Θεὸν οἱ ἄφρονες, ἀλλὰ καυχῶνται εἰς τὸ πλῆθος τῶν πλῆκτων αὐτῶν. καὶ θρῆνίζοντες διὰ τὴν καλὴν ὁδὸν καὶ σωτήριον, περιπατοῦν εἰς ἐγκληματὸς ἀπολείας καὶ βάρβαρα, ὅτι δεῦν εἶναι ἀνομία ἄλλη διὰ τὴν φιλαργυρίαν χειρότερη. ὁ Θεὸς ὅποιος ἀγαπᾷ τὸ χρυσίον, δεῦν σώνεται. Μακάριος ἐν ὅποιος δὲρῆθι ἄμαμος, καὶ δεῦν ἐπεθύμησεν ἀργύρια, ὅτι ὁ Θεὸς Ἀπόστολος ταλαννίζει τὰς πλάστεις, λέγωντας· τὸ ἀσίμι καὶ τὸ χρυσίον σὺς παρέρχεται, καὶ μόνον ἡ σκερὰ καὶ τὸ φαρμάκι σὺς ἀποτμήνει, νὰ καταβῶγη ὡς πῦρ τὰς σάρκας σὺς. Κλαύσατε λοιπὸν καὶ θρῆνίσσατε, πλάστοι, εἰς ταῖς ταλαιπωρίας, ὅπως σὺς ἔρχονται. καὶ ὁ Προφήτης Ἀβραάμ, καὶ εἰς τὸν πλεονέκτιον καὶ φιλάργυρον, ὅπως πληθαίνει τὰ παράγματα τῶν ἀδικῶν. καὶ ὁ Δαβὶδ, Ἰδὲ ἀνθρώπος, ὅς τις δεῦν ἔχει τὸν Θεὸν βοηθόν, ἀλλὰ ἐλπίζει εἰς τὸ πλῆθος τῶν πλῆκτων, καὶ ἐδυναμάθη εἰς τὴν αὐτῶν ματαιότητα. Καὶ πάλιν, Κάλλιον εἶναι τὸ ὀλίγον τῶν δικαίων, ἢ τὸν πολὺν πλῆκτων τῶν ἀμαρτωλῶν, ὅτι ῥίζα ὀλοῦν τῶν κακῶν ἡ φιλαργυρία εἶναι. καὶ ὅσοι τὴν ἔχουσιν, εἶναι ἀσυμπαθεῖς καὶ ἀεθέμονες. Διὰ τῆτο καὶ ὁ Κύριος μᾶς ᾤθηκνῶ, νὰ μὴ θησαυρίζωμεν εἰς τὴν γῆν, ὅπως ἡ σκερὰ καὶ οἱ σκώληκες ἀφανίζουσι, καὶ οἱ κακῶς ὅποι κλέπτουσι· ἀποδείκνυντας διὰ ταῦτα τῶν πλῆκτων τὸ ἀνευδὲς καὶ ἄσατον, ὅτι ὁ μὴ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ βοήθεια ἀφανίζει τὰ βῆχα καὶ φαγητὰ, οἱ δὲ κλέπτουσι τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον. Ἐπειτα, δεῦν νὰ μὴ εἰπῆ τίνας, ὅτι δεῦν κλέπτονται ὅλα τὰ χήματα, δεῦν τῆτο λέγει ταῦτα· καὶ ἐὰν δεῦν ἄν κλέψαν καὶ τὸν πλῆκτων, ὁ ἀνθρώπος, μόνον δεῦν ἔχεις τὸν πόθον σου εἰς αὐτὸν, καὶ τὴν φροντίδα καὶ μέριμνα, εἶσαι βελάθλιος καὶ ταλαιπωρος, καὶ ἐσθδικὸς τῆς αἰωννῆς κολάσεως. ὅτι ἐκεῖ ὅπως εἶναι ὁ θησαυρὸς σου, ἔχεις καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὸν πόθον σου, καὶ ὄχι εἰς τὸν Θεὸν ἀφρονέσκα· καὶ δεῦν ὕψωνεις ποτὲ τὸν νῦν σου εἰς τὰ ἐρανία, νὰ μελετήσης ψυχοφιλήν παράγματα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ ὀπῆγια καταπέμψουσι. Ματαιῶς λοιπὸν καὶ ἀνωφελῶς περὶ ἀλάζωμν καὶ φιλονεικῶμεν οἱ ἄφρονες, νὰ ἀποκησώμεν παράγματα, ὅπως εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀφανίζονται, καὶ παρέρχονται ὡς καπνὸς καὶ ὄνειρον. ὅλη μας ἡ ζωὴ εἶναι ζῆλον καὶ παραγῆ μετὶ τῆς φροντίδα τῶν παραγμάτων καὶ μέριμνα. Τέλος δὲ πάντων, μᾶς δείσκει καὶ ἐξαιφνης ὁ πικρότατος θάνατος, καὶ ἀφίνομεν ἔρημα ὅλα τὰ πλάστη μας καὶ ὑπάρχοντα. δεῦν τῆτο μᾶς νῆθετῶ ὁ Θεὸς ὁ σοφώτατος, νὰ καταφρονῶμεν ὅλα τὰ ὀπῆγια, ὡς φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα. καὶ μόνον τὰ ἐρανία νὰ ποθῶμεν, ὡς ἀφθαρτὰ καὶ αἰώνια. ὅτι, ὅποιος σπέρνει εἰς τὴν σάρκα, θησαυρίζει εἰς τὴν γῆν, καὶ χάνει τὸν κόπον τῶν, καὶ ὅς τις σπέρνει εἰς τὸ πνεῦμα, φερωντας τὴν εἰκόνα τῶν ἐπεραννῶν, καὶ ἔχει ἐκεῖ τὸ πολίτευμα, θησαυρίζει εἰς τὸν Οὐρανὸν, νὰ ἀφραίνεται μετὶ τῶν ἁγίων πάντοτε. Ἐπειδὴ δὲ, ἀδελφοί, ἐδιδάχθημεν διὰ τὸν Θεὸν ὁ δὲ συγχωρῶμεν τὰ πταίσματα, μὴ νῆσθώμεν πρὸς ὀπῆδειξιν, ἀλλὰ πρὸς Θεὸν ἀναρέσσων, καὶ μὴ θησαυρίζωμεν εἰς τὴν γῆν ἀνωφελῶς, ἀλλὰ εἰς τὸν Οὐρανὸν, ὡς ἀνωθεν εἶπομεν. Μὴ ἀκῶμεν μόνον μετὰ ὅπως τὰ σωτήρια ἀγγέγματα, ἀλλὰ καὶ ἔσω εἰς ταῖς καρδίαις μας ἄς τὰ τυπώσωμεν, καὶ μετὰ τὸ ἔργον νὰ τὰ τελειώσωμεν. Ἄς καταλύσωμεν τὴν μνηστικὰ

κίαν ἢ ἔχθραν πρὸς τὸς ἀδελφούς μας, ἢ ἄς πρὸς συγχωρήσωμεν ἕξ ὅλης καρ-
 διάς, εἰς ὅσα μᾶς ἔπτωσαν ἢ ἀδίκησαν. ὅτι πολὺ μῖδόν ἀπολαυθῶμεν
 εἰς τὴν ἐρασίην Βασιλείαν, εἰ μὴ μόνον ταύτῃ τὴν ἐπιτολίαν τὴν ψυχαφελὴ φυλά-
 ξωμεν. Μὴ νηστειῶμεν δι' ἀνθρωπαρέσκειαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀρέσωμεν τὸν Κύριον.
 ἢ μὴ θησαυρίζωμεν εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ εἰς τὸν Οὐρανόν, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν
 ἐκεῖνα τὰ αἰώνια ἀγαθὰ ἢ ἀνεκδιήγητα, ἢ νὰ κληρονομήσωμεν ἄρρητον δόξαν ἢ
 ἀφραστον εὐφροσύνην ἢ ἀγαλλίασιν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. ᾧ πρέ-
 πει πᾶσα δόξα, τιμὴ, ἢ προσκυνήσις, σὺν τῷ Πατρὶ ἢ Ἁγίῳ Πνεύματι πάν-
 τος τοῦ νῦν ἢ αἰεὶ, ἢ εἰς τὸς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η
 Τ Η Σ Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ι Α Σ.
 ΕΥΛΟΓΗΣΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡ.

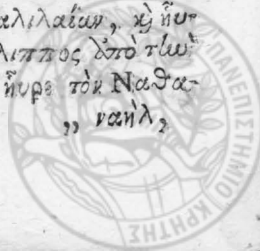
Αγὴ ἡ νηστεία τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ἀδελφοί ἐν Χριστῷ καὶ Πατέρες
 σεβασμιώταται, εἶναι ὡσὺν μία σκάλα ἐρασίης, καὶ ἔχει τὰς ἐβδομά-
 दाς ὡσπερ βαθμίδας, ἦσαν σκαλεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀναβαίνοντες εἰς τὴν
 οὐρανόν, φθαρόμεν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς μὲ τὴν θείαν δυνάμιν ἢ βοήθειαν, νὰ
 ἀπολαύσωμεν τὴν ἐλπίζομένην ἐκεῖνῃ μακαριότητα, ὅπως μᾶς ἔταξεν ὁ Θε-
 σότης μας, εἰ μὴ ἀγωνισθῶμεν τὸ κατὰ δύναμιν, ἢ νὰ ἀδύνατον νόμιμα. Ἐπει-
 δή λοιπὸν ἐπεράσωμεν τὴν πρῶτὴν βαθμίδα μὲ τὸ Θεῷ τὴν χάριν, μὴ σαμα-
 τήσωμεν μόνον ἕως ἐδῶ, ἐπὶ ἀμελείας νικῶμενοι, ἀλλὰ καὶ τὴν δευτέραν μὲ
 προθυμίαν ἄς ἀνέλθωμεν. Μὴ βραδυψήσωμεν διὰ τὴν νηστείαν τῆς πρώτης Ἐβ-
 δομάδος, νὰ ἀκηδέσωμεν εἰς τὸ ἐπιλοπιον σάδιον, ἀλλὰ ἄς γυμνῶμεν προθυ-
 μότεροι καὶ τῶν ἐχθρῶν ἀνδείξομενοι, ἢ ἄς δεῖξωμεν περισοτέραν ἀσφάλειαν
 ἢ ἀκρίβειαν εἰς τὴν πολιτείαν μας. Καὶ ὅσον περὶ τὸν ὀκαιρὸς, τόσον ἄς ἀναδά-
 ζωμεν νὰ ἀποκόπτωμεν καλότερα, ἀσοχῶντες τὸν περισπῶν κόπον, καὶ αἰ-
 ξάνοντες τὴν ἔμπορσον. καὶ ἔτις ἀπὸ ὀλίγον εἰς ὀλίγον, θέλωμεν διωθθῆναι νὰ ἀνι-
 βῶμεν εἰς τὸ τελειότερον, νὰ ξεπλῶσωμεν τὰ πρῶτερα ἀμαρτήματα, νὰ κατα-
 εἰσωμεν τὴν συνείδησιν, ἢ αὐξάνοντες τὰς ἀρετὰς, νὰ ἀξιώθωμεν τῆς αἰωνίης
 ζωῆς ἢ μακαριότητος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἡμέρα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἢ ἡ φαιδρὰ Ἐσπ-
 ρῆ καὶ λαμπροτάτη αὐτῆ πανήγυρις σᾶς ἐκάλεσε, ἢ μὲ πόσον πολὺ ἐσωμάχ-
 θητε, κατὰ εἰς πᾶσαν Χώραν ἢ τόπον πανταχοῦ σιναθροίζονται οἱ Ὁρθόδο-
 ξοι, ἢ μὲ δὶχαις καὶ φαλμαρδίας σιναγάλλονται εὐφρανοίμενοι, ἢ δὶχαισπ-
 εἰς ἀδὰς τῷ Θεῷ ἀναπέμπουσιν. ἰδὲ καὶ ἐγὼ μὲ πολλὴν προθυμίαν ἢ θερμὴν
 διὰ θεοῦ θέλω λαλήσῃ φωνῇ τῆς Ἑσπρίας ὀλίγα τινα, πρὸς εὐθυμίαν τῆς ψυ-
 χῶν ἡμῶν ἢ ἀδελφῶν. Ἐπέτι τὴν Κυριακὴν, ὅπως εἶναι πρῶτη τῆς νη-
 σεῖων, ἐπαδέλαβεν ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ τῆς Ἁγίας Πατέρος, νὰ ἐσπρίξῃ τὴν
 Ὁρθοδοξίαν, ἦσαν τῶν ἱερῶν Εἰκότων τὴν ἀνασῆλασιν, ἦτις ἔρχον ἀπὸ τῶν
 Βασιλέα Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρου τὴν μακαρίαν Βασιλίαν τὴν Ματέρα τῆς
 καὶ ἀπὸ τῶν Ἁγίων Μεθόδιον τὸν Πατρὶάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ἦτις ἔτις
 ἔχουσιν

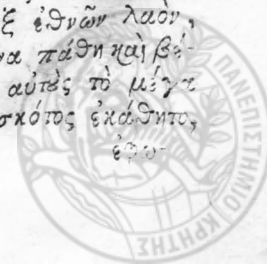
ἐξήλυτο. Εἰς τὴν καιρὸν Διόντος τῆ Ἰσαύρας ἀρχισεν ἡ αἵρεσις τῆς Εἰκονομάχων. ἐπειτα δὲ κακῶς τὴν ζωὴν ὑπερῆξαντος, ἔμεινεν ἡ δόξα τῆς βασιλείας καὶ τῆς κίρσεως ὁ Υἱὸς αὐτῆ Κωνσταντῖνος ὁ Κοσμάτουμος. ὅστις αἰχρότερα τελειώσας, ἐπῆρσεν ὁ ἐκ τῆς Χαζάρας Υἱὸς αὐτῆ τὸ Βασίλειον. καὶ τότε κακῶς τελειώσωντος ἐπῆρσεν ὁ Κωνσταντῖνος καὶ Εἰρήνῃ τὴν Ἀρχὴν. οἱ ὁποῖοι καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὸν ἀγιώτατον Πατριάρχην Ταράσιον, συγκροτήσι τὴν ἐβδόμην Συνόδον, καὶ ὑπολαμβάνει τὴν ἀσπίδα τῆς Ἀγίας Εἰκόνων ἢ Ἐκκλησίας μας. Τέταν ἀποθανόντων, ἐπῆρσεν ὁ ἀπὸ Ἰουλιῆ Νικηφόρος τὸ Βασίλειον, ἔπειτα ὁ Υἱὸς αὐτῆ Σταυράκιος, εἶτα Μιχαὴλ ὁ Ραγκαβῆς οἱ ὁποῖοι τὰς Ἀγίας Εἰκόνων ἐπέβοντο. μὲν ταῦτα, πέρνωντας τὴν ἐξουσίαν ὁ Θεωδώρος Λέων Ἀρχιεπίσκοπος, ἐσώκασε τὴν δευτέραν Εἰκονομαχίαν. Τέταν ὁ ἐκ τῆ Ἀμορίου Μιχαὴλ διαδέχεται καὶ αὐτὸν πάλιν ὁ Θεόφιλος. ὅστις ἐπελάσθη τὰς ἄλλας εἰς ταύτῃ τὴν αἵρεσιν. Τότε δὲ κακῶς τελειώσωντος, ἔμεινεν ἡ Βασιλεία εἰς τὴν μακαρίαν Θεοδώραν, καὶ τὸν Υἱὸν τῆς Μιχαὴλ, ὅθεν ἀπήλαυσε πάλιν ἡ Ἐκκλησία τὴν ἀσπίδα ἀσπίδα. Ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ ἐκκλησιαστικὴ Βασιλίσσα ἦτον ἀπὸ μικρῆ Εὐσεβῆς καὶ ὀρθοδόξος, καὶ ἐπροσκύβα τὰς Εἰκόνων κρυφὰ τῷ ἀνδρὸς τῆς. ἀφ' ἧ αὐτὸς ἐτελειώσεν, ἐπρόσασεν ἡ Βασιλίσσα, καὶ ἐσωμάχθησαν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, καὶ Μονάζοντες, οἱ τίνες περιφανῶς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐκήρυξαν, καὶ ἔως ἔλαβε πάλιν ἡ Ἐκκλησία τὸν σολισμόν τῆς, ὡς πρότερον. Ταύτῃ λοιπὸν τὴν πανήγυριν ἐορτάζοντες σήμερον, διαχειριστῶν καὶ μνημονόμοις ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Βασιλέων, καὶ τῶν ἀσεβῶν καὶ Ἀγίων Πατέρων, ὅπως ἐκοπίασαν καὶ ἠγωνίσθησαν διὰ τὴν ἀσπίδα τῆς ὀρθοδόξου μας Πίστεως, καὶ διὰ τὴν ἀσπίδα τῆς Ἀγίων Εἰκόνων καὶ τὴν προσκύνησιν, καὶ βραβύως ἐβεβαίωσαν τὸ μέγα ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας μυστήριον. τῶν δὲ ἀσεβῶν καὶ καθοδόξων ὑβριστῶν τῆς Ἀγίων Εἰκόνων, καὶ ὅλων τῶν Αἰρετικῶν ἀναθεματίζομεν, φυλάττοντες τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀρχαίαν ἀξιάδοξον, καὶ ἀπολαλεθῆντας τῶν ὅρων καὶ κανόνων τῆς ὁσίας καὶ Θεοφόρων Πατέρων καὶ Διδασκάλων μας, ἀσπάζομεν τὰς Ἀγίας ἐπὶ τὰς Συνόδους, ὡς ἡρώμεν ἀσεβῶν καὶ ἀγία. Καὶ ὅσους ἐδέχθησαν καὶ ἐτίμησαν οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐκεῖνοι τῆς ἐπὶ τὰς Συνόδων, τιμῶμεν καὶ ἡμεῖς, ὡς ἀσεβῶν, καὶ τῶν μνημονόμοις, τῶν δὲ Αἰρετικῶν καὶ Χεριστικοκατηγόρων ἀναθεματίζομεν, ὡς σαφῶς μέλη καὶ ἄχρηστα. Καὶ προσκυνοῦμεν βραβύως τὰς Ἀγίας Εἰκόνων, ὅχι τὰ σανάδια, καὶ χρώματα, ἀλλὰ τὰς τιμῶμεν χετικῶς ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου. ὅτι, ὅποιος προσκυνῆ τὴν εἰκόνα, προσκυνῆ εἰς αὐτὴν τῶ ἰσομῶν τὴν ὑπόστασιν. Καθὼς ἐν ἡ ἀγία ἐβδόμην Συνόδου, καὶ ἡ ἄλλαι ἔξῃ ἐθέτισαν, ἔγω φρονέμεν, καὶ ἔγω πιστεύομεν εἰς εἷα Θεὸν τὸν ἐν Τριᾷδι ὑμένεμον. Ἀλλὰ ἄς ἐλθῶμεν καὶ εἰς τὸ σημεῖον Ἁγίου Εὐαγγελίου, καὶ τὸ ἐξηγήσωμεν καὶ αὐτὸ καὶ τὴν ὀλίγῃ μας μάθησιν, καθὼς καὶ εἰς τὰς ἄλλαις Κυριακαῖς ἐκάμωμεν, καὶ φθάσωμεν αὐτὰ τὰ ὀλίγα, ὅπως διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐγράψωμεν. Καὶ ὅποιος θέλει, ἄς ἀναγνώσῃ εἰς τὸν Ἰσαυρὸν τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἀγίων Εἰκόνων σαφέστερον, ἢ εἰς τὸ Τριᾷδιον ἑνωτομώτερα.

Ἢ τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἡθέλισεν ὁ Ἰησοῦς νὰ εὐγῆ εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἦν
 Ἢ πρὸν Φίλιππον, καὶ λέγειτε, ἀκολούθει μοι. ἦτον δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ τῆς
 Ἢ Βηθσαϊδᾶ, τῆς Χώρας Ἀνδρέα καὶ Πέτρου. ὁ δὲ Φίλιππος ἦν πρὸν Ναθαν

καὶ,

„ ναὴ, καὶ λέγειτε. ἐκείνον, ὅπῃ ἔρασαν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸν νόμον καὶ οἱ Προ-
 „ φῆται, ὁρήκαμεν, τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τῆς Ἰωσήφ ὅπῃ εἶναι ἄπο τῷ Ναζαρέτ.
 „ Λέγειτε ὁ Ναθαναὴλ, καὶ δυνάται νὰ εὕρη ἄπο τῷ Ναζαρέτ κανένα καλόν;
 „ Λέγειτε ὁ Φίλιππος, ἔρχε καὶ ἴδε. Εἶδεν ἔν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ, ὅπῃ
 „ ἦρχετο πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει ἅλ' λόγετε. ἰδὲ ἀληθινὸς Ἰσραηλίτης, εἰς τὸν
 „ ὁποῖον δόλος δὲν εἶναι. Λέγειτε ὁ Ναθαναὴλ. πόθεν με ἰξῶρεις; Ἀπεκρίθη
 „ ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγειτε, πειν νὰ σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος, ὅταν ἦσαν ὑποκάτω τῆς
 „ συκῆς, σὲ εἶδα. Ἀπεκρίθη ὁ Ναθαναὴλ καὶ λέγειτε. Διδόσκαλε, ἐσὺ εἶσαι
 „ ὁ Υἱὸς τῆς Θεῆς, ἐσὺ εἶσαι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰσραὴλ. Λέγειτε ὁ Κύριος. ἅλ' τι
 „ σὲ εἶπα πῶς σὲ εἶδα ὑποκάτω τῆς συκῆς, πισθῆεις; μεγαλήτερα ἄπο τῆτα
 „ θέλεις ἰδῆ. Λέγειτε πάλιν ὁ Χριστὸς, ἀλήθειαν λέγων σας, ὅτι ἄπο τῶρα
 „ θέλετε ἰδῆ τὸν Οὐρανὸν ἀνοικτὸν, καὶ τὰς Ἀγγέλους τῆς Θεῆς ἀναβαίνοντας, καὶ
 „ καταβαίνοντας ἔπι τὸν Υἱὸν τῆς ἀνθρώπου. Αὐτὸ εἶναι τὸ κείμενον τῆς σημειωθῆ
 „ Εὐαγγελίης. τὸ ὁποῖον ἐνὸς θελήσωμεν νὰ ἐξηγήσωμεν καὶ λέξιν, εἶναι πολὺς
 „ κόπος, μόνον νὰ εἰπῶμεν ἅτι τίποτε, ἅλ' νὰ μὴ μακρολογήσωμεν. Καὶ πρῶ-
 „ τον, ἅλ' ποίαν αἰτίαν ἠθέλησε νὰ εὕρη ἄπο τῷ Γαλιλαίαν ὁ Δεσπότης Χριστὸς.
 „ δῶτερον, ποία εἶναι ἡ Γαλιλαία. καὶ ἅτιον, ποία εἶναι ἐπῆτα τὰ πρόσωπα,
 „ ὅπῃ δέξεται ὁ Κύριος. Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν Οὐρανὸν, τῷ γλῶ, καὶ τῷ θάλασσαν,
 „ καὶ ὅσα εἰς ταῦτα δέξεται. ἔπειτα τῷ ἐκτὼν ἡμέραν ἔπλασε καὶ τὸν ἀνθρώπου
 „ κατ' εἰκόνα τῆς, καὶ ὁμοίωσιν, καὶ τῷ ἐβδόμῃ ἡμέραν κατέπαυσε. Τῆτον τὸν ἀν-
 „ θρωπον ἔβαλεν εἰς τὸν Παράδεισον, νὰ ἄπολαμβαῖν ἄπο ὅλα τὰ πωρικά, ὅπῃ
 „ ἦσαν ἐκεῖ, μόνον ἄπο τὸ ξύλον τῆς γνώσεως νὰ μὴ φάγη, καὶ αὐτὸς ἐπαρέβη τὸ
 „ θεῖον πρόσταγμα, καὶ ἔφαγε ἀπ' ἐκεῖνο. Ὅθεν δικαίως, ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν
 „ τόπον ἐκεῖνον τὸν πανδοφροσύων καὶ χαρμύσων, καὶ καθήκονος μακρόθεν ἀγνά-
 „ τια τῆς Παραδείσης, ἀδύρετο, ἐνθυμέμενος τῷ μεγάλῃ δειγσίαν ὅπῃ τῆς ἔ-
 „ καμεν ὁ Θεὸς, καὶ τῷ ἐδιδίωτε ἀχαριστίαν καὶ ἀδύβασιν. ἅλ' τῷ ὁποῖαν ἐγινεν
 „ αὐτὸς καὶ ὅλον τὸ ἅλ' ὅπως, ὡς κληρονομοὶ τῆς ἀπάτης ἐκείνης, τῆς ἁβόλης αἰμα-
 „ λωτοι. Λοιπὸν, ἐπειδὴ ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐδύετο νὰ λυθῶθῃ ἄπο λόγου τῆς,
 „ ἠθέλησεν ὁ Μονοθεὸς Υἱὸς τῆς Θεῆς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, νὰ εὕρη ἄπο
 „ τῷ παρῆκῳ ἐκείνῳ κρυφίῳτιτα, νὰ ἔλθῃ εἰς τῷ Γαλιλαίαν, νὰ εὕρη τὸ ἄπολα-
 „ λὸς πρόσταγμα, ἦρχεν τὰ ἔδῃ τὰ ὁποῖα εἰκονίζετο ὁ Φίλιππος. Τῆτον εἶναι, ὅπῃ
 „ ἦκεσες πῶς ἠθέλησε νὰ εὕρη ὁ Ἰησοῦς εἰς τῷ Γαλιλαίαν, καθὼς αὐτὸς λέγει εἰς
 „ ἄλλον τόπον τῆς τῆς Εὐαγγελίης. „ Εξῆλθον ἐκ τῆς Παρθῆς, καὶ ἐληλυθα
 „ εἰς τὸν Κόσμον. Καὶ ποία εἶναι ἡ ἀφορμὴ, ὅπῃ ἐξῆλθον; ὁ Ματθαῖος καὶ ὁ
 „ Λουκᾶς τὸ ἐξηγῶσι λέγοντες. Εξῆλθον ὁ σπείρων τῆς σπείρας, καὶ τὰ λοιπὰ.
 „ καὶ μετὰ τὸ ἐξῆλθε, ζημιᾶται ἡ συγκατάβασις τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, ὅτι
 „ δὲν ἐδύετο, νὰ λυθῶθῃ ἄπο ἐδικῆς τῆς ἀνθρώπου, χωρὶς τῆς θείας δυνά-
 „ μεις. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ὅπῃ ἐξῆλθον, καὶ ὅπῃ ἦλθον; Εἰς τὰ ἰδὲ ἦλθε,
 „ καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν ἐπέλαβον. ἦρχεν εἰς τὰς Ἐβραίας ἦλθε, καὶ αὐτοὶ δὲν τὸν
 „ ἐδέχθησαν, ὡς ἀπειθεῖς καὶ σκληροκαρδιοὶ. Διὰ τῆτον ἔρχεται εἰς τῷ κατεκυ-
 „ λιστῷ Γαλιλαίαν, καὶ ἐκεῖ δέξεται τὸν Φίλιππον, ἦρχεν τὸν ἐξ ἰδῶν λαόν,
 „ ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀπολιμνη δραχμὴ συγκεχωσμένη εἰς τὰ γῆνα πάθη καὶ βί-
 „ βηλα, καὶ ἐσκοτισμένη εἰς τῷ ἀσέβειαν. ἀλλὰ ὅταν ἦλθον εἰς αὐτὸς τὸ μέγα
 „ φῶς, ὅπῃ λέγει ὁ Ἡσαίας, πῶς τὸ εἶδεν ὁ λαὸς, ὅπῃ εἰς τὸ σκότος ἐκάθῃτο,
 „ ἐπῶ

ἐφωτίσθησαν. Τῆτο εἶναι ἡ Γαλιλαία, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν ὁ Χριστὸς τὸν Φί-
 λιππον, ἦγεν ἡμᾶς τὰς Χριστιανὰς, ὅπως ἡμεῖς ἀποπτήρα Ἐλλῆνες. ὁ ὁποῖος
 Φίλιππος ἠκολούθησεν ἄδύς τῷ Χριστῷ, ἔπειτα, ὅταν ἦρε τόσον ἀγαθόν, ἐ-
 παέδασε νὰ μεταδώσῃ τὴν θησαυρὸν καὶ τῷ φίλῳ, καὶ νὰ μάθωμεν καὶ ἡμεῖς,
 ὅταν λάβωμεν ἄπο τὸν Θεὸν δῶρον καὶ χάρισμα, νὰ μὴ τὸ κρύπωμεν, ἀλλὰ
 νὰ τὸ πολυπλασιάσωμεν, νὰ τὸ δίδωμεν εἰς ἐκείνους ὅπως δὴν τὸ ἔχουσι, καὶ νὰ
 μὴ κατακεῖται ὡς περ ἐκείνους ὅπως ἐκρυψε τὸ δινάριον. Διὰ τῆτο τὸν ἄρτον
 ἐλάβομεν, ἵνα καὶ ἄλλες πειρασμῆες θρέψωμεν. καὶ τῆτο καὶ ὁ εὐαγγελιστὴν καὶ γνώ-
 στικὸν Φίλιππος κάμνει καὶ τὸν Ναθαναὴλ κοινῶν τῆς χάριτος. Ἐδῶ εἶναι μία
 ἔκδοσις. πῶς δὴν ἐπροσκάλεσεν ὁ Χριστὸς πρῶτον τὸν Ναθαναὴλ, ὅπως ἦτον
 Ἐβραῖος, καὶ ὑπερα τὸν Ἐλλῆνα Φίλιππον, ὅπως αὐτὸς ὁ Χριστὸς λέγει, ἐκ Ἀ-
 πετάλλῳ, εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ; Δὴν εἶναι ἁρε-
 λογικόν, νὰ τὸ ἔχη πᾶς εὐαγγελιστὴν ἀπο τῆς γονεῖς, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀρετὴν τὸ ἐκέρ-
 διξαν, καθὼς ὁ Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ, Ἰακώβ, Ἰωσήφ, καὶ οἱ ἄλλοι δίκαιοι με-
 τὰ τὴν ὀρθὴν πίσιν καὶ καλὰς πράξεις τὸ ἀπόκτησαν, ὅτι Ἰσραὴλ λέγει, νῆς ὁρᾶν
 τὸν Θεόν. Δὴν εἶπεν ἐν οἴκῳ Ἰουδαίων, ἀλλὰ Ἰσραὴλ. Λοιπὸν ὁ Χριστὸς δὴν
 ἐπέμφθη ἀλλῶ, ὡς εἰς τὸν οἶκον τῆς νοῦς, ὅπως βλέπει τὸν Θεόν. ὅσοι τὸν
 βλέπουν λοιπὸν μετὰ ὀμμάτια, καὶ τὸν πιστεύουσι καὶ Θεὸν ἀληθινόν, ἐκείνοι εἶναι
 Ἰσραηλιταὶ καὶ ἀληθεῖαι. Ἐπειδὴ γὰρ οἱ Ἐβραῖοι δὴν τὸν εἶδαν μετὰ τοῦτον
 τρόπον, ἔτε ὅπως εἶδαν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ τὸν ἐσαύρασαν. Δὴν εἶναι Ἰσραηλιταὶ
 αὐτοὶ οἱ παρανομοὶ καὶ ὀυδαίρονες, ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ ἔμφορες καὶ εὐσεβεῖς Χρι-
 στιανοὶ, ὅπως τὸν ἠκολούθησαν, καὶ τὰς ἐντολάς τῆς φυλάττωμεν. καὶ τῆτο πρῶτον
 καλεῖται ὁ Φίλιππος. Καὶ τῆτο εἶναι ἐκεῖνο ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος. Δὴν θέλω
 νὰ ἀγνοῆτε, ἀδελφοί, τῆτο τὸ μυστήριον, καὶ νὰ μὴ εἴτε εἰς τὸν αὐτὸν σας φρό-
 νιμοι, ὅτι εἰς τὸν Ἰσραὴλ ἐγένη πᾶρωσις, ἦγεν οἱ Ἐβραῖοι ἐμαρτυρήσαν ἵνα τὸ
 πλήρωμα τῆς ἐθνεῶν εἰσέλθῃ, καὶ ἔτω πᾶς Ἰσραὴλ σωθῆσεται. Πλὴν, ἀν-
 ἐναντιωθῆ τινὰς εἰς τῆτο, νὰ εἶπῃ τὸ, Ἰσραὴλ, καὶ τῆς Ἐβραίας μόνον λέγε-
 ται, ἀκέραιον, πῶς τὸ ἐρμηνεύει καὶ τῆτο ὁ μέγας Παῦλος ὡς φρόνιμος, καὶ ἔπι-
 σομίζει καὶ κατακεῖναι τῆς Ἰουδαίας εἰς τὰς πράξεις ὁποῦν δημιουργῶ ταῦτα λέ-
 γοντας. „ Ἀναγκαῖον ἦτον νὰ λαληθῇ ὁ λόγος τῆς Θεῶν πρῶτον εἰς εὐαγγελιστῆς Ἐ-
 βραίας, ἀμὴ ἐπειδὴ εἰσεῖς ἀποστέφει, καὶ δὴν ἐκάμειτε ἀξίας τῆς λόγου σας,
 „ ἰδὲ ὑπάγωμεν εἰς τῆς Ἐλλῆνας, καὶ τῆς ὁποῖας ὁ Κύριος ἐλεγε. ὅτι ἐχῶ
 „ καὶ ἄλλα πρόβατα, ὅπως δὴν εἶναι ἀπο τὴν αὐτὴν ταύτην, καὶ ἐκεῖνα ἀρέπει
 „ νὰ συνάξω, καὶ νὰ γῆν μία ποιμνὴ καὶ εὐαγγελιστῆς βοσκός. Πρῶτον λοιπὸν ἀπο τὸν
 Ναθαναὴλ καλεῖται ὁ Φίλιππος. μάλιστα ἀπο τὸ καλοῦσαί τῆς, ἀποπτήρα ἐκά-
 λησε τὸν Ναθαναὴλ ὁ Κύριος. καὶ τῆτο εἶπεν, ὅτι τὸν εἶδον ὑπο τὴν σικκῶν πειν
 νὰ τὸν φανήσῃ ὁ Φίλιππος, τῆς τῆς ἐδωκέ τῆς χάριτι καὶ ἐδέχθη τὸ κήρυγμα.
 „ Διὰ τῆτο λέγει ὁ Προφήτης, τὸ ἐλεός σας Κύριε ἀποφθάσει με. ἡ χάρις εἶναι
 „ ὅπως ἀποφθέχει καὶ ἀκολουθεῖ τὸν σωζόμενον. καὶ τῆτο λέγει ὁ Κύριος, χαρὴς
 „ ἐμῆ δὴν δώδετε νὰ κάμειτε τίποτα. Ὁ Χριστὸς λοιπὸν ἀποβλέπει καὶ ἀπογι-
 νῶσκει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐκεῖνους ὅπως ἀπογινῶσκει, καλεῖ μετὰ τὸν Φίλιππον, ἦ-
 γεν καὶ τῆς Ἀποστόλων. ὅτι εἰς ἀποστόλων τῆς Ἀποστόλων λαμβάνεται ὁ Φίλιπ-
 πος, ὁ δὲ Ναθαναὴλ εἰς τῆς λοιπῆς, ὅπως ἐκάλεσαν οἱ Ἀπόστολοι ὅσους ὁ Χρι-
 στὸς ἐπροεῖδε καὶ ἀποώρισε νὰ γῆν σύμμορφοι τῆς εἰκόνης τῆς, καὶ συγκοινωνοὶ τῆς

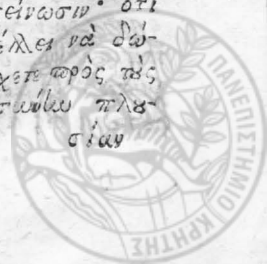
Βασιλείας τῆς. Ἡ κῆσες πῶς ἐσυγκατέβη ὁ Κύριος, καὶ ἔγινον, ὡς τὸν ἀνθρώπου ἀνθρώπος; εἶδες, πῶς ὁ Φίλιππος ἔδωκε καὶ ἄλλους τὸ καλὸν ὅπερ εὗρηκε, καὶ ἔγινον ὁ Ναθαναὺλ ἀληθινὸς Ἰσραηλῆτης, ὅθεν καὶ ὁ Χριστὸς τῆ ἔταξε νὰ ἰδῆ καὶ μεγαλῆτερα πράγματα; Τὰ ὅποια ὡς μὲ φαίνεται χεικῶνται μὲ δύο ἄλλους ἦσαν, πρῶτον μὲν, νὰ ἰδῆ καὶ ἄλλα θαυμάσια, ὅπερ ἐτέλεσεν ὁ Χριστὸς ἐδῶ εἰς τὴν γῆν μεγαλήτερα, ἦσαν νεκρὰς ἀνέστησε, δαιμονῶντας καὶ πῶδαλυτικὰς ἰάσεις, καὶ ἄλλα παρόμοια ἔκαμην, ὡς Θεὸς παντοδύναμος. δεύτερον δὲ, νὰ ἰδῆ ἐκεῖ εἰς τὴν ἐραῖον Βασιλείαν τὰ ἀρρήτα ἀγαθὰ ἐκείνα καὶ ἀεικλήματα, ὅπερ ἔχει ἡτοιμασμένα ἕκαστος δὲ ἑαυτοῦ. Ἀπὸ ταῦτα ὅλα, ὅπερ εἶπαρην, μανθάνεις, ὦ ἀνθρώπε, τὴν μεγάλην φιλανθρωπίαν τῆ Θεοῦ, ὅπερ δὲν ἀφήκει νὰ ἀπολεσθῆ τὸ πλάσμα τῆ, ἀλλὰ ἦλθε καὶ τὸ ἐλύτρωσε. Καὶ ἀνοίξας τὴν πόρταν τῆ Οὐρανοῦ, ὅπερ ἦτον κεκλεισμένη πρότερον, ἀναβαίνουσι τώρα οἱ ἄνθρωποι, ὅπερ ἔγινον μὲ τὴν ἐνάρετον πολιτείαν καὶ ἰσάγγελον ἔχοντων ὡς Ἄγγελοι. οἱ δὲ ἐραῖοι Ἄγγελοι καταβαίνουσιν, ἀποπεμπόμενοι εἰς ὑπηρεσίαν ἐκείνων, ὅπερ μέλλου νὰ κληρονομήσων τὴν σωτηρίαν, καὶ τὸν μέγαν Ἀπόστολον. Ἄγγελος ἦτον ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, ὅπερ ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, οἱ μακάριοι Πέτρος καὶ Παῦλος καὶ οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι, καὶ πάντες οἱ Δίκαιοι, Μάρτυρες καὶ Ὅσιοι, ὅσοι γνησίως ἄνδρες καὶ γυναῖκα τῷ Δεσπότη Χριστῷ ἠκολούθησαν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ Ἄγγελοι, ὅπερ ἀναβαίνου καὶ καταβαίνου εἰς τὸν Ἰδὸν τῶ ἀνθρώπου, καθὼς αὐτοὺς πρὸς τὸν Ναθαναὺλ ἔλεγε. ὅτι τώρα πλέον δὲν εἶναι φλογίνη ρομφαία σφραγίσθη, νὰ φυλάγη τὴν θύραν τῆ Παραδείσου. ἐπειδὴ ὁ Δεσπότης Χριστὸς τὴν κεκλεισμένην πύλιν ἀνέωξε, καὶ ὅστις θέλει νὰ ἀνέβη, ἢ σκάλα στήκεται ἔτοιμος. Μόνον ἂς ἀφήσωμεν καὶ ἡμεῖς ὅλα τὰ βάρη καὶ ἐμπόδια, ἕκαστος νὰ διωχθῆμεν νὰ ἀνέβωμεν εὐκολὰ καὶ ἀνεμπόδις. ὅτι τὸ βαρὺ πρᾶγμα δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀνέβη ὑψηλὰ ἐκ φύσεως, ἀλλὰ μάλλον βυθίζεται. Βαρύτατον πρᾶγμα εἶναι ἡ φιλαργυρία, πορνεία, μέθη, γαστριμαργία, καὶ τὰ λοιπὰ ἁμαρτήματα. καὶ ὅποιος δὲν ξεφορτωθῆ ἀπὸ ταῦτα, νὰ καθαρευθῆ μὲ τὴν μετανοίαν, δὲν ἀναβαίνει εἰς τὸν Παράδεισον. ὅτι ἐκεῖ δὲν παγαίνει τινὰς ἀκάθαρτος, καθὼς δὲν ἐτόλμα τινὰς ἀκάθαρτος ἄνθρωπος, ἔτε ἄλλο ζῶον ἄλογον νὰ σημάσῃ εἰς τὸν ὄρος τὸ Σίναϊον. καὶ ὅποιος ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ, τὸν ἐφόνευαν μὲ πέτρας καὶ λίθους, ὡς λίθινον σκληρὸν καὶ ἀναίχωντον, καθὼς ὁ Θεὸς ἐπρόσβαξε. Λοιπὸν ἂς καθαρευθῆμεν ὑπερότερα, ξεπλυόντες τῷ ἁμαρτημάτων τὸν βόρβορον, μὲ τὴν ἐξομολόγησιν καὶ μετανοίαν. καὶ τότε καθαροὶ τῷ καθαρῷ Θεῷ πλησιάσωμεν. Ὅσοι δὲ πολμήσων καὶ κοινωήσων ἅπασροι, θέλωσι λιθοβοληθῆ, ὡς ἀναίχωντοι, νὰ ἀποθάνων σωματικὸν καὶ ψυχικὸν θάνατον, καθὼς πολλοὶ τὸ ἐπάθασιν. Ἄς σπεδάσωμεν ἔν νὰ κάμνωμεν ἀγαθοεργίας ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς μας, καὶ μάλιστα τώρα τὸν καιρὸν τῆς ἐγκρατείας, ὅπερ εἶναι ἀρμόδιος καὶ σωτήριος. ὄχι μόνον ἔχοντες Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, καὶ Μονάζοντας, ἀλλὰ καὶ εἰς Βασιλεῖς καὶ Ἀρχοντας, μεγάλους καὶ μικρὰς, ἄνδρας καὶ γυναῖκα, πλεσίους καὶ ποιήτας, ὅτι ἡ υἱεσία εἶναι τῆς ψυχῆς ἀνακαίνισις, καὶ βίβη σωφρονισμὸς καὶ διόρθωσις. καὶ κάμνει σεμνὴς καὶ τιμῆς τὰς νέας καὶ γέροντας. Αὐτὴ εἶναι τῆ δύναμις χαλινοῦ, τῆ γυναικῶν σολισμὸς, τῆ ψυχῶν ἀγιασμὸς, καὶ πταισμάτων ἀφαιρισμὸς καὶ συγχώρησις. ὅτι ὅσον ὁ ἔξω ἄνθρωπος ἀδυναμίζει καὶ φθείρεται, ποσῶν ὁ ἔσω ἀνακαίνιζεται. Τόσον εἶναι ἡ χάρις τῆς υἱεσίας καὶ ἐγκρατείας

τείας ὠφέλιμος, ὅπῃ μᾶς κάμνει Θεῷ κατοικητήρια. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὴ μᾶς ἐ-
 πορόσαξαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες νὰ νησδύωμεν μόνον τὰ βρώματα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ
 ὅλα τὰ κακὰ νὰ ἀπέχωμεν, δεῖ νὰ γίνεταί ἡ νηστεία εἰς τὸν Θεὸν ὑποπόδεικτος.
 λοιπὸν, ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ καὶ πατέρες με, ἀδελφαλῶσας ἄς ἐγκρατεύωμεν
 ἀπὸ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα, ἀκηδῖαν λέγω, καὶ ἀμέλειαν, βλαθυμίαν, φθόνον καὶ
 εἶδα, ἰδιορυθμίαν καὶ ἀνταρῆσκειαν, πλεονεξίαν, ἀρπαγὴν, ἀδύμιαν, κατα-
 λαλιαν, ψεύδος, ὀπιουσίαν, φόνον, μέθυ, κλεψίαν, γαστριμαργίαν, πορ-
 νεύειαν, καὶ πάσαν ἄλλω ἀναθαρσίαν σώματος. Καὶ ἄς ἀρτυνηώμεν τὸν καιρὸν
 τῆς Ἀποκαθάρσεως, νὰ ἡμεῖς ἐν εἰς ταῖς ψαλμωδίας καὶ ὕμνων, καὶ εἰς ταῖς
 ἀνάγνωσας πόρνοι, καὶ νὰ κάμνωμεν καὶ ταῖς δευτερονομίας γουγκλισίας. Ἄς
 ἔχωμεν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν, ἀλλήλων τὰ βάρη βασάζοντες. ὅτι ἄλλος
 εἶναι ἰσχυρὸς, καὶ ἄλλος ἀδύνατος. καὶ μὴ ζηλώσωμεν τὴν κακίαν, ὅπῃ ἀμαρ-
 τανέσωσιν, ὅτι ὡς χόρτος ξηραίνονται, καὶ ὡς λάχανα χλόης μαραίνονται γλήγο-
 ρα, ἀλλὰ νὰ ζηλώσωμεν ἐκείνους, ὅπῃ φοβῶνται τὸν Κύριον, φυλάζοντες τὰ
 ἀγίατα προσάγματα. Καὶ μάλιστα οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, ὅπῃ λογαζοῦν τὸ ἄ-
 λας καὶ φῶς, καὶ πρέπει νὰ ἔχητε τὴν φωτιστικὴν δυνάμιν, καὶ διδακτικὴν σεμνο-
 πρέπειαν, ἀδελφωμένων πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν τὸν λαὸν τῆς Κυρίας με ἔργα καὶ λό-
 για. ἐπειδὴ ἐσεῖς εἶσε τὸ ἄλλας τῆς γῆς, καθὼς σὰς λέγει ὁ Κύριος. καὶ ἐὰν
 τὸ ἄλλας μαρτυρῆ, δὴ ὠφελᾷ ποσῶς πρὸς ἄρτημα, ἀλλὰ μόνον νὰ τὸ κατα-
 παύσωσιν οἱ ἄνθρωποι. Οἱ Ἰσραηλιῖται πρέπει, νὰ εἶναι θεοὶ ἄνδρες, πεπληρω-
 μένοι ἐπιστήμης καὶ γνώσεως, ὡς Θεῶ οἰκονόμοι, φιλόξενοι, φιλάγαθοι, σώφρο-
 νες, ἐγκρατεῖς, καὶ ὅσοι, καὶ διδακτικοί, νὰ νουθετοῦσι τὰ λογικὰ πρόβατα,
 νὰ τὰ σφραγίσωσιν εἰς τὴν δόξην, καὶ νὰ ἐλέγχωσιν τὴν ἀντιλέγοντας, ὅτι ὁ Θε-
 ορισμὸς εἶναι πολὺς, καὶ οἱ ἔργα αὐτοῦ ὀλίγοι. Θερισμὸν λέγει. τὴν σωτηρίαν
 τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔργα αὐτοῦ τὴν Διδασκαλίαν, ὅπῃ ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀ-
 ληθείας. πρέπει νὰ εἶναι φωστῆρες τῆς Οἰκουμένης ἁμεμπτοί, νὰ κοπιᾶζωσιν δεῖ
 τὴν σωτηρίαν τῶν λαῶν. νὰ μὴ ἐργάζονται τὴν ἀποπλημψίαν βρώσιν, ἀλλὰ τὴν
 μύσσαν. Ἐργάται θελεῖ ὁ Θεὸς σιωεργὰς τῆς Εὐαγγελίας, νὰ ἐργάζονται
 τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ὅτι δὴ θελεῖ τὸν θάνατον τῆς ἀμαρτωλῆς, ἀλλὰ
 τὴν μετανοίαν. δεῖ τὸ καὶ πρὸς τὸν Ἰεζεκιὴλ ἐλεγε. „ γιὰ ἀνθρώπε, σκοποῦν
 „ δέδοκά σε τὸ οἶκον Ἰσραὴλ, καὶ ἀπέση παρ' ἐμὲ λόγον, καὶ δευτερονομίαν αὐ-
 „ τῶν. ἐν τῷ λέγειν με τῷ ἀνόμῳ, θανάτῳ θανατοποίησιν, καὶ σὺ εἶ διεσείλω
 „ αὐτῷ, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς σε ἐκζητήσω. σὺ δὲ ἐὰν δευτερονομίαν τῷ
 „ ἀνόμῳ, καὶ μὴ δευτερονομίαν ἐκ τῆς ἀνομίας αὐτοῦ, καὶ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, ὁ ἀνο-
 „ μος ἐκείνος ἐν τῇ ἀδικίᾳ αὐτοῦ δευτερονομίαν, καὶ σὺ τὴν ψυχὴν σου ῥύσῃ.
 „ καὶ ἐν τῷ δευτερονομίαν, δίκαιον ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, καὶ ποιήσει πα-
 „ ράπτωμα, αὐτὸς ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ αὐτοῦ δευτερονομίαν, καὶ εἶ μὴ μνησθῶσιν
 „ αἱ δικαιοσύναι αὐτοῦ ἄς ἐποίησε, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς σε ἀπαιτή-
 „ σει, ὅτι εἶ διεσείλω αὐτῷ. καὶ σὺ, ἐὰν δευτερονομίαν τῷ δίκαιῳ τὸ μὴ ἀμαρ-
 „ τεῖν, ζωὴν ζήσεται, καὶ σὺ τὴν ψυχὴν σου ῥύσῃ. καὶ πάλιν, Οὐκ ἐξεζήτη-
 „ σαν οἱ ποιμένες τὰ πρόβατά με ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν. Τῶ ἀληθινῶ βοσκει λοι-
 „ πὸν εἶναι ἴδιον, νὰ βαῖναι τὴν ψυχὴν τῶν δεῖ τὰ πρόβατα, δεῖ νὰ χαρῆ εἰς αὐτὸν,
 ὅπῃ ἐλθῆ ὁ Κύριος, καὶ νὰ σφραγίσῃ εἰς τὰ πρόβατα, δέξασθαι τὰ σὰ
 καὶ ἄβλαβα. εἶδὲ καὶ εὐρὴ τὰ ἀπωλεμένα, καὶ εἰς τὸν ποιμένα, ὅπῃ δὴ τὰ
 ὅπῃ

ἐπιμελήθη· εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ποιμῆνες πέσσοσι, κολαθίζονται αἰώνια. Οἱ δὲ Ἱερεῖς χρεώσῃσι καὶ αὐτοὶ, νὰ εἶναι δ' ὀππλογχοὶ, φιλάδελφοι, φιλόπρωχοι, καὶ φιλόξενοι, συμπαθεῖς εἰς ὅλους καὶ ἐλεήμονες· νὰ ἐπιστρέφωσι τὰς πλατῆρας, καὶ τὰς ἀρρώστους νὰ ἐπισκέπτεται καὶ νὰ τὰς κοιτάξωσι· νὰ ἐπιμελῶνται χήρας, ὀρφανὰ, καὶ πεινῆτας· νὰ ἔδωκον καλά καὶ ἐνάρετα, νὰ μὴ εἶναι φιλάργυροι, ἢ θυμώδεις, ἕτε προσωπολιψίαν νὰ ἔχωσιν, ἀλλὰ νὰ κείνωσι δίκαια. μήτε νὰ εἶναι εἰς τὴν κρίσιν σκληροὶ καὶ ὑπέτομοι, ἀλλὰ δ' ὀππλογχοὶ, ἐξέροντες ὅτι ὅλοι εἰμεδον χρεώσασιν οἱ ἀμαρτήσαντες. καὶ καθὼς ἡμεῖς ἀδελφικῶς τὸν Κύριον νὰ μᾶς συγχωρήσῃ τὰ πταίσματα, ἕτε ὁρεῖται καὶ ἡμεῖς νὰ συγχωρῶμεν τὰς πταίοντας. Πρῶτον μὴ ὁρεῖται νὰ κάμνωσιν οἱ Ἱερεῖς τὸν Θεὸν εἰς τὰ λόγιατα ἐμφῆ καὶ ἱλεων, καὶ τότε ἔξ τὰς ἄλλας νὰ κάμνωσιν προσδουχίας, λειτουργίας, καὶ μνημόσυνα, καὶ τὴν ἐπιτολίαν τῶν Κυρίων, ὅπως λέγει· „καθάρισαι τὸ ἔσω μέγα τῶν ποτεῖων ὁρεῖται, καὶ τότε τὸ ἐξῶθεν. διότι πῶς ἡμπορεῖ τις νὰ ἀδελφικῶς τὸν Θεὸν ἔξ ἄλλης, καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι ἐχθρὸς αὐτῷ, ὡς παρῆκοος; Πρῶτον ἐπιμελήσῃ ἐσὺ, ὦ Ἱερεῦ καὶ Ἀρχιερεῦ, νὰ γῆς φίλος Θεῷ, νὰ τὸν κάμωσι μὲ ἐλεημοσιύαις καὶ θυσίαις πρὸς τὰ λόγιατα καὶ πρὸς τὰς ἄλλας τῶν οἴκων ἱλεων, νὰ καθαρῶσιν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά σε ἔσω τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, καὶ τότε νὰ τολμήσῃς νὰ ἀδελφικῶς καὶ ἔξ ἕτερον. Εἰσεῖς δὲ οἱ λαϊκοὶ πάλιν χρεώσετε νὰ προσφέρετε τὰς Θεῷ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς κόπων σας, καθὼς προσάγει ὁ Νόμος, ἕτε λέγωντας. Τί „ μα τὸν Κύριον ἔσω τὰς δικαίους κόπων σας, καὶ δίδετε ταῖς ἀρχαῖς τῆς καρπῶν „ σε. ἦγον ἔσω καρπὸς καὶ κρασί, καὶ ἔσω τὰ ἄλλα σε εἰσοδήματα νὰ δίδωσι εἰς λειτουργίας καὶ ἐλεημοσιύας τὸ δέκατον, ἔξ νὰ δέωνται καὶ νὰ ἀδελφικῶς ἔξ τὴν ψυχὴν σε τὸν Κύριον οἱ Ἱερεῖς καὶ πποχοὶ, ὅπως λαμβάνωσι τὸ δῶρόν σε. Ὅλοι τὸ λοιπὸν χρεώσεμεν νὰ δίδωμεν τὰς Θεῷ τὸ δέκατον, πλάσιοι καὶ πέννητες, πᾶς εἴας τὸ καὶ δύναμιν. Ὅσοι εἰσεύπανδροι, ἀνδραὶ καὶ γυναῖκα, φυλάξετε τὸν χιτῶνα τῆς ἀφθαρσίας ἀμύλων, καὶ μὴ τὸν ρυτῶσθε ἀμαρτάνοντες, ἀλλὰ τρησάτε τὴν κοίτην ἀμύλων, ἔξ νὰ φυλαχθῆ ἕως τέλους ὁ γάμος καθαρὸς καὶ τίμιος, καὶ εἰς ὅλα ἀκατάγνωστος, καὶ κάμνετε ὅσα ἀγαθὰ ἡμπορεῖτε. Μὴ φεμεγαλάσετε τίνα νὰ τῶν ψευδαπίστετε, μήτε νὰ μισήσετε, ἢ νὰ ἀράξετε κανεὶν ἀπῶμα ἕτερον. πρὸ πάντων δὲ, ἔσω ὅλα τὰ ἀμαρτήματα, νὰ ἀπέχεσθε ἔσω τὴν πλεονεξίαν, νὰ μὴ ἀδικήσετε τίνα πάποτε, ὅτι πλεονέκεται καὶ ἀδικοὶ Βασιλείω Θεῷ δὲν κληρονομεῖσιν ὁλόπελα. Ὅσοι εἰσε τῆς πολιτείας ὁρεῖται, ἐπιμελεῖσθε τῆς συστάσεως σας καὶ καταστάσεως, ἀδελφικῶς τὸν Κύριον, καὶ καθοδηγᾶτε καὶ τὰς ἄλλας εἰς τὸν ἴσον καὶ καλὸν δρόμον τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀπειθείας, καὶ εἰς τὴν πρὸς ἀλήθειας ἀγάπην καὶ ἐνότητα. Οἱ δὲ ὅλοι καὶ ἰδιῶται ἔχετε ὑποταχθῆ εἰς τὰς Αὐθεντίας καὶ Ἀρχοντας, καὶ εἰς τὰς τεταγμένας ἐξουσίας τῶν Βασιλέων σας, ὅτι αὐτοὶ ἔχουσι τὴν ἐννοίαν καὶ φροντίδας, καὶ χρεώσεσιν νὰ δώσωσι λόγον τὰς Θεῷ ἔξ λόγων σας. Ὅσοι δὲ πάλιν εἰσε εἰς τὰς πνευματικὰς ἀρχὰς, ἦγον εἰς ἡγεμονίας καὶ γέροντας, ἔχετε εἰς αὐτὰς τὴν ὀφειλομένην ὑποταχθῆ καὶ ἀπειθεῖν μετὰ τὴν ἀπίστευσαν πατρίωσιν· ὅτι αὐτοὶ ἀρτυνεῖσιν ἔξ τὰς ψυχὰς σας καὶ προσδέχονται, ἐπειδὴ μέλλει νὰ δώσωσι λόγον ἔξ λόγων σας τὴν ὥραν τῆς κρίσεως. Οἱ πλάσιοι ἔχετε πρὸς τὰς ἀδελφικὰς φιλανθρωπίαν καὶ συμπάθειαν, καὶ δίδετε τοὺς ἐλεημοσιύαις πλάσιοι

Kyriacodromion.

C

στῶν καὶ ἀφθορῶν, ἵνα νὰ λάβετε ὡρὰ Θεῶ τὸν μισθὸν τῆς δασυλαχρίας με-
 ριοπλάσιον. Οἱ πτωχοὶ καὶ πονήτες ἔχετε ὑπομονὴν εἰς ταῖς χρεαίσι σας, δι-
 χαρισῆντες τῇ Κυρίῳ. καὶ μὴ γογγύζετε, ἀλλὰ δείχνετε πρὸς αὐτὸν ἀγνω-
 μοσύνην καὶ πίσιν ἀδίστακτον, ὅτι ἐκεῖνος πτωχίζει καὶ πλατίζει, ταπεινοῖ
 καὶ ὑψαίνει, συκαίωντας διτὸ τὴν κορείαν πτωχῶν, καὶ διτὸ γῆς πονήτας,
 καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, σπεδάσατε νὰ κατορθώσετε οἱ πάντες τὰ πάντα πάντοτε.
 νὰ εἴτε εἷας πρὸς τὸν ἄλλον καλοὶ, ὀπειθεῖς, ὀπικεῖς, καὶ ἐλεήμονες. Ναὶ,
 ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ καὶ Πατέρες σεβασμιώτατοι, ὡς ὀπισρέψαμεν πρὸς τὸν οἰκ-
 τήριμον Θεὸν ἐξ ὅλης καρδίας καὶ πολλῆς ταπεινώσεως, νὰ τὸν ἐθαυμάσω-
 μεν μὲ θερμότητι δάκρυα, νὰ ὀπισρέψῃ τὴν ὀργὴν αὐτῆ διτὸ λόγος μας, καὶ
 τὴν δικαίαν τὴν ἀγαπῆσιν, νὰ μὴ μᾶς ἐλέγξῃ μὲ τὸν θυμόν τε, ἀλλὰ νὰ
 κοιτάξῃ μὲ ἴλεον ὄμμα τὴν κληρονομίαν τε, καὶ νὰ μᾶς ἐλόθῃ διτὸ τὴν
 τυραννίδα τῆς ἐχθρῶν καὶ θλίψιν ὑπέρμετρον, καὶ νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ὑπακοὴν
 τῆς προσευχῶν αὐτῆ τῆς καρδίας μας. Ἄς φύγωμεν πᾶσαν κακίαν, καὶ ἀδελ-
 κίαν, καὶ ἀμαρτίαν ἔργων καὶ λόγων καὶ ἐνθυμώσεων, ἵνα νὰ εἰρεθῆμεν ἐνώ-
 πιον τε δάκρυοι· νὰ μᾶς ἀξιῶσιν εἰδῆ μὴ εἰρημικὰ καὶ ἀσπαραδάσις νὰ πορο-
 φθάσωμεν τὴν κυρίαν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, εἰς δὲ τὸν μέλλοντα αἰῶνα,
 καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, νὰ ὀπτιχῶμεν τῆς ἐρανίης Βασιλείας αὐτῆ, καὶ
 ἀπελοπίης μακαριότητος. Χάριτι καὶ φιλανθρωπία αὐτῆ τῆ ἀληθινῆ Θεῶ, καὶ
 Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. μετ' εἰ τῆ Πατρὶ, ἅμα τῆ Ἁγίῳ Πνεύματι
 ἀρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκυμήσις, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας
 τῆς αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ.

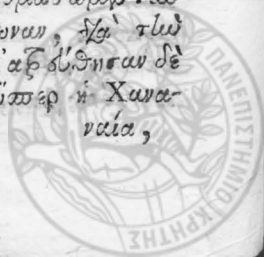
ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Ο Καρπὸς τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ἀδελφοὶ, συγκεκριμένος πρὸς τὸν ὀπι-
 λοιπον καιρὸν τῆς Ἐνιαυτῆς, εἶναι ὁμοιος ὡσαν εἴα λιμὴν γαλιλῶν καὶ
 ἀπαραχον, εἰς τὸν ὀποῖον προσρέχοντες καὶ καταφύγοντες, δεισκόμεν γαλι-
 νικῶ πνευματικῶ χωρὶς παραχλῶ καὶ φαρτίνα τῆς τῆ βίης συγχύσεως. Ὅτι κα-
 θολικὰ ἡ παρεσσα ζωὴ καὶ ὁ βίος μας εἶναι ὡς θάλασσα κυμανομένη διτὸ ταῖς
 σύγχυσις, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δεισκόμεν ὡσαν εἰς εἴα παραβί, καὶ νοη-
 τῶς δευπλέομεν, ὄχι κάποιον καιρὸν καὶ χρόνον τινὰ ὀρισμῶν ὡσαν οἱ ναῦ-
 ται, ὀπῆ ταξιδύων τὴν αἰδητῶν θάλασσαν. ὅτι ἐκεῖνοι ποτὲ μὴ πλέσιν,
 ὅταν ἔχον γαλιλῶν καὶ καιρὸν ὀπικεῖον, ποτὲ δὲ σέκονται εἰς τὸν λιμὴν ἀνα-
 παυόμενοι, ὅταν βλέψῃ παραχλῶ καὶ κλύδωνα, καὶ προσβολὰς ἀνέμων καὶ συγ-
 χυσις. Ἡμεῖς δὲ πλέομεν πάντοτε νῦν τε καὶ ἡμέραν, μὲ ζάλλω πολλῶν καὶ
 φαρτίνα εἰς ἄχρῳν χειμῶνα καὶ χαλεπὸν πέλαγος, καὶ πολλὰ μακρὰ καὶ ἀμέτρη-
 τον

τον· καὶ ποῦτον εἶναι μέγα καὶ ἄποσον τὴ πελάγῃς τότε τὴ νοτιῆ, τὸ ἄξιμα, ὅτε περὶ ἡ ζωῆς μας ὅλη ἕως νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς. Καὶ πόσαι φερμένας καὶ ζάλαις καὶ παραχαῖς μᾶς ἔρχονται, ἄλλαις δὲ τὰ πνύματα τῆς πονηρίας, ἥτοι τὰς Δαίμονας, καὶ ἄλλαις δὲ τὰς κακὰς ἀνθρώπων, ὅτε μισῶσι καὶ πολεμοῦσίν μας, ὅτε δὲ εἶναι δυνατὸν νὰ ταῖς γεῖρωμεν. ὅτι καθεκῆσθαι ἡμέραν δὲ παύσει φανερά καὶ ἀπόκρυφα νὰ μᾶς περάσων, καὶ νὰ συγχίζεσι. Διὰ τὸ ἀγαπῆτοί, χρειάζομεθα πολλὰς προσευχὰς καὶ δάκρυα, πολλὰ σωβριβὴ καὶ κατανύξιν καὶ ἀμαρτημάτων ἔξομολόγησιν, ἵνα νὰ δυναθώμεν νὰ σώσωμεν τὴν ταλαίπωρόν μας ψυχὴν, ἀπὸ τῆς παραχλῆς τότε τὴ βίῃ καὶ τὸν ἄγειον κλύδωνα, νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν εὐδίων λιμένα τῆς σωτηρίας, τὸν γαλήνῃ καὶ ἀτάραχον. Λοιπὸν, ἐπειδὴ ὁ πανάγαθος Κύριος μᾶς ἐχάρισε τὸν παρόντα πολυτίμητον καιρὸν τῆς νηστείας, ὡς λιμένα σωτηρίου, καθὼς εἶπομεν, ἅς σπεδάσωμεν νὰ περάσωμεν τὸ ὅπλοιον τῆς ζωῆς μας εἰρηνικὰ καὶ ἀτάραχα, ἵνα νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν μέλλουσαν ἀνάπαυσιν τῆς ἀρρήτης χαρᾶς καὶ ἀγαθιάσεως, νὰ κληρονομήσωμεν μετ' ὀλίγων ἡμερῶν καὶ μικρῶν ἡμερῶν, εὐφροσύνην αἰώνιον, ὅτε τὸ φῶς τῆς Θεῆς καὶ ἡ δόξα, ὅτε τῆς δικαίαν ἢ κατικίαν καὶ ἀνάπαυσιν, καὶ τῆς βίῃς τότε κακῶν ἢ κατὰπαυσιν. Ἄς ἀκούσωμεν δὲ καὶ τὰ Εὐαγγελικὰ λόγια, ὅτε ὁ Θεωπῆσιος Μάρκος μᾶς λέγει τὴν σήμερον. „ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσηλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναεὺν, καὶ ἠκέσθη ὅτι ἦτον εἰς εὐαπῆτι, καὶ διδάσκει ἐκείνην πολλοί, τὸσον ὅτε μηδὲ ἔξω τῆς θύρας δὲ ἐχωρῶσαν νὰ σέκωνται. ὁ δὲ Χριστὸς ἐδίδασκεν ἀπὸ μέσα, καὶ ἐκεῖ ἔφεραν εὐαπῆτι ἀπολυτικὸν, καὶ τὸν ἐσύνικων ἄνδρες τέσσαρες. Καὶ μὴ δυναθῆνοι, ἵνα τὸ πλῆθος τῶ λαῶν, νὰ πλησιάσῃ τὸ Χριστὸν νὰ τὸν ἰαθῶσιν, ἀνέβησαν εἰς τὸ δῶμα, καὶ ἔξεσέγασαν ὀλίγον μέρος, ἀγαλόντες τὰ κεραμίδια, καὶ κατεβάξαν τὸ κραββάτι, ὅτε ὁ ἀπολυτικὸς, ἐκείτετο. Ἰδὼν δὲ ὁ Θεωπῆσιος Χριστὸς τὴν πίσιν αὐτῶν, λέγει πρὸς τὸν ἀρρώστον· τέκνον ἅς εἶναι συγχωρημαῖς αἱ ἀμαρτίαι σου. Τότε τινὲς ἀπὸ τῆς Ἑβραίας ἐκατάκειναν τὸν Χριστὸν, εἰς τὸν καιρὸν ταῦτα συλλογιζόμενοι. Ἐπεὶ ἔτος λαλεῖ βλασφημίας; ποῖος ἡμπορεῖ (εἰμὴ μόνος ὁ Θεός) νὰ συγχωρῇ ἀμαρτήματα; Τότε ὁ Χριστὸς, ὡς Θεός ὅτε ἦτον, ἐγνώρισε τὰς διακονίας αὐτῶν, καὶ λέγει τῶν· Ἐπεὶ ταῦτα συλλογιζέσθε; τί εἶναι δίκωλυτερον, νὰ εἰπῶ τὸ Παραλυτικῷ, ἅς εἶναι συγχωρημαῖς ἢ ἀμαρτίαι σου, ἢ νὰ εἰπῶ, σὺκῶσθαι καὶ ὄρθασθαι; τότε λέγει πρὸς τὸν ἀρρώστον· ἔγειραι, καὶ σῖκῶσαι τὸν κραββάτῶν σου, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Τότε παροδύς ἐσुकῶθη ὁ ἀρρώστος καὶ ὑπῆλθεν εἰς τὸ σπῆτι τῶ βασιλῶν τὸν κραββάτον. καὶ ὅλοι ἐθαύμασαν λέγοντες, ποτε δὲ εἶδαμεν ταῦτα θαυματουργήματα. Ἐως ἐδῶ εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον.

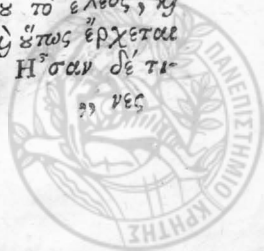
Πολλὰ καὶ μεγάλα κακὰ προξενεῖ ἡ ἀμαρτία εἰς τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, καὶ ἔ μόνον τὴν ψυχὴν ζημιώνει φέρουσα καὶ βλάπτει τὴν, ἀλλὰ καὶ πολλὰς φορᾶς ὅταν πλεονάσῃ καὶ φερασθῇ ἢ κακία τῆς ἀμαρτίας, ἔξαπλώνει καὶ εἰς τὸ κορμὶ μετ' ἰσχυρῶν κέρσιν, καὶ ἀπετόπος παιδύεται. Ἐπειδὴ δὲ οἱ φερασότεροι δὲ συλλογίζονται τῆς ψυχῆς τὴν ἀδύσειαν, ἔτε τὴν αἰδανόνται ὡς ἄγνωστοι, μόνον ὅταν τὸ κορμὶ ἀρρώσῃσιν, τότε σπεδάσων ὅπμῶς καὶ κάμνῃν κάθε ἔσπονον καὶ ἔξοδύσων πολλὰ ἵνα τὴν ὑγείαν τῆς, ἵνα τὸ καὶ ὁ Θεωπῆσιος μας, παραγματῶμενος πολυῖσπονος τὴν σωτηρίαν μας, συγχωρεῖ καὶ

οικονομᾷ ὡς πάνσοφος, νὰ ἔρχεται εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν ἢ ἀδύνατον, καὶ νὰ παι-
 δεύεται, ἢ νὰ καθαρῶν ἢ ψυχὴ μὲ τὴν μάστιγα καὶ παιδεύσιν τῆ σῶματος.
 ὅτι ὅσον ὁ ἔξω ἀνθρώπος φθείρεται (καὶ τὸν μέγαν Ἀπόστολον) τοσῶτον ὁ ἔσω
 ἀνακαίνεται. ἢ γιν ὅσον τὸ κορμὶ βασανίζεται, τοσῶτον ἡ ψυχὴ λαμπρύνεται.
 Ἀφ' ἧς ὁ Χριστὸς ἰαφύλασε πρὸς δαιμονιζομένους, καὶ πρὸς λεπρῶς ἐκαθάρισε, καὶ
 ἄλλας πολλὰς ἀδύνατους ἐθεράπευσε, ἠκέδησαν εἰς πολλὰς τόπας τὰ μεγάλα
 θαυμάσια ὅπως ἐκαμνεν, ὅθεν ἐσωμάχοντο ἀναείδητοι νὰ ἀκούσω ἐκεῖνα
 τὰ μελιρρύτα λόγια, ἢ τὸ δὲν ὑπήγαγεν εἰς τινὰ πόλιν, ἀλλὰ μόνον εἰς
 ἐρήμους τόπας διεβίβεν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐκεῖ ἐσωμάχοντο, εἰσήλθε πάλιν
 εἰς εἷα χωρίον, Καπερναεὺ ὀνομαζόμενον, καὶ ἐδὲ ἐκεῖ εἰς τὰς πλα-
 τεῖας ἐδίδασκε, ἢ νὰ μὴ τὴν δοξάζεν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἢ ἐδικόν μας
 ὑπόδειγμα, νὰ μὴ ζητοῦμεν τὸν ἀνθρώπινον ἔπαινον, ἀλλὰ εἰσήλθεν εἰς
 εἷα αὐτῆ· πλὴν καὶ ἐκεῖ ἠκέδη ἡ φημίτι, καὶ ἐσωμάχοντο πλῆθος ἀμέτρη-
 τον. ἐπειδὴ δὲ ἦτον δυνατὸν νὰ κρύπτεται εἰς εἷα ποταπὸν αὐτῆ ὁ λαμπρό-
 τατος τῆς δικαιοσύνης Ἡλίου. καὶ ἐλάλει πρὸς αὐτὸς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῆ Θεοῦ
 τὸν λόγον τῆ σωτηρίας κηρύγματος, τὸν λόγον τῆ Εὐαγγελίᾳ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς
 ἀγαθότητος. καὶ ἐκεῖ οἰκονομικῶς, ἢ νὰ βεβαιωθῆ μὲ τὸ ἔργον ὁ λόγος του,
 ἤφεραν πρὸς αὐτὸν τὸν ἄρρῶσον. Διαφόρους Παραλυτικὰς φαίνεται πῶς ὁ Χρι-
 στὸς ἐθεράπευσε, ἀλλὰ ἢ τὸν ἀνωθεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος ἔγραφε, καὶ
 ἢ τὸν ἄλλον ὁ Θεολόγος Ἰωάννης. Ἐκεῖνος εἰς τὴν σοῦν τῆ Σολομώντος ἐθε-
 ραπέυθη, καὶ ἔλεγε, πῶς δὲν εἶχεν ἀνθρώπον νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὴν κολυμ-
 βήθραν, ὅταν τὸ ὕδωρ ἐπαράττειτο, καὶ τὸν ἐσύκωσαν τέσσαρις. ἐκεῖνος ἦτον
 εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἔπος εἰς τὴν Καπερναεὺ. ἐκεῖνος ἦτον λή. χρόνος κατὰ-
 κοιτος, καὶ τῆ εἶπεν ὁ Κύριος, ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μικέτι ἀμαρτάνε. τούτω
 δὲ εἶπε, τέκνον, ἀφένται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου. καὶ ἔπος ἀφ' ἧς τὴν ψυχὴν
 ἰαφύλασε, τότε καὶ τὴν ψυχὴν τῆ σῶματος ἐθεράπευσε. ὡς τε καὶ οἱ δύο
 ψυχῶντες ἀπὸ ἀμαρτίας ἠδύνασαν, καὶ ὄχι ἀπὸ κακῆς χυμῆς τῆ σῶματος.
 Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν δὲ τῆς κτίσεως ἠδύνασε καὶ ὁ Κἀὶν ἢ τὴν ἀνομίαν τε, ὅτι
 ἢ νὰ φονεύσῃ τὸν ἀδελφόν τε, παρελύθη τὸ κορμὶ του καὶ ἔβρεμν. ἐπειδὴ
 τὴν δυνάμιν ὅπως τῆ ἔδωκεν ὁ πανάγαθος, δὲν τὴν ἐχρεώθη εἰς καλόν,
 ἀλλὰ μᾶλλον εἰς φόνον ὁ ἀγνωστος, ἢ τὸ δικαίως ὁ δικαιοκρίτης Θεὸς τὸν
 ἐπαίδευσεν, καὶ τῆ ἐπῆρε τὴν προτέρων δυνάμιν, καὶ μὴντας ἀδυνατισμῶν
 τὰ μέλη τε, καὶ ὑπερμῶν τῆ φυσικῆς δυνάμειος, ἔβρεμν καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ
 βάλῃ ἔσφω, ἢ ποτὸν εἰς τὸ σῶμα τε, ἀλλὰ μὲ κόπον πολὺ καὶ βίασαν. ἔτε
 εἰς τὰς ἄλλαις χρεῖαις τῆ σῶματος ἐδύνατο νὰ ὑπηρετήσῃ ἢ ἀτακτος ἐκεῖνη χέ-
 ρα, ὅπως τὸν ἀδίκον φόνον ἐτέλεσεν, ἀλλὰ ἐκλονεῖτο καὶ ἔβρεμν ἔως τὸν θανά-
 τον, ὅπως τὸν ἐφόνευσεν καὶ αὐτὸν ἄλλος, καὶ ἐπῆρε τὴν αὐτοπάθειαν. Ὅτι, ὄχι
 μόνον εἰς τὴν μέμνησαν κείσιν φυλάττει ὁ Θεὸς τὴν τῆ κακῶν ἀντιπόδον,
 ἀλλὰ καὶ ἐδὼ πρόσκαιρα παιδεύει ἀκόμη ζωντανὸς εἰς τὸ σῶμα τὰς ἀμαρτάνον-
 τας ἢ ἐτέρων ὑπόδειγμα, καὶ πάλιν ὑπερα, μὴ τὴν φοβερὰν ἐκείνῃν ἡμέραν
 τῆς κρίσεως, ἀποδίδει ἐκάστω καὶ τὰ ἔργα τε. Ἡμεῖς δὲ ἄς θαυμάσωμεν τὴν
 πίσιν τῆ Παραλυτικῆ, καὶ τῆ ἄλλων τεσσάρων ὅπως τὸν ἀσύκωσαν, ἢ τὴν
 ὁποῖαν τὸν εὐσαλαγγχίδην ὁ Κύριος, καὶ τὸν ἰαφύλασε πάραυτα. Ἰαφύλασαν δὲ
 καὶ ἄλλοι ἢ τὴν πίσιν τῆ συγγενῶν καὶ ἠγαπημῶν τους, ὡπερ ἢ Χανα-
 ναία,

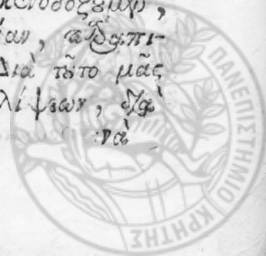

ναία, ἔχει τὴν πίσην τῆς ὁποίας ἐθεραπεύθη ἡ θυγατέρα τῆς. ὁμοίως καὶ τὸ
 Ἐκαυτάρχει ὁ δῆλος. Ἀλλὰ ἐδῶ φαίνεται, ὅτι τὰ δύο μέρη εἶχασιν πίσην
 ἀπόδύτον, οἷ, τε βασιάζοντες, καὶ ὁ ἄρρωστος, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ἀδυνεῖς δὲν ὑπο-
 φέρουσι τὰς φέρουσι εἰς ἄλλον τόπον ἔξω τῆ οἴκητος, ἔχει τὰ μὴ τὰς βλέ-
 πων οἱ ἄνθρωποι, καὶ τῆτος ἐσερξεί, καὶ τὸν ἀσύκωσαν τόσον δρόμον, καὶ ἄπο
 τῆν σέρην τὸν ἐκρέμασαν μὲ πολλὴν τῆς βάσανον, ἔχει τῆτος καὶ ὁ Κύριος εἶ-
 πε πρὸς αὐτὸν, ἴαροσε τέννον, ἀφείονται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου. Ἐπειδὴ ὁ
 Χριστὸς ἦτον Θεὸς ἀληθῆς, ἐγνώρισε τὸν φθόνον τῆς Φαρισαίων, ἔχει τῆτος μὲ
 τὸν ἔσπον τῆς θαυματουργίας, καὶ μὲ τὰ λόγια ὅπῃ εἶπε τῆ ἀφθαλτικῆ,
 ἐπισημοσεν αὐτῆς καὶ κατήχων, ὅτι οἱ πρᾶκτικοὶ ἱεῖροι ἔχων συλήθειαν
 καὶ ἐκκόπτουσι πρῶτον τὰς αἰτίας τῆς ἀδυνείας, καὶ τότε τὰ θεραπεύων τὸν
 ἄρρωστον. λόγῳ χάριν. πολλὰς φορὰς ἄρρωστοὶ τὰ ὄμματα ἄπο κακῆς χυ-
 μῆς καὶ ρόματα, ὁ δὲ ἔμπειρος ἱεῖρὸς, ἀφίνωντας τῆς ἀδυνημῆς ὀφθαλ-
 μῆς, ἐπιμελᾶται πρῶτον τῆν κεφαλῆν, εἰς τῆν ὁποίαν εἶναι ἡ ρίζα καὶ αἰ-
 τία τῆ ἀρρωσῆματος. Οὕτω καὶ ὁ Κύριος ἀπέκοψε τῆν ρίζαν τῆ κακῆ πρῶτε-
 ρον, ἦχων τῆν ἀμαρτίαν, ἣτις εἶναι ρίζα καὶ μήτηρ ὀλοῶν τῆς κακῶν, ὡς
 γέγραπται. αὐτὴ φέρουσι εἰς τὰ σώματα τῆν ἀφθαλυσιν, καὶ πρῶξενεὶ πολλὰς
 ζημίας καὶ βλάβας ψυχῆς καὶ σώματος.

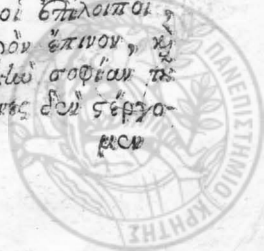
Δι' αὐτὸ μᾶς ἐλέγχει πολλὰκις ὁ Κύριος καὶ ἐνδυμίζει τὰς ἀμαρτίας μας,
 καὶ νυθετᾶ καὶ παιδύειμας, ἔχει τὰ παύσωμῶν ἄπο τὰ κακὰ, καὶ τὰ ὀπρῆ-
 φαμῶν πρὸς μετανοίαν. Διὰ τὰς ἀμαρτίας λοιπὸν ἔρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον
 ἡ ἀδυνεία. πλὴν τυχαίνει καὶ ἄπο ἄλλων αἰτιῶν, ἦχων ἄπο γαστριμαργίας
 καὶ μέθην, καὶ ἀργίαν, ὅταν δὲν δευλῶει, καὶ μόνον φάγει ὡς κτῆνος καὶ
 θρέφεται. Οἱ δὲ πειρασμοὶ εἰς ἄλλας ἔρχονται, ἔχει τὰ ἐξαλείφων τὰς ἀ-
 μαρτίας, ὅπῃ ἐτέλεσαν πρῶτοτερα, ἢ τότε πρᾶττουσι. καὶ εἰς ἄλλας πάλιν ἔρ-
 χεται ὁ πειρασμὸς καὶ ἀδυνεία, ἔχει τὰ ἐμποδίσῃ τὰ μέλλοντα ἀμαρτήμα-
 τα, ὅπῃ εἰς καιρὸν ἐρχόμενον ἐμελλε τὰ πρᾶξουσι. ἔρχονται δὲ καὶ πρὸς δο-
 κημῶν, καθὼς ἔπαθεν ὁ Γᾶβ, καὶ ἔτεροι Δίκαιοι. λοιπὸν ἔποιος εἶναι γνω-
 σικός καὶ φρόνιμος, καὶ γνωρίζει τὰς κρίσεις τῆ Θεῶ, δὲ χαριστᾶ εἰς τὰς συμ-
 φορὰς καὶ θλίφεις, καὶ ὁμολογᾶ, ὡς δὲ γνωμὸν δῆλος, ὅτι ἡ ἀμαρτία
 τὰ εἶναι αἰτία, καὶ τῆ ἦλθασιν οἱ πειρασμοὶ καὶ ἀδυνεία. καὶ ἔπος ἀγαθῆς
 ἄπο τὰς θλίφεις πολὺν καρπὸν καὶ ὠφέλειαν, καὶ κληρονομᾶ μὲ τὸν καλὸν
 λησῶν τὸν Παράδεισον. Ὁ δὲ ἄγνωστος, ἀγνωσῶντας τῆ Θεῶ τῆν πᾶσοφον
 πρῶνοίαν, δὲν ὁμολογᾶ πῶς πᾶχει ἔχει τὰς ἀμαρτίας, ἀλλὰ κατακυρῶνει
 τὸν Θεὸν, καὶ τῆς ἀνθρώπου, πῶς τὸν παιδύουσι ἄδικα. Ἀλλὰ καθὼς οἱ
 κακόριξοι, ὅπῃ δὲν ἠμποροῦν τὰ φάγου, ὠφελουῦνται μὲ τὸ ἀφίνθιον,
 ὅπῃ εἶναι πικρὸν χορτάειον, ἔπος ὠφελῶνται ἄπο τὰς θλίφεις καὶ οἱ κακό-
 ἔσοποι ἄνθρωποι. ὅτι πολλὰς φορὰς ἱεῖρὸς δὲθισαν τινὲς ἄρρωστοὶ, καὶ ἀκόμη
 ἱεῖρὸνται καὶ σαρκῶς, ἀναγκαζόμενοι ἄπο τῆς μαθηματικῆς ἱεῖρῆς, οἱ
 ὁποῖοι κατασκυδᾶζεν πικρὰ βότανα, καὶ τῆς βιάζεν τὰ τὰ πίσην, ἵνα λά-
 βουσι τῆν ποδερμῆν ὑγείαν τῆ σώματος. Οὕτω καὶ εἰς τὰς ἀκυσίας θλίφεις
 καὶ ὀδυῶς δὲύσκειται κερυμῆρον θαυμασίως τῆ παναγάθε Θεῶ τὸ ἔλος, καὶ
 βιάζει τὸν ἀμαρτωλὸν ἢ θλίφεις, τὰ κλαύση τῆν ἀνομίαν τῆ. καὶ ἔπος ἔρχεται
 εἰς μετανοίαν Θεῶ βοηθῶντος, καὶ ἀξιώνεται συγχαρήτειος. Ἡσαν δὲ τι-

„ νες τῶν Γραμματέων θαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν. τί ἔπος λαλεῖ
 „ βλασφημίας; τίς δυνάται ἀφικεῖν ἀμαρτίας, εἰμὴ εἰς ὁ Θεός; ὁ Μωσαι-
 κὸς Νόμος ἐπέσπευεν, ὅτι ἔποιος βλασφημήσει εἰς τὸν Θεόν, νὰ τὸν θανα-
 τώνησι, ἕα τὸτο ἐμελεῖσσαν νὰ τὸν κατακρίνεν δι' αὐτὸ οἱ ἀχάριστοι. ὁ δὲ
 Κύριος φανεράναι τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν, καὶ λέγει τες· ἕατὶ μελετᾶτε ποικρὰ
 εἰς τὸν νῦν σας; τί εἶναι δίκολώτερον, νὰ εἰπῶ τῆ ἀρρώστα, πῶς εἶναι συγ-
 χαρημῆμαι ἢ ἀμαρτίαις τε, ἢ νὰ τὸν ἰαθῆ ὄσω ἄπο τὸ πάθος τε; ταῦτα λέ-
 „ γαντας, ἐφανερώσε πῶς ἦν Θεός, ἐπειδὴ ἐγνώρισε τὰ ἄπικρυφα. „ Ἐγὼ
 „ ἦδ φησὶν ὁ Κύριος, ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρέ; . καὶ ὁ Δαβίδ· ὁ πλάσας
 „ καταμόνας τὰς καρδίας ἡμῶν. καὶ ἄλλος Προφήτης. Σὺ ὄπισσασαι καρδίας
 „ μονώτατος. Ἐλέγχει τες λοιπόν, καὶ λέγει τες· ἐσεῖς Φαρισαῖοι μὲ νομίζετε
 βλάσφημον, ἕατὶ συχαρῶ ἀμαρτήματα, ἀμὴ μὲ τῶν θεραπεῖαν τῶ σώμα-
 „ τος νὰ σας πισώσω καὶ τῶν τῶν ἀμαρτημάτων συχαρῆσιν. Καὶ ἔπος ἐγινε
 „ καὶ ἢ ἔκβασις. ὅτι καθὼς τῆ εἶπεν ὁ Κύριος· ἐγερθεῖς, ἀρόν σε τῶν κλί-
 „ νων, διδύς ἰαθῆ ὄση. ὦ προσάγματος δυνάμις. ὄντως ἢ φωνὴ τῆ Θεῶ,
 „ καὶ τὸν Δαβίδ, φωνὴ δυνάμις. διδύς ἐγίνη ἔργον τὸ προσάγμα. Καὶ ἐ-
 „ γερθεῖς ὁ Παράλυτος, ἐθελεπάτει, βασάζων τὸν κράββατον, ἕα νὰ πισωθῆ
 ἢ θαυματεργία καλλίτερα. καὶ νὰ μᾶς δείξη, ὅτι δὲν φθαίνει μόνον νὰ σ κω-
 „ δῆμῃ ἄπο τῶν ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν πνευματικὸν δρόμον τῆς ἀριθῆς νὰ πε-
 „ ρεπατήσωμεν. „ Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι, ἐθαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν
 „ δόντα ἐξουσίαν πιαύτῃ τῆς ἀνθρώποις. Διὰ δὴ αἰτίας ἐπέσπευεν ὁ Κύ-
 „ ριος νὰ συκώσῃ τὸν κράββατον ὁ παρῶν Παράλυτος, ἕα νὰ μὴ φανῆ πῶς ἐγινε
 καὶ φαντασίαν τὸ θαυματεργημα, καὶ ἕα νὰ ἰδῆ ὄλος ὁ λαὸς νὰ θαυμάσασιν,
 „ ὅτι ὡς ἀνθρώπον ἐνόμιζον τὸν Χριστὸν, καὶ ὄχι ὡς Θεόν. ἀλλὰ ἄπο ὄλης τῆς
 ἀνθρώπινης ἀγιώτερον καὶ ἑναρετώτερον, καὶ ἄπο τῆς Προφήτης μεγαλήτερον. Ἡμεῖς
 „ δὲ, ἀδελφοὶ ἐν Χριστῶ, ὅπῃ ἀμαρτανόμεν συχναίς εἰς τῆτον τὸν Κόσμον, καὶ
 „ δὲν μᾶς παιδεύει ὁ Κύριος, ὡς περ τὸν Παράλυτον, καὶ ἄλλες πολλὰς ὅπῃ ἀνα-
 „ γνώσκωμεν εἰς τὰ βιβλία, πρέπει νὰ φοβούμεθον μακρον καὶ νὰ ἱομαζώμεν.
 ἕατὶ ὅσον ἀργεῖ νὰ μᾶς παιδεύσῃ, καὶ μικροθυμῶ ὡς φιλαῦθρωπος, τόσον
 „ μέλλει νὰ μᾶς κολάσῃ εἰς τὸν ἄλλον Κόσμον χειρότερα, καὶ κἀλίον μᾶς εἶναι
 νὰ παιδεύθωμεν ἐδῶ πρόσκαιρα, νὰ καθαρωθῶμεν ἄπο τὸν ρύπον τῶν ἀμαρ-
 „ τῶν μᾶς μὲ δίψης καὶ δάκρυα καὶ ἄλλα παρόμοια, ἕα νὰ κολαθῶμεν ἐκτὶ
 εἰς τὸ πῦρ τῆς γενέτης αἰώνια, ὅπῃ δὲν εἶναι ποτῶς μετανοία, ἕπε ἀφελέτη
 „ τὰ δάκρυα. Διὰ τῆτο ἄδουκαλῶσας, μὴ γογγύζωμεν εἰς τὰς λύπαις καὶ θλί-
 „ ψεις ὅπῃ μᾶς ἔρχονται, μήτε νὰ ἀθροισώμεν καὶ ἀθροισώμεθον τῆ Θεῶ, ἀλλὰ
 „ μακρον ὡς τῆ ὀχαιεῖσμεν καὶ ὡς τὸν δοξάζωμεν. ὅτι ἐκεῖνος ἰξέρει πῶς εἶναι
 „ ἕα ὄφελος τῆς ψυχῆς μᾶς τὰ λυπηρὰ, καὶ δι' αὐτὸ οἰκονομᾷ, ὡς παύσφορος ἰα-
 „ ξός, καὶ μᾶς ἔρχονται. Ἐπειδὴ, ὅταν μᾶς δίδῃ ὀβρυγείας καὶ δαρήματα, ἀντὶ
 „ νὰ τῆ ὀχαιεῖσμεν, καὶ νὰ μεγαλιώσωμεν τὸ Ἁγίόν τε καὶ σεβάσμιον ὄνομα, ἢ
 „ μᾶς ἀμαλῶμεν ὡς ἀγνώμονες, καὶ δὲν γνωρίζωμεν τὰς ἀπείρας ὀβρυγείας αὐ-
 „ τῆ καὶ χάριτας, ἀλλὰ καταφρονῶμεν τὰ ἁγία τε προσάγματα, κερδοξώμεν,
 „ πελῆντες τῆς σαρκὸς καὶ θελήματα, καὶ ἀμαρτανόντες μὲ ἀναιχωτιῶν, ἀθεπι-
 „ κρατοῦμεν καὶ παροργίζωμεν αὐτὸν τὸν ὀβρυγῆτῃν καὶ Σωτῆρά μᾶς. Διὰ τῆτο μᾶς
 „ στενοχαρεῖ μὲ ἕαφῶρες περασμῆς ἀιχμαλωτιῶν καὶ κινδύων καὶ θλίψων, ἕα
 „ νὰ

να λάβωμεν αἴθνην, να καταφύγωμεν πρὸς αὐτὸν, μετανοῶντες τὰς αἰσυχίας
 μας. ἢ να ἔχωμεν τὰς ἐλπίδας εἰς τὸ σωτήριον αὐτῶ, ἢ εἰς τὸ πλῆθος τῆς
 προνοίας αὐτῆ καὶ χρηστότης, να ζητήσωμεν τὴν Βασιλείαν καὶ δικαιοσύνην,
 βεβαίως πιστεύοντες, ὅτι θέλει μᾶς δώσει ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ σωτήρια. Ὅτι δὲ
 εἶναι μόνον, ὅταν μᾶς δίδῃ ὑεργεσίας, καλὸς ὁ Θεὸς καὶ πανάγαθος, ἀλλὰ καὶ
 ὁπότεν παιδείη καὶ κολάζη μας, εἶναι ἀγαθὸς καὶ φιλήθραπος, καὶ πολλῶν
 ὑεργεσιῶν μᾶς προξενῶσιν ἢ τιμωρείαις τε. Ὅτι καθὼς εἶναι ἰατρὸς τότεν ὅταν
 δίδῃ γλυκὰ καὶ νόσιμα ποτὴ καὶ βότωνα, ὡσαν ὅταν ποτίζη τὸν ἄρρωστον πικρὰ
 καὶ ἀσπύ καθαρσιν, καὶ ὅταν κόπη τὴν ἄρρῃσον σάρκα καὶ καίει τὴν, εἶναι
 καλὸς τεχνίτης καὶ ἔμπειρος, ἔτω καὶ ὁ Θεὸς ὁ ὄντως σοφώτατος ἰατρὸς τῆς ψυ-
 χῶν ἡμῶν, καὶ ὑεργετὴς πλεσιοπάροχος, ἀγαπᾷ τὸ καλὸν μας, καὶ μὴ κάθε-
 ῖ ὅπου οἰκονομᾷ καὶ προνοεῖται τὴν σωτηρίαν μας. Ἀς διχαρισθῶμεν ἐν τὸν Κύ-
 ριον πάνποτε τόσον εἰς τὰς ὑεργεσίας ὅπῃ μᾶς κάμνει, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλή-
 θραπος, ὡσαν καὶ εἰς τὰς θλίψεις ὅπῃ μᾶς σέκει πρὸς ψυχικὴν μας ὠφέ-
 λειαν, καθὼς διχαρισθῶμεν τὸν ἰατρὸν καὶ τὸν πληρώνομεν, ὅταν μᾶς ποτίζη
 πικρότατα φάρμακα, ἵνα να λάβωμεν τὴν υγείαν τῆ σκωληκοβράτῃ σώματος,
 ὅπῃ σήμερον εἶναι, καὶ αἰετον φθείρεται. Ἀλλ' ὅπῃ τὸ προκείμενον ἐπαλέθω-
 μεν. Ἐπειδὴ ἡ ἀμαρτία εἶναι αἰτία τῆς ἀδυνατίας τῆ σώματος, καὶ τῆς ἀπω-
 λείας τῆ Πνύματος, ἀς κάμωμεν ὑποχλῶ, να λυθῶθῶμεν καὶ τῆς προσκαίρε-
 ῶς ἀδελυσίας, καὶ τῆς αἰωνίης κολάσεως. Ὅς τις εἶναι ἀμαρτωλὸς, εἶναι εἰς
 τὴν ψυχὴν ἀδελυτικὸς καὶ ἀκίνητος, καὶ δὲν ἡμπορεῖ μοναχὸς τε να ὑπάγη
 εἰς τὸν ὑσπλαγγχρον ἰατρὸν τὸν Χριστὸν να τὸν ἰατρῶσιν, εἰὰ δὲν τὸν συκῶσιν
 ἄνδρες τέσσαρες, οἱ τινες εἶναι αἱ τέσσαρες ἀρεταὶ ταῦται. ἡ φρόνησις, να ἔχης
 ὄλλω σε τὴν γνώσιν καὶ τὸν νῦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρά μας. ἡ ἀνδρεία, να
 σέκεσαι ἀνδρειωμῆτος καὶ τῆ Δαίμονος, να μὴ γογγύζης εἰς τὰς πειρασμῶς καὶ
 θλίψεις ὅπῃ σε ἔρχονται, μόνον να ἀνδείξῃσαι, καὶ να δοξάζῃς τὸν Κύριον.
 ἡ δικαιοσύνη, να μὴ ἀδικήσης τινὰ πάποτε. καὶ ἡ σωφροσύνη, να φυλάγῃς
 καθαρὸν καὶ ἀμόλυπτον ὑπό πᾶσαν ἀμαρτίαν τὸ σῶμά σε. Αὐταῖς ἡ τέσ-
 σαραι μεγάλαις ἀρεταῖς, ἀπάμα μὲ τὰς τέσσαρας Εὐαγγελιστῶς συκῶσαν τὸν
 ἄνθρωπον, καὶ τὸν ὑπάγην εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν τὸν ἰατρὸν καὶ Σωτῆρά
 μας, καὶ αὐτὸς τὸν ἰατρῶει ὑπό πᾶσαν ἀδυνατίαν. Ὅλοι γὰρ εἰμεθον ἄρρω-
 στοι, ἐπειδὴ εἶδες ἀναμάρτητος, καὶ ἀς δράμωμεν τῆς νηστείας τὸ σάδιον. Σώ-
 νει μας ὁ καιρὸς, ὅπῃ ἐθεραπεύσαμεν τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα βῶγοντες καὶ
 πίνοντες, καὶ ἀς δευλόσωμεν καὶ τῆ Χρῆσῃ ἵνα τὴν ψυχὴν μας, καὶν αὐταῖς τὰς
 ὀλίγαις ἡμέραις τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς. Μὴν δευλοκῶμεν ποροφάσεις ἐν ἀ-
 μαρτίαις, λέγοντες δὲν διώμοι να νησῶσιν, ἵνατι εἶμαι ἀδυνατῆς καὶ γέρον-
 ταις, ἀλλὰ ἀς βιάσωμεν ὀλίγον τὴν σάρκα μας, ὅτι ἡ Βασιλεία τῆς Οὐρα-
 νῶν βιάζεται, καὶ βιασαὶ τὴν ἀρπαξῶσιν, ἵνα γεν ὅσοι κόπην τὰ κακάτα θε-
 λήματα, καὶ τῶ Χρῆσῶ ὑποπάωνται. Εἰς τὰς βίβλους τῆς Ἐκκλησίαν δευλοκα-
 μεν, ὅτι καὶ παῖδοι ἀπ' ἐκείνης ἐνησῶσαν, ὡς περ καὶ τὰς ὀπίης Πατέρας μας
 καὶ μάλιστα οἱ Φιλόσοφοι, ἵνα γεν ὁ Πλάτων, ὁ Πυθαγόρας καὶ οἱ ἑπλοῖτοι,
 καὶ δὲν ἔβωγαν, πᾶρξῃ ξηρὸν ἄρτον καὶ χορτάρια, καὶ μόνον κερὸν ἔπινον, καὶ
 κρασί, ἢ λάδι, ἢ ἄλλο τί δὲν ἐγδύοντο, ἵνα ν' ὑποκῶσιν τὴν σοφίαν τῆ
 Κῆσμε τὴν πλανημεθῶν καὶ ἄρρῃσον. καὶ ἡμεῖς οἱ μαροὶ καὶ ἄρρωτοι δὲν σέβω-
 μεν

μεν νὰ νηδεύσωμεν ὀλίγον καιρὸν, ἕξ ἢ ἑπολαύσωμεν τὴν ὄντως σοφίαν τὴν πᾶσιφορον ἢ αἰώνιον; Οἱ Νινδιῖται, ὅτε ἦσαν ἄπιστοι, ἐπέδωσαν τὴν Γωνᾶ, ὡς τὴν ἠέκασαν, ἢ ἐνήδυσαν αὐτοὺς καὶ τὰ ζῶα τῆς, μετανοῶντες τὰς ἀμαρτίας τῆς· καὶ ἡμεῖς ἀκούομεν τῆν Προφητῆν καὶ Ἀποστόλων, τῆν Πατέρων, τῆν Διδασκάλων, καὶ Εὐαγγελιστῶν, ὅτε μᾶς παροτρύνουν νὰ νηδεύσωμεν, ὅμως σπαταλῶμεν καὶ πίνωμεν ἄτακτα; καὶ μάλιστα οἱ Γερεῖς καὶ Μονάζοντες, ὅτε ἐπαρῆσαν ἐσεῖς ὅτε εἶπε τὸ ἄλλας, νὰ δίδετε τῆν κοσμικὴν καλὸν ὑπόδειγμα, καὶ ἐσεῖς εἶπετε ἕξαιρέτεροι; Εἰσὺ ὁ Γερεῖς, ὅτε εἶσαι φῶς, γίνεσαι σκοτός, καὶ ἕξ νὰ φάγης ἐσὺ κοιλιοδόξου, κάμνεις καὶ τὴν λαϊκὴν καὶ καταλύεις τὴν νηστείαν. ἀλλ' εὐαίσθησι, ὅτι ἐσὺ ἔχεις νὰ δώσης λόγον ἕξ τὴν ἐνοσίχθυσαν, ὅτε εἶσαι βοσκὸς, καὶ αὐτοὶ τὰ πρόβατα. Τὴν μεγάλῃν Τεσσαρακοσιῶν δὲν γίνεται συμπόσιον τὰς πέντε ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, ἕξαι τὴν ἑβδόμην λέγει, ἕτε κρασί πίνωσιν, ἕτε πρέπει νὰ κάμνεται Λειτουργίας τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἰς ὠρακλήσια, καθὼς εἶδα εἰς τὰ νηστία καὶ κάμνουν οἱ ἄφρονες. καὶ ὑπάγει ὁ Παπᾶς δέκα μίλια μακριὰ εἰς τόπον ἔρημον, καὶ φορτῶναι ὁ μαρὸς καὶ ἀγνώστος τὸν προσηγιασμένον Ἅγιον Ἄρτον, ὅς τις εἶναι ὁ Θεὸς, ἐπᾶν εἰς τὸν γαῖδαρον, ὁ γαῖδαρος, καὶ συντυχαίνει μὲ τὴν ἀπολεθῆντας μυθολογίας καὶ φλυαρίσματα. ἂν τῆς ἀναισχυντίας καὶ ἀθλιότητος. καὶ δὲν τὸ νοῶτε πῶς εἶναι ἀμαρτία ταλαίπωροι; ἂς λείπη ἡ Λειτουργία κάλλικον, καὶ μόνον ἂς γίνεταί εἰς τὴν χώραν. ἢ ἂν ὑπάγῃς καμπόσον δῆξημα, βάσαι τὸ ἀρτοποιεῖον μὲ ἀλάθειαν εἰς τὰς χεῖράς σου ἀσκητῆς χωρὶς κηκέλιον, προσδοχόμενος. καὶ ἂν σὺ συντύχη τινὰς μὲν ἑποικειῶν, ἂν εἶναι καὶ Ἄρχοντας. καὶ ἡ φιλία, ὅτε ἠθέλε γὰρ σὺ κάμη ἐκείνος ὅτε ἔχει τὴν Λειτουργίαν, ἂς γῆν τὴν Κυριακῶν, ἢ τὸ σάββατον, ἕξ νὰ ἴσῃ τῆς νηστείας καταλύσις, καὶ ἀπὸ μὲν ἀμαρτανέτε ἀμφοτέροι. ἢ ἀφεῖτε τὰς Λειτουργίας τὴν Τεσσαρακοσιῶν, καὶ κάμνετε τὰς τὴν Λαμπρῶν, ὅτε εἶναι τὴν Χρυσόσους, καὶ ἔχετε ἐσεῖς καὶ οἱ ἀπεθαμένοι σας μισθὸν ὠφέλιμότερον. Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸ ἀποκείμενον τὴν λόγον, νὰ τελειώσωμεν, ὅτι ἡ ἀνάγκη μὲ ἔκαμε καὶ παρεστῆσα ὀλίγον πρὸς νηδεύειν σας ἅγιοι Γερεῖς, καὶ μὴ σκανδαλιθῆτε πᾶς σας ἀνείδισα, ἀλλὰ μάλιστα πρέπει ὅλοισας νὰ μὲ μνημονεύετε, Γερεῖς, λαϊκοί, καὶ Μονάζοντες, ὅτε ἐκοπίασα τόσον ἕξ τὴν σωτηρίαν σας.

Ἐπειδὴ τόσον διαπλαγχθῆναι ἔδειξεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Παράλυτον, ἂς παραπέσωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀμαρτανολοὶ πρὸς αὐτὸν μὲ πίστεως, ζητῶντες τὴν τῆν ἀμαρτημάτων συγχώρησιν, καὶ τῆν κινδύων καὶ θλίψεων ἐλευθερίαν καὶ λύτρωσιν. ἂς τὸν ὠφελεθῶμεν, νὰ θεραπεύσῃ τὰς βερυκωμῆδας ψυχὰς, καὶ τὰ ὠφελουμῆδα σώματα, καὶ νὰ μᾶς δωματώσῃ εἰς τὸ ἕξ νὰ ὠφελωθῶμεν εἰς τὴν διαγγελικῶν πολιτείαν ἀμειμπτοι. καὶ αὐτὸς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλανθρώπος, θέλει μᾶς χαρίσει τὴν ἄφωσιν, λέγωντας. Ἀφέωνται αἱ ἀμαρτίαι σας, καὶ ἡ πίστις σας σας ἔσωσε. καὶ ἂς σπευδάτωμεν νὰ τελειώσωμεν μὲ προθυμίαν καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς Νηστείας καθὼς ἀρχήσωμεν, καὶ καλῶς ἴσῃ, ὅτι καθὼς ἐκεῖνοι, ὅτε ἔβησαν εἰς τὸ σάδιον, ὅταν σιμῶνεν εἰς τὸ σπῆμα, ὅσον σπευδάζον τὰ ἄλογα καὶ τὰ βιάζον, νὰ μὲν ἀμελήσῃ καὶ ζημιωθῆν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο βραβεῖον καὶ χάρισμα. ἔγω πρέπει νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ὠφέλιμότερον τόσον, ὅσον εἶναι τὸ χάρισμα, ὅτε λαμβανόμεν ἡμεῖς τιμῶν.

τιμιώτερον. Επειὸν χηΐζει λόγῳ καὶ ἐκαστὸν νομίσματα, καὶ τὸ πέρνει ὁ σῆας, καὶ οἱ ὀπίλοιποι χίσκωσι, καὶ πάλιν δὴ συλλογίζονται τὸν κόπον καὶ κίνδυνον, καὶ ἡμεῖς ἔσπολαμβάμεθα ὅλοι Βασιλείαν ἐράνιον καὶ αἰώνιον. Λοιπὸν μὴ λυπᾶται τις, καὶ σκυθραπάξῃ ὀλοτέλα, ἀλλὰ ἄς δράμωμεν χαίροντες, καὶ τελειώσωμεν τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα μετὰ καρδίαν ἀποθύμων, καὶ ἔπω, ἔξ ὀλίγον κόπον καὶ πόνον ἀποσπαιρον, κληρονομήσωμεν ἀνάπαυσιν αἰώνιον καὶ χαρὰν ἀνεκλάλητον, καὶ συμβασιλεύσωμεν πάντοτε μετὰ τὸν Δεσπότην Χριστὸν τὸν ποιητὴν καὶ Σωτῆρά μας. Ὡς πρέπει πάντα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνήσεις, σὺ Πατρὶ καὶ Πνεύματι εἰς αἰῶνα τὸν ἀπελόγητον. ΑΜΗΝ.

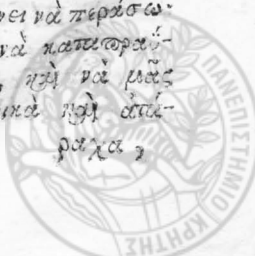

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ.

Ἦ γην τῆς Σταυροπροσκυλήσεως.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

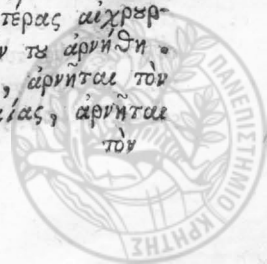
Προτυπώνωντας καὶ ἀρχαίφωντας, ὁ μακάριος Μωϋσῆς τὸν ζωοποιὸν καὶ Θεὸν Σταυρὸν μετὰ τὴν ῥάβδον τε, ἔχισεν εἰς δύο τὴν κοκκινίαν θάλασσαν, καὶ ἐπέρασε τὰς Ἐβραίας εἰς τὸ ἄλλο μέρος, δίχως καὶ βραχέσιν, ἕτε καὶ πᾶσαν ἄλλον τινὰ κίνδυνον. Ὅτι καθὼς ἐκτύπησε μετὰ τὴν ῥάβδον τε ὄρδια εἰς τὸ πέλαγος, καὶ τὴν μεγίστην θαυμασιουργήματος, διμεγείδῃ ἡ θάλασσα, καὶ ἐγένετο ὡς τεῖχος ὑπὸ τὰ δύο μέρη, ἕως ὅτε ὅλοι οἱ Ἐβραῖοι ἐπέρασαν. ἔπειτα ἐκτύπησε μετὰ τὴν αὐτὴν ῥάβδον εἰς τὴν θάλασσαν πλάγια εἰς τύπον Σταυροῦ, καὶ ἔσμιξαν πάλιν τὰ νερά ὡς τὸ πρότερον. καὶ τότε ὁ ὑπερήφανος Φαραὼ μετὰ ὅλα του τὰ στρατεύματα ἐπνίγησαν ὅλοι, καὶ τις δὴ ἐγλύπωσεν. ἔπειτα πάλιν εἰς τὴν ἔρημον μετὰ τὴν αὐτὴν ῥάβδον ἐγλύκωσεν τὰ νερά τῆς Μερρᾶς τὰ πικρότατα, καὶ ἀπὸ τὴν πέτρων εὗγαλε μετὰ ἐκείνῃ τὴν ῥάβδον βρύσιν μετὰ ῥόπον θαυμασίων, καὶ ὅλος ὁ διψασμῆτος λαὸς ἐχόρτασε. Καὶ ἐμὸνον τότε, ἀλλὰ καὶ προήτερα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐμετέβαλεν εἰς αἶμα τὰ ὕδατα, καὶ πολλὰς ἄλλαις θαυματουργίαις ἐτέλεσε. καὶ ἐὰν ἐκείνη ἡ ῥάβδος, ὅπε ἦτον Σταυροῦ τύπος καὶ προεικόνισμα, ἐτέλετε πιαυτὰ θαυμάσια, πόσα καὶ ποιατὰ θέλει κάμῃ αὐτὸς ὁ τίμιος καὶ ζωοποιὸς Σταυρὸς, ὃχι συμβολικῶς προτυπῆμενος, ἀλλὰ καθολικῶς βλεπόμενος εἰς τὰς ὀφθαλμύμας καὶ προσκυνημέμος; αὐτὸς ὁ ζωοποιὸς Σταυρὸς καὶ σωτήριος θέλει μασιγαίσει τὸν νοσητὸν Φαραὼ καὶ ἐχθρόν μας, τὸν ἀρχέκακον μετὰ ὅλων τε τῶν ἀόρατων στρατιῶν, ἦ γην τὰς πονηρὰς δαίμονας, καὶ τὰς ἀφανίσῃ μετὰ τῶν ἀμαχόν τε δυνάμει, καὶ τὰ τὰς καταπιοντίσῃ, καὶ μὴ μᾶς περάζωσιν. αὐτὸς μᾶς δυναμάνει καὶ περάσωμεν ἄβροχα, καὶ ἀκίνδυνα ἵδμεν πᾶσαν τὴν ἀρχαίαν θάλασσαν, καὶ καταπαύσῃ τὸν τέραχον τῆς φερτέρας, ὅπε μᾶς περάζει κατὰ μερῆσιν, καὶ καὶ μᾶς κυβερνήσῃ εἰς τὴν παρθῶσαν ζωὴν, καὶ τὴν περάσωμεν εἰρήνῃ καὶ ἀπαύραχα,

ραχα, να φθάσωμεν εἰς λιμένα γαλιλῶν καὶ παρῳδίον. Αὐτὸς ὁ ζῶοποιός Σταυρός θέλει μεταβάλῃ τὴν ὁδὸν τῆς συμφορῶν μας καὶ θλίψεων, καὶ τῶν πειρασμῶν ὅπῃ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ νοτιᾶς ἐχθρῆς καὶ αἰδιπῆς εἰς ἀφροσύνην καὶ ἀγαθίαν, καὶ νὰ μεταβῆ τὴν πικρίαν τῆς ὁδοῦς εἰς ἡδονὴν καὶ γλυκύτητα, καὶ νὰ παρηγορήσῃ νὰ ἀναστήσῃ τὰς ψυχὰς μας, ὅπῃ πίπτουσι ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν εἰς θλίψιν καὶ ἀθυμίαν ἀσέκασον. Αὐτὸς ἀναβλύζει ἀπὸ τῆς πέτρας, ἤγειν ἀπὸ τὸν Χεῖδὸν καὶ Σωτῆρα ὕδωρ γλυκύτατον, ὅπῃ σβύσει τὴν φλόγα τῆς πειρασμῶν, καὶ γλυκαίνει καὶ ἰλαρύνει τὰς ψυχὰς μας καὶ σώματα, καὶ καταπαίνει τὴν δίψαν μας. ὅτι ὅποιος πίνει ἐξ αὐτοῦ, δεῦν θέλει διψῆσαι πώποτε, ἀλλὰ ἀναβλύζειν ἀπὸ τῆς κοιλίας τῶν ποιητῶν ζῶντος ὕδατος, καθὼς εἶπεν αὐτὸς ὁ Κύριος ἡ αὐτοαλήθεια. Τῆτον τὸν θεῖον Σταυρὸν τὸν ζῶοποιὸν καὶ σωτήριον, γνώσκοντες οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν καὶ Διδάσκαλοι, πῶς εἶναι τῆς ἐσπεῖων ὁλοῶν φερρὸς δωματός, καὶ φύλαξ ἀκαταίτητος, καὶ ἀήττητος πορμαχος, ἐπορεύσαν, νὰ τὸν ἀναζώμεθον διλαβῶς, νὰ τὸν προσκυνῶμεν αἰεὶ καὶ πάντοτε, καὶ ἔξαιρετότερα εἰς τὸ μέσον τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοσῆς, ἔξ νὰ μᾶς δωμαμῶνῃ εἰς τὸν νοτιῶν τῆτον πόλεμον, νὰ νικῶμεν τὰς Δαίμονας. Λοιπὸν, ἐπειδὴ ἔτος ὁ Σταυρός εἶναι τὸ ἄμαχον ὄπλον καὶ ἀήττητον ἔσταιον, καὶ σιωπρεῖ τὰς ἀγωνιστὰς, καὶ ἔξφυλάττει τὰ πνευματικὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ὅπῃ ἔσφαξαν βέβαια καὶ ἀσάλευτα, καὶ εἰς τὸ μέλλον τὰς δωμαμῶνῃ νὰ καταφῶσεν καὶ ἔτερα, πᾶς εἶας, καὶ τὴν οἰκίαν προαίρεσιν, ἄς τὸν ἐπικαλεσῶμεν καὶ ἡμεῖς, νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ νὰ σιωρηγήσῃ, νὰ τελειώσωμεν τὸν ὀπιλοῖτον καιρὸν τῆς Νηστείας ἐνάρετα, ἀπονεκρῶνοντες καὶ σαυρῶνοντες ὅλα τὰ σαρκικά καθήματα καὶ κινήματα. καὶ νὰ ἀκολουθῶμεν μετὰ πολλῶν προσκυμῶν καὶ θερμότητων προαίρεσιν εἰς τὰ σωτήρια τῶ Κυρίου προστάγματα, καθὼς αὐτὸς ὁ πανάγαθος μᾶς προσκαλεῖ, εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον σήμερον, ἔτω λέγωντας.

„ Ὅστις θέλει νὰ ἔλθῃ κατόπις, ἄς ἀπαρηθῆ τὸν ἑαυτὸν τε, καὶ ἄς σώσῃ τὸν Σταυρὸν τε, καὶ ἄς μετὰ ἀκολουθήσῃ. ὅτι ὅποιος θέλει νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν τε, ἄς τὴν ἀπολέσῃ. ὅστις δὲ ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν τε ἔξ ἐμῆς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, αὐτὸς θέλει τὴν σώσει. διότι ποῖον ὀφείλει λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος, εἰὰν κερδήσῃ τὸν Κόσμον ὅλον; καὶ ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν τε; ἢ τί νὰ δώσῃ ὁ ἄνθρωπος ἔξ τῆς ψυχὴν τε ἀνάλλαγμα; Ἐπειδὴ ὁ κορυφαῖος τῆς Ἀποστόλων Πέτρος ἠέσσε τῶ Κυρίῳ λέγοντος, ὅτι μέλλει ὁ Υἱὸς τῶ ἀνθρώπου, νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ καταφρονεθῆ ἀπὸ τῶν Πρεσβυτέρων καὶ Ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ νὰ φονεθῆ, καὶ τὴν τρίτῃ ἡμέρῃ νὰ ἀναστῆ, καθὼς ἦτον εἰς ὅλα ἀπὸ τῶς ἄλλων Μαθητῶν θερμότερος, ἔτω ἐφάνῃ καὶ ἐδῶ, πῶς ἡγάπα τὸν Χεῖδὸν πολλὰ, καὶ ἐλυπήθῃ τὸν θάνατόν τε, λέγωντας, σιωληχρίστε τὸν ἑαυτὸν σε, Κύριε, καὶ μὴ θιλήσῃς νὰ λάβῃς ἀδίκον θάνατον. ὁ δὲ Χεῖδος εἶπε πρὸς αὐτόν. Φύγε ἀπὸ λόγου με Σατανα, σκῆδάλον με εἶσαι, ἔξτι δεῦν φρονεῖς θεῖκά, ἀλλὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Διὰ τῆτο προσκαλεῖται τὸν Πέτρον ὁ Δεσπότης, καὶ λέγει ταῦτα εἰς ὑπήκουον πάντων, πρὸς νηδυσίαν μας. ἐσὺ μὲν, Πέτρε, μετὰ ὀπίμας καὶ ἐμποδίζεις καὶ μέμφουσαι πῶς θέλω νὰ σαυραθῶ, καὶ νὰ λάβω ἐποκειδῶνον θάνατον, καὶ ἐγὼ σε λέγω, ὅτι ἐδῶ ἐσὺ, ἐδῶ ἄλλος τινὰς σώνεται, εἰὰν δεῦν ἀποθῶν ἔξ τῆς σαυραθῆς καὶ ἀλλῆ-

ἢ ἀλήθειαν, ὅτι ὁ θάνατος μᾶς κάμνει κοινῶς καὶ κληρονομῆς τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καὶ μακαριότητος. Πλὴν δὲν εἶπεν ὁ Κύριος, ἀναγκάζου-
 σας, νὰ μὲ ἀπολεθῆσθε σαρκικῶς σας, θέλετε, ἢ δὲν θέλετε, ἀλλὰ ὅς τις
 θέλει μὲ καλῶ προαίρεσιν. ἐπειδὴ εἰς ἀγαθὰ σᾶς προσκαλῶ καὶ πανδη-
 φροσύνην πράγματα, εἰς ἔμφυλῶ ἀκατάλυτον, εἰς παντοτινὴν ἀνάπαυσιν, εἰς
 χαρὰν ἀνεκλάλητον, καὶ βασιλείαν Οὐρανῶν ἀθάλαστον. λοιπὸν ὅστις θέλει καὶ
 ἀγαπᾷ τὸ συμφέροντε, ἢ ἄνδρας ἢ γυναῖκα, ἢ πτωχὸς ἢ πλέσιος, ἄς μὲ
 ἀπολεθῆσῃ μὲ ψυχῶ καὶ καρδίαν πρόθυμον, καὶ ὅς τις δὲν θέλει, ἄς ὄψο-
 ται, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄξιος νὰ κληρονομήσῃ τὴν Βασιλείαν μὲ. Δὲν δυνα-
 σθεῖ τινὰ ὁ Κύριος, μόνον προσκαλεῖται τὰς θέλοντας. ἐπειδὴ ὅσοι ὑπάγουσιν
 ποθὲς σαρκικῶς σας, σφύρασιν εἰς τὰ ὀπίσω, ὅταν εὐρασίαν ἀδείαν, καὶ μηδενὸς
 μισθῶ εἶναι ἄξιοι. ἀμὴ ὅσοι ὑπάγουσιν ἐκ προαίρεσιως, ἀξιώνονται δωρεῶν καὶ
 δοξάζονται. Διὰ τῆτο λέγει ὁ Κύριος, ὅς τις θέλει. ἐπειδὴ μεγάλα εἶναι
 ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ τῆς αἰωνίης μακαριότητος, καὶ τοιαῦτα, ὅτι ἔσπετε νὰ βέ-
 χωμῆ πρόθυμα, καὶ νὰ μὴ ἀμελεῖσθε, μήτε νὰ βιάωμῆ διορίαν, ἀλλὰ δι-
 εθὺς ἐξ ὅλης καρδίας μας. Ὅτι ἐὰν μᾶς ἐπροσκαλεῖ τινὰς Βασιλεὺς ἐπι-
 γηγείος, νὰ μᾶς δίδῃ χρυσίον, ἢ ἄργυρον, καὶ ἄλλα φάρτα καὶ πρόσκαιρα πράγ-
 ματα, ἐβέχωμῆ πρόθυμοι. πῶσω μᾶλλον πρέπει νὰ βέχωμῆ πρὸς τὸν
 Δεσπότην μας προθυμότερα, ὅπῃ μᾶς προσκαλεῖ εἰς ἀγαθὰ αἰωνία καὶ
 ἀθάνατα; Δὲν μᾶς ἀναγκάζει ὁ Κύριος, ἀλλὰ λέγει μᾶς, ἐὰν θέλωμῆ νὰ
 τῶ ὑπακούωμῆ. εἰ δὲ καὶ δὲν θέλωμῆ, ἔπε νὰ ἀκύνωμῆ δυνάμεθα, ὅ-
 τι καὶ ἢ ἀρετὴ καὶ ἢ κακία εἰς τὴν προαίρεσιν τῶ καθενὸς σέεται. λοιπὸν
 τὸ ἀπολεθῆσαι, φανεραίνει νὰ πισθῶσωμῆ εἰς αὐτὸν τὸν Σωτῆρά μας, τὸ δὲ,
 ὀπίσω αὐτῶ, δηλοῖ τῶ ἐντολῶν τὴν ἐργασίαν καὶ κίνησιν, ὅτι τῶπῃ εἶναι ἢ
 ἀληθινὴ ἀπολεθῆσις, ὅχι μόνον νὰ πισθῶσωμῆ εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καὶ δὲ
 αὐτὸν νὰ πάχωμῆ, καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετὰς νὰ ἐπιμελέμεσθε. Δι' αὐτὸ μᾶς
 ἔδωκε τὴν ἀρετὴν αὐτῶ πολιτείαν τύπον καὶ ὑπόδειγμα, νὰ τὸν μιμνήμεσθε
 ὅσον εἶναι τὸ δυνατόν μας. ἔπε τῶ καὶ εἰς ἄλλον τύπον ἔλεξθε, ὅποιος εἶναι ὑ-
 πιρέτης μὲ καὶ ἔξυκνος, ἄς μὲ ἀπολεθῶ. Οὕτω λέγει καὶ τώρα ἄς ἀπαρνη-
 θῆ τῶ λόγῳ σας, ἄς συκώσῃ τὸν Σταυρόν σας, καὶ ἄς μὲ ἀπολεθῆσῃ. τὸ ὁποῖον
 δηλοῖ, νὰ μὴ λυπέμεσθε τὴν σάρκα μας, ὡσπερ νὰ ἦτον ἀλλετίνος νὰ ἐβα-
 σωνίζετο. ὅτι, καθὼς ὅταν ἀρνηθῆ τινὰς ἄλλον ἄνθρωπον, ὅπῃ νὰ εἶναι ἐ-
 χθρὸς αὐτῶ καὶ ἐπίβελος, ἐὰν τὸν ἰδῆ νὰ τὸν ἔβρυσιν, ἢ νὰ τὸν βραβίζῃ
 εἰς θάνατον, δὲν τὸν λυπάται, νὰ τῶ δώσῃ βοήθειαν, ἔπε θέλει ὁ Κύριος,
 νὰ μὴ συμπονεῖσθε τὴν σάρκα μας, καὶ μᾶς ἔβρυσιν, ἢ καίσιν, ἢ καὶ πρὸς
 αὐτὸν τὸν θάνατον μᾶς βιάσῃ, νὰ μὴ τὴν λυπέμεσθε, ὡς ἐχθρὸν ὄντως
 τῆς ψυχῆς καὶ ἐπίβελον, ἀλλὰ νὰ τὴν προσθῶσθε εἰς πολλὰς κινδύνους καὶ
 κολασθῆσια μύρια ἔπε τὴν ὁμολογίαν τῆς τῶ Χριστῶ Πίστεως. Ἀρνήσις εἶναι καὶ
 ἢ ἄποχὴ καὶ ὑσέρησις τῶ σαρκικῶν θελημάτων καὶ ἐπιθυσιῶν, καὶ ἢ ἄπο-
 νέκρωσις τῶ μελῶν εἰς ὅλα, νὰ ἐπιθυμῶμῆ ἔπε τὸν Χριστόν κινδύνους καὶ
 θάνατον. ὁμοίως καὶ ὅταν τινὰς μετανοήσῃ ἐκ καρδίας τὰς προτέρας ἀειρε-
 γίας, καὶ ἔλθῃ εἰς καλὴν ἐπιστροφὴν καὶ μετανοίαν, τὸν ἐαυτὸν τῶ ἀρνήθῃ.
 ὡσπῶ νὰ εἰπέμῆ. ὅς τις ἦτον ἀκόλαστος καὶ πόρνος προημέτερα, ἀρνήται τὸν
 ἐαυτὸν τῶ ἀκόλαστον, σωφρονίζοντας ὑσέρα. καὶ ὅστις ἐκαμῆ ἀδικίας, ἀρνήται
 τὸν

δώση ὑπόδειγμα, νὰ τὸν μιμηθῆμεν καὶ ἡμεῖς οἱ δὲλοῖτε. Ἄς ἀπαρηθώμεν ὅλα τὰ σαρκικά θηλήματα, καὶ ἄς συκώσασμεν τὸν Σταυρὸν μας μετ' ἡσυχίας, θλίψεις καὶ ἄλλα ἐπίπονα, ἀκολουθῶντες τὸν Ποιτῆν καὶ Σωτῆρα μας, σαυροῦμενοι καὶ βασανιζόμενοι τῶτον τὸν ὀλίγον καιρὸν τῆς ἐξορίας μας, ἵνα νὰ δοξαθῆμεν ἐκεῖ εἰς τὴν Βασιλείαν τε, νὰ ἔχωμεν ἀνάπαυσιν καὶ ἀφροσύνην αἰώνιον. Ἡς γούτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν τῇ αὐτῇ φιλανθρωπία καὶ χάριτι. ὧ πρέπει πάντα δόξα τιμὴ καὶ προσκυμήσεις, πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ΑΜΗΝ.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

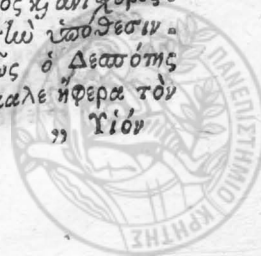
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

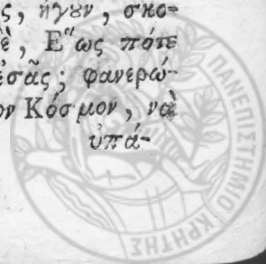
Οταν σᾶς Ἄρχων διορίζεται σιμὰ εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἔχει πολλὴν ἐξουσίαν καὶ μεγάλα ὀφφίκια, καὶ εἶναι ἠγαπημῆτος ὑπὸ τὸν Βασιλέα, ὅλοι τὸν φοβῶνται καὶ ὑποτάσσονται ἕως ὅπου ἔχει τὰ ἀξιώματα, καὶ τινὰς δὲν τολμᾷ νὰ τὸν καταφρονῆσῃ, ἢ ποσῶς νὰ ἐναντιωθῇ, ἢ νὰ τὸν ζημιώσῃ ὀλοτέλα. ἀμὴ ὅπου τὸν Ἄρχων ἐκεῖνος, ὑπὸ τῆν κακίῃν τε γνώμῃν καὶ φαύλῃν προαίρεσιν, παρακώσῃ τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν ἀργιδοῦν δικάως ἐκεῖνος, καὶ τὸν ὑσερήσῃ ὑπὸ τὴν προτέραν ἀξίαν, ὡς ἀχάριστον, καὶ διώξῃ τὸν ὑπὸ τὸ παλάτιον, τότε πλέον τινὰς δὲν τὸν ἔχει χρεῖαν ἐκεῖνον τὸν ἀνθρώπον, ἔτε ψιφᾷ τὸν ὀλοτέλα, μόνον ὅλοι τὸν ἐμπαΐζον, καταφρονῶσι, καὶ ζημιώνουσιν. Οὕτως ἔπαθε καὶ ἡ φύσις τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐως ὅπου ἦτον ὁ Προπάτωρ Ἀδάμ εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆ Θεοῦ, καὶ εἶχε τὰ ἀξιώματα, καὶ τῆν τιμὴν ὅπου τῆ ἐχάρισεν ὁ πανάγαθος, ὅπου τὸν ἐπλασε κατ' εἰκόνα αὐτῆ καὶ ὁμοίωσιν, ὅλα τὰ ποιήματα τῆ Θεοῦ τὸν δὲλαβῶντο καὶ ὑποτάσσοντο, καὶ ὅλα τὰ θηρία τὸν ἐφοβῶντο ὡς Δεσπότην καὶ Κύριον, ὡρὶν εὐχῆ ὑπὸ τὴν ἐντολήν τῆ Θεοῦ νὰ φάγῃ ὑπὸ τὸ ξύλον τῆς γνώσεως. ἀμὴ ὅπου τὸν ἐπαρήκασε τὸν Ποιτῆν, ὡς ἀχάριστος, καὶ τὸν ἐδιώξεν ὑπὸ τὸν Παράδεισον, ὑσερήσας αὐτὸν τῆς προτέρας τιμῆς καὶ μεγαλειότητος, ὑπὸ τότε μετ' ἀδικίαν κείσιν, ὅλα τὰ κτίσματα τῆ ἐναντίοντο, καταφρονῶσαν, καὶ ἐζημιώσαν. Διὰ τῆτο καὶ οἱ δαίμονες ἠύρασιν ἄδειαν, καὶ περᾶζον καὶ βασανίζον τὸν ἀνθρώπον, ὡς μισανθρώποι· κατὰ ὡς ἀκόμην εἰς τὸ σημεῖον τὸν Εὐαγγέλιον, πῶς ἐπέειραζε τὸν Υἱὸν τῆς ἀνθρώπου τέτε, ὅπου ἦλθε καὶ ἐπρώσασεν εἰς τὸν Δεσπότην, δεόμενος νὰ τὸν θεράπευσῃ ὡς παντοδύναμος, κατὰ ὡς καὶ τὸν ἰάσθη ὡς, καὶ εὐχαλε τὸ δαιμόνιον, ὅπου τὸν ἐπέειραζον ὑπὸ παιδίον μικρὸν, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὸς κινδύνους· ἀμὴ ἡ θεία δύναμις τὸν ἐφύλαττε, καὶ δὲν τὸν ἀφήκε νὰ τὸν θανατώσῃ ὁ μισανθρώπος καὶ ἀίχουρος. Ἄς ἔλθωμεν δὲ εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, νὰ ἀκούσῃτε καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν.

» Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ὅπου τὸν ἦτον εἰς τὴν γῆν σωματικῶς ὁ Δεσπότης μας, ἦλθε πρὸς αὐτὸν σᾶς ἀνθρώπος, καὶ λέγει τε. Διδάσκαλε ἤφερα τὸν

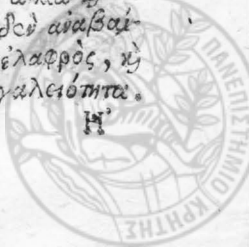
» Υἱὸν

„ Υἱόν μου πρὸς ἑσένα, ὅστις ἔχει Δαιμόνιον ἀλαλον. καὶ ὅτε τὸν εὗρη, τὸν
 „ παράσσει, καὶ ἀφείξει, καὶ ἔξει τὰ δόντια τε, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπα τὸς
 „ Μαθηταίς σου, νὰ διγάλῃν τὸ Δαιμόνιον, καὶ δὲν ἐδωθήθησαν. Πᾶσα ψυχὴ
 „ ἀνθρώπιν, ὅπῃ νὰ ἔχη πάθος καὶ ἀδύνατον ἀνάξουτον, δευλιᾶ καὶ φοβᾶται,
 „ καὶ εἰς ἔκστασιν ἔρχεται· καὶ μάλισα, ὅταν βλέπῃ εἰς τὸν Πατῆρ τὸν Υἱόν τε πῶς
 „ ἔχει δεινὴν ἀδύνατον, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴ βοηθήσῃ, ἕτε νὰ δώσῃ τῆς ψυ-
 „ χῆς τε ἀναψυχὴν τινα καὶ εὐφρασίαν, αὐτὸς πλέον ὀδυμάται εἰς τὴν καρδίαν καὶ
 „ πονεῖ περὶ αὐτὸν. Τοιαύτου ὀδυμῆτος εἶχε καὶ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὅτε λέ-
 „ γει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, βλέπωντας τὸ Παιδίον τε ἀδύνατον ἀνάστα, καὶ
 „ περὶ αὐτὸν ἔλεγε, ὅτι τὸ Δαιμόνιον. Ἐὰν τὸ πρῶτον εἰς τὸν Χριστόν, ἐξη-
 „ γᾶται καὶ ἀπαγγέλλει καταλεπτῶς τὰ δεινὰ, ὅπῃ ἔπαθεν ὁ Υἱός τε, καὶ ἐρμη-
 „ νύσει τὴν ἀδύνατον, ἔξῃ νὰ ἀξικινήσῃ τὸν ἀγαθὸν καὶ εὐσπλαγχνὸν ἱερόν
 „ πρὸς συμπάθειαν καὶ ἔλεος. ὅθεν ἔλεγε, σελωιάζεται ὁ Υἱός μου, καὶ ἔχει
 „ κακὴν ἀδύνατον. Πλὴν νὰ ἰξούρητε ἀκροαταί, ὅτι δὲν εἶναι σελωιασμενὸς πά-
 „ θος ποσῶς ἢ ἀδύνατος, καθὼς τινες πλανημένοι λέγουσιν, ἀλλὰ ὁ Δαίμων
 „ φυλάττει τινὰς ἡμέρας καὶ ὀδοποιεῖας τῆς Σελωῆς, καὶ παράσσει τότε καὶ βασα-
 „ νίζει τὸν ἄρρωστον, ἔξῃ νὰ θαρρῶσιν οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι, πῶς εἶναι ἡ αἰτία
 „ τῆ κακῆς τῆς Φεγγᾶρι, νὰ κατακρίνῃν τὸν Θεόν, ὅπῃ τὸ ἔκαμε. Διὰ τὸ καὶ
 „ ὁ Πατὴρ τῆς δαιμονιοζομῆτος, ὡς πλανημένος καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν γνώμην ταύ-
 „ τῃ, καὶ ἔλεγε, ὅτι ὁ Υἱός τε σελωιάζεται, ὅθεν καὶ τὸς Μαθηταίς ἐκαταλά-
 „ λει καὶ ἐμέμφετο, πῶς δὲν ἐδωθήθησαν νὰ ἰαφῶσιν αὐτὸν τὴν ἀδύνατον.
 „ Οἱ δὲ Κύριοι, ἔξῃ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν ἦτον τῆς Ἀποστόλων τὸ πταίσισμον,
 „ ἀλλὰ ἡ ἀπιστία αὐτῆς ἦτον αἰτία καὶ δὲν τὸν ἰαφῶσαν, τὸν ὀνειδίσκον ἔμ-
 „ προδοῦν πάντων, καὶ τὸν ἠλεγξον αὐστηρῶς, ἔπω λέγωντας· ἐσὺ εἶσαι ἄπιστος,
 „ διὰ αὐτὸ δὲν ἐθεραπεύθη τὸ τέκνον σου, ὅτι ἡ πολλὴ ἀμφιβολία καὶ ἀπιστία
 „ τῆς καρδίας σου ἐκίνησε τῆς Μαθητῶν μου τὴν δυνάμιν. Δὲν εἶπε δὲ ταῦτα ὁ
 „ Κύριος πρὸς ἐκεῖνον μόνον τὸν ὀλιγόπιστον, ἀλλὰ κοινῶς πρὸς ὅλους τὸς πα-
 „ ρεστῶτας, ἔξῃ νὰ ὀνειδίσῃ τὸς Ἰουδαίους πῶς ἦσαν ἄπιστοι· ὅτι ἐὰν ὁ Χριστὸς
 „ δὲν ἔλεγε ταῦτα, ἦτον ἀνάγκη νὰ σκανδαλιώθῃσι πολλοὶ ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν,
 „ νὰ μέμφωνται τὸς Ἀποστόλους, πῶς δὲν ἠμπόρουν νὰ διγάλῃν τὸ Δαιμόνιον,
 „ καὶ νὰ κατακρίνῃν καὶ αὐτὸν τὸν Χριστόν ἀδύνατον. „ Διὰ τὸ ἐλέγχει ὅλους κοι-
 „ νῶς, καὶ ὀνειδίζει τὸς, λέγωντας. ὦ ἄπιστοι, ἔως πό-
 „ τε νὰ σᾶς ὑπομῶν ἀχάριστοι; φέρετέ μου τὸν ἄρρωστον. Καὶ ὅταν τὸν ἤφε-
 „ ραν, καὶ τὸν εἶδον, διδύς τὸν ἐτάραξε τὸ Δαιμόνιον, καὶ πίπτωντας εἰς τὴν
 „ γῆν, ἐκυλίετο ἀφείζωντας. Καὶ ἠρώτησε τὸν Πατέρα τε, πόσος καιρὸς ἦτον,
 „ ὅπῃ ἔπαθεν αὐτὸ τὸ κακὸν τὸ παιδίον τε; καὶ εἶπέ τε, ὑπὸ μικρὸν βρέφος,
 „ καὶ πολλαῖς φοραῖς τὸν ἔρριψον εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὰ ὕδατα νὰ τὸν θανατώσῃ.
 „ ἀλλ' εἶτι δυνάσαι, σπλαγχνίσου καὶ βοήθησον. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῶν·
 „ ἐὰν δυνάσαι νὰ πισύσῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν πισύοντά μου τὴν ἀποτέ-
 „ ραν ἀπιστίαν, καὶ βοήθησον. Διετραμμένη ἡμερᾶ, εἶπεν ὁ Κύριος, ἦγεν, σκο-
 „ λιά καὶ σραβή, ὅπῃ δὲν γνωρίζει τὸ εὐθεῖ καὶ τὸ δίκαιον. τὸ δὲ, ἔως πότε
 „ πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; καὶ τὰ ἐξῆς. ἦγεν, ἔως πότε νὰ εἶμαι μετ' ἑσᾶς; φανερώ-
 „ νει, ὅτι ἐπεθύμα τὸν θάνατον, νὰ μισύσῃ ὑπὸ τῶν τὸν μάταιον Κόσμον, νὰ
 „ ὑπά-

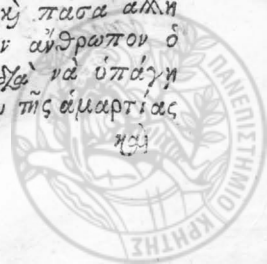

ὕπαρξις εἰς τὸν Πατέρα τε. ἢ ἀγανακτεῖ, ζητῶντας τὸ πάθος τῷ Σταυρῷ τὸ σω-
 τομώτερον, ἢ νὰ μὴ βλέπη τὴν ἀπίστιαν τῆς, ἢ νὰ ἀκῆ τὰς βλασφημίας τῆς.
 Διὰ τῆτο λέγει· ἕως ποῦ ἀνέξομαι ὑμῶν; τῆτεσιν, ἐκάκισα ἢ ἠγανάκησα,
 ἀδικοκώμῃς μὲ ἐσῆς τῆς ἀπίστῃς καὶ ὑβριεῶς, ὅπῃ δὲ γνωρίζετε τὴν ἀλή-
 θειαν, ἀλλὰ μελετᾶτε ἀδικᾶ. Ἐπειδὴ ἐκεῖνοι, ὅπῃ ἐγόγγυζαν ἢ ἐνεδίδξαν τῆς
 Ἀποστόλου, λέγοντες, ὅτι δὲ ἐδύοντο, νὰ διώξωσι Δαιμόνια μὲ τὴν δύ-
 ναμιν τῆ Χριστοῦ, ἢ τὴν χάριν ἢ ἐξουσίαν, ὅπῃ τῆς ἔδωκε νὰ ἰατρῶεν πᾶσαν
 ἀσθένειαν· λέγοντες, λέγω, ταῦτα οἱ ἀγῆκεται, τῆς Ἀποστόλου μεμφομένη, ἢ
 αὐτὸν τὸν Δεσπότην Χριστὸν ἐκατάκειναν. ἢ τῆτο ἢ αὐτὸς ἠγανάκησεν, ἀπέ-
 κωντας, ὅτι τῆς Μαθητῆς ἐσυκοφαντήσαν, ἢ ἐπεὶ οἱ Ἀπόστολοι ὅπῃ ἐδύθησαν
 τὸν λόγον τῆ ἱερῆς κηρύγματος, ἢ μυσαγωγοὶ ἐχειροτονήθησαν, ἢ ἠστράβην παν-
 ταχῶς τὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς Θεολογίας, φωτίζοντες ὅλας ἐκεῖνας ὅπῃ ἐδύθη-
 σαν ὀρθῶς, ἢ ἀκολούθησαν χησῖμα, πιστεύοντες ταῖς διδασκαλίαις τῆς, ἢ τῆτο
 ἀγανακτεῖ ὁ Χριστὸς, ἢ νὰ μὴ καταφρονεῖσιν ἄπο τὴν ἀρχὴν, ἢ διακονοῦν
 τῆς Ἀποστόλου τῆ. Ὑστερα δὲ πάλιν ὑπομῆκει ἢ μακροθυμῶ, ὡς συμπαθῆς Θεὸς
 ἢ φιλανθρώπος, ἢ ἰατρῶει τὸν πάχοντα, ὅχι μὲ ἀνθρώπαρῆσκῃαν, ἀλλὰ
 μὲ πολλῶν ταπεινώσιν. ἢ τῆτο εἶπε πρὸς τὸν Πατέρα τῆ Παιδὸς, ὅτι ἢ πίστις
 ἐδύετο νὰ θεραπείῃ τὸν πάχοντα, ἢ νὰ μὴ φωνῆ πῶς μὲ τὴν ἐδικὴν τῆ δύ-
 ναμιν τὸν ἰατρῶσε. Καὶ ὁ Πατὴρ πάλιν ἐβόησε· πιστῶ Κύριε, βοήθει μοι τῆ
 ἀπίστῃ. τῆτεσιν, ὡς ἀναπληρώσῃ εἰς τὴν ὀλίγην μὲ πίστιν ἢ χάρισμα καὶ ἢ
 δυνάμεις, πανάγαθε Κύριε. „ Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι πολὺς λαὸς ἐσυναχ-
 „ ῃ, ἐπετίμησε ἢ ἐνεδίδξε τὸ ἀκάθαρτον Δαιμόνιον, λέγωντας. Πνεῦμα
 „ ἀλαλον ἢ κωφόν, προσάσασσε νὰ εὔχῃς, ἢ πλέον εἰς αὐτὸν νὰ μὴ εἰσε-
 „ βῃς πάποτε. Τότε ἐφώνησε τὸ Δαιμόνιον, ἢ ἐπῆραξε δυνατὰ ἐκεῖνον, ἢ ἐπει-
 „ τε δὲ γῆκεν. ὁ δὲ νέος ἔμεινεν ὡς νεκρὸς, ἢ ἔλεγον πολλοὶ πῶς ἀπέθανεν,
 „ ἀμὴ ὁ Χριστὸς τὸν ἐσύκασε, ἢ νὰ μὴ ἔχεν οἱ παρῆτες ἢ εἰς αὐτὸν
 ὑποψίαν, πῶς δὲ ἐδύετο νὰ τὸν ἰατρῶσῃ, ὡς οἱ Ἀπόστολοι. διὰ τῆτο ἢ
 δεσποτικῶς μὲ πολλῶν ἐξουσίαν ἐπαρῶσαξε νὰ εὔχῃ τὸ Δαιμόνιον, ἢ τῆ εἶπε,
 νὰ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν δεύτερον. ἢ τῆ ὅστις δὲ εἶναι σερῆς εἰς τὴν πίστιν,
 ἔχει φόβον ἢ ὑστερα νὰ μὴ ὅπῃ ἐφῆ εἰς τὴν ὑπερότερην ἀσθένειαν. Πρότερον τὸν
 ἐπῆραξε δυνατὰ, θέλωντας νὰ τὸν θανατώσῃ, ἀμὴ ἄπο τὴν θεῖαν χάριν ἢ
 δυνάμιν ἐμποδίσῃ, ἢ δὲ τὸν ἀπέκτεινε τέλεια, μόνον ἀφῆσέ τον μισαποθα-
 μῆον, ἢ ὁ Χριστὸς τὸν ἐζῶσαξε μὲ τὴν Θεοκριτῆ καὶ μεγάλῃ τῆ δυνάμει.
 „ Μετὰ ταῦτα, ὅταν ἔμειναν μοναχοὶ μὲ τὸν Χριστὸν οἱ Ἀπόστολοι, τὸν ἠρώτη-
 „ σαν πρῶτα, λέγοντες. ἢ τῆ ἡμεῖς δὲ ἐδύθηθημεν νὰ διώξωμεν τὸ Δαι-
 „ μόνιον; ἢ εἶπον αὐτοῖς. τῆτο τὸ χῆρος δὲ δὲ γαίνει, πᾶρξ μὲ προσδύχῃ
 „ ἢ νηστῖαν. Ἐφοβήθησαν οἱ Ἀπόστολοι, μήπως καὶ ὑστερήθησαν τὴν χάριν,
 ὅπῃ τῆς ἔδωκεν ὁ Κύριος, ἢ δὲ αὐτὸ δὲ εὔγαλαν τὸ Δαιμόνιον. Ἀλλὰ ὁ Κύ-
 ριος, ἀγαπάντας τῆ τὴν ὑποψίαν, τῆς εἶπεν· ὅτι ὅποιος θέλει νὰ διώξῃ Δαι-
 μόνιον, πρέπει νὰ νηστῶεν ἢ οἱ δύο, ἢ μάλιστα ὁ ἄρρωστος, ὅτι ὅταν νηστῶεν
 ἀμφοτέρω, τῆς ἐπακῆει ὁ Θεὸς καλλίτερα. ἢ μόνον νὰ νηστῶεν, ἀλλὰ ἢ νὰ
 προσδύχωνται, ὅτι ὅποιος νηστῶει, προσδύχεται δικολώτερα, ἢ δὲ ἀναβαί-
 νει οἱ καρποὶ τῆ βραμάτων νὰ βαρύνουν τὴν σῶμαχον, ἀλλὰ εἶναι ελαφρὸς, ἢ
 ἐφώνηται ὁ νῆς τῆ νηστῆ πρὸς τὰ βράνια, ἢ φωνάζεται τὴν θεῖαν μεγαλειότητα.

Η προσέχῃ εἶναι πολλαὶ φοβερῆ εἰς τὰς Δαίμονας, τὴν ὁποίαν σεραίνει ἡ
 νησεῖα καὶ δυναμῶνες, ἧς τὸ πρῶτον εἶναι αὐταῖς ἡ δὴ ἀρεταῖς συ-
 ζυγμῆναι πάντοτε. ἀμὴν ὁποῖος ἔφυγᾷ καὶ σπαταλᾷ, δαλδύωντας τῆς κοιλίας
 τῆς, εἶναι δύσκολον νὰ λυθῶδῃ ἀπὸ τῆς δαιμονικῆς μανίας καὶ πείραξιν. Ὁ-
 ποῖος νησεῖαι καὶ προσέχεται, δὲν χρειάζεται πολλαὶ πράγματα, καὶ ὅστις
 πολλαὶ δὲν χρειάζεται, δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἀργύρια, καὶ ὁποῖος δὲν εἶναι φιλάργυ-
 ρος, εἶναι ελεήμων καὶ ὀσπλαγχτος, καὶ ἡ ἐλεημοσύνη ἐνώμην μετὰ τῆς νη-
 σεῖαν, λυθῶνει ἀπὸ τὸν θάνατον τὸν ἀνθρώπου. Ὅταν ἡ κοιλία θλίβεται,
 ἡ καρδία ταπεινῶνεται· καὶ ὅταν ἡ κοιλία θεραπεύεται, ὁ λογισμὸς ὑπερηφα-
 νῶνεται. Ἡ ἐγκράτεια προξενεῖ τὴν ὑγίαν ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ἡ ἀκρασία
 τὴν ἀδύναμιον, καὶ πολλαῖς φοραῖς φέρει καὶ τὸν θάνατον, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τῆς
 πολυφαγίας καὶ μέθης ἀπέθανον, ἐ μόνον σωματικά, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ τῆς
 κολάζεται, ὅπως εἶναι τὸ χειρότερον καὶ ἐλείονότερον. „ Καὶ ἐξελθόντες ἐκεῖ-
 „ θεν, ἐπορεύοντο ἕξ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐδίδασκε τὰς Μαθητὰς αὐτῶν, λέ-
 „ γωντας· Ἰδοὺ ὁ Υἱὸς τῶ ἀνθρώπου ᾠθεαδίδεται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ
 „ θείλην τὸν θάνατόν, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀναστήσεται. Εἰς ταῖς θαυμα-
 περγίαις ἀπέφενε ὁ Κύριος πρὸς τὰς Μαθητὰς καὶ ἕξ τὸ πάθος, ἕξ νὰ μὴ
 νομίση τινὰς, ὅτι δι' ἀδύναμιον ἔπαθεν. εἰς τὴν Γαλιλαίαν δὲ διέβιβον, ἐ-
 πειδὴ ἀκούοντες ἕξ τὸ πάθος οἱ Ἀπόστολοι, δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν
 Ἱερουσόλυμα. Ἐπὶ δὲ ὁ Κύριος πρὸς ἐχώριζεν ἀπὸ λόγου, ἕξ τὴν δὲν ἠθέλη
 νὰ ἰδοῖσι τὸ πάθος, ἕξ νὰ μὴ φοβηθῶσι καὶ διασώσι, λέγοντες· ἕξ τὴν
 ὁ ποσῆτος ἐν δόξῃ, ὅπως ἀνέστη νεκρῶς μετὰ πολλῶν ἐξουσιῶν θεοκρατῶν, καὶ
 τῶ ὑποτάσσονται οἱ ἄγγελοι καὶ ἡ θάλασσα, ἔπεισαν εἰς τὰ βρόχια τῆς φουδύτης
 καὶ τὸν κατακείνουν εἰς θάνατον; Προλέγει λοιπὸν ὁ Κύριος σαφέστατα ὅσα ἔ-
 μελλε νὰ πάθῃ, ἕξ νὰ πληροφορήσῃ τὰς Ἀποστόλους, πῶς τὰ ἕξουσι ὅλα ὡς
 Θεὸς πατριάρχων, καὶ νὰ μὴ ὑπονοήσῃ τινὰς τὸν καιρὸν τῆς σαυρώσεως, πῶς
 δὲν τὸν ἕξουσι, καὶ παρεδόθη εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐχθρῶν, ὡσαν εἷας ἀπλῆς
 ἀνθρώπου, ἀλλὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θείαν οἰκονομίαν τῆς ὀσπλαγχτικῆς,
 πῶς τινὰς δὲν τὸν ἐβίασαν, ἀλλὰ ἐκασίως καὶ θλιματικῶς τῆς ἔλαβε θάνα-
 τον, ὅτι καθὼς ἐπρογνώρισε καθαρῶς καὶ ἐπροφήτευσεν τὰ μέλλοντα, ἔπει καὶ
 νὰ φύγῃ τὸ πάθος ἐδύνατο, ὡς Θεὸς παντοδύναμος. Ἀλλὰ ἕξ νὰ σώσῃ ὅλῃν
 τὴν ἀνθρωπότητα, δι' ὀσπλαγχτικῆν ἀμείψητον, ἐκασίως ἐπαδόθη εἰς θά-
 νατον, καθὼς εἰς ἄλλον τόπον τῆς Εὐαγγελίας τοῦ καὶ Ἰωάννου ἐλεγε. εἰδὲς
 „ αἶρει τὴν ψυχὴν μου ἀπ' ἐμῆ, ἀλλ' ἐγὼ τίθηναι αὐτὴν ἀπ' ἐμαυτοῦ, καὶ ἕξου-
 „ σίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν. Ἀφόντις δὲ εἶπε τὰ σκυθρωπά πρὸς τὰς
 Μαθητὰς πῶς μέλλει νὰ τὸν φουδύσῃ, καὶ τὰς εἶδε πῶς ἐλυπήθησαν, ἐπροεί-
 πε καὶ τὰ χαρῆμῆρα, πῶς ἀναστήσεται τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ δὲν μῆκει πο-
 λὺν καιρὸν εἰς τὸν θάνατον. διδάσκοντας καὶ ἡμᾶς μετὰ τῆς προφητικῆς,
 ὅτι ὅσπερ ἀπὸ τῆς λυπηρᾶς, ἀκολοθεῖσι τὰ χαρῆμῆρα πᾶντοτε. καὶ νὰ μὴ λυ-
 πέμεθεν εἰς τὰς θλίψεις ἀγνωστα, ἀλλὰ νὰ καρπερῆν δι' ἀκαθάρτους εἰς νὰ
 ἔλθῃ καὶ τὰ χαρῆμῆρα. Ὅποταν ἐν μᾶς θρυκλώσῃ συμφορᾶς ἀπροσδό-
 κηταις, ὡς ἐλπίζωμεν καὶ τὰ καλά χαρῆμῆρα. ὅταν δὲ πάλιν μᾶς ἐρχανται
 ἀτυχίαι καὶ ἀπόλαυσις, ὡς καρπερῆν τὰ ἐναντία, ἦγεν, περασμῶς καὶ βᾶ-
 σακα. Ἀλλὰ ὡς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκειμένον, νὰ ἰδοῖμεν πᾶντος εἶναι τῆτος

ὁ δαιμονισμὸς, καὶ ὅτι τὸ ἔπαθε, καὶ ἄλλα ὅσα μᾶς φωτίσει ὁ Κύριος. Πᾶς ἄνθρωπος, ὅτε δὲν κάμνει τὰ θεῖα προσάγματα, ἔχει δαιμόνιον κωφὸν καὶ ἄλαλον. καὶ ποῖος ἄπο ἡμᾶς δὲν ἀδικεῖ τὰ θεῖα προσάγματα; λοιπὸν ὅλοι ἐμμεδον δαιμονισμοί, ὅσοι κάμνωμεν τῷ Διαβόλῳ τὸ θέλημα, καὶ ὄχι τῷ Ποιῆτι καὶ Σωτῆρός μας. Οἱ δαιμονισμοὶ εἶναι καὶ ἕως βόπης, καὶ ἐμπνύσιν, καὶ ἐπίθειςιν, καὶ κατ' ἐπιδρομῶν. Κατὰ ἐμπνύσιν εἶναι, ὅτε τὸν ὁ δαίμων ἀδικεῖ καὶ παροξύνῃ τινὰ νὰ κάμῃ εἴνα κακόν, νὰ φονεύσῃ, νὰ κλέψῃ, ἢ νὰ ἐγκαλέσῃ τινὰ νὰ τὸν ζημιώσῃ, καὶ ἄλλο τι παρόμοιον. Κατὰ ἐπίθειςιν, ὅτε τὸν ἐχθρὸν δαιμόνιον καθολικῶς, ὡς ὁ ἄνωθεν ὅπως ἐγράφημεν, καὶ τὸν βασανίζει διὰ τὰς ἀμαρτίας τας. καὶ κατ' ἐπιδρομῶν, ὅταν ὁ δαίμων ἐπιβληθῇ τὸν ἄνθρωπον νὰ τὸν ἐποσκελίσῃ, νὰ τὸν ῥίξῃ εἰς παντὶ ἀμαρτήμα. λοιπὸν ὅσοι ἀμαρτανῶν, δαιμόνιον ἔχουσι, τὸ ὅποιον ἔρχεται ἄπο ἀπιστίας. ὅτι ὅποιος πιστεύει εἰς τὸν Θεὸν ἐκεῖνος φυλάττει τὰς ἐντολάς τας, καὶ θεμελιώνει τὸ σπῆτι τὸ εἰς τὴν πέτραν, ἢ εἰς τὸν Χριστόν. καὶ φυσῶν οἱ ἀνεμοὶ, καὶ καταβαίνων ἢ βροχαῖς, καὶ οἱ πειρασμοὶ τῷ δαίμονος, καὶ κτυπῶν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην, ὅπως ἔχει καλῶς πίστιν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ δὲν ἐγκρημνίζεται. Οἱ δὲ ἀμαρτωλὸς καὶ ἀπίστος θεμελιώνει εἰς τὴν ἄμμο τὸ σπῆτι τας, καὶ τὸ ἐγκρημνίζεν οἱ ἀνεμοὶ, ἢ τοὶ οἱ πειρασμοὶ τῷ δαίμονος. αὐτὴν τὴν ἀπιστίαν εἶχε καὶ ὁ ποροεφημὸς δαιμονισμὸς. Ὅποιος δὲν πιστεύει τὸν Χριστόν, ἔχει ἄλαλον καὶ κωφὸν δαιμόνιον. ὁμοίως καὶ ὁ φιλάργυρος, ὅς τις ποροσκυνῶ ἄλαλα καὶ κωφὰ δαιμόνια, ἢ γινε τὰ χήματα. διὰ τὰς ὁποίας λέγει ὁ Δαβὶδ, πῶς ἔχεν αὐτία καὶ δὲν ἀνέεσι, σόμα καὶ δὲν σωτυχαίνεσι, καὶ ὀμμάτια καὶ δὲν βλέπεν, νὰ γνωρίσεν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ποροσκυνῶν ἀργύρια, καὶ ἄλλας ἀμαρτίας τελέσιν, ὡς κινεῖσθαι καὶ ἀόητοι, καὶ δὲν παύων ἄπο πλεονεξίας καὶ ἀδικίας, πορνείας καὶ ἀσωτίας, καὶ ἄλλα ὅμοια. καὶ γίνεται, παρόμοιος τῷ ἀλόγων ζώων ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὸν Προφήτην. Εντιμῶν, εἰ σωῆκεν, ἀλλὰ συνεβλήθη τοῖς ἀνόητοις κτελέσει, καὶ ὀμνοῦσθαι αὐτοῖς. Διὰ νὰ κάμνωμεν ἐν τῷ ἐχθρῷ τὰ θελήματα, διὰ τὸ δαίνει τὴν γλῶσσαν, καὶ κλεῖ τὴν ὄψιν μας, διὰ τὸ κωφὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀνέσῃ τῷ Θεῷ τὰ σωτήρια λόγια, καὶ ὁ ἄλαλος δὲν δύναται νὰ εὐχαρισῆσθαι τὸν Θεόν. ἔτε νὰ ἐξαγορεύσῃ τὰς ἀμαρτίας τας. δι' αὐτὸ δαίνει αὐτὰς τὰς δύο αἰδήσεις τὰς ἀνθρώπου ὁ παμπόνηρος Διάβολος, ὅτε τὸν κυριεύσῃ, διὰ νὰ μὴν ἔμπορη νὰ εὐρῇ τὴν σωτηρίαν τὰ ὁ παλαίπαρος. Ὅσοι λοιπὸν δὲν ἀνέεσι τῷ Χριστῷ τὰ σωτήρια λόγια, ἀλλὰ ἀδικεῖσθαι αὐτὰ καὶ καταφρονῶν ὡς ἄφρονες, κωφὸν δαιμόνιον ἔχουσι. Ὅμοίως καὶ ὅσοι δὲν ὁμολογῶσι τὸν Χριστόν Θεόν ἀληθινόν, ἔτε μελετῶσι τὸν νόμον τας, νὰ κάμνωμεν τὰ ποροσκόμματα, ἔτε τὰ πταισμάτα τας συχνάκις ἐξαγορεύονται, ἔχουσι δαιμόνιον ἄλαλον. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅσοι δὲν ὁμολογῶσι πᾶς μέλλει νὰ ἀνασθεῖσθαι ὅλοι, νὰ μᾶς ἀνταποδώσῃ ὁ Χριστὸς κατὰ τὸ ἐπαράγγελμα, νὰ βάλῃ τὰς δικαίας εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ τὰς ἀμαρτωλὸς εἰς τὴν κόλασιν, ὅσοι οἱ ποροσκυνῶν ἔχουσι τὸ δαιμόνιον, καὶ ἀγωνίζεται πᾶσαν ὥραν νὰ τὰς ῥίξῃ εἰς τὴν φωτίαν καὶ εἰς τὰ νερά, νὰ τὰς θανατώσῃ ἐλευθέρως. Πῦρ καὶ σῖα εἶναι ἢ πορνεία καὶ ὁ θυμὸς, καὶ πᾶσα ἄλλη κακὴ ἐπιθυμία, εἰς τὰς ὁποίας ἀμαρτίας ῥίπτει πολλακίς τὸν ἄνθρωπον ὁ Διάβολος, καὶ τὸν ἀδικεῖ νὰ τελέσῃ φόνον καὶ ἄλλα κακά, διὰ νὰ ὀπάσῃ μὲν αὐτὸν εἰς τὴν ἀπώλειαν. Σουκώσθαι λοιπὸν ἄπο τῆν λάσπην τῆς ἀμαρτίας

κὶ βόρβορον, αἰθρατε. φύγε δὲ τὴν αἰχμαλωσίαν τὴν πονηρὰν Δαίμονος, ὅτι
 σὲ βασανίζει ὡς τύραννος, κὶ ἀγωνίζεται γὰρ σὲ φονεῖσθαι, ὡς αἰθραποκτόνος κὶ
 ἀσπλαγχνος, καὶ προσδραμε εἰς τὸν Διαισθλὴν Χεῖρὸν μὲ τὴν μετανοίαν, γὰρ
 σὲ λυβῶσθαι δὲ πῦστον ὤμιον κὶ ἀσπλαγχνον τύραννον, γὰρ μὴ σὲ θανατώσθαι
 ὁ ἀλιπίσιος. Προσδύχε κὶ νησθεὶ πάντοτε, ἕξ' ἢ γὰρ διώξῃς τὸν κωφὸν αὐτὸν κὶ
 ἀλαλον Δαίμονα. κὶ ἄς εἶναι ἀληθινὴ κὶ ἐπαινετὴ ἡ νηστεία σε, ἕξ' ἢ γὰρ γίνε-
 ται κὶ ἡ προσδύχῃ σε δὲ προσδεκτός. Ποία εἶναι νηστεία θεάρετος; λέγει το ὁ μέ-
 γας Βασιλείος, κὶ ἄλλοι Διδάσκαλοι. „ Νηστείαν ἐκ δόξα καὶ βρωμάτων μόνον
 „ τελέσωμεν, ἀλλὰ πάντοτε κακῶν ἀλλοθίωσιν, κὶ τὰ ἐξῆς ἤγεν, καθὼς νησθεύο-
 μεν τὰ φαγία, ἔτω κὶ δὲ ὅλα τὰ κακὰ ἄς ἀπέχωμεν, δὲ τὸν θυμὸν, φθό-
 ρον, κατὰ κερσιν, ψεύδος, μεταρτισμὸς, αἰχρολογία, κὶ φλυαγίσματα, τὰ ὅποια
 λυπῶσι τὰς Ἀγγέλους, κὶ χαροποιῶσι τὰς Δαίμονας. Ἀπὸ ταῦτα τὰ βλαβερά
 κὶ δὲ ἄλλαις αἰχμαργίαις κὶ ανομίαις πρέπει γὰρ δὲ φθόρου ὁλότελα, καθὼς
 ἐγκρατέωμεθον δὲ τὰ βρώματα, ἐὰν θελωμεν γὰρ γνήσιον ὠφέλιμος πρὸς ἡμᾶς
 ἡ νηστεία, κὶ πρὸς τὸν Θεὸν κὶ τὰς Ἀγγέλους δὲ προσδεκτός. Οἱ ὅποιοι, ἤγεν οἱ
 φύλακες τῆς ψυχῆς μας Ἀγγέλοι, παρασέθεν μὲ προσθυμίαν πλησίον μας, ὅταν
 ἔτω θεάρετα νησθεύωμεν, κὶ μᾶς φυλάττεν δὲ τὰς πειρασμὸς τῶν Δαιμόνων, κὶ
 γραφῶσι τὰ ὀνόματά μας εἰς τὰ κατὰ σιχα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, γὰρ λά-
 βωμεν πλάσιον τὸν μισθὸν τῆς κόπης μας, εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνταποδόσεως. Λοιπὸν
 ἄς πεπεδῶμεν καθ' ἑκάστη μὲ τὴν προσδύχῃ κὶ νηστείαν, γὰρ διώκωμεν μα-
 κρὰν δὲ λόγους τὰ ὀλέθρια πάθη, ὅτι μᾶς ἐνοχλεῖν κὶ ταρασσῶσι, κὶ γὰρ
 νικήσωμεν ὅλας τὰς πειρασμὸς τῶν φθονερῶν Δαίμονος. Ὅτι, ὅποιος νησθεύει, κὶ
 μὲ προσοχλῶ προσδύχεται, λεπτοῦται τὸν νῆν κὶ τὴν σάρκα, κὶ γίνεται τῶν ἀνέ-
 μων κωφότερος κὶ ἐλαφρότερος, κὶ ὡς αἰτὸς ὑπόπτερος πετᾷ εἰς τὸ ὕψος, καὶ
 καταλαμβάνει τὰ ἐραῖα, ἐπειδὴ ἔχει τῆς προσδύχῃ τὰς πτέρυγας, τὰς ὁποίας
 καὶ ὁ Προφήτης ἐπαρεκάλετο γὰρ ἔχη, κὶ ἔλεγε. Τίς δώσει μοι πτέρυγας ὡσεὶ
 πτεροῦ, κὶ πεπεδησώμαι; Ὅτι, ὅποιος δὲ ἔχει ταύτας τὰς πτέρυγας, δὲν
 δυνάται γὰρ ὑψωθῆναι δὲ τὰ γήινα, γὰρ φθάσῃ εἰς τὴν τῆς ἀπαθείας κατὰ παν-
 σιν. ἕξ' ἢ τὸ κὶ οἱ Ἀπόστολοι πάντοτε ἐνήσθεον κὶ προσνύχοντο. ἔτω κὶ ἡμεῖς
 ἄς ἀγωνισθῶμεν, ὅταν δυνόμεθον, εἰς αὐτὰς τὰς δύο ἀρετὰς, γὰρ ταῖς δόξα καὶ
 σωμῶν, ἕξ' ἢ γὰρ λυβῶθῶμεν δὲ πᾶσαν δαιμονικὴν πείραξιν. Μὴ λυπῶμεθον
 εἰς τὰς θλίψεις, ὅτι μᾶς ἔρχονται, ἀλλὰ ἄς ἔχωμεν ὑπομονὴν, ἐλπίζοντες
 εἰς τὸν Κύριον, γὰρ μᾶς σείλη κὶ τὰ χαρμόσυνα, γὰρ μεταξὺ ἐφ' ἡμῶν θλίψιν εἰς
 ἀγαθίασιν. Ὁμοίως κὶ εἰς τὰς χαρὰς κὶ τὰ χαρμόσυνα, γὰρ μεταξὺ ἐφ' ἡμῶν ἐπαρσιν,
 γὰρ ἕξ' ἢ γὰρ ἀμέριμοι, ἀλλὰ ἄς καρτερωμεν, πῶς ἔρχονται κὶ ἐναντία, ἤγεν,
 συμφορὰς κὶ βάσανα. Καὶ ἀπλῶς εἰπὲν, ἄς γίνωμεν σώφρονες, γνωστοί,
 σπλαγχνικοί, κὶ ταπεινόφρονες, κὶ πᾶσαν ἄλλω ἀρετῶν μὲ ἔχωμεν ἐπαρσιν,
 γὰρ λυβῶθῶμεν τὴν πυρὸς τῆς ἀπελόγητι κολάσεως, κὶ γὰρ ἐπιτύχωμεν τῆς αἰ-
 νίης ἀγαθίασεως μὲ πᾶν τῶν Ἀγίων, ἐν Χεῖρὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.
 Ω, πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, κὶ προσκυνώσεις, σωὶ τῶν Πατρῶν κὶ Ἀγίων Πνεύ-
 ματι, νῦν κὶ ἀεὶ κὶ εἰς τὰς αἰῶνας. ΑΜΗΝ.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Τὰ μικρὰ παιδίᾳ, ὡς μωρὰ ἢ ἄγνωστα, ἕως ὅπῃ δεικνύονται εἰς τὴν ἄωρον ἡλικίαν ἢ ἀνηθον, δὴ γυρδύεν ἀπὸ τῶν γονεῖς τες συμφέροντα ἢ ἀφέλιμα παράγματα, ἀλλὰ ἄσπερτα ἢ ἀνάρμοστα. Καὶ τῶτο κάμνεν, ἕχατί ἡ νηπιότης ἢ ἀπαιδευσία τες δὴ τὰ φθαίνει νὰ ἑλακύνουσι, ποῖον εἶναι συμφέρον τες ἢ ἀρμόδιον. ὅθεν ἢ οἱ γονεῖς τες, ὅποταν εἶναι γνωστικοὶ ἢ φρόνιμοι, δὴ εὐργον ἐκεῖνο ὅπῃ ζητῶν τὰ παιδείας, νὰ κάμνεν τὸν λόγον τες, ἐξέδραντας, ὅτι δὴ εἶναι πρὸς ἀφέλειά τες ἐκεῖνο τὸ ἀνόητον ζήτημα, ἀλλὰ μόνον ὀπμιλῶνται ἢ σπαδαζουσι, νὰ τὰ δὴγάλην ἀπὸ ἐκεῖνῳ τὴν σφαλερὰν γνώμην, ὡς βλαβερὰ ἢ ἀσύμφερον μὲ φρόνιμα λόγια. Τῶτο τὸ ὅμοιον βλέπομεν εἰς τὴν σημερινῶ ὑπόθεσιν, ὅπῃ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, πῶς ἐσωβίβη ἀναμέσον τῶ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ τῶ Ἀποστόλων τες· οἱ ὅποιοι, ὡς ἀπελεῖς ὅπῃ ἦσαν τότε εἰς τὸν νῦν, ἐπειδὴ ἀκόμι δὴ εἶχε κατέβη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ φωτίσῃ τὸν νῦν τες, νὰ καταλαμβαίνεν τὰ λόγια τῶ Γραφῶν. διότι, ἀφόντις ἀνελήφθη ὁ Χριστὸς εἰς τῶ Οὐρανῶς, ἢ ἐκατέβη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἢ τῶς ἐφώτισε, τότε ἀνοίχθη ὁ νῦς τες, ἢ ἐγνώριζαν ὅλας τῶς Γραφῶς, καὶ ὅσα ὁ Χριστὸς τῶς ἔλεγε πρὸ τῶς σαυρώσεως. Λοιπὸν τινὲς ἀπὸ τῶς Ἀποστόλων ἐζητήσαν ἀπὸ τὸν Διαπότην παράγματα, ὅπῃ τῶς ἐφαινοῖτο πῶς ἦσαν καλὰ ἢ συμφέροντα, ἀμὴ δὴ ἦσαν καὶ ἀλήθειαν ἀφέλιμα. ἕχα τῶτο καὶ ὁ Κύριος δὴ τῶς εἰσήκουεν, ἀλλὰ μάλιστα τῶς ἀπέκοπτεν ἀπὸ ἐκεῖνας τῶς ἀγνώστας αἰτήσεις, ἢ τῶς ἀνείδιξε, καθὼς ὕβρισε τὸν Κορυφαῖον Πέτρον, ἢ τὸν ἐκάλεσε Σατανᾶν, ὅταν τὸν ἐσυμβέλεθε, νὰ μὴ σαυρωθῇ. Καὶ πάλιν σήμερον ἀνείδισε τῶς δύο πορκείας Μαθητῶς, ἦγεν τὸν ἡγαπημώτερον Ἰωάννην, ἢ τὸν ἀδελφὸν αὐτῶ Ἰάκωβον. ἢ τῶς εἶπεν, ὅτι δὴ ἐξέδραν τὴν ἐζητήσαν, ὡς ἀγνώστοι, ἕχατί ἐγύρδυσαν τιμῶ πρὸς καιρον ἢ δόξαν δὴμάραντον, ὡς νῶθεῖς ὅπῃ ἦσαν ἀκόμι ἢ ἀτελείωτοι.

Ἀλλὰ ὡς ἔλθωμεν εἰς τὸ ρητὸν τῶ Εὐαγγελίου, ἕχα νὰ ἐξηγήσωμεν σαφέστερον τὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὴν ὀλίγημας δὴάμην.

„ Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ὅταν ἐμελλε νὰ σαυρωθῇ ὁ Χριστὸς, καὶ καταλαμβαίνεν τῶς δώδεκα Μαθητῶς, ἢ λέγει τες ὅσα ἐμελλε νὰ πάθῃ ἕχα τὴν σωτηρίαν μας. ἦγεν, ἰδὲ ἀναβαῖνον μεν εἰς τὸ Ἱεροσόλυμα, ἢ θάλα ἀθροδοθῇ εἰς τῶς Ἀρχιερεῖς ἢ Γραμματεῖς, νὰ μὲ κατακρίνεν εἰς θάνατον, νὰ μὲ ἐμπαίξεν, νὰ μὲ σαυρώσεν, ἢ τὴν τρίτῳ ἡμέραν νὰ ἀναστῆθῶ, ἢ τὰ ἐξῆς, καθὼς ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος ἐγραφε. Προλέγει ὁ Χριστὸς πῶς Ἀποστόλοις τὰ μέλλοντα ἕχα δύο αἰτία. εἷνα μὴ, ἕχα νὰ τὰ ἀκούσαν ποροπότερα ὅσα ἐμελλε νὰ πάθῃ, ἕνα μὴ πολυπικραθῶσι τότε ἐπάνω εἰς τὴν ἄωρον, βλέποντες τὸν ἕτως καταπο-

μεθρον εἰς θάνατον ἄτιμον. Ἐπεὶ δὲ, ὅποταν ἰξέρη τινὰς ἀπορίτερα τῷ θλίψιν, ὅπως μέλλει νὰ τῷ ἔλθῃ, δὴ πολυτιμωραίνεται τότε ἐπάνω εἰς τῷ ἄραν, ὡσαυτὸς ὅταν τῷ ἔλθῃ ἕξαστα καὶ ἀποσδόκητα. Δεύτερον δὲ, ἔχει νὰ μάθωσιν ἀκριβῶς, ὅτι ἐκασίως μὲ τὸ θελήματι τὰ ἔπαθεν. ἐπειδὴ, καθὼς τὰ ἐπορογνώριζε, καὶ τὰ ἐποροφῆδωσιν ὅλατι τὰ παθήματα, ἔπως ἐδωῖετο νὰ κρυφθῇ ὅπως ἠθέλων, ἢ καὶ νὰ φύγη μακρῶν νὰ μὴ τὸν σαυράσασιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐδωῖετο, ἀμὴ δὴ ἠθέλησε, φανερόν εἶναι πῶς θεληματικῶς τὰ ἔπαθε. καὶ ὅλα τὰ ἐποροφῆδωσε, ἔχει νὰ μὴ σκανδαλιθῇ τότε εἰς τὸ πάθος τινὰς Ἀπόστολος, τὴν ὁποίαν ἐπήρα ἕξωρα, ἦγεν τὴν δώδεκα, καὶ τὴν ἐφανέρωσε τὸ μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας τε, ἔχει νὰ τὴν πληροφορήσῃ, ὅτι ἔχει νὰ λυθῶσῃ ὅλων τῶν ἀνθρωπότητι ἄπο τῶν αἰχμαλωτίων τῶν Δαίμονος, ἐπήγαγεν ἐκασίως νὰ λάβῃ ὁ ἀναμάρτιτος ἐκεῖνον τὸν ἰπτονείδιστον θάνατον.

„ Τότε ἔρχονται πρὸς αὐτὸν ὁ Γάβριος καὶ Ἰωάννης οἱ Υἱοὶ τοῦ Ζαβεδαίου, λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλουμε νὰ μῶς κάμῃς εἶτι ζῆτήτωμεν. Λέγει τὴν ὁ Χριστὸς, τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω; καὶ ἐκεῖνοι τῷ εἶπασιν. δὸς μῶς ἕξασιν, νὰ καθίσῃ ὁ ἑνὸς εἰς τῷ δεξιῶν σου μεριῶν, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τῷ ζερβίῳ, καὶ τῷ δόξαν τῆς Βασιλείας σου. Λέγει τὴν ὁ Κύριος. δὴ ἰξόριτε πε τί ζητᾶτε. διῶδατε νὰ πίετε τὸ ποτήριον, ὅπως ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὅπως ἐγὼ βαπτίζομαι, νὰ βαπτιθῆτε; καὶ ἐκεῖνοι εἶπον, διῶδατε. Ἀπὸ δύο αἰτίας ἐπαθρακινήθησαν τῶτοι οἱ δύο Ἀπόστολοι, ἢ νὰ ζητήσῃν τὸ πρῶτον αὐτὸ ἄπο τὸν Διδάσκαλον. μία μὲν εἶναι, ἔχει ἰξήασιν μὲ τὸν Χριστὸν συγγενεῖν, καὶ ἔχει ἠγάπα τὸν Ἰωάννην πρῶτον, ἔχει τὸ ἔβαναν εἰς τὸν νῦν τὴν, ὡς μεγαλήτεροι ἄπο τῶν ἄλλων καὶ τῶν Χριστῶν συγγενεῖς, νὰ τὴν δώσῃ τοῖσιν ἀξίωμα. ἢ ἄλλη αἰτία εἶναι, ὅτι ἐνόμιζαν πῶς ὁ Χριστὸς ὑπήγαγε ἔχει νὰ ἴσῃ Βασιλεὺς εἰς τὴν Ἱεροσόλυμα, ἔχει τούτο τῷ ἐζήτησαν τῷ πρῶτον καθεδρίαν χωρὶς σκέψιν. Ἀλλὰ ὁ Δεσπότης Χριστὸς, ὅπως ἠγάπα ὅλους τῶν Ἀποστόλων ἴσῃ, καὶ δὴ ὑπήγαγε ἔχει νὰ λάβῃ Βασιλείαν, ἀλλὰ ἐμπαιγμῶς καὶ θάνατον, τὴν ὡνείδισε, λέγωντες. δὴ ἰξόριτε τί γυροῦσιν. ὡσαυτὸς νὰ τοὺς ἔλεθρ, ἐσεῖς θαρρῆτε, πῶς ὑπάγω νὰ ἴσῃ Βασιλεὺς εἰς τῷ γῆν, καὶ μῶς ζητᾶτε πρῶτον καθεδρίας καὶ ἀξιώματα ἐπίγεια, νὰ σᾶς ἀποτιμῶσω, ὡς συγγενεῖς μὲ καὶ σάρκα, ἄπο τῶν ἄλλων μὲ Μαθητῶν πρῶτον, ἀμὴ δὴ ἰξόριτε τί ζητᾶτε, ὅτι ἡ Βασιλεία καὶ δόξα μὲ δὴ εἶναι ἐπίγειος, ἀλλὰ ἐραῖος ὑπὲρ νῦν καὶ λόγον ἀνθρώπων. καὶ ὅς τις ἀξιοθῆναι νὰ καθίσῃ πλησίον μὲ, ὑπερβαίνει τὰ Σαραφίμ καὶ τὰ λοιπὰ ἐραῖα τέγματα. Ἐγὼ σᾶς προσκαλῶ εἰς πάθη καὶ θάνατον πρῶτον, ἔχει δὴ ἰξόριτε τὸ συμφέρον σας, ἀκόμη σαρκικοὶ εἶσιν, καὶ δὴ γνωρίζετε τὰ τῶν Πνεύματος, ἀκόμη δὴ ἐφατίθητε ἄπο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, νὰ καταλάβετε τὰ κενρυμμένα μυστήρια τῆς θείας συγκαταβάσεως. Ἐσεῖς νομίζετε, ὅτι ἂν βασιλεύτω εἰς τὴν Ἱεροσόλυμα θέλω νὰ ἔχω ἄλλων πρῶτος, καὶ ἄλλων ὑστέρος, ἔχει τῶτο μῶς ζητᾶτε πρῶτον ἀγνωστα, τὰ ὁποῖα ἂς γυροῦσιν, ὡς σαρκικοὶ, οἱ ἐθνηκοὶ ἠγεμόνες καὶ ἄρχοντες, ἀμὴ εἰς ἐσᾶς δὴ θέλω νὰ δόξασται αὐτὴ ἡ ὑπερφανία καὶ ἔπαρσις; ἀμὴ ὁποῖος θέλει νὰ ἴσῃ πρῶτος ἄπο ἐσᾶς, εἰς τῷ ἐραῖον Βασιλείαν μου, ἂς ἴσῃ ἐδῶ ὅλων τῶν ἄλλων ὑπόδουλος. Καὶ λάβετε ὑπόδειγμα ἄπο λόγου μὲ, ὅπως εἶμαι Δεσπότης πάντων, καὶ ἠλθῶ

ἦλθα νὰ θῶ ἄκονος, καὶ νὰ φθαδῶσω τὴν ψυχὴν μου εἰς θάνατον, ἵνα νὰ λυθῶσω τὴν δούλην μου. Πλὴν, ἐπειδὴ ζητᾶτε παρῶτα καὶ ἀξιάματα, ἐγὼ νὰ σᾶς ἐρμηνεύσω τὸν τρόπον νὰ τ' ἀποκησῆτε, ὄχι φθάρτα καὶ κρόσσικα, ὅπως σήμερον εἶναι, καὶ αἰετιοὶ ἀφανίζονται, ἀλλὰ ἀφθάρτα καὶ αἰάνια, εἰς τὴν αὐτὴν Ἱερουσαλὴμ ἀόρατα καὶ ὑράνια, ὅπως δὴ παρέρχονται πῶποτε. ἦγεν, νὰ μιμηθῆτε τὸν ἐδικόν μου θάνατον, τὸ ποτήριον ὅπως πίνω ἐγὼ ἀπὸ τῆς Ἀρχιερεῖς, νὰ πῖετε καὶ ἐσεῖς. Τὸν ὁποῖον θάνατον ὀνομάζω ποτήριον, ὅτι καθὼς ἐκεῖνος ὅπως πίνει εἷνα ποτήριον οἶνον ἀποκοιμᾶται, ἔγω καὶ ὅς τις λάβῃ θάνατον ἵνα τὴν ἀγάπην μου δὴ ἀποθάνει, ἀλλὰ κοιμᾶται ἕως τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, καὶ τότε ἐγείρεται νὰ συμβασιλεύῃ μετ' ἐμὲ αἰώνια.

„ Διωαδε πῖεν τὸ ποτήριον, ὅπως ἐγὼ πίνω, καὶ νὰ βαπτισθῆτε τὸ βάπτισμα, ὅπως ἐγὼ βαπτίζομαι; Θέλετε βαπτισθῆ, καὶ νὰ πῖετε τὸ ποτήριον, τὸ δὲ πῶς, νὰ καθίσετε ἀπὸ τὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰν μου, δὴ εἶναι ἐδικόν μου νὰ σᾶς τὸ δῶσω, ἀλλὰ ἐκείνων, ὅπως δι' αὐτὴν ἡτοιμάθη. Καθὼς εἶπε τὸν θάνατον ποτήριον, ἔγω τὸν ὀνομάζω καὶ Βάπτισμα. ἔπος εἶναι καὶ ὁ ἵνα Χριστὸν θάνατος. ἦγεν τὸ μαρτύριον, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τιμιώτερον τῷ Βαπτίσματος, ἵνα με δούτερος ῥύπης δὴ μολυβῆται. Τῆτο τὸ Βάπτισμα, λέγει ἐδῶ ὁ Χριστὸς, νὰ βαπτισθῶν οἱ Ἀπόστολοι, ἦγεν νὰ χύσεν τὸ αἷμα τῆς ἀγάπης, νὰ καθαρῶσεν καὶ νὰ ξεπλυθῶν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας τῆς, καθὼς ἐκεῖνος ἔχουσε τὸ πολυτίμητον Αἷμα, ἵνα νὰ καθαρῶσεν τὴν φύσιν μας. Ἀμὴ ἐκεῖνοι ἐνόμισον, ὅτι ἵνα ποτήριον καὶ Βάπτισμα αἰδιτὸν τῆς ἐλευθέρου, ὅπως εἶχαν οἱ Ἰσραῆλιται σιωπήθειαν νὰ βαπτίζονται παρῶτα, ἦγεν νὰ ξεπλυθῶνται, καὶ ἕτερον νὰ φάγωσι, ἵνα τῆτο ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἐδύναστο νὰ τὸ κάμνῃ. „ Τὸ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἕξ ἀνωτέρω μου, καὶ ἔστιν ἐμὸν δῆνα, ἀλλ' οἷς ἡτοιμάσαι. Εἰς τῆτον τὸν λόγον ἔχουσι τινὲς πολὺν πόθον νὰ μάθωσιν τὴν ἀκρίβειαν, ἵνα λέγει ὁ Χριστὸς, πῶς δὴ δύνεται νὰ δοξάσῃ ἄλλος, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνος, ὅπως ἡτοιμάθη δι' αὐτὴν τῆς δόξης ὁ σέφανος; Ἀκῶσατε τὴν ἐξήγησιν. Καθὼς ὅταν καθῆται εἰς τὸν θρόνον τῆς αἰῶνος Βασιλείας ὁπίσθιος, καὶ γίνεται ἰσχυρότερος, ἦγεν ἔχουσαν οἱ στρατιῶται μετ' ἄλλοι, καὶ ἀγωνίζονται, τίς νὰ πολεμήσῃ καλύτερα, νὰ λάβῃ τὸ χάρισμα, ὅπως ἔταξεν ὁ Βασιλεὺς νὰ δώσῃ ἐκεῖνος, ὅπως ὁ Θεὸς σὺν τῆς ἄλλης εἰς τὴν τέχνην τῆς πολέμου καὶ δυνάμιν, ἐὰν ὑπάγῃ τινὰς φίλος τῷ Βασιλεῖ, νὰ τῆς ζήτησῃ ἐκεῖνο τὸ χάρισμα, δὴ ἡμπορεῖ νὰ τῆς τὸ χάρισμα μετὰ δικαιοσύνην, ἐπειδὴ ἔταξε νὰ τὸ δώσῃ ἐκεῖνος, ὅπως νικήσῃ τῆς ἄλλης εἰς τὸν πόλεμον. μάλιστα ἐὰν εἶναι καλὸς κερτῆς, ὁρέπει νὰ τὸν ὑβείσῃ, ἵνα ἐζήτησῃ νὰ λάβῃ τὸ χάρισμα, ὅπως δὴ τῆς ὁρέπει, μετὰ τὸ νὰ μὴ ἐκοπίασεν. ἔγω καὶ ὁ ὑράνιος Βασιλεὺς, ὡς κερτῆς δικαιοσύνης δὴ ἡμπορεῖ, ἦγεν δὴ θέλει νὰ δώσῃ τὸν σέφανον τῆς δόξης ἐκείνων ὅπως δὴ ἐκοπίασαν, ἵνα τῆτο λέγει πρὸς τῆς Μαθητῶν καὶ φίλων τῶν. Ἐσεῖς μὲν, ὡς τέκνα τῆς Ζηβεδαίου, θέλετε μαρτυρήσῃ ἵνα τὴν ἀγάπην μου, νὰ λάβετε θάνατον ἵνα τὴν ἀλήθειαν. ἀμὴ ἐὰν ὑρεθῆ τινὰς νὰ λάβῃ τὸ αὐτὸ μαρτύριον, καὶ νὰ ἔχη ὅλας τῆς ἄλλης ἀρετῆς, θέλει τιμηθῆ ἀπὸ ἐσᾶς ὡς ἄλλοτερον. Ἀκούοντες δὴ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰν, μὴ νομίζετε, ὅτι ἵνα καθέδραν λέγει ἡ Γραφή, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὴ καθῆται, ἀλλὰ γροικᾶται ἵνα τιμῆται μετὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν. Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα, ἐβαρέθησαν ἵνα τὸν Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον. ὁ

„ δὲ Ἰησοῦς ἐπροσκάλεισε τὰς Ἀποστόλους ὅλους, καὶ λέγει τὸς· Ἰδεῖτε, πῶς
 „ οἱ Ἐβραῖοι ἔχον σωτήριον, νὰ ἐρίζον τὰς μικρὰς οἱ μεγάλοι, καὶ τὰς
 „ ἐξουσιάζουσιν, ἀλλὰ εἰς ἐσὰς δὲν θέλω νὰ γίνεταί τῶτο· ἀμὴ ὅποιος θέλει
 „ νὰ ᾄῃ παῶτος, ἅς εἶναι ὀλονῶν ὑπόδαλος. καθὼς καὶ ἐγὼ δὲν ἤλθα δὲ
 „ νὰ μὲ ὑπηρετήσω, ἀλλὰ δὲ νὰ ὑπηρετήσω, καὶ νὰ λάβω δὲ πολλὰς θανά-
 „ τον. Ὡς ἄνθρωποι καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἐφθόνησαν, δὲ τῶτο ἐλυπήθησαν, πῶς
 „ ἐκεῖνοι οἱ δύο ἐζήτησαν νὰ τιμηθῶν παρὰ τὸν ἄλλον. Ἐ μόνον δὲ τότε, ἀλλὰ καὶ
 „ ποιοῦντα ἐδλίβοντο ὀλίγον, βλέποντες ἐκεῖνος τὰς δύο, πῶς ἦσαν ἄπο
 „ τὸν Χριστὸν ποιοῦντα ἄλλοι, ἀμὴ ἔχασιν ὑπομονὴν, δὲ ἐκεῖνοι δὲν τὸ ἐζήτη-
 „ σαν· ἀμὴ τὰρα ὅπῃ τὰς ἦσαν ὅτι αὐτοὶ ἐγύρουν τὴν τιμὴν, ἠγανάκτη-
 „ σαν, καὶ τὰς ἐκατέβην. Ἀλλὰ τότε μὲν, ὡς ἀπλεῖς ὅπῃ ἦσαν καὶ ἀρχαῖοι
 „ ἐζήτησαν τὴν ποιοῦντα, ἀμὴ ὑτέρα βλέπομεν εἰς τὰς παρὰ τὸν καὶ βίβας τὰς,
 „ ὅτι οὐκ ἔστιν ὀλονῶν ἐποιοῦντα μὲ πολλὴν κατείνωσιν, καὶ τὸ ἐδίδα τὰ παρὰ τὸν,
 „ καθὼς ὁ Χριστὸς ἐπαγγέλλει, καὶ τὰς ἐδίδαξε τότε παρὰ τὸν παρὰ τὸν, καὶ ἐκατέ-
 „ παρὰ τὸν, καὶ ἰκανῶς ἐνεθέτησαν, ἔπω λέγωντας· Οἱ Ἀρχόντες τῆς ἐθνῶν, ὡς
 „ ἀπιστοὶ ποιοῦντα παρὰ τὸν, καὶ τυραννικῶς τὰ ἀρπάξον, ὡς ὑπερήφανοι, ἀμὴ οἱ
 „ Μαθηταί μου θέλω νὰ εἶναι ταπεινοὶ καὶ μέτριοι. καὶ ὅποιος θέλει νὰ εἶναι με-
 „ γάλος, ἅς ᾄῃ ὀλονῶν διάκονος, ἐπειδὴ τῶτο εἶναι σημεῖον καὶ γνώρισμα με-
 „ γάλος καὶ ἡγανάκτησης ψυχῆς, νὰ καταδέχεται νὰ ὑπηρετῆ τὰς ἄλλας. καὶ ὅποιοι
 „ τινὰς ἔ μόνον ὑπηρετῆ, ἀλλὰ καὶ θανατωθῆ δὲ τὸν ὑπηρετῆμεν, τῶτο εἶναι
 „ πάλιν μεγαλῆτερον καὶ θαυμασιώτερον. Ὅμως αὐτὴ ἡ ὑπηρετία, καὶ τὸ θρόνον
 „ συγκατάβασις, ἔγνωσιν ὑψώματα καὶ δόξα πάντων ἐπεραίων καὶ ἐπιγείων, ὅτι,
 „ παρὰ τὸν νὰ ᾄῃ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῆς Θεῆς ἄνθρωπος, μόνον οἱ Ἄγγελοι τὸν
 „ ἐγνώριζαν καὶ ἐδόξαζον, ἀμὴ ἀπὸ τῆς ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐσαυρώθη ὡς ἄν-
 „ θρωπος ὁ φιλαῦθρωπος, δὲν ἔχει μόνον τὴν εἰς τὰς Οὐρανὸς δόξαν, ἀλλὰ καὶ
 „ ἄλλω δόξαν προσέλαβεν εἰς ὄλλω τὴν Οἰκουμένην, καὶ ἐβασιλεύουσιν εἰς ἅπα-
 „ σαν τὴν ὑψηλὴν· καὶ πᾶσαι αἱ ἡμέραι, φυλαὶ, καὶ γλῶσσαι τῆς γῆς χρεωσικῶς
 „ καὶ θεοπροπῶς τὸν δόξαζον, μεγαλύνοντες καὶ θαυμάζοντες τὴν ἀκραν τὴν συγ-
 „ καταβάσιν καὶ θαυλαγχρῆσαν ἀνεκδιήγητον. Καθὼς ἐν ἐκεῖνος ἐκαταδέχθη καὶ
 „ ἐκατέβη ἄπο τὰς Οὐρανὸς, καὶ ἐταπεινώθη νὰ λάβῃ δὲ ἄλλω μορφῶν, καὶ νὰ σαυ-
 „ ρωθῆ δὲ τὴν ἀγάπῃ μας, ἔπω καὶ ἡμεῖς ἅς ἔχωμεν οὐκ ἔστιν ὀλονῶν τα-
 „ πείνωσιν. Ὁ Χριστὸς ἐκατέβη εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, καὶ ὑπεράνω πᾶ-
 „ των τῶν Οὐρανῶν ἀνέβη, καὶ δὲν τὸν ἐμπόδισε ποσῶς ἡ καταβάσις εἰς τὴν
 „ ἀνάβασιν. Ἄς ταπεινωθῆμεν ἐν καὶ ἡμεῖς, δὲ νὰ ὑψωθῆμεν, καὶ νὰ σωθῆ-
 „ μεν μὲ τὴν ἐκείνου καταφρόνησιν. ὅτι δὲ τῶτο ὑπέμεινε ποσῶς ὁ Κύριος,
 „ δὲ νὰ μᾶς δείξῃ ὁδὸν ὑψώσεως τὴν ταπεινώσιν, καὶ ἔγνωσιν αὐτὸς παρὰ τὸν
 „ τύπος καὶ ὑπόδειγμα παρὰ τὸν σωτηρίαν εἰς ὅλους μας, δὲ νὰ πληρώσῃ καὶ εἰς τὴν
 „ σάρκασίν τε πᾶσαν τὴν κτίσιν τῆς δεσποτέας τε. ὅτι μὲ τὴν Θεοῦ ἐπλή-
 „ ρει τὰ πάντα καὶ πρῶτερον, ὡς πανταχῶ παρὰ καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὡς ἀγα-
 „ θός καὶ ἀποδότης. Αὐτὸς ἔδωκε τοῖς ἀνθρώποις διάφορα ἀξιώματα, ἄλλας
 „ ἐκαμῆ Ἀποστόλους, ἄλλας Προφήτας, Εὐαγγελιστὰς, Διδασκάλους καὶ Ποιμῆνας,
 „ δὲ νὰ καταρτίζον τὰς πιστὰς, νὰ τὰς σεργάνωσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς βασιλείας,
 „ καὶ εἰς οἰκοδομὴν τῆς σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς· καὶ μᾶς ἔδωκεν αὐτὰς τὰς
 „ ἡμετέρας τῆς χαρισμάτων μὲ σοφίαν πολλὴν παρὰ τὸ συμφέρον μας, καὶ τὴν

μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τς. Καὶ πᾶς εἰς, καὶ τὸ χάρισμα ὅπῃ ἔλαβεν, εἶναι χρεώσῃς νὰ ὑπηρετῇ ἐπιμελῶς τὴν ἑκκονίαν, ὅπῃ ὅπως εἶδη, πρὸς οἰκοδομίαν τῆς σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Χριστοῦ, καὶ νὰ ὑπερμαχῇ ὅσον δυνάται, νὰ ὀδηγῇ τὰς πιστὰς, νὰ τὰς φέρῃ εἰς τὴν τελειότητα. Λοιπὸν ὅλοι ἄς προσέχωμε μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ὅσοι ἐλάβομεν χάρισματα, νὰ οἰκοδομηθῶμεν καὶ νὰ ἀφιλέμεν εἰς τὸν ἄλλον μας ἀδελφόν, καὶ μὴ φθονῇ ὁ μικρὸς τὸν μεγαλιώτερον, νὰ ἀμελή τὴν ἑκκονίαν, ὅτι καὶ τὰ λόγια ζημιώνει, καὶ ἄλλως σύρει πρὸς τὴν ἀπώλειαν. Ἐὰν ἄλλος ἔλαβε μεγαλιώτερον χάρισμα, ἔχει καὶ κόπον περισσότερον. καὶ εἰὰ ἀμελήσῃ τὴν ἑκκονίαν, λαμβάνει πλεονέκτημα τιμωρίας καὶ πειρασμῶν. Καθολικὰ ὁ φθόνος εἶναι ἑβελικὸν ἀνόμημα, καὶ μάλιστα νὰ φθονῆς τὸ καλὸν τῆς Ἐκκλησίας, μὴ γίνετο. Ὅλοι, ὅσοι ἔλαβον δὲ τὸν Θεὸν δωρεῶν καὶ χάρισμα, ἄς κοπιᾶζεν εἰς δόξαν Θεοῦ νὰ στεριώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ μὴ πολυπραγμονέσῃ, νὰ φθονῆν εἰς τὰ θεῖα χάρισματα. ἀλλὰ μάλιστα ἄς βῆμεν καὶ ἄς φοβῶμεν τὰς ἀγίας ἐντολάς. καὶ ἄς φυλάττῃ τῆς ἀγάπης τὸν συνδέσμον ἀκατάλυτον καὶ ἀσάλευτον. ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, ἡ κεφαλὴ πάντων καὶ Δεσπότης καὶ Κύριος. καὶ εἰὰ τὴν ἀγάπην φυλάξωμεν, κληρονομήσωμεν ὅλα τὰ αγαθὰ καὶ σωτήρια εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ τὴν ἐραίνον. Ἐπειδὴ γὰρ ὅλα ταῦτα ἐμάθομεν, ἄς σκεδάσωμεν νὰ ἀποκτήσωμεν πρότερον δὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς τὴν ταπεινώσῃ, ἐπειδὴ εἶπεν ὁ ἀφ' αὐτῆς Κύριος, ὅτι Ὁποῖος ταπεινῶνεται, ἡυψώσεται, καὶ ὅς τις ὑπερηφανύεται, θείλει ταπεινωθῆναι, νὰ βαλῆται, καὶ θῆ μὲ τὰς ὑπερηφάνους καὶ ὅπως κακοδαίμονες εἰς τὴν ἀτελεύτητον γέενναν, νὰ συγκαταφλέγονται τέτοις, ὡς τέτων ὁμόφρονες. Ὅς τις εἶναι λοιπὸν εἰς εἰσὸς μεγαλιώτερος, μὴ φρονῇ μεγάλη ὑπὲρ τῆς ἀλλοῦ, νὰ τὰς καταφρονῇ ἀνόητα, ὅτι ἀδελφοὶ εἴμεθεν ὅλοι δὲ εἰς τὸν Θεὸν καὶ κτίστην μας, καὶ δὲ μίαν Μητέρα τὴν ἀγίαν κολυμβήθραν, ἔξαναγεννηθῆμεν. μίαν πίσιν ἔχομεν, καὶ εἰς εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ὁμολογῶμεν ἅπαντες. Ἐὰν ἐν ἀρετῇ τινὰς εἰς τὴν ἀρετὴν ὑψιλότερος, μὴ διετίξῃ καὶ μὴ καταφρονῇ τὸν μικρότερον, ὅτι δυνατὸν εἶναι καὶ τὴν σήμερον νὰ ἀγωνισθῇ τινὲς τόσον, ὅπῃ νὰ γίνῃ ὡς περ τὰς παλαιὰς, καὶ καλλίτεροι, ὅτι δυνατὸς εἶναι ὁ Θεὸς νὰ τὰς βοηθήσῃ ἐν δειλίῳ σῶσιν. Ἄς ταπεινωθῶμεν ἔν, ἀδελφοὶ, ἐξ ὅλης καρδίας, ἵνα νὰ μᾶς ὑψώσῃ ὁ Κύριος, ὅτι καθολικὰ θύρα τῆς Παραδείσου εἶναι ἡ θεία ταπεινώσις. Λοιπὸν ὅς τις ποθεῖ καὶ ὀρέγεται νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐραίνον Βασιλείαν μὲ δ' κολίαν, ἄς ὑπάγῃ δὲ τὴν θύραν νὰ εἰσέλθῃ, ἡ ὅποια εἶναι καταπολλὰ σὸν καὶ χαμηλὴ, καὶ δὲ χαρῶσιν οἱ ὑψιλοὶ καὶ μετέωροι, ἵνα εἶναι γεμάτοι ἀνεμοὶ ὑπερηφανίας, καὶ δὲ μικραίνῃν οἱ τάλαντες. Πόσοι ἦσαν δεδωξαμένοι καὶ ὑπερήφανοι, ἀλλὰ ἔγιναν καταδικασμένοι καὶ ἄτιμοι; διότι ὅλα τὰ Κόσμος τὰ τὰ ἀξιώματα εἶναι μάταια καὶ φούσκα, ὡς ἀνεμος, ἡ ὡς καπνὸς καὶ σμῆνον, ὅπῃ εἰς μίαν στιγμήν ἀφανίζονται, καθὼς εἶπεν ὁ Ἡσαΐας. Πᾶσα δόξα ἀνθρώπων, εἶναι ὡς ἄθος χόρτος. Ἐξηράθη τὸ χόρταρι, καὶ τὸ ἄθος τὸ ἔπεσον. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὅλας ἡ δόξαις παρέρχονται ὡσεὶ ὄνειρος, καὶ ὡς ἄθος τὸ χόρτος ἀφανίζονται, ἄς ταῖς καταφρονήσωμεν, καὶ μὴ ἀγαπῶμεν πρῶτα, ζημίας πρόξενον. ἀλλὰ ἄς σκεδάσωμεν νὰ μιμηθῶμεν τὸν Δεσπότην, ἀπολεθῶντες τὸν μὲ ταπεινωφροσύνην καὶ μετριοψία, καὶ μὲ θλίψεις καὶ βάσανα, καθὼς ἐκείνος ἐπρόσβαλεν, εἰὰ ποθεῖμεν νὰ μᾶς κάμῃ καὶ κληρονομήσῃ τῆς Βασιλείας τς. Οἱ Ἀπόστολοι

λοι τῷ ἐξίτησαν παρτεία εἰς τῆτον τὸν Κόσμον καὶ ἀξιώματα, καὶ ἐκεῖνος τὸς εἶπε, ὡς καλοὶ Μαθηταὶ καὶ δυνάμοι, καὶ ἐπονείδισον θάνατον. εἰς τὸ ὅποιον ὑπήκουσαν, ὡς καλοὶ Μαθηταὶ καὶ δυνάμοι, καὶ κατεφρόνησαν ὅλα τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ ὡς ἄχρηστα σκύβαλα, ἵνα ἐκληρονομήσωσιν τὰ αἰώνια. καὶ μετὰ ταῦτα θλίψεις καὶ διαγωγὰς ὅπως ἔπαθον, ὑπέστησαν Βασιλείαν καὶ εὐφροσύνην ἀπέραντον. Ὁ μακάριος Πέτρος, ἡ πέτρα καὶ βάσις τῆς Πίσεως, ἐσαυρώθη ἁπλῶς τῷ ἀγάπῳ τῷ Χριστῷ ἀνάποδα. ὁ Φίλος Παῦλος ἀπειφαλίδθη ἁπλῶς τῷ Πίσιν. ὁ Ἀνδρέας, καὶ οἱ ἑπτάλοιοι Ἀπόστολοι ὅλοι ἁπλῶς τῷ Χριστῷ ἐμαρτύρησαν. Ἀλλὰ, καὶ παρὰ τὰ μαρτυρία, καθεκάστῃ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ ἀπέθνησκον, ἐπειδὴ εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν τὸς ἐβασταίνον, καὶ ἅπασαν εἰς τόπον ἐδίωκον, καὶ ἀνείδιζον, καὶ τὸς ἐδίδραν, καὶ ἄλλαις μυθίας ἐσνοχωρίας καὶ κακώσεως τὸς ἐκαμναν, ἵνα ἐκληρονομήσωσιν τὰ αἰώνια. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἡμεῖς ἡμεῖς, ἁπλῶς τῷ ἀγάπῳ τῷ Χριστῷ, ὑπέμεναν, ὡς χαριστῶντες αὐτὸν εἰς τὰ θλίψεις τὸς, μάλιστα δὲ καὶ ἐχαίροντο, καθὼς εἰς τὰς παρὰ τὰς εἰς τὸ συναξάριον φαίνεται. καὶ ὅχι μόνον οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ Μάρτυρες, Ὁμολογηταὶ, καὶ Ὅσιοι ἕως ἡκολέθησαν τῷ Χριστῷ, καὶ πάντες οἱ Ἄγγιλοι, ὅθεν καὶ κληρονομοὶ τῆς Βασιλείας τῆς ἐξουσίας. Οὕτως καὶ τὸς, ὅς τις θείλῃ ἀγαθῶς συγληρονομοῦσιν εἰς τὴν δόξαν ἐκείνην καὶ ἀρρήτων ἀγαθῶν ἀγαθῶν, ὡς κακοπαθήσῃ ἐδὼ παρὰ ὥρας μετὰ θάφους θλίψεις καὶ βασάνων, καὶ ἀξιοῦσιν τῆς αἰωνίου εὐφροσύνης καὶ ὀπολαύσεως, καθὼς ἐκεῖνος εἶπε πολλαῖς, καὶ λέγει μὲν εἰς τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον. „ Μὴ τρεῖς καὶ ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς μὲν εἶναι ὅσοι φυλάξουσιν τὰς ἐπιτολάς μὲν, καὶ πελειώσῃ τὸν λόγον μὲν ὅσοι μετὰ ἀπολεθῆσιν, καὶ θανατωθῆσιν ἁπλῶς τῷ ἀγάπῳ μὲν. ὅσοι ἀγωνίζονται εἰς τὴν ἀσκήσιν, καὶ ταλαιπωρῶσιν τὴν σάρκα μὲν τῷ ἐγκράτειον, καὶ ὅσοι ἀγαπῶσιν τὴν δικαιοσύνην, καὶ δὲν ἀδικῶσιν τὸς ἀδελφούς, ἀλλὰ συμπονεῖσιν καὶ ἐλεῶσιν τὸς πένιτας ὅσοι ἔχουσιν ταλαιπωρίας καὶ πειρασμούς, καὶ ἄλλαις ἐσνοχωρίας καὶ κολασήματα, αὐτοὶ θείλῃ ἀγαθῶς συγληρονομοὶ τῆς Βασιλείας μὲν. Ὅς τις ἔν ἐχει ἐδὼ εἰς τῆτον τὸν Κόσμον ἀπάουσι τιμῶν καὶ δόξαν καὶ πᾶσαν ἀντήρκειαν, καὶ λέγει, πῶς εἶναι τῷ Χριστῷ Μαθητῆς καὶ τῷ Ἀποστόλων ἁγῶνος, ἵνα δέξεται καὶ γελᾷ τῷ λόγῳ τῷ ὁ αἰσῆτος. ἐπειδὴ ἐμαθητῆς ἀρέπει να μίμηται καὶ να συζητῆται τὸν Διδάσκαλον, καὶ κάμνηται παρὰ τὰς εἰς τὸς, εἰδὲ δὲν εἶναι μαθητῆς τῷ, ἀλλὰ ἀλλότριος. πλὴν ἵνα να μὴ μακρῶν πολλαῖς ὁ λόγος μὲν, ὡς ἐλθῶμεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιτολάς. Ἀς ταπεινωθῶμεν ἐδὼ πρόσκαιρα, να δοξασθῶμεν αἰώνια. Καλότυχος ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει καὶ πολιτείαν ὑψηλὴν καὶ θείαν, καὶ ταπεινὸν φρόνημα. ὅτι ἀνάθαρτος εἰς τὸν Κύριον πᾶς ὑψηλοκαρδῶς. ἡ ἐπαρσις ὅχι μόνον δὲν κάμνει κενὴ ὄφελος, ἀλλὰ μᾶλλον ζημῶν ἀνείκασον, καὶ ἐὰν ἔχωμεν καὶ τινα ἀρετῶν, αὐτὴ σκορπιζέσθαι καὶ ἀφανίζει τῷ. ἡ δὲ ταπεινοφροσύνη ὑψώνει τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἐὰν δὲν ἔχη καὶ ἄλλαις ἀρεταῖς, μόνον αὐτὴ τὸν φθαίνει να μὴ κολαθῆ καὶ ἀλήθειαν. Ἀς ἀποδοσῶμεν λοιπὸν, να ἀποκτήσωμεν κατὰ τὴν τῷ Χριστῷ ἀρετῶν, ἵνα να ἔχωμεν καὶ εἰς τὴν παρὰ τὴν ζωὴν εἰρήνην πολλὴν καὶ ἀπάουσι, δὲν ἔχοντες παρτεία καὶ ἀξιώματα, καὶ τῷ μετὰ τὴν ζωὴν να ὀπολαύσωμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. Ω, ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὸς αἰῶνας τῷ αἰῶνας.

ΑΜΗΝ.

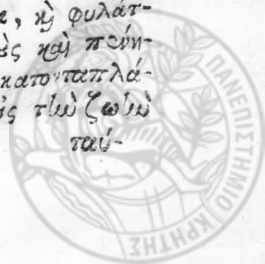

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΙΩΝ.

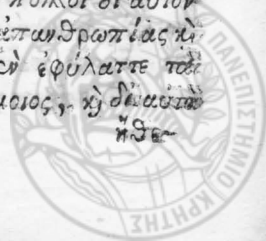
ΕΤΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Επέρασεν ὁ χειμῶνος καὶ ἦλθε τὸ πολυπόθητον ἔαρ, ἦγαν ἡ ἀνοιξίς, καὶ βλέπομεν τὴν κτίσιν ἀναθάλασσαν, τὰ δένδρα ἀνθισμύα, τὴν γῆν χλοοφορέσαν ἀπὸ τῆς χορταίειας, τὰ πετεινὰ κοιλαδῶσι χαρήμενα, καὶ τὰ ἄλλα ὅλα ἀνακαινόμενα. Ταῦτα βλέποντες καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, τὰ λογικὰ κτίσματα, εὐφραυνόμεσθα ἀγαλλόμενοι, καὶ δοξάζοντες μεγαλύνοντες, καὶ θαυμάζοντες τὸν ἀεισοπέηνον Θεὸν, ὅτι ἔκαμε, καὶ μετασπιδάζει ὅλην τὴν κτίσιν, καὶ ἀνακαινίζει μὲ τὴν σοφίαν θαυμάσιον. Ἀλλὰ καθὼς βλέπομεν αὐτὰ τὰ ἀναιδήτητα κτίσματα καὶ ἀνακαινίζονται, ἔτι πρέπει καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐγκαινιάζωμεσθα, καὶ νὰ ἐλθωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας συλλογιζόμενοι τὸ αἴτιον τῆς κτίσεως, ὅτι ἐὰν μὴ ὑποδεχθῆ ἡ κτίσις πρότερον τὸν καιρὸν τῆς χειμῶνος, βροχαῖς καὶ χιόνιας καὶ ἀνεμοτέραχον, δὲν ἔρχεται εἰς ἀνανέωσιν. καὶ ἐὰν δὲν ποτιθῆ ἡ γῆ ἀπὸ ταῖς βροχαῖς, δὲν βλαστᾷ, νὰ θρέψῃ τὰ σπέρματα, νὰ δώσῃ τῆς γεωργίας τὸν καρπὸν πολυπλάσιον μὲ τὴν δόλογιαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνέργειαν. Οὕτω καὶ ὁ ἀνακαινισμὸς τῆς ψυχῆς ἔχει αἴτιον τὸν νοσητὸν χειμῶνα τῆς πειρασμῶν καὶ τῆς θλίψεων. ὅτι ἐὰν δὲν χιονισθῆ ἡ ψυχὴ πρότερον, καὶ δὲν λελικωθῆ ἀπὸ ταῖς θλίψεσι, σκοτωθείαι καὶ θεώσασαι, δὲν δύναται νὰ ἀνθήσῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ τὰς ἀρετὰς, νὰ ἔλθῃ εἰς ἀνακαινισμὸν τῆς πνευματικῆς ὠραιότητος. Διὰ τὴν τὴν σὰς ἀδελφάκαλῶν, Χριστιανῶν δυσεβέστατοι, ἄς ὑπομείνωμεν πᾶσαν σκοτωσίαν καὶ κάκωσιν, καὶ ὅλας τὰς πειρασμὰς ὅτι ἐλθουσιν ἀπὸ ἀνθρώπων καὶ δαίμονας, καὶ μὴ γογγύσωμεν, ἀλλὰ ἄς διχαρισθῶμεν τὸν Κύριον, ὅτι μᾶς παιδεύει πρόσκαιρα, ἵνα νὰ δοξαθῆμεν αἰώνια. καὶ ὅσον ὑπομείνωμεν θελεποτέρως θλίψεις καὶ βάσανα, τόσον δόξασωμεν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ ἀνέσιν καὶ δόξασωμεν ἀνέκφραστον. Ἰδὲ ὁ καιρὸς τῆς ἐγκρατείας παρέρχεται, ὁ χρόνος ἔμβαίνει τῆς μετνοίας, ὁ ψυχοφιλήτης ἀγῶνας καὶ πόλεμος καταλύεται, καὶ ὁ σφοδρὸς καὶ Νυμφίος Χριστὸς ἐγγίζει πλίσσιον μας. Ἐσίμωσε τὸ Ἄγιον Πάχος, καὶ ἀποτίθενται τοῖς ἀγωνιζομένοις οἱ σέφανοι. λοιπὸν ἄς ἀρτυρήσωμεν νὰ μὴ μᾶς ὄρῃ ὁ Νυμφίος ἀποκοιμισμένους, νὰ σφαλίσῃ ἡ θύρα, καὶ μείνωμεν ἀτεφάνωτοι. Ἰδὲ ἐπέρασεν ἡ ἀγία Τεσσαρακοστή, καὶ ἔφθασεν ὁ καιρὸς τοῦ Ἁγίου Παθῶν τοῦ Σωτήρος μας, λοιπὸν ἄς αὐξήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν κόπον τῆς ἐγκρατείας θελεποτέρων. ἄς καρποφορήσωμεν καρπὰς πνευματικὰς, χαρὰν, εἰρήνην, μακροθυμίαν, χρηστότητα. ἄς φιλοξενήσωμεν τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ὅτι μᾶς ἔξοφει πλεσιποπόροχα, ὅτι μακάριος, ὅστις ἔξοφει τὸν Χριστὸν μὲ ἔργα καλὰ καὶ θεάριστα, καὶ φυλάττει τὰς ἐπιτάξεις ἀποδοσάλοτα, καὶ μάλιστα ἐλεεῖ τὸς πτωχοὺς καὶ πτωχίας, ὅτι ὁ πτωχὸς λαμβάνει τὸν μισθὸν εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῆς ἑκατονταπλάσιον. Μακάριος καὶ ὅστις συγκοπιᾷ μὲ τὸν Δεσπότην Χριστὸν εἰς τὴν ζωὴν ταύ-

πνίπται, καὶ μάλισα τότε εἰς τὴν Ἀγίαν Ἑβδομάδα τῆς Πάσχα, καὶ συγκακοπαθήσῃ, καὶ καὶ συσαυρωθῆ μετ' ἡμετέρας, προσδύχας, καὶ δάκρυα, ὅτι αὐτὸς θέλει συνανασθῆ, καὶ συνωδξαθῆ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας. Ἀς ἔλθωμεν ἔν εἰς τὸ Γερόν Εὐαγγέλιον, καὶ ἀκούσωμεν τί μᾶς διηγᾶται ὁ ἀγαπῶν καὶ ἠγαπημῆτος Μαθητῆς, ἔτι λέγωντας.

„ Πρὸ ἕξ ἡμερῶν τῆς Πάχα, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου Λάζαρος, εἰς τὸν οἶκον Μαρίας καὶ Μάρθα, καὶ ἐστῆ παρ' αὐτοῖς. ἡ δὲ Μάρθα διηκόνει, καὶ ὁ Λάζαρος ἦδεν. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Λάζαρος ἔφαγε καὶ ἔπινε καθ' ἡμέραν, τὸ ἦτον σημεῖον ἀφ' ὧν αὐτὸς ἀναστάσεως καὶ ἀναβιώσεως. καὶ ἦτον εἰς τὸ σῆμα τῆς Μάρθα ἡ φιλεία, ἦταν τὸ ἄριστον, ὅτι αὐταῖς ἡ δὴ ἀδελφαῖς, Μαρία καὶ Μάρθα, ἀγαπήσαν καὶ πολλὰ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἐφιλοξενῶσαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ μάλισα ὑτέρα ἀφ' ἧς ἀνέστησε τὸν Λάζαρον. Τινὲς λέγουσιν, ὅτι εἰς ἄλλο σῆμα ἔγινε τὸ τὸ φίλον, ἀλλὰ δὴ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ Ἰωάννης δὴ λέγεται. ἡ δὲ Μάρθα διηκόνει, ὅτι καὶ αὐτὴ ἦτον μαθήτρια, καὶ εἶχε πρὸς τὸν Χριστὸν πολλὴν ἀγάπην καὶ ἀνείκεσον δέξασθαι, καὶ δὴ ἐσοχάζετο αὐτῆς, μόνον αὐτὸν ὑπερέτα ὀπιμελέσασθαι, ὡς Θεόν, καὶ ὅχι ἀνθρώπον. „ Διὰ τὸ καὶ τὸ πολύτιμον μύρον ἐκείνο ἔχουσαν εἰς τὰς ἀρχαῖς τῆς πόδας τῆς, καὶ μετὰ τὰς πλοκάμους τῆς κεφαλῆς τῆς τὰς ἐσφόνγιζε. καὶ ὁ μὲν Ἰσίδας τὴν ἐκατάδικασεν, ἀμὴν ὁ Χριστὸς τὴν ἐπαίνεσε, καὶ τὸν εἶπεν. ἄφες αὐτῷ, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιφανείας μὲς τετήρηκεν αὐτό. Ταῦτα μόνον τῆς εἶπεν ὁ Κύριος, ἀμὴν δὴ τὸν ἠλεγξεν, ἔτε ποσῶς τὸν ἀνείκεσον, ὡς μακρόθυμος, καὶ δὴ καὶ μὴ τῆς δόση αἰτίαν καὶ σκανδαλιθῆ, ἀγκαλὰ καὶ ἰξόρην, ὅτι αὐτὸς ἐμελλε καὶ τὸν ἀποδώσει, καὶ τὸ ἐφανέρωσε πρότερον, ὅταν εἶπεν. „ οἷας δὴ εἰς τὰς Ἀποστόλους εἶναι Διάβολος. Μετὰ ταῦτα ἐφανέρωσε, πῶς τὸν ἰξόρην ἀποδώσει, ἀμὴν φανερὰ δὴ τὸν ἠλεγξε δὴ ἀποδώσει, ἡ ὡς φιλάργυρον καὶ ἀχάριστον, δὴ καὶ τῆς φράξῃ πάσων κακῶν ὀπιβεβληνῶν καὶ ὀπολογίαν τῆς πονηρίας καὶ ἀγνώμοτος. Δι' ἔλεγχον. ἄφες τῷ, μὴ τὴν κατακρίνῃς δὴ τὸ μύρον, ὅτι ὀπιταυτῆ τὸ ἐφύλαξεν ἕως τότε, ὅπως σιμῶται ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιφανείας μὲς. ὡς περὶ καὶ τῆς ἔλεγχον, ἐὰν μὲς μισῶς καὶ ἐχθρότητας, ἐχει ὀλίγη ὑπομονὴ ἕως τὸν θάνατόν μὲς, ὅπως εἶναι γλήγορα, καὶ προτίτερα πάλιν τὰς εἶπεν, ἐμὴ δὴ ἔχετε πάντοτε. Αὐτὰ καὶ ἕτερα εἶπεν ὁ Θεός, δὴ καὶ μαλαξῆ τὴν σκληρότητα τῆς ἀποδοῦ, καὶ τὰς πόδας τῆς ἐπλυνε τὴν νύκτα ἐκεῖνου, καὶ τὸν ἐφίλοξε μετὰ τὰς Ἀποστόλους καὶ φίλους τῆς, ἀλλὰ δὴ δὴ ἀλαβήθη ποσῶς τὰς ἀπεργεσίας, ἔτε πρὸς συμπάθειαν τινὰ ἐφ' ἑαυτὴν, ὡς Θεοῦ ἀνήμερον. „ Ἐγὼ ἔν ὄχλος πολὺς ἐκ τῆς Ἰουδαίας, ὅτι ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπήγασιν ἐκεῖ, ὅχι μόνον δὴ τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ δὴ καὶ ἰδῶσιν καὶ τὸν Λάζαρον ὅπως ἀνέστησε. Τὸ τὸ μέγα θαυμάσιον βλέποντες ὀπιπέδωσαν εἰς τὸν Χριστὸν ἀσεβῆσαι. οἱ δὲ μισοὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἀρχόντες δὴ τὰς ἐφ' ἑαυτοῖς ἡ ἐδική τῆς κακία, ἀλλὰ ἐσυμβεβλήθησαν καὶ φονεύσαν καὶ τὸν Λάζαρον, δὴ καὶ μὴ τὸν βλέπῃ ὁ λαὸς, καὶ πιστεύωσιν. „ Ἐβεβλήθησαν, γὰρ φησὶν, οἱ Ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ὀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὀπήγανον τῆς Ἰουδαίων, καὶ ὀπίσθον εἰς τὸν Ἰησοῦν. ὡς τῆς ἐπιφανείας καὶ ἀγνωσίας τῆς. εἰς τὸν Χριστὸν μὲς δὴ εἰσέλασιν ἀπόρασιν, ὅτι δὴ ἐφύλαττε τὸ Σάββατον, καὶ ἔλεγε πῶς ἦτον μετὰ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα Ἰσους καὶ ὁμοιος, καὶ δὴ αὐτὸν ἦδεν.

ἤθελαν νὰ τὸν θανατώσῃν, ἔξ' ἡ νὰ μὴ ἔλθῃν οἱ Ῥωμαῖοι, νὰ τὴν πᾶρῃν τὸν τόπον ἢ τὸ Βασίλειον. ἀμὴν ὁ Λάζαρος, τί τὴν ἔπτασε; πῶς ἀνέστη ἕκαστος νεκρὸς ἡμάρτοσε; Βλέπεις, πῶς εἶναι φονικὴ ἢ γνώμη τὴν ἀποαιρέσει; ὡς τὴν ἀγνωσίας αὐτῶν ἢ τυφλότητος. Πολλὰ σημεῖα ἐτέλεσεν ὁ Χριστὸς ἢ θαυμάσια ἀπειρα, τὸν Παραλύτον ἤγειρεν, ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα πρὸς αὐτὸν, τυφλὸς ἐφώτισε, δαιμονισμῶν ἰατρῶσε, ἢ πολλὰς ἀδουεῖς ἐθεράπευσε, ἢ ἄλλως νεκρὸς ἐξανέστη. Καὶ δεὺ ἐθελώθησαν τὸσον εἰς αὐτὸς οἱ φοβεῖς Ἰουδαῖοι, ὅσον εἰς τὸν Λάζαρον, ἔξ' ἡ τὸν ἔργον θαυμασιώτερον, ἢ ὁ ἀνθρώπος χρησιμώτερος. Καὶ ἐσωάζοντο πολλοὶ νὰ τὸν βλέπῃν, ὡς δῶκημον ἀνθρώπον, καὶ ἀφίνασι τῶν ἑορτῶν, ἢ δεὺ ὑπήγαγον τὸσον εἰς τὸν Ναὸν, ὅσον εἰς τὸν ἀνασημῶν Λάζαρον. ἔξ' ἡ τὸτο ἀποφάσισαν ἢ αὐτὸν νὰ φονδέσῃσι, ἔξ' ἡ νὰ μὴ τὸν βλέπῃν πολλοὶ, νὰ πισδέσῃσι. Καὶ τὸσον ἦσαν εἰς τὸ κακὸν βουθισμῶν ἀπὸ τὸν φθόνον τὴν, ὅπῃ ἐνόμιζαν, πῶς δεὺ εἶχασιν ἀμαρτίαν, νὰ φονδέσῃν τὴν ἀνδραύως οἱ πρὸς αὐτὸν, μὴ βάνοντες εἰς τὸν νῦν τὴν Νόμον, ἢ φονδέσει. ἢ τὸν Προφήτῳ, ὅπῃ τὴν ἐγκαλεῖ, πῶς εἶναι τὰ χεῖρά τὴν γεμάτα αἵματα. „ Τῆ ἐπαύριον „ ὄχλος πολὺς, ὁ ἐλθὼν εἰς τῶν ἑορτῶν, ἀκῶσαντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐρχεται εἰς „ Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων, ἢ ἔξῃλθον εἰς ἀπάτησιν αὐτῶν, „ ἢ ἐκραζον λέγοντες. Ὡσαννά, δόλομημῶς ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὁ ἄλλος Εὐαγγελιστὴς λέγει, πῶς ἔβανον εἰς τῶν γῆν καὶ ὑπέστρωσαν εἰς τὰ ποδάριά τὴν τὰ ῥῆχά τὴν, ἢ ὅτι ἡ Πόλις ὅλη ἐσείδη. λοιπὸν καὶ οἱ δῶα ἀληθῶς εἶσι. Καὶ μετὰ πολλῶν τιμῶν εἰσῆλθον εἰς τῶν Ἱερουσαλήμ ὁ Κύριος, ὅτι ἔξ' ἡ τῶν μεγάλῳ θαυματουργίαν ὅπῃ ἐκαμῆν εἰς τὸν Λάζαρον, τὸν ἐπῆρῃν ὁ λαὸς εἰς θεοματόπερῳ δόξα βῆσαι, ἢ γεν, ὁ ἀπλῶς ὄχλος, ὅπῃ ἦσαν ἀκακοὶ ἢ ἀπονήρῳτοι ἀνθρώποι. ἀμὴν οἱ πενηρῳὶ Γραμματεῖς ἢ Φαρισαῖοι τὸν ἐμισῶσαν ὡς φθονεροὶ χειρότερα, ἐπειδὴ ὁ φθόνος σκοτίζει τὸν ἀνθρώπον, ἢ δεὺ γνωρίζε τὸ συμφέρον τὴν. „ Εὐρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτῶν, καθῶς ὅπῃ „ γεγραμμῶν. Ἰδὲ ὁ Βασιλεὺς σε ἐρχεται ἐπὶ πάως ὄν. Μὴ φοβῆ θύγατρ Σιών, ὅτι ὁ Βασιλεὺς σε τῶτος, ὅπῃ ἐρχεται τῶρα εἰς ἐσῶα, δεὺ εἶναι θρασὺς ἢ υπερήφανος, ὡσαν τὴν ἀποπίτερῳ ἀλλὰ ποῶτον πρῶτος, ταπεινός, καὶ ἢ ἡμέρος ὅπῃ δεὺ κάθεται ἐπάνω εἰς ἄλογα χρυσοχάλινα καὶ πολυτίμα, ἀλλὰ εἰς ἐῶα πελάει ὄν καταφρονημῶν ἢ δὲτελέσῃτον. „ Ταῦτε δὲ ἐκ ἐγνώσαν οἱ „ Μαθηταὶ αὐτῶ τὸ πρῶτον. ἀλλ' ὅτε ἐδοξάδη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήθησαν, ὅτι ταῦ „ τα ἢ ἐπ' αὐτῶ γεγραμμῶα. Ὡς ἀτελεῖς ὅπῃ ἦσαν ἀκόμῃ ἕως τότε οἱ Ἀπόστολοι, δεὺ ἐκαταλάμβανον ἀκρῶς τὰ χροῶμῃα, ἕως ὅπῃ ὁ Χριστὸς ἀνέστη, ἢ τὴν ἔδωκε φωτισμὸν ἢ Πνεῦμα Ἄγιον, ἢ τότε ἐγιναν τέλει, ἢ ἐγνωρίζαν τὰ θεῖα μυστήρια. Ἄλλος Εὐαγγελιστὴς λέγει, πῶς ἔσειλε Μαθητᾶς ὁ Κύριος, ἢ τὴν εἶπε, νὰ λύσῃν τῶν ὄνον, ἢ τὸν πᾶλλον, ἢ τῶτος δεὺ τὰ εἶπῃν ἔπος. ἀλλὰ ἢ τὰ δῶα ἐγιναν, πλῆθ' ὁ Ἰωάννης τὸ γράφει σωτομῶτερα, ὅτι τῶτος ἐγραψον ὑστερα ἀπὸ τὴν ἄλλως ἔχεις τὸ Εὐαγγέλιον, ἀφ' ἡ ἀγνώσε τὰ ἐδικά τὴν, ἢ ὅσα δεὺ ἐγραψον αὐτοὶ, τῶτος ἀνπλήρωσε. ἢ ἐκεῖνα ὅπῃ ἐγραψον ἐκεῖνοι, ἀφῆκεν αὐτὸς, ὄχι τὰ κυριώτερα, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ μικρότερα. Οἱ ὄχλοι ἐβάσασον τὰ Βαῖα τῶν φοινίκων ἢ ἐλαίων, ἢ ὑπέστρωσαν τὰ ἰμάτια, φανερώοντες ὅτι μεγαλιώτερος ἦτον ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν Προφήτας, ἢ ἔξ' ἡ τῶτο ἔλεγον. Εὐλογημῶς ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Τὰ δὲ Βαῖα ἐβάσασον εἰς σημεῖον τῆς νίκης, ὅπῃ ἐμίλλε νὰ λάβῃ ὁ

βη ὁ Κύριος εἰς ὀλίγας ἡμέρας, πατήσας τὸν θάνατον. Ὅτι ἐπειδὴ ὕστερα μὲν τὴν ἡμέραν αὐτὴν αἰάσασιν, δὲν ἐβόλει νὰ τὴν κάμῃ τὴν φήμην ὅτι ἔσπερον, ἀκονόμησεν ὁ Θεὸς καὶ τὴν τὴν ἔκαμαν πρότερον. ὅτι εἰς τὴν Ῥώμην εἶχασιν ποιαὺτὴν συνήθειαν, ὅταν ἡ Ψελε νικήσῃ τινὰς Βασιλεῖς, ἢ Ἀρχοντας πὺς ἐχθρὸς εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ὑπέσπερον εἰς τὴν πῶλιν Ἑσπαιχχος καὶ χαρῆμνος, τὸν ἐσεφανῶσαν ἀπὸ βλασάεια δάφνης καὶ φοινικίας, καὶ ἄλλων ὁμοίων δένδρων αἰεδαλῶν, τρεῖσιν, ὅτι δὲν πίπτει τὰ φύλλα τες πάνποτε, ἀλλὰ εἶναι ἔσπερα τὰ βλασάεια καὶ θάλλουσι πάνποτε, καὶ μάλισα ἡ φοινικία ὅτι κάμνει κάθε χρόνον καινέεια βλασάεια ἄμορφα, τὸ ὅποιον δένδρον λέγουσιν οἱ Φυσιολόγοι αἰτήπιον, ἔσπετι ἐναντιώνεται εἰς τὸ βάρος θαυμασιώτατα, ἦγεν, ἀσπεπάσῃσιν ἀπὸ τῆς ἔσπερας φοίνικος, δὲν σκεδρῶνεν κάτω, ὡσαν ταῖς ἄλλαις ἔσπεραις ἐλαίας, πόνυκα, ἐρυδὸς καὶ τῆς ἄλλων δένδρων, ἀλλὰ σκεδρῶνεν ἐπαύῃσιν πρὸς τὸ βάρος τὴν δάμματος, καὶ ἀντιμάχονται. ὁμοίως καὶ δένδρον χλωρὸν φοίνικος ἀπὸ τύχη καὶ κλίσει εἰς ἄνα μέρος, καὶ νὰ τὴν δέσῃν εἰς τὴν κορυφῆν εἰς ἄνα βαρυλίθον, ὀρθαίνεται, καὶ σκεδρῶναι τὸν λίθον ὑψηλότερα, ὅτι ἐκ φύσεως ἔχει πῆστον ἰδίωμα. Διὰ τὸ τοῦτο καὶ οἱ ζαχαράφοι ἰσοεῖσαν τὸς Ἀγίους Μάρτυρας, ἀνδρας καὶ γυναῖκας, καὶ κρατῶσιν εἰς ἄνα κλαδὶ φοίνικος, ἦγεν, πῶς ἐμειναν ἀνδρειομῆροι καὶ αἰτήπιτοι, καὶ ἐνίκησαν τὸς Τυραίνους Βασιλεῖς καὶ τὸς Δαίμονας, καὶ δὲν ἐδειλίασαν πρὸς καιρὸν θάνατον, ἔσπετι νὰ ἔσπεσαν ἀθάνατοι πάνποτε, καὶ ἔσπετι πῶρα μὲν τὸν Δεσπότην συμβασιλεύουσι. Κατὰ τὴν παλαιὰν γῆν ταύτῃσιν συνήθειαν, ἔλαβαν καὶ οἱ Ἐβραῖοι τὸς φοίνικας, καὶ ἑτέρων δένδρων κλάδους αἰεδαλῶν, καὶ πορεύοντες τὸν Δεσπότην καὶ Βασιλέα, ὡς νικητῶν τὴν θανάτω, κρᾶζοντες Ὡσαντὰ, ἀλλογημῆρος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγον τὰ μικρὰ παιδία ἀπὸ τὸν Δεσπότην πειρωτισμῶνα, ὡς ἄνακα καὶ ἀπονήρῳτα, ὁμοίως καὶ ὁ κοινὸς λαὸς καὶ ἀρχάμματος, ὅτι δὲν εἶχασιν φόδον εἰς τὸς καρδίας τες. Οἱ δὲ φόδονοροὶ καὶ κάκισοι Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἐπέλογο, καὶ ἐφόδονεσαν εἰς τὴν τιμὴν ταύτῃσιν τὴν Χρῆσιν, καὶ ἐμελετῶσαν τὴν τὴν Δικαίαν οἱ ἀδικοὶ ἀδικα, καὶ ἔκαμαν συμβέλια νὰ τὸν θανατώσῃν, ὅταν ἄρωσι καιρὸν ἐπιπέδειον. Ὡς τὸς ἀχαρῆσι καὶ ἀγνωσίαισιν τὰ παιδία ἀνδρῶν, καὶ οἱ πατέρες ἐβλασφήμῃν. οἱ ἄνακοι παῖδες καὶ ἀπονήρῳτοι ἐκραζον, ἀλλογημῆρος ὁ ἐρχόμενος εἰς τὴν Κυρία τὸ ὄνομα, καὶ αὐτοὶ οἱ πειρωτισμῶροι καὶ κάκισοι ἐφῶνάζον, ἄρον ἄρον σαύρωσον αὐτὸν. Ὡς τὸς ταχίσιν ἐπαλλαγῆς καὶ μεταβολῆς τῆς πρὸς καιρὸν τιμῶν, καὶ πόσον ἐγγίγορα μεταξέονται. τὴν Κυριακῇ ὑποδέχθησαν μὲν ποσαύτῃσιν δόξαν οἱ Ἱεροσολυμίται τὸν Κύριον, καὶ μεγαλοφῶνως αὐτὸν ἐφήμῃσαν, καὶ τὴν Παρασκῶδῃ τὸν ἔδειραν ἀσπλαγχνῶνα καὶ ἀνδρῶν, καὶ τὸν ἐσαύρωσαν ὀλόγομον, ὡς περ νὰ ἦτον τινὸς κακοποῖδος καὶ ἀδικος. τὴν Κυριακῇ ἐφῶνῶσαν καὶ γῆς τὰ ρῆχά τες, ἔσπετι νὰ τὸν τιμῆσῃν ὡς Βασιλέα καὶ Δεσπότην, ὡς ἔσπετι, καὶ τὴν Παρασκῶδῃ τὸν ἐγύμνωσον, καὶ ὡς κακῶρον τὸν ἐθανάτωσαν οἱ ἀδικοὶ καὶ ἀχαρῆσοι. Λάβετε λοιπὸν, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, ὠφελείας ὑποδείγμα. καὶ ὅταν σᾶς τιμῶσιν οἱ ἀνθρώποιοι καὶ σᾶς δόξᾶσιν, μὲν ὑπερηφῶνέσθε, ὅτι ἡ τιμὴ ἐκείνη εἶναι προσωρινὴ καὶ ἄσπετος, καὶ ἀπολεσθε μὲν ταῦτα ἀτιμία καὶ καταφρόνησις. Καὶ πάλιν, ὅταν σᾶς ὑβείζῃν δικαίως ἢ ἀδικα, μὴ πικραίνεσθε, νὰ μισατε ἐκείνους ὅτι σᾶς μισῶν καὶ ὑβείζουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον δέεσθε πρὸς τὸν Δεσπότην νὰ τὸς συχωρήσῃ τὸ πταίσισμον, καθὼς αὐτὸς ὁ ἀμνηστικός ἐλεγε. Πάτερμῃ, συχωρήσαί τες, ὅτι δὲν ἰξῶνεν τί κά-

μνησιν. Οὕτως εἶναι ἀρέπον, νὰ λέγωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ὅλας τὰς θλίψεις
 μας, νὰ ᾤθακαλέωμεν θεὸν ἐκείνος, ὅτε μᾶς θλίβῃσι. καὶ τότε ὁ Κύριος βλέ-
 πωντας τὴν καλὴν μας προαίρεσιν, ελαφρύνει τὰς θλίψεις μας, τὴς ἐχθρὸς μας
 παιδεύει ὡς δίκαιος, καὶ ἡμᾶς βραβεύει, ὡς ἐλεήμων καὶ πολυδύσπλαγχος.
 Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν. Ἡ αἰτία ὅτε ἐκάθισεν ὁ Δεσπότης
 εἰς τὸ ὄναριον ἦτον, πρῶτον μὲν, θεὸν νὰ πληρωθῇ ἡ Προφητεία, καθὼς ἐκέ-
 ρασατε. Δεύτερον δὲ, ὁ πᾶλος ἐκεῖνος, ἦγεν τὸ ὄναριον, ἐπορεύσανεν ἡμᾶς πρὸς
 ἔσθην, ὅτε εἰμῶμεν ὡς τὰ πελάγια ἄγρια καὶ ἀκάθικτα, πίπτοντες συχνάκις
 εἰς ἐγκριμνάς τῆς ἀμαρτίας καὶ βάραθρα, καὶ λαβρόντες εἰδῶλα κωφὰ καὶ ἀνά-
 ρητα. Καὶ αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, ὡς παντελεήμων καὶ πολυδύσπλαγχος
 ἐκαταδέχθη νὰ καθίσῃ ἐπ' αὐτῶν μας, θεὸν νὰ μᾶς ταπεινώσῃ, νὰ λάβωμεν
 γνώσιν καὶ συνέστιν νὰ γνωρίσωμεν τὸν Ποιτὴν καὶ Σωτῆρά μας. νὰ ᾤνωμεν δε-
 λοίτε, νὰ μᾶς δοξάσῃ παντοτινῶς εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῆ τῶν ἑραίων. Καὶ
 καλότοχοι ὅσοι φυλάξεν τὰ ἀγίατα καὶ ψυχασωτήρια προστάγματα, νὰ εὐνο-
 χωρηθῶν θεληματικῶς ἐδῶ πρόσκαιρα, ὅτι πολλῶν καὶ μεγάλων ἀνάπαυσιν
 μέλλει νὰ κληρονομήσῃ εἰς τὸν Παράδεισον. Καὶ ἐὰν ἔτιωσ ἔχη, θεὰτὶ λοι-
 πὸν νὰ λυπάσθε, ὅταν σᾶς πειράξῃσι καὶ θλίβῃσι ἄδικα, καὶ νὰ μὴ ἀγάλ-
 λεσθε, μάλιστα ἐξέρροντες, ὅτι μὲ τὴν προσωρινῶν κακοπάθειαν ἀξιώνεσθε
 τῆς αἰωνίης χαρᾶς καὶ μακαριότητος. „ χαίρετε ἐν καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μι-
 δός σας εἶναι πολὺς εἰς τὰς Οὐράνας, καθὼς λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ ἱερόν
 Εὐαγγέλιον. Ἀς συσπυρωθῶμεν λοιπὸν ἐτέτω τὴν Ἀγίαν Ἐβδομάδα τῆ
 Πάθους μὲ τὸν Δεσπότην καὶ βασιλέα μας, προσεχόμενοι καὶ νησιύοντες. καὶ
 εὐχόμενοι τὴν Ἀγίαν καὶ μεγάλην Παρασκευῶν. ὅτι τότε δεῦν εἶναι συγχαρη-
 μῶν νὰ φάγῃ τιὰς τίποτα, καθὼς γράφει ὁ Τύπος εἰς τὸ Τετάρδιον, εἰ-
 ρη νὰ εἶναι ὡδέτω γέρον ἢ ἄρρωστος. οἱ ὅπτεοι νὰ φάγῃν κομμάτι ψωμί
 καὶ νερόν τὸ βράδυ ὅταν βασιλεύσῃ ὁ Ἡλιος, οἱ δὲ νέοι καὶ ὑγιαίνοντες δεῦν
 εἶναι συγχαρημῶν νὰ φάγῃν ὀλόπελα, καὶ διὰ μίαν ἡμέραν δεῦν ἄποψαι-
 νῃσιν. Οὐαὶ δὲ, τί κακὸν ὅτε παθαίνουσι ὅσοι τοιαύτω ἡμέραν φά-
 γῃν καὶ πίνῃσιν, ἢ τὴν καθαρῶν Δεύτεραν, ὡσανὲν τὸ κάμνῃν τινὲς ἀνάχωντοι
 καὶ ἀνυλαβεῖς μοναχοὶ, καὶ μεθύουσι πίνοντες ρακὶ καὶ κρατὶ πρὸς κόρον οἱ ἄφρονες,
 καὶ βλέποντες, τὴς οἱ λαϊκοὶ, πρᾶττεσι καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια. Οὐ μόνον τὴν ἐγκρά-
 τειαν ἀρέπει νὰ φυλάγῃτε, αὐτῶν τὴν Ἀγίαν Ἐβδομάδα ἄφρωτοι, ἀλλὰ καὶ νὰ
 μὴ δελεῖσθε, αὐτὴν τὴν χθεσινῶν ἡμέραν τῆ Λαζάρου, ἥτις εἶναι μεγάλη καὶ δε-
 σποτικὴ Ἐορτὴ, ὡσανὲν καὶ πᾶσαν ἄλλην Κυριακῶν, ἕως εἰς τὴν τῆ Θωμᾶ ψη-
 λάφῃσιν, ὅτι ἔπος ἐνομοθέτησαν οἱ ὀυσεβεῖς Βασιλεῖς. Καὶ ἀρέπει νὰ τὸ φυ-
 λάγῃσιν ἅπαντες θεὸν τὰ Πάθη τῆ Δεσπότης μας, καὶ μάλιστα οἱ πλέσιοι, ὅτε
 ἔχῃσι φοβὰς καὶ ἱμάτια πρὸς αὐτέρεϊαν. οἱ δὲ πτωχοὶ καὶ ἄποροι δεῦν ἀμαρ-
 τάνῃν ἐὰν δελεῖσθῃν θεὸν τὴν χεῖραν τῆς. Ἀς κηκοπαθήσωμεν ἐν ἀδελφοί, αὐ-
 τῆς τῆς ὀλίγας ἡμέρας, θεὸν νὰ σωδοξασθῶμεν μὲ τὸν Δεσπότην μας εἰς τὴν
 ἑραίων Βασιλείαν τῆς. Ἡς χροῖτο πᾶντας ἡμᾶς ἐπιτυχῆν τῆ αὐτῆς Φιλανθρωπίας
 καὶ χάριτι. ὅ ἀρέπει δοξᾶ τιμὴ καὶ προσκυνήσις, σὺν τῆ Πατρὶ καὶ Ἀγίῳ
 Πνεύματι πάντοτε, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Α Μ Η Ν.

Τ Η Α Γ Ι Α Κ Α Ι Μ Ε Γ Α Λ Η Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Η Σ Δ Α Μ Π Ρ Ο Φ Ο Ρ Ο Υ Α Ν Α Σ Τ Α Σ Ε Ω Σ τ ῶ Κ Υ Ρ Ι Ο Υ Η Μ Ω Ν

Ι Η Σ Ο Υ Χ Ρ Ι Σ Τ Ο Υ .

Ε Υ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

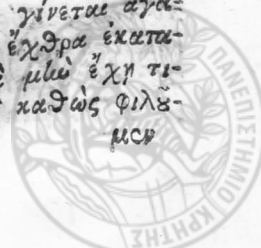
Τίς ἡ αἰτία τῆς ποσαύτης λαμπροφωσίας, φιλέοργοι καὶ φιλόχειροι; τί εἶναι, τῆτο ὅπῃ ἐφείδρυνε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὅλῳ τῷ Οἰκουμενῶν ἐλάμπρυνε; χθές εἰχαίρω ἀδυμίαν, καὶ σήμερον πολλὴν ἀδυμίαν. χθές θλίψιν ἀνείκασον καὶ κατήφειαν. καὶ σήμερον ἀγαλλίασιν ὑπερβάλλουσιν. χθές εἰς ὀλοθυμῶς, καὶ σήμερον εἰς ἀλαλαγμῶς. χθές λύπην καὶ σκυθρωπότητα, καὶ σήμερον ποσαύτην χαρὰν καὶ φαιδρότητα. Ἐρωτᾷς, τίς εἶναι τὸ αἷτιον τῆς τοιαύτης ἀγαλλιάσεως, καὶ ποσαύτης χαρᾶς καὶ λαμπρότητος; ὁ Χεῖτος ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐχάρισε χάριν καὶ δυνάμιν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἅπῃ εἰς αὐτὸν πισθεύσῃ, καὶ ἀναβαίνειν εἰς τὰ ἔραβια, καὶ μᾶς ἠνοῖξε τὸν Παράδεισον, καὶ ἐμβαίνομεν ἀνεμπόδιστα. Ἄλλοι τίς νὰ μὴ χαρῆ καὶ τὰ ὄφραυνθῆ εἰς ποσαύτην μακαριότητα, ὅπῃ μᾶς ἐπαγαγμάτωσεν ὁ Θεωτός Χριστός, καὶ μᾶς τὴν ἐχάρισε, χωρὶς ἡμεῖς νὰ συγκοπιώσωμεν, ἀλλὰ μὲ τὸ πάθος αὐτὸ τὸ σωτήριο μᾶς ἔδωκε τὴν ἀθανασίαν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον; Ὁ βᾶθος ἐμέβηπον καὶ ὕψος ἀπατανήτον. μὲ τὸν θάνατον τῆς ἀθανάτης ζωῆς ἠξιώθημεν, καὶ μὲ τὸ πάθος τῆς ἀπαθῆς, τῆς παθῶν καὶ λυπηρῶν ἐλυθώθημεν, καὶ τῆς ἀλήτης βουφῆς καὶ ἀεικλαλήτης ἠδονῆς ἠξιώθημεν. Ὁ ἴδον περιπόντως χαίρομεθα καὶ ἀγαλλόμεθα σήμερον, ἐ μόνον ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἔραβιοι Ἄγγελοι συνδουλοῦνται ἄπῃ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ δοξάζουσι τὸν Δημιουργὸν καὶ Σωτήρᾶ μας. Οἱ Πατριάρχαι ἀγαλλόνται, καὶ οἱ Προφῆται συγχαίρουσι, βλέποντες τελειωμῆρας τὰς Προφητείας τῆς. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅλη ἡ κτίσις, καὶ πᾶσα φύσις ὀπίσης χορδαίσειν εἰς τοιαύτην σωτηρίαν ἡμέραν λαμπροφωρέμεθα, ὅτι σήμερον ἔλαμψεν εἰς ἅπασαν τὴν ὑψήλιον τῆς δικαιοσύνης ὁ λαμπρότατος καὶ ἀνείκαστος Ἡλῖος. Σήμερον ἠφανίσθη τὸ σκότος, καὶ ἐφωτίθησαν τὰ ἔραβια πάντα καὶ τὰ ὀπίγεια. Ἀλλὰ τίς εἶναι ἱκανός νὰ ὑμνήσῃ τῆς ἡμέρας τὴν χάριν καὶ τὴν ἀξίαν, ἀξίως καὶ περιπόντως; εἶδες ἄλλος εἰμὴ μόνον ὁ χυσός μας Πατήρ, καὶ τὸ χυσὸς τιμιώτερος, ὁ μεγαλόφωνος κήρυξ τῆς διαπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ καὶ συγκαταβάσεως, ὁ χυσὸς καὶ χυσὸς γλαυκός. Χρυσός-σομος. Αὐτὸς ἄς ἀφῆρησῃ, καὶ ἄς κροτήσῃ τὴν τῶ Χεῖτος Ἀνάστασιν. αὐτὸς ἄς φανερᾷσῃ τὴν δυνάμιν αὐτῆς καὶ ἐνέργειαν μὲ ὀλίγα καὶ κάρπιμα λόγια. Ἀλλ' αὐτὸς μὲ ἔτιμος εἶναι νὰ λέγῃ, ὡς τῶ λόγῳ Ρήτωρ καὶ σάλπιγγ' τῶ Παναγίῳ Πνεύματος μεγαλόφωνος. ἡμεῖς δὲ τὰς αἰδήσεις ἄς ἐπομάσωμεν, καὶ ἀκίσωμεν ποταπὰ γλυκύτατα ρήματα καὶ μινύματα ὁ δειότερος κήρυξ τῆς μετανοίας, πρὸς ἡμᾶς ἐπαγγέλλεται, λέγωντας.

Ἄς ἔλθῃ πᾶς ἀσεβῆς καὶ φιλόθεος νὰ ὑπολαύσῃ τὰ ἀγαθὰ καὶ μεγάλα χαρίσματα.

είσματα τῆς καλῆς ταύτης ἢ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Ὅποιος εἶναι δῆλος δι-
 χάειρος, ἃς ἔλθῃ χαίραν εἰς τὴν χαρὰν τῆς Κυρίας. ὅστις ἐκοπίασεν ἠελίου-
 τας, ἃς ἀπολαύσῃ τὸ δυνάειον σήμερον. ὅστις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥραν εἰδέ-
 λυσεν εἰς τὸν μουσικὸν ἀμπελαῖνα ἕως τῆς ὑστερῆς, ἃς πάρῃ τώρα δικαίως
 τῆς πληρωμῆς τῆς κόπιας. εἴτις ἦλθε μὲν τῆς ἑτίμῃ, ἃς ἐορτάσῃ, διχαί-
 ρων ἢ ἀγαθιῶμος. ὅποιος μὲν τῆς ἐκτίμῃ ἐφθασε, μὴ ἀμφιβάλλῃ ὁλοτε-
 λα, ὅτι εἰδὼν ζημιώνεται. ὅστις ἕως τῆς ἐνάτης ὑστέρησεν, ἃς προσέλθῃ μὲν
 θάρρος, ἢ μὴ δειλιάσῃ ποσῶς τῆς βραδύτητα. Εἴτις δὲ πάλιν μόνον τῆς
 ἐνδεκάτης ὥραν ἐφθασε, μὴ φοβηθῆναι πῶς ἀργήσῃ, νὰ μείνῃ σκυθρωπὸς ἢ
 περὶ λυπὸς, ἀλλὰ ἃς ἔλθῃ ἢ ἐκεῖνος, ἐλπίζοντας εἰς τὴν ἀσπλαγγίαν τοῦ
 Δεσπότης ἢ ἀγαθότητα, ὁ ὅποιος εἶναι συμπαθὴς ἢ φιλότιμος, καὶ δέχεται
 τὸν ὑπερον, καθὼς καὶ τὸν πρώτον μὲ πολλὴν ἰλαρότητα. καὶ ἀναπαύει ἐκεῖ-
 ρον, ὅπῃ μόνον τῆς ἐνδεκάτης ὥραν ἐφθασεν, ὡσπερ καὶ τὸν πρώτον, ὅπῃ
 ἄλλω τῆς ἡμέραν ἐργάσθησε, καὶ δίδειται ἴσον μισθόν, καὶ σωθὸν τὸ δυνά-
 εριον. ἢ τὸν ὑπερον ἐλεεῖ, καὶ τὸν πρώτον θεραπεύει. Ἐκεῖνος δίδει τὸν μισθὸν
 τῆς κόπιας, καὶ τότε χαρίζει δωρεὰν τὸ δυνάειον. τῆς γνώμῃ ἀσάξεται,
 τῆς παρᾶξιν τιμᾶ, καὶ ἐπαινεῖ τῆς προαίρεσιν. τὸν πόθον προσδέχεται, καὶ
 ἀγαπᾷ τῆς ἡγάρεσιν. λοιπὸν εἰσέλθετε ὅλοι εἰς τὴν χαρὰν τῆς Κυρίας μας.
 προσέλθετε πάντες πρὸς αὐτὸν ἢ φωτίσθητε, ἢ πρώτοι, ἢ δεύτεροι, καὶ με-
 σοι ἢ ὑπεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύοντες. πλείσιοι καὶ πρῶτες μετ' ἀλλήλων χο-
 ρεύσατε, ἐγκρατεῖς ἢ ῥέθυμοι τῆς ἡμέραν τιμήσατε, δοξάζοντες Κύριον τὸν
 Θεὸν ἡμῶν καὶ χρέος, καὶ ἀνυμνῶντες ταύτῃ τῆς φαιδρᾶν Ἐορτὴν ἢ λαμπρὰν
 πανηγυρίαν. Ὅσοι ἐνησθῆσατε, καὶ ὅσοι δὴ ἐνησθῆσατε, ὅλοι κοινῶς ἐφραν-
 θητε σήμερον. Βασιλεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς, Ἡγεμόνες καὶ Ἀρχοντες, Γερεῖς καὶ
 Διάκονοι, Μονασαὶ καὶ Μιγάδες, ἄνδρες τε ἢ γυναικες, δέλοι ἢ ἐλεύθεροι,
 ἄπαν ἄλλος ἢ ἡλικία, νέοι ἢ γέροντες, σκιρτήσατε μὲν τῆς ψαλμοῦ, ἢ χο-
 ρεύσατε λέγοντες. „ Ἀὐτὴ ἡ ἡμέρα ἡ ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαθιστάμεθα
 „ καὶ ἐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ. Ἐπειδὴ ὄντως ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἀγαθιστάσεως.
 ἡμέρα φωτισμοῦ καὶ ἀγιοσμοῦ, καὶ ἀνακαινισμοῦ τῆς ψυχῶν μας. ἡμέρα εἰρή-
 νης, καταλλαγῆς τε καὶ ἀναπαύσεως. ἡμέρα μεγάλη, θαυμασὴ, ἐπιφανὴς
 καὶ χαρμόσυτος. Αὐτὴ ὅστις ἐορτὴ ἑορτῆ, καὶ πανηγυρὶς πανηγύρεων, ἡ ἀγία
 ἢ λαμπροφόρος ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως. ὅτι σήμερον μᾶς ἀνέστη ὁ Δεσπότης
 τῆς Χριστός, ὅπῃ ἀνέστη πεισμῶν καὶ τῆς ἀθάνασιν, καὶ νεκροὶ καὶ τῆς ἀ-
 μαρτίαν, καὶ μᾶς ἐξώασε. ἢ ἀνοίξας τὸν Παράδεισον, μᾶς ἠξίωσε ἢ ἀπο-
 λαύσαμῃ τῆς ζύλης τῆς ζωῆς τε ἢ χάριτος, τῆς τετελεῖς αὐτῆς Σώματος ἢ
 Αἵματος, μὲν τὸ ὅποιον καθαρῶς ὁμοῦ ἀγιασόμεθα. Ἀπαντες ἐν κροτήσωμῃ
 χεῖρας, καὶ τῆς ἐπεργῆς Θεῷ ἀλαλάξωμῃ ἐν φωνῇ ἀγαθιστάσεως, ὅτι Κύριος
 ὕψιστος φοβερὸς Βασιλεὺς μέγας ὅπῃ πάσαν τῆς γῆς, παντοδύναμος, μέγας
 Κύριος ἢ αἰνετὸς σφόδρα, ἢ τῆς μεγαλωσύνης αὐτῆς ἐκ ἑσὶ πέρασ. Μεγάλη
 εἶναι ἡ δυνάμεις τε, ἐπειδὴ ἐκατήρησε καὶ ἐπάταξε τὸν ἐχθρὸν μας Διάβο-
 λον, τὸν ἀλαζόνα καὶ ὑπερήφανον, καὶ τὸν θάνατον ἐκαταπάτησε ἢ ἐνίκησε. ἢ
 λύσας τῆς φραγμῆς τὸ μεσότοιχον, τῆς ἐχθρᾶν ἐχάλασε καὶ τῆς εἰρήλῃ μᾶς
 ἔδωκεν. Ὡς ἀνεξερδύνητα τῆς Θεῷ τὰ κείμενα, καὶ αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ἀνεξιχνία-
 στοι. Μεγάλῃ ἀγάπῃ καὶ ἀσπλαγγίαν ἔδειξε πρὸς ἡμᾶς ὁ πατὴρ ἀγαθὸς ἢ

πολυέλιος, Κύριος, να δώση τὸν εαυτὸν τε λύβρον δι' ἡμᾶς, ἵνα νὰ μᾶς διγά-
 λη ἄπο τὸ σκοπὸς εἰς τὸ φῶς, ἄπο τὴν αἰχμαλωσίαν εἰς λύβρωσιν, ἄπο τὴν
 ἔχθραν εἰς φιλίαν ἢ γνισιότητα, καὶ ἄπο τὸν θάνατον εἰς ζωὴν αἰώνιον. ἢ
 μᾶς ἐξαγόρασεν ἄπο τὴν κατάραν τῆς αἰμαρτίας, δι' ἡμᾶς κατὰρὰ θρόμβρος,
 ἵνα τὴν Υἱοθεσίαν ἄπολαύσωμεν, ἵνα νὰ μὴ εἴμεθεσιν πλέον δέλοι, ἀλλὰ
 ἐλεύθεροι· νὰ μὴ θεωρητῶμεν ἔγω, νὰ φρονῶμεν σαρκικά, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα,
 νὰ πολιτωσώμεθε μὲ δικαιοσύνην ἢ ὁσιότητα, μὲ ἀγάπην ἢ ἀφοσίωσιν, μὲ
 μακροθυμίαν καὶ χρησιότητα, ἢ μᾶς ἠγάπησεν, ἢ ἐδόξασεν ἐν Ἀγίῳ Πνεύμα-
 τι, ἵνα νὰ θεωρητῶμεν καὶ ζωὴν, καθαρὰν ἢ ἀμειπτον. Λοιπὸν τί
 νὰ ἀποδοῦμεν καὶ ἡμεῖς τῷ Κυρίῳ οἱ ἀρχεῖοι δέλοι ἢ ἀγνώμονες; ποῖαν
 ἀντάμεψιν νὰ τῷ κάμωμεν ἵνα τὸς διεργασίας ἢ χάριτας, ὅπε μᾶς ἠξίω-
 σεν ὁ πανάγαθος; ἢ τῷ διχαριστήσωμεν, ἢ τὸν προσκυνησώμεν, προσφέ-
 ροντες τὰ μύρα καὶ τὸς ὕμνος ἢ δῶρα μὲ φόβον πολὺν ἢ δολάβειαν. ἢ
 τὸν ἀγαπήσωμεν ὡς ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας ἕως θανάτου. ἢ ἄποθανώμεν
 ἵνα τὴν ἀγάπην, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ φιλιάνθρωπος, ὡς ἀνθρωπος ἀπέθα-
 νε ἵνα λόγος μας. ἢ φυλάξωμεν τὰς ἀγίας τὰς ἐπιτολάς καὶ προσηγήματα. ἢ φυ-
 λαχθῶμεν καθαρὸι ἄπο παντὸς μολυσμῶ σαρκὸς καὶ πνεύματος, προσφέροντες
 αὐτῷ ἀγάπην ἀγαθὰς, πίσιν, ἀγάπην, ἐλπίδα, καὶ ὑπομονὴν, σωφρο-
 νίαν καρδίας, κατανύξιν δάκρυα, σωειδήσειας καθαρῶσιν. Καὶ ἀπλῶς εἴ-
 πειν, ἢ μισήσωμεν πᾶσαν αἰμαρτίαν, καὶ μάλιστα τὴν πλεονεξίαν, ἢ τῷ
 δευτέρω μὲ πᾶσαν γνῶσιν καὶ συνέσιν, ἵνα νὰ ἀξιώθωμεν νὰ τὸν ἄπολαμ-
 βαῶμεν ἐκτυπώτερον καὶ βεβαιώτερον εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῆ, καθὼς καὶ ἐδῶ
 τὸν μεταλαμβανώμεν εἰς τὴν ἱεράν τῆς Ἐκκλησίας ἑπάξειαν. Πλὴν καὶ τὸ
 παρὸν ἢ ἄποθανώμεν ταύτας τὰς ἡμέρας ψυχῆ τε καὶ σώματι εἰς τὴν
 χαρὰν τῆς Κυρίας μας. ἢ ἑπάξειαν γέμει, ὅλοι ἔσθησατε. ὁ μόχος εἶναι
 πολὺς, καὶ μὴ ἄλλο τι πᾶς πειρασμῶς καὶ ἀγῶντος. Ὅλοι ἄπολαύσατε τὸ
 συμπόσιον, λάβετε τὸν πλεον τῆς θείας χρησιότητος, κοιωνήσατε τῷ
 τῆς χάριτος, ἀντήσατε πάντες ἄπο τὴν ἀκνῶτον πηγῆν τῆς Σωτήρος μας,
 καὶ ἀφραῖθητε. Γύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος. Μὴ κλαίη τις,
 πᾶς εἶναι πτωχὸς καὶ ἄπορος, ὅτι ὁ Δεσπότης Χριστὸς μᾶς ἐπλήτισεν μὲ τὸν
 πλεον τῆς Βασιλείας τῆς, τὸν ὁποῖον εἰς ὅλας μας ἐκοινώνησεν ἵνα τὴν πολ-
 λῶν αὐτῆ δασλαγχρίαν καὶ ἀγαθότητα. Μὴ ὀδύρεθε τὰ πταίσματα οἱ
 αἰμαρτήσαντες, ὅτι ἀνέτειλεν ἄπο τῆς Δεσπότης τὸν τάφον συγγνώμης καὶ ἄφεσις.
 Μὴ φοβεῖθε πλέον τὸν θάνατον, ὅτι ὅλας μᾶς ἐλύβρωσεν ἄπο τὴν φθορὰν
 τῆς θανάτου, τῆς Σωτήρος ὁ θάνατος, ἢ μᾶς ἀγαθὸν ἄπο τὸν Ἄδω μὲ τὴν
 ἀμαχόν τε καὶ παντοδύναμον δυνάμιν, ἀρπάσας ἡμᾶς ἄπο τὴν δυναστείαν τῆς
 Δαίμονος, ἢ μᾶς ἐλεύθερώσεν ἄπο τὴν δουλείαν ἢ τυραννίαν τῆς. Ἐκέρσθη-
 σε τὸν Ἄδω καὶ τὸν ἐρήμαξεν, ἐκεῖνος ὅπε θεληματικῶς εἰς αὐτὸν ἐκατέ-
 βη. Ἐπικράθη ὁ Ἄδης, γδυσάμηνος τῆς τιμίας καὶ Ἀγίας σαρκὸς τῆς Δε-
 σπότης μας. Τῆτο προφητῶν ὁ Ἡσαΐας ἐβόησεν. Ἐπικράθη ὁ Ἄδης, συ-
 νανθήσας σοι κάποθεν. Ἐπικράθη, ἵνα τὸν καταργῆθῃ καὶ ἐδυσμύθη. Ἐπι-
 κράθη, ἵνα τὸν ἐνεμπαίχθῃ καὶ ἐγελάθῃ. Ἐλαβε σῶμα, καὶ ἐκεῖνο ἦτον
 θεῖον καὶ ἀφθαρτον. ἔλαβε γλῶσσην, καὶ ἐκεῖνο ἦτον Οὐρανὸς ἀθάφθορος. ἔλαβεν
 ἐκεῖνο ὅπε ἐβλεπε, καὶ ἔπισεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπε δὴ ἐβλεπεν. Ἐκατέπιεν αὐ-

τὸν ἀγνοῶντας θάνατος, καὶ ὕστερα τὸν ἐγνώρισεν. ἐκατάπιε ζωὴν, καὶ ὑπὸ τῆς ζωῆς κατεπόθη. ἐκατάπιε τὸν εἶνα μὲ τὸς πολλὰς, καὶ ἔξ᾽ τὸν εἶνα ὅλας ἀπάλεσον. Ἀρπάξε τὸ κωμῆγι, ὡς λείωντας, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῆ ἐσωτερήθησαν, ὅτι ἔξ᾽ τὴν ἀμαρτίαν εἶχε καὶ τῆς ἄλλων ἀνθρώπων ὁ θάνατος διώματιν, καὶ μὴ δεισκωντας εἰς τὸν Χριστὸν ᾠδαιμικρὸν ποσῶς ἀμάρτημα, ἔμεινεν ἀσφακτος ὅλος καὶ ἀκνέρητος. „ Ἡ ἀμαρτία εἶναι κούβρον τῆ θανάτου. ὁ δὲ Κύριος ἀμαρτίαν ἐκ ἐποίησεν, καὶ δὲ δρέθη ὁλος ποσῶς εἰς τὸ σῶμα τε. Λοιπὸν ἀρμόζει νὰ λέγωμεν, πῶς εἶναι τὸ κούβρονσε θανάτου; πῶς εἶναι Ἀδὴ τὸ νικῶσσε; Ἀνέστη Χριστός, καὶ σὺ ἐγίνες αἰχμάλωτος. ἀνέστη Χριστός, καὶ χαίρεισιν Ἀγγελοι. ἀνέστη Χριστός, καὶ οἱ Δαίμονες ἔπεσον. ἀνέστη Χριστός, καὶ φθορὰς ἐλυθῶθημεν, καὶ κατάρας ἐρρύθημεν. καὶ μὲ τὴν ἔγερσιν αὐτῆ ἀνέστημεν καὶ ἐζωῶθημεν ἅπαντες. „ Χριστός ᾧ ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῆς κοιμημένων ἐγένετο. Λοιπὸν, ἐπειδὴ ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι χαρισάσματος, καὶ εὐφροσύματος, ἃς εὐφρανθῶμεν ὅλοι ἀγαλλιάμενοι, καὶ ἃς λαμπρωθῶμεν εἰς τὴν μεγάλῃ ταύτῃ πανήγυριν. καὶ ἔξ᾽ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως τῆ Σωτηρίας μας ἃς συγχωρήσωμεν τοῖς ἀδελφοῖς μας ὅλα τὰ πταίσματα, καθὼς ἐσυγχώρησε τὰ ἐδικά μας αὐτὸς ὁ μακρόθυμος. καὶ ἔξ᾽ τὴν ἀγάπῃν τε ἃς φιλήσωμεν ἐκείνους ὅπῃ μᾶς μισοῦσι, καὶ ἔξ᾽ ὅλης ψυχῆς ἃς πῶς συγχωρήσωμεν. Ναι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, καθὼς κάμνομεν ἔξωθεν, ἃς εἶναι καὶ ἡ καρδιά μας καθαρά καὶ ἄδολος ἔσωθεν, ἔξ᾽ νὰ λάβωμεν καὶ ἡμεῖς ἄπο τὸν Θεὸν τελείαν τὴν ἀφῆσιν. Καὶ ἀπέσατε τὴν αἰτίαν τῆ ἀσπασμῆ, ὅπῃ κάμνομεν καὶ φιλέμεν πρῶτον τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆ Χριστοῦ, τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ὕστερα εἶνας τὸν ἄλλον. Διὰ τὴν ἀμαρτίαν τῆ πρῶτης Ἀδὰμ ὅπῃ ἐπαρέβη τὴν ἐντολὴν τῆ Πλάσε καὶ Ποιῆς, καὶ ἠθέλησε νὰ γῆν Θεός, ἐγένον ἐχθρα μεγάλη ἀναμέσον τῆ Θεοῦ καὶ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἦλθεν εἰς ὅλας μας δικαίως ὁ θάνατος, ὡς κληρονόμοι ὅπῃ ἡμεῖς τε Προπάτορος Ἀδὰμ, καὶ τῆς αὐτῆς ᾠδαιμίας. καὶ ἦσαν ὅλοι οἱ Προπάτορες ἄπο κτίσεως Κόσμου, ἕως τῆς ἐνσάρκως οικονομίας τῆ Υἱοῦ τῆ Θεοῦ, καλοὶ καὶ κακοὶ, τε Ἀδὴ καὶ τῆ θανάτου ὑπόδικοι. Ὅτι καθὼς ὅταν ἔχη μία μελέα εἰς τὴν ρίζαν σκώληκα, κάμνει τὰ μύλα ἀδενῆ καὶ ἄχρηστα, καὶ ὁμοίως εἰς τὴν ἔραπεζον τῆ Βασιλείας ἀπορόδεκτα. ἔγω καὶ ἡμεῖς ἔξ᾽ τὴν κακίαν τῆς ρίζας, ἦγαν τῆ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐας, ἐμείναμεν ἀπορόδεκτοι εἰς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, ἕως ὅτε ἐσυγκατέβη ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος ἔξ᾽ τὴν πολλὴν ἀσπλαγχνίαν τε, καὶ μὲ τὸ πάθος τε μᾶς ἐλυθῶσε ἄπο τὸν θάνατον, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ὁ Δαμασκηνὸς Γωαίνης εἰς τὴν Ὀκτώηχον, λέγωντας. „ Διὸ εὐδὸς μὲν ἀνθρώπων τῆ Πρῶτης Ἀδὰμ, πάλας εἰς τὸν Κόσμον εἰσηλθεν ὁ θάνατος, καὶ διὸ εὐδὸς τὸ δεύτερον, ἡ Ἀνάστασις τῆ Υἱοῦ τῆ Θεοῦ πεφανέρωται. Τώρα γῆν ὅπῃ ἀνέστη ὁ Δεσπότης μας Χριστός, καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὑψῆστα Θεός καὶ ἀνθρωπος, ἐγένε παρὸς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα μισίτης μας, καὶ τὸν ἐπεριελάσε νὰ μᾶς συγχωρήσῃ τὸ μέγα ἁμάρτημα, καὶ ἔπως ἐγένετο. καὶ διὰ τῆτο κάμνομεν πρῶτον τὸν ἀσπασμὸν μὲ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, εἰς σημεῖον πῶς γίνεται ἀγάπη ἀναμέσον ἡμῶν, καὶ τῆς Θεῆας μεγαλειότητος, καὶ ἡ παλαιὰ ἐχθρα ἐκαταλύθη. Δεύτερον δὲ φιλέμεν εἶνας τὸν ἄλλον, καὶ πρέπει νὰ μὴ ἔχη τιμῆς μῖσος καὶ ἐχθρα καὶ τῆ πλυσίον εἰς τὴν καρδίαν τε. ἀλλὰ καθὼς φιλέμεν

μῶν εἶας τὸν ἄλλον, ἔγω ἀρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν ἀγάπην ἀναμεταξύ μας. καὶ νὰ συγχαρῶμεν ἐξ ὅλης καρδίας, ἐκείνους ὅτι μᾶς ἔπταισαν, καθὰς καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς μᾶς ἐσυγχώρησε, καὶ μᾶς ἐλύτρωσε μὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ διὰ τὸν αἰώνιον θάνατον, καὶ μᾶς ἤξιώσε τῆς αἰωνίης Βασιλείας τοῦ Ω, ἀρέπει κράτος, δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνῆσις, σὺν τῷ ἀρχαγγελοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγιῶ Πνεύματι, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΗ ΚΤΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ, Η ΤΟΙ ΤΟΥ ΘΩΜΑ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Επειδὴ τὴν ἄλλην Κυριακὴν ἐπανηγυρίσαμεν τὴν λαμπροφόρον καὶ σεβασμιάν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, καὶ μὲν φωνῆς αἰνέσεως, ἐφάλαμμεν τὰς ὀπιητικὰς ὁδὰς τῷ Σωτῆρι Θεῷ, χαρμονικῶς ἀγαλλόμενοι καὶ πνευματικῶς ἀφραυόμενοι, καὶ τοῖς πᾶσι τὰ πάντα ἐσυγχωρήσαμεν, ἀλλήλους φεμπτοῦσάμενοι καὶ καταπασάμενοι, καὶ ὡς ἡμέραν μίαν καὶ ἑορτήν, ὅλλω τὴν Ἑβδομάδα ἔχαιλισαντες, σήμερον πάλιν αὐτὴν τὴν εὐδοξίαν καὶ σωτήριον Ἀνάστασιν ἐγκαινίζομεν, τὴν καινὴν λεγομένην Κυριακὴν, Ἑορτῆς ὑπόθεσιν ἔχοντες. Καινὴ δὲ, ἦγεν καινέσια λέγεται, ὅτι τὴν λαμπρὴν καὶ κυρίαν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως ἀρχισε νὰ εἶναι Κυριακὴ, καὶ νὰ ὀνομάζεται. εἰς ταύτην δὲ τὴν σημερινὴν Κυριακὴν ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ πανήγυρις.

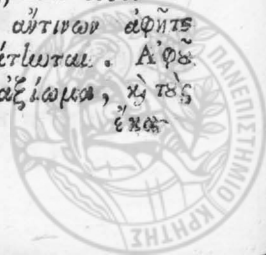
Διατί, καθὰς πρῶτον γίνεται μία Ἐκκλησία, καὶ ὕστερον ἐγκαινίζεται, τοιαυτὸς ὅπως καὶ ἡ κυριότητος ἡμέρα τῆς τῆ Χριστοῦ Ἀναστάσεως ἐγενε πρῶτον, καὶ ὕστερον, καὶ σήμερον ἐγκαινίζεται. Ἐτι δὲ καὶ δι' ἄλλων αἰτίων καινὴ Κυριακὴ ὀνομάζεται, ὅτι αὐτὴν τὴν ἡμέραν μέλει νὰ ἀνασηθῶσι καὶ νὰ ἐγκαινιωθῶσι ὅλων τῶν ἀπεθαιμένων τὰ σώματα. Λέγεται δὲ ὁμῶς, ὀγδόη, καὶ πρῶτη. ὀγδόη μὲν, διὰ τὴν εὐδοξίαν τῆς Χριστοῦ Ἀνάστασιν. πρῶτη δὲ, ἐπειδὴ εἶναι τύπος τῆς ὀγδόης καὶ πρῶτης καὶ μιᾶς ἡμέρας τῆς μέλλοντος αἰῶνος, ὅτι ἔχει νὰ ᾄδῃ ἡ θραυσία ἐκείνη καὶ κοινὴ ἀνακαινίσις. Τὴν περασμένην λοιπὸν Κυριακὴν τῆς λαμπρᾶς ἀνέστη ὁ Θεὸς Χριστὸς, ἀπαρχὴ τῆς ἀφθαρσίας τῆς κεκοιμημένων ἁγίων. σήμερον δὲ, ὅτι εἶναι νέα Κυριακὴ, προεπάξομεν τὴν ἀφθαρσίαν καὶ ἀνακαινίσιν ὅλων τῶν ἀφθαρτήτων πλάσματος. ὅτι ἡ λαμπρὴ Κυριακὴ ὡς πρῶτη, τὴν πρῶτην Περσίαν τῆς Θεοῦ Χριστοῦ συμβολικῶς ἐσημείωσεν, αὐτὴ δὲ ἡ νέα Κυριακὴ σημαδεύει καὶ εἰκονίζει τὴν δεύτεραν αὐτῆς Περσίαν σαφέστατα. Τὴν πρῶτην φοράν ὅτι ἐφάνη πρὸς τὰς λοιπὰς Ἀποστόλους ὁ Κύριος, δευτέρα παρὰ τὸν Θωμᾶν, καὶ δευτέρα ὀπίσσω. ἀμὴ ὅταν ἐφάνη τὸ δεύτερον, εἶρέθη καὶ αὐτὸς ἐκεί μὲ τὰς ἄλλους, καὶ βλέπωντας τὰς τύπας τῆς περσίαν εἰς τὰς ἀρχαῖας χεῖρας καὶ πόδας τῶν Σωτῆρος, τὴν ἀπίσταν εἰς πῆσιν μετέβαλεν. Ἄς ἔλθωμεν ἔν εἰς τὴν τῆς Εὐαγγελίης ἀνάγνωσιν,

να μὰ.

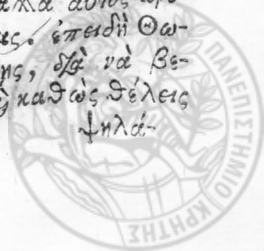
να μάθετε καταλεπτός τῷ ἰσχύει, καθὼς τῷ ἔγραψεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ ἠγαπημένος Ἀπόστολος.

„ Οὕτως ὁφείας, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῆς Σαββάτων, ὅτε ἦσαν οἱ
 „ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῆς Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔσθη
 „ εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς, Εἰρήνῃ ὑμῖν. Ἐπειδὴ ἡ Μαγδαλινὴ
 Μαρία ἀπήγγειλε τοῖς Μαθηταῖς ὅτι αἴσθη ὁ Κύριος, διὰ αὐτὴν
 τὸν εἶδεν ὑπὸ ὄσας τροπότερα, καὶ τὸς ἔφερον ἐκεῖνα τὰ χαρμύσματα καὶ πανδ-
 φρόσυμα μύσματα, τὰ ὅποια ἦσαν ἰκανά, καὶ ἐφθάσαι νὰ τὸς παρηγορήσων
 πληρέστατα, πλὴν ἀνάγκη ἦτον νὰ εἶχαι καὶ ὀλίγω λύπην καὶ ἀδύνατον
 πῶς δὲ ἠξιώθησαν καὶ αὐτοὶ νὰ ἴδωσι τῷ γλυκυτάτῳ ὄψιν τῆς Χρι-
 στῆ καὶ θεῖαν ἐμφάνειαν. Διὰ τὸ τῷ αὐτῷ ἐκείνῳ ἡμέρᾳ, ἦγεν τῷ Κυ-
 ριακῷ, ἐφαίνε πάλιν εἰς τὸς Ἀποστόλους ὁ Κύριος, τῷ ὁποίῳ ἡμέρᾳ ὀνο-
 μάζει ὁ Εὐαγγελιστὴς μίαν Σαββάτων, ὅτι ὄσας τὰς ἡμέρας οἱ Ἑβραῖοι κα-
 λῶσι Σάββατα. Οὕτως ὁφείας, λέγει τὸ βράδυ ὅταν ἐνύκτωσε, διὰ τῷ
 ἡμέρᾳ ἦσαν ἠσυχασμένοι διὰ τὸν φόβον τῆς μαιφόνων Ἑβραίων οἱ Ἀπό-
 στολοι, καὶ ἐκατέρησαν ὁ Δεσπότης ἕως νὰ συναχθῶν ἅπαντες, καὶ τότε ἀδελφώ-
 ξως καὶ ἐξάφνα, ὅτε ἦσαν ἡ πόρταις σφαισισμῶν, ἀνέστη εἰς τὸ μέσον αὐ-
 τῶν, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι καὶ φύσιν Θεὸς παντοδύναμος. Καὶ τὸς ἔδειξε
 τῷ ἄχραντον πλῆρᾳ τὰ πληρωμῶν, καὶ τὸς τύπεσ τῆς ἡλῶν, διὰ νὰ τὸς
 πληροφορήσῃ, ὅτι αἴσθησι βέβαια τὸν κατὸν ἐκείνον τὸ σῶματος, ὅτε εἰς τὸν
 Σταυρὸν ἐκρέμασαν οἱ ἀχάριστοι. καὶ μετὰ τῷ φωνῶν τὰ ἐκαταφράνε τὰς καρδίας
 τὰς, ὅτε ἐφοβῆντο τροπότερα, καὶ τὸς εἶπεν. Εἰρήνῃ ὑμῖν. ἦγεν, ἀγάπηνα
 εἶναι εἰς ἰσῆς, καὶ μὴ φοβῆθε, μηδὲ ποσῶς δειλιάσητε, ἀλλὰ ἔχετε εἰς ἐμέ-
 τὸ θάρρος σας, ὅτι ἐγὼ ἐνίκησα τὸν Κόσμον, καταργήσας τὸν θάνατον, καὶ
 ζωὴν αἰώνιον χαρισάμενος. Αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ πρὸ τῆς Σταυρῆ τὸς ἔλεθον.
 ἦγεν Εἰρήνῃ ὑμῖν ἅς ἀφίνω, ἀγάπῃ νὰ ἔχετε πρὸς ἐμῶν, καὶ πρὸς ἀλλήλους
 σας. Οὐ μόνον τὸν φόβον καὶ θόρυβον ὅτε εἶχασιν οἱ Ἀπόστολοι ἐκατάπαυ-
 σεν ὁ Κύριος, μετὰ τὸ νὰ εἶπῃ, Εἰρήνῃ ὑμῖν ἔχετε, ἀλλὰ καὶ τῆς Σταυρῆ τὰ σύμ-
 βολα ἔδειξε, διὰ νὰ πληροφορηθῶν τῷ Ἀνάστασιν. ὅτι καθὼς ὁ στρατηγός,
 ὅταν ὀπιστρέφῃ νικηρόρος ὑπὸ τὸν πόλεμον, δείχνει εἰς ὄσας τὰς πληγὰς καὶ
 τραύματα, τὰ ὅποια εἶναι λαμπρότερα ὑπὸ σέφανα, καὶ τῆς προξενῶσι δόξαν
 καὶ διχαριστίαν ἀείκασον, ἔτω καὶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς δὲ ἀιχμῆται, ἀλλὰ
 φανεράνε τὰ τραύματα ὅτε ἐκαταδέχθη διὰ τῷ σωτηρίᾳ μας. διὰ νὰ δεί-
 ξῃ τῷ ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ τῷ πρὸς ἡμᾶς ἐσπλαγχνίαν καὶ συγκρατίεσιν. Ἐὰν
 ἐν θάλασσῃ νὰ ἔλθῃ καὶ πρὸς ἡμᾶς ὁ Κύριος, νὰ μᾶς δώσῃ τῷ εἰρήνῃ αὐ-
 τῆ καὶ παντελῆ ἀπάθειαν, ἄς ἀπεδάσωμεν νὰ κλείσωμεν τὰς θύρας, καθὼς
 καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἐκαμναν. ἦγεν, νὰ φυλάξωμεν ταῖς αἰδητες τὰ σῶματος κα-
 θαρῶν καὶ ἀμόλυνταῖς, ὅτι αὐταὶ εἶναι οἱ πόροι καὶ τὰ ἀδελφῶν, ὑπὸ τὰ
 ἑπὶ πᾶσι περιῶσι τὰ ἀμαρτήματα. Καὶ πρῶτον μὲν ἄς κρατήσωμεν τὸ σῶμα με-
 καλῶ σιαπῶν, ἐπειδὴ διὰ κάθε λόγον ἄργον καὶ ἀσέπρον, ὅτε συντύχων
 οἱ ἄνθρωποι, μέλει νὰ δώσῃν ὑπολογίαν τῷ ὄντι πῶς κείσεως, καθὼς εἶ-
 πον αὐτὸς ὁ Κύριος. Ομοίως ἄς φυλάξωμεν τὴν ὀφειλομένην ἐγκράτειαν, νὰ
 μὴ βῶσῃμεν ἀπηνόρητῶν βρώματα, ἐπὶ πλεονέκρον ὑπὸ τὴν κρίσιν
 μας. τὸς δὲ ὀφθαλμῶν ἄς φυλάξωμεν, νὰ μὴ κοιτάξωσι μετὰ πάθος, ἀλλὰ με-

σαφροσύνην καὶ ἀλάθειαν, ὅτι ὅποιος κοιτάξῃ γυναῖκα μὲ ἔρωτα, καὶ πῖν
ἐπιθυμήσῃ, ἐμοίχθισεν αὐτὴν μὲ τὸν νῦν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Τὴν ἀκολού
θως σφαλίσωμεν ἕνεκα τῆς ψυχολογίας καὶ μεσοπλάστων ὄργανων. ἔτε καταλαλιῶ
καὶ κατέκεισιν τὰ ἀνθρώπων, ἀλλὰ μάλιστα τὰς καταλαλιῶντας ἕνεκα ἐπιθυμίας αὐτοῦ,
ἔτε τὰ μὲν ἀμαρτανῶμεν διπλά, βλάπτοντες ἡμᾶς καὶ ἐκείνους ὅπως τὰ λέγε
σι, μὲ τὸ τὰ μὲν ἐμποδίσωμεν ταύτην τὴν φονικὴν προαίρεσιν, ὅτι καὶ ἀλή
θειαν φόρος λογίζεται ἡ κατέκεισις. τὰς δὲ χεῖρας ἕνεκα φυλάξωμεν ἕνεκα ἀδι
κίας καὶ ἀρπαγῆς καὶ αἰχρὰ ψιλλοφρήματα, καὶ τὰς πόδας ἕνεκα κακῆ καὶ ἀδικίας
ἔτε βλάβη. ὁμοίως καὶ τὴν ὄσφρησιν ἕνεκα ἰδονικὰ ἀρώματα καὶ μυρίσματα. „ Καὶ
„ τὸ εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλῆθυν αὐτῶν. ἐχάρησαν ἔν
„ οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. ἔδειξεν ὁ Κύριος τοῖς Μαθηταῖς τὰ ση
μεῖα τὰ πάσης, πληροφορῶν αὐτοὺς καὶ πιστέμους μὲ τὴν ὄψιν καὶ τὴν ψιλλο
φρησιν, ὅτι ἀληθινὸν ἦτον καὶ ὄχι καὶ φαντασίαν τὸ σῶμα ὅπως ἐφαίνετο. καὶ ὅτι
αὐτὸς εἶναι ἀληθέςτατα ἐκεῖνος, ὅπως ἐσαυρώθη καὶ ἐνεκράθη ὡς ἄνθρωπος, καὶ
τότε ἀνέστη, καθὼς τὰς ἔλεγε πρότερον. „ Πάλιν ὄψιν ἡμῶν, καὶ χεῖρε
„ ται ὑμῶν ἡ καρδία. Τὸ λοιπὸν μὲ τὸ ἔργον ἐπλήρωτε, χαριποιήσας τὰς
Ἀποστόλους, καὶ βεβαιώσας αὐτοὺς εἰς τὴν ἀκρεβειάτην πίσιν. Ἐπειδὴ δὲ εἰ
χαριστῶ οἱ Μαθηταὶ ἕνεκα τῆς Ἐβραίας προαίρεσιν πόλεμον τὰς εἶπον, Εἰρήνη
ὑμῖν, ἔτε τὰς δώσῃ τὴν ἴστω ἀντίρροπον τὴν πολέμου προαίρεσιν καὶ προα
κλήσιν. ὅτι καθὼς εἶπε πρὸς τὰς γυναῖκας ὁ Κύριος, Χαίριτε, ἔτε τὰς
ἐλευθερώσῃ ἕνεκα τὴν πρῶτον λύπην, ὅπως εἶχε τὸ πᾶν τῶν γυναικῶν ἔτε
τὴν προπατορικὴν τῆς Εὐᾶς προαίρεσιν, ἔτε ἔδωκε καὶ τοῖς Μαθηταῖς τὴν
εἰρήνην ἔτε τὸν πόλεμον ὅπως εἶχαν, καὶ ἐμελλε τὰ ἔχουσιν ὑπερα ἕνεκα τῆς
διώκτης ἔτε τὸ κήρυγμα. Καὶ διπλασιάζει τὰς διλογίας ὁ Κύριος, ἔτε τὰς
περιεῶσῃ τὰ δῶρα τῆς χάριτος, καθὼς καὶ εἰς τὸν Ἀβραάμ ἐποίησε, λέγων
τας. Ἡ μὲν διλογῶν διλογήσασε, καὶ πληθύνων πληθύνωσιν. Καταπαύσε
ται ἔν πάλιν ἐκεῖνος καὶ τὸ σωτήριον, Εἰρήνη εἰς ἐσᾶς, λέγωντας, καὶ βαῦνω
τας ἄσπερ τινὰ νόμον εἰς τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀγάπην, τὰ ἀγα
πῶμεν τὸν Θεὸν καὶ ὁ ἕνα τὸν ἄλλον, ὅτι δεῦν εἶναι ἕνεκα τὴν ἀγάπην ἄλλο πρᾶγ
μα ὑψιλλότερον, καὶ ἕνεκα τὴν συμφωνίαν καὶ ὁμόνοιαν ψυχολογίας καὶ τερπνό
τερον. Ἀγάπη ὁ Θεὸς ὀνομάζεται, καὶ ἡ καὶ Θεὸν εἰρήνη ὑπερβαίνει πάντα νῦν
καὶ διαίτην. Παρηγορῶντας δὲ τὰς Ἀποστόλους καὶ προαίρεσιν ἕνεκα, εἶπε πρὸς
αὐτοὺς ὁ Κύριος. „ Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατὴρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Ἰδὲ
τὴν ἐργασίαν μου, ὁ Μαθηταὶ, ἀναδέχεσθε. λοιπὸν ἔχετε εἰς ἐμὴν τὸ θάρ
ρος σας, ὅτι ἐγὼ εἶμαι μὲ τὴν λόγος σας, καὶ μὲ ἔχετε τινὰ δυσκολίαν εἰς
τὴν πνευματικὴν υπηρεσίαν. ὅτι καθὼς ἐγὼ ἐτελείωσα ὅλα ἐκεῖνα ὅπως
ἦσαν πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων χρειάζεσθε, καὶ ἐκαταδέχθηκα τὰ σαυ
ρωθῶ ἔτε τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν τρυφὴν τῶν θανάτων κατέλυσα, ἔτε πρᾶ
πει καὶ ἐσεῖς, ὅπως σᾶς σέλω εἰς τὸ σωτήριον κήρυγμα, τὰ ὑπάγετε εἰς
ὅλον τὸν Κόσμον προαίρεσιν, τὰ ἀγγελλίζετε εἰς τὰς ἀνθρώπους τὸσα ἀγα
θά, καὶ τὰ ἀγωνισθῆτε ἕως θανάτου δι' αὐτῶν τὴν ὑπεράσπιν. „ Καὶ τοῦτο εἰ
„ πᾶν, ἐνεθύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς, Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον, ἁπταν ἀφήτε
„ τὰς ἀμαρτίας, ἀφίστανται αὐτοῖς, ἁπταν κρατεῖτε, κερράτληται. Ἀφᾶ
ἐλάτρωσε τὰς Μαθητὰς ὁ Κύριος μὲ τὸ μέγαλον τῆς ὑπεράσπιν ἀξίωμα, καὶ τὰς
ἐκεῖ

ἑκαμῶ Οἰκονόμος τῆς θεῖων μυστηρίων, καὶ ἱεραρχὸς καὶ κήρυκας, τὰς ἀγιάζει πά-
 λιν πᾶρα, καὶ δίδει τὰς ἐξουσίας καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ὄχι μόνον νὰ ἀναστάνει νεκρὸς,
 καὶ ἄλλα τινα νὰ τελεῖται θαυμάσια, ἀλλὰ τὸ κρεῖττον καὶ ἀξιώτερον, νὰ συγχωρῆν
 ἁμαρτήματα. Ὑστερα δὲ πάλιν, μετὰ τὴν Ἀνάληψιν, ἐκατέβη ἐπισιῶδως αὐτὸ τὸ
 ὁμοίτητον καὶ ὁμοῖσιον Πνεῦμα, καὶ τὰς ἐχάρισεν ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ ἐνεργείας
 θεοπεπεσέναι. Ἐνεφύσησεν ὁ Χριστὸς, φανερώωντας, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνεργη-
 γὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καθὼς λέγει ὁ Μαῦσῆς εἰς τὴν Γένεσιν. „Καὶ
 „ ἐπλάσεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χεὶν λαβῶν ὑπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ
 „ σπῆσσωπον αὐτῆς πνοῇ ζωῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἔχε τῆς ᾠδακοῆς ὁ Ἀδάμ ἐξέπεσεν
 „ ἀπ’ ἐκεῖνῳ τῷ ἀρχαίῳ τιμῷ, καὶ ἦλθεν εἰς θάνατον, ἀνεκάνισε πάλιν αὐτὸς
 ὁ Χριστὸς τὸν ἄνθρωπον, καταργήσας τὸν θάνατον, καὶ τὸν ἤφερεν εἰς τὴν προτέραν
 τιμῷ μὲ τὸ θεῖον αὐτῆς φύσημα. „ Θωμᾶς δὲ εἰς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος
 „ Δίδυμος, δὴ ἦτον μὲ αὐτὸς ὅποτεν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. ἔλεγον ἐν αὐτῷ οἱ ἄλλοι
 „ λοι Μαθηταί, εἰδόμενοι τὸν Κύριον. ἐδὲ εἶπεν αὐτοῖς, ἐὰν δὴ ἰδῶ εἰς τὰς χεῖ-
 „ ράς τε τὸν τύπον τῆς ἥλων, καὶ νὰ βάλλω τὸ δακτύλιμν εἰς τὴν πληγῶν τῆς
 „ καρφίῳν, καὶ εἰς τὴν πλοδράν τε τὸ χεῖρμν, δὴ τὸ θεῖον πισύσει, πῶς ἀνέ-
 „ σῃ. Ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὰς Μαθητὰς, καὶ ὁ δὺλος Θωμᾶς δὴ
 ἦτον μὲ τὰς ἄλλας, ὅταν ἐφαίνῃ. Ἡ Εἰρήνη ἐδίδετο, καὶ ὁ Μαθητὴς ἐκεῖ δὴ δι-
 εῖσκετο. οἱ ἄλλοι ἐχάρησαν ἰδόντες τὸν ποθέμενον, καὶ αὐτὸς ἐπικραίνετο. ὅλοι
 ἦσαν ἐκεῖ συνηγμένοι, καὶ αὐτὸς μόνον ἔλειπεν. ὅτι ἔχε τὸν φόβον τῆς Ἰουδαίων ἦσαν
 ἄσποκοπισμῶν, ὡς εἶπομεν οἱ Ἀπόστολοι, καὶ δι’ αὐτὸ ἔτυχε καὶ ὁ Θωμᾶς δὴ
 ἐποφθασε. πλὴν τῶτο δὴ ἐγινε ματαίως, καὶ ἀναφέλδεται, ἀλλὰ ἦτον Θεὸς οἰκονο-
 μία καὶ πορόνοια, ἔχε νὰ πισυθῆ βεβαιότερα μὲ τὴν ἀπισίαν τῆς Θωμᾶ ἢ Ἀνάστα-
 σις τῆς Σωτῆρος, ὅτι ἐὰν εἰσέσκετο καὶ αὐτὸς ἐκεῖ μὲ τὰς ἄλλας, δὴ ἐδίσαζε νὰ ἀ-
 πισύσῃ. λοιπὸν κάλλιον ἦτον καὶ ἔλειπε, καὶ δὴ ἐπίσδεν ἕως ὅτε τὸν ἐφιλαφῆ-
 σεν ὕστερα, καὶ ἔπως ἐδίδάξε τὰς μεταγρησέρας νὰ πισύσῃ. λοιπὸν ἡ ἀπισία τῆς
 Θωμᾶ ἐγινεν αἰτία τῆς ἐδικῆς μας πίσεως. „ Καὶ μετ’ ἡμέρας οὐκῶ, πάλιν ἦ-
 „ σαν ἔσω οἱ Μαθηταί αὐτῆς, καὶ Θωμᾶς μετ’ αὐτῶν. ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, τῆς θυρῶν
 „ κεκλεισμένων, καὶ ἔσῃ εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπον, Εἰρήνη ὡμῖν. εἶτα λέγει πρὸς Θω-
 „ μᾶ. φέρε τὸν δακτυλὸν σε ᾠδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖράς με, καὶ φέρε τὴν χεῖρά σε, καὶ
 „ βάλε εἰς τὴν πλοδράν με, καὶ μὴ γίνε ἀπισος ἀλλὰ πισός. Πάλιν ἐπέλαμ-
 „ ψεν εἰς τὰς Μαθητὰς ᾠδαδῶς ὁ Κύριος. καὶ μὲ ὅλον ὅτε ἦσαν ἡ πόρταις σφα-
 λισμῶναις, εἰρέθη εἰς τὸ μέσον τας, καὶ τὰς ἐχαίρετισε, δίδωντας τὴν Εἰρήνην καὶ
 τὸ σπῆσσωπον. Ἐπειτα ᾠδαβῆχει, καὶ ἀφίνει τὰς ἄλλας Μαθητὰς ὡς Πατὴρ ἀγα-
 θὸς καὶ φιλόσοργος, καὶ ἔρχεται εἰς τὸν Θωμᾶ ὅτε δὴ ἐπίσδεν, ἔχε νὰ τὸν
 πληροφορήσῃ καὶ ἐκεῖνον, νὰ πισύσῃ τὴν ἐκνεκρῶν αὐτῆς ἀγίαν Ἀνάστασιν. Ὅ-
 πως μεγάλη ἡ φιλανθρωπία τῆς Δεσπότης, πῶς ἔχε μίαν ψυχῶν καταδέχεται καὶ
 δείχνει τὰς πληγὰς τε καὶ τραύματα, ἔχε νὰ σώσῃ τὸν διάζοντα Ἀπόστολον,
 θέλωντας νὰ φανερώσῃ, ὅτι ἐγίνωσκεν ἔλα τὰ λόγια τῆς ἀπισίας τῆς Θωμᾶ, ὅτε
 πορὸς τὰς ἄλλας ἐλάλισε, καὶ ὡς πορογνώσις Θεὸς τὰ ἴξδερν. Ὅθεν δὴ ἐκαρτέ-
 ρησε, νὰ συτυχῇ ὁ Θωμᾶς τίποτα, ἢ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι, ἀλλὰ αὐτὸς πορ-
 λαμβάει σοφώτατα, καὶ πληρῶνει τῆς δέλε τὴν αἴτησιν, λέγωντας. ἐπειδὴ Θω-
 μᾶ, δὴ πισύεις πῶς ἀνεσῆθηκα, καὶ ζητᾶς νὰ μὲ φιλαφῆσῃς, ἔχε νὰ βε-
 βαιωθῆς μὲ τὴν αἰθῆσιν τῆς χεῖρὸς καλλίτερα, ἐγγισόν με, καὶ καθὼς θέλεις
 φιλά-

φιλάφισον, νὰ γνωρίσης, ὅτι αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἶμαι, ὅτῃ δὲ τὴν ἀγαπῶσας
 ἐσαυράθηκα, καὶ μὴ εἶσαι πλέον ἄπιστος, ἀλλὰ πιστὸς καὶ ἀχάριτος. Ἀλλὰ
 θέλει ἐραπίσει τιμὰς, λέγωντας. πῶς εἰς τὸ ἄφθαρτον σῶμα τῶ Χριστοῦ ἐφάνη-
 ον τὰ σημεῖα τῆς φθορᾶς, πληγαῖς καὶ τραύματα; Λέγουμ ἔν, ὅτι τὸ σῶμα
 τῶ Κυρίου ἀνέστη ἄφθαρτον καὶ ἀλήθειαν, καθὼς ἐκεῖνος πρότερον ἔλεγε, καὶ
 δὴν ἔχρηάζετο βρώσῃ, ἢ πόσῃ ὀλοτέλα, ἀλλὰ δὲ οἰκονομίαν ἄρρητον, νὰ
 πισωθῇ ἡ Ἀνάσασις, ἔφαγε καὶ ἔπιε. καὶ τὸν Θωμαῶν ἐσυχώρησε, νὰ φιλαφί-
 σῃ τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλοῦρῶν, πρὸς βεβαιωτῶν ἀποδείξειν. „ Καὶ ἀπεκρίθη
 „ ὁ Θωμαῶς, καὶ εἶπεν αὐτῷ. ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
 „ ὅτι ἐώρακας με πιστεύσας; μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πισδόντες. Ἀκίστας
 ὁ Θωμαῶς τὰ δεσποτικά λόγια, ἐσίμωσε μὴ φόβος καὶ φόβος, καὶ βαίνοντας τὴν
 δεξιᾶν εἰς τὰς ἀγίας ἐκεῖνας χεῖρας καὶ τὴν ἄρῶντων πλοῦρῶν, ἐνεπλήθη Ἀγίῃ
 Πνεύματος, καὶ χάριτος καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἀπέρριψε τὴν ἀπιστίαν καὶ λύπῃ ὅτῃ
 εἶχε προπτερά, καὶ πισδύσας ἐβόησεν, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Κύριον λέ-
 γοντας, ἐδήλωσε τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ Θεόν, τὴν θεῖαν ἐσχίαν καὶ μεγαλειότη-
 τα. Ἀρμόζει γὰρ νὰ εἰπῆμεν πρὸς τὸν Θωμαῶν ἐκεῖνο τὸ προφητικὸν λόγιον.
 „ Ἐν ταῖς χερσί μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα, καὶ ἔκῃ ἠπατήθην. Μακάριοι οἱ μὴ
 ἰδόντες, καὶ πισδόντες. φανερώωντάς μας ὁ Κύριος, ὅτι νὰ μὴ ἰδῇ τιμὰς καὶ
 νὰ πισδύσῃ, αὐτὸ εἶναι μάλιστα ἔργον Πίστεως. „ Πίσις ἡ ὅσῃ ἐλπίσμοῦ
 „ ὑπόσασις, καὶ παραγμάτων ἐ βλεπομένων ἔλεγχος. Ἐπειδὴ εἶναι γεαμμένον,
 ὅτι Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ ὅτῃ εἶδασιν τὸν Κύριον, ἀποδείχει ὁ Χριστός, ὅτι
 τῶτο μᾶλλον εἶναι μακάριον, νὰ πισδύσῃς ἐκεῖνο ὅτῃ δὴν εἶδες. Λοιπὸν μα-
 κάριοι ὅσοι δὴν τὸν εἶδασιν, καὶ πισδύσῃσιν, ὡσπερ καὶ ἐκεῖνοι ὅτῃ τὸν εἶδασιν.
 „ Πολλὰ μὴ ἔν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶ Μαθητῶν αὐ-
 „ τῶ, ἃ ἔκῃ ἐστὶ γεραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τῶτω. ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα
 „ πισδύσῃτε, ὅτι Ἰησοῦς ὅσῃ ὁ Υἱὸς τῶ Θεοῦ. καὶ ἵνα πισδόντες, ζωὴν ἔχητε
 „ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὁ Θεολόγος ἔπος καὶ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης
 εἶπεν ἀπὸ τῶς ἄλλης Εὐαγγελιστῆς ὀλιγώτερα, δὲ τῶτο λέγει, ὅτι δὴν τὰ
 εἶπασιν ὅλα μὴδὲ οἱ ὀπίλοιποι Ἀπόστολοι, ἀλλὰ μόνον ἔγραψαν ὅσα φθάσε-
 σιν, νὰ κάμνῃ τὸς ἀκροατὰς νὰ πισδύσῃσιν. ὅστις ἀπισήσει εἰς αὐτὰ τὰ ὀλί-
 γα, δὴν εἶναι δὲ τὸν Χριστὸν ἄξιος, καὶ ἄς ὀφείτῃ. Φαίνεται δὲ, ὅτι ἐδῶ δὴν
 λέγει ὁ Εὐαγγελιστῆς δὲ τὰ τραύματα, ὅτῃ ἔκαμν ὁ Δεσπότης πρὸς τῆς Σταυ-
 ρώσεως, ἀλλὰ δὲ ἐκεῖνα ὅτῃ ἐτέλεσε μὴ τὴν Ἀνάσασιν, δὲ τῶτο εἶπον, ἐνώ-
 πιον τῶ Μαθητῶν αὐτῶ. τὰ δὲ πρὸ τῶ Σταυρῶ τραύματα, ἔκαμν ἐμφοροδεν
 ὄλων τῶ ἀνθρώπων, ὅτῃ ἐτύχων. ἀμὴ ὑσερα μόνον ἐμφοροδεν τῶ Μα-
 θητῶ εἶδειχε τὰ σημεῖα, καὶ ἐφάνητο εἰς αὐτὸς ὅταν ἔκαμνε χρεία, ἕως ἡμέ-
 ρας πεσαρακόντα. Καὶ ἐπειδὴ ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι εὐδεια, ἐφάνη καὶ αὐτὸς εἰς
 τὸ φανερὸν φοραῖς εὐδεια. πρῶτον εἰς τὸν τάφον τὸν εἶδεν ἡ Μαργδαλιῆ Μα-
 ρία, καὶ ἄλλαι γυναῖκες. ἔπειτα ἐφάνη πρὸς τὸν Πέτρον, εἶτα εἰς τὸν Λευκῶν καὶ
 Κλεόπαν. μὴ ταῦτα εἰς τὸς ὄκα, ὅταν ἔλειπεν ὁ Θωμαῶς. μὴ ταῦτα πάλιν
 εἰς αὐτὸς παρόντος καὶ τῶ Θωμαῶ. ἔπειτα ἐφάνη εἰς τὸς πεντακοσίους ἀδελφὰς,
 καθὼς λέγει ὁ μέγας Παῦλος. Ἀκόμη ἐφάνη πρὸς τὸν Γάκωβον. ἔπειτα εἰς
 τὸς ἑπτὰ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεραϊδος. ἔπειτα εἰς τὸς ἐβδομήκοντα. μὴ
 πᾶντα εἰς τὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας, καθὼς τὸς ἔταξεν ὁ Κύριος. καὶ ὑσερα εἰς τὸ
 ὄρος

ἔρος τῆς ἐλαίας, ὅταν ἔγινεν ἡ Ανάλυσις. Συμβέχει δὲ καὶ ἡ Ἐορτὴ τῆς ἐγκαι-
 τίων, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες μου, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἔαρος, ἦγεν ἡ ἀνοιξίς. καὶ φαίνε-
 ται, πῶς ὅλα τὰ παράγματα χαίρονται εἰς τὴν Ανάστασιν τῆς Χριστοῦ καὶ συναγάλλ-
 ονται, ὅτι ὅλη ἡ κτίσις ὑποδέχεται τὴν χειμωνικὴν σκυθρωπότητα ὡς νεκρότητα,
 καὶ πάλιν ἀναβλαστάνει καὶ καινεργεῖ καὶ ἀνακαινίζεται. καὶ βλέπομεν τὴν γῆν χλοο-
 φορέσαν, καὶ τὰ πετεινὰ νὰ κοιλαδῶσι γλυκύτητα, καὶ ὅλα τὰ ὀπίλοιπα ζῶα σκιρ-
 τῶσι καὶ χαίρονται. ἡ θάλασσα ἐγαλλιάσκει καὶ ἠμέρωσε, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὅλα τὰ
 παράγματα μετριοποιεῖνται, καὶ εἰς τὸ καλλίτερον ἔρχονται. Λοιπὸν, εἰδὼν αὐτὰ τὰ ἄφυ-
 χα καὶ ἄλογα κτίσματα φαιδρῶνται εἰς τὴν Ανάστασιν τῆς Χριστοῦ καὶ σωφραζέον-
 ται, πόσω μᾶλλον πρέπει νὰ καλλωπιδῶμεν εἰς τὴν ψυχῇ ἡμεῖς οἱ λογικοὶ
 ἄνθρωποι, ὅπερ μᾶς ἐτίμησεν ὁ Θεὸς καὶ τὴν εἰκόνα τε καὶ ὁμοίωσιν, νὰ ἀραιοῦμεν
 φαιδρῶντες τὸν βίον καὶ πολιτείαν μας; Ναί, ἡγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἄς ἐγκαι-
 νιδῶμεν, νὰ ζήσωμεν νέοι ἀπὸ παλαιῶν, νὰ σολιδῶμεν τῷ Πνεύματι. Πρὸς ἐαυτὸς
 ἐπαναρώμεθα. ἄς συλλογιθῶμεν τί ἐμίμησεν, καὶ πόσα τῷ Θεῷ χρεωσῶμεν, ὅπερ
 μᾶς ἐπλασε καὶ ἀπέπλασε, μὲ τὸ Πάθος αὐτῆς τῆς σωτηρίου, καὶ μᾶς ἀνέστησεν ὑπὸ
 τὸν αἰώνιον θάνατον μὲ τὸν ἐκέσθιον αὐτῆς θάνατον. Λοιπὸν μὴ φανεῖται πρὸς τὸν
 διεργέτην ἀχάριστοι, ἀλλὰ ἄς ἐγκαινιδῶμεν εἰς τὴν ψυχῇ μὲ ἔργα θεάρε-
 σα, νὰ φανεῖται πρὸς αὐτὸν τὸν Ποιητὴν καὶ Σωτῆρά μας ἀραιοί, καὶ ὁμοιοί. καὶ μὴ
 σολίζωμεν μόνον τὴν σκαλικὸβρωτον σάρκα μὲ ῥεχα μεταξωτῆ καὶ πολύτιμα, νὰ
 βασιῶμεν ἀρώματα, καὶ κείνα δωμαράντα νὰ δώδωξωμεν, καὶ ἡ ψυχὴ μας νὰ εἶναι
 γυμνή, βρωμισμένη καὶ ἀχρηστος. αὐτῷ μᾶλλον ἄς καλλωπισώμεν, ὅπερ εἶναι ἀθά-
 νατος καὶ νεκρία τῷ σώματος, αὐτῷ ἄς σολίσωμεν μὲ πρᾶξεις καλαῖς, πᾶς εἴας τὸ
 καὶ δυνάμιν, καὶ ἄς νεκρῶσωμεν τὴν σάρκα μὲ νηστείας, προσδουχίας καὶ δάκρυα,
 μὲ ἐλεημοσιύαις καὶ ἄλλα ὅμοια, δεῖ νὰ νεκρωθῶμεν τῷ σώματι, νὰ ὑποθῶ-
 μεν τῇ ἀμαρτίᾳ, ἵνα ζωοποιηθῶμεν τῷ Πνεύματι, καὶ ἐν καινότητι ζωῆς περι-
 πατήσωμεν, μεγαλιῶντες καὶ διχαριζήντες τὸν διεργέτην Χριστὸν καὶ Σωτῆρά μας,
 ὅπερ οἰκονομεῖ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον μας. Ὡς, πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ
 προσκυνήσεις, σὺ τῷ ἀνάρχῳ αὐτῷ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ
 ζωοποιῷ αὐτῷ Πνεύματι, πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας. ΑΜΗΝ.

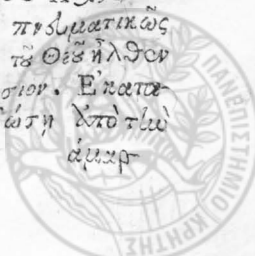

Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

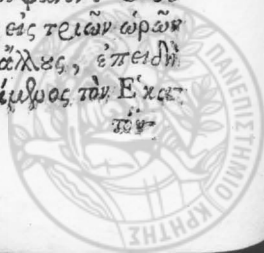
Τ Ω Ν Μ Υ Ρ Ο Φ Ο Ρ Ω Ν .

Ε Υ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

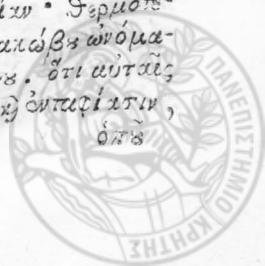
Ⓜ Ασματὴ εἶναι καὶ ἡ παρῶσα Κυριακὴ, καὶ ὄντως ἀγία ἡμέρα, προσκυνητὴ καὶ
 εὐσεβάσιμος, ὅτι σήμερον ἀναγνωσκώμεν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ
 θεῖα Παθήματα. Τὰ ὅποια ἐνδυμέμεντοι κατανοοῦμεν, καὶ πνευματικῶς
 ἀγαλλόμεντοι, καὶ ὀφροσύνῃς πληρέμεθα, ὅτι ὁ μονογενὴς Υἱὸς τῆς Θεοῦ ἦλθεν
 εἰς τὸ Πάθος θεληματικῶς τὸ σωτήριον, καὶ ὅλε τῆς Κόσμου καθάρσιον. Ἐκατα-
 θέχθη νὰ κρεμασθῆ εἰς τὸ ξύλον ὁ ἀναμάρτητος, δεῖ νὰ μᾶς λυβώσῃ ὑπὸ τὴν
 ἀμικρ-

ἀμαρτίαν, καὶ νὰ μᾶς ἀφοίξῃ τὸν Παράδεισον ὅπερ ἔκλεισεν ἡ ἀδρακοὴ καὶ ἀδρά-
 βασι, τῷ Προπατόρων μας, νὰ ἀπολαύσωμεν τὸ ζῶλον τῆς ζωῆς νὰ μὴ ἀπο-
 θαύωμεν πώποτε. Παρέδωκε τὴν παναγίαν τε ψυχὴν εἰς τὰς ἀρχαῖτας χεῖρας
 τῶ Θεῶ καὶ Πατρὸς, καὶ φαίνεται πρὸς ὄρας νεκρὸς, καὶ νεκροὶ ἐγείρονται. Εἰς πί-
 σωσιν τῆς τελευταίας καὶ κοινῆς Ἀναστάσεως θάπτεται, ἀλλὰ ὡς κραταίος καὶ
 δυνατὸς ἀνασταίνεται, θανατώνωντας μὲ τὸν θάνατον τε τὸν θάνατον. Καταβαίνει
 εἰς τὸν Ἀΐδιον, ἔκτὸ τὸν ὁποῖον ἐλύθησε τὰς ψυχὰς, καὶ τὰς βυβάων ἀπὸ τῆς πι-
 κρῆν καταδίκην τῶ σκότας, καὶ ἔκτὸ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα δεσμὰ τῶ τυραννῆτος Δαί-
 μοιου. Εἰς τὰς Οὐρανὸς ἀναβαίνει, ἀλλὰ πάλιν μέλλει νὰ ἔλθῃ μὲ δόξαν πολ-
 λὴν καὶ δυνάμιν, νὰ κείρῃ τὸν Κόσμον ἅπαντα, νὰ ἀποδώσῃ καθ' ἑνὸς καὶ τὰς
 πορᾶσεις τε. Ὅλα δὲ ταῦτα ἦσαν μία παιδαγωγία πρὸς ἡμᾶς τῶ παναγιάδε
 Θεῶ, καὶ ἰαφεῖα τῆς ψυχῆς, ἐπανάγωσα καὶ ἐπιστρέφουσα τὸν παλαιὸν Ἀδάμ πρὸς
 ζωὴν τῆν αἰώνιον. ὅτι μὲ τὸ πάθος τῶ Χριστοῦ ἀνεπλάσθημεν, καὶ σωτηρίας καὶ ζωῆς
 ἡξιάσθημεν, καὶ μυστερίων Θεῶν ἐγνώμεν μετοχοὶ, καὶ χαρίσματα ἄρῆα καὶ πνεύ-
 ματικά ἀπολαύσωμεν, καὶ μεγαλιώσωμεν τὸ ἔλεος τῶ Θεῶ, καὶ τῆν ὑπαλαχίαν
 αὐτῶ τῆν πολλὴν καὶ ἀμέτρητον. Ἀλλὰ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.
 Ἡ τῶ καιρῶ ἐκεῖνω, φησὶν ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος, ἔλθων Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρι-
 μαθαίας ἀρχιμὰν βελδῆς, ὃς καὶ αὐτὸς ὑπὸ προσδεχόμενος τῆν Βασιλείαν τῶ
 Θεῶ, πολήσας εἰσηλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τῶ Ἰησοῦ. ὁ δὲ
 Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἦδη τέθνηκε. Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυριῶνα,
 ἐπηρώτησε αὐτὸν, εἰ πάλαι ἀπέθανε. καὶ ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῶ Ἰωσήφ.
 Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτὸν, ἐπέλιψε τῆ σινδόνην καὶ κατέθηκεν
 αὐτὸν ἐν μνημείω, ὃ ὑπὸ λελατομηρῶν ἐκπέρας, καὶ προσεκύλισε λίθον μέ-
 γαν ἐπάνω αὐτῶ. Μακάριος ἔπος ὁ Ἰωσήφ καὶ ὄντως καλότυχος, ὃς τις ἦτον εὐας
 ἔκτὸ τῆν βελῶν τῶν Ἑβραίων, ἐπίσημος καὶ πλάσιος, καὶ τὸ νόμος ὑπὸ νόμος. Καὶ
 ἀρόμενος μαθητὴς τῶ Χριστοῦ, ἐπίσδωσεν εἰς αὐτὸν μὲ γνώμην ἀδδολὸν καὶ καθαρῶν
 διάνοιαν, ἔκτὸ τῶτο ἐμόνον ζῶντος τῶ Διδασκάλου, ἦτον πρὸς αὐτὸν ἀγνώ-
 μωντε καὶ ὑπὸ νόμος, ἀλλὰ καὶ μὲ θάνατον ἀπέδωκεν αὐτῶ τελευταίαν ἀπὸ μείμιν,
 πίσιν καθαρῶν, ὑποταγῶν καὶ ὑπακομῶν τῆν ὑπακούσαν. Ὑπὸ ἡμῶν εἰς τὸν
 Πιλάτον ἀφοβα, καὶ ἀδρακαλεῖτον ἔκτὸ νεκρὸν καταδικασμῶν, καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν
 κρεμάμενον, ἔκτὸ τῶν ἐχθρῶν συκοφαντῶν, ἔκτὸ τῶν Μαθητῶν καὶ φίλων τε
 καταλιμπανόμενον. ὅτι ὅλοι ἐδειλίασαν τὸν καιρὸν τῶ πάθος, καὶ ἔφυγον, καὶ μόνος
 ἔπος ὁ καλότυχος Ἰωσήφ, ὁ ἀγνώμων αὐτῶ μαθητὴς, ὅπε ἦτον κρυμμένος
 προπότερα, ἐρέθη τότε ἐπάνω εἰς τῆν χεῖραν ὑπακούσαν καὶ ἀφοβος, καὶ ἐτόλη-
 σε νὰ κάμῃ ποιούτῆν ὑπηρεσίαν θανατοσίαν, ἐπαινετῶν καὶ ἀξιάγασον. Καὶ
 δεῦν ἔβαλεν εἰς τὸν νῦν τε, ὁ ὑλαβῆς ἔπος καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος νὰ εἰπῇ, ἐγὼ
 εἶμαι πλάσιος καὶ εὐδοξος, καὶ ἐὰν ζήτῃσω τὸ σῶμα τῶ κατακελεύσαντος καὶ σταυρωθέν-
 τος Χριστοῦ, μὲ μισῶσιν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἰουδαίων, νὰ μὲ κάμῃ ἀποσυλάγω-
 γον, νὰ χάσω τῆν τιμὴν καὶ τὸν πλετόν μου. ἀλλὰ ἐκατεφρόνησε ἅπαντα, καὶ
 τῆν ζωὴν ἐκινδύησε ἔκτὸ τῆν ἀγάπῃν τῶ Χριστοῦ, καὶ ἔκτὸ τῆν ὁμολογίαν τῆς
 πίστεως, καὶ ἐζήτησε νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ παναγίον ἐκεῖνο καὶ θεῖον λείψανον. Ὁ δὲ
 Πιλάτος ἐθαύμασε, πῶς ἀπέθανεν ὁ Χριστὸς, τόσο ὀγλήγορα εἰς τριῶν ὡρῶν
 διάστημα, ὅτι ἐθαύμασε πῶς ἦτον ἀκόμη ζωντανός, ὡς καὶ τὰς ἄλλας, ἐπειδὴ
 ὅλοι οἱ ἐσταυρωμένοι ἀργῶσαν νὰ ξεφυχίσασιν. Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν Ἐκατ-

τὸν παρχόν, τὸν ἠρώτησε. καὶ λέγωντάς τε αὐτὸς ὅτι ἀπέθανεν, ὑπήκουσεν ὁ Πι-
 λάτος, καὶ ἐχάρισε τῷ Ἰωσήφ τὸ πανάγιον σῶμα, ὅτι ἡ θεία δι' αὐτὸς ἐνήργη-
 σε, καὶ ἐπάλιψεν ἡ σκληρὰ ψυχὴ τῷ Πιλάτῃ, καὶ ἔσεργε. Λοιπὸν ἀγοράσας ὁ
 Ἰωσήφ εἶνα σκεδόνι πελῦτιμον, καὶ σμύρναν, ἤγειν βάλσαμον, ὅς τις εἶναι χη-
 σιμος καὶ φθίσινα πολῦτιμος διὰ ὅλα τὰ ἀρώματα, καὶ ἔχει δὴ χάρες, ἤγειν φυ-
 λάττει τὸ σῶμα ἀσπικτον, καὶ δὲν σαπίζει πώποτε. Δεύτερον εἶναι τὸσεν κολλητι-
 κόν, ὅσῃ δὲν ξεκολλᾷ διὰ τὴν σάρκα ὀλότελα. τῆν τὴν σμύρναν καὶ ἀλόβω
 ἔφερον ὁ Νικόδημος, ὅπῃ ἦτον καὶ αὐτὸς κρυμμένος μαθητὴς τῷ Σωτήρι. καὶ ἦσαν
 αὐτὰ τὰ ἀρώματα ἕως λίθων, ῥ. καθὼς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Τὰ
 ὅποια ἔχουσιν εἰς τὸ σκεδόνι, καὶ ἔθισαν ἐπάνω ὀλαβῶς τὸ πανάγιον σῶμα, καὶ
 τὸ ἐτύλιξεν καὶ τὴν τάξιν τῆς Ἰουδαίων, καὶ ἐντίμως τὸ ἐνταφίασαν. Τῆτο δὲ ἔγι-
 νεν διὰ τῆς οἰκονομίας καὶ κερδοῦν, νὰ βάλαν τὸσιν σμύρναν, καὶ νὰ μὴ δυ-
 νηθῆν οἱ φθονεροὶ Ἰουδαῖοι νὰ λέγῃσι, πῶς ἐκλεβαν τὸν νεκρὸν οἱ Ἀποστόλοι,
 καθὼς φλυαροῦσιν οἱ ἄγνωστοι. καὶ τὴν αὐτὴν τὸν ἐκλεβαν, δὲν ἐκάθῃτο
 εἰς τὸν τάφον τὸσιν ὄραν νὰ ξεκολλήσῃν τὸ σκεδόνι, νὰ τὸ ἀφήσεν ἐκεῖ, μάλιστα
 ὅπῃ δὲν ἤμπορεῖ νὰ ξεκολλήσῃ, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ ἔφθῃσαν ὀδυρῶς, νὰ μὴ πῶς
 ἀπεικᾶσεν οἱ στρατιῶται τῆς κερσῶν, ὅπῃ ἐφύλαγαν. Λοιπὸν, ἐπειδὴ ἔμει-
 νεν εἰς τὸν τάφον ἡ σκεδόνι καὶ τὸ σκεδόνι, ἤγειν τὸ μανθῆλιον ὅπῃ εἶχασιν εἰς
 τὴν ἀγρᾶν κεφαλῶν, ἀλήθεια εἶναι, πῶς αἰετὴ θεοπεριπῶς εἰς τὸ πείσμα
 τῆς. Ἀλλὰ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ κερσῶν. βελδῶς ἦτον ὁ Ἰωσήφ εἰς τὴν ἀξίαν,
 ὡς εἴπομεν, μάλιστα εἶχε καὶ δημοσίον λειτουργίαν καὶ βάρος τῆς πόλεως, τὸ ὁ-
 ποῖον ὅσοι τὸ ἔχουσιν, ἀναγκάζονται νὰ ἐπιμελῶνται εἰς τὸ παζᾶρι, νὰ φροντί-
 ζῃν βιωτικὰ κερσῶν, καὶ ἀμελῶσι τὴν ἀρετὴν πολλαῖς καὶ τιμῶν κερσῶν.
 Ἀλλὰ πῶς τὸν αἰδέσθον. Ἰωσήφ δὲν ἐμπόδισε ποσῶς διὰ τὴν ἀρετὴν τὸ
 βελδῶτικόν ἀξίωμα, ἔτε τὸν ἔσκεψεν διὰ τὴν μακαρίαν ταφὴν τῷ Θεοτοκίῃ
 σώματος. Ἀκούσατε ὅσοι εἶσι πλέστοι, καὶ ἔχετε φροντίδας ἀφροντικῶν καὶ δημο-
 σίων κερσῶν ἐπάνω σας, καὶ μὴ ἀμελῆτε τὰ καλὰ ἔργα καὶ θεῶν, ἀλλὰ
 ὑποδίδετε τὰ τῷ Θεῷ, καὶ τὰ τῷ Καίσαρι τῷ Θεῷ Καίσαρι. ἤγειν κερσῶν ἐπιμε-
 λείδε τὰ θεῶν, νὰ πληροῦτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἀγαθοεργ-
 γίαις, ὅπῃ ὀρέπει νὰ κάμνετε κερσῶν, ἔπειτα καὶ τὰ βιωτικὰ νὰ φροντίζετε.
 Ἐνταφίασεν ἔν ὁ Ἰωσήφ τὸ τίμιον καὶ Θεοτοκίον ἐκεῖνο σῶμα εἰς εἶνα μνήμα
 κενῶν πετρεῖον, ὅπῃ ἦτον πελεκημένον πιδέξια, καὶ ἐκτύλιξε μὴ μόνον λίθον
 ἐπάνω τῆς. „ Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαλινῆ, καὶ Μαρία Ἰακώβε, ἐφείωρον πῶς τὸν
 „ ἔβαλαν. καὶ ὡσαύτῃ ἐπέρασε τὸ Σάββατον, ἡ Μαγδαλινῆ Μαρία, καὶ ἡ Μαρία
 „ τῷ Ἰακώβε, καὶ ἡ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα, καὶ νὰ ὑπάγῃν νὰ ἀλείψωσι
 „ τὸν Ἰησοῦν. Ἀναγκᾶ ἦτον καὶ χρεαζόμενον νὰ ἀφαιρέσῃν ἡ Γυναικὸς, νὰ ἰδῶ-
 „ σε πῶς τὸν ἐνταφίασαν, νὰ ὑπανήσῃν τῶς Ἀποστόλων, νὰ τῶς ἀναγγείλωσι τὴν
 Ἀνάστασιν. ὅτι ἐπειδὴ τὸ ἀνθρώπινον κῆρσῶν, καὶ γυναικὸς ἐκατακρίθη εἰς τὸν
 Παράδεισον, καὶ τὴν ἀπάτην τῷ ὄφει, ἐπείρει νὰ ἀπολαύσῃ καὶ κερσῶν διὰ
 τῶς ἀνδρᾶς τὴν θεῶν καὶ κερσῶν τῶν ἀγαθῶν, καθὼς καὶ ἐχῆμεν. Ἐφείωρον
 νασιν λοιπὸν ὄλαις ἡ γυναικὸς, ὅπῃ ἠκολούθησαν διὰ τὴν Γαλιλαίαν. Θεοτοκί-
 ρον δὲ διὰ ταῖς ἄλλαις ἡ Θεοτόκος, τὴν ὅποιαν, Μαρίαν τῷ Ἰακώβῳ ὀνόμα-
 ζαν, καὶ ἡ Μαγδαλινῆ, ἡ Σαλώμη, ἡ Μήτηρ Ἰωάννη τῷ Θεολόγῳ, ὅτι αὐταῖς
 ἔδειξαν πολλὴν ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν εἰς τὴν σαύρωσιν τῷ Κυρίῳ καὶ ἐνταφίῃ,

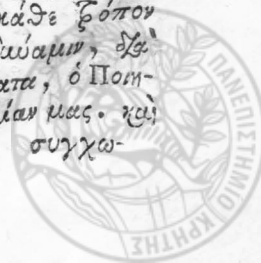
ἔπα πάντες οἱ φίλοι καὶ γνώριμοι ἔφυγον, οἱ αὐτοὶ Ἀπόστολοι, καὶ ἐκείναις ἢ
 δόλομηθραῖς με ὑπομονῆ καὶ μακροθυμίαν πολλῶν ἐκαρτέρησαν, νὰ περάσῃ τὸ
 Σάββατον, ἵνα νὰ μὴ παρέβῃ τὸν Νόμον ὅπερ οὐδέεις, νὰ μὴ δαλόυεν τὰ Σάβ-
 βατα. Καὶ τότε λίαν παρῶν τῆς μιᾶς Σαββάτων, ἦγεν τῆς παρῶνς ἡμέρας τῆς
 Ἑβδομάδος, τῶν Κυριακῶν δηλονότι, ἠγέρθησαν παρὶν νὰ καλοξημερώσῃ, καὶ
 ἐπήρασαν Ἀρώματα, καὶ ὑπήγαγον σπασδακτικά εἰς τὸ μνημεῖον, νὰ ἀλείψωσι τὸν
 Ἰησοῦν. Αἱ γυναῖκες δὲν ἔφρονεσαν ἵνα τὸν Δεσπότην μεγάλη καὶ ὑψηλὰ καὶ ἄξια
 τῆς Θεότητος, ἵνα τὸτο ἠγόρασαν τὰ μύρα, καὶ ἐκάθλωτο ἐνδεχομένη, μήπως
 καὶ παύσῃ ἢ μανία τῆς ἀθανάτου Ἰουδαίων, νὰ ἀλείψῃ τὸ λείψανον τῶν Σωτῆ-
 ρος, ἵνα νὰ μείνῃ δυνάδεις καὶ ἀσπιτον. „ Καθὼς ἐν ἐσπίμωσαν παρὸς τὸν τάφον,
 „ ἐδάλογογίζοντο, τίς νὰ κυλίσῃ τὸν μέγαν ἐκείνον λίθον; τότε Ἄγγελος Κυ-
 „ εἰς ἀπεκύλισε τὸν λίθον, καὶ λέγει παρὸς τὰς γυναῖκας, μὴ φοβάσθε. Ἰησοῦν
 „ ζητᾶτε τὸν Ναζαρεῦν τὸν ἐσαυρωμένον; ἀψέση, καὶ δὲν εἶναι ἐδῶ. ἰδὲ ὁ
 „ τόπος, ὅπερ ἐκεῖτετο ὁ Κύριος. Πρῶτον λυθῶναι τὰς γυναῖκας ὁ Ἄγγελος
 „ ἵνα τὸν πολὺν φόβον ὅπερ εἶχασιν, ἐπειτα ἀγγελλίσει καὶ τῶν Ἀνάσασιν. καὶ
 „ ὀνομάζει ἐσαυρωμένον τὸν Κύριον, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὸν Σταυρὸν καὶ αἰχμῶν καὶ
 „ ὀνειδος, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὄλων τῶν καλῶν τὸ κε-
 „ φάλαιον. „ ἠγέρθη, εἶπεν ὁ Ἄγγελος, καὶ ἐκ ἔσω ὡδὲ ὁ Κύριος. καὶ ἐὰν θέ-
 „ λετε νὰ πισωθῆτε καλλίτερα, ἰδέτε τὸν τόπον ὅπερ τὸν ἔβαλαν. καὶ ὑπάγετε
 „ νὰ εἰπῆτε τῆς Μαθηταῖς, καὶ τῶ Πέτρῳ, ὅτι προάγει εἰς τῶν Γαλιλαίων, καὶ
 „ ἐκεῖ τὸν θέλει ἰδεῖν, καθὼς τὸς ἔταξε. καὶ διγαίνοντας ἵνα τὸ μνημεῖον αἰ γυ-
 „ ναῖκες, ἔφυγον, ἵνα τὴν αἰς ἦλθε φόβος καὶ ἔκστασις, καὶ δὲν εἶπασιν τίς τί-
 „ ποτας ἵνα τὸν φόβοντες. Σιχωρίζει ἵνα τὸς ἄλλας Μαθητὰς τὸν Πέτρον ὁ
 „ Κύριος, ἵνα νὰ μὴ βάλῃ εἰς τὸν νεκρὸν, πῶς ἵνα τὸν ἀρνήθῃ, τὸν ἐμίσησεν ὁ
 „ Χριστὸς, καὶ δὲν τὸν εἶχε πλέον καὶ Ἀπόστολον. Διὰ νὰ μὴ σκανδαλιθῇ, καὶ νὰ
 „ λυπηθῇ λοιπὸν, ὡς ἀνάξιος, τὸν ἐπώνομασε ἑξέχωρα, νὰ χαρῆ καὶ αὐτὸς με τὸς
 „ ἄλλας συμμαθητὰς τῶν Ἀνάσασιν. Ἐκράτησε δὲ τὸς γυναῖκας φόβος καὶ φόβος,
 „ ἦγεν θαυμα καὶ ἐκπλήξις, διὰ τὴν εἶδασιν τὸν ἀσραπόμορφον Ἄγγελον, καὶ ἠκ-
 „ σαν τῶν φεικτικῶν καὶ θαυμασίαν Ἀνάσασιν. διὰ τῆτο, ἵνα τὸ ἑξαισιον τῆς ὀπτα-
 „ σίας, καὶ ἵνα τὸν φόβον τῶν Ἑβραίων, ἀγῆκαν παρ' ὀλίγον ἵνα τὸν νεκρὸν, καὶ
 „ δὲν εἶπον κενεὸς τίποτα, ἀλλὰ ἀσόχησαν ὅσα ἠκασαν ἵνα τὸν Ἄγγελον. Ἡ-
 „ μεῖς δὲ, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, ταῦτα ἀκούοντες, ἵνα σπασδακτικῶν νὰ τὰ γράψωμεν
 „ εἰς τὰς διανοίας μας ἀνεξάλειπτα, κηρύττοντες καὶ εἰς τὸς ἄλλας τῶν τῶ Κυρίῳ
 „ Ἀνάσασιν. Ἄς προσκυνήσωμεν τὸν ἀναστῶντα Χριστὸν, καὶ ὡς ἀρέπει ἵνα τὸν
 „ δοξάσωμεν, ἀχαριστῶντες τὸν ὅπερ ἐσαυρώθη καὶ ἐτάφη, ἵνα νὰ μᾶς ἀναστήσῃ
 „ ἵνα τὸν θάνατον, καὶ νὰ μᾶς δώσῃ ζωὴν καὶ Βασιλείαν αἰώνιον. Ἄς τὸν ἀχαρι-
 „ στήσωμεν με πίσιν καθαρῶν καὶ καλῶν ἔργων, καὶ με μετανοίαν καὶ ὁμολόγησιν,
 „ ὅτι πολλὰς φορὰς ἀχαριστεῖται ὁ Κύριος μόνον με τῶν μετανοίαν, καθὼς εἰς
 „ πολλὰς τὸ ἔδειξε, καὶ μάλιστα εἰς τὸς Νινυβίτας, τὸς ὁποῖους βλέπωντας, ὅτι
 „ πᾶς ὅσας ἐξ ὅλης καρδίας, ἐμετανοήσεν ἵνα τῶν κακίαντες, καὶ ἀφήκασιν τὰς
 „ πονηρίας, ἐμεταγνώμισεν καὶ ὁ πολυέλεος, καὶ δὲν τὸς ἀπέλεσε. Διὰ τὸς ἀμαρ-
 „ τίας μας μᾶς ἀφαιδεῖ εἰς τὸς ἐχθρὸς ὁ δικαιοκέρτης Θεὸς, ὡς φιλαλήθης,
 „ ὅχι ἵνα ἵνα ἁπλοθετῶμεν, ἀλλὰ ἵνα μᾶς βασανίζωσι νὰ διορθώσωμεν, κα-
 „ θὼς εἰς τὸν Προφήτῳ Ἰερεμίῳ φαίνεται, ἔπο λέγοντες: „ ἵνα τὸν Ἰσραὴλ, τὸν

„Θεὸν ἐπαυῶργισατε, σὰς ἐαυθόδωσεν εἰς τὰς ἐχθρὰς καὶ παιδίδεθε. καὶ Ἡσαΐας ὁμοίως λέγει ταῦτοι, ἕατι δὲν ἠθέλησεν ὁ Ἰσραὴλ νὰ πορεύεται εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Κυρίας, μήτε νὰ ἀκῆ τὸν νόμον τῆς, τὰς ὠργίσει, καὶ τὰς ἐνίκησαν οἱ ἐχθροὶ εἰς τὸν πόλεμον. Τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ τὴν σήμερον ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμῶν ἀδικίαι εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐχθρῶν μὲ δικαίαν κρίσιν, καὶ τυραννέμεθον, ὅτι ἡ ἀδικία καὶ ἄλλαις ἁμαρτίαις ὅπως κάμνομεν, μᾶς πορξενῶσι τὸσας θλίψεις καὶ βάσανα. καθὼς καὶ οἱ Προπάτορες ἡμῶν, ἕα νὰ παρέβον τὴν ἐπιτολὴν τῆς Θεοῦ, ἐξῶθησαν ὑπὸ τὸν Παράδεισον, καὶ ἐξέπεσαν ὑπὸ τοιαύτῳ μακαριότητι, εἰς τὸσας θλίψεις καὶ βάσανα, ὅτι αὐτεξῆστίς μᾶς ἔκαμην ὁ Θεὸς, καὶ εἶναι εἰς τὸν θάνατον ἡμῶν ἢ ζωὴ, καὶ ὁ θάνατος, εἴτι προαιρεθῆν νὰ πορτιμήσῃ πᾶς ἄνθρωπος. Οἱ λοιποὶ ἐπαυῶργισαν τὸν Κύριον, ἐβδελύχθησαν ὑπὸ αὐτῆς περιπόντως καὶ δίκαια, ἐπειδὴ ὑποδίδει καθενὸς καὶ τὰ ἔργα τῆς. „Ὅν ἔσπον ἐποίησατε, λέγει ὁ Κύριος, ἕως ἔσται ὑμῖν καὶ τὸ ἀναπόδομα. ἕατι λοιποὶ ἁμαρτανόμεν, ἀδελφοί μου, ἕα τῆτο κολαζόμεθον. Τὸ πρέπον ἦτον ἔν, νὰ μὴν ἐλθῶμεν ὁλοτελα ὑπὸ τὸν θάνατον τῆς Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ τῆς ἐχαρισθῶμεν μὲ ὀρθῶν πίσιν, καὶ πολιτείαν καθαρῶν καὶ θείων. Ἀμὴν ἐπειδὴ τῆτο δὲν γίνεται, ἕατι εἰμεθον φιλοσώματος καὶ φιλήδονοι, καὶ ἄς διορθωθῶμεν μὲ τὴν μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν τῆς σφαλμάτων ἡμῶν. καὶ μακραίνοντες ὑπὸ τὴν κακῶν ὁδὸν καὶ βλαβερῶν ἐπάται, ἄς δράμωμεν εἰς τὴν ἀμείβον τῆς Θεοῦ φιλανθρωπίαν, καὶ αἰείησων συμπάθειαν. Ἀς ἐσνάξωμεν ἐκ βάθους καρδίας πρὸς τὸν Θεὸν ἐκεῖνον, ὅπως δώεται νὰ μᾶς σῶσῃ, καὶ θέλει τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ ἄς τὸν ἀδικησῶμεν μὲ θερμότητα δάκρυα, νὰ συγχαρήσῃ πρὸς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ νὰ μᾶς λυθῶσῃ ὑπὸ τὴν τυραννίδα τῆς ἐχθρῶν, καὶ μόνον τῆτων τῆς ὀρατῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀοράτων μάλιστα. καὶ τῆς Βασιλείας αὐτῆς νὰ μᾶς ἀξιώσῃ, νὰ τὸν δεξολογῶμεν αἰῶνα μὲ τῆς Ἁγίων Ἀγγέλων, σὺ τῆς Πατρὸς καὶ ἁγίου Πνεύματος, εἰς τὰς ἀπεράντως αἰῶνας. ΑΜΗΝ.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ
 ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ
 ΕΥΛΟΓΗΣΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡ.

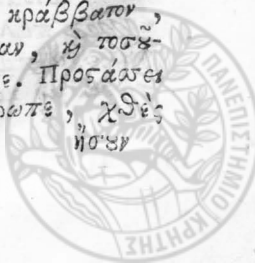
Πολλά καὶ μεγάλα κακά, πορξενῶσι τὰ ἁμαρτήματα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅτι καὶ μόνον τὴν ψυχὴν μολύνουσι καὶ λυμάνουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ κορμὶ βασανίζουσιν. ὅτι, ὅποταν ἡ κακία πλεονάσῃ καὶ ἀπελευθέρωσῃ ὑπὲρ μέτρα, ζημιώνει τὴν ψυχὴν σὺν τῆς σώματι. Ἀλλὰ ἕατι οἱ θεμιτότεροι δὲν φροντίζομεν ἕα τὴν ἀσθένειαν τῆς ψυχῆς, νὰ διορθωθῶμεν οἱ ἄφρονες σωφρονέμενοι, καὶ ὅταν ἀρρώσῃ τὸ σῶμα, βαίνωμεν πολλῶν ἐπιπέλειαν, καὶ μὲν κάθε ἔσπον σπευδάμεν νὰ τὸ ἀνακτῶμεν, ἢ ἀποκτῶμεν τὴν πορτέραν δυνάμιν, ἕα τῆτο ὁ πᾶνσοφος Ἰατρός, ὅπως θεραπεύει πρὸς ψυχῆς καὶ τὰ σώματα, ὁ Ποιητὴς καὶ Θεὸς ἡμῶν, πραγματεύεται μὲν κάθε ἔσπον τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. καὶ συγχα-

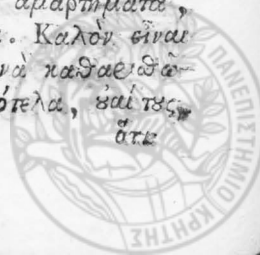
συγχαρῆς καὶ ᾠδῶν χαρῆς, καὶ ἔρχεται εἰς τὸ κορμὶ τῶ ἀμαρτωλοῦ δεινὴ καὶ κακὴ ἀδελφεία, ἧς καὶ θεραπεύθη ἡ ψυχὴ, καὶ λυβωθῆ ὑπὸ τὰ ἀμαρτήματα μὲ τῷ ἀρρώστῳ τῶ σώματος, ὅτι ὅσον ὁ ἕξω ἀνδραπος φθείρεται, τοσῶτον ἀνακαίνεται ὁ ἕσωθεν. Μὲ τὸν ἕξω τῶτον, ἐδιάρθρωσεν ὁ μέγας Ἀπόστολος ἐκεῖνον ὅπως εἰς τὰς Κορινθίους ἐπὶ ὀνόσει, καὶ λέγει τὰς. „ ᾠδῶν χαρῆς „ σιτέτον τῶ Σατανᾷ, καὶ βασανίζῃ τῷ σάρκατε, ἧς καὶ σωθῆ τὸ πνεῦμα „ τὰς. Εἰς τὸ χειρότερον μέρος ἔδωκε τῷ παιδίσκῳ, ἧς καὶ σωθῆ τὸ καλλίτερον, καθὼς τὸ κάμνεν καὶ οἱ δοκιμοὶ Ἰαβροὶ καὶ ἔμπειροι, καὶ κόπτον μὲ σίδηρα, ἢ μὲ φατίων κατακαίωσιν ὅσα μέλη δὲν ἠμποροῦν καὶ ἰατρῶν ἰατρῶν μὲ ἄλλα βότανα. Καὶ ὅτι ἔτις ἔχει τὸ παράγμα, καὶ τῷ ἀλήθειαν λέγομεν, θέλετε πεισθῆ καλλίτερα μὲ τὸ σημειῶν τῶ Θεολόγῳ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

„ Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα ἐπὶ τῇ προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ, τῇ ἐπιλεγομένη ἑβραϊσὶ Βηθεσδα, πρὸς τὴν ἑσπέρην. Ἐν ταῦταις κατέκειτο πλήθος πολὺ τῶ ἀδελφάντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχόμενον τῷ τῶ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος δὲ καὶ καιρὸν κατέβαινον ἐν τῇ Κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐπέρασε τὸ ὕδωρ. Ὁ ἕν ἑσπέρην ἑμβὰς, μὲ τῷ παρακίω τῶ ὕδατος, ὑγιὲς ἐγένετο ὅτι δὴ ποτε κατέχετο νοσήματι. Τρεῖς φορᾶς ἐόρταζον οἱ Ἰουδαῖοι καθεὶ χρόνον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Πρώτῳ, τῷ τῶ Πάχα, τὸν Μάρτιον, ἧς ἐλυβώθησαν ὑπὸ τῷ Αἴγυπτον, καὶ ἐπέρασαν θαυμασίως τῷ ἐρυθρῶν θαλάσσαν. Δεύτερον δὲ, τῷ Πεντηκωσίῳ, τὸν Μαῖον, εἰς ἐνδυμῶντι πῶς ἔλαβον τὸν Νόμον, καὶ ἐλυβώθησαν ὑπὸ τῷ κάκωσιν τῶς ἐρήμῃ, καὶ ὑπήγαγον εἰς τῷ γῆν τῶς ἐπαγγελίας, καὶ καρπὸν ἐγείθησαν. Τρίτῳ, ἐόρταζον, τὸν Σεπτέμβριον, διχαίοντες εἰς τῷ ἐσοδίῳ τῶ καρπῶν τῶ ἐπὶ τῶ μιλῶν. καὶ ἔκαμναν σκίνας, ἦγεν καλύβας, καὶ ἔμναν εἰς τὰ χωράφια, ἔφυγαντες καὶ τὰ ἀμπέλια. καὶ εἰς ταῦτα ἐχαιροῦτο ἄφρανόμενοι, ἐνδυμῶντες τῷ θαλασσῶν ὅπως ἐπέρασαν εἰς τῷ ἔρημον χρόνος τεσσαράκοντα, κατεκύντες εἰς καλύβας, καὶ μὲ ἑσπέρην ἑσπέρην ὑπὸ τὸν ἐσπέρην Θεὸν ἑκυβερνώμενοι. Τῷ ἑσπέρην λοιπὸν τῶς Πεντηκωσῆς, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ σιωποῦντες μὲ τὰς ἄλλας, ἧς καὶ μὴ φαῖν τῶ Νόμῳ παρήκοος. τὸ δὲ θαλασσῶν ὑπὸ τῶ, ἧς καὶ σὺν τῶ ἀπὸ αὐτὸν πολλὰς μὲ τῷ διδασκαλίαν, καὶ μὲ τὰ θαυμασῶν ὅπως ἔκαμνε, καὶ μάλα τὸ πλῆθος τὸ ἀδελφῶν καὶ ἀπονηρότων. ὅτι τότε εἰς τὰς ἑσπέρην εἶχασιν ὅλοι σιωποῦσαν καὶ σιωποῦσαν ὑπὸ τὰ χωρία καὶ κάρη, οἱ χειρότεροι, καὶ πᾶν ἄλλο καὶ ἡλικία, νέοι καὶ γέροντες, ὅτι τὰς ἄλλας ἡμέρας ἐργοχέρῃσαν, καὶ δὲ ἀδείαζαν. Προβατικὴ δὲ Κολυμβήθρᾳ ἐλέγετο, ἧς ἐσυνάζοντο ἐκεῖ τὰ πρόβατα, ὅπως ἠθέλων καὶ θυσιάζον, καὶ εἰς αὐτῷ ἐπλῶσιν τὰ ἐντόδια. Εἰς τὸ νερὸν ἐκεῖνο, ὡς ἐκλεκτὸν ὅπως ἦτον καὶ χρῆσιμον, ἐκατέβαινε καὶ θαυματῆρα ὁ Ἄγγελος. ὅτι ἡ σοφία τῶ Θεοῦ ἐκατάδηλα ὑπὸ τότε τῶ Ἰουδαίῳ πρὸς τῷ εἰς Χερσὸν πῆσιν, καὶ τῶς ἔδωκεν αὐτὸ τὸ ὕδωρ τῶς Κολυμβήθρας, καὶ θαυματῆρα εἰς τύπον τῶ ἁγίου Βαπτίσματος. Διὰ τῶ καὶ ὁ Ἄγγελος, καθεὶ χρόνον καταβαίνωντας, διεπέρασε τὸ ὕδωρ, καὶ ἔδιδε τῷ ἱαματικῷ δυνάμει, ὅτι τὸ νερὸν μοναχόντι δὲ εἶχε τῷ χάρι τῶς ἰάσεως εἰς τῷ φύσιν τῶ, ἧς τῶ δὲ θεραπεύει πᾶντο, ἀλλὰ τῶ ἐγένετο ὑπὸ τῶ Ἄγγελο τῷ ἐσπέρην. Τοιοῦτος ἕσπέρην καὶ εἰς τῶ λόγῳ μας τὸ νερὸν τῶ Βαπτίσματος, πρὶν ἀγιαθῆ, εἶναι ἀπλῶς ὕδωρ, ὡς τὰ ἑσπέρην ὕδατα, ἀπὸ ἀφ' ἑ λάβη τὸν ἁγιασμόν καὶ τῷ χάρι τῶ

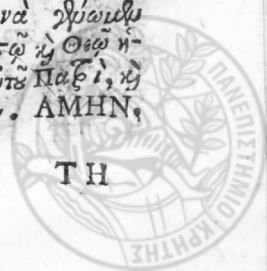
Πνέματος με τὴν δεινὴν ἐπικλισιν, καὶ με ταῖς δ' ἰαχαῖς τῆς Ἱερέως, λύει ὅλα τὰ ψυχικὰ ἀρρώσθηματα. Καὶ τότε μὲν ἐθεραπεύετο μόνον εὐσας, καὶ οἱ ἄλλοι ἔμψαν αἰσῆσθαι. ἀμὴν πῶρα ὅσοι καὶ αὐτὸν ἔλθωσιν, εὐαὶ ἦσαν χίλια μιλιόνια, καὶ ὅλος ὁ Κόσμος, θεραπεύονται ἅπαντες, ὅτι ἡ χάρις δὲ ὀλιγοσβεί τῆς παναγίης Πνέματος, ἀλλὰ μὲν ὡς ἀφθονος ἀδαπανήτος, καὶ χειρομὴν πειρασόβεται, καθ' ἐκαστὴν κενεμῆν, καὶ μὴ λειπομῆν πάποτε. „ Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ θιάκοντα καὶ ὀπῶ ἐπιέχων ἐν τῇ ἀδυνείᾳ. Τῆτον ἰδὼν ὁ „ Ἰησοῦς κατακείμηνον, καὶ γὰρ ὅτι πολὺ ἦδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ. „ Θέλεις υἰγιῆς γνέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀδυνεὺς. Κύριε ἄνθρωπον ἐκ „ ἔχω, ἵνα ὅταν παραχθῆ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν Κολυμβήθραν. ἐν ᾧ „ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος παρὸ ἐμῆ καταβαίνει. Πολλὴ καὶ μεγάλη φαίνεται ἡ ὑπομονὴ καὶ καρτερίᾳ τῶν Παράλυτων ἐκείνων, ἐπειδὴ, λή. χρόνος κατακείμετος δούρεισταιτο, ἐλπίζοντες νὰ λυθῶσθαι καὶ νὰ κερῶσιν ἀπὸ τῆς δεινῆς ἐκείνῃς ἀδυνείας. καὶ κάθε χρόνον ἐμποδίζετο ἀπὸ δουραποτέρως, καὶ δὲν ἐδύετο νὰ λάβῃ τὴν ποσειμῆν ἴασιν, καὶ πάλιν δὲν ἐμίσθων ἀπ' ἐκεῖ, ἐδὲ ἐπιπτεν εἰς λυτογνωσιν, ἔτε ποσῶς ἐβλασφήμισε, διὰ τῆτον καὶ ὁ Κύριος τὸν ἀσπλαγχνίδη, καὶ ἔδωσέ τῃ τὴν ἴασιν. Καὶ παρῶν μὲν τὸν ἠρώτισε, δεῖ νὰ μᾶς δείξῃ τὴν καρτερίαν τῆ, ἀμὴ ἐγίνωσκον, ὅτι πᾶς ἀρρώστος ἐπιθυμᾷ τὴν υἰγιάν τῆ. ὁ δὲ ἀδυνεὺς ἀπεκρίθη με πολλὴν σωφροσιν, παρότητα, καὶ ταπεινώσιν, νὰ Κύριε, θέλω νὰ θεραπεύθω, ἀλλὰ δὲν ἔχω τινὰ ἄνθρωπον νὰ με βάλῃ εἰς τὸ νερόν τὸν καιρὸν τῆς ἴασεως. Δὲν ἐμέμφθη τὸν Χριστὸν δεῖ τὴν ἐρώτησιν, ἐδὲ με βλασφημίαν καὶ πικρίαν ἀπεκρίθη, ἔτε τὴν ἡμέραν ὅπῃ ἐχρησθῆ ἱκαταράθῃ, καθὼς κάμνουσιν τινὲς μικροψυχοὶ ὅπῃ ἔχουσι καὶ ἐλαφρότερην ἀδυνείαν, ἀλλὰ ἀπεκρίθη ἡμερᾶ με πολλὴν παρότητα, μάλιστα ὅπῃ δὲν ἐγνώρισε καὶ τὸν Δεσπότην τίς ἦτον, μόνον ἐνόμισε πῶς τῆ θέλει βοηθήσει, νὰ εἰσέβῃ εἰς τὴν Κολυμβήθραν εὐκολα. Ὁ δὲ Χριστὸς δὲν τῆ εἶπε, θέλεις νὰ σὲ θεραπεύσω; δεῖ νὰ μὴ φανῆ καύχησις, ἀλλὰ λέγειτε, ἔχειται, σύκωσαι τὸν κράββατόν σου καὶ θεσιπάτει, καὶ ὁ δὲ εὐδὲς ἐχρησθῆ υἰγιῆς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐθεσιπάτει βασιζῶν τὸν κράββατον. Ὡς θαυμασίας δυνάμεως. Ὡς θέτε προσάγματος. ὄντως φανῆ Θεὸς καὶ τὸν Προφήτην, καὶ φανῆ δυνάμεως. ὡς εἶπε τὸν λόγον παρὸς τὸν Παράλυτον, ἔγινεν ἔργον τὸ προσάγμα, καὶ ἀνίσταται καὶ θεσιπάτει ἀνεμπόδις ὁ παρῶν ἀκίνητος. Τὸν αὐτὸν λόγον λέγει καὶ παρὸς ἡμᾶς ὁ Κύριος, ὅπῃ εἰμῶσιν εἰς τὴν ψυχὴν παλαιωμῆν καὶ ἀρρώστων. Ἀδελφοὶ μῆ, ἐχρησθῆτε καὶ θεσιπάτειτε, τῆς δὲν φθάνει μόνον νὰ συκαθῶσθαι ἀπὸ τὸ πῶμα τῆ ἀμαρτήματος, ἀλλὰ καὶ με τὴν προνοπῆν τῆ ἀρετῆς νὰ θεσιπάτει, ἔως νὰ φθάσωμῆ με κόπον πολὺν εἰς τὴν τελειότητα. Ἦν τὸν δὲ Σάββατον τὴν ἡμέραν ἐκείνῃν, ὅταν ὁ Κύριος ἐθεραπεύσει τὸν Παράλυτον. τὸν ὅποιον βλέποντες οἱ Ἑβραῖοὶ πῶς ἐβάσα τὸν κράββατον, τὸν ἐκατάκεινον, λέγοντες. δὲν εἶναι συχωρημῆν νὰ συκαθῆ τὸν κράββατον σήμερον ὅπῃ εἶναι Σάββατον. Θέλωντας ὁ Δεσπότης νὰ πισώσῃ τὴν θαυματουργίαν καλλίτερα, ἐπρόσασε τὸν Παράλυτον νὰ συκαθῆ τὸν κράββατον, καὶ παρὸς τὸν παρῶν ἀρρώστων μέλη καὶ ἀσάδιστα ἐδυναμώθησαν, καὶ ποσῶν ἐσερεώθησαν, ὅπῃ τὴν κλίνῃν ἐβάσαζε, καὶ χαρῆμῆς ἔβρεχε. Προσάσκει καὶ πῶρα ὁ Χριστὸς καθ' εὐα ἀπὸ λόγου μῆς, λέγωντας. Ὡς ἄνθρωπε, χρεὶς ἦσιν

ἦσαν εἰς τὴν κλίτικὴν κατακείμενος καὶ ᾤδάλυτος, καὶ δὴν εἶχε, ἀνδραποκ. καὶ
 σὲ βάλῃ εἰς τὴν Κολυμβήθραν, καὶ σήμερον ἦρες βοήθει αὐτὸν τὸν Θεὸν καὶ
 ἀνδραποκ, καὶ σὲ ἐλύθωσεν ἀπὸ τὴν ἀδύθειαν, καὶ ἐσύκασες τὸν κράββατον.
 ἔπειτα φαίνεσαι πρὸς ποσούτῳ διεργασίαν ἀχάριτος, καὶ μεταπίπτεις πάλιν
 εἰς τὴν κλίτικὴν τῶν ἀμαρτημάτων ἀνόητε, καὶ ἐξέρχεις σωματικὰς ἰδονὰς καὶ
 ἀνάπαυσε; Ἀλλὰ πρόσθετε καὶ φυλάττε. ἀθλιε, καὶ μὴ πάθῃ χειρότερα
 βάσανα ἀπὸ τὴν προτέραν ἀδύθειαν, καθὼς εἶπε πρὸς ἐκεῖνον ὁ Κύριος. ἰδε
 ὑγιὲς ἔγνε, μὴ ἀμαρτησῆς πλέον, καὶ μὴ σὲ ἔλθῃ κακὸν χειρότερον. Ταύ-
 τῳ τὴν θαυματουργίαν καὶ ἄλλαις πολλαῖς ἑκατὴν ἡμέραν Σαββάτου ὁ Κύριος,
 καὶ καὶ μᾶς διδάξῃ, πῶς πρέπει καὶ μὴ χολάσωμεν τὰς διεργασίας πάποσι.
 ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι καὶ Ἑορτῇ, ἃς κάμνωμεν καλοσυνάως πρὸς τὸν πλησίον ὅσον
 δυναμέμεν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἰουδαῖοι ἐμπάδιζαν τὸν ποτὲ ᾤδάλυτον, καὶ μὴ
 συκώη τὸν κράββατον, καὶ ἀπικεῖντο λέγοντας, ἕως ἐπρόσθετε καὶ κάμω
 κείνος ἀπὸ μὲ ἰαθῶσι. Ταῦτα εἶπε, καὶ δὴν ἔξωρε τίς ἦτον. ὅτι ὁ Ἰη-
 σὺς ἐπαυθίμεν ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ δὴν ἦτον ἐκεῖ λαὸς πολλὸς, καὶ
 δὴν ἠθέλει καὶ τὸν ἐπαινεῖ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὁ ᾤδάλυτος, καὶ καὶ μὴ ἔχῃ τὸ
 τῆν θαυματουργίαν. καὶ εἶπεν τὸ ἔργον καὶ ἐξετάζεται ἀπὸ λόγου, καὶ
 μαρτυρηθῆ καὶ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι μὴ τὸ καὶ ἐγκαλῶσιν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ καὶ ἐξε-
 τάξωσιν, ἐκάμασι τὸ θαῦμα φανερώτερον καὶ ἐξαιετότερον. Μετὰ παρησίαν
 πολλὴν ἀνακρύπτει τὸν διεργετῆν ὁ ᾤδάλυτος, οἱ δὲ Ἑβραῖοι ὡς φθονεροὶ
 καὶ ἀδικοὶ δὴν τὰ εἶπασιν, τίς σε ἰαθῶσιν; ἀλλὰ τίς σε εἶπε καὶ συκώη τὸν
 κράββατον; τὸ καλὸν δὴν ἐξέταζαν, ἕτε ἐβλεπον οἱ ἀνόητοι, καὶ καὶ τὴν πα-
 ράβασιν τῶν Σαββάτων ἐκατηγοῦσαν τὸν Χριστὸν οἱ ἀχάριτοι. „ Μετὰ ταῦτα
 „ εἰσέκει ὁ Ἰησὺς εἰς τὸν Ἰερὸν τὸν ποτὲ ᾤδάλυτον, καὶ λέγειτε. ἰδε ὑγιὲς
 καὶ γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόντι σοὶ γίνῃται. ἦγεν, βλέπεις
 πῶς ἰαθῶσιν, φυλάττε καὶ μὴ ἀμαρτησῆς πλέον, καὶ καὶ μὴ πάθῃ κακὸν
 χειρότερον, καὶ τῆ, καὶ τιμωρῆσαι παντοτινὰ εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. Ἀπὸ
 τῆτο μανθάνωμεν δύο πράγματα. πρῶτον μὲν, ὅτι καὶ τὰς ἀμαρτίας ἔρχον-
 ται καὶ ἀδύθειαι εἰς τὸν ἀνδραποκ, καὶ εἰ μόνον εἰς τὴν μέλλωσαν κείσιν φυ-
 λάγει ὁ Θεὸς καὶ τὰς ἀμαρτωλὰς τὴν παιδείαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς φοβερᾶς
 ἡμέρας ἐκείνης τῆς κείσεως, κολάζει καὶ ἐδὼ εἰς τὸ σῶμα καὶ φθώρας τὰ ἀμαρ-
 τηματα. Δεύτερον, ὅτι ἀληθινὸς εἶναι ὁ λόγος καὶ τὴν μέλλωσαν κολάσιν τῆς
 γένουης, καὶ πᾶς εἶναι ἀπελόπιτος καὶ αἰώνιος. Καὶ ὅσοι λέγουσιν ὅτι μίαν ἡ-
 μέραν μόνον ἐπόρθησα, καὶ καὶ τὴν καὶ κολαδῶ αἰώνια; πλανῆται φανερά καὶ
 ἐλέγχονται. ἐπειδὴ καὶ ὁ ᾤδάλυτος ὀλίγας ἡμέρας ἡμαρτε, καὶ ἐτιμωρῆτο χε-
 ῖδὸν ὄλλω τὴν ζωὴν, ὅτι ὁ Θεὸς δὴν παιδεύει καὶ τὸ μῆκος τῆς χρόνου τὰ ἀ-
 μαρτηματα, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀμαρτίας, καὶ τὴν προαίρεσιν τῆς πται-
 σάντος ἀκολεθῶ καὶ ἡ παιδείσιν. Ὁμοίως καὶ οἱ ἐνάρετοι δὴν ἀπολαμβάνουσι
 μίον τὸσον καιρὸν τὴν μακαριότητα, ὅσον εἰς τὴν ἀρετὴν ἰδαπαύσαν, ἀλλὰ
 δοξάζονται αἰώνια καὶ τὴν πλεσίαν καὶ ἀγαθὴν τῆς προαίρεσιν. Μανθάνωμεν
 δὲ καὶ τῆτο, ὅτι ἐὰν παιδεύθωμεν καὶ μεγάλα καὶ τὰ ἀρτέρα ἀμαρτηματα,
 ἔπειτα πάλιν καὶ ἀμαρτησώμεν, χειρότερα κολαζόμεμεν ὑτέρα. Καλὸν εἶναι
 γέν, καὶ παιδεύθωσιν ἐδὼ πρόσκαιρα ὅσοι ἡμαρτῶσαν, καὶ καὶ καθαρεύθω-
 σιν καὶ μὴ κολαδῶν αἰώνια. καὶ ὅσοι δὴν παιδεύθωσιν ἐδὼ ὀλόπελα, καὶ τῆς
 ὅτε

ὅτι σφοδρότερη ἢ χειρότερη κόλασις τῆς ἐνδέχεται. Ἐὰν τὸ λέγει ἡ Ὁ Αὐτοῦ
 λος, ὅτι κενώμενοι ἐδῶ ἀπὸ τὴν Κύριον παιδευόμεθα, ἔξ να μὴ κατακε-
 ραίωμεν ἐκεῖ μὲ τὸν Κόσμον, να μᾶς βάλω εἰς κόλασιν ἀτελόωτων. Λοιπὸν
 κάλλιον εἶναι να παιδευθῶμεν ἐδῶ εἰς τὴν παρῶσαν ζωὴν, να καθαρῶμεν,
 πᾶρξ να κολαθῶμεν αἰώνια, ὅτι ἐκεῖ δὲν εἶναι καιρὸς καθάρσεως, ἀλλὰ κα-
 τακρίσεως. Μὴ γογγύζωμεν ἔν, να ἀδραπονεύμεθα τῶ Θεῷ εἰς τῆς θλίψεως ἢ
 συμφορᾶς ὅπῃ μᾶς συμβαίνωσιν, ἀλλὰ ἄς ταῖς υπομνήωμεν διχαρείσεως, δοξο-
 λογῶντες τὸν Κύριον, ὅπῃ οἰκονομεῖ ἢ μᾶς ἔρχονται τὰ λυπηρὰ πρὸς τὸ συμ-
 φέρον μας, ἔξ να ὀπιτρέθωμεν πρὸς αὐτὸν μὲ δάκρυα, μετανοῶντες τὰς ἀμαρ-
 τίας μας. Ἐπειδὴ ὅταν μᾶς δίδει δωρεὰς ἢ χαρίσματα, ἢ μᾶς κάμνει πολλὰς
 ἀεργεσίας ὡς πλοσιόδαρος ἔξ να τῶ διχαρεῖσθῶμεν, ἢ να τὸν δοξάζωμεν, μεγα-
 λυνῶντες τὸ Πανάγιον αὐτῶ ὄνομα, ἢ μῆεις δὲν γνωρίζωμε τὰς ἀπίστες ἀεργε-
 σίας ὅπῃ λαμβάωμεν οἱ ἀχαρίστοι, ἀλλὰ καταφρονεῖμε τὰ ἁγία τὰ προσάγμα-
 τα, ἢ κάμνωμεν τὰ σαρκικά μας θελήματα, ἢ ὑπερφηανθόμεθα ἀναχωρητὰ ἀ-
 μαρτανῶντες, ἢ ἀδραπικραίνωμεν τὸν Πανάγαθον ἀεργετὴν ἢ σωτῆρα μας. ἔξ
 τῶ μᾶς εσνοχωρεῖ μὲ ἔξφορες πειρασμὸς κινδυνῶν ἢ θλίψεων, ἔξ να λάβω-
 μεν αἰδηται, να καταφύγωμεν πρὸς αὐτὸν, ἐλπίζοντες εἰς τὴν πολλὴν αὐτῶ
 ἀγαθότητα, ἢ να πισθῶμεν βέβαια, πῶς μᾶς θέλει δῶσει ἀφθόνως ἢ πλε-
 σια τὰ ἁγαθὰ ἢ σωτήρια. ὅτι δὲν εἶναι μόνον ὅταν μᾶς δίδει ἀεργεσίας, κα-
 λὸς ὁ Θεὸς ἢ φιλαῦδραπος, ἀλλὰ καὶ ὅπῃ τιμωρῆ ἢ παιδευέμας, ἐπειδὴ
 ἢ ἢ τιμωρείσε τὰς μᾶς προξενεσι ζωὴν αἰώνιον. Καθὼς λοιπὸν ὁ σωματικὸς Γα-
 θὸς δὲν ἀφίνει τὰς ἀρρώσεως να ἔχεν ἀνείσιν πάντοτε, ἀλλὰ ποτὲ μὲν τὰς βαίνει
 εἰς λεβὰ ἢ περὶβόλια ἢ περὶθραβάζωσι, ποτὲ δὲ κόπτει τὰ ἄχρησιν μέλι ἢ
 καίετα, ἢ τὰς ποτίζει πικρὰ ἢ ἀνοσα φάρμακα, ἔξ να γνωρίζει ὅτι αὐτὰ ὅπῃ
 δίδειν πόρον, τὰς προξενεσι τὴν ἴασιν. ἔπος ἢ ὁ Πανάγαθος Θεὸς, ὁ πάνσοφος
 Γαθὸς τῶ ψυχῶν ἢ τῶ σωματῶν ἡμῶν, ἐπειδὴ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς
 μας, προνοεῖται ἢ οἰκονομεῖ τὸ συμφέρον μας, ἢ κάμνει καθεὶ ἔξ ὅπῃ ἢ μέθο-
 δον, να λάβωμεν τὴν ἴασιν τῆς ψυχῆς, ἢ τίς εἶναι χρησιμωτέρα τῶ σώματος.
 ἔξ τῶ εἰς ἀδραχωρῶσε, ἢ μᾶς ἤλθωσιν εἰς τὰς καιρὰς τῆς πολλοὶ πειρασμοὶ ἀπὸ
 τῶ ἔθνη, αἰχμαλωσίας ἢ ἀδουείας. ἢ ἢ χάρεισε να κάμη εἰς ἡμᾶς φιλα-
 δραπῆαν ἢ ἔλεος, να μᾶς λυβῶση ἀπὸ τὴν παρῶσαν ὀργὴν, ἢ φοβερὴν ἀνέγ-
 κλῶ τῶ θανάτῃ ἢ τῆς αἰχμαλωσίας, να μᾶς δῶση εἰρήνην ἢ γαλλῶν ὅπῃ
 κινδυνῶμεν ἀπὸ τὰς πειρασμὸς τῶ ἔχθρῶν. καὶ να ἀποτρέψῃ τὴν ὀρ-
 μὴν ἢ κακίαν τῆς, ἢ τὴν ἀδικίαν ὅπῃ πάχωμεν, ὅτι αὐτὸς μόνος ὡς συμ-
 παθῆς ἢ φιλαῦδραπος, δύνεται να μᾶς λυβῶση ἀπὸ τῶσαις θλίψεως ἢ βάσα-
 να, ἢ να θεραπεύσῃ τὴν πάρωσιν μας ἢ τυφλότητα, ἔξ να δράμωμεν πρὸς
 αὐτὸν δακρύοντες ἢ ἀδρακαλῶντες τον, να μᾶς ἐγείρη ἀπὸ τὴν πολυχρόσιον πα-
 ραλυσίαν τῆς παλαιπῶρς ψυχῆς μας, ἢ να μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν καλὸν ἢ σωτή-
 ριον δρόμον τῶ θελημάτων αὐτῶ, να πολιθῶθῶμεν ἐνάρετα καὶ εἰς τὸ ἐ-
 ξῆς, ἔξ να λυβῶθῶμεν τῶ αἰώνις πυρὸς τῆς κολάσεως, ἢ να χρωμεν
 κληροῖμοι τῆς ἐρανίης μακαριότητος. Ὅτι αὐτῶ τῶ ἀληθινῶ Χριστῶ ἢ Θεῶ ἢ
 μῶν ἀρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ ἢ προσκυῖσεις, σὺ τῶ ἀνάρχῳ αὐτῶ Πατρὶ, ἢ
 τῶ ὁμοσίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Η Σ Σ Α Μ Α Ρ Ε Ι Τ Ι Δ Ο Σ

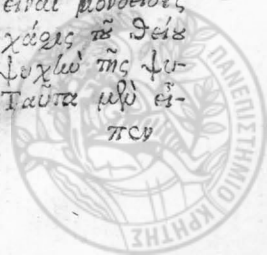
Ε Τ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

Αναβλύζει κὶ σήμερον ἡ πηγὴ τῆς Εὐαγγελικῶν φρεάτων τὰνάματα πλάσια, κὶ ἡ βρύσις δὲν ἀδιάζει ποσῶς, ἀλλὰ ὅσον ζῶντλεῖται, τόσον μᾶλλον ὑπερεκβλύζει τὰ ὕδατα, κὶ φεραδίεται χειομήν, κὶ χαμῖναι ἀνέξωπλητος κὶ ἀδαπαίντος πάντοτε. Ὅσοι γὰρ διψᾶτε, προσέλθετε εἰς ταῦτα τὰ σωπεία νάματα, κὶ ἀντλήσατε. κὶ πίνοντες ἀφραῖνθε, κὶ τὴν δίψαν τῆς ψυχῆς φεραπόσατε. „ ὅτι ὅποιος πίνει ἀπὸ ταῦτα τὰ θεῖα νάματα κὶ διδάγματα τὰ Πνύματος, δὲν θέλει διψᾶσαι πάντοτε, καθὼς εἶπεν ὁ Χεῖσός ἡ αὐτοαλήθεια, ἀλλὰ θέλει φέχεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τὴ ποταμοὶ ζῶντος ὕδατος. Γέσσαδε λοιπὸν κὶ ἴδετε, πῶς εἶναι χεῖσός κὶ γλυκύτατος ὁ Κύριος, τὸ ἀνέξωπλητον πέλαγος τῆς ἀθανασίας κὶ ἀγαθότητος, τὸ ὕδωρ τὸ γλυκὺ κὶ ἀχόμῃον, τὸ ὑπερεκβλύζον κὶ ἐκχεοῦμενον. Πῖατε ἀπὸ τῆτο ὅλοι οἱ πισύοντες, κὶ ζῶντο ἀρῶσαδε. Καθὼς ἐπηδυμᾶ νὰ φθάσει εἰς τὴν βρύσιν ἡ διψασμῆν ἔλαφος, ἐπὶ ῥέπει νὰ ἐπηδυμῆ κὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, καὶ νὰ διψῆμῃ τὰ θεῖα νάματα κὶ διδάγματα τῶ Θεοῦ κὶ σωπρός μας, κὶ νὰ ἐχαμῆ πόθον κὶ ἔρωτα ἀχόρτασον. ὅτι ἐὰν διψῶντες ποτιδῶμῃ ἀπὸ τὸ γλυκὺ νερὸν τῆτο, δὲν διψῆμῃ πλέον ὕστερα, ἀλλὰ μῆρομῃ χαρέμῃοι κὶ ἀφραῖνομῃοι πάντοτε. Ἄς ἀπέσωμῃ ἂν μὲ προσοχλῶ κὶ ἀλλάβειαν, τί μᾶς λέγει ὁ Θεολόγος Γωάννης εἰς τὸ Γερόν Εὐαγγέλιον.

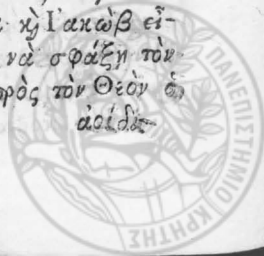
„ Τῶ καιρῶ ἐκεῖνο, ἔρχεται ὁ Ἰησὺς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, τὴν λεγομένην Σιχαρ, πλησίον τῆ χωρῆς, ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ τῷ Υἱῶ αὐτῆ Γωσήφ. ἢν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τῆ Ἰακώβ. Οἱ Ἐβραῖοι ὅπῃ ἐκατοικῶσαν εἰς τὴν Σαμαρείαν δὲν ἀνομάζοντο Σαμαρεῖται, ἀλλὰ Ἰσραηλῖται προπότερα, τὴν ὁποῖαν ἔπαινον μῖαν ἔλαβον ἀπὸ τῆν αἰτίαν ταύτην. ἦγεν, τὸ ἕρος ἐκεῖνο ἐκαλεῖτο Σομόρ ἀπὸ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ὅπῃ τὸ εἶχε, καθὼς λέγει ὁ Ἠσαῖας. κὶ ἡ κεφαλὴ Σομόρων, Ἐφραῖμ. Ἀμαρτήσαντες δὲ εἰς τὸν Θεόν οἱ Ἰσραηλῖται, παρεδόθησαν εἰς τὰς Ἀσσυρίους κὶ φάρους καιρῆς, καὶ ἔγιναν αἰχμάλωτοι. ἀπὸ τῆς ὁποῖας, ἄλλες ἔβαλαν εἰς τὴν Βαβυλώνα, ἄλλες εἰς Μιδίαν, κὶ ἄλλες εἰς τὴν Σαμαρείαν, κὶ τὰς ἐβασαύζον οἱ Ἀσσύριοι. Θέλωντας δὲ ὁ Θεὸς νὰ φανερώσῃ ἐκεῖνων τῆ βαρβάρων, ὅτι ὄχι δὲ ἀδωαμῖαν κὶ ἀδύειαν, ἀλλὰ δὲ τὰς ἀμαρτίας τῆ Ἰσραηλῶν, τὰς ἀφισε κὶ ἔγιναν αἰχμάλωτοι, ἔσειλον εἰς τὴν Σαμαρείαν Διονταῖα, κὶ ἔβωγαν τὰς βαρβάρους ὅπῃ ἐκατοικῶσαν ἐκεῖ. Τότε πρῶτισον ὁ Βασιλεύς τῆ Ἀσσυρίων τὰς γέροντας τῆ Ἐβραίων, καὶ τὰ εἶπῶσι τὴν ἀφορμῶν ταύτης τῆς ὑποθέσεως. οἱ δὲ ἀπεκείθησαν λέγοντες. Ὁ Θεὸς τῆ Ἰσραὴλ φυλάττει τὸν πόπον ἐκεῖνον τῆς Σαμαρείας, κὶ δὲν θέλει νὰ κατοικῶσιν ἐκεῖ ἄλλοφυλοι, ὅπῃ δὲν φυλάττωι τὸν νόμον τῶ. λοιπὸν, ἐὰν θέλῃς νὰ τὰς λυβῶσῃς ἀπὸ τὰς Ἀέοντας, σείλε Γερεῖς Ἰσραηλῆς νὰ διδάξῃ τὸν λαὸν ἐκεῖνον, νὰ φυλάττην τὸν νόμον.

νόμοι μας να ἰλαρύνει τὸν Θεόν . Πείθεται γὰρ ὁ Βασιλεὺς , καὶ ἔστειλεν εἰς Ἰερὴα καὶ πρὸς ἐδίδαξε , καὶ ἐδέχθησαν οἱ βάρβαροι τὰ πρῶτα βιβλία τῆς Μωϋσείως . Ὅσοι λοιπὸν Ἰουδαῖοι ἦσαν ἐκεῖ , Σαμαρεῖται ἐλέγοντο , καὶ τῶν Ἀβραὰμ καὶ Ἰακώβ ἀπόγονοι . ὁ μὲν ἔν Ἀβραὰμ ἠὲ Χαλδαῖος , ὁ δὲ Ἰακώβ ἐλογίζετο ἐδικός τις , ὅτι αὐτὸς ἔσκαψε καὶ ἔκαμε πηγὰδι , τὸ ὁποῖον ἔδωκε κληρὸν τῶν Τεττάρων Ἰωσήφ .

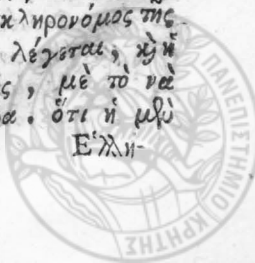
Ὁ γὰρ Κύριος κεινοπιακῶς ἐν τῆς ἐδοιπορίας , ἐκαθέζετο ἔπος ἐπὶ τῇ πηγῇ , ὡρα ἠὲ ὡσεὶ ἔκπ . ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ . Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς , δός μοι πιεῖν . οἱ γὰρ Μαθηταὶ αὐτῆ ἀπεληλύθησαν , εἰς τινὲς πόλιν , ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσιν . Ἀπὸ τινὲς ὁδοιπορίας λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς , πῶς ἦτον κερασμῆρος ὁ Κύριος , καὶ νὰ δείξῃ τινὲς πολλὰ τε ταπεινώσιν , ὅτε δὲν ἐχρειάζετο ὑποζύγιον νὰ καβαλιώδῃ , ἀλλὰ πεζὸς ἐσθιπάτει πάντοτε . καὶ ὅχι σκυρὰ μὲ ἀμίλειαν , ἀλλὰ σπυδαίως ἐπιμελέσαστα , παιδίζοντας καὶ ἡμᾶς νὰ μὴ χρειάζωμεθα πολλὰ ἀνάγκαστα , καὶ νὰ κάμνωμεν τὰ ἔργα τῶν Θεῶν , μὲ σπυδαῖν καὶ πολλὰ ἐπιμίλειαν . Ἐκάθητο ὁ Κύριος , ὅχι εἰς θρόνον , ἀλλὰ καὶ γῆς , νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τινὲς καύσιν τῶν ἡλίου , ἐπειδὴ ἦτον μεσημέριον , ὅτε ὅλοι χεδὸν κοιμῶνται ἀναπαυόμενοι . οἱ δὲ Ἀπόστολοι ἀπεσάλησαν , νὰ ἀγοράσωσι τί βρώσιμον . Διψῶντας ἔν ὁ Χριστὸς ἐξήγησε νερόν τῆς Σαμαρείτιδος , ἣτις ἐγνώρισεν ἀπὸ τὸ χῆμα καὶ φόρεμα καὶ ἀπὸ τινὲς λαλιῶν , πῶς ἦτον Ἰουδαῖος ὁ Κύριος , καὶ λέγει τῶν . οἱ Ἰουδαῖοι δὲν σμίγασιν μὲ τῆς Σαμαρείτας , καὶ πῶς ἐσὺ ζητᾷς νερόν ἀπὸ λόγου μου ; Ἀπὸ τῆτο φαίνεται , πῶς ἦτον ἡ γυνὴ γνωστὴ καὶ ἐπιπείθεια , ἐπειδὴ ἔξυρρε τὸν νόμον πῶς οἱ Ἐβραῖοι ἐμισῶσαν τῆς Σαμαρείτας , καὶ ἐβδελύσσοντο . καὶ τῆτο καὶ ὁ Χριστὸς ἀρχίτε νὰ τῆς λέγῃ ὑψηλὰ καὶ θεῖα νοήματα , καὶ τῆς φανεράνει τὰ λόγια τε , λέγωντας . εἰ ἤδεις τινὲς δωρεῶν τῶν Θεῶν , τῆς ἐστίν , ἐνὸς ἐγνώρισες τῶν Θεῶν τὰ χαρίσματα , πῶς εἶναι αἰώνια καὶ ἀφθάρτα , καὶ ἐρῶνα πῶς εἶμαι Θεός , καὶ δυνάμει νὰ σε δώσω ἀπὸ ταῦτα , ἡθέλεις μὲ ζητήσει ἐσὺ μάλιστα νὰ σε δώσω ὕδωρ ζῶν . Τινὲς διδασκαλίαν τε ζωντανὸν νερόν ἐνάλλεσεν . ὕδωρ μὲν , ὅτι καθαρίζει τὸν ρύπον τῆς ἀμαρτίας καὶ βόρβορον , σβύει τινὲς φλόγα τῶν παθῶν , καὶ ἰαθεῖ τῆς ἀπιστίας τὴν ἀναρπίαν καὶ ξηρότητα . ζωντανὸν δὲ , ὡς ἀκίναον καὶ ἀεκίνητον , κατὰ ῥεῖ καὶ ἑτάζει καὶ ἔχει πάντοτε . Ὑδωρ ζῶν εἶναι ἡ χάρις τῶν θεῶν Πνεύματος , καὶ ὀνομάζεται ἀεφόρος καὶ τῆς ἐνεργείας τε , καὶ ἄλλοτε μὲν ὕδωρ , καὶ ἄλλοτε πῦρ λέγεται . ὕδωρ μὲν , ὅτι καθὼς τὸ νερόν καταβαίνοντας ἀπὸ τὸν οὐρανὸν , ζωοποιεῖ καὶ ἔχει , καὶ μὲ ὄλον ὅτε εἶναι μονοειδές , ἐνεργεῖ πολυτρόπως καὶ τὸ ὑποκείμενον ὅτε εὐρη . εἰς τὸν νάρκισσον μαυρίζει , εἰς τὸν κελῖνον ἀσπείζει , εἰς τὸν ῥιαντάφυλλον κοκκινίζει , εἰς ἄλλα αἰθῆ πορφυρίζει , εἰς τινὲς σικκίω γλυκαίνει , καὶ εἰς τὸ ἀψίνδιον πικραίνει . ἔπο καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα , ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενον , ζωοποιεῖ τῆς ψυχῆς καὶ ἔφειται , καὶ μὲ ὄλον ὅτε εἶναι εἰς ἄλλο μόνον , ἀμειρίζει εἰς ἀεφόρος ἐνεργείας τινὲς χάρις καὶ δυνάμει . πῦρ δὲ πάλιν ὀνομάζεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον , ὅτι καθὼς τὸ πῦρ ὅτε εἶναι μονοειδές ἐνεργεῖ ἀεφόρος , ζεταίνει , καίει , καὶ καθαρίζει . ἔπο καὶ ἡ χάρις τῶν θεῶν Πνεύματος λαμφρῶει τῆς πισθόντας , καὶ χαρίζει πολλὰ ἀναψυχὰ τῆς ψυχῆς , καὶ τινὲς κάμνει πρὸς τὸ καλὸν ἀεκίνητον καὶ ἀπόθυμον . Ταῦτα μὲν εἰ-

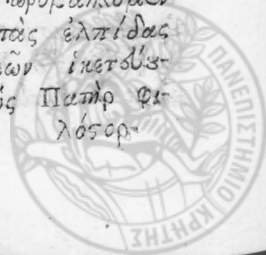
πειν ὁ Χεῖσός, ἀμὴ ἡ γυναῖκα δὲ ἐκατάλαβε τὴν ἀκείβειαν . ἀλλὰ νομι-
 ζῶσα, ὅτι ἔχει τὸ φθαρτὸν ὕδωρ ἐλεγχῆ, εἶπεν αὐτῷ . Κύριε, ἀπλήμα δὲ
 ἔχεις, καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ, ποῦθεν εἶ ἔχεις τὸ ζωντανὸν ὕδωρ; μὴ νὰ
 εἶσαι ἐσὺ ἄπο τὸν πατέρα μας Ἰακώβ μεγαλῆτερος, ὅστις μᾶς ἔδωκε τὸ πι-
 γάδι τῆτο, ἄπο τὸ ὁποῖον ἔπινεν αὐτὸς καὶ τὰ παιδῶν τε καὶ τὰ θρέμματα; ἢ Ἄπε-
 κείθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει τῷ . ὅσοι πίνουσιν ἄπο τὸ νερὸν τῆτο, διψῶσι πάλιν,
 ἀμὴ ὁποῖος πίνη ἄπο τὸ ὕδωρ, ὅτε δάσω ἐγὼ, δὲ θέλει διψῆσει πάπο-
 τε, ἀλλὰ θέλει τὸ ὄψῃ ἐκεῖνο τὸ νερὸν βρύσιν, καὶ βῆχαιώνια . Λέγει τε ἡ Σα-
 μαρείτις . Κύριε, δός με τὸ νερὸν αὐτὸ, ἔχει νὰ μὴ διψῶ, μηδὲ νὰ ἔρχωμαι
 ἐδῶ, νὰ ὄξω τὴν κοπιάζουσα . Διὰ νὰ μὴ φανῆ πῶς μεγαλοφρονεῖ καὶ κομπά-
 ζει ὁ Κύριος, δὲ εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα φανερά, πῶς εἶναι ἄπο τὸν Ἰακώβ
 μεγαλῆτερος, ἀλλὰ τὸ εἶπε σκεπασά καὶ ὀπίσθεια, λέγωντας . ὅστις πίνει ἄπο
 τὸ νερὸν τῆτο, πάλιν διψῆσει . τί τέστιν, εἰὼ θαυμάζῃς τὸν Ἰακώβ, ὅτε σὰς ἔ-
 δωκε νερὸν τοῖστο φθειρόμενον, φεισώτερον πρέπει νὰ θαυμάσῃς ἐμῆα, ὅτε
 εἶδω νερὸν καλλίτερον, καὶ ζωῆς αἰωνίης πόρον, τὸ ὁποῖον γίνεται βρύσις ἀθά-
 νατος, νὰ πηγάξῃ καὶ νὰ πληθύνῃ πάντοτε . ὅτι δὲ μῆτι μόνον τόσον, ἕως τὸ
 τέλος, ὅσον λάβουσιν ἄπο τὸν Θεὸν οἱ Ἄγιοι, ἀλλὰ δέχονται μὲν σπέρματα καὶ
 ἀρχὰς τῆ ἀγαθῆ τῆς θείας χάριτος, πληθύνουσι δὲ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ
 φεισώουσιν . ὅτι παντὶ τῶ ἔχοντι δοθήσεται καὶ φεισώθησεται . Ταῦτα, ὡς
 ἤκουσεν ἡ γυνὴ, ἀρχίζει παρόδους νὰ καταφρονῇ τῆ Παφίάρχη τὴν πηγὴν,
 λέγουσα . εἰὼ ἔχεις τοῖστον ὕδωρ θαυμάσιον, πάτισόν με ἄπο τῆτο, Κύριε, ἔχει
 νὰ μὴ διψῶ πλέον, νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ πειράζωμαι . λέγει τῷ ὁ Κύριος,
 ὕπαγε φάναξέ τῆ ἀνδρός σε, νὰ ἔλθῃς ἐδῶ . ἀπεκείθη ἡ γυνὴ, καὶ λέγει τῷ,
 δὲ ἔχω ἄνδρα . λέγει τῷ ὁ Κύριος, τὴν ἀλήθειαν εἶπες, πῶς δὲ ἔχεις ἄ-
 νδρα, ἔχει εἶπες πρῶτε, καὶ ἐκεῖνον ὅτε ἔχεις τώρα δὲ εἶναι ἄνδρας σε .
 λέγει τῷ ἡ γυναῖκα, θεωρῶ πῶς εἶσαι Προφήτης, Κύριε . οἱ πατέρες μας εἰς
 τῆτο τὸ ὄρος ἐπροσκύνησαν, καὶ ἐσεῖς λέγατε, ὅτι πρέπει νὰ προσκυνῶμεν εἰς
 τὰ Ἱεροσόλυμα . λέγει τῷ ὁ Ἰησοῦς, πείσασαί με γυναῖκα, ὅτι ἔρχεται και-
 ρός, ὅτε νὰ μὴ προσκυνῶσι τὸν Πατέρα, μήτε εἰς τῆτο τὸ ὄρος, ἔτε εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα . ἐσεῖς προσκυνᾶτε ἐκεῖνο ὅτε δὲ ἰδεῖτε, ἡμεῖς προσκυνῶμεν
 ἐκεῖνο ὅτε γινώσκωμεν, ὅτι ἡ σωτηρία ἄπο τῆς Ἰουδαίας εἶναι . Διὰ νὰ φανε-
 ρώσῃ ὁ Χεῖσός, ὅτι πρέπει νὰ συγκοινωνήσῃ καὶ ὁ ἄνδρας τῆς γυναικὸς τῆς θείας
 δωρίας καὶ χάριτος, καὶ ἔχει νὰ ἐλέγξῃ καὶ αὐτῷ ἔχει τὰ κεκρυμμένα τῆς ἀμαρτήμα-
 τα, τῆς εἶπε, νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἄνδρα τῆς . ἐκείνη δὲ ἔπαυσε νὰ κρύβῃ τὸ ἁ-
 μαρτήμα, καὶ ἔλεγε, πῶς δὲ εἶχεν ἄνδρα . Ἀλλὰ ὁ προγνώστης Κύριος, ὅτε
 γινώσκει τὰ πάντα, τῆς ἐφάνερωσε τὰ ἀπόκρυφα . τὰ ὁποῖα ἡ γυνὴ ἀπέσα-
 σα, ἐδάμασε, καὶ δὲ ἐσκανδαλίθη . ἔτε ποσῶς ὀπκρυῖθη, πῶς ὁμολό-
 γησε τὴν φθαρτομίαν τῆς . ἀλλὰ ὁμολόγησε καὶ αὐτῇ, πῶς τῆς εἶπε τὴν ἀλή-
 θειαν, λέγουσα . Κύριε, βλέπω πῶς εἶσαι Προφήτης, καὶ δὲ σὲ λανθάνει τί-
 ποτα . Ἐπειτα δὲ τὸν ἠρώτησε ἔχει ὑγείαν σώματος, ἢ ἔχει χήματα, καὶ ἄλλα
 βιωτικὰ πράγματα, ἀλλὰ ἔχει τὴν πίσιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὀυσεβειαν, λέγουσα .
 εἰς τὸ ὄρος τῆτο οἱ πατέρες μας ἐπροσκύνησαν . Διὰ τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἰακώβ εἶ-
 πε ταῦτα, ὅτι εἰς ἐκεῖνο τὸ ὄρος λέγουσιν, ὅτι ἀνέβη ὁ Ἀβραάμ νὰ σφάξῃ τὸν
 Ἰσαὰκ, ἔχει τὴν ἀδίστακτον πίσιν καὶ ὀγνωμοσύνην, ὅτε εἶχε πρὸς τὸν Θεὸν ἐ-
 ἀείδα-

αοιδίμος. ὁμοίως καὶ ὁ Γαββῆς ἐποίησεν ἐκείνην συστηρίον τῷ Θεῷ, καὶ ἐπροσκύνησεν. Ἐρχεται καιρὸς νὰ μὴ προσκυνῶσιν εἰς τὸ τοῦ ὄρους, ἕτε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ταῦτα λέγων ὁ Χριστὸς, ἐπροδήλωσε πλὴν κατέλυσιν τῆς Σαμαρειτικῆς καὶ Ἰουδαϊκῆς λατρείας, τὴν ὁποίαν ἐπαθεν ἀπὸ τῆς Ρωμαίας, ἕχτι ἐφοῦδσαν αὐτὸν τὸν Χριστὸν, καὶ ἔχτι τὸ τοῦ τελείως ἐξλοθρῦθῃσαν. Ἐσεῖς προσκυνεῖτε ἐκείνον ὅπως δεῖ ἐξέδρετε. ὅτι, ἐγὼ καὶ τὸν αὐτὸν Θεὸν οἱ Σαμαρεῖται καὶ Ἰουδαῖοι ἐσέβοντο, ἀλλὰ οἱ Σαμαρεῖται δεῖ ἐξέδραν, πῶς εἶναι ὁ Θεὸς ὅλων τῶν ἐθνῶν Κύριος, ἀλλὰ ἐνόμιζαν πῶς μόνον ἐκείνων καὶ τῶν Ἰουδαίων ἦτον Δεσπότης. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἐγίνωσκον, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι παντοκράτωρ, καὶ ἐξουσιάζει τὰ σύμπαντα, ἔχτι τὸ τοῦ καὶ πρὸς τὴν Σαμαρείτιν εἶπον ὁ Κύριος. δεῖ γνωρίζετε τὴν ἐξουσίαν τῶν Θεῶν, πῶς εἶναι Δεσπότης πάσης τῆς κτίσεως. Σωτήρα δὲ, καὶ ἐσωαρίθμισε καὶ τὸ λόγος μετὰ τῆς Ἑβραίας ὁ Κύριος, λέγωντας, ἡμεῖς προσκυνῶμεν ὃ οἶδαμεν, ἕχτι ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας τὸ καὶ σάρκα ἐβλάστησε, καὶ ὡς Ἰουδαῖον ἢ Σαμαρεῖτιν τὸν ἐκεῖνον. Ἡ σωτηρία δὲ εἶπε, πῶς εἶναι ἀπὸ τῆς Ἑβραίας, ἐπειδὴ ἀπ' ἐκείνης οἱ Σαμαρεῖται πρὸς Θεογνωσίαν ἀδηγήθησαν. ἀλλὰ καὶ ἡ σωτηρία ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας ἐβλάστησεν, ἦγεν αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἐσαρκάθῃ, καὶ ἐγένον ἀνδραπος. „ Ἀλλὰ ἐρχεται ὥρα, καὶ νῦν ὄσιν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῶνται προσκυνήσονται τῷ Πατρὶ ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ. Πνεῦμα ὁ Θεὸς, καὶ τῆς προσκυνῶντες αὐτὸν, ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Ἐρχεται λέγει ὥρα, καὶ πέρα εἶναι μάλις ὁ καιρὸς τῆς παρουσίας μου, ὅταν οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῶνται νὰ μὴ προσκυνῶσιν μόνον εἰς εἷς τόπον, ὡσαν τῆς Σαμαρείτας εἰς τὸ τοῦ ὄρους, καὶ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τυπικῶς καὶ σκιώδῃ λατρείᾳ Θεῷ προσφέρουσες, ἀλλὰ νὰ προσκυνῶσιν εἰς κάθε τόπον τῆς δεσποτέας μετὰ ἀλήθειαν καὶ δόσεβειαν. ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ ἀλήθεια, θελεῖ νὰ εἶναι πνευματικοὶ καὶ ἀληθινοὶ, ὅσοι αὐτὸν προσκυνῶσιν καὶ σέβονται. Διὰ ἡμᾶς τῆς δόσεβεσάτης Χριστιανίας εἶπε ταῦτα ὁ Κύριος, ὅπως τὴν πιστόσην ἐρδοδόξα, ὅτι ὅλη ἡ λατρεία τῆς Ἰουδαίων ἦτον μόνον σκιά τῆς ἀληθείας καὶ ἀποτύπωσης. οἱ δὲ ἀληθινοὶ προσκυνῶνται λατρεύουσι τῷ Θεῷ ὄχι σαματικά, ἀλλ' ἐν πνεύματι, ὄχι μετὰ σκιάς καὶ τυπας, ἀλλὰ καὶ ἀλήθειαν, μὴ ἀεργάφοντες εἰς εἷς τόπον τὴν λατρείαν, ὡς Ἰουδαῖοι καὶ Σαμαρεῖται ἀσκέπτως, ἀλλ' ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτέας αὐτῆς, διλογῶντες καὶ δοξολογῶντες τον. „ τοιῶτης ᾗ ζητεῖ ὁ Θεὸς τῆς προσκυνῶντας. Ἀπὸ τῶν φαίνεται, ὅτι κατηγορεῖ τὴν νομικὴν λατρείαν ὁ Κύριος, καὶ μόνον τὸν παλαιὸν καιρὸν συγκαταβατικῶς τὴν ἐνομοθέτησε, καὶ ἕως τότε τὴν ἐσυγχάρει ἔχτι τὴν ἀδελείαν τῆς Ἑβραίων καὶ παχύτητα. Πνεῦμα ὁ Θεὸς, ἦγεν ἀσώματος. ἔχτι τὸ τοῦ, καὶ ὅσοι αὐτὸν πιστεύουσι, πρέπει πνευματικά νὰ τὸν λατρεύουσιν, ὄχι σκιώδως, ἀλλὰ μετὰ ἀλήθειαν. Ἡ δὲ Θεοφρεπῆς καὶ ἀρμόδιος λατρεία εἶναι ἡ προσδοχὴ καὶ ταπεινώσις, ὅτι ἡ σωτηριεμμένη ψυχή εἶναι πρὸς τὸν Θεὸν θυσιάζουσα αἰδέσεως. καὶ ἀπλῶς πᾶσα πνευματικὴ ἀρετὴ, θυσιάζουσα καὶ πνευματικὴ λατρεία λέγεται. „ τότε γάρ φησιν, ἠδουκῆσας θυσιάζουσαν δικαιοσύνης, ὅτι μετὰ ἄσαν ἀρετῶν ὁ ἀνδραπος δικαιώνεται, καὶ σωτηρίας ἀξιώνεται, καὶ κληρονόμος τῆς ἐρανίας Βασιλείας γίνεται. Ἐπειδὴ ἡ καθόλου ἀρετὴ, δικαιοσύνη λέγεται, καὶ ἡ λατρεία τῆς Χριστιανῶν εἶναι προσκυνῶσις ἀληθινή καὶ θεάρετος, μετὰ τὸ νὰ εἶναι ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Ἰουδαϊκὴν ἀνωτέρα καὶ ὑψηλοτέρα. ὅτι ἡ μὲν

Ἐβραϊκὴ εἶναι σαρκικὴ καὶ πλανητικὴ, ἢ δὲ Ἰουδαϊκὴ ἀληθινὴ μὲν, ἀλλὰ
 σαρκικὴ καὶ αὐτὴ, καὶ ὑπὸ τῶν σαύρασι τῶν Χριστῶν καὶ ἐδῶ, ἀχρηστος καὶ ἀνοφε-
 λής. Ἡ δὲ τῆς Χριστιανῶν εἶναι ἐναντία τῆς Ἐβραϊκῆς, καὶ τῆς Ἐβραϊκῆς
 τιμιωτέρα ἀσυχροτέρως καὶ ὑψηλοτέρα. Ἐπεὶ δὲν προσφερόμεν βόθρα καὶ πρό-
 βατα δυσδιάζοντες, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Θεὸν μὲν ἔσποτον θαυμάσιον χωρὶς αἵμα-
 χυστίαις, ἀλλὰ ἐν ἀληθείᾳ καὶ πνεύματι, καθὼς λέγει ὁ μακάριος Παῦλος.
 „ Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ, ᾧ λαβόμεθα ἐν τῷ πνεύματι. Πρέπει λοιπὸν, κα-
 θὼς εἶναι ὁ Θεὸς ἀσώματος, καὶ τὸν λαβόμεθα μὲν ψυχῆς καὶ νοῦς καθαρό-
 τητα, καὶ ὄχι καὶ σφάζομεν πρόβατα, ἀλλὰ τὰς κακὰς λογισμὰς, καὶ τὰς ἀλό-
 γους ἐπιθυμίας καὶ θανατώνομεν, καὶ τὴν σάρκα καὶ Θεὸν καὶ θαυράνομεν. Ἄς
 ἠρώμεν τὸ λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, πνευματικοὶ καὶ πάντα καὶ
 ἀληθινοὶ, προσκυνῶντες καὶ πισθύνοντες ἐξ ὅλης ψυχῆς, διανοίας καὶ δυναμείας,
 τὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δοξαζόμενον καὶ προσκυνούμενον Κύριον. Ἄς λαλή-
 πᾶς ἑῶς πρὸς τὸν πλησίον αὐτῶν ἀλήθειαν, καὶ μὴ ὁμιλήσομεν ψέματα ἔμπροσθεν
 τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ λέγοντες, καὶ ἄλλα ἔχοντες εἰς τὰς καρδίας μας,
 ἵνα μὴ κολαζώμεθα, ὅτι ὁ Θεὸς ὑπολεῖ ὄσους λαλήσοι τὰ ψέματα. Τὸ ψέ-
 δρος εἶναι τὸ δαίμονος. καὶ καθὼς τὸ σῶμα τὸ ἀψύχον ἁγιάζεται ὑπὸ τῷ
 Θεῷ ἀληθίαν, ἔπαυσι καὶ ὁ ψεύδης μολύνεται ὑπὸ τὸν πατέρα αὐτῶν τὸν
 Διάβολον. Ὅστις ἐν ἀγαπῇ τῷ ἀλήθειαν, τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ. καὶ ὅποιος εἰς
 τὸ ψεῦδος χαίρεται, ἀγαπᾷ τὸν Διαβόλον τὸ δέλημα. Ὁ νόμος λέγει, μὴ ψευ-
 δομαρτυρήσῃς καὶ τὸν πλησίον σου, καὶ ὑπὸ παντὸς ῥήματος ποιηρῶ ὑπόσφι,
 ὅτι ψυχὰς φονδεῖ τὸ σῶμα ὅπως λέγει ψέματα, καὶ ἀκαίμεσον τῶν ἀδελφῶν
 πέμπει κείσεις καὶ βυβαί σκυλάδα. „ Ὁ Ἡσαΐας λέγει. Ἐθήκαμεν ψεῦδος
 „ τῷ ἐλπίδα ἡμῶν, καὶ τὸ ψεύδει σκεπαθησόμεθα. καὶ ὁ Ἰερεμίας. Ψεῦδος
 „ καὶ ἐπίστις ἐπὶ τῆς γῆς ἐνέχουσι. καὶ ὁ Δαβίδ. Οἱ ἐχθροὶ Κυεῖς αὐτῶν
 „ ἐψεύσαντο. καὶ ἄλλος. Βδελύγμα Κυεῖν χεῖλη ψεύδῃ, καὶ γλῶσσα ψεύδῃς
 „ μίσει ἀλήθειαν. καὶ ὁ Κύριος λέγει ἔξ τὸν Διάβολον. Ὅταν λαλή τὸ ψευ-
 „ δος, ἐκ τῆς ἰδίας λαλεῖ, ὅτι ψεύδῃς εἶναι, καθὼς καὶ ὁ πατέρας τε. Ἄς
 προσέλεθαι ἐν εἰς τὸν Θεὸν μὲν ἀλήθειαν καὶ καθαρότητα, ὅτι αὐτὸς εἶ-
 ναι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ, ἔξ καὶ ζήσομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ καὶ ἐμπληθώμεν τῆ
 ἀληθείᾳ καὶ ζῶντος ὕδατος, καὶ τῷ δέψαν ὅπως μᾶς φλογίζει καὶ καταπαύσω-
 μεν. Ἄς κλαύσομεν ἐνώπιον Κυεῖν ὅπως μᾶς ἔκαμε, καὶ μὲν σωτηριμύνη
 καρδίαν αὐτῶν ἄς βοήσομεν. ἡμάρτομεν Κύριε, καὶ ὁμολογήσομεν τὰ πταίσμα-
 τα ἡμῶν. ἠνομήσομεν, ἀδικήσομεν ἐνώπιόν σου, ὅτι τὰς ἐπιτολὰς σου παρέβη-
 μεν, καὶ τὰ προστάγματα ἠθετήσομεν, τὰ δικαιώματα καὶ τὰς κείσεις σου
 ἀποχρήσομεν, καὶ καὶ τὰς ἐπιθυμίας μας ἐπορεύθημεν. τὰ σπλάγχνα σου ἀπε-
 κλείσομεν, ὅτι ἀνάξιός τῆς κλήσεως καὶ τῆ ἐπαγγέλιατός μας ἐπολιτέθη-
 μεν. Ἀλλὰ χάρισόν μας εἰρήνην, ὁ χορηγὸς τῆς εἰρήνης καὶ ἀγαθότητος,
 καὶ ἔξ τὸ τίμιον καὶ ἄγιον Αἷμά σου, ὅπως ἔχουσις ἔξ τῶν σωτηρίων μας,
 χάρισόν μας τὰ πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν αἰτήματα ἔξ τῶν πανάχρωτον καὶ πα-
 ναγίων Θεοτόκων τῶν Ἀειπάρθενον, τῶν ὁποίων πρὸς βίβιν προβάλλομεν
 καὶ μεσίτειαν, ὅτι εἰς ἄλλῳ δὲν ἔχομεν τὸ θάρρος καὶ τὰς ἐλπίδας
 μας. Αὐτῶν οὐκ ἀπόδεξαι πολυάσπλαγχνε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτελέ-
 σαι. καὶ ἐδῶ μὲν πρόσκαιρα παιδεύσον ἡμᾶς σύμμετρα, ὡς Πατὴρ Φι-
 λόσοφ.

λόσοργος κὴ φιλότεκνος, κὴ ἐκεῖ ἡμᾶς ἀξίωσον τῆς ἑρανίης Βασιλείας σε, νὰ σὲ δεξάζωμην, μὲ τὰς Ἀγίας Ἀγγέλους σε σὺ τῷ Πατρὶ κὴ Ἀγίῳ σε Πνεύματι, πάντοτε τὴν μίαν Θεότητα. Ἡ, ἄρεται πᾶσα δόξα, τιμὴ κὴ προσκύνησις, νῦν κὴ ἀεὶ, κὴ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

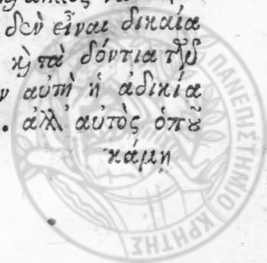
Τ Η Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Τ Υ Φ Λ Ο Υ .

Ε Τ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

Διαλεγόμενος μὲ τὰς Ἰουδαίους ὁ Κύριος κὴ Θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, κὴ ἀποδείχνωντας πῶς ἦτον ἴσος μὲ τὸν Πατέρα, ὁμοούσιος αὐτῷ κὴ συναρχος, ἤλεγχε μὲ πολλῶν παρήρησιαν τὰς Φαρισαίους κὴ Γραμματεῖς, λέγωντάς τε, ὅτι ἔστιν νὰ θρηνηθῇ ὁ Ἀβραάμ ἦτον ἐκεῖνος, ὡς προαιώνιος. Ἐθύμωσαν καὶ ἐταράχθησαν τόσοι οἱ υἱοὶ δέσποται, ὅτε ἐπάσαν πέτρας νὰ τὸν λιθοβολήσωσιν, ὁ δὲ Χριστὸς ἐπαυμένωσιν ἀπὸ ἐκείνης, δίδοντας τόπον τῆς ὀργῆς, κὴ ἐπιπαύωντας ἀοράτως ἐγίνετο ἀπὸ τὸ Ἱερὸν, κὴ δὲ τὸν ἐβλέπασιν οἱ τυφλωμένοι τὴν ψυχὴν μᾶλλον, ἢ τὴν σῶματι. Καὶ μακρυώοντες ὀλίγον ἀπὸ τὸ Ἱερὸν, ἔτυχεν εἰς τυφλὸς ἄνθρωπον νὰ τὸν θεραπεύσῃ, καὶ νὰ πισύσῃ τὰς Φαρισαίους κὴ Γραμματεῖς, πῶς ἦσαν ἀληθινοὶ οἱ λόγοι τε. ἀμὴ ἐκεῖνοι οἱ σκληροβάρηλοι δὲν ἐκαταπαύονταν, ὡς ἀπειθεῖς κὴ ἀσύμμετοι, μὲ ὄλον ὅτε εἶδασιν ποιῆσαι μέγα κὴ φρικτὸν θαυμάσιον. ἀλλὰ μάλιστα κὴ χειρότεροι ἐγίναν ἀπὸ τῶν ὀργῶν καὶ τὸν φθόνον τε. καὶ ὅσον ἐβλέπαν τὰς μεγάλας ἐργασίας ὅτε ἐκαμνεν εἰς τὸν λαὸν ὁ πανάγαθος, τοσέτον ἐπαρρηγίζοντο καὶ τὴν ἐμελετῶσαν τὸν θάνατον οἱ ἀγνώμονες. Ἀς ἔλθωμην δὲ εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, νὰ ἀκῆσθε καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν.

„ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠρώτων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τῶ Ἱερῶ, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ ἡλιπῆς. κὴ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ αὐτῶ, λέγοντες. Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, ἔπος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτῶ, ἵνα τυφλὸς θρηνηθῇ; Ἐπειδὴ προπότερα ἠρώτησαν τὸν Χριστὸν οἱ Ἀπόστολοι, πῶς εἶπε ταῦτα πρὸς τὸν Παράλυτον, εἶδε ὑγιῆς γέγονας, μικρέτι ἀμαρτανε, βλέποντες τῶρα τὸν τυφλὸν, κὴ ἀκῆσαντες ὅτι ἔπος ἐθρηνηθῇ, ἐθαύμασαν καὶ ἠρώτησαν νὰ μάθωσιν, εἰ μὴ ἦτον αὐτὸς ἡ αἰτία, ἢ οἱ γονεῖς τε, νὰ θρηνηθῇ ὀλοτύφλος. Ὁ δὲ Κύριος κωλύει, κὴ ἀκῆλυει τὴν ὑπόθεσιν τε, λέγωντας, ἔπε ἔπος ἡμαρτεν, ἐπειδὴ τυφλὸς ἐθρηνηθῇ, κὴ δὲ εἶναι δυνατὸν ἔστιν νὰ θρηνηθῇ νὰ ἀμαρτήσῃ ἄνθρωπος. ἔπε οἱ γονεῖς τε ἡμαρτῶσαν, κὴ ἐθρηνηθῇ αὐτὸς τυφλὸς ἔπε τὸ ἀμάρτημα τῶν γονεῶν τε, ὅτι τὸ παιδί ἔπε τὰς γονεῖς δὲν παιδύεται. κὴ ἀδικον εἶναι νὰ πταισῇ ἄλλος, κὴ ἄλλος νὰ λαμβάνῃ τὴν παιδύσειν, ἐπειδὴ ὁ Προφήτης Ἰσακὴλ λέγει ταῦτα. δὲν εἶναι δικαία ἢ ἀποβόλη ὅτε λέγει, πῶς οἱ πατέρες ἐφαγαν τὴν ἀγροεῖδα, κὴ τὰ δόντια τῶν τέκνων ἐμέθασαν. Ἀλλὰ εἶπεν ἡ ψυχὴ μου, ὅτι νὰ μὴ θρῆν πλέον αὐτῶ ἢ ἀδικία ἀπὸ τὴν σήμερον, νὰ ἀμαρτανῶσιν ἄλλοι, κὴ ἕτεροι νὰ παιδύωνται. ἀλλ' αὐτὸς ὅτε

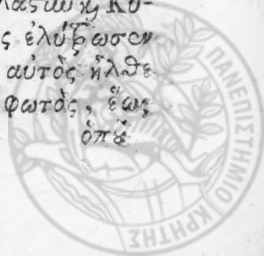

κάμη τὴν κακοπραγίαν, νὰ λαμβάνῃ τὴν τιμωρίαν. „ Αἰτῶνα φανερώθη τὰ ἔρ-
 „ γα τῶ Θεῷ ἐν αὐτῷ. Τῆτος ὁ λόγος δὲν λέγεται ἕως ἄρα τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ
 ἄρα τὴν ἔκβασιν. ὅτι δὲν ἐφηνήθη τυφλὸς ὁ ἄνθρωπος, ἄρα νὰ φανερωθῶσι τὰ
 ἔργα τῶ Θεῷ εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὸ θαυματέρηγμα ἔγινε. καὶ μετὰ τὸ νὰ θεραπεύ-
 „ πείσῃ τὸν τυφλόν, ἐδόξαθη ὁ Θεός, καὶ ἐφανερώθησαν τὰ ἔργα τε. Οἱ Χριστοὶ
 εἶπε ταῦτα ἄρα λόγους, καὶ ὄχι ἄρα τὸν Πατέρα, ὅτι ἐκεῖνος ἡ δόξα φανερὴ ἦτον,
 ἄρα τῶτο λέγει. Εἰ μὲ δὲν ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῶ πέμψαντός με. καὶ δὲν εἶναι μι-
 κρὴ δόξα, νὰ γνωριθῇ ἡμικροῦς ὁ μοροθῆνης Υἱὸς καὶ Λόγος τῶ Θεῷ, καὶ νὰ κά-
 „ μνη τὰ ἔργα τῶ ἰεροσολίμου καὶ ἀοράτου Πατρὸς, ὅπως τὸν ἀπέσειλον. Ἐως ἡμέρα ὄσιν,
 ἐργάζεσθε, ἔρχεται νῦν, ὅτε εἰδὲς δύναται ἐργάζεσθαι. ἡμέραν λέγει τὴν παρῶσαν
 ζωὴν, καὶ ἕως ὅπως κερκτῆ ἐργάζεται δι' ἡμᾶς ὁ Θεσπότης τὰ μεγάλα σημεῖα καὶ
 θαυμασὰ ἔργα τε, ἄρα νὰ πισθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ ἔχωμε ζωὴν εἰς
 τὸ αὐτὸ ὄνομα. ὅτι εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα, ἔτε πίσις ἐνεργεῖ, ἔτε ἐργαζίνου-
 „ ται, μόνον ἐδῶ εἶναι ὅλη ἡ ἐνεργεῖα τῶ σημεῖων καὶ τῆς πίσεως, ἡ σωθὴ τῆς
 σωτηρίας μας, καὶ ἐκεῖ μόνον τῶ δικαίῳ Κεῖτε ἡ ἀπόφασις. „ Δεῦτε οἱ ἀλόγημι-
 „ νοὶ τῶ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἰστομασμένην ὑμῖν Βασιλείαν καὶ τὴν
 „ αἰώνιον ἀπόλαυσιν. καὶ τὸ, Πορεύεσθε οἱ κατραμῆμοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, καὶ
 „ εἰς τὴν ἀπελθόντων κόλασιν. Ὄταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμὶ τῶ Κόσμῳ.
 „ Φῶς λέγει ὁ Θεσπότης τῶ λόγους, ἄρα φωτίζει νοητῶς τὰς καρδίας τῶ πι-
 „ σῶν, καὶ τὸ φῶς τῶ ὀμμάτων τοῖς ἀνθρώποις χαρίζεται. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσε
 „ χαμαὶ, καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τῶ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ὅπως τὰς
 „ ὀφθαλμὸς τῶ τυφλοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὕπαγε νίψαι εἰς τῶ Σιλωὰμ τὴν Κο-
 „ λυμβήθραν. Ἀπῆλθεν ἐν, καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Χῶμα ἐπήρην διὰ
 τὴν γλῶσσοῦ Κύριος, καὶ ἐπλασε τῶ τυφλοῦ τὸ ὄμματι, ἄρα νὰ φανερώσῃ, ὅτι αὐ-
 τὸς εἶναι ὅπως δίδει κίνησιν εἰς τὰς ψυχικαῖς δυνάμεις, καὶ ὅπως ἔξ ἀρχῆς μετὰ χῶ-
 „ μα ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον. καὶ δὲν ἔβαλε νερόν, ἀλλὰ πτύσμα, ἄρα νὰ γνωρι-
 „ θῇ ὅτι ὅλη ἡ χάρις ἦτον διὰ τῶ πτύσματος τῶ ἀρχαῖτε καὶ θεῖν σώματος. Ἐσει-
 „ λε δὲ αὐτὸν εἰς τῶ Σιλωὰμ, διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀγνωμοσύνην τῶ τυφλοῦ καὶ ἀπει-
 „ θειαν, καὶ τὸ ἀδίεσκατον τῆς αὐτῶ προαιρέσεως, καὶ διὰ νὰ ἔχη καὶ πολλὰς μάρτυρας
 τῆς θεραπείας τε καὶ ἰάσεως, ὅτι πολλοὶ τὸν ὑπλήθησαν ὅταν ὑπήθην εἰς τὴν
 βρύσιν, καὶ εἶδασιν τὸν πηλὸν εἰς τὰς ὀφθαλμὸς τε. Ἡ δὲ Κολυμβήθρα αὐτῆ τῶ
 Σιλωὰμ ἕως ἔγινε, καθὼς εἰς τὴν ἰσορίαν τῆς φαίνεται. τὸν καιρὸν Ἐξείκη τῶ
 Βασιλέως, εἶχασιν ἀποκλεισμένους εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ τὰς Ἰουδαίους οἱ ἀλλόφυ-
 „ λοὶ, καὶ εἶχασιν οἱ Ἑβραῖοι ὀλίγον νερόν. ὁ δὲ Προφήτης Ἡσαΐας ἔκαμε ποροδύ-
 „ χλὴν ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ὄγκηκεν ὕδωρ, καὶ ἔπινεν, ὅπως ἦτον καταπολλὰ διψασ-
 „ μένος, ἔπειτα ὅσοι ἐπήθην νὰ πέρην νερόν μετὰ τὸ πρόσαγμα τῶ Προφήτε, δι-
 „ εἰσκασι, καὶ ὅσοι δὲν ἦσαν ἀπ' ἐκεῖνον ἀπεσαμῆμοι, ἔσφρασαν ἄσφακτοι. Ὄταν
 „ ἔν ὁ Προφήτης ἀπέθανε, τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ οἱ Ἑβραῖοι, διὰ νὰ μὴ λείψῃ τὸ ὕδωρ
 πῶποτε. εἰς αὐτὸ γὰρ τὸ ὕδωρ πηγῶντας ὁ τυφλὸς, ἔπλυε τὸ πρόσωπόν τε,
 „ καθὼς ὁ Κύριος τὸν ἐπρόσαξε. καὶ παρδύς (ὁ ἄρα ἰσὺς θαυματεργήματος)
 ἐφωτίσθη, καὶ ἐδόξαζε τὸν ἐνεργῆτον χαρῆμνος. „ Οἱ γὰρ γείτονες καὶ ὅσοι ἄλλοι
 „ τὸν ἐβλεπαν, ἐθαύμαζοντο, καὶ ἔλεγον. δὲν εἶναι αὐτὸς ὅπως ἦτον τυφλὸς
 „ προητέρα, καὶ πῶρα πῶς ἐφωτίσθη; καὶ τινὲς μὲν ἔλεγον αὐτὸς εἶναι, καὶ ἄλλοι
 „ λοι, πῶς ἦτον ἄλλος παρόμοιος. Αὐτὸς δὲ ἔλεγε, ἐγὼ εἰμι. Τὸ αὐτὸ δόξον τῶ
 „ δαυ.

θαύματος τὸς ἔφερον εἰς ἀπίσταν, ἰξόροντες πῶς ἦτον τυφλὸς τὸ πρότερον. αὐτὸς δὲ ἐκήρυτε τὴν δεργισίαν παρρησίᾳ, λέγωντας, ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος καὶ ἀλήθειαν. Ἐπιρώτων δὲ αὐτὸν, λέγοντες· πῶς οἱ ὀφθαλμοὶ σε ἀνοίχθησαν; ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἔκαμε πηλὸν καὶ ἔρησέ με τὰ ὄμματα, καὶ μὴ εἶπεν· ὕπαγε νίψα εἰς τὴν Σιλωὰμ, καὶ καθὼς ἐπλύθηκα ἀνέβλεφα. Ἐθαύμαζον ἔν οι Ἰεδαῖοι ἀκούοντες τα καὶ ἐξεπλήττοντο, λέγοντες· ἄνθρωπος δυνάται νὰ κάμη τοιαῦτα τερατεργήματα; ἐκεῖνος δὲ μαῖλον ἐμαρτύρει μὴ πολλῶ παρρησίᾳ πὴν ἀλήθειαν, λέγωντας. Ἄπο πὴν φωνῶ καὶ ἄπο τὸ χρίσμα τῶ δακτύλων ἐγνώρισα πῶς ἦτον ἄνθρωπος, καὶ ἔκαμα καθὼς με ἐπόσαξε, καὶ ἰδὲ βλέπω. Ἐἶπον ἔν αὐτῶ. πῶ εἶναι ἐκεῖνος; καὶ λέγει, δὴν ἰξόρω. τότε ἐπήρατι τὸν ποτὲ τυφλὸν καὶ τὸν ἡφίρην εἰς τὰς Φαρισσαῖς. Ἦτον δὲ Σάββατον, ὅταν ἔκαμν αὐτὸ τὸ θαύμασιον. καὶ φθονῶντες οἱ Ἰεδαῖοι εἰς ταῦτῴ πὴν δεργισίαν, ἐγύρσαν νὰ εὔρωσι τὸν Χριστὸν, νὰ τὸν ὑπάγην εἰς τὰς Ἱερεῖς. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐπόσαμίεσις δὴ νὰ μὴ τὸν δοξάζωσι, καὶ δὴν τὸν δεισκασι, ὑπήγασι τὸν ποτὲ τυφλὸν εἰς τὰς Φαρισσαῖς, οἱ ὅποιοι ἀκούσαντες πὴν ὑπόθεσιν, ἀπὶ νὰ θαυμάσεν τὸν δεργίετῴ, τὸν ἐκατηγορέσαν ἀδικα καὶ ἀνόητα, λέγοντες. Ἔτος ὁ ἄνθρωπος δὴν εἶναι ἄπο τὸν Θεὸν, ἐπειδὴ δὴν φυλάττει τὸ Σάββατον. ἄλλοι δὲ ἔλεγον, πῶς δυνάται νὰ κάμη τοιαῦτα σημεῖα ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος; καὶ ἦτον χρίσμα εἰς αὐτὰς ἄπο πὴν φιλονεικίαν τας. Λοιπὸν ἠρώτησαν πάλιν τὸν τυφλὸν, τί γνώμῴ εἶχε δὴν τὸν Χριστὸν, καὶ πῶς τὸν ἐνόμιζε. καὶ λέγωσι, τί λέγεις ἐσὺ δὴν λόγῴ τα; τί ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος ὅπῃ σε ἴωοξε τὰ ὄμματα; ὁ δὲ εἶπε, Προφήτης εἶναι. πῶ τὸ ὄνομα, ἦγεν Προφήτης, εἶχασιν οἱ Ἰεδαῖοι πολλὰ τίμιον καὶ σεβάσιμον. Δὴν ἐπίσδυσαν ἔν οι ἀσυνέτοι, πῶς ἦτον τυφλὸς ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ἕως ὅτε ἐφώνησαν τὰς γονεῖς τα, καὶ τὰς ἠρώτησαν, λέγοντες, πῶς εἶναι ὁ υἱὸς σας ὅπῃ λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγλήθη, πῶς ἔν βλέπει τώρα; δέλοντες νὰ σκεπάζην οἱ Φαρισσαῖοι τὸ θαυματεργήμα, τὸ κάμησι φανερώτερον. Δὴν εἶπασι, πῶς εἶναι ὁ υἱὸς σας ὅπῃ ἐγλήθη τυφλὸς, ἀλλὰ ὅπῃ ἐσεῖς λέγετε, ἦγεν ἐσεῖς τὸν ἐφημίσετε ψόματα πῶς ἐγλήθη τυφλὸς, ἐπειδὴ φαίνεται πῶς βλέπει. λοιπὸν ψόματα τὸ εἶπετε, ἀμὴ αὐτὸς δὴν ἦτον τυφλὸς πάποτε. Ἀπεκρίθησαν οἱ γονεῖς τα, καὶ εἶπασιν, ἰξόρομῴ μὴ ὅτι πῶς εἶναι ὁ υἱὸς μας βέβαια, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγλήθη, πῶς βλέπει δὴν τώρα, καὶ τίς τὸν ἐφώτισε δὴν ἰξόρομῴ, αὐτὸς ἔχει ἠλικίαν, καὶ ἐρωπίσετε τον νὰ σας εἶπῇ πὴν ὑπόθεσιν. Ταῦτα εἶπασιν οἱ γονεῖς τα, ὅτι ἐφοβῶνταν τὰς Ἰεδαῖας, δὴν ἐσυμφώνησαν ὅς τις τὸν ἐμολογήσει Χριστὸν, νὰ τὸν κάμην ἄποσιωάγωγον, δὴν τῶ εἶπασιν, ὅτι εἶναι μέγας καὶ ἐρωπίσετε τον. Τρεῖς ἐρωπίσεις ἔκαμαν οἱ Φαρισσαῖοι πρὸς τὰς γονεῖς τα, ἐὰν ἦτον υἱὸς τας βέβαια. ἐὰν τυφλὸς ἐγλήθη. καὶ πῶς ἀνέβλεψεν. οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν εἰς τὰς δύο ὅπῃ ἰξόρω, καὶ ἐμαρτύρησαν, ὅτι υἱὸς τας ἦτον, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγλήθη, τὸ δὲ πῶς ἀνέβλεψε, δὴν ἰξόρω. ὅθεν ἔβαλυν αὐτὸν ἀξιοπιστότερον μάρτυρα, λέγοντες, αὐτὸς δὴν εἶναι μικρὸς καὶ ἀνήλικος, καὶ ἄς σας εἶπῇ, πῶς, καὶ τίς τὸν ἰξόρωσεν.

Ἐφώνησαν ἔν πάλιν τὸν ἄνθρωπον ὅπῃ ἦτον τυφλὸς, καὶ τῶ εἶπασι. δὴν δόξαν τὰς Θεῶ. ἡμεῖς ἰξόρομῴ ὅτι ἀμαρτωλὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος. Σχῆμα δισεβείας οἱ ἀσεβεῖς κατασκοπέζωσι, δὴν δόξαν τῶ Θεῶ λέγοντες, ἦγεν ἐμολογήσαι ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος, καθὼς ἡμεῖς ὅλοι τὸ

ἰξόρωμην, καὶ δὲ ἐδωέτο αὐτὸς νὰ σὲ θεραπεύσῃ, μόνον ὁ παντοδύναμος
 Θεὸς σὲ ἰάξῃ, αὐτὸν ἀχαρίζεαι καὶ δόξαζε. Ὁ δὲ ποτὲ τυφλὸς ἀπεκρίθη
 μὲ παύρησιαν, καὶ λέγει τες. εἰ ἂν εἶμαι ἀμαρτωλὸς δὲν ἰξόρω, ἔπε ἔξετάζω δι
 αὐτὸ τίποτα, ἔπε ἀποφασίζω τον, μόνον τὸτο ἰξόρω, πῶς ἤμην τυφλός, καὶ πῶ
 ρα βλέπω. καὶ ὅτι μεγάλον θαῦμα εἰς ἐμῆρα ἐτέλεσε, τὸ ὁποῖον ἄλλος τινὰς δὲν
 ἔκαμε πῶποτε. λοιπὸν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κοιτάζετε, νὰ μάθετε ἀπὸ τῶτο τὴν ἀλή
 θειαν. Μὲ παλλές ἔσπεες δοκιμάζεν νὰ σκεπᾶσεν τὸ θαυματέρηγμα, ἀλλ' αὐτὴ
 ἡ ἀλήθεια, ὅσον πάχεν τινὲς νὰ τὴν σβέσσοι, τὸσον δυνατωτέρα καὶ λαμπερώτερα
 γίνεται. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν. τί ἐποίησέ σοι; καὶ πῶς ἠύοξέ σε τὸς ὀφθαλ
 μές; ἀπεκρίθη αὐτοῖς, εἰπάσας πῶρα καὶ δὲν ἠύοιστε, τί θέλετε πάλιν νὰ
 χροικήσετε; μήπως καὶ θέλετε νὰ ῥηῖτε μαθηταί τε; τότε τὸν ἐωθεράλασαν,
 λέγοντες. εἰσὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκεῖνε, καὶ ἡμεῖς τῶ Μαυσέως, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ
 Θεὸς ἐλάλησεν, ἀμὴν αὐτὸς πόθεν εἶμαι δὲν ἰξόρωμην. Εἰς τῶτο οἱ Ἰουδαῖοι ψέ
 δονται, ὅτι τὰ ἔργα τῶ Μαυσέως δὲν εἶδασι, μόνον ἀπὸ τῶς προγονέες τες τὰ
 ἤκουσαν, ἀλλὰ τὰ τῶ Χριστῷ εἶδασι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι τῷ ὀπίων πισότεροι.
 καὶ εἰ ἂν ἦσαν μαθηταὶ τῶ Μαυσέως, ἦσαν καὶ τῶ Χριστῷ, καθὼς αὐτὸς τῶς ἔλεγε.
 „ Εἰ ἂν ὀπισθίετε τῶ Μαυσέως, ἠθέλετε πισύσῃ καὶ ἐμῆρα. Ἀπεκρίθη ὁ ἀνδρω
 „ πος, καὶ εἶπεν αὐτοῖς. ἐν τῶτω θαυμασέν ὄσιν, ὅτι ὑμεῖς ἐκ οἶδατε πόθεν
 „ ὄσιν, καὶ ἀνέρωξε τῶς ὀφθαλμὸς με· οἶδαμην ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς δὲν ἀκρίει,
 „ μηδέ ποτε ἠκέδη νὰ αἰόξῃ τινὰς τυφλὰ ὄμματα· εἰ ἂν αὐτὸς δὲν ἦτον ἀπὸ
 „ τὸν Θεόν, δὲν ἐδωέτο νὰ κάμνῃ τοιαῦτα θαυμάσια. ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶ
 „ πον αὐτῷ. εἰς ἀμαρτίας ἐχρηθήης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; καὶ τὸν
 „ εὐγαλαν ἔξω. Ἐκεῖνοι ἐθαύρασαν πῶς θέλει ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν, καὶ δι
 „ αὐτὸ τὸν ἔξετάζω, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀρνηθῆ, ἀμὴ τῶς ἠ
 „ λεγχε κρυύπωντας τὴν ἀλήθειαν, τότε τὸν καταδικάζουσιν ὀνειδίζοντες τὴν
 „ τύφλωσιν. καὶ τὸν ἐδίωξαν, κάμνοντές τον ἀποσωάγων, ἔσπε ἐμίσησαν τὴν
 „ ἀλήθειαν, καὶ μὲ λόγον δίκαιον ἐβδελύχθησαν, μὴ δυνάμην νὰ ὑποφέρν τῶ
 „ πτωχῷ τὸν ἔλεγχον, καὶ ἐνῆροντο, λέγοντες τὸ ψεύδος. Οὕτως εἶναι μεγά
 „ λη τῶς ἀληθείας ἡ δύναμις, ὡσπερ καὶ τῶ ψεύδους πολλὴ ἡ συστολὴ καὶ τὸ ἀπαρ
 „ ρησίασον. „ Ἦκουσαν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι εὐγαλαν αὐτὸν ἔξω, καὶ ὀρών αὐτὸν, εἶ
 „ πον αὐτῷ. πισύεις εἰσὺ εἰς τὸν Υἱὸν τῶ Θεῷ; ἀπεκρίθη κεῖνος, καὶ εἶπε· καὶ
 „ τίς εἶμαι Κύριε, νὰ πισύσω εἰς αὐτὸν; εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς. καὶ εἶδες τον, καὶ
 „ ἐκεῖνος ὅπε λαλεῖ μὲ σὲ, αὐτὸς εἶναι. ὁ δὲ εἶπε, πισύω Κύριε. καὶ τὸν
 „ ὑποσκωῖσκον. ἔσπε ἐρωτᾷ ὁ Χριστὸς τὸν τυφλόν, ὡσαν ὅπε ἦτον ἐκεῖ πα
 „ ρῶν, ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν ἔξετάζω, καὶ τῶ ἀνέφεραν τὰ λόγια ὅπε τῶς εἶπε. Καὶ
 „ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι τῶ ἔλεγον, δὲς δόξαν τῶ Θεῷ, καὶ αὐτὸς ἐσιώπησε, τὸν ἐπαίνεσαν
 „ ὁ Χριστὸς, καὶ ἐδέχθη τὴν δόξαμωσῶν τῶ, ἔσπε τῶτο δὲν τῶ εἶπε, πῶς δὲν ἔδα
 „ κεις δόξαν τῶ Θεῷ; ἀλλὰ λέγειτε, σὺ πισύεις εἰς τὸν Υἱὸν τῶ Θεῷ; ἔσπε νὰ μά
 „ θωμην, ὅτι ὁποῖος πισύει εἰς αὐτὸν τὸν Υἱὸν τῶ Θεῷ, δίδει δόξαν τῶ Θεῷ,
 „ ἔσπε τὸ ἰσότημον. καὶ ὅς τις τιμᾷ τὸν Υἱόν, αὐτὸς εἶναι ὅπε τιμᾷ καὶ τὸν Πατέρα.
 „ Πισύοντες ἐν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, εἰς τὸν δημιουργόν καὶ πλάστῳ καὶ Κύ
 „ ριον, ὡς τὸν δόξάζωμην, ὡς τὸν προσκωμῶμην πάντοτε, ἔσπε ἰδὲν ἡμᾶς ἐλύθωσαν
 „ ἀπὸ τὴν πλάνῳ, καὶ ἐφῶτισε τῶς ψυχᾶς ἡμῶν καὶ τὰ σώματα, ὅτι αὐτὸς ἠλθε
 „ φῶς εἰς τὸν Κόσμον, καὶ φωτίζει ἀπαντας. Ἄς κάμνωμην τὰ ἔργα τῶ φωτός, ὡς
 „ ὅπε

ὅτῃ κρατῆ ἡ ἡμέρα, τὰ δὲ ἔργα τῆ σκοτίας ἄς μισήσωμεν . Ἄς συλλογιθῶμεν τὴν κείσιν τὴν μέλλουσαν ὅτι ἔρχεται, ὅτι δὲ εἶναι εἰς τὸν Ἀ΄δλυ ἔξομολόγησις, εἰδὲ μετανοία, εἰδὲ ποσῶς σωτηρία εἰς ἐκείνους ὅτῃ πῶρα ἐδῶ δὲ ἀπεδάσαν νὰ διορθώσεν τὴν πολιτείαν τες . πῶρα εἶναι ὁ καιρὸς τῆς ἀπορίας, τῆς ἐργασίας καὶ παραγματείας, καὶ ἄς ἀπείρωμεν μὲ κόπον καὶ ἰδρώτι προθυμώταται, ἕνα νὰ θερίσωμεν ἐκεῖ μὲ πολλὴν ἀνάπαυσιν καὶ ἀγαλλίασιν . ὅτι ὁ μέλλον καιρὸς δὲν εἶναι ἐργασίας, ἀλλ' ἐσοδίας καὶ ἀπολαύσεως, καὶ ὅτι ἀπείρη πᾶς εὐας ἐδῶ, ἐκεῖνο θερίζει εἰς αἰῶνα τὸν μέλλοντα . Ἄς ἀπείρωμεν εἰς τὸ πνεῦμα τὸν καρπὸν τῆ Πνεύματος . Ἄς ἀπείρωμεν ἀλλάγηρα οἰκτιρμῶν, ἀφρότητα, ἀγάπην, φιλανθρωπίαν καὶ χηρσότητα, ἐλεημοσιλίαν, συμπάθειαν καὶ ἀγίασμόν, χωρὶς ἧβ ὅποιον δὲν θεωρεῖται τὸν Κύριον . Μὴ ὀκνῶμεν, νὰ διδάσκωμεν καὶ νὰ φατίζωμεν τῆς τυφλώτωντας, καὶ νὰ τῆς ὁδηγῶμεν πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ ἀλήθειαν καὶ δόξασιν, καὶ μάλιστα ὅσοι ἔχουσι πνευματικὸν λειτουργημα, ἐπειδὴ μέλει νὰ δάσεν λόγον τῆ Θεῷ ὅσοι εἰς αὐτὸ ἀμειλῶσιν ὀκνῶντες . ὅτι τὶτο εἶναι τὸ ἔργον τῆ Θεῷ, νὰ διεργετῶμεν τῆς δομηθῆς, τῆς ἀμαθείς νὰ διδάσκωμεν, καὶ νὰ τελῶμεν πᾶν ἔργον θεάρετον, ἕνατὶ ἡ ἀργία γίνεται πολλῶν κακῶν ἀποξένους . Ἄς μελετῶμεν καλὰ πάντοτε, ἕνα νὰ μὴ μελετήσωμεν ἀφαιρέτα, ὅτι ὁ νῆς μας εἶναι ἀεικίνητος, καὶ δὲν ἠσυχάζει πώποτε, ἀλλὰ ἡ καλὸν, ἡ κακὸν συλλογίζεται . Λοιπὸν πρέπει νὰ ἀπέχωμεν ἅπτο τὰ κακά, καὶ τὰ καλὰ νὰ ἐργαζώμεθα . ὁ δὲ ἀργὸς καὶ ἀκαμάτης δὲν πρέπει νὰ φάγη μηδὲ τροφὴν σώματος, καθὼς ἀποφασίζει ὁ μέγας Ἀπόστολος . Ἄς ἀπεδάσῃ λοιπὸν πᾶς εὐας νὰ δευδῶν τὸ καὶ δυνάμιν, ὅτι εἰάν μᾶς εὖρη ὁ Κύριος εἰς τὰ καλὰ ἔργα, μᾶς ἀποδέχεται καὶ βοηθεῖ καὶ λυβῶνει μᾶς ἀπὸ ὀρατῆς καὶ ἀορατῆς ἐχθρῆς, ὅτῃ πολεμῶν καὶ μισῶσὶ μας . καὶ δίδωντῆς μᾶς λαμπρὰ χερσῆματα, καὶ ἀφθαρτὰ σέφανα, μᾶς βαίνει μέσα εἰς τὸν νυμφῶνά τῃ καὶ μᾶς κἀνὴ καληρονόμους τῆς Βασιλείας τῆς . Ἡς ἄλλοιτο πᾶντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία αὐτῆ τῆ Κυρία ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῆ . μεθ' ἕ τῆ Πατρὶ, καὶ τῆ Ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτος, καὶ προσκυβήσις, πάντοτε νῦν καὶ αἰ, καὶ εἰς τῆς αἰῶνας τῆς αἰῶνων .

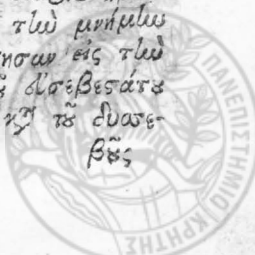
Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ω Ν , τ η ῖ . Θ Ε Ο Φ Ο Ρ Ω Ν Π Α Τ Ε Ρ Ω Ν ,

Τ Ω Ν Ε Ν Ν Ι Κ Α Ι Α Σ Υ Ν Ε Λ Θ Ο Ν Τ Ω Ν .

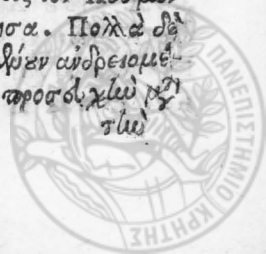
Ε Τ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

Μετὰ τὴν Ἐορτὴν τῆς ἐνδόξου καὶ θαυμασίας Ἀναλήψεως τῆ Κυρία ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῆ, καὶ τὴν παρεσαν Κυριακῶν, ἐορτάζομεν τὴν μνήμην τῆς Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῆς οἱ τινες ἐσωμάχθησαν εἰς τὴν Νίκαιαν, καὶ ἔκαμαν τὴν πρώτῃν Σύνοδον, εἰς τὸν καιρὸν τῆ ἀσβεστάτου Κωνσταντῆ τῆ Μεγάλου, καὶ πρώτου Βασιλέως τῆς Χριστιανῶν, καὶ τῆ εὐσεβῆς

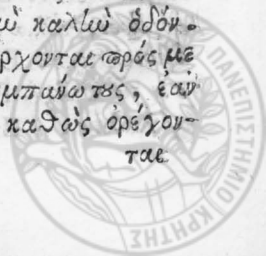
βῆς Ἀρείου τῷ μισοθῆν καὶ ἄφρονος. ὅστις ἦτον Ἱερὸς εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, καὶ ἐβλασφημοῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἀληθινὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν ἔλεγε κτίσμα, καὶ ὄχι τὸ Πατρὸς ὁμοῖσιον καὶ σωματάρχον. Ὁ δὲν καὶ ὡς ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας, αὐτὴ ἡ ἀγία καὶ οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀναθεμάτισεν αὐτὸν ὡς Ἀντίχριστον, καὶ ὅλας τὰς ὁμοφρονάς, τὸν ἐποίησεν καὶ ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Μάρτυς, ἀναθεμάτισε προπύργα, καὶ ποσῶς δὸν τὸν ἐδέχθη, ἔπε καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶ μαρτυρεῖ τὰ ἐσυγκατέβη καὶ τὸν συγχωρήσῃ ὁ δίκαιος, ἐπεὶ τὸν ἐαθεκαλύψαν ὅλοι τε οἱ Κληρικοί Ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, αὐτῷ τὴν νύκτα ὅτε ἤθελεν νὰ κόψῃ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν Χριστὸν οἱ ἄρχησοι Ἑλλήνων, καὶ τὸν συγχωρήσῃ, καὶ δὸν ἠδέλιον, ἀλλὰ εἶπε ταῦτα πρὸς αὐτὸς, ὅτε τὸν ἐδέοντο· μὴ θαυμάζετε, πῶς δὸν θέλω νὰ συγχωρήσω τὸν Ἄρειον, ὅτι ἐγὼ εἶδα τὸν Δεσπότην Χριστὸν βλεποφατέρα, καὶ ἔφερε ἕνα χιτῶνα ξεχισμύλον, καὶ ἐφαίνοντο αἱ σάρκες τε· καὶ ἐρώτησας αὐτὸν, τίς ἔχισε τὸ ῥυχόντε; ἀπεκρίνατο· ὁ Ἄρειος· καὶ προσέειπε νὰ μὴ τὸν δεχθῆς, ὅτι εἶναι κατακεκρυμμένος εἰς τῆτον τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα. Λοιπὸν, μὴ τολμήσῃ τινὰς σὰς νὰ τὸ συκοφανήσῃ, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Δεσπότης Χριστὸς τὸν ἔχει ἀφωρισμύλον καὶ ἀσυγχώρητον. Τῆτον ἔπε τὸν δυσσεβῆ καὶ τὰς ὁμοφρονάσ τε, κατήχησε καὶ ἀναθεμάτισεν ἡ ἀγία Σύνοδος, τὴν δὲ ὀρθόδοξον πίσιν ἐβιβαίωσε καὶ ἐκράτισε, κηρύξασα τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Πατρὸς ὁμοῖσιον καὶ ὁμάτιμον, κτίσω ἀπαύτων, καὶ ὄχι κτίσμα, ἀλλὰ Θεὸν ἀληθινόν, προαιώνιον, ἐκ τοῦ Πατρὸς ᾠρηθόντα, ἐποιηθόντα, καὶ Δεσπότην καὶ Κύριον, καθὼς ἔχλαμβαται τὸ ἅγιον Σύμβολον τῆς Πίσεως, τὸ ὁποῖον οὗτοι οἱ Ἅγιοι, τῆ ἡ. Θεοφόροι Πατέρες ἐσυμύθησαν, πεφωτισμύροι ἐκ Θεοῦ Πνεύματος. Οἱ δὲ Πατριάρχαι ὅτε ἦσαν προεσοὶ εἰς αὐτῷ τὴν ἀγίαν Σύνοδον, εἶναι τῆτοι. Σίλβιος Ρώμης, Ἀλέξανδρος Κωνσταντινουπόλεως, Εὐστάθιος Ἀντιοχείας, καὶ Μακάριος Ἱεροσολύμων. Ἦσαν δὲ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἐνάρετοι καὶ θαυμαστοί, ἦγεν ὁ μέγας Ἀθανάσιος, ἀκόμι τότε Ἱεροδῶκενος, ὁ Μυροβλύτης Νικόλαος, ὅστις ἐρράπισεν ὡς ζιλωτῆς τὸν Χριστὸν, τὸν ἀρχησον Ἄρειον, ὁ μέγας Σπυρίδων, καὶ ἔτεροι. Τὴν Ἐσθρῶν ταύτῃ τὸ λοιπὸν πανηγυρίζει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σήμερον, καὶ τὰς μὴ ὀρθόδοξους Πατέρας, ὅτε ἠγωνίσθησαν ἔπε τὴν ὀρθόδοξον Πίσιν ἡμῶν καὶ εὐσεβειαν, μνημονοῦει διχαρείως καὶ διφιμίζοιπας· τὸν δὲ Ἄρειον, καὶ Σαβέλλιον, καὶ Φωτεινὸν καὶ πῶτας ἀπλῶς τὰς Αἰρετικὰς καὶ κακόφρονας, ἀναθεματίζει καὶ ὑποβάλλεται. Διὰ νὰ μάθασιν δὲ οἱ Αἰρετικοὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ δεσποτικά λόγια, ὅτι ἐχαιρίθησαν ὑπὸ τὸ ἅγιον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀρχησα μέλι καὶ σαπηνύρα, καὶ τελείως ἀλλοβιάθησαν, ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ ἱερὸν Ευαγγέλιον νὰ ἀκούσωμεν, τί μᾶς λέγει ὁ πῆς Θεολογίας ἐπώνυμος.

„ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τὰς ὀφθαλμὸς αὐτῆς εἰς τὸν Οὐρανόν, „ εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, δόξασον σε τὸν Υἱὸν, ἵνα καὶ ὁ Υἱὸς σε δοξάσῃ σε. Ἐρχόμενος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς τὸ ἐκῆσιον Πάθος, ἀναφέρει πρὸς τὰς Μαθητὰς καὶ φίλους τε ὁδοδοξολογία, λέγωντας· εἰς τὸν Κόσμον θέλετε ἔχει θλίβῃν, ἀλλὰ μὴ φοβῆσθε, ὅτι ἐγὼ τὸν Κόσμον ἐνίκησα. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα πρὸς ἐκείνους ἐχαιρολόγησεν, καὶ ἠδουκιστὰς τὰς νὰ ὑπομῆν ἀνδρείοι νὰ τὰ συμβησόμενα, ἔχοντες εἰς αὐτὸν τὸ θάρρος τῆς, ἐρχεται εἰς προσόχην καὶ τῷ

τὴν παραίνεσιν, διδάσκοντας καὶ ἡμᾶς, ὅταν ἔχωμεν πειρασμὸς νὰ ἔχωμεν
 εἰς τὸν Θεὸν (ἀφίνοντες πᾶσαν ἄλλω ὑπηρεσίᾳ) νὰ προσδύχωμεθα. Εἰσ-
 κωσὲ δὲ πρὸς Οὐρανὸν τὰ ὄμματα, ἐξορκισάμενος καὶ ἡμᾶς νὰ κάμνωμεν τὸ ὁ-
 μοιον, ζητῶντες ἅπασιν τὸν Θεὸν πάντων τῶν θυχερῶν καὶ λυπηρῶν τὴν λύτρωσιν. Πά-
 τερ, ἦλθεν ὁ καιρὸς, δόξασόν με, ἵνα καὶ ἐγὼ δόξασω σε. Δὲν ζητᾷ νὰ λάβῃ
 δόξαν ἅπασιν τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα ὁ δεδοξασμένος Υἱὸς καὶ Θεὸς, ὁ τῷ Πατρὶ ὁμοδό-
 ξος καὶ ὁμοτίμος, ὅπως ἔχει ὅλα τὰ χαρίσματα τῷ Πατρὸς, καὶ τοῖς πᾶσι τὰ πάντα
 χαρίζεται, ὅδε εἰς ἄραις καὶ καιρῶν καὶ ἡμέραις ὑπόκειται ὁ Ποιητὴς τῶν αἰώνων,
 ὅπως ἔχει τὰς καιρῶν καὶ χρόνους εἰς τὴν ἕξασίαν τε, ἀλλὰ ὡραὴν εἶπε τὸν ἐπιπέσειον
 καιρὸν ὅπως ἐκείνη νὰ πάθῃ, καὶ μετὰ τὸ πάθος αὐτῆ νὰ θανατώσῃ τὸν θάνατον, καὶ
 τὰς νεκρῶν νὰ ζωώσῃ μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν τε Ἀνάστασιν. Ἰδὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς Πά-
 τερ, νὰ λάβω θάνατον, καὶ δόξασόν σε τὸν Υἱόν. Δόξαν ὀνομάζει τὸν Σταυρὸν, καὶ
 τὴν Ἀνάστασιν. Ταῦτα εἶπεν ὁ Ἰησοῦς ἔτι τὰς Μαθητῶν, ἀνθρωπίνως συγκατα-
 βετικώτερον παρηγορῶντάς τας. Ἐπειδὴ τὰς εἶπε, πῶς μέλλει νὰ ἔχασθῃ ἑλ-
 φεις εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ὡς ἀνθρώποι ἐδειλίασαν, ἔτι τὴν τὰς δίδει θάρρος με-
 τὰ τὴν δόξαν, παιδιδύοντάς μας νὰ μὴ ἐμείδωμεν εἰς τὰς πειρασμὸς καὶ ἑλ-
 φεις μικροψυχοί, ἀλλὰ νὰ προσρέχωμεν πρὸς Κύριον, νὰ ζητῶμεν βοήθειαν καὶ ἀντί-
 ληψιν. Ἀγαθὰ καὶ δὲν ἐχρειάζετο ὁ Δεσπότης, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, ἅπασιν
 βοήθειαν, ἀλλὰ τὴν τὸ κάμνει ὡς ἀνθρώπος, δίδοντάς μας τύπας καὶ κανόνας,
 νὰ νικῶμεν μετὰ τὴν προσδύχην ἐκείνης ὅπως πειράζον καὶ ἀδικεῖσιν μας, ὁρατὴς
 καὶ ἀορατὴς ἐχθρῶν, ἦγεν ἀνθρώπους καὶ δαίμονας. ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθεν, ὅχι μόνον
 ἔτι νὰ φανερώσῃ τὸν ἑαυτὸν τε, ἀλλὰ καὶ ἔτι νὰ μᾶς διδάξῃ πᾶσαν ἀρετὴν με-
 ἔργα καὶ λόγια. Δόξασόν σε τὸν Υἱόν, ὁποῦ καλύψον Πάτερ, καὶ φανερώσον εἰς τὰς
 ἀνθρώπους, ὅπως δὲν μετὰ γνωρίζον, ἄτε εἰς ἐμῶν πιστεύουσιν, καὶ δεῖξάι τις τὴν
 δόξαν ὅπως εἶγα καὶ ἔχω εἰς ἐσθὴν πάντοτε, ὡς Υἱὸς ἀληθινός, καὶ Θεὸς ἐκ Θεῶν
 ἀληθινῶν καὶ πατρῶν, ἵνα καὶ ὁ Υἱὸς σε δόξασῃσι, ἔτι νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὰς ἀνθρώ-
 πους νὰ γνωρίσων καὶ νὰ πισύσων, ὅτι ποιῶτος εἶσαι ἐσὺ ὁ Πατὴρ καὶ Θεὸς
 καθὼς εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁ μονογενὴς σου Υἱὸς καὶ Θεὸς, διὰ τὴν ὁμοίωσιν καὶ ὁμοδόξαν.
 ὅτι ὅποιος εἶδε τὸν Υἱόν, εἶδε καὶ τὸν Πατέρα. Ἐγὼ μὴ θέλω δοξασθῆναι, ὅταν γνω-
 ρισθῶ Υἱὸς σου. σὺ δὲ πάλιν δόξάζεσαι, Πατὴρ ἐμὸς πιστεύομενος. Δόξα δὲ Πα-
 τρὸς, νὰ πισύσων εἰς τὸν Υἱόν τε, καὶ Υἱὸν πάλιν, νὰ γνωρίσων τὸν Πατέρα τε.
 καὶ καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἕξασίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ
 καὶ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Δόξα Θεῶν εἶναι νὰ ἀεργετῶνται πάντες πάντοτε, ὅτι
 καὶ μόνον εἰς τὰς Ἐβραίας ἦλθε τὸ σωτήριον κήρυγμα, ἀλλὰ εἰς τὸν Κόσμον ἅπαν-
 τα. ἔτι τὴν λέγει, Ἐξασίαν πάσης σαρκός, φανερώωντάς τὴν ἀεργεσίαν ὅπως
 ἔγινεν εἰς ὅλους χρόνους τὰς ἀνθρώπους μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τὴν ἕξ αὐτῆς προσγε-
 νομήν τὴν ζωὴν καὶ σωτηρίαν αἰώνιον, ἀγκαλιὰ καὶ τινεὶς δὲν ἐπίστυσαν, ἐμποδιζόμενοι
 ἅπασιν τὴν κακίαν τὰς προαίρεσιν. „ Αὕτη δὲ ὅστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γνωσθῶσι
 „ σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ ὃν ἀπέσειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀληθινὸν Θεόν
 λέγει, διότι καὶ ἐκεῖνοι ὅπως ἐπροσκυῖσαν τὰ εἶδωλα, Θεοὺς τὰ ὀνόμαζαν ἑλ-
 ἑλθόμενοι, ἀλλὰ δὲν ἦσαν, εἰμὴ μόνον δαιμόνων καὶ πονηρῶν καὶ φαύλων ἀνθρώπων
 ὁμοιώματα. Ἐνὰ δὲ καὶ μόνον ἀληθινὸν Θεὸν τὸν Πατέρα λέγει. τὴν δὲ ἐπίγνω-
 σιν τῶν Θεῶν καὶ Πατρὸς δὲν λαμβάνει τινὰς, εἰμὴ ἔτι τῶν Υἱῶν. Γνώσις δὲ εἶναι ἀ-
 ληθινή, ἡ Πίσις μετὰ τὰ καλά ἔργα. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἔτι τῶν χρόνων, τὸ ἔργον

ἠτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω. Εἰς τὴν γῆν εἶπα πῶς ἐδόξασι τὸν
 Πατέρα ὁ Χεῖσος, ὅτι εἰς τὸν Οὐρανὸν ἦτον δεδοξασμένος διὰ τῆς Ἀγγέλων καὶ
 προσκυνημένων. δόξαν δὲ λέγει τὴν λαβείαν καὶ προσκυνήσιν, ὅπερ τὰ προσφε-
 ρομῆ οἱ ἄνθρωποι. „ Καὶ νῦν δόξασόν με σὺ Πάτερ, ὡς καὶ (καυτῷ) τῇ δόξῃ
 ἣ εἶχον ἀπὸ τῶν τῶν Κόσμου εἶναι ὡς καὶ σοί. Θέλωντας νὰ μᾶς δείξῃ ὁ Χεῖσος
 τὴ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας τῆς, ζητῶ δόξαν διὰ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, ὅτι
 ἀκόμῃ τότε δὲν ἦτον δεδοξασμένη ἡ φύσις τῆς σαρκὸς, ἕτε ἀφθαρσίαν ἔλαβον,
 ἕτε τὰ θρόνα τῆς Βασιλικῆς ἐκοινώνησεν, ἀλλὰ ὑπερα διὰ τὴν Ἀνάστασιν τῆς Σω-
 τήρος καὶ τὴν Ἀνάληψιν ἐδοξάσθη, καὶ ἔγενεν ἀφθαρτῆ, καὶ τῆς Βασιλικῆς θρόνου ἐκοι-
 νώνησε, καὶ προσκυμάται ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως. „ Εἰφανέρωσά σε τὸ ὄνομα
 „ τοῖς ἀνθρώποις. Εἰγὼ σε ἐδήλωσα εἰς κάθε ἄνθρωπον, καὶ ἐφανέρωσα με τὴν
 διδασκαλίαν. καὶ εἰὰ ὅλοι δὲν ὅπισθον, δὲν ἦτον διὰ ἐδικὴν με αἰτίαν, ἀλλ'
 διὰ τὴν προαίρεσιν ἐκείνων ὅπερ δὲν ὅπισθον. „ Οὗς δέδωκάς μοι ἐκ τῶν Κό-
 „ μων, σοὶ ἦσαν, καὶ ἐμοὶ αὐτὸς δέδωκάς, καὶ τὸν λόγον σε τετήρηκασιν. Ταῦτα ἔ-
 „ γει ἀπὸς πληροφορίαν τῆς Μαθητῶν καὶ βεβαίωσιν, δείχνωντας, ὅτι ὅσοι πι-
 στεύουσιν ὀρθῶς εἰς αὐτὸν, καὶ τὰς ἀγίας ἐπιτολάς τῆς φυλάττωσι, τὴς ἔχει φίλος ὁ
 Πατὴρ καὶ τὴς ἀγαπᾷ, καὶ φρονεῖται αὐτῶν καὶ κηδεταί, ὅτι ὅλα τὰ τῆς γῆς, εἶναι
 τῆς Πατρὸς, ὁμοίως καὶ τὰ τῆς Πατρὸς, εἶναι τῆς γῆς. „ Εἰφανέρωσά σε τὸ ὄνομα τοῖς
 „ ἀνθρώποις. Εἰφανέρωσε τὸ ὄνομα τῆς Πατρὸς ὁ Υἱός, ὅτι ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ἐγνώ-
 ριζω, πλὴν ἔχως Πατέρα, ἀλλὰ μόνον ὡς δημιουργόν, καὶ μόνον οἱ Ἑβραῖοι τὸν
 ἔξιδραν. ὁ δὲ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τῆς, Πατέρα αὐτὸν ἐφανέρωσε, καὶ με λόγια
 καὶ ἔργα τὸν ἐκατέστησε τοῖς ἀνθρώποις γνώσιμον. „ Εἰγὼ ὡς αὐτῶν ἐρωτῶ. ἔ-
 „ ὡς τῆς Κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ ὡς αὐτῶν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι, καὶ τὰ ἐμὰ
 „ πάντα σά ἐστιν, καὶ τὰ ἐμὰ, καὶ δεδοξασμαι ἐν αὐτοῖς. Πάλιν ὡς τῆς Ἀπο-
 στόλος λέγει, καὶ τὴς παρηγορᾶ πολυτρόπως ἔχει νὰ μάθωσι τὴν ἀγάπην ὅπερ τὴς
 ἔχει. ἔ μόνον δὲ ἔχει τῆς Μαθητῶν εἶπε ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἔχει ὅλος ὅπερ εἰς αὐτὸν
 πιστεύουσι με τὴν διδασκαλίαν τῆς. Κόσμον δὲ εἶπε τῆς ἀπίστες ἀνθρώπων, οἱ
 ὅποιοι δὲν εἶναι τῆς Θεῶν, ἐπειδὴ οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἄνομοι διὰ μήτρως μήτρως ἀ-
 πηλοφροσύνησιν. δὲν λέγει λοιπὸν ἔχει τῆς φιλοκόσμου, ἀλλὰ ἔχει ἐκείνους ὅπερ με
 ἔδωκε. Καὶ ἔχει νὰ μὴ νομίσωσι τιπὲς, πῶς ἔχει τὴν δόξαν ὁ Χεῖσος καὶ τὴν
 ἐξουσίαν ἀπόστατον, ἔχει τὸ λέγει, ὅτι ἐδικοί σε εἶναι καὶ ἐδικοί με. τὰ δὲ ἐμὰ
 πάντα σά ἐστιν. ὅσα βλέπει τιπὲς εἰς τὸν Πατέρα, ταῦτα βλέπει καὶ εἰς τὸν Υἱόν,
 ὅχι διὰ μετσίαν, ἀλλὰ κατ' ἐσίαν. „ Χεῖσος δὲ Θεῶν δυνάμις, καὶ Θεῶν σοφία.
 „ Πάτερ Ἄγιε, τήριτον αὐτὸς ἐν τῆς ὀνοματίσε. ἦγεν, ὡς φυλαχθῶσι με τὴν
 „ βοήθειάν σε καὶ θεϊκῶν ἐνέργειαν. Οὗς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ ἐδείξ ἔξ αυ-
 „ τῶν ἀπώλετο, εἰμὴ ὁ Υἱὸς τῆς ἀπολείας. Ὅσον διὰ λόγου με, λέγει ὁ Χεῖ-
 σος, ἐγὼ δὲν ἔλειφα ἀλλὰ τὴς ἐφύλαξα, καὶ με κάθε τρόπον ἐπέδωσα νὰ
 μὴ ἁμαρτήσῃ, ἢ νὰ σφάλῃ ποσῶς τιπὲς διὰ λόγου τῆς. εἶδὲ καὶ ὁ Ἰσίδας ἀπω-
 λέθη διὰ λόγου τῆς, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὑπερον ὑποπιδήσθη καὶ πέσαν εἰς τὴν ἀπώ-
 λειαν, ἐγὼ εἰς αὐτὸ δὲν εἶμαι αἰτίας ὅσα ἔπαρετε νὰ κάμω εἰς αὐτὸς ἐποίησα.
 καὶ δὲν ἀπαθῆμαι, ἕτε ἐγκατελιμπανῶ καυτῶ νὰ εὐγῆ διὰ τὴν καλλὴν δόξον.
 Ἀλλὰ πάλιν δὲν διωσθῶ τιπὲς, ἕτε βιάζωσιν. μόνον ὅσους ἔρχονται ἀπὸς με
 με τὴν ἰδίαν τῆς γνώμην καὶ θέλησιν, δὲν τῆς διώκω, ἕτε κατελιμπανῶ τῆς, εἰὰ
 καὶ ἀποσάγματά με φυλάξωσι. τὴς δὲ φαύλης καὶ πονηρῆς ἀφίνω καθῶς ὀρέγου-
 ται.

Διότι τότε μόνον ἔφαγαν καρπὸς, σιτάρι, κρασί, καὶ τὰ ὄπλοισι, ἀμὴ εἰς τὴν ἔρημον μόνον τὸ Μάϊνα ἐφώγασιν, ὅπῃ τὸς ἔβρεχον ἄπο τὸν Οὐρανὸν ὁ πανάγαθος. Μετὰ τὸ Πάχα λοιπὸν, ἑπτὰ ἑβδομαδίας, ἐπανηγύριζαν τῷ Πεντηκοσῷ, ὅτι ἄρ' ἔπέρασαν τῷ θάλασσαν, ἔλαβον ἄπο τὸν Θεὸν τὸν Νόμον, μὴ ἡμέρας πενήκοντα. Ἐὰ τὴτο αὐταῖς ταῖς ἑξῆς ἑορταῖς ἐσωάζοντο ὅλοι εἰς τὸν Ναὸν, καθὼς ὁ Νόμος ἐπόρσαζε, καὶ σμυριοτάζουσι, ἔξ' ἃ καὶ ἐνθυμῶνται τὰς μεγάλας δωρεὰς τῷ Θεῷ καὶ σμυδοφραίνονται. Εἰς αὐταῖς ἐν ταῖς μεγάλας ἑορταῖς, ὑπήγαγον εἰς τὸν Ναὸν καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔξ' ἃ δύο αἰτίαι, πρώτον μὲν, ἔξ' ἃ καὶ μὴ φανῆ τῷ Νόμῳ ἐναντίος, ὅτι αὐτὸς εἶναι τῷ Νόμῳ δωτὴρ καὶ πάροχος. δεύτερον δὲ, ἔξ' ἃ καὶ ἀπέσει πολλοὶ τὴν διδασκαλίαν τε, καὶ πιστέουσι. ἔσκεν ἐν ὁ Δεσπότης μας, καὶ ἔκραξε λέγωντας, ὅποιος δι-
 φῶ, ἄς ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ, καὶ ποτιθῆ. Δὲ ἀναγνώζει ὁ Χριστὸς κανεῖα, ἔτε βιάζει τον, ἀλλὰ ὅς τις ἐπιποθεῖ τὸ καλόν τε, ἄς ὑπάγῃ πρὸς ἐκεῖνον πορθυ-
 μα, ὅτι αὐτὸς εἶναι τῷ Θεῷ ἡ σοφία καὶ δυνάμις, καὶ κερῶ εἰς τὸ ποτῆ οἶνον διφρόσωμον καὶ χαρμῆσιμων, καὶ πορσκαλεῖται τὸς διφῶντας, καὶ πίσειν ὅσοι θέλουσιν. Αὐτὸς εἶναι ὁ πορσμανῖος λόγος τῷ Πατρὸς, ὁ σωμαῖδιος καὶ σωμαῖαρχος, ὅπῃ ἔσκεν τότε, καὶ σέκει πάντοτε, πορσμανῶντας τὸς διφασμῆς καὶ πίσειν. αὐτὸς εἶναι ὁλος ὁ γλυκασμὸς καὶ ἡ ἔφισις, ἡ πόσις ἡ ὄντως ζωήρρυτος, ὁ μέ-
 γας ποταμὸς ὁ ἀλφιδιὸς καὶ ἀένναος, Ἰησοῦς ὁ γλυκύτατος. ἄπο τὸν ὁποῖον ὄλαις καὶ θάλασσαις γλυκαίνουσι, καὶ οἱ ποταμοὶ καὶ βρῦναις καὶ πηγὰδα πηγάζουσι. Ἄς γλυθῆμεν ἐν καὶ ἰδέμεν, ὅτι χριστὸς καὶ γλυκύτατος εἶναι ὁ Κύριος, τὸ τῆς ἀγαθότητος καὶ ἀθανασίας ἀνεξάντλητον πέλαγος, τὸ ζῶν ὕδωρ, τὸ γλυ-
 κὸ καὶ ἀλόμῆρον, τὸ ὑπερβλύζον καὶ μηδέποτε δαπανώμενον. Ὅσοι διφῶτε, δράματε καὶ ποτιθῆτε ζῶν ἀιώνιον, ὅτι ὅς τις πῆ ἄπο τὸ κερὸν τῆτο, δὲ διφῶ εἰς τὸν αἰῶνα πάντοτε. Καθὼς λοιπὸν ἐπιποθεῖ ἡ διφασμῆ ἑλαφος τῷ βρῦσιν τῷ ὕδατος, ἔπο πορπέει καὶ διφῆμεν καὶ ἡμεῖς τὰ θεῖα νάματα καὶ διδάγματα τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ καὶ Σωτῆρὸς μας, καὶ καὶ ἔχωμεν πρὸς αὐτὸν ἀπόρσειον ἔρωτα, ἡγεν ἀγάπῳ ἀχόρτασον. καὶ καὶ λέγῃ μετὸν Δαβὶδ πάς σῶας μας. „ ὁ Θεὸς ὁ Θεός „
 „ με, πρὸς σὲ ὀρθεῖζω. ἐδίφισέ σε ἡ ψυχὴ με. ὅτι καθὼς ὀπόταν λάβεν εἰς τὰς χεῖρας οἱ διφασμῆροι γεμάτον ποτῆριον, τὸ πίσειν με πορθυμῖαν πολ-
 λῶ, καὶ δροσίζονται, ἔπο καὶ ὅσοι ἀπέσει τῷ Θεῷ τὰ σωτήρια λόγια, ἐὼν τῷ δεχθῶσιν εἰς τῷ καρδίαν, με πόθον καὶ δίφω τῷ πορπέσαν δροσίζονται, καὶ δὲ διφῶσιν, ἐδὲ πεινῶσι πάντοτε. μακάριοι, γάρψωσι, οἱ πεινῶντες καὶ διφῶντες, ὅτι αὐτοὶ χορταθήσονται. „ Ὅ πισθῶν εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ „
 „ Γραφή, ποταμοὶ ρόψωσιν ἐκ τῆς κοιτίας τῷ ζῶντος ὕδατος. Κοιλίαν λέγει τῷ καρδίαν, ἡγεν τὸ φανοτικὸν καὶ λογικὸν τῆς ψυχῆς, καθὼς λέγει καὶ ἀλλῆ. „
 „ τὸν Νόμον σε ἐν μέσῳ τῆς κοιτίας. διότι ἄπο τῆν κοιτίαν ἐκεῖνα ὅπῃ πι-
 σθῆει ὀρθά, θέλει ἔχει νερὸν ζωντανὸν, ἡγεν πνευματικὴ διδασκαλία, τὰς ψυχὰς τῶ ἀκρότων ποτίζουσα. ἔτι δὲ ὕδωρ ὀνομάζει τὸ πολὺ καὶ σαφιλές τῆς χάριτος, ὅπῃ ἐνεργεῖ αἰεὶ καὶ πάντοτε. Ὑδωρ ζῶν εἶναι τὸ νάμα τῆς δι-
 δασκαλίας τῷ Χριστῷ, διότι καθὼς τὸ κερὸν καθαρῖζει τὸν ρύπον τῆς ἀμαρ-
 τίας, καὶ ξεπλῖνει τὸν βόρβορον, ἔπος ἐκεῖνη σβῖει τῷ φλόγα τῶ πα-
 θῶν καὶ θεραπῆει τῆς ἀπιστίας τῷ ἀκαρτίαν καὶ ἐρηόπτῃ. Ἡ χάρις τῷ Πνεῦματος ἀλλῶ πορῶ λέγεται ὕδωρ, καὶ ἀλλοτε πῦρ, καὶ τὰς ἀφῶρως ἐνε-
 ρείας

ζείας τε. ὕδωρ μὲν, ὅτι καθὼς τὸ νερὸν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν κατερχόμενον, ἔ-
 φει καὶ ποτίζει καὶ ἐνεργεῖ διαφόρως εἰς τὰ ὑποκείμενα, ἀσπείρον, μαυρίζον,
 κοκκινίζον, πορφυρίζον, γλυκαίνον, καὶ πικραίνον, ἔτω καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἁ-
 γιον, ὃς Οὐρανὸς κατερχόμενον, ποτίζει καὶ ἔφει τὰς ψυχὰς, καὶ εἰς διαφόρως
 ἐνεργείας διαίρει τὴν χάριν καὶ δυνάμιν. πῦρ δὲ πάλιν ὀνομάζεται τὸ Πνεῦ-
 μα τὸ ἅγιον, ὅτι καθὼς τὸ πῦρ εἶναι μοιραῖος, καὶ ἐνεργεῖ πολυβότως,
 ζεσάινει, καίει, φωτίζει καὶ καθαρίζει, ἔτω καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διαφόρως
 διαίρει τὰ χαρίσματα. Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος εἶναι ὅπως ἐνεργεῖ τὰ πάντα ἐν
 πᾶσι, καὶ δίδεται καθ' ἑαυτὸς πρὸς τὸ συμφέρον ἢ φανέρωσις τῶν Πνεύματος. ἄλ-
 λη μὲν δίδεται λόγος σοφίας, ἄλλη γνώσις καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα. ἑτέρω δὲ
 πίσις ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι. ἰαμάτων χαρίσματα καὶ ἐνεργήματα δυνάμειος.
 Ὅλα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ αὐτὸ ὃ Πνεῦμα, διαίρειν ἑκάστῳ, ὡς θέλει καὶ βέ-
 λεται. φῶς ὅτι καὶ ζωὴ, καὶ ζῶσα πηγὴ νοερά. Πνεῦμα σοφίας καὶ σωσίσιος.
 ἀγαθὸν, ἀδελφὸν, νοερόν, ἡγεμονεῦον, καθαῖρον τὰ πταίσματα. Θεὸς καὶ Θεο-
 ποιῶν, πῦρ ἐκ πυρὸς φοιτῶν, λαλῶν, ἐνεργῶν, διαίρειν τὰ χαρίσματα. Ὅτι
 ἡ χάρις τῶν Πνεύματος, ὁπόταν ἔλθῃ εἰς καθαράν διάνοιαν, καὶ εὖρη τόπον εἰς
 αὐτῷ ἐπιπέσειον, ἀναβλύζει ἀπὸ βρύσιν πᾶσαν φελοπότερον. καὶ δεῦν ἀκί-
 ραίνει, ἔπε ὀλιγοσύνει ἐλότελα, καθὼς ἐγνωρίθη ἀκίρως εἰς αὐτὰς τὰς Ἀ-
 ποσόλους καὶ Μάρτυρας, ἔπε δεῦν ἐφοβῆντο νὰ διδάσκων τὸν λόγον τῶν Θεῶν,
 κηρύττοντες τὴν ἀλήθειαν. καὶ δεῦν ἐφοβῆντο ἐπιβελῶς ἐθνῶν, ἐπαναστάσει
 τυραίνων, ἐδὲ θυμὸν ἀρχίων ἀνδράπων ἐσυλλογίζοντο, ἀλλὰ ἀνέβλυζαν πο-
 τειμὰς διδαγμάτων ζῶντος ὕδατος. Τῆτο δὲ ἦτον ἀπὸ τὴν χάριν τῶν Πνεύμα-
 τος, καθὼς ὁ Εὐαγγελιστὴς λέγει. „ Τῆτο δὲ εἶπε φελο τῶν Πνεύματος οὐ
 „ ἐμελλον λαμβάινειν οἱ πισθόντες εἰς αὐτόν. ἐδὲ περὶ ἡδὲ τῷ Πνεῦμα ἁγίον,
 „ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐδὲ περὶ ἐδοξάθη. ἐχρὶ τὸν τῶν Σπαυρῶν τῶν Χειρῶν καὶ τῶν Ἀνα-
 στάσιος, δεῦν ὀπλοαύσαμην τὸ ἀρχαῖον κάλλος ὅπως ἐχάσαμην καὶ τὴν φελο-
 βασίον. ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκαμην ὁ Θεὸς τὸν ἀνδραπον ἀφθαρτον, ἀλλὰ καὶ
 νὰ παρέβη τὴν ἐντολήν, ὑπερήθη τὰ θεῖα χαρίσματα, καὶ τὴν χάριν τῶν πα-
 ναγίω Πνεύματος, τὴν τιμὴν ὅπως εἶχον ἀπώλεσε, καὶ εἰς θάνατον ἐκατήνη-
 σεν. ὁ δὲ Δεσπότης Χειρὸς τὸν ἀνικαίνισε πάλιν, καὶ τὸν ἐστρέφον μετὰ τὸ ἐμ-
 φύσημα εἰς τὴν τιμὴν ὅπως εἶχε ποροπότερα. Τρεῖς φοραῖς δὲ ἐδὲ θητῶν Ἀπο-
 σόλων ἡ χάρις τῶν παναγίω Πνεύματος, πορὶν τῶν Πάθων ἀμυδρῶς, ἦγεν σιω-
 δῶς. μὲν τὴν Ἀνάστασιν ἐμφανέστερον μετὰ τὸ ἐμφύσημα. μὲν τὴν Ἀνάληψιν
 ἐκατέβη σιωδῶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς τὰς Ἀποσόλους, καὶ τὸς ἐφώ-
 τισε καὶ ἠγίασε τελεώτερον. ὅτι ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἦτον καὶ ποροπότερα, καὶ τὸς ἐφώ-
 τισε ἐκλαμψίς θεῖα καὶ πλοσσία τῶν Πνεύματος, καὶ τὸς ἐφώτισε νὰ γνωρί-
 ζων τὰ μέλλοντα, πλοσ τῶν ὕστερα οἱ Ἐβραῖοι τὴν ἐσερήθησαν, ἀφοῦ ἐρρέθη
 ταῦτα πορὸς αὐτὰς τὰς ἀγνώμονας. Ἀφίεται ὁ οἶκος ὡμῶν ἐρημος. καὶ ἀπὸ τὸ
 τε πλέον ποροπτεῖται δεῦν εἶχασιν, ἐδὲ τὰ ἁγία τὰς ἡ χάρις ἐπώπτεσεν. ἀλ-
 λά οἱ Ἀπόστολοι πορὶν τῶν Σπαυρῶν ὄργανα δαιμόνια, καὶ ἀδελφείας ἰαφῶσαν με-
 τὴν ἐνεργείαν καὶ χάριν τῶν παναγίω Πνεύματος. ὕστερα δὲ ἀπὸ τὴν Ἀνάστα-
 σιν, ὄξεχῶθη ἡ χάρις τῶν Πνεύματος δαφιλῶς καὶ πλοσσία, καὶ ἔ μόνον εἰς τὰς
 Ἀποσόλους ἐνήργει, ἀλλὰ καὶ μυριάδες ὄξε αὐτῶν ἐνεπλήθησαν. Ἐπειδὴ λοι-
 πὸν αὐτῷ τὴν χάριν ἐμελλον νὰ λάβωσιν οἱ πισθόντες, καὶ αὐτῷ δεῦν ἦτον

ἀπόμειν ἕως τότε δεδωμένῃ, ἔχ' ἔπειτα εἶπε, πῶς δὲ ἦτον ἀπόμειν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπόμειν δὲν ἐδοξάσθη. Δόξαν τὸν Σταυρὸν ὀνομάζει, διότι εἰς τὰς ἄλλας ὅλας ἦτον ὁ Σταυρὸς ἀτιμία ἢ ὄνειδος, ὡς μεγάλων πταισμάτων ἐπιτίμιον, ἢ μόνον εἰς τὸν Χριστὸν ἔγινε δόξα ἢ ἔπαινος, ὡς ἀπόξενος ὄρος ἡμᾶς μεγάλης ἀγάπης, ἢ σωτηρία παγκόσμιος. ὅτι ποιοῦς ἀνθρώπος διχάσεις καὶ διζυγίων νὰ ἀκόσῃ, πῶς ἔλαβε τόσω ἀτιμίας ὁ ὑπέριτος καὶ ὑπεροδόχος, ἢ νὰ μὴ δοξάσῃ τὴν ἀμέβητον αὐτὴ δαυλαγγλίων ἢ συγκατάβασι; Πρὸ τῆς Σταυρῆ δὲν ἔδωκεν ὁ Χριστὸς τοῖς Μαθηταῖς Πνεῦμα Ἅγιον, ἀλλὰ καὶ πνυμάτων ἀκαθάρτων ἐξουσίαν, νὰ τὰ διώκων, καὶ νὰ θεραπεύων πᾶσαν ἀδελφείαν. καὶ δὲ τὸν Σταυρὸν ἢ τὴν Ανάστασιν, ἔδωκεν αὐτοῖς Πνεῦμα Ἅγιον, ὅχι νὰ ἀναστῆναι νεκρῶς, ἢ νὰ κάμνωσιν ἄλλα τινὰ θαυμάσια, ἀλλὰ νὰ συγχωρῶσιν ἁμαρτήματα, ὅπερ εἶναι ἀξίωμα μεγαλύτερον. „ Ἐνεψύσῃσι, γάρψοσι, καὶ λέγει αὐτοῖς. Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. αὐτῶν ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας ἀφίστανται αὐτοῖς, αὐτῶν κρατεῖτε, νεκραίτωται. διότι ἐπειδὴ ἡμεῖς ἔχ' ἄνθρωποι τῆς Θεῆς ἁμαρτήσαντες, καὶ ἡ χάρις τῆς Ἁγίας Πνυμάτων εἶναι δῶρημα, καὶ τὸ χάρισμα τοῖς φίλοις δίδεται, ἔκαμε χρεία, νὰ γῆν ὑπὲρ τὴν ἀγάπην μὲν τὴν θυσίαν τῆς λογικῆς ἀμνῆς, ἦγαν μὲν τῆς Χριστῆ τὸν θάνατον, καὶ ἔπειτα νὰ λάβωμεν τὸ χάρισμα. Μετὰ τὴν Ανάληψιν λοιπὸν ἐξεχύθη πλεστίως ἡ χάρις τῆς Πνυμάτων, ὡς τε ὅπερ ὅσοι εἰς τὸν Χριστὸν πιστεύουσι, καὶ τὰς ἐπιτολάς τῆς φυλάττωσιν, ἢ μόνον τὴν λάμψιν καὶ φωτισμὸν τῆς Πνυμάτων ἔχων ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχον, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατοικεῖ εἰς αὐτοῖς, καθὼς γέγραπται. Ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμωξαίπαθσω, καὶ ὅτι ἡ Βασιλεία τῆς Οὐρανῶν ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν. Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν λέγει τὴν δόξαν τοῦ Ἁγίου Πνυματος, ὅτι εἰς ἡμᾶς ἐναυλιζέται τὸ Πνεῦμα καὶ τῆς πίστεως. Οἱ πιστεύοντες εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή. Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τῆς σημεῖα ἐπίσταν, ἔχ' ἔπειτα λέγει ὁ Χριστὸς, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ἔχ' ἔπειτα νὰ μάθωμεν ὅτι ὀρθῶς καὶ δισσεβῶς ἀρέπει νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἡ Γραφή μαρτυρεῖ, πῶς ὁ Χριστὸς εἶναι μονογενὴς Υἱὸς τῆς Θεῆς, κτίστης καὶ Δεσπότης τῆς Κόσμου παντὸς, Δεργίτης, Σωτὴρ καὶ λυτρωτὴς μας. καὶ πολλοὶ ἐπίσταν, ἀμὴν ὅχι ὀρθῶς καὶ τὴν Γραφῆν, ἔχ' ἔπειτα καὶ ὡς αἰρετικοὶ ἀπαλέδωσαν. Οὐ γὰρ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν μου, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῆς Πατρὸς μου. καὶ πάλιν λέγει. πολλοὶ θέλωσι μὲν εἰπῆν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Κύριε, δὲν ἀγάλαμα εἰς τὸ ὄνομά σου Δαυμόνια, καὶ πολλὰ θαυμάσια ἐποιήσαμα; καὶ ἐγὼ νὰ τὰς ἀποκριθῶ. δὲν σὰς ἐγνώρισσα πᾶποτε, καὶ φύγετε ἀπὸ ἐμῶν ὅλοι, ἄσοι τὴν αἰώνιον ἐργάζεσθε. τῶτοι εἶναι οἱ Αἰρετικοὶ καὶ κακόφρονες, ὅτι πολλοὶ ψεύδοπροφήται καὶ ψεύδοδιδάσκαλοι φαίνονται ὡς ἀπόβατα, καὶ αὐτοὶ εἶναι λύκοι, καὶ θανατῶναι τῆς Χριστῆ τὰ λογικὰ ἀπόβατα. τῆτες ὅλας ἀρνέται ὁ Κύριος, λέγωντας, δὲν σὰς ἐξώρω ἐργάται τῆς ἀνομίας, καὶ φύγετε. „ Πολλοὶ λοιπὸν ἀπὸ τὸν λαόν, ἀκούσαντες τῆς Χριστῆ τὰ λόγια, ἔλεγον, ἔπος εἶναι ἀληθῶς ὁ Προφήτης, ἔχ' ἔπειτα τὸν ὁποῖον ὁ Μωυσῆς ἔγραψεν. ὅτι Προφήτῃν θέλει σὰς ἀναστήσει, Κύριος ὁ Θεός. καὶ αὐτὸς ἦτον καὶ ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἐνόμιζον, πῶς ἦτον ἀπλῶς Προφήτης ὡς τὸν Μωυσῆα, καὶ ὅχι Θεός ἢ Κύριος. Ἄλλοι ἔλεγον, ἔπος εἶναι ὁ Χριστὸς. καὶ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ φίλον ἀνθρώπων

ἄρῳπον τὸν ἐνόμιζαν. Ἄλλοι ἔλεγον. Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; πλὴν ὁ Χριστὸς ὄχι εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀλλὰ εἰς τὴν Βηθλεὲμ ἐβλήθη, εἰς τὴν Ναζαρέτ ἀνατράφη, καὶ εἰς τὴν Καπερναεὺμ ἐκατοῖκα πάντοτε. Ἀμὴ οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἔχθη τὴν κακίαν τῆς ἔλεγον, ὅτι ἡ Ναζαρέτ ἦτον ἡ πατρίς, καὶ γὰρ μὴ τὸν πισύσωσιν καὶ Μεισίαν οἱ ἄνθρωποι, ἀκούοντες ὅτι εἰς τὴν Βηθλεὲμ δὲν ἐβλήθη, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶπε ταῦτα ὁ Προφήτης Μιχαίας.

„ καὶ σὺ Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, δὲν εἶσαι μικρὴ καὶ ἐλαχίστη εἰς τὴς Ἡγεμόνας τῆς Ἰουδαίων, ὅτι ἄπο ἐσὺνα μέλλει νὰ εὕγῃ Ἡγεμῶνος, νὰ ποιμαίνῃ τὸν λαὸν καὶ τὸν Ἰσραὴλ. Σχίσμα λοιπὸν καὶ φιλονεικία ἐβλήθη εἰς τὸν ὄχλον καὶ τὸν Χριστὸν, καὶ τινὲς ἄπο τῆς Ἰουδαίας ἤθελαν νὰ τὸν πιάσωσιν ὡς ἀδελφάτῳ τάχα τῷ νόμῳ, ἀλλὰ τινὰς δὲν ἐτόλμα νὰ βάλῃ χεῖρ ἐπάνω τῷ, ὅτι ἡ θεία τῆς δυνάμει τῆς ἐμπόδιζε, ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν ἦτον ὁ προσωρισμῶνος καιρὸς τῆς Πάθου τῆς. Οἱ Φαρισαῖοι ἔσειλαν ὑπηρετίας, νὰ τὸν δέσωσιν, καὶ νὰ τὸν φέρωσιν ἐμφορῶν, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον ἐδέθησαν ἄπο τὸ θαῦμα τῆς λέγωντες, καὶ διλαβέμενοι τῶν ἐπέσειλαν εἰς τὴς Φαρισαίους ἀσφακτοὶ. οἱ ὁποῖοι τῆς ἀνείδισαν πῶς δὲν τὸν ὅπισθισαν. οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν λέγοντες. ἐσωτύχη ποτὲ τινὰς ἄλλος τόσα γνωστικά καὶ φρόνιμα λόγια, ὡς ἔτος ὁ ἄνθρωπος; Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἠκούον τῶ Χριστῷ καθεκάστῳ, καὶ πολλὰ ἄπο τὰ θαυμάσια τῆς εἶδασιν, καὶ τῆς Προφητείας ὅπῃ ἔλεγον καὶ λόγῳ τῆς ἐδάβαζαν, ἀλλὰ ἄπο τὸν φόβον τῆς κακίας τῆς ἐσκοτίθησαν, καὶ νομίζοντες πῶς εἶναι σοφοὶ, ἐμαυράθησαν. οἱ δὲ ὑπηρεταὶ μόνον μίαν διδαχὴν ἀκούσαντες ὅπισθισαν, καὶ τῆς ἦσαν γνωστοὶ καὶ φόβον δὲν εἶχασιν.

Ὅθεν καὶ μόνον τὴν σωσίον τῆς ἀρῳπον νὰ θαυμάσωμεν, ἀλλὰ καὶ τὴν παρρησίαν τῆς, καὶ τῆς δὲν εἶπασιν, ὅτι καὶ νὰ μὴ γῆν ἰσοστασία εἰς τὸν λαὸν τὸν ἀφήσωμεν, ἢ νὰ εὕρωσιν ἄλλῳ ἀπόφασιν, ἀλλὰ εἶπασιν ὅλλῳ τὴν ἀλήθειαν, κηρύττοντες τῶ Χριστῷ τὴν σοφίαν καὶ δυνάμιν. Ἀπεκρίθησαν ἐν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι, μὴ καὶ ἡμεῖς πεπλαῦνθε; βλέπετε φόβον καὶ μανίαν καὶ δολιότητα; δὲν ἐρώτησαν νὰ μάθωσιν τί ὁ Χριστὸς ἐδίδαξεν, ἀλλὰ τῆς κολακώσωσιν, φοβέμενοι μήπως καὶ αὐτοὶ τῷ Χριστῷ πισύσωσιν, καὶ τῆς λέγωσιν. μὴ νὰ ὅπισθισαν εἰς αὐτὸν τινὰς ἄπο τῆς Φαρισαίας, ἢ Ἀρχοντας; ἀλλὰ μόνον ὁ ἀπλῆς λαὸς, ὅπῃ τὸν νόμον δὲν γνωρίζωσιν, οἱ τινὲς εἶναι ὅπισθισαν. καὶ τῆς μεγάλη κατηγορία τῆς Ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων, ὅτι ὁ μὲν ὄχλος ὅπισθισαν τῷ Χριστῷ, καὶ αὐτοὶ οἱ ἄρχεσοὶ δὲν ὅπισθισαν. Αὐτοὶ γὰρ εἶναι μᾶλλον ἀφωρισμῶνοι καὶ ὅπισθισαν ὅπῃ τὸν Νόμον ἐκαταφρόνησαν, οἱ δὲ ὄχλοι ὅπισθισαν, διλογημένοι, ὅτι τὸν Νόμον ἐφύλαξαν ὅπῃ προσάσσει νὰ πισύσωμεν εἰς τὸν Θεόν. Λέγει πρὸς αὐτῆς ὁ Νικόδημος, ὅπῃ ὑπῆγε τὴν νύκτα εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἦτον οὐκ ἀπ' ἐκεῖνης. μὴ νὰ κείνη ὁ νόμος τὸν ἄνθρωπον, ἐμὲ δὲν ἀκόμη ἀπ' ἐκεῖνον πρότερον καὶ νὰ γνωρίσω τί ἔκαμῃ; οὐκ ἀπὸ τῆς Ἀρχοντας ἦτον αὐτὸς ὁ Νικόδημος, ἀγκαλὰ καὶ αὐτοὶ ἔλεγον, ὅτι τινὰς ἄπο τῆς Ἀρχοντας δὲν ὅπισθισαν, καὶ τῆς ἔλεγε πῶς τὸν Νόμον παρέβησαν, κατακρίναντες τὸν Χριστὸν πρὶν νὰ τὸν ἐξετάσωσιν προτίτερα νὰ μάθωσιν τὰ ἔργα τῆς. Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ. μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; μὴ νὰ εἶσαι καὶ σὺ ἄπο τῆς πατρίδα καὶ χώρα τῆς, καὶ τῆς τῶ βοηθῆς; ἐρόνησαι νὰ ἰδῆς, ὅτι Προφήτης ἄπο τῆς Γαλιλαίας δὲν ἐβλήθη πῶποτε. Συμωμῶνοι ἀποκρίνονται πρὸς τὸν

Νικόδημον, ἢ ὑβριστικῶς τῶ λέγουσιν. ἐπειδὴ δὲ ἰξόρεις ταῖς γραφαῖς, ἐρώ-
 τισον τὰ μέγας. Καὶ ἐὰν δὲ οἶδε τὰς Γραφὰς ὁ Νικόδημος, πῶς τὸς ἠλεγ-
 ξου, ὡς τὸν Νόμον ἀπαβαλλόντας; ἀλλὰ καλὰ λέγει ἡ Παροιμία, μὴ ἐλέγ-
 χης κακὸς, τὰ μῆσε μισήσασσι. „ Πάλιν ἐν ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέ-
 „ γων. Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τῶ Κόσμου. ὁ ἀκολουθεῖν ἐμοὶ ἔ μὴ ὄσπαται ἐν
 „ τῇ σκοτίᾳ. Ἐπειδὴ μετμοι Ἰουδαῖοι ἐνόμιζαν, πῶς ὁ Χριστὸς ἦτον εἷας ἄπο
 τῶ Προφήτας, ἔχῃ τὰ τῶς δυνάτη ἄπο ταῦτων τῶν σφαλερῶν ὑποψίαν ἢ κακο-
 δοξίαν, τὸς λέγει ταῦτα μετὰ ῥησίαν, ὅτι δὲ εἶμαι ἐγὼ εἷας τῆ Προφητῶν
 Γαλιλαίας, ἢ Ἰουδαίας, καθὼς ὑπολαμβάνετε ἄγνωστα, ἀλλὰ εἶμαι τὸ φῶς
 παντὸς τῶ Κόσμου. Φῶς τῶ Κόσμου λέγει τὸν ἑαυτὸν τῶ ὁ Κύριος, σημαίνοντας τὸ
 ἀπρόσιτον φῶς τῆς Θεότητος, ἢ ἔχῃ φωτίζει τῶς κενὰ καρδίαν, λαμπαρῶν-
 τας τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν λαμπαρότητα τῆς γνώσεως. ἐτι δὲ φωτίζει ἢ
 ἐκείνος ὅπῃ εἰς τὸ σκοτὸς τῆς ἀγνωσίας δέρισκονται, ἢ τῶς ὁδηγεῖ εἰς τῶν ἀλή-
 θειαν. Φῶς ὁ Κύριος, ὡς λαμπαρότης τῆς ψυχῶν ἢ φωτισίς, ἢ ὡς καθαρὸς εἰς
 τὰ ἔργα ἢ λόγια. ὅτι ἐὰν ἡ ἀμαρτία λέγεται σκοτὸς ἢ ἀγνωσία, ἢ γνώσις
 εἶναι φῶς, ἢ ὁ εὐθεὸς βίος. Φῶς ὁ Χριστὸς, ὅπῃ φωτίζει τὸν νῦν τῆς ἐναρέ-
 τῶν τὰ καταλαμβάνουσι τὰ ἄπορήματα μυστήρια. Ὁ μὲν ἐν Θεὸς εἶναι Ἡΐλιος
 τῆς δικαιοσύνης, καθὼς γέγραπται, ἢ ἀπλῶς ὄσπατῶν εἰς ὅλας τὰς ἀκτι-
 νὰς τῆς ἀγαθότητος. ἢ δὲ ψυχὴ καθαρὸς ἀνθρώπου ἢ κρεῖ εἶναι, ὡς φιλό-
 θεος, ἢ πηλὸς, ὡς φιλόουλος ἢ φιλόσαρκος. Καθὼς λοιπὸν ὁ πηλὸς ἐκ φῶ-
 σιως ξηραίνεται εἰς τὸν Ἡΐλιον, ἔτω ἢ πᾶσα ψυχὴ φιλόκοσμος ἢ φιλόουλος,
 νεφετεμένη ἄπο τὸν Θεὸν, δὲ καταλύεται ἄπο τῶν κενῶν τῆς γνώμης, ἀλ-
 λά μᾶλλον, ὡς πηλὸς ξηραίνεται ἢ σπρώχνεται, ὡς ὁ βαρυκαρδὸς Φραῶ,
 μοναχὴ τῆς εἰς τῶν ἀπάθειαν. πᾶσα δὲ ψυχὴ φιλόθεος ἀπαλαίνει ὡσὺ τὸ
 κρεῖ, ἢ δεχομένη τῶς χαρακτῆρας τῆς θεῶν τύπων, γίνεται Θεὸς οἰκτιρητῶν
 μετὰ τῶν χεῖρ τῶ παναγίῶν Πνεύματος. „ Ὁ ἀκολουθεῖν ἐμοὶ ἔ μὴ ὄσπαται
 „ σαι ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς. τρεῖσι, δὲ ἄπορήματα εἰς τῶν
 πλάτῃ ἢ σκοτὸς τῆς ἀμαρτίας, ἀλλὰ εἰς τὸ φῶς τῆς ζωῆς ἢ τῆς ἀληθείας.
 Ποῖος εἶναι γὰρ ὅπῃ ἀκολουθεῖ τῶ Χριστῶ; ὅποιος πολιτεύεται δόσεως ἢ δι-
 καια, ἢ ὄσπαται δὲ λαβῶς ἢ ἀχρημότως, αὐτὸς πορεύεται εἰς τὸ φῶς, ἐπει-
 δὴ πῆν ἀρετῶν ἐργάζεται. ἀρῆ οἱ φονεῖς, οἱ κλέπται, πόρνοι, ἢ ἄλλοι ὅμοιοι,
 ὅπῃ κἀμνην ἀτυχίας ἢ ἀχρημίας, μισῶσι τὸ παντόθητον φῶς, ἢ τὸ συγ-
 χαινόνται οἱ συχαμεροὶ, ἢ ἀνόητοι. οἱ τινες ἐπειδὴ προτιμῶσιν ἐδῶ τὸ σκό-
 τος, ἔχῃ τὰ μὴ τῶς βλέπει τινὰς τὰ κἀμνην τῶ κακάτως δειλήματα, δέλει
 κληρονομήσει δίκαια ἢ ὄσπατοντα ἐκεῖνο τὸ σκοτὸς τὸ ὄσπτερον ἢ ἐσώτερον, τὰ
 ξεφωπῶνται μετὰ τῶς ζοφώεις ἢ σκοτενῶς Δαίμονας. Ἡμεῖς δὲ ἀδελφοί, ὡς
 ἀκολουθήσωμεν τῶν Δεσπότη, ὄσπατῶντες εἰς τὸ φῶς τῆς ἐναρέτων ἀρετῶν.
 ὡς μισήσωμεν τὰ ἔργα τῶ σκοτὸς, ἔχῃ τὰ λυβωθεῖν ἄπο τὸ ἀποδραμύθητον
 σκοτὸς ἐκεῖνο τῆς αἰωνίῶς κολάσεως. ὡς ὄσπατῶσιν τῶν σενῶν ὁδὸν ἢ τε-
 θλιμῶν, ἔχῃ τὰ εὐραμῶν χαρὰ ἢ εὐφροσύνην αἰώνιον. Ἐπανηγουρίσωμεν τῶς
 ἑορτασίμους ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως, ἔχῃ ὄντες καθαρῶν ἢ πίοντες, ἢ μετανοίας
 ποσῶς δὲ ἐκάμωμεν. ἐπειδὴ ἄπο τῶν ἀγίαν Λαμπαρῶν δὲ γίνεται γονυλι-
 σία ἔως τῶν σήμερον, ἔτε χωρεῖ θλίψις, ἢ συνδραπέτης ἔχῃ τῶν χαρὰ τῶ
 Κυρίου μας, ὅπῃ ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἡμᾶς ὅπῃ ἡμερῶν νεκροὶ ἄπο τῆς
 ἀμαρ-

ἁμαρτίαν, σαυανέσθητε, τὸς δὲ ἐχθρὰς μας καὶ πολεμίους Δαίμονας ἐξενόησθε.
 καὶ αὐτοὶ μὴ συνωποδιόθησαν καὶ ἐπίσσω, ἡμεῖς δὲ ἀνίστημι καὶ ἀναρθρώθημι.
 Μόνον σήμερον κλίνομεν τὰ γόνατα μὲ καθαρῶν διαύσεων, προσκυνῶντες τῷ
 Ἁγίῳ Τριάδι τῷ ὁμοῦσιον καὶ ἀδιαιρέτων, καὶ δηλώντες, ὅτι καὶ τὸ Ἁγίον
 Πνεῦμα ἐμάδαμεν τῷ ἐν Τριάδι ἁγίῳ προσκυνώσῃ. καὶ τὸ μὴ ἐπι-
 φέροντες τῷ θεῷ παρσίαν τὴν Παναγίᾳ Πνεύματος, γονατίζομεν. Λοιπὸν
 ἄς ὑβρανώθημι καὶ ταύτῃ τὴν ἑβδομάδα, ἔχοντες ἀσφάλειαν, καὶ κατέλυ-
 σιν, καθὼς οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐπορεύθησαν. ἐπειτα πάλιν καὶ τῷ ἁγίῳ Κυ-
 ριακῷ τῷ Ἁγίῳ πᾶντων, ἄς νησίσωμεν μὲ πάσαν ἀκείβησιν, συνδέχομεν
 εἰς τὰς ἱερὰς Ναὸς καὶ συναθροίσματα, καὶ ἀκροαζόμεθα ὀρθροῦ καὶ μὴ
 προσοχὴν τὰς ὑμῶν καὶ ἀγαγνώσματα, καὶ καὶ λάβαμεν ἀπὸ ταῦτα ὠφέ-
 λειαν, ὅτι ἀπὸ τῆν θεῶν Γραφῆν διορθῶνται πολλοὶ ἁμαρτωλοὶ, καὶ γίνον-
 ται ὡς ὑπόθετον ὄναρτοι. Οἱ ἀσπλαγχοὶ καὶ ἀσυμπαθεῖς γίνονται ἐλεήμονες,
 οἱ ἀπόλαστοι σάφρονες, οἱ ὑψηλοὶ ταπεινῶροντες, καὶ οἱ λαίμαργοὶ καὶ γαστέ-
 ροι ἐγκρατίζονται καὶ τὸν καιρὸν καὶ νησίσωσι. καὶ ἀπλῶς πᾶς ἑσῆς λαμ-
 βῶναι τὸ βοτῆν ὅπως χρεάζεται. Συναγάγετε γὰρ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἄνδρες τε
 καὶ γυναικες, νέοι καὶ γέροντες, καὶ ἀκούετε τὸ θεῶν τὰ λόγια, καὶ λαμβάνετε
 εἰς τὴν ψυχὴν πολλὴν ὠφέλειαν. Ἐξόχως δὲ προσέχετε, καὶ μὴ καταφρονή-
 σῃ τινὰς πᾶς νησίμους ἡμέρας, καὶ φάγη κρέας, τυρεῖ, ἢ ὄψαριον. μόνον οἱ
 ἀρρώστοι δὲν καὶν ἁμαρτίαν καὶ ἔσθω κρέας, οἱ δὲ ὑγιεῖς ἑδαιμῶς καὶ κα-
 μίαν ἀφορμὴν ψαλῆ, καὶ ματαίαν πρόφασιν. καθὼς εἶναι τινὲς φίλαυτοι καὶ
 φιλόσαρκοι, καὶ ἔσθωσι κρέας τὴν Σαρακοσὴν ταύτῃ καὶ ὀλίγη ἀδύσειαν
 ὅπως ἔχουσι. Καὶ ἄλλοι πάλιν ἀσυνῶτοι, δίχως καὶ ἔχον ἀδύσειαν, νησίσωσι
 μόνον ἡμέρας δάδεκα ἀπὸ πᾶς, ἢ τὸ Ἰεζὺν ἕως τὰς, καὶ καθὼς ἦσαν λέγοντες
 καὶ οἱ Ἀποστόλοι δάδεκα. οἱ τινὲς εἰς τὸ πολλὰ ἁμαρτανῶσιν, ὅτι δὲν εἶναι ἡ
 Σαρακοσὴ τῆν Ἁγίῳ Ἀποστόλων, καθὼς λέγουσιν οἱ ὡς ὑπόθετον ἄν-
 θρωποι. ἀλλὰ νησίσωμεν καὶ ἐκατέβη τὸ ὄνα ἀπόστατον τῆς ἀδιαιρέτου καὶ ὁμο-
 σίᾳ Τριάδος τὸ πανάγιον Πνεῦμα ἐσιωδῶς εἰς τὰς Ἀποστόλους σήμερον. Καὶ
 ἐπειδὴ δὲν ἀρῶναι καὶ νησίσωμεν ὑπερώτερα, καὶ τὴν χαρὰν τῆς τῷ Χριστῷ Ἀ-
 ναστάσεως, νησίσωμεν ὑπερώτερα. τὴν ὁποίαν νησίαν ἄρισαν οἱ Ἅγιοι Ἀ-
 πόστολοι, καθὼς εἰς ταῖς δευτεράς αὐτῆς φαίνεται, ἀμὴ δὲν ἀποτάσσωσιν τὸν
 ἀριθμὸν τῆν ἡμερῶν καὶ ποσότητα, ἦσαν δὲν ὄντων, πόσας ἡμέρας καὶ ἔχω-
 μὴ ἐγκρατίζωσιν, μόνον ἀσείως ἐρχῶν καὶ νησίσωμεν. Οἱ δὲ Ἅγιοι Πατέ-
 ρες τῷ Συνόδων ἐνομοθέτησαν, καὶ νησίσωμεν ἕως τὴν μνήμην αὐτῆς τῆς Ἁ-
 γίῳ Ἀποστόλων, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ἐκακοτάθησαν πόσον καὶ τὴν Πίστιν, καὶ
 ἁμαρτήθησαν. Ἀναμφιβόλως λοιπὸν αὐτῆ ἡ Νηστεία εἶναι καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦ-
 μα, καὶ ὅχι καὶ τὰς Ἀποστόλους. ὅτι δὲν ἀρμοζει αὐτοὶ μοναχοὶ τὰς οἱ ταπει-
 νῶροντες καὶ οἱ τῷ Χριστῷ καὶ ὁμόφρονες, καὶ προσάξωσιν καὶ τὰς κάμαμεν Τεσσαρα-
 κοσὴν, ὅπως εἶναι ὡσὺν κενοδοξία καὶ ἐπαρσις. Ἀπὸν ἐπειδὴ αὐτῆ ἡ Νηστεία
 γίνεται καὶ τὸ ὁμοῦσιον Πνεῦμα, καὶ τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ὁμόδοξον καὶ ὁμότιμον,
 εἰμεθα ὅλοι χρεῶσαι καὶ τὴν φυλάττωμεν ἀκείβησιν, ὡσπερ καὶ τὴν Τεσσαρα-
 κοσὴν τῷ τῷ Χριστῷ ἁγίων. καὶ ὅς τις τὴν κατελύει, καὶ τὸ, ὅτι μεγάλως θε-
 λει τιμωρηθῆ, ὡς φιλόσαρκος καὶ παρήκοος. Ταῖς ἄλλαις νησίαις ὅπως ἔχον
 τινὲς συνήθησαν καὶ φυλάττωσιν, ἦσαν τὸν Οὐπάγειον καὶ τὸν Ἁγίον Δημή-
 τριον,

τριον, τὸν Νοέμβριον διὰ τὰς Ἀρχαγγέλους, τὸν Ἰάβλιον διὰ τὴν Ἀγίαν Πα-
 ρασκεδὴν, καὶ ἄλλαις νηστείαις ὅπως κἀμυνε τινὲς ἀσκέπτως, δὲν ἁμαρτανεῖ
 ὅποιος ταῖς καταλύσει, ὅτι δὲν εἶναι νομοθετηθῆναι ἀπὸ τὰς ἁγίας Πατέ-
 ρας, μόνον πᾶς εὐας κἀμνει ἐδικήν τε προαίρεσιν. ἀμὴ ταῖς ὡσεμφθαῖς Νη-
 στείαις εἶναι χρεώσης πᾶς εὐας νὰ ταῖς φυλάττη ἀσφραδαλδύτα. καὶ προσέχετε
 ἀκραιβῶς οἱ δὲσεβεῖς, νὰ ταῖς φυλάττετε ἐνὶ ποδῆτε ἵνα χῆρητε καὶ συμμέτο-
 χοὶ τῆς αἰωνίης μακαριότητος αὐτῆς τῆς Κυρίας ἡμῶν. Ὡς, ἀρέπει δόξα,
 κράτος, τιμὴ, καὶ προσκυύσεις, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶ-
 νων. ΑΜΗΝ.

Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ω Ν Α Γ Ι Ω Ν Π Α Ν Τ Ω Ν,

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

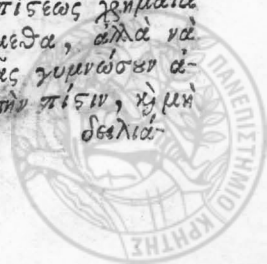
Ἔειπεν ὁ Κύριος, πᾶς ὅς τις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμφοθεν τῆς ἀνθρώπων,
 ,, ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμφοθεν τῆς Πατρὸς μετὰ τῆς ἐν Οὐρανοῖς.

Εἰς Μαρτύριον ποροῖε καὶ ἀδρακινεῖ τὰς Ἀποστόλους ὁ Κύριος, καὶ ἀδρα-
 σκεδάζει καὶ διεγείρει τὰς καρδίας τε, νὰ καταφρονεῖν καὶ νὰ μὴ ψιφασιν
 ὅλας τὰς θλίψεις, κινδύνους καὶ πειρασμούς, καὶ προσβολὰς καὶ ἐπιβλασὰς τῆς ἐχ-
 θρῶν. καὶ εἰ μόνον ὅλα τὰ λυπηρὰ τῆς σώματος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἐπίπονον θανα-
 τον, ὁ ὁποῖος φαίνεται εἰς τὰς φιλοζώας δεινὸς καταπολεμὰ καὶ φοβερώτατος. πλὴν
 καὶ αὐτὸν μᾶς διδάσκει καὶ παραινεῖ νὰ μὴ τὸν βαίωμεν τὸν νῦν, καὶ λέγει μας.
 ,, Μὴ φοβῆθε ἀπ' ἐκείνης ὅπως θανατώσεν τὸ σῶμα μόνον, ἀμὴ τὴν ψυχὴν πο-
 ,, σῶς νὰ βλάψεν δὲν δύνανται. Ἰδὲ ἐγὼ σᾶς ἀποστέλλω ὡς πρόβατα εἰς
 ,, τὸ μέσον τῆς λύκων, καὶ τὰ ἐξῆς. Μετὰ καθεὶς ἔσπονον ἐτοιμάζει καὶ καθοπλίζει τες,
 νὰ ἔρχεν εἰς τὰς κινδύνους ἀφοβα, καὶ προφητεύει τες τὰ δεινὰ καὶ θλίψεις,
 ὅπως ἐμελλε νὰ τὰς σωίβουσι, διὰ νὰ ἔχουσιν ὑπομονὴν καὶ ἀδραμυθίαν, ὅπως
 πειραχθῆν καὶ βασανισθῶσιν, ἰξέρωντες τα ποσῆτερα. ἐπειδὴ ὅταν πορογινώσ-
 κη τινὰς τὴν πληγὴν ὅπως μελλε νὰ τῆς ἔλθῃ, τὴν ὑπομῆναι τότε δύκολώτερη,
 καὶ αἰδαύεται τὰς πόνας ὀλιγώτερον. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ Δεασοτικὸν ρητὸν ἐπανέλθω-
 μεν. Ἐγὼ σᾶς πέμπω ὁ κραταῖος καὶ δυνατὸς καὶ πορογνώσης. λοιπὸν ἔχε-
 τε εἰς ἐμῆναι τὸ θάρρος σας, καὶ μὴ φοβῆθε νὰ σᾶς νικήσεν οἱ πολέμοιοι, ἀλ-
 λά ὡς εἶπε ἐτοιμοὶ, νὰ ὑπομῆναι τὰς θλίψεις ἀνδρειομῆναι, καὶ τὰς κινδύνους
 ἀπάραχα. ὅτι καθὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ δεισκανταί εἰς τὸ μέσον τῆς λύκων
 τὰ πρόβατα ἀβλαβα, ἔτω καὶ ἐσεῖς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μείνετε ἀπὸ τὰς ἀπί-
 στες καὶ ἐχθρὸς ἀπείρακτοι. Πλὴν ἐνὶ καὶ σᾶς βασανίζεν, καὶ διάκειν καὶ θλίβε-
 σι, μὴ ὀργίζεσθε, μηδὲ μικροψυχίσθητε, ὅτι ὡς πρόβατα θείλω νὰ εἶπε ποραεῖς
 καὶ ἡμεροὶ. καὶ τότε μετὰ τὸν ἔσπονον τῶν ποραοπίτης σας καὶ πεπεινότητος, θεί-
 λετε δυναθῆναι νὰ νικήσετε τὰς ἐχθρὸς σας δύκολώτερα. Καὶ ἐνὶ θανατώσουσι καὶ

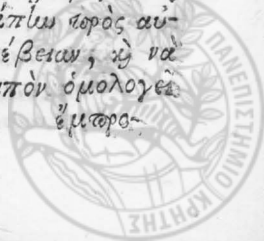
τὰ σῶματά σας, μὴ δειλιάσετε τίποτα, ὅτι ἡ ψυχῆίς σας μῦθο ἀθάναται
 νὰ ζῆτε παντοτινὰ ἢ αἰώνια, νὰ ἀγάπηθε μὲ τὸς Ἀγγέλους με ὀφρανοῖμοι.
 ἢ Γίνεθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, ἢ ἀκαίραιοι ὡς αἱ θεριεραὶ. φρόνιμοι θέλει
 ὁ Χριστὸς νὰ εἶναι οἱ Μαθηταὶ τῶ, καὶ νὰ θεριπατῶν μὲ πᾶσαν σοφίαν καὶ
 σωέσιν, ἔξ νὰ μὴ δίδον εἰς τὸς ἐχθρὸς ἀφορμῶν σκανδάλου ἢ ἀφορμῶν.

Ἀλλὰ ἔξ νὰ μὴ νομίζωμεν, πῶς πρέπει νὰ εἶναι οἱ Χριστιανοὶ πτετα-
 νοι, ἀργοὶ καὶ ἀκίνητοι παντάπασιν, ἀκίοντες νὰ τὸς λέγη ὄφεις καὶ ἀφρόβα-
 πα, ἔξ τὸτο μᾶς εἶπε, νὰ εἰμεδον φρόνιμοι, νὰ ἰξόρωμεν πᾶς ἀναστροφόμε-
 θα εἰς τὸ μέσον τῶ ἐχθρῶν. ὅτι καθὼς ὁ ὄφης ἀποδίδει ὅλον τὸ σῶμά τε
 καὶ τὸ ραβδί ζεν καὶ δέρνει, τὼ δὲ κεφαλῶν ὀπιπδέλει καὶ κάνει κίθε
 ἔσπον καὶ μηχανῶν, νὰ φυλάξῃ ἀπλήγων. ἔτω πρέπει καὶ ὁ Χριστιανὸς
 νὰ δίδῃ ὅλα τε τὰ χήματα καὶ κτήματα, πᾶσαν δόξαν καὶ θεριφαίειαν, ἔτι
 δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα νὰ ἀποδίδῃ εἰς πληγὰς καὶ μάστιγας, τὼ δὲ κεφαλῶν
 αὐτῶ, ἦτις εἶναι ὁ Λεωσότης Χριστὸς, ὁ Ποιητὴς ἢ Σωτῆρας μας, νὰ φυλάττη
 ἀκρεβῶς μὲ πᾶσαν ἀσφάλειαν, καὶ νὰ μὴ ἀρνηθῇ τὼ ἀπὸς αὐτὸν ἀγάπῃ
 ἢ πίσει, μὲ ὅλας τὰς θλίψεις ὀπῆ τῶ ἔλθουσι. Καὶ πάλιν, καθὼς ὁ ὄφης
 περνᾷ ἀπὸ τὼ σκρότητα τῆς πέτρας, ἢ σφιγγόμενος γδέρνεται τὸ παλαιὸν τε
 θεριμάτι, ἢ κατὰ τινα ἔσπον ἀναγιώνεται, ἔτω πρέπει καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ,
 νὰ θεριπατῶμεν τὼ σκρῶ ὀδὸν καὶ τεθλιμμένῃ τῶ θλίψεων· καὶ περνῶν-
 τες ἀπὸ τὼ σκρῶ πόρταν, νὰ ἐκδωῶμεθα τὸν παλαιὸν ἀνθρώπον, ἢ γου
 τὰς ἀμαρτίας, καὶ νὰ ἀνακαινέμεθα μὲ νηστειῖς, σκροχωρεῖς, καὶ δάκρυα.
 Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ὄφης εἶναι βλαπτικὸς, ἢ θανατῶνει πολλὰς τὸν ἀνθρώπον,
 μᾶς ἀφοσάσει ὁ Κύριος νὰ εἰμεθα τελείως ἀκέραιοι, ἢ γου ἀπλοὶ πολ-
 λά καὶ ἀπονήρῃτοι, ὄχι ὡς τὸς ὄφεις βλαπτικοὶ καὶ θανασιμοὶ, ἀλλὰ
 ἀκακοὶ καὶ ἀκέραιοι, ὡς τὰ θεριεραὶ τὰ ἀχολα, ὀπῆ πέρνεισιν οἱ κύριοι
 καὶ διασῶται τὰ τέκνα τῶ, ἢ αὐτὰ πάλιν ἀπὸς αὐτῶς ὀπιπρέψουσι, ἢ δὴ μνη-
 σικακῶσι νὰ φύγωσιν. Ἄς ἡρώμεν οὐ καὶ ἡμεῖς ὡς τὸς ὄφεις φρόνιμοι, νὰ
 μὴ μᾶς γελῶν εἰς ταύτῃ τὼ ζωῶ οἱ ἐναντίοι. Ἄς ὀπιμελέμεθα νὰ φυ-
 λάττωμεν τὼ ψυχῶν καθαρῶ ἢ ἀμώμητον, ἢ ἄς εἰμεθα ἀπὸς τὸς πλησίον
 ἢ γείτονας ὡς θεριεραὶ ἀκέραιοι, τετέσιν ἀπλοὶ ἢ ἀπονήρῃτοι, νὰ μὴν ἀπο-
 δίδωμεν κανονὸς κανὸν ἀντι κανῶ, ἀλλὰ μάλισα νὰ ἀγαπῶμεν ἐκείνους ὀπῆ
 μᾶς βλάπτουσι.

ἢ Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶ ἀνθρώπων, λέγει ὁ Κύριος, καὶ φυλάττεθε, ἔξτι
 ἢ μέλλει νὰ σᾶς ἀπαδώσεν εἰς ταῖς σωματικαῖς αὐτῶ ἢ σινδέρια, νὰ σᾶς
 ἢ δέρνει, ἢ εἰς Βασιλεῖς ἢ Ἀρχοντας νὰ σᾶς φέρουσι ἔξ τὸ ὄνομά με, εἰς μαρ-
 ἢ τύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν. Οὐ μόνον ἀπὸς τὸς Ἰουδαίους πέμπει τὸς Μα-
 ἢ θητὰς ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸς τὰ ἔθνη νὰ τὰ ἐλέγξεν, ἐὰν δὴ πισθῶσιν.
 Καὶ διδάσκει ἔ μόνον τὸς Ἀποστόλους, ἀλλὰ καὶ πάντας ἡμᾶς τὸς μεταχρηστέρας καὶ
 ἢ ἀποδοχῆς τῶ, νὰ μὴ δίδωμεν ἀφορμῶν ἐκείνων ὀπῆ θέλει νὰ μᾶς βλάψῃ,
 ἀλλὰ τακτικὰ καὶ φρόνιμα νὰ ἔξρωμεν, καὶ νὰ οἰκονομεῖμεν τὸν ἑαυτὸν μας μὲ
 ἢ γνώσιν πολλῶν καὶ ἔξρωμεν. ἢ γου, ἐὰν θέλωσιν οἱ δῶκαται τῆς πίστεως χήματα
 ἢ ἀργύρια, νὰ τὸς δίδωμεν ὅσα ἔχομεν καὶ νὰ μὴ τὰ λυπέμεθα, ἀλλὰ νὰ
 ἢ κατὰ καταφρονέμεν ὅλα ὡς σκύβαλα. Ὄταν δὲ ἀπαδάξεν νὰ σᾶς γυμνώσεν ἀ-
 ἢ πὸ τὼ πίσει, φυλάττετε τὼ κεφαλῆν σας ὀπιμελέσατε, ἢ γου τὼ πίσει, καὶ μὴ
 δειλιά-

δειλιάσετε τιμωρίας ἢ κολασήματα. ὅτι πᾶς σῶας ὅπερ με ὁμολογήσῃ ἔμφο-
 ρου τῆς ἀνθρώπων, θέλω τὸν ὁμολογήσει ἢ ἐγὼ ἔμφορουν τῷ Πατρὸς με τῷ
 ἐν Οὐρανοῖς. Ὅχι μόνον νὰ ἔχωμε τὴν πίσιν εἰς τὴν ψυχὴν μας ζητεῖ ἢ
 θέλει ὁ Κύριος, ἀλλὰ ἢ με τὸ σῶμα παρρησία νὰ τὸν ὁμολογῶμεν εἰς ὅλους
 Θεὸν ἀληθῆ ἢ αἰώνιον. ὅτι με τὴν καρδίαν πιστεύεται ὁ Θεὸς εἰς δικαιοσύ-
 νην, ἢ με τὸ σῶμα ὁμολογείται εἰς σωτηρίαν. Καὶ δεῦ εἶπεν, ὅς τις ὁμολο-
 γήσει ἐμὲ, ἀλλὰ εἰς ἐμῆς, τῆς εἰς τὴν ἐδικλῶν με χάριν ἢ δυνάμιν. ὅτι
 με τὴν ἀφῶθεν χάριν καὶ ἀντίληψιν βοηθήματος, ὁμολογήσει ὁμολογώντας
 ὅς τις πισθεῖ ὀρθόδοξα. ἢ με τὴν συνεργίαν αὐτῶ τῶ Θεῶ ἢ βοηθείαν, θέλει
 παρρησιασθῆ χάρις δειλίαν εἰς Βασιλεῖς ἢ Ἀρχοντας. Ὁμολογήσω καὶ ἐν
 αὐτῶ, ἢ γιν με πίσιν ἢ σπυδῶν εἰς τὴν πράξιν τε, εἰς τὰ ἔργα τε τὰ καλὰ
 ἢ τὴν παρρησιάν τε, ὅπερ δείξῃ εἰς τὴς διάκτους δεῦ ὀνομάμε, θέλω ὁμολο-
 γήσει ἢ ἐγὼ εἰς αὐτὸν, ἢ τὰ ἔξῃς. Ἐὰν δὲ ἴσως τὴν θείαν χάριν καὶ δυνά-
 μιν, ἔτε ἡμεῖς ἠμποροῦμεν νὰ κατορθώσωμεν τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ λόγου μας, ἔτε
 ὁ Θεὸς μας προσλαμβάνει ἢ δέχεται, χάρις τὴν ἐδικλῶν μας σπυδῶν ἢ προαί-
 ρεσιν. Τὸ λοιπὸν πρῶτα ἢ ἀρχῆς χρειάζομεθα ἢ ἡμεῖς τὴν θείαν δυνάμιν ἢ
 βοηθείαν, ἢ ἴσως ἐκείνου δεῦ ἠμποροῦμεν νὰ τελειώσωμεν τίποτα. ἢ ὁ Θεὸς
 πάλιν ἀπαιτεῖ ἀπὸ λόγου μας τὴν σπυδῶν μας ἢ θέλησιν, ὅτι ἐὰν ἡμεῖς δεῦ
 σπυδάσωμεν, ἔτε προαίρεσιν ἔχωμεν, εἰδὲ ὁ Θεὸς μας βοηθεῖ νὰ πληρώσω-
 μεν τὸ ἀγαθὸν πρῶθυμα. ἢ ἡμεῖς λοιπὸν ὁμολογῶμεν εἰς τὸν Θεὸν, ἢ γιν εἰς τὴν
 χάριν αὐτῶ, εἰς τὴν ἀρωγὴν ἢ βοηθείαν, ἢ αὐτὸς εἰς ἡμᾶς, τῆς εἰς τὴν
 ἐδικλῶν μας πρῶθεισιν, σπυδῶν, ἢ προθυμίαν, ἢ καθαρωτάτῃν πίσιν. ὅτι
 ἐὰν ἡμεῖς δεῦ δώσωμεν ἀφορμὴν τῶ Θεῶ, μηδὲ ὁμολογήσωμεν, εἰδὲ ἐκείνος
 ὁμολογήσει δεῦ λόγου μας, ἀλλὰ μάλιστα θέλει μας διαῖξει ἀπὸ προσώπτῃς.
 „ Ὅς δ' αὖ ἀρνήσῃται με ἔμφορουν τῆς ἀνθρώπων, ἀρνήσωμαι καὶ ἐγὼ αὐτὸν
 „ ἔμφορουν τῷ Πατρὸς με τῷ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Ὅσοι ἀρνήσῃσι ἢ ἀθετήσῃσι
 τὸν Θεὸν, θέλει τῆς ἀρνήσῃ ἢ ἐκείνος τὴν ἡμέραν τῆς φοβερᾶς Παρυσίας τε,
 νὰ τῆς εἰπῇ, καθὼς ἐπράξτε, ἔτω νὰ ἀπολαύσετε σήμερον, ἢ τὸ ἀνταποδομά-
 σας νὰ ἀνταποδοθῇ εἰς τὸ κεφάλισας. Φύγετε ἀπὸ ἐμῆς οἱ ἐργάται τῆς αἰο-
 μίας, ὅτι δεῦ σᾶς ἰξέρω, ἐπειδὴ τὴν Πίσιν δεῦ ἐφυλάξατε, ἐργάται τῆς
 αἰομίας εἶναι πρῶτεν μὴ, ὅσοι ἀρνήθησαν τὸν Χριστὸν εἰς τὸν καιρὸν τῶ διωγ-
 μῶ, ἢ ἀφίροντες τὴν ἀληθειῶν Πίσιν ἀσέβησαν, ἢ ἐπορτικύησαν ἀναίδητα
 ἢ πονηρὰ εἰδῶλα. ἔπειτα δὲ ὅλοι οἱ Αἰρετικοὶ ἢ ἀλλοθιόφρονες. ἐργάται τῆς
 αἰομίας λέγονται, ἐπειδὴ εἰς εἷα κάποιον ἔσπον, ἀρνεῖνται ἢ αὐτοὶ τὸν Χρι-
 στὸν οἱ ἀχρηστοὶ ἢ κακόφρονες. Πλὴν δεῦ εἶπεν ὁ Κύριος, ὅς τις ἀρνήσῃται ἐν
 ἐμοῖ, καθὼς εἰς τὴν ὁμολογίαν εἶπε, δεῦ δεῦ ἀρνεῖται εἰς τὴν θείαν δυνά-
 μιν ὁ ἀρ. ἔμφορος, ἀλλὰ μᾶλλον ὅταν ἦν ἔρημος τῆς θείας χάριτος ἢ δυνά-
 μως, τότε ἐγκαταλιμπάεται ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ ἀρνεῖται τὸν. ὅτι ἐὰν ὁ ἀν-
 θρῶπος δεῦ κατασῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς θείας βοηθείας ἀνάξιον, δεῦ τὸν ἐγκατα-
 λιμπάει ὁ Κύριος, νὰ ἦν ἀρνήσῃ τῆς ἀγίας αὐτῶ ἢ ἀμαρνήσῃ τῆς Πίσεως. Ταῦτα
 εἶπεν ὁ Κύριος ἔ μόνον πρὸς τῆς Μαθητᾶς ἢ Ἀποστόλους τε, ἀλλὰ ἢ πρὸς ὅλους
 ἡμᾶς τῆς πισθόντας, δεῦ νὰ μας φθεκνήσῃ εἰς πειλοτέραν ἀγάπην πρὸς αὐ-
 τὸν ἢ ἔσθῃσιν, ἢ νὰ μᾶς κἀμὴ ὑψηλῆς ἢ ἡγναῖς εἰς τὴν δυσέβειαν, ἢ νὰ
 σέκωμεν εἰς τὴν Πίσιν ἀνδρειομύθοι ἢ ἀκαταμάχητοι. Ὅποιοι λοιπὸν ὁμολογεῖ
 ἔμφο-

ἐμαρτοδον τῶ ἀνθρώπων, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός, καὶ δὴ συλλογίζεται ὅλας
 τὰς πειρασμὰς καὶ κινδύνους ἕξ τῆ ἀγάπῃ τε, καὶ δὴ ἀρνῆται τὴν Πίσιν τε, ἅ-
 τον θέλει ὁμολογήσει καὶ ὁ Χριστός εἰς τὸν Πατέρα, πῶς εἶναι δέσπας τὴ γήσιος,
 καὶ θέλει τὸν δεχθῆ εἰς τὰς αἰωνίους Μοαίς, καὶ σωσθῆραίνεται πάντοτε μετὰ τὰς ἀγίης
 Ἀγγέλους ἀγαλλιώμενος. Ἐκείνοι δὲ ὅπῃ τὸν ἀρνῆται, θέλαν ἀκῆσει τὴν
 ἐλευθῆν ἐκείνῳ φωνῶ. Οὐκ οἶδα ὑμᾶς, καὶ τὰ ἐξῆς ἤγην, δὴ σὰς γνωρίζω
 ἕξ δέσπας μὲν, καὶ ὑπάγετε εἰς τὸ πῦρ ἐκεῖνο τῆς αἰωνίξσεως φλογὸς ὅπῃ ἐξε-
 καύσατε. καὶ ἔπος νὰ ὑπάγην εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. „ Μὴ νομίσητε, ὅτι ἤλ-
 „ ἦλθον εἰρῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἤλθον βαλεῖν εἰρῶν, ἀλλὰ μάχαιραν,
 „ ἤλθον διχάσαι ἄνθρωπον καὶ τὰ πατῆρς αὐτῆ, καὶ θυγατέρα καὶ τῆς μητῆρς
 „ αὐτῆς, καὶ νύμφην καὶ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς, καὶ ἐχθροὶ τὰ ἀνθρώπων εἶναι οἱ
 οἰκιακοὶ αὐτῆ. Δὴ εἶναι καλὴ πανταχῆ πᾶσα εὐνοία καὶ ὁμόνοια, ἀλλὰ μάλιστα πολ-
 λαῖς φοραῖς εἶναι καλὸς ὁ χωρισμὸς, καὶ ἕξασαίς. ἔτε ἀπλῶς πᾶσα εἰρήνη καὶ ἀγάπη
 εἶναι ἐπαιεπῆ, ἀλλὰ πολλαῖς εἶναι καὶ ἡ ἀγάπη σφαλῆρα, καὶ μακρῶν ἀπὸ τὴν
 θεῖαν ἀγάπην τὸν ἄνθρωπον. ὅτι ὅποταν εἰρῶν ἴαμεν, ἕξ νὰ καταλύσωμεν
 τὴν ἀλήθειαν, τότε εἶναι ἡ εἰρήνη καταπολλὰ σφαλῆρα καὶ πῶδᾶνομος. καὶ αὐτῶ τὴν
 εἰρῶν δὴ ἤλθε νὰ μᾶς δώσῃ ὁ Θεωπῆς Χριστός, ἀλλὰ μάλιστα θέλει νὰ χω-
 ρίζωμεν ἀπὸ ἐκείνης ὅπῃ μᾶς ἀγαπᾶν καὶ τὴν σάρκα, καὶ νὰ ζῆμεν τῆς
 ψυχῆς τὸ ὄφελος. Δὴ εἶναι λοιπὸν καλὴ πᾶσα εἰρήνη καὶ ὁμόνοια, μάλιστα δὲ
 καὶ πολλαῖς φοραῖς εἶναι καὶ ἡ μάχη καὶ ὁ χωρισμὸς ἀφέλιμος, ὅταν δηλονότι μᾶς
 ἀρῆσεν ζῶν αἰώνιον. Μὴ ἔχη λοιπὸν τινὰς μετὰ τὸν τὸν ψυχοβλαβῆ ἔσπον
 φιλίαν καὶ εἰρῶν πρὸς τὰς πονηρὰς συγγχεῖς τε καὶ γείτουας, ἀλλὰ καὶν πατῆρ,
 καὶν μήτηρ, ἢ τέκνα, ἢ ἀδελφοὶ μᾶς ἐμποδίζεν ἀπὸ τὸν Νόμον τῆ Χριστοῦ, ἀς
 τὰς πολεμῶν ὡς ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας καὶ ματαιόφρονας. „ Οἱ φιλῶν Πατέρα
 „ ἢ Μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ, ἐκ ἔστι μὲ ἀξίος. καὶ ὁ φιλῶν Υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ,
 „ ἐκ ἔστι μὲ ἀξίος. καὶ ὁς εἰ λαμβανῆ τὸν Σταυρὸν αὐτῆ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου,
 „ ἐκ ἔστι μὲ ἀξίος. ἤγην, ὅποιος ἀγαπᾶ τὸν Πατέρα, ἢ τὴν Μητέρα, ἢ τὸν
 Υἱὸν, ἢ τὴν θυγατέρα τὰ θελωπότερον ἀπὸ ἐμῆς τὸν Ποιτῆ καὶ Σωτῆρα τε,
 δὴ εἶναι ἀξίος νὰ γῆ κληρονόμος τῆς Βασιλείας μου. Δὴ λέγει ἐδῶ ὁ Κύ-
 ριος, νὰ μισῆ πᾶς εὐας ἀπλῶς τὰς γονεῖς, καὶ τὰ τέκνα τε, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀγαπᾶ
 ἐκείνης θελωπότερον ἀπ' ἐκείνον τὸν ἀληθινὸν Πατέρα Σωτῆρα καὶ ἀντιλήπτορα.
 „ Ὅς τις γῶ ἔρχεται πρὸς με, φισεῖ, καὶ εἰ μισεῖ τὸν πατέρα αὐτῆ καὶ τὴν μητέρα,
 „ καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα, καὶ ἀδελφὸς, εἰ δυνάταί μου εἶναι μαθητῆς. Δὴ
 μᾶς ἀρῶσται ἐδῶ ὁ Χριστός, νὰ μισῶμεν ὅλας τὰς συγγχεῖς ἀπλῶς, χωρὶς
 νὰ μᾶς βλάψωσιν. ἀλλὰ ὅποταν αὐτοὶ θέλαν νὰ τὰς ἀγαπῶμεν πλέον ἀπὸ
 τὸν Δημιουργὸν καὶ Σωτῆρα μου. καὶ ὅταν μᾶς ἐμποδίζεν καὶ χωρίζωσιν ἀπὸ τὴν
 ἀγάπην ἐκείνη, καὶ φιλίαν αὐτῆ τὴν ψυχοσωπῆρον, τότε μᾶς ἀρῶσται νὰ τὰς
 μισῶμεν, ὡς ἐπιβῆλας τῆς σωπείας μου. ἕξτι ὅποιος προτιμᾶ τὰς γονεῖς καὶ τὰ
 τέκνα, καὶ ἀγαπᾶ τὰς συγγχεῖς τὰ θελωπότερον ἀπὸ τὸν Χριστὸν, ὑπάγει εἰς τὴν
 ἀπώλειαν. ὅτι δὴ εἶπεν, ὅποιος δὴ ἀγαπᾶ ἐμῆς θελωπότερον ἀπὸ τὰς γο-
 νεῖς, δὴ εἶναι ἀξίος ἕξ λόγου μου. Καὶ ἕξ νὰ μὴ ἀνακατῆσσι καὶ βαρυνῶ-
 μῶσιν οἱ γονεῖς καὶ τὰ τέκνα ταῦτα ἀκῆοντες, λέγει ἀθελάτω τὸ μεγαλύτερον.
 „ Ὅς εἰ λαμβανῆ τὸν Σταυρὸν αὐτῆ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, ἐκ ἔστι μὲ ἀξίος. Ἄλ-
 λο δὴ εἶναι οἰκειότερον εἰς τὰς ἀνθρώπων καὶ χριστιμῶν, ὡσπερ ἡ ψυχὴ καὶ
 ζῶν τας.

ζωή τες. ἀλλ' ὅμως, ἐὰν καὶ ταύτῃ τῷ ζῶντι δὲν μισήσωσι ἕξ τῷ ἀγάπῃ
μα, ἦγαν νὰ ᾤθετοθῶν ἕξ τῷ Πίσιν εἰς θάνατον, ἢ νὰ περάσῃ με συνο-
χωρείας καὶ θλίψεις τὸν βίοντες, δὲν δύνονται νὰ εἶναι μαθηταὶ καὶ κλη-
ρονόμοι τῆς Βασιλείας με. ὅτι ὅποιος δὲν ἀπαρνηθῇ τὴν ζῶντα ταύτῃ τὴν
κρῶσκαυρον, καὶ νὰ ᾤθετοθῶν εἰς μάχαις καὶ πόλεμον, εἰς σφαγαῖς καὶ
αἵματα ἕξ τὸν Χριστόν, καὶ νὰ λάβῃ δι' αὐτὸν βίαιον καὶ ἐπονείδισον θάνα-
τον, δὲν εἶναι ἄξιος μαθητῆς, καὶ δούλος τε. Ἀλλὰ ἐπειδὴ πολλοὶ κλέπτει
καὶ λησάει καὶ κακῆργοὶ σαυραίνονται, ἐσπρόθεσε καὶ τὸ, ἀπολεσθε ὀπίσω με,
ἦγαν νὰ πολιτεθῶν καὶ τὸν Νόμον με ἀμειπτα. ὅτι δὲν φθαίνει μόνον νὰ
δείχωνται εἰς τὰς διαγμὰς καὶ θλίψεις ἀνδρείαν, καρτερίαν, καὶ θνησιότητα, ἀλ-
λά καὶ σαφροσύνην καὶ ὑπεικείαν, καὶ πᾶσαν ἄλλω ἀρετὴν νὰ φυλάξωνται. Ὅς
τις λοιπὸν δὲν ἀπολεσθε ὀπίσω τῶ μεγάλῃ Θεῷ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, με τὸν ἔσπον ὅπῃ εἶπωμεν, δύνεται ἀπὸ τῷ ἔρανον αὐτῆς Βασιλείας,
καὶ εἰς πῦρ αἰώνιον κατακεῖνεται. „ Ὁ δὲρῶν τὴν ψυχὴν αὐτῆ, ἀπολέσθε
,, αὐτήν. καὶ ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτῆ σῶσει ἐμῆ, ἐρήσει αὐτήν. Ὁ-
,, ποῖος ᾤθετοθῶν τὴν σάρκα, καὶ τρέφει τὴν πλῆτισπάρχα ᾤθετοθῶν
,, ἀπὸ τὸ ἀπέπον, φαίνεται πῶς δέσκει τὴν ψυχὴν τε, ἀλλὰ αὐτὸς τὴν ἀπώ-
,, λεσε μάλισα, καὶ τὴν σέλλει εἰς τιμωρίαν καὶ κόλασιν αἰώνιον. ὅς τις δὲ ἀπολε-
,, λυεῖ τὴν ψυχὴν τε, ἀποθνήσκωντας καθημερῶσιον, ὅχι αἰς κλέπτως καὶ λησῆς
,, καὶ κακῆργος, ἢ νὰ θανατωθῶν μοναχός τε, ὅτι οἱ τοῖτοι εἰ μόνον μισθὸν τινα
,, δὲν ἔχων, ἀλλὰ καὶ κόλασιν ἀπελάττων. Ἀλλὰ ὅποιος ᾤθετοθῶν ἕξ τὸν
,, Χριστόν εἰς θάνατον, ἢ νὰ πολιτεθῶν με σκληραγωγίαν καὶ ἀσκησιν σύμμε-
,, τῶν, νὰ ἀποθνήσκῃ χεδὸν καθενῶσιν ἀγωνιζόμενος, ἐκεῖνος σῶνει τὴν ψυ-
,, χὴν καὶ ἀλήθειαν. „ Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται, καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμε-
,, νος, δέχεται τὸν ἀποσεύλωτά με. ὁ δεχόμενος Προφήτῃν εἰς ὄνομα Προφήτη,
,, καὶ μισθὸν Προφήτη λήφεται. καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου, μισθὸν
,, καὶ δικαίου λήφεται. Παρακαλεῖ μες ὁ Χριστός νὰ ὑποδεχόμεθα ἀγαπῶν με
,, ἰλαρότητα ἐκεῖνος ὅπῃ σέλλει εἰς τὴν πνευματικῶν μας ὀπισκεφῶν καὶ φροντί-
,, δα καὶ ὀπμιλείαν, ὅτι ὅποιος τιμᾶ τὰς Μαθητῆς, τὸν Χριστόν τιμᾶ, καὶ ὅς τις
,, αὐτὸν τιμᾶ, ὁμοίως τιμᾶ καὶ τὸν Πατέρα ὅπῃ τὸν ἔσειλε, ἕξ νὰ μας δώσῃ
,, ζῶντα αἰώνιον. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑποδεχόμεθα τὰς δικαίας εἰς ὄνομα δικαίων,
,, ἦγαν ἕξτι εἶναι δίκαιοι, καὶ ἀνθρωποὶ τῶ Θεῷ, καὶ ὅχι ἕξτι προσοσίαν τινα καὶ
,, ἀντίληψιν, ὅπῃ τύχη ἀπὸ τῶ Βασιλείς νὰ ἔχων, ἀλλὰ ἕξτι εἶναι ἀπὸ τὸν
,, Θεὸν πεμπόμενοι. Εἶδὲ καὶ ἔχων μόνον τὸ χῆμα τῶ δικαίου, καὶ τὰ ἔργα δὲν
,, ἔχων, ἡμεῖς ἄς τὰς ὑποδεχθῶμεν αἰς δικαίας, καὶ ὁ Θεὸς μας ἀνταποδίδει τὸν
,, μισθὸν πλείσιον, ὡσπερ νὰ ἠθέλωμεν ὑποδεχθῶν καὶ δικαίας. ὅτι τῶτο θέλει νὰ
,, εἶπῃ τὸ, Μισθὸν δικαίου λήφεται. Ἐ τι δὲ νοεῖται καὶ με ἄλλον, ἔσπον, ἦγαν ὅς
,, τις ὑποδεχθῶν τὸν δίκαιον, θέλει λογιθῶν καὶ ἐκεῖνος δίκαιος, νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς
,, τὸν μισθὸν ὅπῃ λαμβανῶν οἱ δίκαιοι. „ Καὶ ὅς ἐὰν ποτίσῃ σῶα τῶ μικρῶν τῶ-
,, νων ποτήριον ψυχῆς ὕδατος εἰς ὄνομα μαθητῆ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ μὴ ἀπολέ-
,, σῃ τὸν μισθὸν αὐτῆ. Διὰ νὰ μὴ λέγωνται πῶς εἶμεθα πτωχοὶ καὶ ἀποροὶ, καὶ
,, δὲν δυνόμεθα νὰ ὑποδεχθῶμεν ἕξ τῶν ἑσπόμεν, ἕξ τῶτο λέγει, ὅτι ἐὰν δώσω-
,, μεν καὶ σῶα ποτήριον ὕδατος τινὸς Ἀποστόλου, ἢ πόντος, ἀπολαμβανόμεν ἀπὸ
,, τὸν Δεσπότην αὐτὸν πλείσιον τὴν ἀνταπόδοσιν. Ποτήριον δὲ ψυχῆς ὕδατος δίδ-
,, δει καὶ

δει η̄ ὅς τις διδάσκει ἐκείνους ὅτῃ φλογίζονται ὑπὸ τὸν ἄτακτον θυμὸν, καὶ μιλῶνται ὡς ἀνόητοι, η̄ ἐκείνους ὅτῃ κατακαίονται εἰς ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις ἄτακτοι, η̄ τὴν κάμνει Μαθητὰς τῆ Χρυσῆ ὁ ὕψιστος, ὅς τις θέλει ὑπολαύσει η̄ αὐτὸς τὸν μισθὸν τῆ κόπης τῆ πλῆσιον. Ὁμοίως η̄ ὅποιος βοηθήσει τινα εἰς πᾶσαν ἄλλω χρεῖαν σωματικῶν, ἢ ψυχικῶν, ὅτι ὅλοι ἐίμεθον ἀδελφοί, η̄ χρεωσῶμεν νὰ ἔχωμεν τὴν ἀγάπην ἀναμεταξύμας. νὰ συμπονῶμεν τὸν πλῆσιον, νὰ συζηποιάζωμεν, η̄ νὰ τῆ βοηθῶμεν ὅσον δυωόμεθα, ὅτι ὑπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς ἡ ἀγάπη, η̄ ἡ ἐλεημοσιυὴ εἶναι χριστιωτέραις η̄ ψυχοφελέστεραις. η̄ ὅποιος εἶναι ὑπὸ ταύταις ἁμοιρῶν, δεῦν ἀξιώνεται τῆς μίαντις μακαριότητος, καθὼς εἰς ἄλλον τόπον ἐγράφημεν. Καὶ μήμε κατακρίνετε οἱ ἀσπινώσκοντες, ὅτι εἶδα πολλὰς ἐρημίτας, ὅτῃ νησῶν η̄ προσδύχονται, η̄ ἄλλας πράξεις ἐναρέτους κάμνουν, η̄ τὴν φιλαδελφίαν δεῦν ἔχουν οἱ ἀνόητοι, ὅτῃ εἶναι τὸ χριστιωτέρον ἔργον ὑπὸ ὅλα η̄ χριστιμῶν, νὰ βοηθῶμεν τὰς ἀδελφὰς εἰς τὰς χρεῖαις τῆς. Ἀκούσατε ὅσοι εἰσεῖ εἰς Κελθία ἰδιόρρυθμοι εἰς τὸ θέλημα σας, νὰ δίδετε ὑπὸ τὸν κόπον σας ἐκείνων ὅτῃ δεῦν ἔχουν, ἢ γυν ὑπὸ τὴν ἐσοδίαν ὅτῃ κάμνουν τὰ Κελθίαςας, η̄ σὰς περὶ ἡμῶν μερικὰ πωρικὰ η̄ σαπίζουσι, η̄ τῆ πτωχῶν δεῦν τὰ δίδετε ἀσπινάχοι. Εἰς τὸν βίον τῆ ὅτῃ Ἰλαρίωνος φαίνεται, πῶς ἐμίσει πολλὰ τὰς τοῖτας Καλογηρῶν ὅτῃ δεῦν ἔδιδαν ὑπὸ τὸν κητόν τῆς λάχυνα, η̄ δεῦν ἤθελε νὰ τὰς ἰδῆ ὀλόπελα. Ἀς μισήσωμεν ἔν, ἀδελφοί, τὴν ἀσπινάχιν ὡς ψυχοβλαβῆ καὶ μισάνθρωπον. ἄς μιμηθῶμεν τὸν φιλάνθρωπον Δεσπότην μας, γρόμφοι πρὸς τὰς πλῆσιον οἰκτιρμονες. Ἀς σπεδάσωμεν νὰ σοιοθῶμεν με ἀρεταῖς ἅπαντες λαϊκοὶ η̄ μονάζοντες, η̄ ὄχι με ῥῆχα πολύτιμα. Ἀς φεύγωμεν τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, η̄ ἄς πολεμήσωμεν τὴν πολέμιον ἐχθρόν μας, ὅτῃ σπεδάσει νὰ μὰς ῥίψῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ἀς μισήσωμεν τὰ ἔργα τῆ σκότῆς, η̄ ὀχήμενα ἄς παρπατήσωμεν, δεῦν νὰ ἰθῶμεν Ἰοί, φωτὸς ἡ ἡμέρας, ὡς γέγραπται, δεῦν νὰ ἀξιοθῶμεν με τὴν ὑπὸ θεσιν τῆ σώματος, καὶ τὴν μετέσασιν τῆ παρόντος βίης, νὰ ἰθῶμεν κληρονόμοι τῆ αἰδίας φωτὸς, η̄ τῆς ἀνεκφράσε ἀγαθιάσεως, ἐν Χρυσῶ Ἰησοῦ τῶ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς, πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ η̄ προσκυνώσεις, συν καὶ ἀνάρχῳ αὐτῶ Πατρὶ, η̄ τῶ παναγίῳ καὶ ἀγαθῶ καὶ ζωοποιῶ αὐτῶ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, η̄ εἰς τὰς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. AMHN.

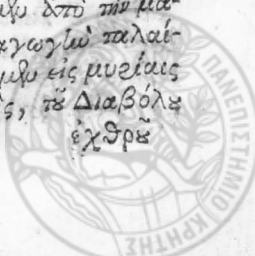

Τ Η Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Μ Α Τ Θ Α Ι Ο Υ .

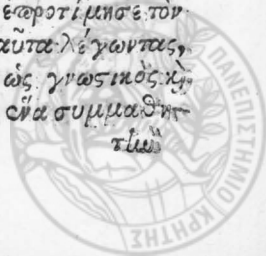
Ε Υ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

Επειδὴ δεῦν τὴν ἀνάβασιν τῶ Προπάτορος Ἀδάμ, ξεκρίθημεν ὑπὸ τὴν μακαρίαν ἐκείνην ζωὴν τὴν ἑρᾶνιον, η̄ ἤλθαμεν εἰς μίαν δεῦν τῶν παλαιπῶρον η̄ ἀτιμον, η̄ κατεκρίθημεν δικαίως εἰς θάνατον, η̄ ἐδόθημεν εἰς μυρία ἐπλάνας η̄ γνώμιας η̄ ἀσέβειαις, εἰς φιληδονίας η̄ πάθη σαρκὸς, τῆ Διαβόλου ἐχθρῆ

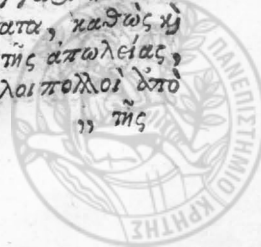

ἐχθρῶν καταδεδέμμενοι, ἔχοντες τὰ μὴ ὑποφέροντας, ὁ πανάγαθος Θεὸς, νὰ ζήμιω-
 θῆ τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν αὐτοῦ, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀπάθειαν, ἠθέλησε νὰ σαρ-
 κώθῃ. καὶ ἐσυγκατέβη διὰ τὸ ὕψος τῆς θείας αὐτῆ μεγαλειότητος, ἔχοντες νὰ μᾶς
 δώσῃ τὸ εἶναι, ἐκεῖνος ὅπως μᾶς ἐπλασεν διὰ τὸ παῖτον, καὶ τὸ εἶναι μᾶς
 ἔδωκε. Τότε χάριν ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγος ἀίδιος, μετ' ὅλου ὅπως ἦτον
 ἀόρατος καὶ ἀήχωνος, ἔλαβε τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπότητος ἔχοντες τὴν πολλὴν τὴν δι-
 σπλαγχχνίαν καὶ ἀγαθότητα, μὴ ἀφίνωντας τὴν Θεότητα, ἠυδόκησε καὶ ἠθέλησε
 νὰ γῆν ὑπὸ χρόνον καὶ ὄρατος ἀνθρώπος, καὶ ὁμοιος εἰς ὅλα τῆς ἡμετέρας φύσεως,
 χωρὶς ἀμαρτίας τινὸς ὀλίγελα. μόνον ἐσαρκώθη διὰ τὴν ἀγίαν Παρθένον, καὶ
 ἐγένετο ὡς ἑραπτός ὁ ἀποἑραπτός, καὶ ἐδέωκε τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπότητος με-
 τὴν κοινωσίαν τῆς Θεότητος. Ἐπειδὴ δὲ ἔπαρτε νὰ ἔχη καὶ θεαταίς, ἦγεν αὐτόπ-
 τας καὶ μάρτυρας τῆς ἀρρήτου καὶ θείας οικονομίας αὐτοῦ, καὶ κοινωτὸς τῆς διδασκα-
 λίας καὶ τῆς μυσηλείαν αὐτοῦ, νὰ κηρύξῃ πανταχῆ τὰς ἀνεργεσίας καὶ θαυματω-
 ρίας αὐτοῦ, ἔχοντες νὰ πισύσῃ ὁ Κόσμος ἔχοντες μέσα αὐτῷ, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἀλή-
 θειαν, νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα. ἔχοντες τὸ ἐὼς ἐπιπάτ-
 στον ὁ Θεωπότης ἐμόνον εἰς τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ καμὴν φορὰν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν.
 ὅτι ἐπειδὴ ἔχοντες πολλὰς ἐγένετο ἀνθρώπος, ἦτον χρεία νὰ μὴ κάθεται
 εἰς εἰς ἀπότονον, ἀλλὰ νὰ ἐπιπάτῃ εἰς εἰς εἰς ἄλλο μέρος, ἔχοντες νὰ ἀγιάσῃ τὰς
 τόπας ἐκεῖνας, ὅπως ἐὼς ἐπιπάτῃσαν οἱ ἅγιοι πόδες αὐτοῦ, καὶ νὰ φέρῃ εἰς θεογνω-
 σίαν ἐκεῖνας ὅπως πισύσῃσαν τὰ θεῖα αὐτοῦ λόγια. Ἐρχεται γὰρ εἰς τῆς Γαλι-
 λαίας τὴν θάλασσαν, ἔχοντες νὰ ἐκλήξῃ τὰς Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, ὅπως ἐμει-
 λε νὰ πέμψῃ εἰς τὸ σωτήριον κήρυγμα, καθὰ καὶ κηρύττει ὁ θεογῶρος Μα-
 τθαῖος σήμερον, λέγωντας.

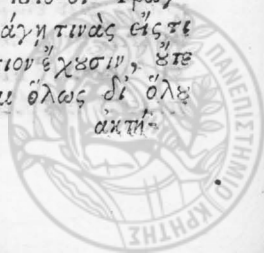
„Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὡς ἐπατῆρ ὁ Ἰησοῦς ὡς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας,
 „εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν
 „αὐτοῦ, ὅπως ἔβαναν τὸ δίκτυον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπειδὴ ἦσαν ψαράδες, καὶ λέ-
 „γοντας ἄκολουθετέ με, καὶ σᾶς κάμω νὰ ψαρεύετε ἀνθρώπους, ἀντὶ ὅφα-
 „ρια. ἐκεῖνοι δὲ παρῆλθον ἀφίνοντες τὰ δίκτυα, καὶ ἠκολούθησαν. Οἱ μέγας Ἀ-
 „πόστολος Πέτρος, καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἦσαν Ἐβραῖοι τὸ γένος διὰ τὸ εἶναι ποτε-
 „πὸν χωρὶον τῆς Γαλιλαίας, Βηθσαῖδά ὀνομαζόμενον. Οἱ πατέρας αὐτοῦ ἐλέγετο
 „Ἰωάνης. ὅχι ἐκεῖνος ὅπως ἔκαμε θεῖς ἡμέρας εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ ἄλλο, ἀλλὰ
 „ἔπερος Ἰωάνης ὑπερος, ὁ ἐποίησεν ἔχοντες μέσα αὐτῷ τῶν Ἀποστόλων καὶ παιδίων αὐτοῦ,
 „ὄγαλε πολλὰς διὰ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ νοσητῶν θηρίων. Δαίμονος, καὶ τὰς ἐφῆκεν εἰς τὴν
 „δυσέβειαν. Καὶ ὁ μὲν Πέτρος ὑπανδρῶθη, καὶ ἐπῆρε γυναῖκα τὴν θυγατέρα
 „Καίσιβέλα, ἀδελφῆ τῆς Ἀποστόλου Βαρνάβα, καὶ ἐγέννησεν εἰς αὐτὸν καὶ μίαν θυ-
 „γατέρα. Οἱ ὅποιος Πέτρος ἦτον πολλὰ σκεδαίος καὶ θερμότητος, καὶ ὅπως μετὰ εἰς
 „τὰ βιωτικά παράγματα, καὶ ἔφῆκεν τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παιδία, ἐκρηβόφει
 „καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἀνδρέας δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπανδρῶθῃ, ἔχοντες νὰ μὴ ἔχη
 „φροντίδα καὶ μέριμναν. ἀλλὰ ποθῶντας τὴν ἐρημικὴν ζωὴν, ἐγένετο μαθητὴς
 „τῆς Βαπτιστῆς Ἰωάννης καὶ κήρυκος, κηρύττοντας ὅμως τὸ Βάπτισμα εἰς μετανοίαν.
 „Καὶ ἀφ' ἐκεῖσε τὸν διδάσκαλόν αὐτοῦ, ἦγεν τὸν Πρόδρομον, πῶς ἐπεροτίμησε τὸν
 „Διαπότην Χριστὸν, καὶ τὸν ἐμαρτύρησε, πῶς ἦτον Υἱὸς Θεοῦ, καὶ πάντα λέγωντας,
 „Ἐδὲ ὁ Ἄγιος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ Κόσμου. τότε ὡς γνωστὸς καὶ
 „φρόνιμος, ἀφῆκε τὸν Ἰωάννην καὶ ἠκολούθησε τὸν Χριστὸν μετ' ἄλλων εἰς τὴν συμμαθη-
 „τίαν

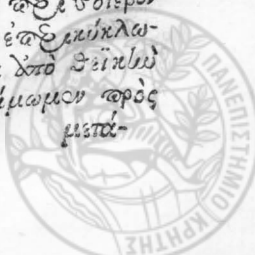
τῷ ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν συνοδίαν τε, καὶ τὸν ἠρώτησαν, λέγοντες. Διδάσκαλε πῶς
 μῆεις; ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκρίνατο, ἔρχεσθε καὶ ἴδετε. Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ ἕμειναν
 μετὰ τὸν Χριστὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ὑστερὰ ὑπῆρχεν ὁ Ἀνδρέας καὶ ἤφερεν εἰς τὸν
 Δεσπότην τὸν ἀδελφόν τε, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ Κύριος. ἐσὺ εἶσαι Σίμων,
 καὶ θέλεις ὀνομασθῆναι Κηφᾶς ἄπο πάρα καὶ ἱεροσολῶν, τὸ ὁποῖον, Πέτρος ἐρμην-
 εύεται. τὸ τοῦτο εἶπεν ὁ Κύριος, φανεράντων τὸ σερρὸν τῆς ὁμολογίας τε μετὰ τὸ
 ὄνομα. Οὕτως ἔτι τότε τῷ πρώτῳ φορά, ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ τῆτοι οἱ δύο
 Ἀπόστολοι Ἀνδρέας καὶ Πέτρος, καὶ ἔγιναν αὐτῶν γνώεμοι, πλὴν δὲν τὰς ἔκαμε
 τότε ἄπο τὸ πρώτον Ἀποστόλους τε, ἀλλὰ ὑστερὰ ἀφ' οὗ ἔβαλεν ὁ Ἡρώδης τὸν
 Γεωργίου εἰς τὴν φυλακὴν, ὑπῆγαν πάλιν οἱ δύο ἀδελφοὶ εἰς τὴν θάλασσαν,
 καὶ ἔκαμναν τῷ τεχνίω τες, ὡς καὶ πρότερον, ἦγαν ἐφάρδον. καὶ τότε διεσκοιντίας
 τες ὁ Κύριος, τὰς ἐπροσκάλισε, λέγωντας. Δεῦτε ὀπίσω με, καὶ ποιήσω ὑμᾶς
 ἀλιεῖς ἀνθρώπων. καὶ τότε ὡς προδιδαγμένοι ὅτι ἦσαν ἄπο τὸν Χριστὸν, τὸ
 ὑπήκουσαν αὐτῶν, καὶ προθύμως τῶ ἠκολούθησαν, καὶ ἔδειξαν εἰς αὐτὸν ὑπακοὴν
 καὶ ὀγνωμοσύνην θαυμάσιον. Καὶ πηγαίνοντας ὁ Χριστὸς παρεμάρως, εἶδεν
 ἄλλους δύο ἀδελφούς, Γεωργίου καὶ Ἰάκωβον, ὅτι ἔφθιναν μετὰ τὸν Ζεβεδάϊον
 τὸν πατέρα τες τὰ δίπτυα. καὶ τῶτο μεγάλη ἀρετὴ νὰ γυροφοῦσι τὸν πατέρα
 τες, καὶ νὰ ζωοῦνται ἄπο τὸν κόπον τες. ἐπειδὴ δὲ ἦσαν πτωχοὶ καὶ πόνιες,
 καὶ δὲν εἶχασιν ἀργύρια νὰ ἀγοράσωσι νέα δίπτυα, ἀνέρραπταν τὰ παλαιὰ, νὰ
 ποροῦνται. καὶ παροῦτος ὅτι τὰς ἐπροσκάλισεν ὁ Δεσπότης, ἀφῆκασιν τῷ
 βάρκα καὶ τὸν πατέρα τες, καὶ μετὰ προθυμίαν ὁμοίω ὡς καὶ οἱ πρότεροι, τῷ Χρι-
 στῷ ἠκολούθησαν. Φαίνεται ἔτι, ὅτι ὁ πατέρας τες Ζεβεδάϊος δὲν ὀπίσθευεν εἰς
 τὸν Χριστὸν, ἔτι τῶτο λέγει τὸ ἱερόν Ευαγγέλιον, πῶς ἀφῆκαν αὐτὸν ὡς ἀγνω-
 στον, καὶ πῶ Σαῦναι Χριστῷ ὡς γνωστοὶ ἠκολούθησαν. ἐπειδὴ ὅταν οἱ συγγε-
 νεῖς καὶ φίλοι, μᾶς ἐμποδίζεν ἄπο τὴν ἀρετῶν καὶ Θεοσέβειαν, καὶν πατὴρ εἶναι,
 καὶν τέκνα, καὶν ἀδελφοὶ, πρέπει ὄχι μόνον νὰ τὰς ἀφῆκωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰς πο-
 λεμῶμεν ἀνδρείουμῃ ὡς ἐχθρὰς τῆς ἀληθείας, καὶ ἐναντίας τῆς πίστεως. Ἦσαν
 δὲ καὶ τῶτοι οἱ δύο Ἀπόστολοι ἄπο τῷ Βηθσαΐδα, συμπολίται τῷ Ἀνδρέῳ καὶ
 Πέτρῳ, καὶ ὅταν εἶδασιν ἐκείνους πῶς ὑπήκουσαν τῷ Χριστῷ, τὰς ἐμιμήθησαν καὶ
 αὐτοὶ, καὶ προθύμως αὐτῶ ἠκολούθησαν. Καὶ ἐφεπᾶται ὁ Ἰησοῦς ὄλλω τῷ
 Γαλιλαίαν, διδάσκοντας εἰς ταῖς Συναγωγαῖς, καὶ θεραπεύοντας πᾶσαν νόσον
 καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Διὰ νὰ δείξῃ ὁ Χριστὸς, ὅτι δὲν εἶναι ἐναντίος τῷ νόμῳ,
 ἐπειδὴ αὐτὸς τὸν ἔδωκε τῷ Προφήτῃ Μωϋσέως εἰς τὸ ὄρος τὸ Σίναϊον, διὰ τῶτο εἰ-
 σόβαυε ποδάκις εἰς τὰς Συναγωγὰς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τὰς ἐδίδασκε. νόσος μὲν
 εἶναι ἀρρώστια πολυχρόνιος, μαλακία δὲ ἡ πρόσκαιρος ἀνωμαλία τῆ σώματος.
 Καὶ ἐξῆλθεν ἡ ἀκοὴ τῷ Χριστῷ εἰς ὄλλω τῷ Συρίαν, καὶ τῶ ἤφερναν ὄλλες τὰς
 ἀρρώστημῆες, καὶ ἄπο ἐξφόρης ἀδυναμίας βασιμίζομῆες, ᾠδαυτικῆς, καὶ σε-
 λωμιαζομῆες καὶ τὰς ἰάθευσε. Σελωμιαζομῆες λέγει τὰς δαιμονιζομῆες,
 ὅτι θέλωντας ὁ Δαίμων νὰ καταπέισῃ τὰς ἀνθρώπους νὰ πισθῶσι, πῶς οἱ
 ἀσῆρες εἶναι κακοποιοὶ καὶ βλάπτουσιν, ἐφύλαττον ὅταν ἦτον τὸ Φεγγάρι ὁ ὀκυ-
 κλον, τότε ἐτάραττε τὸν πάχοντα, ἔτι νὰ δείξῃ πῶς εἶναι τὸ Φεγγάρι ἡ αἰτία
 τῶ πάθος καὶ τῆς ἀδυναμίας, καὶ νὰ κατακρίνεν τὰ θεῖα δημιουργήματα, καθὼς καὶ
 οἱ Ἀίρετικοὶ Μανιχαῖοι ἐπλανήθησαν, καὶ ἔπεσαν εἰς τὸν βόθρον τῆς ἀπώλειας,
 τοιαῦτα πισθόντες, καὶ δοξάζοντες. Καὶ ἠκολούθησαν αὐτῶ ὄλλοι πολλοὶ ἄπο
 τῆς

„ τῆς Γαλιλαίας, καὶ Δικαπόλειος, καὶ Ἱεροσολύμων, καὶ Γεθαίας, καὶ πέραν τῆς
 „ Ἰορδάνου. ἰδὼν δὲ τὸς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος, καὶ καθίσαντος αὐτοῦ,
 „ προσήλθον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ. καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτῷ ἐδίδασκεν αὐ-
 „ τὸς. Βλέπωντας τὸς ὄχλους ὁ Κύριος, ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος, διδάσκωντας
 „ ἡμᾶς νὰ μὴ κενωθῶμεν τίποτε πρὸς ἐπίδειξιν καὶ ἀνθρωπαρέσκειαν, ἀλλὰ
 „ πρὸς Θεὸν διαρέσσω. καὶ ἐπειδὴ ἔμελλε διδάσκειν, μᾶς ἐρμηνεύσει μὲ τὴν παρ-
 „ ξιν καὶ παιδῶν ἡμῶν, νὰ ἀναχωρῶμεν ἕκαστος πρὸς τὸς ἑαυτοῦ, καὶ νὰ φθῶμεν τὴν
 „ παραχρῆν καὶ σύγχυσιν ὅταν διδάσκωμεν. Εἰρχοντο δὲ οἱ ὄχλοι ἕκαστος τὰ θαύ-
 „ ματα ὅπερ ἔκανεν ἀναερίθμητα, καὶ τὰ μὲν σώματα ἰατρῶν μὲ ταῖς θαυ-
 „ ματουργίαις ὡς παντοδύναμος, τὸς δὲ ψυχὰς ἐθεράπευε μὲ τὴν διδασκαλίαν
 „ σοφώτατα. Δὲν εἶπε δὲ ὁ Εὐαγγελιστὴς τῶν τῶν λόγον ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυ-
 „ χον, ἦγεν ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ὁ Χριστὸς ἐδίδασκεν, ἀλλὰ ἕκαστος καὶ χω-
 „ ρεῖς νὰ ἀνοίγῃ τὸ ἅγιον στόμα ἐδίδασκε μὲ τὴν ἀγιάντη πολιτείαν, καὶ τὸς
 „ ἀπείρους θαυματουργίας, ὅπερ καθ' ἑαυτὸν ἐτέλει θεοπεπέσασα. Ὅποιος διδά-
 „ σκει λοιπὸν, δὲν φθαίνει μόνον νὰ λέγῃ λόγια ἐκλεκτὰ καὶ εὐμορφα, ἀλλὰ νὰ
 „ κάμῃ τὰ κατὰ ἔργα ἐκείνου πρότερον, ἔπειτα νὰ φθῶμεν καὶ τὸς ἄλλους εἰς
 „ τὴν αὐτὴν μίμησιν, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος Λευκᾶς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Πρά-
 „ „ ξων. ὡν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν. Διὰ τὸτο πᾶς εὐαγγε-
 „ λιστὴς νὰ δίδῃ εἰς τὸς ὁρᾶντας καλὸν ὑπόδειγμα, ὅτι τότε πισθῶν τὰ λόγια
 „ τε καλλίτερα καὶ καρπῶνονται, καὶ ἔχει καὶ αὐτὸς μισθὸν εἰς τὸν Θεὸν φερνόμε-
 „ ρον. Εἶχαμεν καὶ ἄλλα πολλὰ νὰ συτυχῶμεν εἰς τὴν σημειωθῆν ὑπόθεσιν,
 „ ἀλλὰ ἕκαστος τὸ σωτομᾶτερον τὰ ἀφήσαμεν. ὅμως νὰ εἰπῶμεν δύο τινὰ ἐρωτήματα
 „ ὅπερ εἶναι χρειάζομεν. πρῶτον, ἕκαστος τί δὲν δὲν κράζει τὸς Ἀποστόλους ὁ
 „ Κύριος; καὶ δεύτερον, ἕκαστος τί δὲν ἐπροσκάλεισε σοφῶς, ἀρχιεῖς, πλωσίους, καὶ
 „ ἄρχοντας; ἀλλὰ φάραδες διτελεῖς καὶ ἀγνώστους καὶ ἀρχαίματους ὀλοτέλα; Καὶ
 „ λέγομεν εἰς τὸ πρῶτον. ὅτι ἡ Γραφή λέγει εἰς πολλὰς τόπους, πῶς εἶναι οἱ
 „ δύο καλλίτεροι πρὸς τὸν εὐαγγελιστὴν, ἕκαστος πολλὰ πράγματα, ὅτι εὐαγγε-
 „ λιστὴς τὸν ἄλλον ἔ-
 „ χει βοηθεῖν. ἕκαστος τὸ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Κόσμων, ὅταν ἔπλασεν ὁ Θεὸς
 „ εἰς τὴν Ἐδὲμ τὸν Ἀδὰμ, ἕκαστος καὶ τὴν γυναῖκα, λέγωντας. Ποιήσωμεν αὐ-
 „ τῷ βοηθόν. Λοιπὸν ἡ συνοδία εἶναι καλὴ καὶ ἀφελίμος, ὅτι ἐκείνο ὅπερ δὲν
 „ ἔχει ὁ εὐαγγελιστὴς, τὸ ἔχει ὁ ἄλλος, καὶ σώονται ἀμφότεροι ψυχὴ καὶ σώματι,
 „ ἔχοντες τὴν ἀγάπην ὅπερ εἶναι τῆς ἀρετῶν τὸ κεφάλαιον. Ὅποιος εἶναι μονα-
 „ χός, εὐαγγελιστὴς, δὲν σφάλῃ. ἕκαστος φθαίνει νὰ κάμῃ ὅλας τὰς ὑπηρεσίας ψυχῆς καὶ σώ-
 „ ματος, ἕκαστος τὸν ἀδελφόν τε ἡμπερὶ νὰ ἀφελήσῃ, μόνον φροντίζει ἕκαστος λόγους,
 „ καὶ ὑπερεῖται τῶν μισθῶν τῆς ἀγάπης. αὐτὸς ἔχει καὶ κανεὶν χάρισμα, τὸ κάμνει
 „ ἀνωφελές καὶ ἀχρηστον, ὅτι μόνον ἕκαστος λόγους τὸ ἔχει. ἀμὴν εἰς τὴν συνοδίαν
 „ ὑπολαμβάνειν καὶ οἱ ἄλλοι ἕκαστος τὸ ἰδιόν τε χάρισμα, καὶ αὐτὸς δὲν τῆς ἄλ-
 „ λων. Ὁ μοναχός ἔχει πολλὰς πειρασμῶν δὲν τὸν Δαίμονα, ἀμὴν εἰς τὴν
 „ συνοδίαν, εὐαγγελιστὴς ὁ εὐαγγελιστὴς κοιμάται, ὁ ἄλλος προσδύχεται, καὶ φθῶν οἱ Δαίμονες.
 „ Ἄν δέλη νὰ κάμῃ κανεὶν κανὸν, φοβάται καὶ ἐξέπεται. ἕκαστος τὸ οἱ Φραγ-
 „ γοκαλόγεροι δὲν ἔχον δὲν τὸν πρῶτον συγχώρησιν, νὰ ὑπάγῃ τινὰς εἰς τὸ
 „ μέρος ὀλομόναχος, ἀλλὰ ὑπάγῃσι δύο δύο. μὴτε δεύτερον ἰμάτιον ἔχουσιν, ἕκαστος
 „ ἄσπρα βασιῶσιν ὀλοτέλα καὶ τὸ πρόσαγμα τῶν Χριστῶν, ἀλλὰ εἶναι ὅλας δι' ὅλας
 „ ἀκτῆ-

ακτῆμονες, καθὼς ἦσαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, τὲς ὁποῖαι ὁ Χριστὸς ἔστειλε δύο
 δύο, ἵνα νὰ σερεῶσθῃ τὸ κήρυγμα. διότι ἡ Γραφή λέγει· Ἐπὶ δύο, ἢ τριῶν
 μαρτύρων πᾶν ῥῆμα σταθίζεται. Ἀλλὰ καὶ ὁ νόμος καὶ οἱ Προφῆται εἰς δύο ἐπιτο-
 λαῖς τελειώνεται, εἰς τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπῃ, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφούς
 ἡμᾶς. τὸ πρῶτον. Δεύτερον, δεῦν ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ Μαθητὰς σοφῶν καὶ πλε-
 σίας ἀνθρώπων, ἵνα λέγει ἡ Γραφή. Ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ
 τὴν συνέσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. καὶ πάλιν λέγει ὁ Ἀπόστολος· ἐπειδὴ δεῦν
 ἠθέλησαν οἱ Ἑλλῆνες, νὰ γνωρίσῃν τὸν Θεὸν εἰς τὴν σοφίαν τε, εὐδόκησεν
 ἐκεῖνος νὰ σώσῃ τὲς πισθόντας μὲ τὴν μωρίαν τῆς κηρύχματος. Οὗ Θεὸς ἔ-
 καμε τὸν Κόσμον μὲ σοφίαν ἀεικασον, ἵνα νὰ βλέπῃν οἱ ἄνθρωποι τοιαῦτα
 ἔργα θαυμάσια, νὰ γνωρίσῃν τὸν Ποιητὴν ἅπὸ τὰ ποιήματα. τὰ ὁποῖα καὶ
 χωρὶς γλώσσαν διγύονται τὴν δόξαν τῶ Θεῶ, μὲ τὴν συνύπαρξιν ὅπερ ἔχον καὶ
 ἀραιότητα. Ἐὰν ἐν θαυμάζῃς ἄνθρωπε, τὸν Οὐρανὸν μὲ τὲς φωστῆρας, τὴν
 γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, πῶς εἶναι πᾶσιον ἄρῃα καὶ ὁμορφα κτίσματα, πε-
 ρισσότερον πρέπει νὰ θαυμάσῃς τὸν Κτίστην, ὅπερ τὰ ἔκαμε μὲ οὐα λόγον καὶ
 ὁμιλία. Ἀλλ' ἐπειδὴ μὲ ὄλλω ταύτῃ τὴν σοφίαν τῆς κτίσεως, δεῦν ἐγνώρι-
 σαν τὸν Θεὸν οἱ Ἑλλῆνες, τὲς ἔκαμε καὶ ἐπίδυσαν μὲ τὴν φαινομήνῃ μωρίαν
 τῶ Ἀποστολικῆς κηρύχματος, καὶ ὄχι μὲ συλλογισμῶς σοφίας, ἕτε μὲ πλετον
 καὶ διωασείων ποσῶς, ἀλλὰ μὲ ταπεινώσιν καὶ ὀτέλειαν. ὅτι ἐκεῖ ὅπερ εἶναι
 σοφία Θεῶ, δεῦν κάνει χρεία ἀνθρωπίνῃ σοφίᾳ, ἢ δυνάμει. Διὰ τῶτο λοι-
 πὸν δεῦν ἐδάλεξε σοφῶς καὶ ρηματοσμηλῶς Μαθητὰς ὁ Κύριος, ὅτι τὴν σο-
 φίαν τῶν σοφῶν ἐμάρωνε, καὶ τὴν ἀπέδειξεν ἀδύνατον. διότι οἱ Πίξροι καὶ Ἀν-
 δρίας οἱ ἀρχάματα, ἐνίκησαν τὸν Ἀριστοτέλῃν καὶ Πλάτωνα καὶ τὲς λοιπῶς
 φιλοσόφους, καὶ ἐφάρδισαν ὄλλω τὴν Οἰκουμενίῃν, καὶ τὲς ἤφεραν εἰς τὴν ἑσέ-
 βειαν. ἵνα τῶτο λέγει. „ τὸ μωρὸν τῶ Θεῶ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ
 „ ἀδυνάτον δυνατώτερον. ὅτι ἐκεῖνα ὅπερ δεῦν ἐδυνήθησαν νὰ κάμῃν Φιλόσο-
 φοι, Ρῆτορες, καὶ Βασιλεῖς τύραννοι, καὶ πᾶσα φύσις ὀπίσης καὶ κτίσις, ἐτέλε-
 σαν μὲ τὴν δυνάμειν τῶ Χριστοῦ οἱ ἀλιεῖς καὶ ἀρχάματα. Οὐ μόνον δὲ τότε
 ἐπροσκάλεε ὁ Δεσπότης ἀνθρώπους νὰ τῶ ἀκολοθήσασιν, ἀλλὰ καὶ τώρα προ-
 σκαλεῖται καὶ ἡμᾶς νὰ τοῦ ἀκολοθήσωμεν ὡς δυνάμεθα ἐναρέτως πολι-
 τεύομεν. Μὴ προτιμήσωμεν τὸ λοιπὸν τὰ φθαρτὰ καὶ ῥίοντα πράγματα, ὅ-
 περ παρέρχονται ὡς καπνὸς καὶ ὄνειρος, ἀλλὰ ἄς ποθήσωμεν τὰ μόνιμα καὶ
 αἰῶνα. Ἄς φύγωμεν πᾶς βιωτικῆς φροντίδας, καὶ τὴν τῶ παθῶν πολυτροφον
 θάλασσαν, νὰ μὴ βυθιδώμεν εἰς καταποντισμὸν ἅπὸ ζάλαν καὶ κλύδωνα.
 καὶ πᾶς πλοκάς καὶ ποτηρᾶς ἐνθυμήσεις τῶν φιληδόνων λογισμῶν ἄς ἀπορρίψω-
 μεν ὡσπερ δίκτυα, ὅτι μὲ ταῦτα κωνηγὰ καὶ φαρύει τὸν νῆν μας ὁ ποτηρᾶς
 καὶ ἀρχέκακος ὄφις Διάβολος. Ἄς ἀφήσωμεν ὡσπερ πλοιάριον τὴν κυβέρνησιν
 τῶ σώματος, καὶ ἄς ἀκολοθήσωμεν τῶ Δεσπότη Χριστοῦ, ὑπακούοντες εἰς ὅλα τε
 τὰ διδάγματα, καὶ φυλάττοντες τὰ σωτηρίατε προσάγματα, κα μόνον ἡμεῖς,
 ἀλλὰ καὶ ἄλλους ὅσους ἡμποροῦμεν ἄς διδάξωμεν, νεθετῶντες αὐτῶς καὶ ὡθεοκ-
 νῶντες πᾶς πρὸς ζῆλον ὅμοιον ἀγαθὸν καὶ θεάρισον, ἵνα καὶ μισθὸν ὡθενότερον
 ἴσπραύσωμεν. Ἄς συλλογιώμεν ποσα κακὰ καὶ θλιβερὰ μᾶς ἐσθραμύκλω-
 σαν ἅπὸ τὲς ἐχθρῶς τῆς Πίσεως, τὰ ὁποῖα ὅλα μᾶς ἐρχονται ἅπὸ τῆς
 ὡθεοκλήσιν ἵνα πᾶς πολλὰς ἀμαρτίας μας. καὶ πρέπει νὰ δράμωμεν πρὸς
 μετάνοιαν

μετανοίαν, να ἰλαρίωσιν τὸν ἄσπαγγρον ἢ μακρόθυμον Κύριον μετ' ἐναγνῆς
 ἢ δάκρυα, ἢ να ποροῦσιν ἐνάρετι καὶ ἀπὸ τῶρα ἢ ἔμποροσιν. ὅτι εἰὰ δὲ
 παύσιν ἀπὸ τῆς πονηρίας ἢ ἀδικίας, να κάμωσιν ἀγαθοεργίας, ἀπο-
 λέμεθα μετ' ἐμαῖς κείσιν τῷ Θεῷ, ἢ χαίρωσιν ζωῇ πρότκαιρον ἢ αἰώνιον, ἴδι-
 τὶ ὁ Θεὸς μᾶς ὀργίζεται. εἰ δὲ ἢ παύσιν ἀπὸ τῆς κακῆς ἢ μετανοήσιν,
 δὲ μᾶς σέλει ἢ αὐτὸς τιμωρίαν ἢ κάκωσιν καθὼς πρὸς τὸν Ἰερεμίαν ἔταξε,
 λέγωντας. „ Εἰ ἄπειρέψῃ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἀπὸ τῆς κακῆς αὐτῆς, θέλω μετα-
 η νοήσει ἢ ἐγὼ, να μὴ τῆς κάμω τῆς κάκωσιν ὅτῃ ἐμελέτσα. Ὁμοίως ἢ οἱ
 ἐνάρετι ὅτῃ δαλόωσι τῷ Θεῷ πολλὰς χρόνας, εἰὰ μεταμεληθῶσι καὶ ἴδωσιν
 ἀνάξιοι ἀμαρτάνοντες, ζημιώνονται Βασιλείαν τῆς ἐραῖον, ἢ δὲ τῆς δίδει τὰ
 ἀγαθὰ ὅτῃ τῆς ἔταξε, καθὼς πρὸς τὸν Ἰερεμίαν ἔταξε, λέγωντας. ἢ εἰὰ δὲ
 ἀκῶσιν τῆς φωνῆς μου, ἀλλὰ ἀμαρτήσιν, δὲ τῆς δίδω ἢ ἐγὼ τὰ ἀγαθὰ ὅτῃ
 ἐλάητα. Μετὰ ταῦτα τὰ δύο νεθετεῖ ἀμαρτωλὸς ἢ δικαίος ὁ Κύριος, ἴδι να μὴ
 πέσῃ οἱ κακοὶ εἰς ἀπόγνωσιν, παρρῶντες ὅτι δὲ ἔχεν συγχάρησιν, να ἴδωσιν
 σκληρότεροι. μήτε οἱ ἐνάρετι να ἀμελήσῃ, ἐλπίζοντες ὅτι βέβαια σώονται.
 Διὰ τὸτο λέγει, καὶ ἀπειλήσω ἢ φοβείσω, μὴ πέσῃ οἱ ἀμαρτωλοὶ εἰς ἀπό-
 γνωσιν, ἐπειδὴ ὡς οἱ Νινυῖται, ἢ πορεῖτε να λυθῶθῃτε μετ' ἐμαῖς ἢ
 εἰὰ δὲ πάλιν ὑποχεθῶ ἢ τῆς ἀγαθὰ, μὴ ἀμελήσῃτε τῆς ἀρετῆς ἢ
 τῆς ὑπόχεσιν να φανῆτε ἀνάξιοι, ὅτι δὲ σώσῃτε, ἀλλὰ ἢ τῆς ἀρετῆς τιμω-
 ρίαν λαμβανῆτε. ὅτι καθὼς ἀξίω τῆς ἀξίας ἢ ἐπιμελῆς θέλω μετ' ἐμαῖς,
 ἢ τῆς δίδω πλοσίαν ἀπέμειψῃ, ἔτω παιδῶ τῆς ἀμαρτωλὸς ὅτῃ δὲ ἄπειρέψῃσι,
 μετ' ἐμαῖς πολλὰς τιμωρίαν ἢ κόλασιν. Ἄς φοβηθῶσιν ἀγαπητοὶ, ἢ ἄς φερίωσιν ταῦτα
 ἀκῶντες, ἢ ἄς σπυδάσιν να φυλάττωσιν ἐπιμελῶς τὰ θεῖα προσάγματα.
 Καὶ ὅσοι δέσποκομεθα εἰς ἀμαρτίαν τινα, ἄς ἄπειρέψῃσιν πρὸς μετανοίαν μετ'
 νησείας, ἐλεημοσύνας ἢ δάκρυα. ὅσοι δὲ πάλιν εἶναι ἐνάρετι, ἄς ἀποσέχῃ
 ἐπιμελῶς να μὴ πέσῃσιν εἰς κροδοξίαν ἢ οἴσιν, ἢ ζημιωθῶσιν τὸν μισθὸν τῆ
 κόπῃ τῆς οἱ παλαίπρωοι. ὅτι χειρότερα κολάζεται ὅποιος κατορθώνει ἢ κῶνει
 παλωσῶς μετ' ἐπερηφανίαν ὁ ἀγνος, πρὸς ἐκεῖνος ὅτῃ ἀμαρτάνει ἢ ταπει-
 νώνεται. Ὅλοι λοιπὸν ἄς ἐπιμεληθῶσιν να φυλάξωσιν τὰς σατηεῖς ἐντολὰς
 τῆς Κυρίας. Ἄς ὑποδεχῶμεθα ξένους, πεινῶντας ἄς φερίωσιν, γυμνὰς ἄς ἐν-
 δύσωσιν. Ἄς ὑπομῆσιν ὅλας τὰς θλίψεις ὅτῃ μᾶς ἔλθωσιν ἀπὸ τῆς ἀσε-
 βείας, ἢ μὴ ἀποδώσιν τῆς ἀλλοίαν τῆς Πίσεώς μας, ἀπὸ μᾶς δώσῃ ἢ ἀπότ-
 καιρον θάνατον. ὅτι μετ' ἐμαῖς θλίψεις ἢ βασάνες κληρονομήσῃ ζωῇ αἰώνιον,
 ἢ μετ' ἐμαῖς λυπηρὰ ταῦτα ὅτῃ ὑπομῆσιν ἐδῶ πρὸς ἄρας, κληρονομήσῃ ἐκεῖνα
 τὰ ἀγαθὰ τὰ πανδοφρόσυνα ἢ χαρμόσυνα, να χαίρωμεθα πάντοτε μετ' ἐμαῖς ἄ-
 γνῆς εἰς τῆς Βασιλείαν ἐκεῖνῃ τῆς ἀνεκλάητον. Ἡς ἴδωσιν πάντας ἢ μᾶς ἐπιτυ-
 χῆσιν, χάριτι ἢ φιλανθρωπίᾳ τῆς Κυρίας ἢ μᾶς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς πρὸς πάντα
 δόξα, τιμὴ ἢ προσκυῖσιν σὺ τῷ Πατρὶ, ἢ Ἀγίῳ Πνεύματι, πάντοτε νῦν
 καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τῆς αἰῶνας τῆς αἰῶνας. ΑΜΗΝ.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

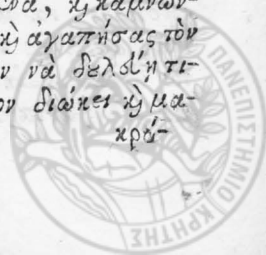
ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Δὲν εἶναι ἄλλο ἀνόμημα χειρότερον ἢ τὴν φιλαργυρίαν, καὶ ἄπο τῆς φιλαργυρίας δεινότερον. ὅτι αὐτὴ οἴκας ὀλοκλήρως κατέστρεψε, καὶ πολλὰς πόλεις κέκρεψε καὶ ἐχάλασεν ἄπο τῶν σεισμῶν, καὶ πολέμους πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκίνησε, καὶ ἀδελφὰς εἰς μάχην ἐπέθεκε, καὶ πατέρας καὶ τῶν τέκνων, καὶ πατρίαν καὶ τῶν γονέων εἰς πόλεμον ἤγαγε, καὶ τὴν ἡμερωτάτην φύσιν τῶν ἀνθρώπων ἐκατάσπασεν ἀρειωτέραν τῆς θείας. καὶ ἐφόνευσαν πολλοὶ τὰς συγγενεῖς καὶ φίλους τὰς δὲ τὴν φιλαργυρίαν τὰς, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, μυρία κακὰ καὶ ἀμέτρητα ἐνήργησεν αὐτὸ τὸ μιᾶρον καὶ ἄθεστον νόημα. Διὰ τὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος τῆς φιλαργυρίας ῥίζαν πάντων τῶν κακῶν ἀνόμασε, καὶ δευτέραν εἰδωλολαβείαν ἐκάλεσεν. ἐπειδὴ καταπίπτει τὰς ἀνθρώπους νὰ πισύουσιν εἰς τὰ ἀργύρια, καὶ νὰ μὴ ἔχον εἰς τὸν παντοδύναμον Θεὸν τὴν ἐλπίδα καὶ θάρρος τὰς. ὁμοίως καὶ οἱ εἰδωλολάβαι δὲ σέβονται τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ὡς μαροὶ καὶ ἀνόητοι, ἀλλὰ ἀνάξια κτίσματα, ποιῶσιν ὡς καὶ οἱ φιλάργυροι φιλοῦσι τὸν χρυσὸν ὑπὲρ τὸν Χριστόν, ἦσαν ἀγαπᾶσι ὡς ἡμιότιον τὰ ἀργύρια, ὡς τὸν Δεσπότην Χριστόν οἱ ἀχρηστοὶ καὶ κληρονόμοι τῆς πυρὸς τῆς κολάσεως. Ἀλλὰ ἀσπασάσωμεν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, καὶ ἀσπασάσωμεν ὅσον δυναμίδα, νὰ ξηλωσώμεν ἄπο τὰς ψυχὰς μας αὐτῆς τῆς δαιμονικῆς ῥίζας ὀλοκλήρας, δὲ νὰ φύγωμεν καὶ εἰς τὴν παρῶσαν ζωὴν ὅλα τὰ κακὰ ὅπως φησὶν ἀπ' αὐτῆς καὶ φυβῶμεν, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα νὰ λυβῶμεν ἄπο τῆς σατανικῆς τιμωρίας, καὶ ἀπελάττωτον κόλασιν. ἐπειδὴ καὶ ὁ πανάγαθος Κύριος, δὲ νὰ μᾶς λυβῶσιν ἄπο ταύτης τῆς φιλαργυρίας, μᾶς διδάσκει σήμερον μὲ ταῦτα τὰ ψυχοφιλῆ καὶ σωτήρια λόγια, ἕτω λέγοντας.

„ Ὁ λύχνος τῆς σώματος εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς. καὶ εἰ εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς σου ἀπλῆς καὶ ἀπονήρευτος, εἶναι φωτεινὸν ὅλον τὸ σῶμα σου. εἰ δὲ κακὸν καὶ ποιηρὸν τὸ ὀφθαλμὸς σου εἶναι, σκοτεινὸν εἶναι καὶ ὅλον τὸ σῶμα σου. λοιπὸν εἰ εἶναι τὸ φῶς σου σκότος, πόσον θέλει εἶναι τὸ σκότος σου; καὶ τὰ ἐξῆς. Οἰκονομοῦντες νὰ μᾶς ἐλάττωσιν ὁ Κύριος ἄπο τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, μάλιστα δὲ καὶ ἄπο τῆς ἀδικίας καὶ ἄπο ὅλα τὰ πάθη, μᾶς διδάσκει ποικίλως νὰ ἐχωμεν ἀκτῆμασιώδη, ἦσαν νὰ μὴ ἔχωμεν εἰς τὴν παρῶσαν ζωὴν τέτλη κτήματα καὶ κτήματα. καὶ μὲ πολλὰ ἁγία ἄλλα ἀδείγματα ὡς ἀδειξομεν τὰς πισύοντας, καὶ τὰς φίλους εἰς τὴν τῆς λεγομένην ὑπακοῆς καὶ ὁμολογίας. Ἐπειδὴ λοιπὸν μᾶς ἐδίδασκεν ἄπο τῆς ἀποστολῆς, νὰ μὴ θησαυρίζωμεν εἰς τὴν γῆν, ὅπως φησὶν ὅλα καὶ κλέπτονται, ἀλλὰ εἰς τὰς οὐρανὰς νὰ συσώζωμεν, ὅπως φησὶν οἱ θησαυροὶ ἀφθάρτοι καὶ ἀδαπαῖνοι πάντοτε, μᾶς διδάσκει πάλιν καὶ σήμερον μὲ ἄλλο ἁγία ἀδείγματα, λέγοντας. ὁ ὀφθαλμὸς εἶναι ὁ λύχνος τῆς σώματος, καὶ ὅ, τι ἐνέργειαν κά-

μνη εἰς τὸ κορμὶ τὸ ὀμμάτι, τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ὁ νῆς μας. καὶ καθὼς ὁ ὀφθαλμὸς ὅταν εἶναι ὑγιής, φωτίζει τὸ σῶμα, καὶ ὅταν εἶναι ἀδύνητος καὶ ἀρρώστος, σκοτίζει καὶ βλάπτειτο, ἔπο καὶ ὁ νῆς, εἰ μὴ εἶναι καθαρὸς, καὶ βλέπει μόνον πρὸς τὰ θεῖα καὶ δίκαια, καὶ ζηγορεῖ πρὸς ἐκεῖνα πάντοτε, προσδέχεται ἡ ψυχὴ ὑπὸ τὸν νῆν τὰς λαμπυροδότης, καὶ φωτίζεται καὶ καθαίρεται. εἰ δὲ καὶ ἀδωξασπῆ ὁ νῆς νὰ δοθῆ εἰς πονηρὰς καὶ ἀπόπτες ἐπιθυμίας, καὶ νὰ κρατηθῆ καὶ νὰ προσηλωθῆ εἰς τὴν φροντίδα τῶν χρημάτων, ἢ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν παδῶν, τυφλώνεται καὶ σκοτίζεται. Καὶ τότε ὅταν εἶναι ὁ νῆς σκοτεινός, καὶ ἡ ψυχὴ σκότος γίνεται, καὶ τὸ σῶμα χειρότερα. Ἐπὶ ὅποιος ἀρχεῖσσι καὶ ἀφανίσῃ τὸν νῆν μὲ τὴν προσάθειαν καὶ ἀγάπην ἀπεικονί τῶν ὑλικῶν παραγμάτων, καὶ νὰ τὸν σκοτίσῃ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν παδῶν, ἔσβυει καὶ ἐθόλωσεν ὅλας τὰς ἀράξεις εἰς τὴν παρεῖσαν ζωὴν, καὶ τὰς ἀφορμὰς τῆς σωτηρίας αὐτῆ ἐματαιώσῃ. Ἐπὶ τὸτο λέγει ὁ Κύριος, ὅτι εἰ μὴ τὸ φῶς ὅπερ ἔχεις εἶναι σκότος, τὸ σκότος πόσον; τίς τῶν, εἰ μὴ ὁ νῆς ὅπερ φωτίζει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά σου ἢ σκότος, ὅπότεν τυφλωθῆ μὲ τὴν φροντίδα τῶν χρημάτων καὶ κτημάτων, καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀτόπων παδῶν, πότω μαλλον θέλει σκοτιοθῆ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμά σου.

Διατί ὅπότεν σβειθῆ ὁ λυχνος τῆς ψυχῆς καὶ τὸ σῶματος, ἦγεν ὁ νῆς, ποίαν ἐλπίδα σωτηρίας ἔχει τότε ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος; Ὅσοι γὰρ ἔχουσιν εἰς τὸν Κόσμον ἔξουσίας καὶ ἀρχαῖς πνευματικαῖς καὶ κοσμικαῖς, ἦγεν Ἀρχιερεῖς, Γερεῖς, καὶ Ἡγέμενοι, καὶ λαϊκοὶ, Προεσῶτες, καὶ Ἀρχοντες, πρέπει νὰ εἶναι ὡς φῶς καὶ νῆς καθαρὸς, νὰ φωτίζῃσι καὶ νὰ ὀδηγῶν τὰς ἀνθρώπους πρὸς τὰ καλὰ καὶ σωτηρία, καὶ νὰ ἐπιμελῶνται νὰ τὰς δεφυλάττωσιν ἀβλαβεῖς ὑπὸ πάσης ἐπιβελῆς καὶ καιώσεως. εἰδὲ αὐτοὶ ἀγαπήσιν τὰς ἀδικίας, καὶ δελοῦσιν εἰς τὰς ἀρπαγαῖς καὶ πλειονεξίας, καὶ ἔχουσιν εἰς βραθυμίαν καὶ ἀμίλειαν, καὶ δεν φυλάττεν τὰ οφειλόμενα, τί νὰ πάθῃ ὁ ὑποκείμενος λαὸς. ὅπερ τὰς ὑποπέσεται, ὁ ἐποῖος μὴ βίας καὶ μόλις ἔρχεται πρὸς τὸ καλὸν μὲ τὴν ὀδηγίαν καὶ τὴν καλλιὴν καὶ ὀρθίω πολιτείαν τῆς ἀρχῆς καὶ ἔξουσίας τῶν Ποιμνίων καὶ Διδασκάλων τῶν; Οὕτω γὰρ καὶ οἱ ἅγιοι καὶ θεῖοι Ἀπόστολοι ἐπέστησαν ὀφθαλμοὶ καὶ φῶς εἰς ὅλα τὰ Κόσμου τὰ πέρατα, ἔπὶ τὸτο ἔλεγε πρὸς αὐτὰς, ἀγαγγέλλωντας τὰς ὁ Κύριος. εἰ μὴ εἰσεῖς ὅπερ εἶσε τὸ φῶς τὸ σῶματος, σαθῆτε καὶ δεν ἀδωξασπῆτε, ὅλον τὸ σῶμά τῶν Κόσμου φωτίζεται ἔπὶ μίσθους. εἰδὲ καὶ εἰσεῖς ὅπερ εἶσε τὸ ἄλας καὶ φῶς, μωρανθῆτε καὶ σκοτιοθῆτε, πόσον θέλει ἔχει τὸ σκότος, ἦγεν ὁ Κόσμος ὁ πλανημέλιος καὶ ἀγνωστος; Ὅ δὲ μέγας εἰς τὴν Θεολογίαν Γρηγόριος, ὁ θεῖος Πατὴρ καὶ σοφώτατος, λέγει ταῦτα πρὸς τὰς ἱεραμελικὰς Θεῶν. „ σὰς λέγω μέλιτα τοῖς τῶν Βήματος, νὰ μὴ εἶσε πρὸς αἰθεροὶ καὶ προσάται τὰ κακὰ, μήτε ὀφθαλμὸς σκοτεινός καὶ ἀρρώστος, ὅτι εἰ μὴ εἶναι τὸ φῶς τοῖστον, ποταπὸν καὶ πόσον τὸ σκότος; Οὐδεὶς δύναται δυοῖν κυρίοις δελοῦν. ἢ γὰρ τὸν εἶνα μισήσῃ, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσῃ, ἢ εἰς ἀντίθετον, καὶ τὰ ἕτερα καταφρονήσῃ. καὶ δύναται Θεῶν δελοῦν, καὶ Μαρμαρῶν. δεν δύναται τινὰς νὰ δελοῦν δύω αὐθεντίας, ὅπερ νὰ προσάσῃεν ἐναντία πράγματα, ἀλλὰ ὑπακούοντας τὸν εἶνα, καὶ κάμνωντας ὅλας τὰ θελήματα, καταφρονεῖ τὸν ἄλλον καὶ ἀλήθειαν, καὶ ἀγαπήσας τὸν εἶνα, εἰ ἀνάγκης μισήσῃ τὸν ἕτερον. ἀλλὰ μήτε εἶναι δυνατὸν νὰ δελοῦν τινὰς τὸ Θεῶν, καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὰ ἀργύρια. Ἐπὶ ἡ φιλαργυρία καὶ μόνον δῶκε καὶ μακρά-

κρύβει μὰς ὑπὸ τὸν Θεὸν, ἀλλὰ καὶ τῷ Μαρμαρινῷ ὑποτάσσει μὰς. Μαρμαρινῶς δὲ εἶναι ἡ ἀδικία, ἐπεὶδὴ τὰ ὑπερότερα ἀργύρια ὑπὸ ἀδικίας συνάσσονται, ἕκαστον εἶναι ἀδύνατον, νὰ δαλέῃ τὴ δικαίαν Θεῷ ὁ ἀδικός, ἐπεὶδὴ ἡ ἀδικία θέλει νὰ ἀρπάξῃ τὰ ξένα πράγματα, νὰ πορνύῃς, νὰ μοιχῶνῃς, νὰ μεθῶς, νὰ βυφῶς, καὶ νὰ συνάξῃς τὰ πρόσκαιρα. ὁ δὲ Θεὸς μὰς προσάσσει, νὰ δίδωμεν καὶ τὰ ἰδικά μὰς εἰς πτωχοὺς καὶ πένιτας ἕκαστην ἀγάπῃν τε. Καὶ ὑποτάσσει μὰς, νὰ σωφρονῶμεν, καὶ νὰ καταφρονῶμεν ὅλα τὰ πρόσκαιρα, τὴν δὲ ἀρετὴν νὰ ἀγαπῶμεν, νὰ τὴν τιμῶμεν καὶ νὰ τὴν κατορθῶμεν ὅσον δυνάμεθα. ἕκαστον ἀδύνατον εἶναι νὰ φιλιωθῶμεν μὲ τὸν Θεὸν ἕως δεισκόμεθα εἰς τὰ πάντα ὑποκείμενοι, καὶ προσκείμενοι εἰς τὰ ἔργα τῷ ποιητῇ Δαίμονος, ἀλλὰ ἕως δεισκόμεθα εἰς τὰ πάντα τῆς ἀδικίας καὶ φιλαργυρίας καὶ αἰτιμίας, ἐχθροὶ τῷ Θεῷ καὶ πολέμιοι εἴμεθα. Λοιπὸν ἅς ὑποβρίψωμεν τὸ βάρος τῆς πλιονεξίας, καὶ ἀδικίας, καὶ τῆς φιλαργυρίας, καὶ τὰ πάντα ἅς μισήσωμεν. Ἄς σκουπίσωμεν τὸν πλεόν, ὅσον δυνάμεθα, καὶ ἅς τὸν δάσωμεν εἰς τὴν πτωχὴν καὶ πένιταν ἕκαστην νὰ μὴν ἡ δικαιοσύνη μὰς πάντοτε. Κύριον δὲ τὸν Μαρμαρινῶν ἐκάλεσαν ὄχι ἕκαστην ἰδίαν φύσιν, ἀλλὰ ἕκαστην ὑποταγῆν ἐκείνων ὅπως τῷ δαλέῃσι πρόσκαιρα. καὶ τὴν κοιλίαν Θεὸν ἐκάλεσαν, ὄχι πῶς ἔχει δεσποτικὸν ἀξίωμα, ἀλλὰ ἕκαστην οἱ γαστρίμαργοι τῆς δαλέῃσι, καὶ ὡς Θεὸν εἰς αὐτὴν χεδὸν ὑποτάσσονται. ὅτι ἐκεῖ ὅπως σῦρε ἡ ἐπιθυμία τὸν ἄνθρωπον, καὶ εἰς τὸ πρᾶγμα ὅπως εἶναι δεδομένη ἡ καρδία τε, ἐκεῖνος ἔχει Θεὸν ὁ πανάθλιος. „ Διὰ τὸ λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγετε, καὶ τί πίετε, μὴ δὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσθητε. ἕκαστη μὰς μακρύνωσιν ὑπὸ τὸν Θεὸν τὰ ἀργύρια, μὰς προσάσσει νὰ μὴ μεριμνῶμεν ὁ Κύριος, μὴ δὲ νὰ βασανίζωμεθα καὶ νὰ τυραννῶμεθα ὑπὸ ταῖς φροντίδαις τῆς φιλαργυρίας, καὶ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις ἐπιθυμίαις τῆς ψυχοφθόρων παθῶν, πλὴν ἡ ψυχὴ ἔτε βῶγει, ἔτε πίνει ὀλότελα. Ἀλλὰ ταῦτα εἶπεν ὁ Κύριος καὶ τὴν κοιλίαν συνήθειαν, ἐπεὶδὴ μὲ τὴν βροτὴν δυνάμειν τὸ κορμὶ καθυπὸς, καὶ ἔτε συνίσταται, εἰς τὸ ὅποιον διακρατεῖται ἡ ψυχὴ καὶ σώζεται. καὶ εἰ μὴ δὴν φάγη ἡ σὰρξ, δὴν ἢ μὴν ἡ ψυχὴ εἰς αὐτὴν πολλὴν καιρὸν νὰ διαφυλάττεται. Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγετε, ἢ τί πίετε. Φανερόν δὲ εἶναι καὶ πρόδηλον, ὅτι χωρὶς τῆς ψυχῆς δὴν ἔσφεται ὁ ἄνθρωπος. ἐπεὶδὴ τὸ ἀπεδαμῶν σῶμα δὴν βῶγει, ἔτε πίνει, ἔτε κάμνει ἄλλῃ τινὶ ἐνέργειαν, μόνον τὸ ἐνδύσθησιν. ἀμὴν τὸ ζωντανὸν ὅπως ἔχει ψυχῆν, αὐτὸ ἔσφεται. Οὐ μόνον δὲ τὰ ἀργύρια, καὶ ὅλα τὰ ἰδέα καὶ ὑπολαυσικά τῷ Κόσμῳ μὰς προσάσσει νὰ καταφρονῶμεν ὁ Κύριος, ἀλλὰ μὴτε καὶ νὰ μεριμνῶμεν ἕκαστην ἀναγκαίαν βροτὴν τῷ σώματι. πλὴν δὴν μὰς ἐμποδίζει ὑπὸ τὸ ἐργόχειρον, ἐπεὶδὴ καὶ ὁ μακάριος Ἀπόστολος λέγει, νὰ μὴ βῶγη, ὅς τις δὴν δαλέῃ ἔτε ἐργάζεται. ἀλλὰ μόνον καλύει καὶ ἐμποδίζει μὰς ὑπὸ ταῖς ποικίλαις φροντίδαις τῷ Κόσμῳ, ἢ ὅποιαις μὰς κάμνει καὶ ἀμελῶμεν τὰ θεῖα καὶ ψυχοσωτήρια. Πρέπει λοιπὸν νὰ γαστρίωμεν, καὶ νὰ δαλέωμεν ἐμμέτρως, πᾶς εἶας καὶ τὴν ἰδίαν δυνάμιν. ἀλλὰ καὶ ἕκαστην σωτηρίαν τῆς ψυχῆς νὰ φροντίζωμεν μὲ πᾶσαν σπουδὴν καὶ θερμότητα, καὶ μόνον πρὸς τὸν Θεὸν νὰ ἐλπίζωμεν, ὅπως ἔσφει τὴν πεινῶνται, καὶ ἐμπιπτῶν ὑπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τὴν ζωὴν μὰς πλεσιοπάρουσα. „ Οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλείον ἔσφει

„ τῆς ἑσφῆς, καὶ τὸ σῶμα τῆ ἐνδύματος; ἦγεν ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ εἶναι τιμιώ-
 τερα τῆ σαώματος, καὶ αὐτὸ πάλιν ἀξιώτερον τῆ ἐνδύματος, ἐκείνος ὁ Ποιητὴς
 καὶ Πλάστης ὅπως μᾶς ἔδωκε τὰ μεγάλα, περὶ τῆ ψυχῆ καὶ τὸ σῶμα
 διέπλεσεν, αὐτὸς ὁ παντοδύναμος καὶ πανάγαθος θέλει μᾶς δώσει ἑσφᾶς καὶ
 ἐνδύματα. „ Εμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τῶ Οὐρανοῦ, ὅτι ἔσπεύρουν, ἐδὲ
 „ θειρίζουν, ἐδὲ εἰς ἀποθήκην σιωάζουσι, καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐρῶνός ἔ-
 „ φει αὐτά. ἔχ ὑμεῖς μᾶλλον αὐτῶ ἁφῆρετε; Τὰ πετεινὰ τῶ ἀέρος μᾶς ἐν-
 „ θυμίζει ὁ Κύριος, ἔχ νὰ ἀποδείξῃ πῶς εἰμῶδε ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἀσπ-
 „ τότεροι ἀπ' ἐκεῖνα καὶ ἀλογότεροι. καὶ ἔχ νὰ μᾶς κατακυβήσῃ μετὰ τὸ ὑπόδειγμα
 ἐκεῖνων, νὰ ἀφαινηθῶμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀποκησώμεν ἐκ προαιρέσεως τῆν ἀρε-
 τῆν ὅπως ἔχεν ἐκεῖνα ἐκ φύσεως, ἦγεν τὸ ἀμείωτον, νὰ μὴ φροντίζωμεν
 διὰ τῆν ζωοφορίαν μας, ἀλλὰ νὰ ἐλπίζωμεν εἰς αὐτὸν τὸν Κύριον. ὅστις
 καθὼς ἔφει αὐτὰ τὰ ἀτελέστατα σπυρίδια, ἔγω καὶ περὶ πότερον θέλει φρον-
 τίσει καὶ διὰ λόγου μας, ὅπως μᾶς ἐτίμητε τόσο μετὰ τὸ κατ' εἰκόνα αὐτῶ καὶ
 ὁμοίωσιν, ὅπως μᾶς ἔδωκε. Διὰ τῆτο καὶ ἐνθυμίζεμας τῆς ἀρχαίας ἐκείνης
 ἁφῆρωγῆς, ὅταν ἔφει τὸν Ἀδάμ, χωρὶς νὰ ἀέρῃ εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ
 τῶ ἔδιδεν ἡ γῆ ἀπὸ λόγου τῆς τὰ πρὸς ἑσφῆν ἁφῆρωγῆν. ἔφει δὲ τὰ πε-
 τεινὰ ὁ Θεὸς δίδωντάς τες φυσικῶν γνῶσιν, νὰ σιωάζεν ἑσφᾶς, νὰ ἔχεν τὴν
 κυβέρνησιν αὐτῶ νὰ ποροῦνται. „ Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν διώταται πο-
 „ θῆναι ὅτι τῆν ἡλικίαν αὐτῶ πῆχυν εἶνα; ἦγεν ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς μερι-
 „ μνῶντας, διώταται νὰ αὐξήσῃ τῆν ἡλικίαν καὶ εἶσιν τῆ σαώματος, νὰ γῆν
 ἀπὸ ὅσος εἶναι μίαν πῆχυν, ἢ καὶ μίαν παλάμην ὑψηλότερος; Μετὰ ταῦτα τὰ
 λόγια ἀποδείχει ὁ Κύριος, ὅτι τὸ σῶμα ὅπως φαίνεται πῶς αὐξάνει, δὲν
 αὐξάνει ἀπὸ τὴν ἑσφῆν, ἢ ἀπὸ ἄλλου ἐδικῆν μας προμήθειαν, ἀλλὰ ἀπὸ
 τὴν αὐτῶ θείαν χάριν καὶ πρόνοιαν. ἐπειδὴ δὲν διώταται τινὰς νὰ αὐξήσῃ
 τὴν ἡλικίαν τῆ σαώματος, ἔτε νὰ προμηθεύσῃ ἑσφῆν καὶ ἐνδύμα ἀπὸ λόγου τῆς,
 εἰμῶ Κυρίου ὁ Θεός. ὅτι εἰς ἐσα ἡμεῖς θαρρῶμεν πῶς ἐνεργῶμεν, δὲν κά-
 μνομεν τίποτα ἀπὸ λόγου μας, μόνον ἐκείνος τὰ τελειώνει, ὡς θέλει καὶ βέ-
 λεται. ἔχ τὶ ἐκείνης τῆς ὁρας, ὅπως ἔδωκεν ἐξ ἀρχῆς ὁ Κύριος, δὲν ἡμπο-
 ρεῖ τινὰς ἄνθρωπος νὰ τῆς αὐξήσῃ, ἢ νὰ τῆς σμικρῶν ὀλότελα. ἔτε αὐξάνει
 τὸ σῶμα ἢ πολυφαγία, ἔτε ποσῶς δυναμώνειτο, ἀλλὰ μάλιστα ἀδυνέστε-
 ρον τὸ κάμνει καὶ ἀχαμνότερον. Ὅλος ὁ βίος ἔτος λοιπὸν εἶναι γεμάτος κό-
 πης, ταλαιπωρίας καὶ κάκωσιν. καὶ καὶ μεριμνῶς, καὶ φροντίξης ταλαιπώρου
 ἀφῆρωπῆ, δὲν ἡμπορεῖς νὰ κατορθώσῃς τίποτα χωρὶς τῆ θείης θελήματος.
 Διὰ τὶ λοιπὸν πολυκοπιᾶς καὶ βασανίζεταί ἀκαίρα, καὶ καταδαπανᾶς τὴν
 ζῶνσιν εἰς ἀδύατα καὶ ἀναφῆλῶτα πράγματα; „ καὶ ἔχ τὸ ἐνδύμα τί με-
 „ ριμᾶτε; ἐκείνος ὅπως ἔδωκε τῆ σαώματος τὴν ἀσπίδαν καὶ τὴν μεγαλό-
 „ τητα, αὐτὸς ἔχει καὶ ἔχ τὸ ἐνδύμα τὴν φροντίδα καὶ πρόνοιαν. „ Καταμάθετε
 „ τὰ κείνα τῶ ἀρεῶ πῶς αὐξάνει, ἔ κοπιᾶ, ἐδὲ νῆθει. λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι
 „ ἐδὲ Σολομῶν περὶ βάλετο ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτῶ, ὡς ἐν τῆτον. ἦγου, ἢ
 „ ἰδοτε καὶ καταλάβετε πόσῶν ὁμορφίαν καὶ ἀραιότητα ἔχουσι τὰ λευκά, ὅπως
 „ δὲν κοπιᾶζεν νὰ κλάσεν, νὰ κάμνεν ἐνδύματι νὰ φορέσῃσι, καὶ ὁ Κύριος πῶς
 „ σολίζει ποσῶτον ὁμορφα, ὅπως μὴδὲ ὁ βασιλεὺς Σολομῶν ἐνδύετο τόσο, ὅ-
 „ ὅσον εἶνα κείνον, εἰς ὅλλω τὴν δόξαν τῆς. Οὐ μόνον μετὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς πε-
 τεινῶν

τεινῶν μᾶς ὡδαινᾶ εἰς ἀμειμνήσιαν ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ ἅπὸ τῶ κείνα ὅτῃ ποσῶν ταχέως μαραινόνται, ὅτι εἰὰ ἐκεῖνα ὅτῃ δὴ κάμνον χρείαν τι νὰ, ἐκαλλώπισε πόσον καὶ τὰ ἐτόλισε, πόσω μᾶλλον θέλει φροντίζει τὴν χρείαν τῆ ἰμαρτίαν μας; Ἀλλὰ εἰὰ καὶ ἡμεῖς μειμνῶμεν καὶ ἀτάκτως ἀπαδά- ζωμεν, δὴν θέλωμεν διωχθῆ νὰ καλλωπιζώμεν αἰσᾶ ἕνα λελέδιον ἀρη- στον. ἐπειδὴ καὶ μήτε ὁ πλεσιώτατος Σολομών, ὁ φρονιμώτερος καὶ βυφιλότε- ρος, μὲ ὅλλω τὴν δόξαν τῆς Βασιλείας τε, δὴν ἐδωθή νὰ ἐνδύθῃ πόσον ἀμορφα αἰσᾶ ἕνα κείνον ἀμάρων. „ Εἰὰ γὼν τὸν χόρτον τῆ χαραφίς, „ ὅτῃ σήμερον εἶναι καὶ ἀνελον ξυρύνεται. καὶ εἰς τὸν φερνον τὸν κάκωσι, ἐν „ δὴναι ὁ Κύριος, πόσω μᾶλλον θέλει φροντίζει νὰ ἐνδύθῃ εἰσᾶς ὀλιγόπι- „ σοι; Ἀπὸ τῶτο μωδᾶνωμεν ὅτι δὴν πρέπει νὰ φροντίζωμεν καλλωπίσματα, ἔτε νὰ φορῶμεν πολύτιμα ἰμάτια καὶ ἐνδύματα ἀμορφα. ὅτι ὅποιος καλλω- πίζεται, εἶναι χόρτος. ἔτῃ τῶτο, „ Πᾶς ἀνθρωπος χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀν- „ θρώπῃ, ὡς ἀνθος χόρτος. ἐξηραίνῃ ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἀνθος ἐξήτεισεν. Ἡ- μᾶς δὲ εἶπε τῆς λογικῆς, εἰς τῆς ὁποῖας ψυχῶ καὶ σῶμα διέπλασε, νὰ μὴ καλλωπιζώμεθα σαρκικῶς, ἀλλὰ ψυχικῶς νὰ γυῶμεθα ὡραῖοι καὶ πάνκα- λοι, ὅτι ἐκεῖνοι ὅτῃ καὶ σάρκα καλλωπίζονται, φρονῶσι τὰ τῆς σαρκὸς ὡς ἀφρονες, οἱ δὲ καὶ πνεῦμα καλλωπίζόμενοι, φρονῶσι πνευματικᾶ ὡς φρόνι- μοι. Ὅσοι δὲ φροντίζεν καὶ μειμνῶσι ἔτῃ τὴν σάρκα, εἶναι ὀλιγόπιστοι καὶ μικρόψυχοι, ὅτι εἰὰ εἶχασι τελείαν πίσιν εἰς τὸν Θεόν, δὴν ἐμειμνῶσαν νὰ ἔχεν πόσω φοντίδα καὶ εἰνοιαν ἔτῃ τὸ σῶμα τὸ σκληνικόβρωτον. „ Μὴ ἐν μειμνήσητε, λέγοντες τί φάγωμεν; ἢ τί πῖωμεν; ἢ τί ὡεμβαλώμε- θα; πάντα γὼ πάντα τὰ ἔδνη ἐπιζητήσι. δὴν μᾶς ἐμποδίζει ὁ Κύριος, ἔτε λέγει νὰ μὴ φάγωμεν, ἔτε νὰ πῖωμεν ὀλότελα, ἔτε νὰ φροντίζωμεν τὰ ἀνεγκῶκα ἰμάτια, ἀλλὰ τὴν πολλῶν καὶ ἀτακτον μειμνῶν κωλύει, ὡς ψυ- χοβλαβῆ καὶ ἀφροπον, καὶ τὴν βυφίω καὶ ὕβριν, καὶ τὴν πολλῶν ἔτῃ ταῦτα φροντίδα, ὅτῃ ἔχεν τῆς ἀσωτέτοι πλέσιμοι, ὅτῃ λέγειν ἀφ ἐσπέρας, τί νὰ φάγωμεν ἀνελον, καὶ δὴν ἔχεν χεῖρον ἀλλῶν εἰνοιαν, πάρξ τί νὰ φάγην ὡς κοιλιόδελοι. „ Οἱ δὲ γὼ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐραῖος, ὅτι χηίτετε τέτων ἀπᾶτων. „ Ζητεῖτε δὲ πρῶτων τὴν Βασιλείαν τῆ Θεῶ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτῆ, καὶ „ ταῦτα πρῶσεθήσεται ὑμῖν, τετέσι, ἰξέρει ὁ Πατὴρ σας ὁ ἐραῖος, ὅτι χεῖαζῶτε βροῦά; καὶ ἐνδύματα, καὶ δὴν πρέπει νὰ τῆ τῆ ζητήτε, ἀλλὰ πρῶτον ἅπὸ ὅλα νὰ ζητήτε τὴν Βασιλείαν, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτῆ, τὰ δὲ ἀνεγκ- κῶκα τῆ σώματος ἐκεῖνος σας τὰ δίδει, χωρὶς νὰ τῆ τῆ ζητήσετε. Βασιλεία Θεῶ εἶναι τῆ κᾶλων ἐκεῖνων καὶ αἰωνίαν αγαθῶν καὶ ἀπόλαυσις, τὴν ὁποῖαν κληρονομεῖ πᾶς ἕνας ἔτῃ μέσω τῆς δικαιοσύνης καὶ πίσεως. Ὅς τις ἐν ζητῆ τὰ πνευματικᾶ, λαμβανῆ καὶ τὰ σωματικᾶ. ἅπὸ τὸν Δεσπότην ἔτῃ τὴν φιλο- τιμίαν αὐτῆ καὶ πολλῶν αγαθῶν. „ Μὴ ἐν μειμνήσητε εἰς τὴν ἀνελον, ἢ „ γὼ ἀνελον μειμνήσει τὰ εἰαυτῆς. ἀρετὸν τῆ ἡμέρα ἢ κακία αὐτῆς. Κα- „ κίαν ἡμέρας, λέγει τὴν σωτῆρῶν καὶ κάκωσι ὅτῃ ἔχομεν οἱ ἀνθρωποι, καὶ τὴν ἐνοχωρίαν, ὅτῃ μᾶς ἔρχεται ἅπὸ ταῖς λύπαις καὶ θλίψεις, ὅτῃ ἔχομεν καθημερῶσιον. ἦτοι ἀρετῆ μας ἢ σημερῶν φροντίς τῆ βίης καὶ μείμνα- εἰ δὲ μειμνῶμεν ὡε τὴν ἀνελον, πότε νὰ χολάσωμεν ἅπὸ ταῖς φροντίδες, μὲ ταῖς ὁποῖας βασανίζόμεθα πάντοτε, καὶ δὴν ἀδεύζωμεν νὰ δειλύσωμεν τῆ Θεῶ.

τῶ Θεῷ ἢ Σωτῆρός μας; Ὡς τῆς αἰαθησίας ἢ ἀγνωσίας μας. πῶς δὲν ἐπιμε-
λέμεθα τὴν ψυχὴν ὁλοτελα ὡς ἀνόητοι, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸ σῶμα φροντίζομεν ὡς
κτῆνη ἄλογα ἢ ἀσωίετα; μάλιστα δὲ ἢ αὐτῶ τῶ κτηνῶν ἢ ἀλόγων πολλάκις
φαινόμεθα ἀλογώτεροι, φροντίζοντες ἢ μεριμνῶντες ὑπὲρ τῆν χεῖρην ἀπειρα
παράγματα διὰ τὸ σῶμα τὸ φθαρτὸν ἢ ἐπικνηρον. ἢ διὰ τὴν ψυχὴν τὴν ἐράσιον
ἢ αἰδιον ποσῶς δὲν ἐπιμελέμεθα πάποτε, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸ σκωληκόβρωτον
σῶμα φροντίζομεν, ἢ γίνεται τὸ φῶς μας σκοτός, καθὼς ἀναφέραμεν ἀνωθεν.
Ἀμὴ ὅταν βλέπωμεν εἰς τὰ δίκαια ἢ ἀπειροντα παράγματα, νὰ φυλάττωμεν τὰ
θεῖα ἀπειραγματα, τότε εἶναι ὁ νῦν ἢ ἡ ψυχὴ καθαρὰ. τότε γίνεται ἐκεῖνο
ὅπερ λέγει ἡ θεῖα Γραφή, πῶς τῶ σοφῶ ἢ φρονίμω ἀνθρώπω τὰ ὄμματα εἶναι
εἰς τὸ κεφάλι τῆς. Καὶ ἀγαθὰ ἢ οἱ ἀγνωστοὶ ἢ τὰ κτῆνη νὰ ἔχον εἰς τὰς κεφαλὰς
τῆς τὰ ὄμματα, ὅμως ἐδῶ χροικᾶται διὰ τὰς κυριώτερας δυνάμεις, καθὼς λέ-
γει ὁ Νύσσης Γρηγόριος, τῆτεςι τὸν νῦν ἢ τὴν διάνοιαν. τὰ ὅποια ὄμματα δὲν
ἔχον τὰ ἄλογα ζῶα, ἔτε οἱ ἀγνωστοὶ ἀνθρώποι, διὰ τὴν τὰ ἐλλεισαν μὲ τὸ θε-
λημάτῆς, ἢ ἔβῆχον ἐκασίως εἰς τὴν ἀπώλειαν. μόνον οἱ σοφοὶ τὰ ἔχον, ὡς φρο-
νίμοι, ἢ θεραπεύον εἰς τὸ φῶς σοφώτητα, διὰ νὰ φαίνωνται τὰ καλὰ τῆς ἔργα,
νὰ δοξάζεται δι' αὐτῶ ὁ Κύριος. Ὅστις λοιπὸν ἔχει καθαρὰ τὰ ὄμματα, ἢ ἔχον
τὸν νῦν ἢ διάνοιαν, περιττὰ τῆτε τῆν πλατείαν τῆς ζωῆς θάλασσαν χωρὲς κύ-
ματα, ἔτε εἰς τὰς ἐπιτυχίας αὐτῆς ὑπερηφανύεται, ἔτε νικᾶται εἰς τὰς θλίψεις
τῆς, ἀλλὰ τὰ ἔχει πάνποτε συκαυμῆκα πρὸς τὸν Δεσπότην Χεῖρὸν τὸν νοητὸν τῆς δι-
καιοσύνης Ἡλίου, διὰ τὸν ὅποϊον φωτίζεται, ἢ δὲν σκοπιᾶπτει, ἔτε πίπτει πῶ-
ποτε. Οὕτως εἶναι λοιπὸν τῶ σοφῶ ἢ φρονίμω εἰς τὴν κεφαλῶν τὰ ὄμματα. ἢ
πάλιν νὰ τὸ εἰπῶμεν ἢ μὲ ὑψηλότεραν σύννοιαν, ὅποταν ἔχη τινὰς τὰ ὄμματα
εἰς τὸν Χεῖρὸν, ὅστις εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ζητᾶ πάνποτε ἀπ' αὐ-
τὸν τὸν Χεῖρὸν ὁδηγίαν ἢ βοήθειαν, γίνεται ὑψηλότερος παντὸς κακῶ τῆς παρῆ-
σης ζωῆς, μὲ τὸ νὰ εἶναι περιωμῆμος ἄσων εἰς μίαν ἀγκυραν, ἢ εἰς σῶα πύργον
ὑψηλὸν ἢ ἔχον τὸν Χεῖρὸν, εἰς τὸν ὅποϊον ἔχει τὰ ὄμματα πάνποτε. ἢ ἔπος ἢ μ-
πορεῖ νὰ λέγη μὲ τὸν Προφήτην. Προωρῶμεν τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου. ἢ, οἱ
ὀφθαλμοί μου διεσπᾶντες πρὸς τὸν Κύριον. ἢ, πρὸς σὲ ἦρα τῆς ὀφθαλμῶς μου. ἢ
ἀλλὰ πολλά, ὅπερ λέγει ἡ θεῖα Γραφή. Ἀμὴ ὁ ἀγνωστος ἢ ἀμαρτωλὸς δὲν ἔ-
χει εἰς τὸν Χεῖρὸν τὰ ὄμματα, ἀλλὰ εἰς τὰ κακά τῆς θελήματα. διὰ τὸ δὲν
ἢ ἔπος ἢ μ-
πορεῖ νὰ εἶναι μὲ τὸν Χριστὸν. διὰ τὴν τὴν κωνιᾶ φωτὶ πρὸς σκοτός; ἢ ποῖα
συμφωνία Χεῖρῶ πρὸς Βελίαν; καὶ πάλιν, εἰς τὴν κεφαλῶν τῶ σοφῶ εἶναι τὰ
ὄμματα ὅταν σκοπῶσιν τὰ ὑψηλὰ ἢ ἐραῖα, ἢ ὄχι τὰ γῆινα. Καὶ τῆτο εἶναι,
ὅπερ λέγει ὁ Παῦλος. Εἰ σιωπηρέθητε τῶ Χεῖρῶ, τὰ ἀνω ζητεῖτε, ἢ ὁ Χριστὸς
ἔσιν. ἢ ἔχον ἐὰν ἀνεσῆθητε μὲ τὸν Χριστὸν, ἢ θέλετε νὰ εἰσεῖ μετ' αὐτῶ, τὰ ἀνω
ζητεῖτε, ἐκεῖ ὅπερ εἶναι ὁ Χεῖρὸς. ἢ τῆτο δείχνει φανερὰ τῶ ἀνθρώπω ἢ πλά-
σις ἢ σῆτες ὀρθιος, ἐπειδὴ σῆκει ὀρθός, διὰ νὰ βλέπη ἐπάνω πρὸς τὸν Θεόν,
ἢ ὄχι νὰ κοιτάζῃ κάτω τὰ γῆινα, ὡς τὰ ζῶα τὰ ἄλογα, ὅπερ βλέπεν μόνον
τῆν γῆν, πρὸς τῆν ὅποϊαν εἶναι τὸ τέλος τῆς. Σὺ δὲ ὡ ἀνθρώπε, σοχαζῆ ἢ
φαντάζε τὰ ἐραῖα εἰς τὰ ὅποια εἶναι τὸ τέλος σου. Μὴν δέσκεισαι εἰς τὸ σκο-
τός, ἢ ἔχον εἰς τῆν ἀμαρτίαν. μὴν ὑπακῆς τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα, νὰ μὴν
ὑπάγῃς εἰς τῆν ἀπώλειαν. ὅτι καθὼς ἡ ψυχὴ ἐπιθυμᾶ ἐκεῖνο ὅπερ τὸ κορμὶ
δὲν ὀρέγεται, ἔπος ἢ τὸ σῶμα ἐπιθυμᾶ ὅλα τὰ ψυχαβλαβῆ ἢ ὀλέθρια, ἢ ἔχον

νὰ πολυφάγη, νὰ πίνη, νὰ κοιμηθῆ, νὰ ἐνδυθῆ μαλακὰ ἢ εὐμορφα, ἢ δὲ
 ψυχὴ ποθεῖ τὰ ἐναντία, ἤγεν νηστείαν, ἀρτυρίαν, στυγερὰν, καὶ ἄλλα
 παρόμοια. Ἐὰν ἐν ὀρέγεσσι τὸ φῶς, μὴ φελοπατῆς εἰς τὸ σκότος, ἤγεν μὴ
 ἀμαρτάνης, ὅτι ὅσοι ἀκολυθῶσι τῷ ἀμαρτάνῃ πηγαίνων εἰς τὸ σκότος τὸ
 πικρότατο. Ὅπου λοιπὸν ὁπιστραφῆ ἡ ψυχὴ, ἢ γυρίσῃ πρὸς τὰ κοσμικὰ
 ἢ σαρκικὰ φρονήματα, τότε σκοτίζεται ἢ γίνεται τὸ φῶς σκότος, ἢ τὸ σκό-
 τος φελοπότερον. Διότι ὅσον σιμῶνει τινὰς πρὸς τὸ φῶς, τόσο φωτίζεται,
 ἢ ὅσον πλησιάζει τῆς ἀμαρτίας, τοσῶτον σκοτίζεται. Ἡ ψυχὴ λοιπὸν ὅσον
 εἶναι εἰς τὸν Θεὸν σιμώτερα, τοσῶτον φωτίζεται, ἢ ὅσον μακρυβέει ἀπὸ τοῦ
 ἀρετικῶ σκοτίζεται. Ἄς φύγαμην ἐν τὰς αἰτίας ἢ ἀφορμὰς τῆς σκότους, ἤγεν
 τὰς ἀμαρτίας, ὅτι αὐταῖς μᾶς μακρυβέει ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ μᾶς προξενεῖ
 αἰώνιον σκότος ἢ ἀδέρμαντον τάρταρον. Μὴ ζητῶμην τῷ Θεῷ ὑδαμίρᾳ ἢ φθει-
 ροῦμα πράγματα, ἀλλὰ τῷ Βασιλείαν αὐτῆς τῷ ὑραίνον, ἕξ νὰ ἠρώμην
 αὐτῆς κληρονομία αἰώνιας. ἢ τότε κληρονομήμην τῷ Βασιλείαν τῆς, ὅταν αὐτῆ
 μιμηθῶμην τὸν ἀμνησίκακον, καθὼς ὁ Ἀπέστολόσ τε μᾶς νυθετεῖ, ἔπω λέγον-
 τας. Γίνεθε μιμηταὶ τῷ Θεῷ, ὡς τέκνα ἀγαπητὰ, καὶ φελοπατεῖτε με ἀγά-
 πῳ, καθὼς ἢ ὁ Χριστὸς μᾶς ἠγάπησε, ἢ παρεδόθη εἰς θάνατον ὁ ἀδαί-
 ατος, ἕξ νὰ μᾶς λυθῶσῃ ἀπὸ τοῦ θάνατον. Ὡς τῆς ἀμελείας ἢ ἀσπλαγχτίας
 μᾶς, πῶς ἐκατασῆθημην τὸν καιρὸν τῆτον οἱ δέιλαιοι, νὰ μὴ ἔχωμην πο-
 σῶς ἀγάπῳ, ἔτε ὁμόνοιαν. Τίς ἀπὸ ἡμᾶς ἕξ τὸν πλησίον ἐκακοπάθησε;
 πῶς δέισκεται ποσῶς φιλανθρωπία, ἢ ἀσπλαγχτία εἰς τῆ λόγῳ μᾶς; σή-
 μερον ἐπλήρωθη ἐκείνο τὸ προφητικὸν ἢ ἐλεεινότερον λόγιον. Πάντες ἐξέκλι-
 ναν, ἅμα ἠχρειώθησαν. ἐκ ἔσι ποιῶν χρηστότητα, ἐκ ἔσιν ἕως οὐδός. Ὅλοι
 ἐδόθημην εἰς τῷ μιαραῦ φιλαργυρίαν, ἢ εἰς τῷ δαιμονικῷ μισανθρωπίαν.
 ὅλοι εἰς τὰ πάθη τῆς ἀτιμίας ἢ βδελυείας ἐπέσαιμην, ἢ αἰχρῶς ἐβορβορώ-
 τημην. ὅλοι εἶμεθα γεμάτοι πονηρίας, ἀδικίας, κακίας, φθόνου, πλεονε-
 ξίας, φόνου, εἰδος, καταλαλιάς, ἢ ὕβρεως. Ὅλοι ἐξεκλίναμην, ἢ ἠχρειώ-
 τημην, ἕξ τῆτο καὶ ὁ Θεὸς ἀπέσρεψεν ἀπὸ ἡμᾶς τὸ ἅγιον αὐτῆ πρόσωπον,
 ἢ μᾶς ἐπῆξάδωσεν εἰς τὰ ἔθνη, ἢ ἐσκλαβώθημην. ἢ μᾶς ἔρχονται τόσαις
 παιδῶδες, πείναις, δίψαις, ἀρρώστιας, ἢ ἄλλοι κίνδυνοι, ἢ ἄωροι θάνα-
 τοι, τὰ ὅποια διὰ τὰς ἀμαρτίας ἔρχονται. Λοιπὸν ἄς ὁπιστραφῶμην πρὸς τὸν
 πανοικτίρμονα Θεὸν με δάκρυα, διὰ νὰ γῆν ἢ αὐτὸς πρὸς τῆ λόγῳ μᾶς ἴλεως.
 ἄς αγωνιθῶμην, καὶ ἄς σπασθῶμην, νὰ φυλάξωμην τὰς ἐντολάς τῆ Κυρίας,
 φροντίζοντες διὰ τῷ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μᾶς. Ἄς μισήσωμην τὰ πονηρὰ
 ἔργα τῆς σκότους, καὶ ἄς δράσωμην εἰς τὸ φῶς τὸ χαρμῶσιμον, τὸ ὅποῖον εἶ-
 ναι ὁ Δεσπότης Χριστὸς ὁ γλυκὺς καὶ παμπόθητος, διὰ νὰ μᾶς λυθῶσῃ τῆ
 σκοτεινῆ πυρός τῆς κολάσεως, καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ἐκείνη τῆ αἰσῶτερον φωτός
 τῆς ἀφράσε ἀγαλλιάσεως, νὰ σπασθῶμην ἀπὸ πάντων τῆς δικαίων αἰεῖ
 ἢ πάντοτε ἐν αὐτῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς ἄρεπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσ-
 κυῖσις σὺ τῷ ἀνάρχῳ αὐτῆ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ Πνέματι, πάντοτε
 νῦν καὶ αἰεῖ, καὶ εἰς τῆς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

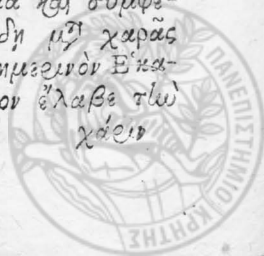

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Τ Ο Υ Μ Α Τ Θ Α Ι Ο Υ .

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ .

ΔΕν είναι ισχυρότερον ἢ δυνατώτερον ἄλλα ἐδὸν, ὡσπερ τὴν καθαρὰν Πίσιν
 τὴν ἀδίστακτον ἢ ἀναμφίβολον, ἔτε κραταιώτερον τῆς πρὸς Θεὸν ἐλπίδος
 καὶ πίσεως . ὅτι ὅποιος πισθεὶ ὀρθὰ καὶ ἀδίστακτα, ἔχει πρὸς τὸν Θεὸν
 παρρησίαν πολλὴν ἢ ἀεικίαςον . ἢ προσερχόμενος αὐτῷ μὲ θάρρος, λαμβά-
 νει ὅσα ζητήσει πρὸς τὸ συμφέρον τε . Εἰς τὴν Πίσιν ζωσιν οἱ δίκαιοι, καὶ τὸν
 Προφήτην . Ο δίκαιος ἐν Πίσει ζῆσται . χωρὶς τῆς Πίσεως δὲν δύναται νὰ
 διαρρήσῃ τῷ Θεῷ ὁ ἄνθρωπος . Αὐτὴν τὴν εἰς Θεὸν Πίσιν λέγουσι μητέρα τῶν
 ἀρετῶν, ἢ ἀρχὴν αὐτῶν, ἢ τέλος πληρέσατον . Μετ' αὐτὴν τὴν Πίσιν ἐδικαιώθη
 ὁ προπάτωρ ἡμῶν Ἀβραάμ, ἢ μεγάλος Πατριάρχης, καὶ τὸ εἰρημλῆρον . Εἰχέτο,
 „ ὅπισθεν Ἀβραάμ τῷ Θεῷ, ἢ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην . Διὰ τῆς Πί-
 σεως ὁ αὐτὸς Ἀβραάμ εἰς τὸ γῆρας τε ἀπὸ ἄγονον μήτραν τὴν Ἰσαὰκ ἐβλάστησε,
 ἢ ἔγενε Πατὴρ πολλῶν ἐθνῶν, καὶ τὴν θείαν ἐκείνην παρρησίαν . Προσελθῆσα
 ἢ σειρά Ἀἴνα τῷ Θεῷ μὲ πίσεως, ἢ θερμῶς τῶν ἀδικαλέσασα, ἐλυθῆ-
 θη ἀπὸ τὸ ὄνειδος τῆς σειρώσεως . ἢ ἐθήνησε τὸν μέγαν Σαμεὴλ, τὸν ὅποιον
 τῷ δοτῆρι ἢ Σατῆρι Θεῷ ἀφίρωσι, καθὼς ἔταξε . ἢ ἀπλῶς εἶπεν, (ὅχι νὰ
 μὴ πολυλογεῖται) ὅποιος ἔχει Πίσιν, δεισκει τὸν Κύριον ἴλεων, ἢ τῷ δίδει
 τὸ ζήτημα, καθὼς αὐτὸς ἄριστον, ἔτω λέγωντας . „ Ο ποίων κέλιμα, ἢ ζιτῶν
 „ πίσιν, ἴλεως ἔσομαι αὐτῷ . Ἀς σπαδάσμεν ἔν ἢ ἡμεῖς ἀδελφοί, νὰ ἀπο-
 κήσωμεν αὐτὴν τὴν Πίσιν ἐξ ὅλης καρδίας μας . καὶ ἄς μιμηθῶμεν ἐκείνας
 ὅπῃ ἐπορόκοσαν, ἢ διπρέσσαν τῷ Θεῷ ὅχι Πίσεως, ὅχι νὰ ἴσῃ ἢ πρὸς ἡμᾶς
 βουθός ἢ ἐλεήμων ὁ Κύριος . „ Πίσειτον, γάρψοι τῷ Κυρίῳ, ἢ ὁ Θεὸς αὐ-
 „ τὴν ἰλήψεται . Καὶ ἔ μόνον μᾶς θέλει δεξάται ἴσια μετ' ἐκείνας, ὅπῃ τῷ
 διπρέσσαν, ἀλλὰ ἢ ζωὴν θέλει μᾶς χάρισει αἰώνιον ἢ ὅτα ἄλλα τῷ ζιτῶν-
 μῳ, ἀναμφίβολως λαμβάνομεν, ἐὰν προσέλθωμεν αὐτῷ μὲ Πίσεως . ἢ μά-
 λιστα ὅταν ζιτῶμεν εὐλογα καὶ δίκαια πράγματα, ὅπῃ νὰ μὴ εἶναι ἐναντία
 τῷ θεῷ αὐτῷ θελήματος, ἀλλὰ ὅσα εἶναι ἄξια καὶ ὑπεύοντα . ἐπειδὴ αὐ-
 τὸς εἶπε ταῦτα . „ Αἰτεῖτε καὶ ἔ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖτε . ἢ γὰρ κα-
 „ μίαν φοράν ζητετε κακὰ ἢ ἄσπετα πράγματα, ὅχι τῶν δὲν τὰ λαμβάνε-
 „ τε . Καὶ πάλιν λέγει ταῦτα εἰς τὸ ἱερόν Ευαγγέλιον . „ Ζητετε νὰ σᾶς δι-
 „ δωσι, γυροῦτε νὰ δεῖσκητε, κρέτε νὰ σᾶς ἀνοίγασιν . ὅτι ὅποιος γυ-
 „ ροῦει δεῖσκει, ὅποιος ζητᾷ τῷ δίδωσι, ἢ ὅστις κρέει τῷ ἀνοίγασιν . Ἀς
 προσερχώμεθα λοιπὸν μὲ Πίσεως, ἢ ἄς ζιτῶμεν τῷ Θεῷ δίκαια καὶ συμφέ-
 ροντα, ἐὰν θέλωμεν νὰ μὴ μᾶς ἀδικήσῃ, ἀλλὰ νὰ μᾶς δίδῃ μὲ χάρας
 τὰ αἰτήματα, καθὼς ἢμπορεῖ πᾶς ὄσας νὰ πισωθῇ ἀπὸ τὸν σημεῖον Ἐκα-
 πόνταρχον . ὅστις ὅχι πρὸς ἡλθε μὲ Πίσιν ἀνοῖξτον, ἔ μόνον ἔλαβε τὴν
 χεῖν

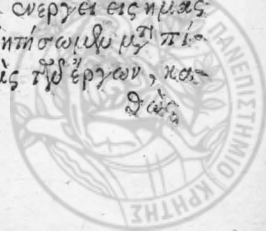
χάειν ὅπῃ ἐζήτησεν, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἔπαινον τῷ ἔδωκεν ὁ Κύριος, καὶ τοσῶτον ἐνάπιον πάντων τῶν ἐγκωμιάσεν ὡς πιστότατον, καὶ ὑπὸ ὅλης τῆς Ἰουδαίας τὸν ἐσποτίμησε, μετ' ὅλον ὅπῃ ἦτον αἰλόφυλος. Ἀκούσατε ἔν' αὐτὰ τὰ διαγρηλικὰ λόγια, νὰ πισωθῆτε τὴν ὑπόθεσιν καλλιτέρα.

„ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καθὼς εἰσηλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναεὺν, ἦλθε πρὸς αὐτὸν εὐαγγελιστὴς ἑκατοντάρχος, ἀσθακαλωνίτης αὐτὸν, καὶ λέγωντας. ὁ δῆλός μου κείνεται εἰς τὸ σῶντι ἀσθαλυτικὸς, δεινῶς βασανίζομαι. Θέλωντας ὁ Χριστὸς νὰ διδάξῃ τὰς Μαθητὰς, ἀναχωρεῖ εἰς τὸ ὄρος, παιδίζωντας καὶ ἡμᾶς νὰ φέρωμεν ὑπὸ τῆς δουρυβῆς καὶ σύγχυσις ὅταν διδάσκωμεν. Καὶ ἔτι νὰ μὴ ἐμποδίσωσι τὴν διδασκαλίαν ἐκεῖνοι ὅπῃ εἶχασιν τὰς ἀρρώστιας, δὲν τὰς ἤφεραν ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος, νὰ τὰς ἰαθῶσιν ὁ Κύριος. Ὑστερον δὲ ἀφ' οὗ ἐδίδασκε καὶ παρέδωκε τοῖς Μαθηταῖς τὰς θεωρητικὰς ἐπιτολάς τε, καὶ τὰς ἐφανερώσεως τὰ θαυμασὰ καὶ ἐξαισιά τε μυστήρια, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς ὄχλοις τὰ χρειάζομενα καὶ σωτήρια, ὅτε καταβαίνωντας ὑπὸ τὸ ὄρος, τὴν ὑπλήτισεν ὁ λεωπρὸς, καὶ λέγει τε. Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύναται νὰ μὲ καθαρίσῃς. ὁ δὲ Χριστὸς ἀπειρίνατο. Οὐλοῦν, καθαρίζητι, καὶ ὀφθαλμοὶ ἐκαθαρίσθη ἡ λέπρα, καὶ ἔφυγε ἀπ' αὐτὸν ἡ ἀδύνατος. Εἰσερχόμενος δὲ ὁ δεσπότης εἰς τὴν Καπερναεὺν, ἐρχεται πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ ἑκατοντάρχος, δεόμενος καὶ ἀσθακαλωνίτης τὸν ἔτι τὸν γνήσιον καὶ πιστὸν δελόν τε, ὅστις εἶχε βαρεῖαν ἀδύνατον, καὶ τοσῶτον ἔπαχε δεινῶς καὶ ἐβασανίζετο, ὅπῃ ἦτον πλησίον εἰς θάνατον. Ὅθεν ἔτι νὰ ἀσθακινήσῃ τὸν Ἰαθὸν πρὸς συμπάθειαν, τὴν ἀναγγέλλει ἀσθαπαθῶς καὶ ἐλεεινῶς μετ' ὑποκρίσεως καὶ ὀφθαλμοῦ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ μετ' ἐπιθυμίας καὶ κατανύξεως ἐζήτησεν ὡς γνωστικὸς, τὴν ἴασιν. καὶ δὲν εἶπε, Κύριε, πρόφθασον ταχέως νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἢ θεραπεύσον τὸν δελόν μου, ἀλλὰ μόνον τὸ φάρμακον ἐδωθήθη μετ' ὑποκρίσεως καὶ Πίστεως, λέγωντας. ὁ δῆλός μου κείνεται εἰς τὴν κλίνην ἀσθαλυτικὸς, δεινῶς ὀδυρόμενος. Διὰ τῆτο καὶ ὁ Χριστὸς, ἐκεῖνο ὅπῃ δὲν ἔκαμμε εἰς ἄλλον τιμὰ ἀδυνήσῃ ἀποτίτερα, ἔπειθε νὰ κάμῃ εἰς τῆτον τὸν ἀρρώστον, ἔτι τὴν Πίσιν τὸ ἑκατοντάρχη καὶ ὀφθαλμοῦ, ἦσαν νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἰς τὸν οἶκόν τε, νὰ ἰαθῶσιν τὸν δελόν τε. ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν. Ταῦτα εἶπεν ὁ Κύριος, ἔτι νὰ δωδεῖξῃ ὕστερον τὴν ὑποκρίσεως Πίσιν καὶ ἀριστῶν τῶν ἀρχόντων μετ' ὑποκρίσεως ὀφθαλμοῦ, ὅπῃ ἔδωκεν ἐκεῖνος πρὸς τὸν Κύριον. τὴν ὅποιαν ὁ Χριστὸς ἐπορογνώσει, καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὰ εἶπεν, ὑπαγε καὶ ἰαθῶσιν ὁ δῆλός σου, καθὼς τὸ εἶπεν εἰς ἄλλους. ὅτι ἐὰν ταῦτα ἔλεγε, δὲν ἐγνωρίζετο τὸ ἑκατοντάρχη ἢ ἀσθαλυτικὸς πίσις καὶ ἄκρα ὀφθαλμοῦ. ἔτι τῆτο ὁ Σωτὴρ ἔπειθε νὰ ὑπάγῃ, νὰ ἀγιάσῃ τὴν οἰκίαν, καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἀρρώστον ἔτι τὴν Πίσιν ἐκεῖνος καὶ ἀπισίαν. Οἶδεν ὡς πορογνώσεως Θεός, τὰ διανοητικὰ ἀσθαλυτικὰ τὰ ἑκατοντάρχη, καὶ ἐπλάττειν ὡς Πλάσης καὶ ἐλεήμων, τὰς πύλας τῆς ἀσθαλυτικίας τε, ὅτι ἔτι τῆτο ἦλθε ἔτι νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἀδυνήσας ἡμῶν, ὡς ὑποκρίσεως. Λαίπτον δὲν ἦτον ἀρέστον νὰ ἀσθαλυτικὸς, καὶ νὰ καταφρονήσῃ ὁ φύσει ἀγαθὸς καὶ φιλανθρώπος Κύριος, τὴν πίσιν καὶ ὀφθαλμοῦ ἑκατοντάρχη τὴν δέσιν. ἔτι τῆτο τὰ εἶπεν, ἐγὼ ἔρχομαι νὰ θεραπεύσω τὸν δελόν σου. Δὲν εἶπε ταῦτα ὁ Κύριος, ἔτι τὴν δέσιν τὸν ἑκατοντάρχη τὴν ὀφθαλμοῦ παραίτησιν, ἀλλὰ ἔτι νὰ τὴν δέσιν τῆτον καὶ ἀσθαλυτικὸν νὰ

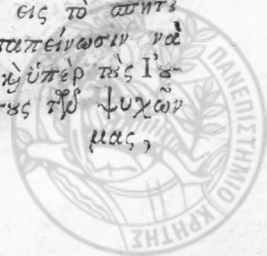
ὑποδείξει τῷ καλῷ τε προαίρεισιν. Τοιαῦτα εἶναι τῷ σωτήριος ἡμῶν τῷ θαυμάσια, ὅτι πόσον εἰς ταῦτα θαυμάζεται, καθὼς καὶ ὅταν τὴν ἴασιν ἔδωκε, καὶ ὑποκρινθεῖς ὁ Ἐκατόνταρχος, εἶπε. Κύριε, δὴ εἶμαι ἄξιος νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλὰ μόνον εἰπέ λόγον, καὶ θεραπεύεται ὁ δῦλος μου. Ὁ ἀνεκῆστος δὺλαβείας καὶ Πίσεως. ὅσας ἀλλόφυλος εἶχε πόσῳ ὄγνωμοσυλῶν πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, καὶ οἱ ᾠθεῖνοι Ἰουδαῖοι ἀπίστησαν. ὁ Ἐκατόνταρχος ὁμολογεῖ, πῶς δὴ ἦτον ἄξιος νὰ ὑποδεχθῆ ποῖσθεν θαυματουργὸν Θεοτότῳ εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ αὐτοὶ τὸν ἔλεγον Σαμαρείτῳ καὶ δαιμονιζόμενον. δὴ εἶμαι ἄξιος νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου Κύριε. τὰ ὅμοια τῶν εἶπε, καὶ ὁ μακάριος Ἀπόστολος. Ἐξέλεθε ἀπ' ἐμὲ ὅτι ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς εἶμαι Κύριε. δὴ εἶπε τῷ Χριστῷ ὁ Ἐκατόνταρχος, ἀδικήσομαι ἢ ἰκέλευσον, ἀλλὰ μόνον πρόσαξον, ἕνατι τὸν ἐνόησε Θεοτότῳ καὶ Κύριον ἐξελθῆν ἔχοντα καὶ δυνάμιν ἀπειρον νὰ ἐργάζῃ ὡς Θεὸς παντοδύναμος, ὅσα βέλεται. ἔλεγε τὸτο λέγει, φθαίνει μόνον ὁ λόγος σου. Κύριε, ἐγώ σε εἶδα πῶς μὲ τὸν λόγον σου μόνον ἐδίωξες τὴν λέσσαν ὑπὸ τὸν πάροντα, τὴν τυφλὴν ἐφάτισας, κωφῶν τὰ ὠτὰ διήνοιξας, καὶ ἄλλα μύθρια πάθη δυσίατα καὶ ἀνιάθητα ἰάθησας. λοιπὸν ἰπειδὴ τὰ πολλὰ καὶ χειρότερα ὑπέκτισαν τῷ Θεοτότῳ σου προσάξματος, πόσῳ μᾶλλον τὰ δὺκολώτερα καὶ μικρότερα; λοιπὸν μόνον εἰπέ λόγον, καὶ μὲ τὸ θεῖόν σου πρόσαγμα ἰάθησας ὁ ἄρρωστος. Ἡ δυνάμις τῆς λόγων σου ἔκαμψεν εἰς τὸν γάμον τὸ ὕδωρ οἶνον θεοποιεῖσθε. τὴν πέντε ἄρτες πύλῳσας, καὶ πλήθη ἀναγέθηματα ἔδραψας. ἔπω γὰρ ἠμπορεῖς νὰ θεραπεύσῃς καὶ τὸν δῦλόν μου εὐκόλα, καὶ ἄλλα θαυμασιώτερα νὰ τελήσῃς, ὡς παντοδύναμος. ὅτι τὰ σημεῖα ὅτι κάμνεις καὶ τέρατα, σὲ κηρύττει Θεὸν ἀληθῆ, Θεοτότῳ καὶ θαυματουργὸν παντεξέσῃον, ἰπειδὴ ἐν ἐποίησας τοιαῦτα καὶ ἄλλα θαυματουργήματα ἀναγέθηματα, μὲ δὺκολίαν ἠμπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ τὸτο τὸ θαυμακρὸν εἰς τὸν δῦλόν μου. Ἄς ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, ὅσοι ἀγαπῶμεν νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν Χριστὸν εἰς τὸ λόγῳ μας. ὅτι δυνατὸν εἶναι νὰ τὸν ὑπολαύσωμεν καὶ πῶρα ἐσιωδῶς, καθὼς ὑπέγε καὶ εἰς τὸν Ἐκατόνταρχον. ἄς ἀκούσωμεν, καὶ ἄς συζητήσωμεν αὐτὸν, καὶ ἄς τὸν ὑποδεχθῶμεν μὴ ἀπερίας καὶ Πίσεως, ἵνα τὸν μισθὸν τῆς φιλοξενίας ὑπολαύσωμεν τῷ ἡμέραν τῆς κοινῆς ἀναστάσεως. Καὶ πῶς τὸν Χριστὸν ὑποδεχόμεθα; ὅταν φιλοξενήσῃς πτωχὸν καὶ πεινῆτα, αὐτὸν τὸν Χριστὸν ὑποδέχῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου. καὶ πάλιν ὅταν κοινωνήσῃς τὰ ἄρχοντα καὶ θεῖα Μυστήρια, τὸν Χριστὸν αὐτὸν ὑποδέχῃς εἰς τὴν ψυχὴν σου καὶ ἀλήθειαν. λοιπὸν ἄς φοβηθῶσιν ὅσοι ἀναξίως τὸν ὑποδέχονται, ἕνατι τὸν ποῖσθεν ἀνάξια. καὶ πάλιν ὅσοι φοβῶσιν ὅσοι ἀνάξια τὸν ὑποδέχονται, ἕνατι τὸν ποῖσθεν ἀνάξια. καὶ πάλιν ὅσοι φοβῶσιν ὅσοι ἀνάξια τὸν ὑποδέχονται, ἕνατι τὸν ποῖσθεν ἀνάξια. καὶ πάλιν ὅσοι φοβῶσιν ὅσοι ἀνάξια τὸν ὑποδέχονται, ἕνατι τὸν ποῖσθεν ἀνάξια.

εἶαν τῷ ὀμματίων ὁ αἰδητός Ἡλῖος, ἔπω καὶ ὁ Θεὸς ὁ ρητός τῆς δικαιοσύνης
 Ἡλῖος, ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὴν ψυχὴν τινὸς ἕξ τῆς ἱεραῆς Μεταλήψεως, ἐλέγ-
 χει φανερὰ τῆς ψυχῆς τὴν ἀδύνατον. καὶ εἰς μὴ τὰς ἐπαρτέας ὅπῃ καθε-
 ῶσι μὲ τὴν μετανοίαν, γίνεται φῶς καὶ λαμπρύνειται, εἰς δὲ τὰς ἀναξίους,
 πῦρ καὶ φλογίζεται, καὶ τὴν υποκειμένην ὑλὴν ὅπῃ εὖρη καὶ τὴν ποιότητα.
 ἕξ τῆτο ἄς καθεσθῆ παῶς εἰς ἀποπτήρα, καὶ ἔπος ἄς εἰσθῆ μὲ τὸν καθε-
 ρὸν καὶ ἀμόλυτον. Ἀλλ' ὅπῃ τὸ ποικίμενον ὀπιστρέφωμεν. Ἀφ' ἧ εἶπεν ὁ Ἐ-
 κατόνταρχος τὰ ποικίμενα, ἐφοβήθη, μήπως καὶ ἕξ τὴν ἀναξιοποίητα τὸν
 καταφρονῆσῃ ὁ Κύριος, γὰρ μὴ τὰ κάμη τὴν χάριν. ὅθεν καὶ ταῦτα πανσόφως
 ἐπαρόδοσε, λέγωντας. „ Καὶ ἡδὲ ἐγὼ ἄνθρωπος εἶμαι, καὶ ἔχω στρατιώτας εἰς τὴν
 „ ἔξασίω μὲ, καὶ λέγω τῷ εὐός, ὑπάγε, καὶ πορεύεται, καὶ τῷ ἄλλῃ, ἔρχε, καὶ
 „ ἔρχεται, καὶ τὸν δαλόν μὲ προσάξω, καὶ κάμνει τὴν ὑπηρεσίαν μὲ. Ἀπο τὸ
 ἐδικόντε ὑποδείγμα, καὶ ἅπο τὸν ἔσοπον καὶ τὴν ἀξίαν τὸ κατασκιάζει ὁ
 Ἐκατόνταρχος, ὅτι μὲ εἰς λόγον μόνον δύναιται ὁ Χριστὸς γὰρ θεραπύσῃ
 τὸν ἀδύνη, καὶ λέγει τῷ. εἰάν ἐγὼ ὅπῃ εἶμαι ἄνθρωπος καὶ δαλός τῷ Βασιλείῳ
 Καίσαρος, ἔχοντες εἰς τὴν ἔξασίω μὲ στρατιώτας καὶ δαλός, ἕξ τὴν ὀλίγη
 ἀξίαν τῆς Ἀρχῆς μὲ ὑποτάσσονται, καὶ εἶτι προσάξω καθύνα, τὸ κάμνει ὀπι-
 μελέστατα, καὶ δὲν τολμᾷ γὰρ ἀδυνατῆ τὸν λόγον μὲ, πῶσω μᾶλλον σὺ ὡς
 Θεὸς παντοδύναμος, δύναιται γὰρ κάμης τῆτο τὸ μικρὸν θαύμασιον, καὶ ἄλλα
 ἀμέτρητα, ὡς παντεξέσιος; Δοιπὸν εἰάν εἶπῃς τῷ θανάτῃ γὰρ φύγη, ἀπέρ-
 χεται εὐχόμενος. καὶ ἂν προσάξῃς γὰρ ἔλθῃ, ἀδύς ὑπακείει ὡς δαλός καὶ ὑπῆ-
 ρέτις σου. „ Ἀλέσας δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε, καὶ εἶπε πρὸς ἐκείνους ὅπῃ τῷ
 „ ἀκολοθεύσαν, λέγωντας. δὲν ἦνρα τὸσῶν Πίσις εἰς καθύνα Ἰουδαίων, ὅσῶν
 „ ἔχει ἔπος ὁ ἀλλόφυλος. Ἐθαύμασαν ὁ Χριστὸς, ἕξ τὴν δὲν ἦν Ἰσραηλί-
 τῆς ὁ Ἐκατόνταρχος, μὲδὲ ἔξῆρε πρὸς ὡς τῆς γεφᾶς τῆς Ἐβραίων, καὶ ὀπίσω
 σεν εἰς αὐτὸν τὸσον εὐκολα. καὶ ἔ μόνον ἐθαύμασαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Πίσις αὐ-
 τῷ ἐκήρυξε, ἕξ γὰρ τὸν ἀπέστην καὶ ἄλλοι γὰρ τὸν συζηλώσασιν. ἔτε εἰς τῷ
 Ἰσραηλίτας ὅπῃ ἀγαγινώσκον καθ' ἐκάστῳ ἡμέραν τῷ γεφᾶς, ὅπῃ μαρτυ-
 ρῶν ἕξ λόγον μὲ ἀρέθῃ τοιαύτη Πίσις ἀνείκατος. „ Καὶ λέγωντας, ὅτι
 „ μέλλει γὰρ ἔλθω πολλοὶ ἅπο τὴν Ἀνατολίῳ καὶ Δύσει, γὰρ καθύσεν εἰς
 τῷ κόλπος τῷ Ἀβραάμ. τῆτι πολλοὶ Ἐθνικοὶ καὶ Εἰδαλολάβῃ θέλουν πι-
 σῶσαι εἰς ἐμβῆ, ὡς ἔπος ὁ Ἐκατόνταρχος, γὰρ ἔλθῃ ἅπο ὅλον τὸν Κόσμον
 γὰρ ἀναπαυθῶσιν εἰς τὴν τῷ δικαίων ὀπτολαυσίῳ. τὴν ὀποίαν κόλπος τῷ
 Ἀβραάμ ἀνόμασε, καθὼς καὶ εἰς ἄλλους τόπος τῆς θείας Γραφῆς ἔπω φαίνε-
 ται. Καὶ ἄλλῃ πάλιν λέγει Βασιλείῳ Οὐρανῶν, αὐτῶ τὴν συνδραγωγίῳ
 καὶ κοινωνίῳ τῷ Ἁγίῳ, καὶ μακαριότητα αἰώνιον. Ταῦτα εἶπεν ὁ Χριστὸς, ἕξ-
 τι ἔξῆρε πῶς ἐμέλλε γὰρ πισῶσαι εἰς αὐτὸν μυριάς καὶ ἀσυγκρίτως ὑπὲρ
 τῷ Ἰουδαίῳ ἀπρόποτεροι Ἐθνικῶς, γὰρ ἀνακλιθῆν καὶ ἂν ἀνακλιθῶσι μὲ Ἀ-
 βραάμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ εἰς τὴν Βασιλείῳ τῷ Οὐρανῶν. Διὰ γὰρ ἔποδεί-
 ξῃ δὲ ὁ Κύριος, ὅτι δὲν ἐναντιώνεται τῷ παλαιῆς πολιτείας τῷ Ἰουδαίων,
 ἐνεθυμήθη τῷ Ἀβραάμ, ἐπειδὴ καὶ οἱ πιστοὶ Ἐθνικοὶ πατέρα τὸν Ἀβραάμ
 ὀνομάζωσι, καὶ καὶ τὴν Πίσις τῷ ὀμοιάζωσι, διὰ τῆτο θέλωσι γίνοι κοινωνοὶ
 τῷ τιμῶν τῷ αὐτῷ καὶ τῷ ὀπτολαύσει. „ οἱ δὲ Ἰδοὶ τῷ βασιλείῳ ἐκβλη-
 „ θήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἔξώτερον, ἐκεῖ ἔσαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς
 „ τῷ

ἢ τῆς ὀδόντων. Τίσι τῆς Βασιλείας ἀνομάθησαν οἱ Ἰσραῖλοι, ἕατι ὁ Ἰσραὴλ
 ἐκλήθη. Τίσι παρωτόκος, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης. καὶ ἕα τὰς ἐπαγγελίας
 καὶ τὰς πατέρας, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸς ἐγγνήθη ὁ Χεῖσός καὶ τὸ ἀνθρώπινον. Τινὲς
 δὲ λέγουσι, ὅτι δὲν ἔκαμε τῷ σύγκρισιν τῶ Ἐκατοντάρχη ὁ Χεῖσός, πρὸς
 τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν εἰς τὸν λόγον τῆς Πίσεως. ἐπειδὴ ποῖαν Πίσιν εἶχα-
 σιν εἰς αὐτὸν οἱ Ἰσραῖλοι ὅπῃ τὸν ὑβρίζαν, λέγοντές τον φάγον, οἰνοπότιον,
 δαιμονιζόμενον, καὶ λίθους τῶ ἔρριπταν; Δὲν τὸν συγκρίνει λοιπὸν μὲ πιστὸν
 λαὸν ἀχάριστον, ἀλλὰ Ἰσραὴλ λέγει τὸν Ἰακώβ, ὅστις ἦτον ἔγγονος τῶ Ἀ-
 βραάμ πιστός καὶ ἐνάρετος. καὶ πᾶς νῦν ὅπῃ νὰ βλέπῃ τὸν Θεὸν, Ἰσραὴλ ἀνο-
 μάζεται. Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν ὁ Ἰσραὴλ, ἐὰν ἦτον καὶ πιστός, ὅμως ὅποταν εἶδεν
 ἐκεῖνόν, τῷ σκόλον εἰς τὸ ὄραμα, εἰσαύμασε καὶ εἶπε. δὲν ἰξύρω ἐὰν εἶναι
 ὁ Θεὸς εἰς τὸν τόπον τῶτον. Ταῦτα εἶπε, ἕατι εἰσάρρει πῶς μόνον εἰς τῷ
 Παρίδατε ἦτον ὁ Θεός, καὶ ὅχι πανταχῶ * ἀμὴ ἔπος ὁ Ἐκατοντάρχος ἀσφα-
 λῶς ἐπίσθουσε, πῶς εἰς πάντα τόπον εἶναι ὁ Θεός, καὶ μόνον μὲ λόγον καὶ
 πρὸς αἶμα κάμνει ὅσα θέλει καὶ βέλεται. Ἐπειδὴ γὰρ οἱ Ἰσραῖλοι ὅπῃ νο-
 μίζονται τένα Θεὸ δὲν ἐπίσθουσαν, μέλλει νὰ διαχθῶσιν ἄπο τῷ ἐρατίον
 Βασιλείαντες. ὅτι καθὼς εἶπον ὁ Κύριος, τὰ ἀγαθὰ ὅπῃ μέλλει νὰ κληρο-
 νομήσιν ὅσοι πισθῶσιν, ἔπος εἶπε καὶ τὰ δεινὰ καὶ θλιβερά ὅπῃ κληρονομήσιν οἱ
 ἀπίστοι, ἢ γὰρ σκότος ἔξωτερον, τὸ ὅποῖον εἶναι μία κόλασις ὀδυνηρὰ μεγάλη
 καὶ χαλεπατάτη, ἀπελθῶτος καὶ αἰδίου. Ἀθάναταις δὲ εἶναι ἡ ψυχὰς τῆς ἀπε-
 βῶν καὶ ἀπίσων, καὶ ἦτον καλλίτερόντες νὰ μὴ ἦσαν ἀφθαρταίς. ἀλλὰ ἔπος ἡ δι-
 καία κρίσις τῶ Θεὸ ἐπωρώσει, νὰ κολάζωνται καὶ νὰ φλογίζωνται πάντοτε ἄπο
 τὸ ἀσβεστον πῦρ καὶ τὸν βρυγμὸν τῆς ὀδόντων καὶ τὴν ἀκοίμητον σκόλον εἰς τὸ
 σκότος τὸ ἔξωτερον, νὰ μὴ ἢμπορῶν ἰ' ἄποθῶσιν πῶποτε, ἕα νὰ ἔχων τὴν
 βάσανον πάντοτε, καθὼς καὶ οἱ δίκαιοι πιστοὶ τῷ ἄπολαυσι ἀπελθῶσι. Ταῦτα
 εἶπεν ὁ Κύριος, ἕα νὰ ταπεινώσῃ μὲν τῷ υπερηφανίαν τῆς Ἰσραῖλων, ὅπῃ καυ-
 χῶνται πῶς εἶναι ἄγιος τῶ Ἀβραάμ, καὶ ἕα νὰ παρηγορήσῃ τῶς Ἐλλῶνας νὰ
 τῶς φέρῃ εἰς τῷ δισέβειαν, ὅτι πολλοὶ ἔθνηκοι τῶ ἀκολοθῶσαν διὰ τὰ σημεῖα
 καὶ θαύματα ὅπῃ ἔκαμνε. ἕα τῶτο τῶς εἶπε νὰ ἀφελθῶσιν ἀμφοτέροι, καὶ οἱ Ἰσ-
 ραῖλοι νὰ μὴ ὑπερηφανῶνται, καὶ οἱ Ἐλλῶνες νὰ μὴ πέσῃν εἰς ἄπογνωσιν. Καὶ
 εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Ἐκατοντάρχη, ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίσθουσε ἀρηθῆῃ σοι. Ἐ-
 δεῖξεν ὁ Χεῖσός, ὅτι ἐπειδὴ μὲν εἶα λόγον τὸν παῖδα ἰάθουσε, τῷ ἀλήθειαν
 εἶπε καὶ ἕα τῶς Ἐβραῖους, πῶς μέλλει νὰ διαχθῶν ἄπο τὴν Παράδεισον, καὶ νὰ
 εἰσέβῃν οἱ Ἐλλῶνες ὅπῃ εἰς αὐτὸν πισθῶσιν, ἕα τῶτο εἶπε ταῦτα προφήτερα.
 Καὶ τότε τὸν ἀφθαλελυμμένον δῆλον τῶ Ἐκατοντάρχη ἀνέστησε, ἕα νὰ κάμῃ τῶς
 παρόντας, ἄπο τὰ παρόντα νὰ πισθῶν τὰ μέλλοντα. ἔ μόνον δὲ τὸ σῶμα τῶ δῆ-
 λου ὁ Χεῖσός ἐδιάρθωσεν, ἀλλὰ καὶ τῷ ψυχῶ τῶ Ἐκατοντάρχη ἐπερώσεν εἰς
 τῷ Πίσιν καλλίτερα μὲ τῷ θαυματουργίαν ὅπῃ ἐτέλεσε. Καὶ ἰάθη ὁ παῖς
 καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἄρᾳ ἐκείνῃ. Καθὼς ὁ λεωρὸς ἐπαθαρείθη πάραυθα, ἔπος καὶ ὁ δῆλος
 τῶ Ἐκατοντάρχη αὐτῷ τῷ ἄρῃ ἐθεραπεύθη. ὅτι ἔ μόνον ἔκαμνε ὁ Κύριος
 τῶ ἀφθαλέω, ἀλλὰ καὶ εἰς μίαν βραχυτάτῃν καιρὸν ῥοπήν ἐδειχεν τῷ ἀπειρον
 δύναμιν καὶ φιλανθρωπίαντες. καὶ ὅχι μόνον τότε, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἐνεργεῖ εἰς ἡμᾶς
 ὁ Θεὸς ἀσάπτος, καὶ μᾶς ἰαθῶσι ἄπο πάσαν νόσον, καὶ ὅσα τῶ ζήτησῶμεν μὲ πί-
 στως, τὰ λαμβάνομεν. Ἀλήθεια δὲν φθαίνει μόνον ἡ Πίσις χωρὶς τῶ ἔργων, κα-
 θὼς

θως εἰς πολλὰς τῶν τῆς θείας Γραφῆς ἀναφέρεται, ὅτι δίχως τὰ καλὰ ἔργα
 δεῦν μᾶς ἀφελεῖ ἢ Πίστις ὀλοπέλα. Ἀρνητῆς τῆς Πίστεως εἶναι ὁ ἄπιστος, ὁ μνη-
 σίκακος, ὁ ποροδότης, ὁποῦ ποροδίδει τὸν ἀδελφόν, καὶ τὸν γυμνάνου-
 σιν ἄδικα. Ἄπιστος εἶναι καὶ ὁ φιλάργυρος, καὶ εἰδαλολάβης, καὶ τὸν Ἀ-
 πόστολον, ἐπειδὴ δεῦν ἔχει εἰς τὸν Χριστὸν ὁ ἄχριστος τὸ θάρρος καὶ τὰς ἐλπί-
 दाσ τῆς. Ὁμοίως καὶ ὅστις δεισκέται βυθισμῆος εἰς ἄλλα αἰχρὰ τελεσιουργή-
 ματα, ἄπιστος λέγεται. ἐπειδὴ μόνον μὲ τὸ σῶμα πισθῶν πῶς εἶναι Θεὸς
 ποροαιώνιος, ἀμὴ τὸ θῆλημά τῆς δεῦν καμνεσιν, ἀλλὰ κακοποιῶσι τὰς καλὰς καὶ
 δικαίως ἀνθρώπους οἱ μισαῦθρωποι καὶ ἄδικοι. Αὐτὰ εἶναι τὰ πονηρὰ ἔργα καὶ
 ἄποπα, ἧτὰ τὰ ὁποῖα ἔρχεται ἡ ὀργὴ τῆς Θεῶ εἰς ἐκείνους ὅτῃ τὰ περάτῃσι. ἧτὰ
 τῆτο κάμνει χρεῖα νὰ ἔχωμεν μὲ τὴν Πίστιν καὶ τὰ ἔργα, καὶ τότε ἀρέσομεν τῷ
 Θεῷ. Πάλιν, ὁπόταν ἔχωμεν θλίψεις καὶ βάσανα, καὶ δεῦν γογγύσομεν ἔτε
 λυπέμεθα δι' αὐτὰ, ἀλλὰ δίχαλειεμεν τὸν Κύριον καὶ χαυρόμεθα, ἐξόβρου-
 τες καὶ ἀδισάντως πισθόντες, ὅτι μὲ πολλαῖς θλίψεις καὶ βάσανα ὑπάγομεν
 εἰς Βασιλείαν θρανίων. Ναὶ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, χαρὰ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, ὁποῖος
 δίχαλειεῖ εἰς τὰ λυπηρὰ τῷ Θεῷ, καὶ ποροδύχεται, ὅτι ταχέως τῆ εἰσακθεῖ,
 καὶ τῆ σέλλει ὅτῃ ὑφες βοήθειαν, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ὁ Προφήτης, λέγωντας·
 Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεθαί με ἐκέραθα, καὶ εἰσηκσεῖ με. καὶ ὁ Ἰωάνης τὸ ὁ-
 μοιον. Ἐβόησα ἐν θλίψεσιν ποροδὸς Κύριον τὸν Θεόν με, καὶ εἰσηκσεῖ με. Διὰ
 νὰ ἔχη θλίψιν καὶ ὁ σημερινὸς Ἐκατόνταρχος, ἐζήτησεν ἄπο τὸν Δεασότιν
 βοήθειαν, καὶ ἐ μόνον τῆ εἰσηκσε καὶ ἐθεράπευσε τὸν δελόν τῆς, ἀλλὰ καὶ πολ-
 λά τὸν ἐπαίνεσεν. Ἐὰν ἐν ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς ἀρρώσθημεν τὸν δελόν μας, ἄς
 δεηθῶμεν τῷ Δεασότῃ Χριστῷ, νὰ τὸν ἰαθῶσῃ. Καὶ ποῖος εἶναι ὁ δελος ὅτῃ
 κακῶς βασανίζεται; τὰ δύο μέρη τῆς ψυχῆς μας, ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀπιθυμία, τὰ
 ὁποῖα εἶναι ἄσαν ἑνα ἀμάξι ὅτῃ τὸ σύρου καὶ εἰς τὰ ἄποπα πράγματα καὶ
 σαρκινὰ θηλήματα. καὶ δεῦν θυμάνεται ὁ ἀνθρωπος καὶ τῆ Δαίμονος, ἀλλὰ καὶ
 τῆ ἀδελφῆς καὶ βλάπτει τὸν ἄδικα, καὶ πάντοτε ὀπιθυμᾷ ψυχοβλαβῆ καὶ μά-
 ταια πράγματα. Ἄς ὀπιθαλειεθῶμεν ἐν τὸν θρανίον Ἰαθόν, ἦγεν τὸν Χριστὸν,
 ὅστις δεισκέται πᾶσαν ὥραν, καὶ πᾶρα εἰς τὴν Καπερναεθμ, εἰς τὸν οἶκον τῆς
 ὀθακλήσεως, ἦγεν εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν. ἐπειδὴ ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὸν
 δελόν μας ἀρρώσων, ἦγεν τὸν νῆν, βεβλημεθον εἰς τὸ σπῆτι, ἦγεν εἰς τὸ σῶ-
 μα τῆτο δεινῶς βασανζόμεθον ἄπο τὰς κακαῖς ὀπιθυμίας. καὶ αὐτὸς ὡς
 ἄσπλαγχνος θέλει εἰπεῖ καὶ εἰς καθονά ἄπο ἡμας. Ὑπαγε, καὶ ἄς σε θρήν
 καθὼς ὀπιθῶσας, νὰ ἰαθῶσῃ αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ δελός μας. Μὴν ἀμλε-
 μεθ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, τὴν σωθειαν, ἀλλὰ ἄς ἐτοιμάζομεν τὰ ἐφόδε, ὅτι
 πᾶσαν ὥραν σιμάνει τὸ τέλος μας, τὸ χρονίον σικρυθεται, καὶ ἡ ζωὴ μας παρέρχε-
 ται. καὶ μέλλει νὰ ὀθασαθῶμεν τῷ Χριστῷ ἐμποροδεν εἰς τὸ φοβερόν ἐκεῖνο
 κριθῆριον, νὰ ἄπολαύσῃ πᾶς ἑνας καὶ τὰ ἔργα τῆς. ἧτὰ τῆτο ἄς διορθώσομεν
 ὄλοι τὴν πολιτείαν μας, νὰ μὴν ἄρεθῶμεν τότε ἀνέτοιμοι. Ἄς ὀθολογηθῶ-
 μεθ τὰς ἀμαρτίας μας, ἄς ταπεινωθῶμεν ἐμποροδεν τῷ Θεῷ, καὶ ἄς εἰπερὴν καὶ
 ἡμεῖς μὲ τὸν Ἐκατόνταρχον, ὅτι δεῦν εἰμεθον ἄσθιοι νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπῆτι
 μας Κύριε. Ὅσον εἶσαι μέγαλος, τόσον ἔχε τὴν ὑποστοθὸν ταπεινώσων νὰ
 σε δοξάτῃ ὁ Κύριος, καθὼς καὶ τὸν Ἐκατόνταρχον ἐπαίνεσε, καὶ ὑπερὸς Ἰα-
 θαίς ἐδόξασεν. Ἄς τὸν ὀθακαλέσωμεν νὰ ἰαθῶσῃ τὰς νόσους τῆς ψυχῶν
 μας,

μας, ὡς Δαυλαγχος, καὶ αὐτὸς ὁ συμπαθὴς καὶ πανάγαθος θεὸς καθαρίσει τὴν λέωρον τῆς ψυχῆς μας, μετὰ τὴν φωνὴν αὐτῆ τὴν γλυκύτατην καὶ παντοδύναμον, λέγοντας, θέλω καθαρίσειντι. καὶ νὰ μᾶς λυθῶσῃ ἀπὸ πᾶσαν ὀργὴν αἰχμαλωσίαν καὶ κάκωσιν, νὰ ἀσκηθῶσῃ καὶ νὰ σκορπίσῃ πρὸς ἐχθρὸς μας, νὰ ἀποσρέψῃ τὴν κακίαν καὶ βλάβην ὅπως πάχοιμθ. ὅτι ἄλλος δὲν δύνεται νὰ μᾶς λυθῶσῃ ἀπὸ τόσους κινδύνους, καὶ βάσανα, εἰμὴ μόνον αὐτὸς ὁ παντοδύναμος καὶ φιλανθρώπος. Ἄς δεηθῶμεν ἐν αὐτῆ μὲν δακρύων καὶ Πίστεως, ἐπειδὴ ὅλοι εἴμεθα εἰς τὴν ψυχῆν ὀρθόδοξοι, καὶ κατάκοιτοι εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀμαρτημάτων οἱ πάλαντες. καὶ ἄς τὸν ἱκετεύσωμεν μετὰ Πίστιν πολλῶν καὶ πεπείνωσιν, ὡς ὁ Ἐκατόνταρχος, νὰ μᾶς δώσῃ χεῖρα βοηθείας, νὰ μᾶς ἀναστήσῃ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ καὶ νὰ μᾶς δυναμώσῃ νὰ θεληματώσωμεν τὴν σελὴν καὶ τεθλιμμένον σπάταιν τῆς ἐλπίσεως, καὶ νὰ κατανησώσωμεν ὑστερα εἰς τὴν ἐρύχθρον Πόλιν ἐκεῖνῃ τῆς ἐρανεῖς Βασιλείας αὐτῆ καὶ μακαριότητος, νὰ ἀφραϊώμεθα πάντοτε εἰς ἐκεῖνῃ τὴν ἀρρήτων ἀγαλλίασιν μὲν πάντων τῆς Ἁγίων. ἥς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ὀπτουχεῖν τῇ αὐτῆ χάριτι καὶ ἐλεηθροπία. Ὡς, ἀρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνήσεις, σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ΑΜΗΝ.

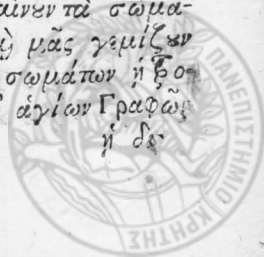

Τ Η Π Ε Μ Π Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Μ Α Τ Θ Α Ι Ο Υ .

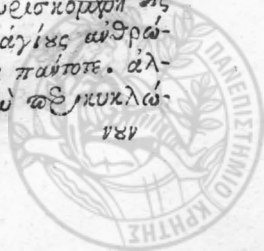
ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Πηγὴ πνευματικὴ καὶ βρύσις σωτηρίας, μᾶς ποτίζει καὶ ἱγυρίζει μας, ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, καὶ μᾶς ἀναβλύζει πάλιν μετὰ τῆς ἀναγγελικῶν φρεσῶν καὶ ῥημάτων γλυκύτατα νάματα, ὅπως δὲν καταπαύσῃ, ἕτε χορταίνωσιν, ἀλλὰ μάλιστα μας ἀνάπτωσι, καὶ αὐξάνωσι καρδιᾶς πρὸς τὸν πόθον καὶ ἐρωτα. ὅτι καθὼς ὁπόταν πεινῶμεν καὶ διψῶμεν, ὀπτιθυμῶμεν νὰ φάγωμεν καὶ νὰ πίωμεν, ἔτω ἀρέπει νὰ ὀπτιθυμῶμεν νὰ ἀπέσωμεν τὰ θεῖα τὰ σωτηρία λογία. ὅτι ἀπὸ ταῦτα καὶ πολλὰ ἀφελόμεθα, καὶ μεγάλον κέρδος λαμβάνομεν. καὶ εἰμὴ εἴμεθα ὀκνηροὶ καὶ ῥάθυμοι, ἀφίνομεν τὴν ἀμέλειαν, εἶδὲ καὶ εἴμεθα ὀρόθυμοι, γινόμεσθαι ὀροθυμότεροι. Τὸ λοιπὸν ἄς πλατωώμεν εἰς αὐτὰ τῆς Ἁγίων Γραφῶν τὰ ζωνφόρα καὶ σωτηρία ὕδατα, νὰ ποτίσωμεν τὰς καρδίας μας. καὶ ἄς μεθύσωμεν καὶ νὰ βλαστήσωμεν, καὶ νὰ κάμνωσι τὰς θεῖας καρπὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας. καὶ ἄς τὰς σωματίζωμεν εἰς τὴν ἀποθήκην τὴν νοερὰν καὶ ἐρανεῖν, καὶ νὰ καταξυφώμεν ἐκεῖ ἔσφω τὴν ἀδάπανον πάντοτε, καὶ νὰ φύγωμεν τὸν λιμὸν ἐκεῖνον τὸν ἀφθαρμύθητον καὶ αἰώνιον. ὅτι καθὼς ἡ χροναῖς καρποφορίας τῆς γῆς, καὶ ἡ ἔσφαρις ἡ ἀξφοραῖς σερρώνων καὶ παχαίνων τὰ σώματα, ἔτω καὶ οἱ πνευματικοὶ λόγοι καὶ ἔσφαρις τὰς ψυχὰς μας, καὶ μᾶς γαμίζω καὶ πληρῶσιν ἀφροσύνην καὶ χάριν θαυμάσιον. Ἀλλὰ τῆς μὴ σωμάτων ἡ ἔσφαρις δαπανῶνται καὶ φθείρονται, ἡ δὲ ἔσφαρις τῆς ψυχῆς, ἡ γὰρ τῆς Ἁγίων Γραφῶν ἡ δὲ

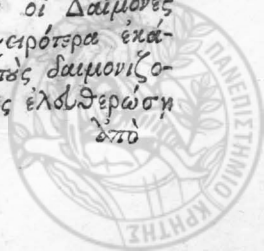
ἢ διδασκαλίαις καὶ ἀδακίησιν ἔχουσι τὴν εὐφροσύνην ἀπάπανον, καὶ μᾶς προσ-
 ξενῶσιν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ αἰωνίαν ζωὴν καὶ δόξαλαυσιν. Ἀς ἔλθωμεν ἔν εἰς τὴν
 ῥῆσιν τῆ Ἱερῆ Εὐαγγελίᾳ, νὰ ἀνεσώμεθ τῷ Θεῷ Ματθαίῳ, τί ἔγραφε.

„ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καθὼς ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν χώραν τῆ Γαλιλαίων,
 „ τὸν ὑπὸ πῶσαν δυνάμει δαιμονιζόμενοι, ὅπε δὲ γήρασιν διὰ τὰς πάθος καὶ μνημεία,
 „ καταπολλὰ κακοὶ καὶ πᾶσιν ἀρῆιοι, ὅπε δὲ ἐδιδύετο τινὰς νὰ περάσῃ διὰ
 „ τὸν δρόμον ἐκεῖνον. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς, ὅπε ἐλύθη-
 „ σε τὰς Μαθητὰς ὁ Χριστὸς διὰ τὴν ζάλλω τῆς θαλάσσης ὅπε ἐκινδύνωσαν,
 „ ὅταν εἰσέβῃ εἰς τὴν βάρκα, καὶ τῷ ἠκολούθησαν οἱ Ἀπόστολοι, καὶ τότε ἐγένε
 „ σεισμὸς μέγας εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε ἐσκέπαζαν τὴν βάρκα τὰ κύματα, καὶ
 „ ἐκεῖνος ἐκοιμήτο. τὰς Μαθητὰς μόνους ἀφῆκεν ὁ Χριστὸς καὶ τῷ ἠκολούθησαν,
 „ δεῖ νὰ ἴδῃσι τὸ θαῦμα ὅπε ἐμεῖλε νὰ κάμῃ, νὰ ἡμερώσῃ τὴν θάλασσαν,
 „ δεῖ νὰ γυμνασθῶν καὶ νὰ σωτηρίσῃν πρὸς πειρασμὸς οἱ Ἀπόστολοι, καὶ δεῖ νὰ πι-
 „ σθῶσιν μὲ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο καλλίτερα, τὰς ἀφῆκε νὰ κινδυνώσωσι, καὶ
 „ ἐκοιμήθη δεῖ νὰ φοβηθῶν οἱ Ἀπόστολοι, καὶ γνωρίζοντες τὴν ἀθεσίαν αὐτῶν, νὰ
 „ τὸν προσκαλέσῃν νὰ τὰς λυθῶσῃ, καὶ νὰ τὰς σώσῃ διὰ τὸν κίνδυνον. δεῖ
 „ τῶτο καὶ προσελθόντες οἱ Μαθηταί, ἠγείραν αὐτὸν λέγοντες. Κύριε, σώσον
 „ ἡμᾶς ἀπολλύμεθα. καὶ λέγει αὐτοῖς. τί δεῖλοί ἐσε ὀλιγοπίστοι; Δὲ εἶπεν
 „ ὁ Χριστὸς τὰς Ἀποστόλους ἀπίστες ὀλοῦτελα, ἀλλὰ ὀλιγοπίστες. ὅτι ἐπειδὴ εἶ-
 „ πασι Κύριε, σώσαι μας, πίσω ἔχασι, τὸ δὲ ἀπολλύμεθα, ἀπιστίας λό-
 „ γος. καὶ δὲ ἔσπεπε νὰ φοβηθῶσιν. ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἦτον ἐκεῖ ὅπε ὀρίζει
 „ ὅλα τὰ κτίσματα καὶ τὰ στοιχεῖα, καὶ τῷ ὑποτάσσονται. δεῖ τῶτο τὰς ὀνειδίζει
 „ ὡς δεῖλῆς, ἀποδείχνωντας ὅτι ἡ δειλία καὶ ὀλιγοπιστία τὰς φέρει τὰς κινδύ-
 „ νους καὶ πειρασμὸς. Πρῶτον δὲ κατέπαυσε τὸν χειμῶνα τῆς ψυχῶν αὐτῶν καὶ τὴν
 „ ζάλλω, ἐπειτα λύει καὶ τὸν κλύδωνα καὶ τὴν παραχλὴ τῆς ἀνέμων, καὶ ἡμερώνει
 „ τὴν θάλασσαν. „ Εὐγενθεὶς γάρ φησιν ἐπιτίμησε τοῖς ἀνέμοις, καὶ τῇ θα-
 „ λάσῃ, καὶ ἔρρητο γαλήνη μεγάλη. οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν λέγοντες.
 „ ποταπὸς εἶναι τῶτος ὁ ἄνθρωπος, καὶ τῷ ὑπακούσιν οἱ ἀνέμοι καὶ ἡ θάλασ-
 „ σα. Κατὰ τὸ ὄραμα ἔφαινετο ἄνθρωπος, ἀμὴν τὰ ἔργα τὸν ἐμαρτυροῦσαν
 „ Θεὸν παντοδύναμον. δεῖ τὸν ὅποιον ὁ Προφήτης Δαβὶδ ἔλεγε. „ Σὺ δεσπό-
 „ ζεις τῷ κράτει τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ σάλον τῆς κυμάτων αὐτῆς σὺ κατα-
 „ πρᾶνεις. καὶ πάλιν, εἶπε καὶ ἔση πνεῦμα καταυγίδος, καὶ ὑψώθη τὰ κύ-
 „ ματα αὐτῆς. Ἐπαράχθησαν οἱ Μαθηταί, καὶ ἐσαλεύθησαν, καὶ ὄλιτες ἢ σο-
 „ φία ἐκαταπόθη, ἦγεν ἡ ὀπισθήμη καὶ μάθησι; ὅπε ἔχασιν εἰς τὴν θά-
 „ λασσαν. δεῖ τῶτο ἐπέκραξαν πρὸς Κύριον, καὶ ἐκ τῆς ἀγαθῶν αὐτῶν ἐξήγα-
 „ γον αὐτῆς, καὶ διὰ τὸν κίνδυνον τὰς ἐλύθησαν. Ἐπέταξε τῇ καταυγίδι,
 „ καὶ ἔση εἰς αὐραν. ἦγεν ἐπρόσθε τὴν ζάλλω τῆς ἀνέμων ἀνέμων, καὶ ἐγι-
 „ νεν ἀέρας γλυκύτατος, καὶ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα ἐσίγησαν, καὶ ἐκαταπρᾶ-
 „ νων. καὶ ἐφράθησαν οἱ Μαθηταί ὅτι ἠσύχασαν, καὶ ὁ Χριστὸς τὰς ὠδήγησεν
 „ εἰς τὸν λιμὴν τῶ αὐτῆς θελήματος. Ἀς βάλωμεν ἔν εἰς τὸν νῦν μας καὶ ἡμεῖς
 „ ἀδελφοί, πῶς εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῷ Χριστῷ σάρκα καὶ πλοῖον, δεισιφοβῶν πρὸς
 „ τὴν θάλασσαν αὐτῆς τῆς ζωῆς, καὶ ἔχει ναῦτας τὰς πιστὰς καὶ ἀγίους ἀνθρώ-
 „ πους, οἱ ὅποιοι ἔχουσι τὸν δεσπότην Χριστὸν εἰς τὴν σιωδιάν τῆς πάντοτε. ἀλ-
 „ λά καὶ δεῖν καὶ χειμῶνες πολλὰς τὴν δεισιφῶν, καὶ πειρασμοὶ τὴν πνευματικῶ-

νων ὡς ἄρχει κύματα. ἢ μόνον δὲ διὰ ἀνθρώπων Διαιτητῆς ἢ ἀπίστες, ἀλλὰ ἢ ἄρχει Δαίμονες κατ' αὐτῆς καθεκασίῃ ἐγειρόνται, καὶ δυνατὰ τῷ παρῶσθωσι. Οἱ δὲ Χεῖσός διείσκειται μὴ μὲ τὸς γνωρίμους ἢ πιστὸς δέλας τε, ἀλλὰ συγχωρεῖ οικονομικῶς ἢ πάχσει πειρασμὸς ᾠδαιμικρὸς, δεῖ νὰ ἔχεν μισθὸν ᾠδαιμικρότερον οἱ ὀρθόδοξοι δέλοί τε. ἢ ὑποκρίνεται πῶς κοιμάται, καὶ δεῖ ἰξῆρει τῷ παραχλῶ ἢ σύγχυσια. Οὔποταν δὲ γῆν ὁ Θόρυβος μεγάλος πολλὰ ἢ ὑπέρμεβος, καὶ κινδύβεν διὰ τῷ πολλῷ ζάλαν οἱ πλέοντες, τότε δὴ τότε, κάμνει χρεῖα νὰ προσρέχαιμν πρὸς τὸν φιλαῦθρωπον ἢ παντοδύναμον Κύριον, μὲ πολλῶν ᾠδαιμικῶν ἢ μὲ θερμότητα δάκρυα, κραυγάζοντες πρὸς αὐτὸν ἢ λέγοντες. Ἐξεγέρθητι, ἵνα τί ὑπνοῖς Κύριε; ἀνάστητι, ἢ ἢ μὴ ἀπάσῃ εἰς τέλος. ἵνα τί ἔσπασες τὸ πρόσωπον, ἢ ἀλπισμονῆς τῷ πτωχίῳ ἢ θλίψιμας; ἢ τότε συκάνεται βίβαια ὁ Κύριος ἐτοιμότητα, ἢ ἔκκορπίζει τὸν σκοτασμὸν, ἀφανίζει τὸν φόβον, βῆπιμᾶ τὸς πειράζοντας, ἢ μεταξέπει τὸν πάραχον εἰς γαλλίμν, καὶ τὸ πρῶτος εἰς εὐφροσύμν, καὶ τῷ θλίψιμν εἰς ἀγαθίασιν. ὅτι δεῖ ἀφίνει ἀβοηθήτης ὁ πολυδάσπλαγχνος Κύριος ὅσως εἰς αὐτὸν ἐλπίζουσι, καθὼς εἰς τὸν Προφήτῃμν μᾶς ἔταξε, λέγωντας. Ἐπικάλουσαι με τὴν ἡμέραν τῆς θλίψεῶς σου, νὰ σὲ λυθῶσω, ἢ δοξάσεις με. Καὶ ὅπως εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅτι δι' αὐτὸς ὅπῃ βῆπκαλεῖθῃμν τὸν Κύριον, προφθαῖ με ἐλεημοσύμν ὁ πανοικτίρμων ἢ πινάγαθος, ἢ δίδει τῷ δυχλῷ τῆ δὶχομῶν, ἢ ἀφανίζει τὸ νέφος τῆς λύπης τε, ἢ παρηγορεῖ τὸς θλιβομῶν ἢ κλαίοντας, ἢ τὸς ἀδιώτῆς σεριῶνει καὶ δυναμάει τις. ὅτι τινὰς διὰ ἡμᾶς δεῖ λυπάται τόσο τῆ λόγῃ τε, ἔτε ἔχει τόσο φροντίδα ἢ μέριμναν, ὅσῃ ἔχει πρὸς ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἢ Δεωότης μας. ἢ πολλὰς φοραῖς κινεομᾶ, ἢ διείσκει ᾠδαιμικῶς σωτηρίας, διὰ βλεῖπαντας πρὸς τὸ φιλαῦθρωπον τῆς αὐτῆς προνοίας ἢ ἀγαθότητος. ἢ Ἐλθόντι δὲ αὐτῶ εἰς τὸ πέραν, φισίν, εἰς τὴν χῶραν τῆς Γεργεσιῶν, ὑπλώτισαν αὐτῶ δύο δαιμονιζούμνν, ἐπειδὴ ἐκείνοι ὅπῃ εἶδουσι τὰ χροῖμνν θαυμάσια τῆ Χεῖσῆ εἰς τῷ θάλασσαν, ἔλεγον, ποταπὸς εἶναι τῆτος, ἢ τῆ ὑπαίεσιν οἱ ἀνέμοι ἢ ἢ θάλασσα, οικονομικῶς ἔρχονται οἱ Δαίμονες, ἢ γίνονται κήρυκες τῆς ἀληθείας, ὁμολογῶντες τῷ ἔξῃσιαν τε ἢ Θεότητα, τῶν Θεῶν αὐτὸν ὀνομάζοντες. τῶτο δὲ ἔκαμε ἢ τὸς Ἀποστόλους νὰ ἀνέβουσι εἰς ὑψηλοτέρην εὐνοίαν, ἢ νὰ σεριῶθῃν εἰς τὴν Πίσιν καλλίτερα. Ἀφ' ἑαυτῆς δὲ ἦλθον ὁ Χεῖσός πρὸς τὸς δαιμονιζούμνν, δεῖ τὶ ἦσαν καταπολλὰ φοβεροὶ ἢ ἄρχει, ἢ δεῖ ἐτόλμα τινὰς νὰ τὸς ἐγγίση, μῆτε νὰ περάση διὰ τὰ μνήματα ἐκεῖνα ὅπῃ διείσκοντο, ἀλλὰ μακραν ᾠδαιμικρῶν. δεῖ τὶ οἱ Δαίμονες ἐβέλοντο νὰ σῆσαν δόγμα, δεῖ νὰ πλανῆν τὸς ἀνθρώπους, νὰ τὸς κάμνεν νὰ πισθῶσιν, ὅτι ἢ ψυχᾶς τῆς ἀπειθαμῶν γίνονται Δαίμονες. δεῖ τῆτο ἐκατομῶσαν εἰς τὰ μνήματα οἱ παμπόνηροι, δεῖ νὰ σεριῶσαν αὐτῶ τῷ πλάνῃ καὶ τὸ ψεύδος οἱ ψισκατάρτοι. Ἀλλὰ τῆτο δεῖ εἶναι ἀλήθεια, μὴ χροῖτο, νὰ τὸ βάλῃ κᾶν εἰς τὸν νῦν τε τινὰς ὀρθόδοξος, ὅτι δι' αὐτὸς ὅπῃ εὐγῆ ἢ ψυχῆ διὰ τὸ κορμῆ, δεῖ μῆτε πλέον εἰς τὸν Κόσμνν τῆτον, νὰ πλανᾶται εἰς εἷα ἢ ἄλλων τόπον, ἀλλὰ τῆ μὴ δικαίων ἢ ψυχᾶς ὑπάγῃσι εἰς τῆς ἀρχαῖτες χεῖρας τῆς ἐπερανίης Βασιλέως, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ Σολομῶν ὁ σοφώτατος, ἔπω λέγωντας. ἢ αἱ ψυχᾶι τῆς δικαίων εἶναι εἰς τῆς χεῖρας τῆς Θεῶν, ἢ δεῖ ταῖς θῆλει ἐγγίσει καμία βῆσῃσος. ἀγκαλὰ ἢ ἐφαῖν εἰς τὰ ὀμμάτια τῆς

ἢ ἀγαθῶν ἀνθρώπων τὸ πῶς ἀπέθανον. καὶ ἐνομίθη ὡς κάκωσις ἢ ἔξοδος
 αὐτῶν, καὶ μετὰ τὰς, καὶ συνῆμιμα ἢ πορεία καὶ τὸ ταξίδιαις. Πλὴν αὐτοὶ
 δεικνύονται εἰς ἀρνήσειν καὶ μακαριότητα, καὶ εἰς ἄδικαιον ἐτιμωρήθησαν
 εἰς τὸ φαινόμενον, πλὴν ἢ ἐλπίδα τὴν εἶναι γεμῆτη ἀθανασίας καὶ ἀγαθίας
 σεως, καὶ ἔχει ὀλίγη παιδείωσιν ὅτι ἐδοκίμασαν, θέλων δοτολαύσει μισθὸν
 ἀείκασον. ὅτι ὁ Θεὸς τὴν ἐδοκίμασαν ὡσπερ χρυσίον εἰς τὸ χωνύθειον, καὶ
 ὡς θυσίαν τὴν ἐδέχθη, καὶ μέλλει εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὀπισκοπῆς αὐτῶν νὰ
 λάμψωσιν ὡς ὁ ἥλιος. Ομοίως καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀκάκων παιδίων, ὅτι δὲ
 ἐμολώθησαν ὑπερὰ ἅπασαν τὸ ἅγιον Βάπτισμα, εἰς τὸ χέρι τῶ Θεοῦ ὑπάγωσιν,
 ἔτι δὲ καὶ ὄλων τῶν πιστῶν καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων ὅτι ἠγάπησαν τὸν Θεόν, εἰς
 τὸν κόλπον αὐτῶν δεικνύονται ἀθάνατοι. τῶν δὲ ἀμαρτωλῶν αἱ ψυχαὶ ὑπάγω-
 σιν εἰς τὸν τόπον τῆς βασάνης μετὰ τὸν ἀσπαραγγὸν πλέσιον, ὅτι ἀθάναταις εἶ-
 ναι καὶ ἡ ψυχῆς τῶν ἀσεβῶν, ἀμὴ καλλίτερόν τες ἦτον νὰ δοτολαύσωσιν οἱ τα-
 κταίται. Ἀλλὰ ἔτις ὁ δικαιοκρίτης Θεὸς ἐπαρώσει, ἔτι νὰ κολάζονται εἰς
 τὸ ἄσβεστον πῦρ ἀτελείωτα, καὶ νὰ ἔχον τὴν τιμωρίαν παντοτινῶν καὶ τὰς αἰχμηρίας
 καὶ ἀνομίας τας. „ Καὶ ἰδὲ ἔκραξαν λέγοντες. τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ
 Θεοῦ, ἢ ἄλλοις ὡς πρὸ καιρῶν βασανίσαι ἡμᾶς; Οἱ δαίμονες ὁμολογῶσι σα-
 ρικῶς τῷ Σωτῆρι Χριστῷ τὴν παντοδύναμον δύναμιν. καὶ ἅπασαν τὸ ἅγιον μέρος,
 ὡς αὐθάδεις καὶ ἀνείχωντοι λέγουσι, τί ἡμῖν καὶ σοί; ἦ ἔχον τί ἔχομεν νὰ κά-
 μωμεν μετὰ ἐσένα; καὶ πάλιν ἅπασαν τὸ ἄλλο μέρος φανερῶσιν τὴν δειλίαν καὶ
 φόβον τας λέγοντες. ἢ ἄλλοις ἐδῶ πρὸ τῶ καιρῶ τῆς δευτέρας Παρουσίας σου νὰ
 μᾶς βασανίσῃς, ὅτι ἀρχαλὰ καὶ ἐναντιώνονται οἱ δαίμονες, ἀλλὰ φοβῶνται καὶ
 φεύγουσιν, καὶ ὁμολογῶσι τὸν Χριστὸν Θεὸν παντεξέσιον, καὶ ἔμεγα, καὶ τιμῶν-
 τες αὐτὸν προσκίπτουσι λέγοντες. πρὶν τῶ καιρῶ ἢ ἄλλοις ἐδῶ νὰ μᾶς βασανί-
 σῃς. Δὲν εἶπαι πῶς δὲν ἠμάρτησαν, ἐπειδὴ ἰξόθην ὅτι μεγάλα ἔπαισαν,
 ἀλλὰ ἀξίως καὶ ἀδικαίως δεικνύονται, νὰ μὴ βασανισθῶσιν πρὶν τῶ καιροῦ
 νὰ λάβωσιν τὴν κόλασιν, ὅτι τὴν ἔχει καὶ τὴν ὑπερφανίας τας. ἔτι
 ἐθάρρυσαν οἱ δαίμονες πῶς ἢ ἄλλοις ὁ Χριστὸς νὰ τὴν τιμωρήσῃ τότε πά-
 ρουθα, ἔτι τὴν πολλῶν κακίαν τας ὅτι ἐβασανίζαν τὴν ἀνθρώπων τὸσον ἄ-
 σπαραγγα, καὶ δὲν ἀνάμην ἔως τὴν ἄραν τῆς κρείσεως. Ἀλλὰ τὸτο δὲν γίνε-
 ται ἀκόμη ἔως τὴν κοινῶν Ἀνάστασιν, ἀλλὰ ἀφίγει ἔως τότε νὰ μᾶς πολε-
 μῶσιν οἱ δαίμονες ἔτι ψυχικῶς μᾶς ἀφέλειον. βάσανον δὲ νομίζουσι καὶ τὸτο
 οἱ μισαῖθρατοι καὶ ἀειλήμονες δαίμονες, ὅταν δὲ τὴν ἀφίγη ὁ Χριστὸς νὰ μᾶς
 κακοποιῶσιν, καθὼς ὀρέγονται. „ Ἡ τὸν δὲ μακρῶν ἀπ' ἐκεῖ, ἔτι κοπάδι
 καὶ χοιρίων καὶ ἔβουον. οἱ δὲ δαίμονες ἐθάρραλῶσαν τὸν Δεσπότην, λέ-
 γοντες. εἰ μᾶς δολοφονήσῃς ἅπασαν τὴν ἀνθρώπων τας, δός μᾶς θέλημα νὰ
 εἰσεβωμῶμεν εἰς τὴν χοίρειν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς, ὑπάγετε. ἐκεῖνοι δὲ ὀργαίνον-
 τες ἀπ' ἐκεῖ, ὑπῆσαν εἰς τὸ κοπάδι τῶν χοιρῶν. Οἱ μὴ δαίμονες ζητοῦσι θέ-
 λημα νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν χοίρειν ἔτι νὰ τὴν πνίξωσιν, νὰ λυπηθῶσιν ἐκεῖνοι
 ὅτι τὴν εἶχασιν, νὰ μὴ ὑποδεχθῶσιν τὸν Χριστὸν. ὁ δὲ Χριστὸς τὴν συγχωρῶν
 νὰ ὑπάγωσιν, φανερῶν τας πόσῶν κακίαν καὶ πικρίαν ἔχουσιν οἱ δαίμονες
 ἐναντίον μᾶς. ὅτι εἰ μὴ δὲν τὴν ἐμπόδιζεν ἢ ἀσπαραγγία τας, χειρότερα ἐκά-
 μωσιν εἰς ἡμᾶς ἔτι εἰς τὴν χοίρειν. ἀλλὰ ὁ Θεὸς φυλάττει τὴν δαιμονίζο-
 μῶσιν, καὶ δὲν ἀφίγει νὰ τὴν φονεύσῃ οἱ παγκάκιοι. εἰ μὴ καὶ τὴν ἐλευθέρωσιν

ἄπο τῶν λίμνῶν ἐκείνων τῶν ἐπιβέλων καὶ ποτηρῶν Δαιμόνων, γινώσκουσιν ἄπο
 πῶσῳ τυραννίδα καὶ κάκωσιν τὰς ἐλύθωσεν ὁ πανάγαθος. Ἀπὸ τῶν παρῶ-
 σαν ὑποθέσειν μανθαιόμεν, ὅτι μίτη εἰς τὰς χοίρας, ἢ εἰς ἄλλα ζῶα ἄλο-
 γα πολὺσι νὰ εἰσέβην οἱ Δαίμονες, ἐμὴ δὲ τὰς συγχαρήσει ὁ Κύριος,
 ἐτι πολλῶν κηδεμονίαν καὶ φρόνοιαν ἔχει ὁ Θεὸς πρὸς τὴν λόγον μας, καὶ δὲ ἀφί-
 νει κανὼν παρᾶγμα ἀμεληθῆν καὶ ἀφρονότου. Ὅλα τὰ βλέπει ὁ ἀκοίμητος
 ὀφθαλμὸς τε, εἰς ὅλας ἐξασκείται, σκορπίζοντας εἰς καθένα τῶν σωτηρίων,
 ὡς πανοικτίρμων καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ δὲ εἶναι τινὰς ὅπως νὰ μὴν ἀπόλαυσε
 τῶν φρονουμένων καὶ ἀγαθότητα. ὅτι καὶ τῶν χρείαν καὶ συμφέρον τῶν καθενὸς,
 ἐπιδείχνει καὶ τῶν φρονουμένων ὁ φιλανθρώπος Κύριος. „ Καὶ ἰδὲ ὤρμησεν ὅλη
 „ ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων, καὶ τὰ ἐξῆς. ἦγεν ἑδραμῆν ὅλον τὸ κοπάδι εἰς τὸν ἐγ-
 „ κρεμνόν. καὶ πίπτοντες ὅλοι οἱ χοῖροι εἰς τῶν θαλάσσαν ἐπνίγησαν. οἱ δὲ
 „ βοσκοὶ ἔφυγον, καὶ πηγαινόντες εἰς τῶν χώραν ἀνήγγειλαν ὅλῳ τῶν ὑπο-
 „ θέσειν, καὶ ὄγῃσκον ἡ πόλις ὅλη εἰς ἀπαύτησιν τῶν Ἰησοῦ. καὶ ὡσαύτῳ τὸν εἶδα-
 „ σι τὸν ἐπὶ θαλάσσαν νὰ μισθώσῃ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς. Ἡ μὲν φυγὴ τῶν βοσ-
 „ κῶν, καὶ τὴν μίσθωσιν ἔπαυσε νὰ γῆ εἰς τὰς Γεργεσίως αἰτία καὶ ἀφορμὴ σωτη-
 „ ρίας, ἀμὴ ἐκεῖνοι ὡς μαροὶ καὶ ἀγνώστοι δὲν ἐπίσδυσαν, ὅτι τῆς ἀσεβείας
 ἡ κακὴ συνήθεια ἐφυλάχθη εἰς αὐτὰς ὡς νόμος. ὁμοῦς ἡ ἀνάγκη τῆς ζημίας
 τὰς ἔκαμε νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν Χεῖσόν, νὰ τὸν ἀδικαλέσωσιν, ὅτι ἐμὴ
 δὲ ἐζημιώοντο, δὲν ὑπήγαναν πρὸς αὐτὸν ὀλοτέλα. Οὕτως ἔχει συνήθειαν
 νὰ κάμῃ πολλὰ καὶ ὁ Δεσπότης μας Ἰησοῦς Χεῖσός, ὡς φρονουμένης τῶν ἀνθρώπων
 γῆρας, νὰ μᾶς ἔαβίζη πρὸς αὐτὸν καὶ σωτικῶς μὲ τῶν ζημιῶν τῶν ζημιῶν,
 καὶ μὲ ἀεφόρους ἄλλας πειρασμοὺς, ὡς πανσόφος καὶ πανάγαθος. ὅτι δὲ εἶναι
 ἄλλος ἔσπονος δεικνύμενος, νὰ κάμῃ τὰς ἀνθρώπων νὰ ἐπιστρέφωσιν εἰς τὸν Θεόν,
 ὡσαύτῳ ἡ Θλίψις, οἱ πειρασμοὶ, καὶ τὰ βάσανα. Ἐὰν καθὼς τὰ κῆρα κά-
 μῃναι τὰ ἄλογα ζῶα καὶ ἔρχων ἐκεῖ ὅπως θέλει ὁ καβαλλάρης, ἔπως ἡ Θλίψις
 καὶ ζημίας ζυγνῶσιν τὰς ραδίμους καὶ ὀκνηρὰς, ὅπως ἀμελῶσι τὰ θεῖα προσάγ-
 ματα, καὶ τὰς κάμῃ καὶ ἐνδυμῶνται τῶν Θεῶν καὶ Σωτηρῶν μας, καὶ ἔρχων πρὸς
 αὐτὸν μὲ δάκρυα, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ἡσαΐας, λέγοντας· Κύριε, ἐν
 Θλίψει ἐμνήθημῶσιν. ἦγεν εἰς τὰς Θλίψεις σὲ ἐνδυμήθημεν, Κύριε. Ἀλ-
 λά καὶ αὐτὸς ὁ Δεσπότης, καὶ ὁ Ἀποστολὸς, καὶ ἄλλοι Διδάσκαλοι λέγουσιν, ὅτι
 μὲ πολλὰς Θλίψεις παγαίνομεν εἰς τῶν βραμῶν ἀπόλαυσιν. Οἱ δὲ Γεργεσίωι
 μὲ ὅλα ταῦτα ἔμεναν, ἀδιόρθωτοι, ἔατι δύσκολον εἶναι νὰ καταλυθῆ εἰς
 ὀλίγον καιρὸν ἡ παλαιὰ συνήθεια. μόνον ἐλυπήθησαν ἔατι τῶν μικρῶν ἐκεῖ-
 νῶν ζημιῶν. καὶ φοβέμενοι μήπως καὶ πάθωσιν ἕλλην χειρότερον, ἀδικαλέωσιν
 τὸν Χεῖσόν οἱ ἀχρηστοὶ, νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σινύρα. καὶ ἔατι τὸν φόβον
 τῆς προσκαίρες ζημίας, ἐζημιώθησαν οἱ ἀεφόρους ζωὴν αἰώνιον καὶ μακαριότη-
 τα ἀπελάττωσαν. ὁ δὲ Χεῖσός δὲ ἐναντιώθη ἔτε παρήκωσεν, ἀλλὰ ἀνεχάρητε
 μὲ πᾶσαν παρᾶτητα, καὶ ἀφῆκεν ἐκεῖ ἐκεῖνος ὅπως ἐλύθωσεν ἄπο τὰς Δαίμο-
 νας, καὶ τὰς βοσκὰς τῶν χοίρων, νὰ κηρύττωσιν πανταχῶς τὰ θαύματα ὅπως ἔκα-
 με. Ποιπὸν ἄς μάθωμεν καὶ ἡμεῖς τῶν, ὅτι ἐκεῖ ὅπως πολιτοῦται βίος χοι-
 ράδης, καὶ δυσωδία, καὶ βόρβορος, ὁ Χεῖσός δὲν ὑπομῆκει νὰ συνουλιζέται.
 „ Καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον διπέρασε, καὶ ἦλθεν εἰς τῶν ἰδίαν πόλιν. Ἰδίαν
 πόλιν λέγει τῶν Καπερναεὺν, ὅτι ἐκεῖ ὁ Χεῖσός ἐκατοῖνα πᾶντοτε. εἰς τῶν

Βηθλεὲμ ἐβλήθη, εἰς τὴν Ναζαρέτ ἀνιδράφη, καὶ εἰς τὴν Καπερναεὺμ ἑκατό-
κα. Γινώσκετε λοιπὸν οἱ ἀναγινώσκοντες, ὅτι οἱ Δαίμονες δὴ ἔχουσι ποσῶς
ἐξουσίαν νὰ πειράζωσιν ἄνθρωπον, ἐὰν δὴ τὴν δόσιν ὁ Θεὸς θέλημα. καὶ τὸ
τὸ κάμνει ὁ πάνσοφος Θεὸς οἰκονομικῶς, καὶ δίδει ἐξουσίαν τῷ Δαίμονι νὰ
μᾶς βασανίζωσιν διὰ τὰς ἀμαρτίας μας πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας. Λοιπὸν
ὁπότεν ὑπομείνωμεν ἐκείνῳ τὴν θλίψιν καὶ πειρασμὸν ἀλόγυστα, καὶ δὴ βλασ-
φημῶμεν ἀλλὰ δὴ χαριστέμεν τὸν Κύριον, καὶ λέγομεν ὅτι δίκαια πάρομεν,
τότε μᾶς γίνεται ὁ πειρασμὸς ἐκείνος σωτήριος, καὶ λαμβάνομεν τὴν τῷ ἁμαρ-
τημάτων συγχώρησιν. εἰ δὲ καὶ γογγύσωμεν ἀυπομόνητοι, τότε θελωτότερον
ἀγανακτεῖ ὁ Θεὸς ἐπ' αὐτάς μας, καὶ κολαζόμεσθα χειρότερα. διὰ τὸ κάμνει χεῖρα
εἰς ὅσα κακὰ καὶ θλίψεις μᾶς ἐλθεσιν, νὰ δὴ χαριστέμεν τὸν Κύριον, ὅπως μᾶς
παιδεύει πρὸς τὸ συμφέρον μας. Ἀλλὰ θέλει ἐρωτήσῃ τις νὰ εἴπῃ, διὰ τί
δίδει ὁ Θεὸς ἐξουσίαν τῷ Δαίμονι, νὰ πειράξῃ ὅσα ἄνθρωπον, ὅπως αὐτὸς ὁ
Θεὸς ἰξοῦρει πῶς ὁ ἄνθρωπος δὴ δύνεται νὰ πολεμᾷ μετὰ τὸν Δαίμονα; Ἀκχ-
σον ἄπο τὸν πάνσοφον Παῦλον τὴν ἀπόκρισιν. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὅπως δὴ
θέλει σᾶς ἀφήσει νὰ πειραχθῆτε θελωτότερον, ἄπο ὅσον δύνασθε νὰ ὑπο-
μείνετε, ἀλλὰ ἀπ' αὐτὰ μετὰ τὸν πειρασμὸν σᾶς δίδει καὶ δύναμιν νὰ νικήσετε.
Ἐρχεται λοιπὸν ὁ πειρασμὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀμὴ ὅχι τὸσον δυνατὸς ὅπως
νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ τὸν ὑπομείνῃ. εἶδε καὶ νικήθησιν τινὲς, τὸ παθαίνουσι ἄπο
ὀκνηρίαν τῆς καὶ ἀμέλειαν. καὶ εἶναι δίκαιον νὰ ἔχη πᾶς σᾶς πολέμιον, διὰ νὰ
φανῇ τῷ ἐναρέτων ἢ ἀνδρείαν, νὰ λάβωσιν τῆς νίκης τὸν σέφανον. καὶ αὐτὸν ἦτον
Διάβολος νὰ τὴν πολεμᾷ, ἀδικήντο θελωτά οἱ ἄγγιστοι. Καὶ μὴ φλυαρῶσι
τινὲς ἀνόητοι, νὰ λέγουσι πῶς ἦτον καλλίτερον νὰ μὴν δεισέσκοντο Δαίμονες
καὶ κακόβροχοι ἄνθρωποι, νὰ πολεμῶσιν τὴν καλὴν καὶ νὰ τὴν πειράζωσιν, ὅτε
θελωτότερον μᾶς ἀφελῶσιν οἱ ἀτυχοὶ, ἢ οἱ καλοὶ καὶ ἀλήθειαν. ὅτι οἱ
καλοὶ μᾶς δίδου ἀπόλαυσιν πρόσκαιρον, καὶ οἱ κακοὶ ψυχικὴν ἀφέλειαν. Λοι-
πὸν ὁ Διάβολος ἄπο Θεοῦ ἔχει τὴν ἐξουσίαν, νὰ πειράξῃ τὸν ἄνθρωπον διὰ τὰς ἀμαρ-
τίας τῆς. ἀμὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον σέκει νὰ νικήσῃ, ἢ νὰ νικήθῃ εἰς τὸν πόλεμον,
εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει τὸν Θεὸν βοηθόν τῆς καὶ σύμμαχον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀμαρτία
εἶναι αἰτία καὶ ἀφορμὴ, καὶ λαμβάνουσι καὶ τῷ ἄνθρωπον ἐξουσίαν οἱ πονηροὶ
Δαίμονες, καὶ τὴν βασανίζουσιν ἀπακτα καὶ ἀνελεήμονα, ἄς φύγωμεν ἄπο τὸ κα-
κόν, ἄς μετανοήσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας τὰς αἰουρίας μας, διὰ νὰ μὴ δαιμονιδω-
μεν καὶ ἡμεῖς ὡς τὴν αἰῶνα. ἀμὴ θάρρῶ νὰ εἶναι τινὲς ἀπο ἐκείνας χειρό-
τεροι. ὅτι τί ἀφαιρέσει ὁ πόρνος ἀπὸ τὸν δαιμονιζόμενον; Ὅποιος ἔχει δαιμό-
νιον ξεγυμνῶναι τὰς σάρκας τῆς καὶ ἀφαιρῶναι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὡς λαλὸς καὶ
ἀνόητος. ὁμοίως καὶ ὁ ἀκέλασος, ὅπως εἶναι βεβαχχιδυμῶς καὶ μεδυσυμῶς ἀπὸ
τὸν ἔρωτα τῆς φιλοδοξίας γυεῖζει ξεβραχχιδυμῶς, ἔχωντας πρὸς πᾶσαν ἀ-
σέλγειαν, γεγυμνωμῶς ἀπὸ τὴν δειάν σολίω καὶ ἀφελῶν, ὑπερημῶς ἀπὸ
τὴν τιμῶν καὶ δόξαν τὴν αἰῶνα, ὅπως εἶχεν ἡ ψυχὴ τῆς τὸ ἀπώτερον, ἢ ὁποῖα
εἶναι τιμιώτερα καὶ χρησιμώτερα τῆς σώματος. ὅτι τὸ κορμὶ ἐὰν γυμνωθῇ καὶ
καμίαν φορᾶν, δὴν βλαπτεται τὸσον ἐδὲ ζημιώνεται ὡσανὺ τὴν ψυχῶν. ἢ τις
ἔταν δὴν ὀπισπρῆψῃ εἰς μετάνοιαν νὰ κλαύσῃ τὰς ἀμαρτίας τῆς, τὴν ἐγκατα-
λιμπανῆσιν ὁ Θεὸς καὶ ἐγκρημνίζεται εἰς τῆς ἀπαλείας τὸν βαράθρον. Δὴν δέρον-
ται μετὰ τὴν λίθου ὁ ἀκόλασος, ἀλλὰ τὰ ἀμαρτήματα τὸν βαρύνουσιν, ὅπως εἶναι

χειρότερα τῶν πεφῶν ἢ βαρύτερα. δὲν κοιμᾶται εἰς τῶν ἀπεθαμένων τὰ μνήματα, ἀλλὰ εἰς τὰ κακάτε θελήματα ἢ πάθη τῆς πορνείας ἢ ἀσωτίας ἀλλίζεται, ὅτῃ βρωμῆσι χειρότερα φθά τῶν νεκρῶν τὰ σαπιμῆλα λείψανα. Οὐ μόνον δὲ οἱ πόρνοι, ἀλλὰ καὶ οἱ μέθυσοι, καὶ ὅσοι ἄλλοι δέουσονται εἰς θανάσιμα ἀμαρτήματα, εἶναι τῶν δαιμονιζομένων παρόμοιοι, ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, καὶ χειρότεροι. ὁ γὰρ ἀφίνεσι τὸ φῶς θεληματικῶς, ὅτῃ εἶναι ὁ Δεσπότης Χειρὸς, καὶ ἔρχεν εἰς τὸ σκότος ὡς τυφλοὶ καὶ ἀνόητοι, καὶ φιλιώνονται, φῶν, μὲ τὰς σκοτεινὰς καὶ ζοφωδιστάτας Δαίμονας οἱ κατ' εἰκόνα Θεοῦ κτιθέντες καὶ κατ' ὁμοίωσιν. Ἀλλὰ ἄς συκαθῆμεν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ἀγαπητοὶ, ἄς ἀκολοθήσασμεν τῷ Χειρῷ, ὅστις εἶναι τὸ ἀληθινὸν φῶς τὸ ἀνέσπερον καὶ παμπόδητον, φυλάττοντες αὐτὴ τὰ σωτήρια προστάγματα. Ἀς πεδάσασμεν ἐπιμελῶς, νὰ σολιδῆμεν μὲ ὅλαις ταῖς ἀρεταῖς, φθγγόντες τὰς σαρκινὰς ἐπιθυμίας, καὶ τῷ ἀγάπῳ τῷ πλάτῃ Κόσμῳ ὡς ματαίαν ἢ ἀπατηλῶν ἄς μισήσωμεν, καὶ θρηναίως καὶ ἀνδρειομῆλα ἄς ἀντισαθῆμεν εἰς τὰς μεθοδεῖας καὶ ἐπιβλάς τῷ ἀρχεκάμῃ Δαίμονος. καὶ ἄς κάμωμεν ἔργα καλὰ ἕως ὅτῃ καιρὸν ἔχομεν, πρὶν μᾶς φθάσῃ ὁ θάνατος, νὰ μᾶς βάλῃν εἰς πῦρ ἀτελόπτητον, καὶ εἰς σκότος ἀφθραμύθητον. ὅτι ὁ καιρὸς ἔτος τῆς παρέσης ζωῆς, λέγεται καιρὸς ἐργασίας, ὁ δὲ μέλλων ἀπαποδόσεως. Μὴδ' ἀμελεῖμεν λοιπὸν, ἀλλὰ καθεκάστω ἄς κοπιᾶζωμεν τῷ ἀρετῷ ἐργαζόμενοι, καθὼς κάμνεν οἱ πρόθυμοι γεωργοὶ ὅτῃ δὲν κοιμῶνται τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ κοπιῶσι καὶ βασανίζονται. καὶ δὲν συλλογίζονται ποσῶς τῆς βροχῆς καὶ χιόνος τῷ κακοπάθειαν δὲ νὰ ἐσοθῆσεν πλεσίως, νὰ ἔχῃσι τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν καλοπάθειαν. τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τῷ νοητῷ γεωργίαν τῆς ψυχῆς, καθὼς καὶ εἰς ἄλλον λόγον ἐγράψασμεν. καὶ ὅσοι δὲν ἀμελήσεν, ἀλλὰ πεδάξεν νὰ φυλάξεν τὰς ἐντολάς τῷ Σωτῆρος ἐπιμελέσασθε, σπέρνοντες ἐδῶ πρόσκαιρα μὲ κόπης, θλίψεως, νησείας καὶ δάκρυα, θέλωμ ἐσοθῆσεν ἐκεῖ εἰς τῷ ἐραίνον Βασιλείαν ἀπειρον δόφροσιύμῃ καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ παντοτινῶν ἀνάπαυσιν νὰ χαίρωνται μὲ τῷ Ἁγίῳ εἰς τὸν Παράδεισον, δόξαζόντες Πατέρα, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, εὐα Θεὸν προαιώνιον. Ω, ἄρεπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυμῆσις, εἰς τὰς ἀπεραίτας αἰῶνας τῷ ἀτελόπτητον αἰώνων. ΑΜΗΝ.

Τ Η Ε Κ Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Τ Μ Α Τ Θ Α Ι Ο Υ .

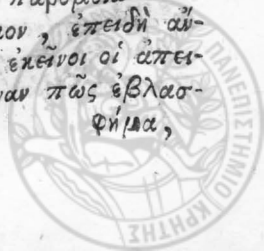
ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ .

Οσοι ποθέσι νὰ ἀφελῆθῶσιν ἀπὸ τῆς θείας Γραφῆς, νὰ κάμνεν πνευματικὴν ἐσοδίαν, νὰ δόφραίνωνται εἰς τὸν Παράδεισον μὲ τῷ Ἁγίῳ πᾶντοτε, μιμνήσκται θεοφιλῶς τῶν μελισσῶν τὸ φιλεργὸν καὶ φιλόπονον. καὶ καθὼς ἐκεῖναι γυρῆζουσιν εἰς τὰ λιβάδα χαρῆς ὀκνησίαν ἐπιμελέσασθε, καὶ σωάξουσιν ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγῆ καὶ βότανα τὰ χησιμώτερα καὶ καλλίτερα, ἔτω καὶ ἔτσι ἐροῦνόντες τὸν

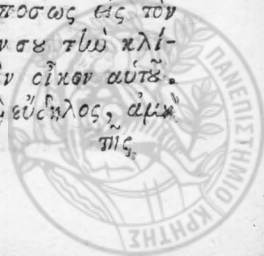
ρητῶν λειμώνων τῆς θείας γραφῆς, καὶ ἀναγινώσκοντες τὰ σωτήρια λόγια, γλυκαίνουσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν, ἐσοδάζοντες ἀπ' ἐκεῖ τὰ ὠφελιμώτερα καὶ ψωχαφελέστερα. Καὶ ἀπὸ ἐνῆα λόγων ἐσοδάζει τὸ αἶδος τῆς σωφροσύνης καὶ καθαρότητος, ἴσθ' ἄλλον τῆς δικαιοσύνης, ἢ τῆς φρονήσεως. ἀλλαχόθεν τὸ τῆς συμπαιδείας καὶ διαπαιγνίας πρὸς τὰς πλησίον καὶ γείτονας, ἀπὸ ἄλλῃ τῶν ἐπιμομιῶν καὶ καρτερίων, καὶ ἄλλα ὅμοια. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἀπὸ ὅλα λαμβάνουσι ὅσα εἶναι πρὸς σωτηρίαν ψυχῆς ἀρμόδια. καὶ φυλάγοντες αὐτὰ εἰς τὸ κενεῖν τῆς καρδίας, γιωργῶσι τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς ὅπῃ εἶναι γλυκύτερον καὶ κοσμιώτερον ἀπὸ τῆτο τὸ ὑλικὸν καὶ πρὸςκαιρον. Ἐτέτες ἄς μιμηθεῖσθω καὶ ἡμεῖς ὡς φιλόχειροι. καὶ ὅταν συναχθεῖσθω εἰς τὸν λειμῶνα τῆς Ἐκκλησίας, μὴ ἐρχάμεσθε ἕξ τὰ συντυχνώμεν ὄσας πρὸς τὸν ἄλλον ἕξ σωματικά καὶ ἀσάρκα παράγματα, ἀλλὰ ἄς ἐχωμεν τὸν νῦν μας εἰς τὴν τῆς γραφῶν ἀνάγνωσιν, τὰ καταλαμβανόμεν ὅσα ἀκούμεν ἕξ τὰ λαμβανόμεν ἴσθ' ταῦτα ψυχικῶν ὠφελειῶν. ὅτι ἐὰν κάμωμεν ἔτι πότε μὴ ἕξ μίαν ἀρετῶν νεθεπέμενοι, πότε δὲ ἕξ ἄλλων διδασκόμενοι καὶ ὠδαικινέμενοι, καὶ συχρὰ παιδιδόμενοι καὶ γυμναζόμενοι, θέλομεν δυνήθη καὶ ἡμεῖς τὰ κατορθώσωμεν τὰς ἀρετὰς μὲ τῶν θείων βοηθειῶν, καὶ τὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Δεσπότην καὶ Σωτῆρά μας τὸν γλυκασμὸν καὶ φωτισμὸν, ὅπῃ γίνεται ἴσθ' τῶν ἀρετῶν ὠφελιμώτερον ἴσθ' τὸ μέλι γλυκύτερον. ὅτι πάνποτε ἡ θεία Γραφή διδάσκει τὰ θεοφιλή καὶ σωτήρια, καὶ δὲν εἶναι λόγος εἰς αὐτῶν ὅπῃ τὰ μὴ δίδῃ τῆς ψυχῆς ὠφέλειαν. Ἄς ἀκούσωμεν ἔν τὸ σημειωτὸν Εὐαγγέλιον τὰ μάθωμεν πόσον κακὸν κάμνει ἡ ἀμαρτία εἰς τὸν ἀνθρώπον. ὅτι ἐμόνον τῶν ψυχῶν βλάπτει, καὶ τῶν ζῴων τῆς θείας χάριτος, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ἀσθενεῖαν ἀνιάβωτον καθῶς καὶ εἰς ἄλλον τόπον ἐγράψαμεν. Ἐχει δὲ ἔπος ἡ ὑπόθεσις, καθῶς γράφει ὁ θεόπτης καὶ θεηγὸρος Ματθαῖος, τοιαῦτα λέγοντας. „ Τῶ καιρῶ „ ἐκείνῳ ἐμβὰς ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖον, διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιον. „ καὶ ἰδὲ προσέφερον αὐτῷ Παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βιβλησκύλιον. Ἐπειδὴ ἡ τέχνη τῆς ὀπιγείαν ἰατρῶν ἐλέγχεται ὡς ἀδύνατος, καὶ δὲν δύναται τὰ ἰατρῶν Παράλυτον, τὸν ἤφεραν οἱ συγγενεῖς τε συκατὸν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν τὸν ἐραῖον Ἰατρὸν, τὸν πάντα δυνάμενον. Πολλοὶ ἀπὸ τῆς ἀπλευρέας ὅπῃ ἀναγινώσκον τὰς θείας Γραφὰς ἀνιξέτασα, νομίζουσι πῶς εἶναι ὅσας καὶ μόνος Παράλυτος, ὅπῃ λέγουσιν οἱ Εὐαγγελισταὶ καὶ οἱ τέσσαρες. τῆς ὁποίας καταλαβόντων ἀγνοῶσιν καὶ τῆς κατακρίνωσιν ἀδιάκριτα, πῶς δὲν συμφωνῶσιν εἰς τὴν διήγησιν. Ἀλλὰ τῆτο δὲν εἶναι ἀλήθεια. μὴ γλῶστο, τὰ εἰπῆ τινὰς πῶς οἱ ἅγιοι Εὐαγγελισταὶ, οἱ κήρυκες τῆς ἀληθείας ἐγράψασιν ψάματα. ὅτι εἰς ὅλας ἦτον μία χάρις τῆς παλαιῆς Πνεύματος, ὅπῃ ἐνέργεια ἀοράτως εἰς ἐκείνας καὶ τῆς ἐφώτισε, καὶ ἐγράψασιν. καὶ ἐκεῖ ὅπῃ εἶναι ἡ χάρις τῆς Πνεύματος, ἔλαμψε ἀγάπη, χαρὰ, καὶ εἰρήνη. καὶ ὅπῃ εἶναι ἀγάπη καὶ εἰρήνη, ἀπ' ἐκεῖ διώχεται μακρὰ πᾶσα μάχη καὶ ἐναντιώσις, καὶ δὲν ἀπομύει ἀμφιβολία καμία ὀλοτελα. Λοιπὸν ὁ τόπος, ὁ ἔσπος, ὁ χρόνος ὁ καιρὸς ἡ ἡμέρα ἡ θεραπεία, καὶ ἄλλα τινὰ φανερώσωσιν ὅτι ἄλλος εἶναι ἔσπος ὁ Παράλυτος, καὶ ἄλλος ἐκεῖνος ὅπῃ γράφει ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. ὅτι ἐκεῖνος ἐθεραπεύθη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἶχε λή. ἔσπος τῶν ἀσθενῶν, καὶ δὲν εἶχε τινὰ φίλον ἢ συγγενῆ τὰ τῆς δόση βοηθειῶν, καὶ ἔσπος εἰς τὴν Καπερναῦν εἰς ἐνῆα σπηλιόπελον, καθῶς ὁ Λευκῆς καὶ ὁ Μάρκος λέγουσιν, καὶ τὸν ἐσύκωναν οἱ φίλοι τε. ἐκεῖνος ἰατρῶν τὸ Σάββατον, καὶ ἔσπος ἄλλω

λην ἡμέραν. δι' αὐτὸ δὲν εἶπασιν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐδὴ τίποτας εἰς κατηγορίαν τῶν
 Χειρῶν πῶς ἐκατάλυε τὰ Σάββατα. ἐκείνος μὲν ἰαβόρῳσεν ὁ Χειρὸς παρῶτον τὸ
 κορμὶ καὶ τῷ ψυχῷ ὑστέρα, λέγωντας τε ἴδες πῶς ἰαβόρῳσεν, μὲν ἀμαρτήσης
 πλέον, νὰ μὴ πάθης χειρότερον παιδεύσῃ. καὶ ἐτέτα ἰαβόρῳσε τῷ ψυχῷ
 παρῶτερα λέγωντας, ἀφένταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σε, καὶ τότε ἰαβόρῳσε καὶ τῷ
 ὤφθαλμῳ τῷ σώματος. ἄπο ταῦτα ὅλα φαίνεται σαφέςτατα, πῶς ἄλλος εἶναι
 ἴστος, καὶ ἄλλος ἐκεῖνος ὁ Παραλύτος. „ Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πίσιν αὐτῷ
 „ εἶπε τῷ Παραλυτικῷ. Βλέπωντας ὁ ἀγαθὸς Ἰαβὸρ καὶ Σωτὴρ ἡμῶν τὴν Πί-
 σιν τῷ Παραλυτικῷ, καὶ τῷ ἄλλων ἀνθρώπων ὅπῃ τὸν ἐσύκωναν, ἔκρινε δίκαιον
 νὰ τὸν θεραπεύσῃ, καὶ ἔπος ἐκαρμῆ καὶ αὐτὸ τὸ μέγα θαυμάσιον. Τινὲς λέγουσιν,
 ὅτι εἶδον ὁ Κύριος τὴν Πίσιν ὄχι τῷ Παραλύτῳ, ἀλλὰ τῷ ἀνθρώπῳ ὅπῃ τὸν
 ἐσύκωναν. πλὴν σφάλμασιν εἰς τῆτο. ὅτι ἐπειδὴ λέγει τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον,
 ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν Πίσιν αὐτῷ, ζουκαῖται καὶ ἔχε τὰ δύο μέρη, ἦγεν τῷ ἀρρώ-
 σῃ, καὶ τῷ ἀνθρώπῳ ὅπῃ τὸν ἤφερναν. ἔχετ' ἐκεῖνος ὅπῃ πισύσει σώνεται,
 καὶ ὄχι ἄλλος ἔχε ἕτερον. Μόνον τῆτο γίνεται εἰς τὸ Βάπτισμα, ὅπῃ δίδεται
 τῷ μικρῶν παιδίων. εἰς τὰ ὅποια ἐπειδὴ εἶναι ἀνήλικα, ἐνεργῶς ἡ Πίσις ἐ-
 κείνων ὅπῃ τὰ φέρουσιν, ὡσαύτ' εἰς τὴν Χαναανάαν καὶ τὴν Εἰκατόντηρχον ἐδωθήθη
 ἡ Πίσις αὐτῷ καὶ ἰαβόρῳσεν οἱ ἀρρώσοι. Τὸ ὅμοιον γίνεται καὶ εἰς τὴν μεγά-
 λην καὶ ὑπερβάλλουσαν ἀδυναμίαν ὅταν εὐγῆ ἄπο τὰς φρονίας τε ὁ ἀρρώσος καὶ προσ-
 καλῶσι τὸν Ἰαβὸρ οἱ φίλοι τε. ἀμὴ εἰς τῆτον τὸν ὠφθαλμὸν δὲν ἦτον αὐτὸ, ἀλ-
 λά καὶ αὐτὸς εἶχε Πίσιν ἀληθέςτατα, ἔχε τῆτο ἔσερξε καὶ τὸν ἐσύκωναν, καὶ ἐπόμ-
 πδων εἰς τὸ πιάζαι, καὶ εἰς ἄλλες τόπας τῆς πόλεως, καὶ δὲν ἐνέβλεπε, ἔτε τὴν
 κακοπάθειαν ἐσυλλογίζετο, ὅπῃ εἶχεν ἄπο τὸ σῦκωμα, ὅπῃ ἐξέδρομῳ, ὅτι
 οἱ φρονότεροι ἀρρώσοι προτιμῶσι νὰ ὑπομῶν μᾶλλον τὴν κακοπάθειαν τῆς
 ἀδυναμίας παρῶν νὰ φανερώσῃν εἰς τὰς πολλὰς τὸ πάθος τες. Καὶ ἐῖτος ποσῶς δὲν
 ἐγόγγυσον ἔτε εἶπε πρὸς τὰς βασάζοντας, πῶς μὲ ὑπάγετε εἰς τὸ μέσον τόσων κατῶ;
 καρτερεῖτε νὰ μείνη μόνος ὁ Ἰαβὸρ, καὶ τότε καὶ μὲ ὑπάγετε, ἔχε νὰ μὲν ἐξέδρομ
 τόσος κόσμος τῷ συμφρασί μου καὶ κάκωσιν. ἀλλὰ πισύωντας βέβαια πῶς ἐδύ-
 νετο νὰ τὸν θεραπεύσῃ ὁ Κύριος, δὲν ἐσυλλογίδη ποσῶς ἐνέβλεπε, ἡ ἄλλο
 παρόμοιον. Οὐ μόνον δὲ ἄπο ταῦτα ἐγνωρίθη ἡ Πίσις τε, ἀλλὰ καὶ ἄπο τὰ θεασο-
 τικὰ λόγια ὅπῃ τῷ εἶπε, τέκνω ἀφένταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σε. καὶ αὐτὸς δὲν
 ἐκάκωσεν, ἔτε ἐσκαυδαλίδη νὰ τῷ εἶπῃ, τί λέγεις, Κύριε; ἐγὼ ποδῶ νὰ
 μὲ δάσης τὴν θεραπείαν τῷ σώματος, καὶ σὺ μὲ λέγεις ἀμαρτήματα; Αὐτὰ εἶναι
 πρόφασες, καὶ ἀδυναμίας σκεπάσματα. δὲν εἶπε κανεὶα λόγον σκληρὸν, ἀλλὰ
 ἔμεινεν ἐλπίζωντας εἰς τὸν ἀγαθὸν Ἰαβὸρ, νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν φιλανθρωπίαν
 καὶ συμπάθειαν, καὶ ἔπος ὡς ἄξιος ἠξιώθη τῆς χάριτος. ἔτι ἔχε ἡ ἀποδείξις ὁ
 Κύριος πῶς ἡ Πίσις θανατῶνει τὰ ἀμαρτήματα, εἶπε. ἔχε θάρρος τέκνον
 μου, αἱ ἀμαρτίαι σε ἐσυχαρήθησαν. δὲν τῷ ἰαβόρῳσεν ἀδύς τῷ ὠφθαλ-
 μῳ ἀλλὰ πρῶτερον ἐθεράπεύσε τὸ ἀπόκρονον, ἦγεν τῷ ψυχῷ, ὅπῃ εἶναι
 τὸ χρησιμώτερον μέρος καὶ κυριώτερον. ἔπειτα θεράπευε καὶ τὸ σῶμα, διδάσ-
 κωντας ὅτι τὰ φρονότερα ἀρρώσῃματα φρονένται ἄπο τὰ ἀμαρτήματα, καὶ παρῶ-
 τιν ἐπῶτον νὰ θεράπευθῇ τὸ αἷτιον. καὶ ὀποδείχωντας μὲ ταῦτα, πῶς εἶναι
 Θεὸς παντοδύναμος, καὶ κάμνει μὲ ἔξοσιαν ὡς Δεασώσης ὅσα θέλει καὶ βέλε-
 ται. ἔχετ' καὶ οἱ ἅγιοι θεράπευσι σωματικὰ ἀρρώσῃματα, ἀμὴ μόνος ὁ

Θεός ἠμπορεῖ νὰ συγχωρῇ ἀμαρτήματα. Ἐὰ τῆτο ἢ πρὸς τὸν ἄλλον Παράλυτον ἔπος ἔλεγε. „ Ἴδε υἱὸς ἐγενεσ, μὴ ἀμαρτήσης πλέον, ἔχει νὰ μὴ σε „ ἔλθῃ ἄλλο κακὸν χειρότερον. Ἐὰτὶ ἡ ἀμαρτία εἶναι βρῦσις καὶ ρίζα ἄλλων τῶν κακῶν, ἢ πάσης ζημίας ἡννήξια. Αὐτὴ φέρει πᾶσαν ἀδύσειαν, ἢ ἀδελφεύει τὰ σώματα, ἢ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς Κόσμου ἔχει τὴν ἀμαρτίαν ἠλθον εἰς τὸ κορμὶ τῆς Καὶν αὐτὴ ἡ ἀδύσεια, ἢ ἔμεινεν ὁ ταλαίπυρος, ἔχει ἰφόνδουσι τὸν ἀδελφόν τε, σούων καὶ ξέμων. ἡ δὲ βρομᾶρα δὲν εἶναι ἄλλο πᾶρξ ἠδράλυσις. ἔχει ὁπόταν ἀδύσει ἡ ζωτικὴ δυνάμις, δὲν δυνάται νὰ βασάζῃ τὰ μέλη, ἢ τ' ἀφίνει πάσης ἀπονοίας ἢ κυβερνήσεως ἔρημα. ἢ τὸ τε ἐκεῖνα ἀπὸ τῆς ἀδυναμίας χαλῶσι ἢ ξέμωσι. Τῆτο ἢ ὁ Ἀπόστολος ἐδήλωσεν, ἐγκαλῶντας τὰς Κορινθίους διὰ τινὰς ἀμαρτίας, ἢ λέγει τος. „ ἔχει „ τῆτο εἶναι πολλοὶ ἀδύσει εἰς ἑσᾶς καὶ ἀρρώσοι, καὶ πολλοὶ ἀποθαίνουσι. Διὰ τῆτο εἶπε ἢ ὁ Χριστός. Ἀφίονται σοι αἱ ἀμαρτίαι σε, διὰ νὰ μάθωμεν ἔτι ὡς Θεὸς βλέπει, καὶ γινώσκει ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἡμῶν τὰ ἀπόκρυφα, ἢ ἰξέρει ὄλας τὰς πράξεις ἢ ἐργασίας μας. ἔπειδὴ εἶναι γεαμμένον εἰς εἶσά πῶπον, ὅτι ἔμωροδεν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Θεοῦ εἶναι ἡ σφάταις ἢ πᾶρξες παντὸς ἀνθρώπου, ἢ ἰξέρει ταῖς σφάταις αὐτῆ ἢ τὰ ἔχβήματα. πλὴν ὡς ἀγαθὸς ἢ εὐσπλαγχνος, θέλωντας νὰ σωθῇ πᾶς εἶσας, συγχωρεῖ πολλὰκις ἢ πίπτωσι εἰς ἀρρώσας οἱ ἀνθρώποι, διὰ νὰ καθαρωθῶσι ἀπὸ τὸν ρύπον τῶν ἀμαρτιῶν τεσ μετὶ τῆς ἀδύσειαν. ἔπο λέγει ἢ ὁ Προφήτης Γερεμίας. „ Μὲ „ πόνον ἢ μάστιγα θέλεις παιδοθῆ Γερουαλήμ, διὰ τὰς ἀμαρτίας σε. ἢ „ ὁ Σολομών εἰς τὰς Παροιμίας. Τί μὴ μὴ δειλιάς τῆς Κυρίας τῆς παιδοθῶσιν, ὅτι τὸν Τίον ὅπῃ ἀγάπᾳ, παιδοθῶει ὡς πάνσοφος. Λοιπὸν τῆς ρίζαν τῆς πάθης, ἢ γεν τῆς ἀμαρτίας ἐκκόπτει πρῶτον ὁ Κύριος, ἔπειτα θεραπείει ἢ τῆς ἀδύσειαν. ἢ λέγωντας, Ἀφίονται σοι τέκνον αἱ ἀμαρτίαι σε, ἀνασάινει τὸν Παράλυτον, ἢ διεγείρει τῆς κατακειμῆν ἰσχυρί τος. ὅτι ὁ λόγος τῆς Σωτήρος ἔργον ἐξήτεο, διώκοντας ἀπὸ ταύτῃ πᾶσαν δειλίαν ἢ φόβον τῶν ἀμαρτημάτων τε. διότι δὲν εἶναι ἄλλο πᾶρξμα νὰ δίδῃ τῆς ἀνθρώπου πῶσον φόβον ἢ βάσανον, ὡσαν ἡ συνείδησις τῶν ἀμαρτημάτων ὅπῃ τὸν ἐλέγχει πάντοτε. Τέκνον δὲ ὀνομάζει τὸν Παράλυτον ὁ Κύριος, ἢ καὶ τὸν λόγον τῆς δημιουργίας, ἢ ἔχει ὅπῃ δύσει, ἢ ἔχει ἔμωδε νὰ τῆς δώσῃ τῶν ἀμαρτιῶν τε τῆς ἀφῆσι. ὅτι ἐκεῖ ὅπῃ εἶναι ἀμαρτημάτων συγχώρησις, ἐκεῖ καὶ Τιοθεσία γίνεται. Οὕτω ἢ ἡμεῖς ἀδελφοὶ δὲν ἠμπορεῖμεν, νὰ εἰπῶμεν τὸν Θεὸν Πατέρα μας, ἐὰν δὲν ἀποπλιώμεν πρῶτερον τὰς ἀμαρτίας μας εἰς τῆς ἀγίας Κολυμβήθραν τῆς θείης Βαπτίσεως. ὅποταν λοιπὸν ἀπὸ ταύτῃ εὐγώμεν, ἢ ἀφῆσωμεν ἐκεῖ τὸ κακὸν φορτίον ἐκεῖνο, τότε μετ' ἠρρησίας λ'γωμεν, τὸ Πάτερ ἡμῶν ὃ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. „ Καὶ ἰδὲ τινὲς τῶν Γραμματέων εἶπον ἐν „ ἑαυτοῖς. Οὗτος βλασφημεῖ. Ἐσκανδαλίζοντο οἱ Γραμματεῖς, καὶ ἔταράττωντο ἀπὸ τὸν φόδον ἢ βασκανίαν τεσ, ἔχει ἔβλεπον πολλὰκις φοραῖς τὸν Κύριον, ἢ ἰάθῶεν ἐξουσιαστικῶς πᾶσαν ἀδύσειαν. Δαίμονας ἐδίωκον, ἐσφῶσαζον ἀνέμους καὶ θάλασσαν, καὶ τῆς ἰσπῶκοντο, καὶ ἄλλα παρόμοια θαυμασία ἔπαρτε, τὰ ὅποια τὸν ἑμαρτυρῶσαν Θεὸν παντοδύαμον, ἔπειδὴ ἀνθρώπος φίλος δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμη τοιαῦτα τεράσια. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ ἀπειθεῖς ἢ ἀγνώμονες, αὐτὶ νὰ τὸν ὀλαβῆνται, τὸν ἐκατάκειναν πῶς ἐβλασφήμα,

φύμα, συγχωρῶντας ὡς Θεὸς ἀμαρτήματα. καὶ πᾶς διεργασίας τῆς ἄλλαν ὀπι-
 βελύοντες, παράπτουνται καὶ ἀνανακτῶσι γογγύζοντες. „ Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς πᾶς
 „ ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπε. ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις
 „ ὑμῶν; Ἰδὲ καὶ ἄλλο σημεῖον ἐδὼ ἀναντήρητον τῆς τῆ Χειρῶ Θεότητος, καὶ
 „ τῆς πρὸς τὸν Πατέρα ἰσότητος, ὅτι μόνος ὁ Θεὸς ἐξέρει τὰς διλογισμὰς τῆς
 „ καρδιᾶν, καὶ τὰ ἀπόκρυφα διανοήματα. Ὁμοίως συγχωρεῖ καὶ τὰ ἀμαρτήματα.
 „ γίγασται γάρ. Σὺ ὄπισσασαι καρδίας μνηότατος. καὶ πάλιν. Ἐπέζων καρ-
 „ δίας καὶ κερφῆς ὁ Θεός. καὶ ἀλλαχῆ. Ὁ μὲν ἄνθρωπος ὄφεται εἰς πρόσωπον,
 „ ὁ δὲ Θεὸς εἰς καρδίαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ Γραμματεῖς ἐνόμιζαν, πῶς δὲν
 „ ἐδύετο νὰ συγχωρῇ ἀμαρτήματα, ἔλα νὰ πᾶς βεβαιώσῃ πῶς δυέται καὶ αὐ-
 „ τὸ καὶ ἄλλα μεγάλα θαυμάσια, τὰς ὀπισμοῖζει, καὶ λέγει τας. ἔλα τί βανέτε
 „ κακὰς λογισμὰς εἰς τὴν καρδίαν σας, καὶ μὲ κατακρίνετε ἀθάνατα, πῶς δὲν
 „ δυόμαι νὰ συγχωρῶ ἀμαρτήματα; „ τί εἶναι δεικώτερον, νὰ εἶπῶ τῶ Πα-
 „ ραυτικῆ, συγχωρηθῆναι εἶναι ἢ ἀμαρτίαις σας, ἢ νὰ τῶ εἶπῶ, συκώσε
 „ καὶ περπάτει; τῆς ἐπειδὴ μὲ νομίζετε βλάσφημον, Γραμματεῖς ἀγράμ-
 „ ματοι, καὶ διδάσκαλοι ἀδίδακτοι, ἔλατὶ συγχωρῶ ἀμαρτίας, καὶ κάμνω ἴσον
 „ τῶ Θεῶ τῶ λόγῳ, δότε με εἰς ταῦτα ὅπε σας ἐρωτῶ ἀπέκλεισιν. ποῖον ἀπὸ
 „ ταῦτα τὰ δὴ σας φαίνεται δεικώτερον εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ δεικώτερον, νὰ
 „ εἶπῶ, συγχωρῶνται αἱ ἀμαρτίαι σας, ἢ ἐγεραι καὶ περπάτει; Αὐτὰ δὲ καὶ τὰ
 „ δὴ ὅπε ἠρώτησε τὰς Φαρισαῖας ὁ Κύριος, μόνον ὁ Θεὸς ἠμπορεῖ νὰ τὰ κά-
 „ μῃ, ἀμὴ ἄνθρωπος ποσᾶς δὲν δυέται. ὅτι καὶ τὸ εἶναι καὶ τὸ ἄλλο μόνον τῆς
 „ θείας δυνάμειος καὶ διαποτείας εἶναι ἐνέργεια, ἢ γεν νὰ συγχωρῇ ἀμαρτίας,
 „ καὶ νὰ θεραπεύῃ νοσήματα. ἐπειδὴ τῶ αὐθεντός καὶ διαποτε εἶναι ἴδιον νὰ κο-
 „ λάξῃ τὸν δεικόντε ἀμαρτῶντα. τῶ κολάξοντος δὲ πάλιν, καὶ μάλιστα Θεῶ τῶ
 „ παυοκτίρημος, νὰ κλίῃ καὶ πρὸς φιλανθρωπίαν, καὶ νὰ συγχωρῇ ἐκεῖνον
 „ ὅπε τῶ ἐπταίσον. εἰὰ ἐν ἰαφῶν ὁ Κύριος, φανερόν εἶναι ὅτι ἐπαίδδυσον.
 „ εἶδε καὶ παιδῶν, φανερόν εἶναι πῶς ἔχει ἐξουσίαν νὰ λύσῃ τὴν παιδῶν,
 „ καὶ νὰ συγχωρῆσῃ τὸ ἀμαρτήμα, ἔλα τὸ ὅποιον ἦλθεν ἢ παιδῶν. „ Ἰνα
 „ δὲ ἴδητε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τῶ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφικίνα ἀμαρ-
 „ τίας. ἢ γεν διὰ νὰ γνωρίσετε, ὅτι ἐγὼ ὅπε σας φαίνομαι ἄνθρωπος,
 „ ἔχω ἐξουσίαν ὡς Θεὸς νὰ συγχωρῶ ἀμαρτήματα, βλέφατε, καὶ ἴδετε ἀπὸ τὸ
 „ φανερόν καὶ βλεπόμενον, νὰ κατανοήσετε τὸ ἀδελον καὶ ἀπόκρυφον. ὅτι ἐγὼ ὁ
 „ Θεὸς Λόγος, ἐγίνα ἔλα ὀικονομίαν ἄνθρωπος καὶ εἰς τὴν γῆν πολιτόμαι,
 „ καὶ χαρίζω εἰς ἐκεῖνας ὅπε εἰς ἐμὲ πισύσιν ἀμαρτημάτων συγχώρητιν. Εἰς
 „ τὴν γῆν εἶπε, ἔλα νὰ δείξῃ ὅτι μὲ ὄλον ὅπε εἰς τὴν γῆν ἐφαῖν, ἀλλὰ
 „ αὐτὸς εἶναι καὶ καὶ φύσιν Θεὸς ἀναρχος. Καὶ ἔλα νὰ μάθωμεν ὅτι εἰς τὴν
 „ γῆν συγχωρῶνται τὰ ἀμαρτήματα. ἔλατὶ ἕως ὅπε δεικώμεθα ἐδὼ εἰς τὴν
 „ γῆν, ἠμπορεῖμεν νὰ ἐξαλείψωμεν ἀδελφοίμα, τὰς ἀνομίας μας, ἀμὴ ἀφ' ἑ
 „ μισόσωμεν ἀπ' ἐδὼ, καὶ ὑπάγωμεν εἰς τὸν ἄλλον Κόσμον, σφαλίζει ἢ πόρ-
 „ πα τῆς μετανοίας, καὶ δὲν δυόμεθα πλέον μὲ τὴν ἐξομολόγησιν νὰ λάβω-
 „ μεν καὶ μιᾶς ἀμαρτίας μικρᾶς συχώρησιν, ὅτι δὲν εἶναι ποσᾶς εἰς τὸν
 „ Ἄδην μετανοία. „ Τότε λέγει τῶ Παραλυτικῶ. ἐγερθεῖς, ἀρόν σε τὴν κλί-
 „ νην, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σε. καὶ ἐγερθεῖς ἀπὸ τῆς κλίνης εἰς τὸν οἶκόν αὐτῆ.
 „ Ἐπειδὴ ἢ ἀπίσειεις τῆς θεραπείας τῶ σώματος εἶναι φανερά καὶ εὐέλως, ἀμὴ
 „ τῆς

τῆς ψυχῆς ἢ συγχώρησις δὲ φαίνεται, ἔξ τῆτο κάμνει τῶ φανερῶ ὁ Κύριος, καὶ θεραπεύει τὴν αἰσάνον ἐκείνῳ ἀδυναμίαν μὲ εἶνα λόγον, ὡς Θεὸς παντεξέσιος, ἔξ τὴν νὰ πισωθῶσιν οἱ ἄγνωστοι Γραμματεῖς καὶ αἰσώετοι. ὅτι καθὼς ἔκαμε τῆτο τὸ μέγα θαυμάσιον, ἔπως ἐδύνητο νὰ συγχωρήσῃ καὶ τὰ ἐγκλήματα. Ἐπρόσῆξε δὲ τὸν ποτὲ Παράλυτον νὰ συκώσῃ τὸν κράββατον πρὸς πληροφορίαν καὶ βεβαίωσιν, ὅτι τελείως ἐθεραπεύθη, καὶ ἐσερεώθησαν τὰ ἀδυναμικά καὶ ἀδελειμικά μέλητε, καὶ τόσον ἐδυναμώθησαν, ὅπῃ ἐσύκωσε μὲ πλὴν δυκολίαν τὸν κράββατον, ἔξ τὴν νὰ μὴ νομιθῇ τὸ θαυματέρηγμα φῶτασμα. Ἀποσέλλει δὲ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆ τὸν Παράλυτον, ἔξ τὴν νὰ μὴ ἐπισηῶσιν τὸν θαυματεργὸν οἱ παρόντες ὄρωντές τον. καὶ ἔξ τὴν νὰ τὸν ἰδῶσιν καὶ ἄλλοι νὰ μαρτυρήσῃν πανταχῆ τὸ θαυμάσιον, νὰ πισύσῃν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἄλλοι μεταγνήστεροι. „ Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι, ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, „ τὸν δόντα ἔξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις. Ἐθαύμασαν μὴ οἱ ὄχλοι, ὅτι ὡς Θεὸς τοιαῦτα ἐθαυματέρησον. ὅμως δὲ τὸν ὅπισδυσαν διὰ Θεόν, ἀλλὰ ὡς ἀνθρώπον τὸν ἐνόμιζαν, καὶ μόνον ἐθαυμάζοντο πῶς εἶχε τοιαύτην ἔξουσίαν καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπινῳ δυνάμει. ἡμεῖς δὲ ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ, ἔσοι δεισικόμεθα εἰς ἀμαρτίαν θανάσιμον, εἶμεθα ὄντως καὶ ἐπ' ἀληθείας Παράλυτοι, ἔχοντες τὰς ψυχικαῖς δυνάμεις ὑπονεκρωμένας, καὶ ἀνέργηταις, πλὴν δυνόμεθα νὰ θεραπευθῶμεν, ἐὰν θελήσωμεν, ὅτι δεισικεταί καὶ τῶρα παρὼν εἰς τὴν πόλιν Καπερναῦν ὁ Δεαστός μας, εἰς τὸ πᾶσι λέγει τῆς ἀδελφείας, τίτέσιν εἰς τὴν ἀγίαν Ἐκκλησίαν τε, ἐπειδὴ οἶκος τῆ Παράκλητος ἢ Ἐκκλησία εἶναι καὶ λέγεται. ἡμεῖς δὲ εἶμεθα εἰς τὰς ψυχὰς Παράλυτοι καὶ ἀκίνητοι, ἦγαν πρὸς τὸ καλὸν ἀμελεῖς καὶ ἀπορόθυμοι. Ἀλλ' ἐὰν προαιρεθῶμεν, νὰ δράσωμεν πρὸς τὸν εὐσπλαγγχόν μας Δεαστόν με δάκρυα καὶ συσφιμῶν καρδίας, θέλωμεν ἀκέσω νὰ εἰπῇ καὶ πρὸς ἡμᾶς. Τέσσα συγχωρεῖνται αἱ ἀμαρτίαι σας. καὶ τότε γινόμεθα Υἱοὶ Θεοῦ καὶ μέθεξιν, ὅταν πρὸς αὐτὸν ἐπιπρέφωμεν μὲ καθαρῶν μετανοίῳν καὶ ὁμομολόγησιν. ἔτι δὲ καὶ τὴν ποθεινὴν Θεραπείαν ἀπὸ αὐτὸν λαμβάνωμεν, καὶ τὸν κράββατον, ἦγαν τὸ σῶμα συκώνομεν, κινῶντές τον πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς ἐντολῶν, καὶ κάμνοντες ἀγαθοεργίας τὸ καταδύωμεν. Τότε λοιπὸν καὶ οἱ λογισμοὶ ὅπῃ εἶναι εἰς ἡμᾶς, ἰδόντες καὶ κατενοήσαντες πνευματικὰ τὰ πολλα καὶ μεγάλα ἔργα, ὅπῃ ἔκαμε δι' ἡμᾶς ὁ Δημιουργὸς καὶ Δεαστός μας, καὶ εἰς Θεωρίαν τοιαύτην φθάσαντες, δοξάσῃσι τὸν Θεόν ὅπῃ κάμνει τοιαῦτα θαυμάσια. Ἀς μισήσωμεν ἐν τῇ πρὸςκαιρα, ὡς φθαρτὰ καὶ μάταια, ἔξ τὴν νὰ κληρονομήσωμεν τὰ ἀληθινὰ καὶ αἰώνια. ἄς κακοπαθήσωμεν ἐδῶ, μίαν ὥραν βασανίζόμενοι, ἔξ τὴν νὰ εὐρωμεν ἐκεῖ παντοτινῶ τὴν ἀνάπαυσιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ω, πρέπει πάσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνώσις σω Πατρὶ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι, πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας. ΑΜΗΝ.

Τ Η ΕΒΔΟΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

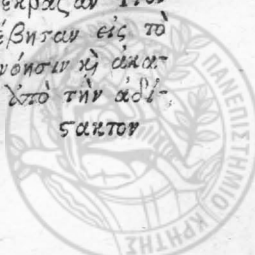
Τ Ο Υ Μ Α Τ Θ Α Ι Ο Υ .

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ .

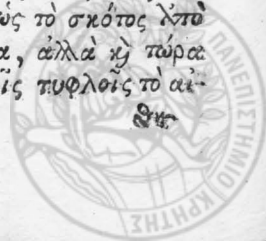
ΚΑΘΩΣ καμίαν φοραῖν, ὅσας καλὸς πατὴρ δὴν κάμνει τὸ θέλημα τῆ παιδείας τῆ πάραυθα, ὅπως τῆ ζητήσει τίποτα, νὰ τῆ τὸ δῶση τῶ ὄραν ἐκείνῳ δὴ κάποιαν αἰτίαν ὅπως δὴν τῶ ἰξέρει τὸ βρέφος ὡς ἀγνωστον· ἀμὴ ἐκεῖνος ὡς φρόνιμος γνωρίζει τὸ συμφέρον καλλίτερα, καὶ καρτερεῖ νὰ τῆ τὸ δῶση εἰς καιρὸν δάρμονον δὴ ἀξιοπρότερον τῆ ὄφελος, καὶ δὴ νὰ τὸ ἔχη ἀκριβὸν, ὅταν τῆ τὸ δῶση, ἢ καὶ δὴ ἄλλαις αἰτίαις, ὅπως δὴ σωτηρίαν δὴν γράφομεν. ἔπο καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Πατὴρ καὶ Θεοπάτερ μας, ὅταν τῆ ζητῶμεν καμίαν χάριν, δὴν μᾶς κάμνει παρὰ τοῦτο τὸ θέλημα δὴ τῆς αἰτίας ὅπως αὐτὸς ἰξέρει ὡς παύσοφος. ἀμὴ βάνει διωρίαν εἰς τὸ μέσον, δὴ νὰ τὸν ἀδικαλίωσῳ μὲ ἀξιοπρότερον πόσον καὶ δάκρυα, ἢ δὴ νὰ τῆ γνωρίζωμεν ἀξιοπρότερον τῶ καλωσυλίω, ἢ δὴ ἄλλῳ ὀφορμῶ, ὅπως ἡμεῖς μὴ ὡς ἀφρονα βρέφη δὴν καταλαμβαύομεν, ἀμὴ ἐκεῖνος ὅπως γνωρίζει πὰ μέλλοντα, ἰξέρει καλλίτερα τὸ συμφέρον μας. Διὰ τῆτο λοιπὸν καὶ σήμερον δὴν ἐθεράπυσε πάραυθα τῆς δύο τυφλῆς, ὅπως διηγείται ὁ θεηγράφος Ματθαῖος εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ βάνει καιρὸν εἰς τὸ μέσον, οἷς κρέμασιν αὐτὸς οἶδεν, ὡς Ἰαβὸς παύσοφος καὶ Θεὸς προαιώνιος. Ἀλλὰ ἄς ἔλθωμεν εἰς τῶ ἀκολοθίαν τῆ λόγου, νὰ εἰπαμεν καταλεπῶς τῶ ὑπόθεσιν.

„ Τῶ καιρῶ ἐκεῖνα καθὼς ἐπέρνα ὁ Ἰησοῦς, τῆ ἰκολέθησαν δύο τυφλοὶ, κρᾶζοντες καὶ λέγοντες. ἐλέησον ἡμᾶς Υἱὲ Δαβὶδ. Οὗτοι οἱ τυφλοὶ ἦκσαν ὑπὸ ἄλλης τῆ μεγάλα θαυμάσια ὅπως ἔκαμνε καθεκᾶστω ὁ Κύριος. ὅθεν ἔξ ἀκοῆς μόνης, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶσιν, ἐπίστῆσαν εἰς αὐτὸν ὡς καλόγνωμοι, καὶ ἦσαν βέβαιοι, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ Μεσσίας ὅπως οἱ Προφῆται ἐκήρυξαν. Ἡ ἄλθασε λοιπὸν εἰς τὸν δρόμον ὅπως ἐμῆκε νὰ περάσῃ, καὶ καθὼς τὸν ἀπείκασαν, ἐκράζοντες πρὸς αὐτὸν μεγαλοφώνως, λέγοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς Υἱὲ τῆ Δαβὶδ. κατέτιν ἴασαι καὶ θεράπευσον τῆς πάχοντας καὶ ὀδύων μῆρας ἡμᾶς, ὁ πάντα δυνάμενος Κύριος. Υἱὸν δὲ τῆ Δαβὶδ τὸν ἐκάλεσαν, ὅτι τὸ ὄνομα τῆτο εἶχεσιν εἰς πολλῶν τιμῶν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ πολλὰ ἐσέβοντο. ἐ μόνον ὁ κοινὸς λαὸς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Προφῆται ἐκάλεσαν τῆς Βασιλεῖς ὅπως ἠθέλαν νὰ τιμῶσιν, Υἱὸς Δαβὶδ. καὶ μὲ τῆτο τὸ ὄνομα τῆς ἐδάξαζον. ὅτι ὑπὸ ὅλης τῆς Βασιλεῖς πρώτος διηρέστησε τῆ Θεὸς ὁ Δαβὶδ, καὶ ἐπαγγελίας ἐδέχθη, πῶς μέλλει νὰ ἔρηθη ὁ Χριστὸς ὑπὸ τὸ σπέρμα τῆ. δὴ τῆτο καὶ οἱ τυφλοὶ δὴ νὰ τιμῶσιν τὸν Χριστὸν, ἔπως αὐτὸν ἐπακούμασαν. καὶ ἐπίσταν μὴ οἱ τυφλοὶ, ὅτι ἐδύωτο ὁ Χριστὸς νὰ κάμῃ ὅσα ἠθέλησεν, ἀμὴ ἀπόμει δὴ ἦσαν πληροφορημένοι πῶς ἦτον Θεός, ἔως ὑπερα ὅπως ἐφωτίθησαν. δὴ τῆτο τὸν ἐτίμῃν ὡσπερ καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὡς ἀνθρώπων. Ὁ δὲ Χριστὸς δὴν τῆς εἶπε τότε εἰς τὸν δρόμον τίποτα, ἀλλὰ τῆς ἀφῆκε καὶ τῆ ἀκολοθῆσαν ἔως.

ἕως εἰς τὸ σῆτι ὅπερ ὑπῆλκει. καὶ τὸ τοῦ ἔκαμναι, ἔχει τὸ πᾶσαν ἀφορμὴν
 ὑπὸ τῆς φθορῆς Ἰδαίας γογγυσμῶ καὶ μίμψως, νὰ μὴ τὸν κατακείνησι πᾶς
 ἔκαμναι τῆς θαυματουργίας εἰς ταῖς πλατείας καὶ δρόμους, ὡς ἀνθρώπος καὶ
 φιλόδοξος. Ἐκεῖνο δὲ τὸ σῆτι ἠθέλησεν εἶσαι τινὸς πίστεως, ἔχει τὸ ὑπῆλθον ἐκεῖ ὁ
 Κύριος, ὅτι ἐκεῖνος ποσῶς δὲν εἰχε εἰς κανὴνα τόπον οἰκηθῆιον, καθὼς λέγει ἀλλοθι,
 ὅταν τὸ εἶπεν εἰς τὸν Γραμματεῦς· „ Διδάσκαλε, ἀκολοθῆσω σοι ὅπερ πηγαῖ
 „ νεις. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· αἱ ἀλώπεκες φωλιὰς ἔχουσιν, καὶ τὰ πετεινὰ τῶ Οὐ-
 „ ρανῶ κατασκλιώσονται, ὁ δὲ Υἱὸς τῶ ἀνθρώπου ἐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν κλι-
 „ νη. Ἐδείξεν ὁ Κύριος ὅτι τῶν πετεινῶν ἦτον πτωχότερος. καὶ ταῦτα, ἔχει
 „ τὶ ὡς καρδιογνώστης ἐγνώρισε πᾶς ἦτον ὁ Γραμματεῦς ἐκεῖνος φιλάργυρος.
 „ καὶ νομίζωντας πᾶς εἶχεν ὁ Χριστὸς πολλὰ χρήματα ὑπὸ τὰ θαύματα ὅπερ
 ἔκαμνε, ἠθέλη νὰ γῆ μαθητῆς τε, ἔχει νὰ πλατῆσῃ ὁ ἀγνώστος. ἔχει τὸ τῶ
 ἀπειρήθη ἕως ὁ πάνσοφος, λέγωντας· καθὼς ἐγὼ δὲν ἔχω εἰς κανὴνα τόπον κατα-
 γῶγιον, ἐδὲ ὅσον νὰ κλίνω τὴν κεφαλὴν, ἔγω δέλω νὰ εἶμαι καὶ οἱ Μαθηταὶ με-
 ἄποροι. λοιπὸν εἰς μάτην ἔλπισες ἀνθρώπε, νὰ σωθῆς πλατων φθειρόμενον,
 ἀκολοθῶντας σὺς ὅπερ θεληματικῶς ἐπτώχευσε, καὶ μακαρίζεις τὸς πονήτας.
 Οὕτως ἀφῆλθον αὐτὸν ὁ Κύριος μὲ δύω ἑσπῆς ὡς πάνσοφος, πρῶτον ὅπερ
 τῶ ἐφάνερωσε πᾶς ἐγνώρισεν ἐκεῖνε τὰ ἀπόκρυφα, καὶ δεύτερον τὸν ἐνεθέτη-
 σε, νὰ μὴ ποθῆ πλατων μάταιον καὶ φθειρόμενον. πλὴν δὲν τὸν ἠελεξε φα-
 νερά, ἔχει νὰ μὴ ἐντραπῆ, ἔπε τὸν ἐμπόδισεν, ἀλλὰ τὸν ἐδίδαξε, πᾶς δὲν
 δέρισται ἐκεῖνο ὅπερ ζητεῖ, ἀκολοθῶντας εἰς τὸν πτωχὸν Διδάσκαλον. Τινὲς δὲ
 λέγουσιν, ὅτι γνωρίζοντάς τον ὁ Χριστὸς, πᾶς εἶχε καὶ ἄλλα ἀνομήματα, τῶ ἀπειρή-
 θη ἀναγωγικὰ, ὀνομάζοντας ἀλώπεκες καὶ πετεινὰ τῶς Δαίμονας, ἔχει τὸ δολερὸν
 καὶ τὴν δυσροπίαν τῶς, καὶ ἔχει τὸν ἐπιβλαβὸν τῆς ἀρετῆς τὰ σπέρματα. ἦγεν ἄσῶν
 νὰ τῶ ἔλεγε, ὅτι οἱ μὴ Δαίμονες ἔχουσιν εἰς ἑσὴνα φωλιάς καὶ οἰκηθῆγια, ἀλλὰ
 ἐγὼ δὲν δέρισκα εἰς τὴν ψυχὴν σου ἀδαμικρῶ ἀνάπαυσιν. φωλιάς δὲ καὶ
 κατοικίας τῶν Δαιμόνων εἶναι τὰ πάθη καὶ ἀνομήματα, εἰς τὰ ὁποῖα κρυπτό-
 μενοι ἀναπαύονται. Υἱὸν δὲ ἀνθρώπου ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸν τῶ ὁ Κύριος, βεβαιώ-
 νωντας, ὅτι καὶ ἀλήθειαν ἑσαρκώθη, καὶ ὄχι καὶ φαντασίαν, καθὼς τινὲς ἄ-
 γνωστοὶ ἐνόμιζαν. ἀνθρώπον δὲ λέγει τὴν Μητέρα τῶ ὑπερβλογομηθῆν καὶ
 αειπάρεσκον, ἐπειδὴ καὶ τὴν συντάξιν τῆς γραμματικῆς, εἰ μόνον ὁ ἀνδρας,
 ἀλλὰ καὶ ἡ γυναῖκα ἀνθρώπος λέγεται. Ἀλλὰ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκειμένον.
 „ Καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνυ ὁ Κύριος, προσῆλθον καὶ οἱ τυφλοὶ,
 „ ἀθακαλῶντες νὰ τῶς ἰαθῶσιν ὡς παντοδύναμος. ὁ δὲ Χριστὸς τῶς ἠρώτησε,
 „ λέγωντας· πισθεύετε πᾶς ἠμπορῶ νὰ κάμω τοῦτο θαυμάσιον, νὰ σᾶς δώ-
 „ σω τὴν ἴασιν; Ἰξάρη καλά ὁ Δεσπότης τὴν γνώμην τῶν τυφλῶν πᾶς
 ἐπίσθον, καὶ δι' αὐτὸ τῶ ἠκολοθῆσαν, ἀλλὰ τῶς ἠρώτησε, ἔχει νὰ γνωριθῆ ἡ
 πίστις αὐτῶν ἀετιώτερον, νὰ ἔλθον καὶ ἄλλοι ἔχει μέσσα τῶς εἰς δισέβειαν, ὅτι
 δὲν ἔκαμνε μόνον ἔχει τῶς ἀρρώστους ὅπερ ἰαθῶσιν ὁ Χριστὸς τὰ θαύματα, ἀλλ-
 λά καὶ ἔχει τῶς ἄλλους ὅπερ τὰ ἐβλεπον, νὰ ὀπιστρέψωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν δισέ-
 βειαν. „ λέγουσιν αὐτῷ· ναὶ Κύριε. Προπῆρα εἰς τὸν δρόμον τὸν ἔκραζαν Υἱὸν
 τῶ Δαβὶδ, τώρα δὲ ἐπειδὴ τῶς ἠρώτησεν, ἐπερώθησαν, καὶ ἀέβησαν εἰς τὸ
 ἕφος τῆς Πίστεως. ὅτι ἐγὼ εἶμαι καὶ μία ἡ Πίστις, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν κατανόσιν καὶ ἀκα-
 τασίαν μεγαλιώεται καὶ συμικρύνεται. καὶ δὲν εἶναι ἄλλο τίποταν ὑπὸ τὴν ἀδ-
 σατον

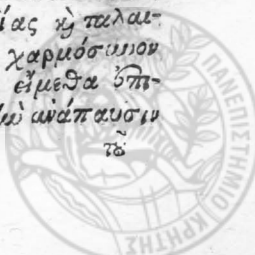

σακτον Πίσιν ἰχυρότερον, ἔτε δυνατώτερον, καὶ ἵποιος αὐτὴν γυρᾶσει δεισκαί
 τὸν Κύριον. „ Τότε ἤγγισεν εἰς τὰ τυφλά ὀμμάτια, λέγωντας· ἄς σὰς ἤμῃ καὶ
 „ τὴν πίσιν σας καὶ ἡ ἔκβασις. ἔπος ἔγινε καὶ παρῶδύς ἐφωτίσθησαν. Ταῦτα
 εἶπεν ὁ Κύριος καὶ ἐδῶ καὶ εἰς ἄλλας τινάς, δεῖ νὰ ἀθαυμάση καὶ ἄλλες νὰ
 ἔχουσιν εἰς αὐτὸν τὴν Πίσιν καθαράν καὶ ἀνόδουτον· καὶ ἐπειδὴ ὀλοφύχως καὶ
 ἀδυσάκτως ἐπίσδυσαν, ἰαφῶδθησαν· πάντα γὰρ δυνατὰ τῷ πισθόντι. Ἡ ἔγγιστε
 δὲ μὲ τὸ χεῖρι, δείχνοντας ὅτι ἡ παναγία τῆς σάρκα μεταδίδει ζωὴν καὶ φώτισιν,
 ὅτι αὐτὸς εἶναι τῆς ζωῆς καὶ τῆ φωτὸς χορηγός, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος. Μεγάλῃ δὲ
 ἡ κατηγορία τῆς Ἰσραηλίων, ἐπειδὴ οἱ μὴ τυφλοὶ μόνον μὲ τὴν ἀκοὴν τῆς Χειρῶ
 ἐπίσδυσαν, αὐτοὶ δὲ ὅπως εἶδασιν τόσα θαυμάσια, δεῖ ἐγνώρισαν τὸν Υἱὸν τοῦ
 Δαβὶδ ὡς ἀνόητοι, καὶ οἱ τυφλοὶ τὸν ἐγνώρισαν, δεῖ νὰ πληρωθῇ ὁ ἀψυδῶδῶσα-
 τὸς λόγος τε, ὅπως εἶπε ταῦτα. „ ἐγὼ εἰς κρίσιν ἤλθα τὸν Κόσμον, δεῖ νὰ βλέ-
 „ πωσιν οἱ τυφλοὶ, καὶ νὰ τυφλωθῶσιν οἱ βλέποντες. Πῶς δὲ οἱ τυφλοὶ τὸν ἐγνώ-
 ρισαν, εἰὰ δεῖ ἔχασιν τὸν νῦν ὅπως τὰς ἀδήγει πρὸς ἐπίγνωσιν τῆ καλῆ ποιμέ-
 νος Χειρῶ καὶ Σωτῆρός μας; „ Καὶ ἐβεβημήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων. ὁράτε
 „ μηδεὶς γνωσκέτω. ἤγειν μὲ ἀσθενεῖν τὰς ἐκκοίταξες, καὶ ἐπρόσαξε νὰ φυλάτ-
 „ ποῦνται ἀσφαλῶς, νὰ μὴ φανερώσων τινὸς τὸ θαυμάσιον, ἀμὴ ἐκείνοι τὸ
 „ ὠμολόγησαν πανταχῶς ὡς καλόγνωμοι. Οἱ μὴ Χειρὸς τὰς εἶπε νὰ μὴ τὸ
 ὠμαγγέλων τινὸς, δεῖ νὰ φύγη τὸν ἔπαινον, ἐκείνοι δὲ ὅχι ὡς ἀπειθεῖς καὶ
 παρηκκοῖ, ἀλλὰ δεχαρισῶντες τὸν Ἰαφῶν, τὴν διεργεσίαν ἐκήρυττον. Εἰς ἄλλον
 τόπον πάλιν φαίνεται, πῶς εἶπεν ὁ Χειρὸς ἄλλῃ τινὸς ὅταν τὸν ἐθεράπευ-
 „ σεν, ὑπαγε τὴν δόξαν τῷ Θεῷ διηγούμηνος. καὶ δεῖ εἶναι εἰς ταῦτα κενὴ
 ὠναντίον, ὅτι ὁ Θεὸς δεῖ ἔχει ἐδεμίαν τινὰ δὲπὸ λόγου μας, ἀλλὰ πρέπει νὰ
 διηγῶνται τὴν χάριν εἰς δόξαν Θεοῦ οἱ διεργετούμηνοι. Καὶ πάλιν ἐδῶ ὅπου
 ἀθαγγέλλει τῆς πρῶτον τυφλῶν, νὰ μὴν εἰπῶσι τινὸς τὸ θαυμάσιον, τὸ κά-
 μνει δεῖ νὰ παιδῶσῃ ἐκείνους ὅπου κάμνεν διεργεσίαν κενός, νὰ μὴ ζητοῦ
 „ σι φιλοτιμίαν ὡς κενόδοξοι, ἀλλὰ νὰ ἀθαγγέλων, νὰ μὴ φανερώσων τὴν
 καλωσωμίαν, δεῖ μεξιοφορσωμίαν καὶ ταπεινώσιν. οἱ δὲ διεργετούμηνοι πάλιν
 πρέπει δεῖ διγνωμοσωμίαν νὰ κηρύττων πανταχοῦ τὸν διεργετίαν, καὶ νὰ μὴ
 κρύπτων ποσῶστας δωρεὰς ὅπως ἔλαβον. Οὐ μόνον δὲ τὰς σωματικὰς ὀφθαλμῶς
 τῆς τυφλῶν ἐφώτισεν ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔσωθεν τῆς ψυχῆς ἐφώτισε μάλι-
 σα, δεῖ τοῦτο ἀνέκηρυττον πανταχῶς καὶ ἐφήμιζαν τὰ μεγάλα τα θαυμάσια. Ἀλλὰ
 καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀνθρώπους ἐλθῶν ὁ Χειρὸς φῶς θεογνωσίας ἐχάρισεν, ὅτι ἐδί-
 δασκε, καὶ ἐθαυματούργει μὲ ὄξασίαν ὡς παντοδύναμος. οἱ δὲ Προφήται ὅσα
 θαυμάσια ἔκαμναν, ἀθακαλῶντες τὸν Θεὸν ὡς δέλοίτε, ἐζητῶσαν ὄξ ὕψους
 δυνάμιν, καὶ ἐτελεῶσαν ἀθάδοξα τέρατα. Ὁμοίως καὶ οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι ὕπε-
 ρον, γονατίζοντες εἰς τὴν γῆν καὶ τὸν Θεὸν ἰκετεύοντες, ἐτελεσιουργῶσαν ὄξαι-
 σια. αὐτὸς δὲ ὁ Χειρὸς, ὡς Δεσπότης πάντων καὶ Κύριος, ἐπρόσαξεν ὄλλω
 τὴν Κτίσιν, καὶ τοῦ ὑπῆκεν κύριος. καὶ πότε μὴ ἔλεγε πρὸς τὴν θάλασσαν
 ἡσυχασσον, καὶ γαλήνη ἐγένετο· πότε δὲ πρὸς τὸν λεκανὸν· θέλω κα-
 θαρίσθῃτι, καὶ ὑγίανεν. ἄλλοτε δὲ ἐπετίμα τὸν ἀκάθαρτον Δαίμονα, λέγων-
 τας· ἐσχάα λέγα εὔγα δὲπὸ τοῦτον τὸν ἀνθρώπων, καὶ ὄδύς ὡς τὸ σκότος κατὰ
 τὸ φῶς ἠφανίζετο. Καὶ οὐ μόνον τότε μὲ τὸ ἁγίον τε πρόσαγμα, ἀλλὰ καὶ τώρα
 μὲ τὸ παντοδύναμον νεῦμά τε κατορθῶνεν ὅσα ἀβούλεται, καὶ τοῖς τυφλοῖς τὸ αἶ-
 „

Θητόν φῶς ἐχάρισε, καθὼς εἶπομεν, φανερώωντας μὲ τὸ μέγα πῶτο θαυμάσιον, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὅπερ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Κοσμογενείας διεχώρισεν ἀπὸ τοῦ σκοπῶς τὸ φῶς καὶ ἔκαμε τὸν λαμπρότατον Ἡλίον, καὶ τὰς λοιπὰς φωστῆρας ἐποίησε, καθὼς αὐτὸς εἶπεν ἡ αυτοαληθεύσα· „ Ἐγὼ ἦλθα φῶς εἰς τὸν Κόσμον. καὶ πάλιν ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τῷ Κόσμῳ. Λοιπὸν ὅσαις ψυχαῖς εὕρισκον ἐτοιμασμένας καὶ ἄξιαις ἵνα τὴν ἐνώπιον λαμπρότητα, ταῖς ἐφώτιζε μὲ τὴν θείαν ἑλλαμπήν, καὶ ἐγνώριζαν τὴν ἀλήθειαν, τὰ δὲ ὀμμάτια πάλιν τῷ σώματι ἐὰν ἦσαν ὑπερημένα τῷ αἰδητῷ τῆς φωτὸς, ἐφώτιζε καὶ ἐχάριζεν ὡς Δημιουργὸς καὶ Πλάσης τὴν ὄρασιν. Ἐὰν τῶτο καὶ πρῶτον ἀπαιτεῖ τὴν Πίσιν, καὶ ὅταν ἴδῃ τὸν ἀδελφὸν πῶς πισθεῖ, τότε ὡς φιλάνθρωπος τὸν θεραπεύει. καὶ δευτέρως ἐκείνους ὅτε ὠδρακλήσω, ἕτε πισθεῖσιν ἵνα μὴ φανῇ πῶς τὸ κάμνει ἕτε φιλοτιμίαν καὶ ἀνθρωπαρέσκειαν. Πισθεύοντες ἔν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, εἰς αὐτὸν τὸν Δημιουργὸν καὶ Πλάστην καὶ Κύριον, ὡσαύτῳ ὅπερ μᾶς ἐλύθωμεν ἀπὸ τῆς πλάνης καὶ τοῦ σκοπῶς, καὶ ἐφώτισε πρὸς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰ σώματα. φῶς ἦν αὐτὸς εἰς τὸν Κόσμον ἐλήλυθε. ἄς κάμνωμεν τὰ ἔργα τῆς φωτὸς ἐναρέτως πολιτδόμοι, καὶ τὰ σκοτεινὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας ἄς ἀπορρίψωμεν. Ἀς ἐνθυμηθῶμεν τὴν κείσιν ὅπερ μᾶς ἐκδέχεται, ὅτι ὁ θάνατος ἐρχεται καὶ τότε δευ δύνεται πλέον τινὰς καὶ ἐργάζεται, ὅτι εἰς τὸν Ἄδην δευ εἶναι ἔξομολόγησις καὶ μετάνοια, ἕτε σωτηρία παντελῶς εἰς ἐκείνους ὅτε δευ ἐτοιμάθησαν ἀπ' ἐδῶ οἱ ταλαιπώροι.

„ Καὶ ὡς δευτῶ ἐπίηκσά σε, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι λέγει Κύριος. Εἰς τὴν ζωὴν ταύτην μᾶς ὑπακούει ὁ Κύριος, καὶ προσδέχεται τὴν μετάνοιάν μας, τὰς στεναγμούς καὶ τὰ δάκρυα, καὶ δειλόκομεν σωτηρίαν πρὸς αὐτὸν καταφύγοντες. ἀμὴ εἰς τὸν μέλλοντα καιρὸν τῆς φοβερᾶς αὐτῆς κείσεως δευ μᾶς ἀκούει τὴν δέσιν, ἕτε μᾶς ἀσπλαγχνίζεται, ἐὰν χύσωμεν εἰς ἀποτάμι θερμότητα δάκρυα, ἐπειδὴ δευ ὅπισθεύσαμεν τὰ σωτηρία τε λόγια, ἕτε τὰς ἐντολάς τε ἐφυλάξαμεν, ἀλλὰ φαῦλα καὶ πονηρὰ ἔργα ἐπαράξαμεν. Λοιπὸν ἄς ἀποδύσωμεν πᾶρα, καὶ ἄς ἀγωνισθῶμεν ὅσον διωόμεθα, τὰ καλά καὶ ἀγαθὰ ἐργάζομενοι, ἵνα νὰ ὅπιστύχωμεν ἐκεῖ εὐκολα, νὰ λάβωμεν τὰ χαρίσματα καὶ βραβεῖα τῆς αἰῶν κλήσεως, νὰ κληρονομήσωμεν ζωὴν καὶ Βασιλείαν αἰώνιον. Τώρα εἶναι ὁ καιρὸς τῆς ἐργασίας τῆς ἀπόρε καὶ τῆς πραγματείας, ἄς κοπιᾶσωμεν, νὰ κατακοπαθῶμεν ἐδῶ νὰ ἀσπείρωμεν πρὸ θυμῶ, ἵνα νὰ θείσωμεν ἐκεῖ χαρέμενοι, νὰ ἔχωμεν παντοτινὴν καὶ αἴσιον καὶ ἀνάπαυσιν. ὅτι καθὼς ἀσπείρει πᾶς εἰς ἕτε ἕτε καὶ θείζει εἰς τὸν αἰῶνα τὸν μέλλοντα. Ἀς ἀσπείρωμεν ἐν καρπῆς τῆς Πνέματος, ἀλλάγχα οἰκτιρμῶν, φιλανθρωπίας, ἐλεημοσιῶν, συμπάθειαν, ἀγάπην, καὶ τὸν ἀγιασμόν, χωρὶς τῶ ὁποῖων δευ ἀξιώνεται νὰ βλέπῃ τινὰς τὸν Κύριον. Ἀς μελετῶμεν καλά πάντοτε, ὅτι ὁ νῦν μας εἶναι ἀεικίνητος, καὶ δευ ἡσυχάζει, ἕτε σέκει πάντοτε. καὶ ἐὰν μᾶς εὐρη ἕτε ποιῶντας ὁ Κύριος, ἀσπείρωμας ἀποδέχεται, καὶ μᾶς λυθώνει ἀπὸ τοῦ σκοπῶς τῆς ἀμαρτίας, καὶ μᾶς κάμνει κοινωνὰς τῆς αἰώνιου φωτὸς, νὰ συνδραμεύωμεν μετ' τῶ Ἁγίων αὐτῶ εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς ὁποίας δευ ἀξιώνονται οἱ ἀμειλίξ καὶ ῥάθυμοι. Ὡς τῆς ἀγνωσίας καὶ ταλαιπωρίας μας. νὰ ζήσωμεν ὡς τοιαύτῳ μακαριότητα παντοτινὴν καὶ χαρμόσπιον ἵνα τὴν ἀκηδία μας καὶ ἀμείλειαν. Εἰς τὰ σωματικὰ καὶ προσκαιρα εἶμεθα ὅτι μελεῖς καὶ ἀσκηνοί, καὶ καθενὸς ἑστέ ἀσπείρωμα καὶ ἀγωνίζομεθα ἵνα τὴν ἀνάπαυσιν

τῶ σώματος, ὅτῃ σήμερον εἶναι, καὶ αἰεὶ ἀφανίζεται, καὶ ἔτι τὴν ψυχὴν ὅτῃ εἶναι πνευματικὴ καὶ ἀθάνατος (δὲν φροντίζομεν), ἀλλὰ διεσκομίζομεθα εἰς τὸ σκοπὸς τῆς ἀμαρτίας, ὡς τυφλοὶ καὶ ἀκούσιοι, καὶ φρονησάντες τὰ σαρκικά θελήματα, ὡς τὰ κτήνη τὰ ἄλογα καὶ ἀσύνετα. Naὶ καὶ ἀλήθειαν, εἰσπνευστικῶς ποσῶτον εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀμαρτίας βεβουδισμένοι, καὶ κάμνουμεν τοιαύταις ἀειπραγμῶν καὶ βλάβαις οἱ τυφλοὶ καὶ ἀκούσιοι, ὅτῃ εἶναι ἀχρῶν καὶ τὰς βλέπειν τινὰς τοιαῦτα φαῦλα καὶ ἄχρημα πράττοντας. οἱ ὅποιοι τὸ φῶς μισεῖσι, καθὼς λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Πᾶς ὅτῃ φαῦλα πράττων, μισεῖ τὸ φῶς. ἦγεν πᾶς εἰς ὅτῃ κάμνει τὰ ἄχρημα ἔργα καὶ ἀπειπά, μισεῖ τὸ φῶς ὡς κελὸς σκοτεινός, καὶ νὰ μὴ τὸν βλέπῃ οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ εἰς τὴν φανερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ὅτῃ εἶναι ὁ φωτιστικὸς Χριστός, μέλλει νὰ φανερωθῶσιν ἅπαντα, ὅσα εἰς τὸ σκοπὸς ἐπράχθησαν, καὶ νὰ λάβῃ πᾶς εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀποκρίσιν. Λοιπὸν ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ καὶ Πατέρες, ὡς τὰ φανερωσάντων τῶν καλλίτερα μουσικῶν τῶ πνευματικῶν μας Πατέρων μὲ τὴν ἀγιάν ἐξομολόγησιν, νὰ ἐξαλειφθῶσιν μὲ τὴν συγχώρησιν, παρὰ νὰ τὰ ἀπέσῃ τότε ὁ Κόσμος εἰς ἀχρῶν ἡμῶν καὶ κατὰ κριτικῶν. ὡς μετανοήσωμεν ἐν εἰς ὅλης καρδίας τὰς ἀνομιῶν μας, καὶ ὡς τὰς ὁμολογήσωμεν, νὰ κάμωμεν τὸν κανὸν ἐδῶ πρὸς κρίσιν μὲ νησιείας, ἐλεημοσιύας καὶ δάκρυα, καὶ νὰ μὴ κλαίωμεν ἐκεῖ ἀσφάδευτα. ὡς ἐκκλησῶμεν ὑπὸ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθὸν ὡς πράξωμεν, καὶ νὰ λυθῶμεν τὰ ἀσβέστα πυρὸς τῆς κολάσεως, καὶ νὰ ὁπτιώμεν τῆς ἀνεκφράστῃς ἡδονῆς καὶ μακαριότητος, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς, ὡς ἐπέδωξα, τιμὴ καὶ προσκυλίσεις πάντοτε, σὺ τῷ Πατρὶ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι. ΑΜΗΝ.

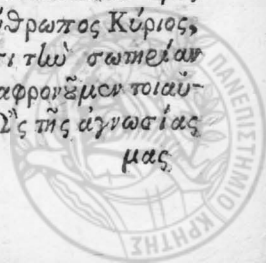
ΤΗ ΟΓΔΟΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

ΕΤΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Φροντίζοντας πάντοτε καὶ τὴν σωτηρίαν μας ὁ πανάγαθος Κύριος, μᾶς προσκαλεῖται πολλάκις, εἰς ποικίλαις καὶ διάφοραις ἑαυτοῦ τῆς πνευματικῆς διδασκαλίας, καὶ μᾶς ἐπιθυμῶν νὰ φιλήσωμεν πλεονεξίως ἅπαντες ὑπὸ τὰ ἑαυτοῦ θέματα ἀγαθὰ, καὶ νὰ χορηγήσωμεν πρὸς αὐτάρκειαν. Ἀλλὰ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ὅτῃ ἀπεδέξαντο νὰ ὑποτασσῶν αὐτῷ τὴν πνευματικὴν ἐπιθυμίαν. Πολλοὶ μὲν εἰσὶ κλητοὶ, ἦγεν ἀκατέκμητοι εἶναι οἱ καλεσμένοι εἰς ταῦτα τὴν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ. ἐπειδὴ ὅλης τῆς ἀνθρώπου προσκαλεῖται πρὸς σωτηρίαν καὶ τὴν πολλῶν ἀγαθότητι ὁ ἐλεήμων καὶ φιλήθρως Κύριος, ἀμὴ ὀλίγοι εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ ὅτῃ νὰ φροντίζῃν καὶ νὰ ποιεῖσι τὴν σωτηρίαν τῶν. καὶ τῶν εἶναι πολλῶν δακρύων καὶ θρήνων ἄξιον, νὰ καταφρονῶμεν τοιαύτα ἀνεκλάλητα ἀγαθὰ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἡμῶν καὶ ἀμείλιαν. Ὡς τῆς ἀγνωσίας μας

μας

μας ἢ πωρώσεως. Ἐὰν τὴν ὑπόλευσιν τῆ σάματος δὲν ὀκνῶμεν, ἔτε λυτὰ-
 μεδε χρήματα, ἀλλὰ τὰ ἐξοδάζομεν ἀφθονα, ἢ ἀγοράζομεν φθειρόμενα βρά-
 ματα ὅπῃ ἢ ἡδονῇ ἢ ὑπόλευσις τῆς δὲν βασιᾶ, εἰμὴ μόνον ἔως νὰ περάσωμεν
 τὸν λάρυγγα, ἢ ἔτε τὴν πνευματικῶν ἔαπεζαν ποσῶς δὲν ἔχομεν τινὰ φροντί-
 δα ἢ εἴνοιαν, ὅπῃ δὲν ἐξοδάζομεν τίποτα. ἢ χαλεπὸν πόνον ἢ κόπας ἀξιώσι-
 μεδε ποσαύτης μακαριότητος, ὅπῃ δὲν παρέρχεται πάποτε, ἀλλὰ ἔαμνεῖ ἐκεί-
 νη ἢ ἀρρήτος ἡδονῇ ἢ γλυκύτης εἰς τὴν ψυχῶν μας αἰεὶ καὶ πάνποτε. Ὁ δὲν ἔαπε-
 πέμας εἰὼν ἔκαμνε χρεῖαν, νὰ ἐξοδάζομεν καὶ χρήματα πάμπολλα, ἢ κόπον
 νὰ βαῖνομεν ἀνείκασον, ἢ νὰ ὑπομῶμεν ἀνύποιστα βάσανα ἢ κολασθήρια μύρια
 ἔτε τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας, καθὼς ἔκαμναν ἐκεῖνοι οἱ ἔρισμακάρειςοι πρὸ
 τῆ νόμου, ἢ μὴ τὴν θεῖαν συγκατάβασιν, ὅπῃ παρέδωκαν τὰς σάρκας εἰς θάνα-
 τον, ἢ πῶρα ζῶσιν ἀθάνατα ὄφραϊνομενοι. Καὶ ἡμεῖς οἱ φιλόσαρκοι ἢ φιλόχρη-
 σοι, κἂν νὰ κοπιᾶσωμεν ὀλίγον νὰ ἀκῶμεν τὰ θεῖα λόγια, δὲν προθυμῶμε-
 δον, ἀλλὰ ὀκνῶμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἀκῶμεν διδασκῶν,
 ἢ ὅποια θρέφει τὴν ψυχῶν μὴ τὸν θεῖον ἄρτον, ἢ διωαμῶνει τὴν. ἢ ἡμεῖς κατα-
 φρονῶμεν ἢ ἀμειβῶμεν οἱ τάλαντες, ἢ ὑπερέμεδα τῆς πνευματικῆς ἔοφῆς δι' ἀμέ-
 λειαν. Ἀλλὰ ὄφέποτε νὰ μᾶς ἐφῶτιζε ἢ ἡμᾶς ὁ Κύριος, ὡς τῆς πρῶτερον, νὰ
 καταλάβωμεν τὸ συμφέρον μας, νὰ ποθῶσωμεν τὴν σωτηριῶδη ἔοφῶν τῆ πνύ-
 ματος, ἔτε νὰ ὑπόλευσωμεν τῆς θεῖαν χαρίτων μὴ πολλῆς προθυμίας ἢ πί-
 στωσεως, ἢ μὲ θερμὸν πόθον ἢ ἀχόρταγον ἔρωτα. Ὁσοι λοιπὸν προαιρεῖσθε ὡδῶ-
 μικρὸν ἢ ποθεῖτε τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σας, προσέλθετε πρόθυμοι εἰς ταύ-
 τὴν τὴν δὲν ἀγγελικῶν ἔαπεζαν, ὅπῃ ὁ θεῖνος Ματθαῖος μᾶς φιλόει πλεσι-
 πάροχα σήμερον ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, ὁ Κύριος καὶ δεσπότης μας ὅπῃ θρέφει,
 ἢ χορταίνει τῆς πεινῶντας ψυχῆτε καὶ σώματα. τὸν ὅποῖον ἄς ὀπικαλιθεῖμεν
 ὀυλαβῶς, ἢ θερμῶς ἄς ὡδῶκαλέσωμεν, νὰ θρέψῃ ἢ νὰ χορτάσῃ τὰς ψυχᾶς μας
 καθὼς ποτε τὰς πρῶτε χιλιάδας ἐχόρτασε μὲ πρῶτε ψωμῖα εἰς τόπον ἔρημον.

ἢ Τῶ καιρῶ ἐκεῖνω, εἶδον ὁ Ἰησοῦς πολὺ ὄχλον ἢ ὀσπλαγχνῶδη ἐπ' αὐ-
 ἢ τῆς, ἢ ἐθεράπυσε τῆς ἀρρώσεως αὐτῆς. Ἀκῶσας ὁ Χειρὸς, ὅτι ὁ Ἡρώδης
 ἀπεικέφαλισε τὸν βαπτιστῶν Ἰωάννην, ἔπειτα ἀκῶντας ὁ Ἡρώδης τὰ θαύματα,
 ὅπῃ ὁ δεσπότης μας ἔκαμνε, ἔλεγε δι' αὐτὸν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐκεῖνος ὅπῃ ἐγὼ
 ἐθανάτωσα ἐσυκῶδη ὑπὸ τῆς νεκρῆς, ἔτε τῆτο ἐνεργῶσιν εἰς αὐτὸν ἢ δυνάμεις,
 ἐθαυῶσιν ἀπ' ἐκεῖ ὁ Κύριος, ἢ ἐπέραςε μὲ βάρκα εἰς τὴν ἔρημον. ἔτε τὸν φο-
 βον τῆ Ἡρώδης ἀναχωρεῖ ὁ παντοδύναμος Κύριος, διδάσκωντας καὶ ἡμᾶς νὰ μὴ
 πίππωμεν φανερά εἰς τῆς κινδύνος, ἀλλὰ νὰ δίδωμεν τόπον τῆς ἀρῆς. ἔτι δὲ ἢ
 ἔτε νὰ μὴ φανῇ ὅτι καὶ φαντασίαν ἔγινεν ἄνθρωπος, ἢ ὄχι καὶ ἀλήθειαν, κα-
 θὼς τὸ ἔκαμνε ἢ πρῶτερον ὅταν ἐγγνήθη, καὶ ἔφυγε τὸν βρεφοκτόνον Ἡρώδην.
 ὅτι εἰὼν δὲν ἐφῶτιζε καὶ νὰ κρατηθῇ ἔπειτα ὅταν ἦθελε νὰ τὸν φονδύσῃ, νὰ φύ-
 γῃ ὑπὸ τὰς χεῖρας τῆς, ἔτε δὲν ἦτον ἀκόμη ὁ καιρὸς τῆ πάθους τε, ὀβρίσκασι
 πρόφασιν οἱ Αἰρετικοὶ, νὰ λέγαν πῶς ἦτον φῶντασμα. Διὰ τῆτο γέν φῶνται ὁ
 Χειρὸς, ὡς ἄνθρωπος οἰκονομικῶς, ἀμὴ ὡς Θεὸς ὀλατῆ ἔξωρε, ἢ φυγῶν δὲν
 ἐχρεῖάζετο, καὶ δὲν ὑπῆλθον εἰς κανένα κάστρον, ἀλλὰ εἰς τόπον ἔρημον, ἔτε νὰ
 μὴ τῆ ἀκολοθεῖσιν. ἀλλὰ πάλιν ἔτε ἐκεῖ τὸν ἀφήκασιν, ἀλλὰ ὑπῆλθον πληθὸς
 ἀμειβῶν μὲ πόθον πολὺν ἢ ὀυλαβειαν, ἔτε νὰ ἀκῶσιν τὴν γλυκυτάτην ἢ σω-
 τηριῶδη διδασκαλίαν τῆς. Ὁ δὲν ἐπειδὴ οἱ ὄχλοι δὲν ἐφοβῶθησαν ἔτε τῆ Προ-
 φῶ-

ἄρτους τὸν θάνατον, ἀλλὰ ἔδειξαν πρὸς τὸν Χριστὸν τοιαύτῳ πίσει, ἀπολα-
 θάντες τε εἰς τὴν ἔρημον πεζοί, χωεῖς νὰ βασῶσι. Ἰαμί, ἢ ἄλλῳ βροφῶ ὀ-
 λόπελα, δι' αὐτὸ καὶ αὐτὸς τὰς ἀνταμειψέ, καὶ τὰς ἀρρώστους αὐτῶ ἐθεράπευσε,
 καὶ ὅλους ἐκείνους ἐφίλωσε, πρῶτον τὰς ψυχὰς ὑφραίνωντας μὴ διδασκαλίαν
 σαρκίον, ἔπειτα καὶ τὰ σώματα ἐχόρτισε μὴ βροχὸν θαυμασίον. Καὶ ἀπέ-
 σατε, νὰ δοξάσετε τὴν πολλὴν αὐτῶ ἀγαθότητα. „ ἀφ' ἧ ἐνύκτωσον, ὑπῆ-
 „ γασιν εἰς τὸν Χριστὸν οἱ Ἀπόστολοι καὶ τὰ εἶπασιν. ὁ τόπος εἶναι ἔρημος,
 „ καὶ ἡ ὥρα ἐπέρασεν, ὑπόλυσον τὰς ὄχλους νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ χωρία, νὰ
 „ ἀγοράσων βρώματα. Λέγει τὸς ὁ Χριστός, δεῦ ἔχασι χεῖραν νὰ ὑπάγουν,
 „ εἰσεῖς δότες νὰ φάγωσι. Φροντίζων οἱ Ἀπόστολοι δεῦ τὰς ἑσέας, ὡς συμ-
 παθεῖς καὶ φιλαῦθρατοι, καὶ Μαθηταὶ τῶ ὑσπλαγκτικώτατε καὶ πανοικτιρμονος,
 καὶ δεῦ θέλων νὰ τὰς ἀφήσων ἡσικῶς. ὅτι ἡ ἡμέρα ἐπέρασε, καὶ οἱ ὄχλοι ἔ-
 μειναν ἄσιτοι διὰ τὸν πόδον ὅπῃ εἶχαν νὰ ἀκροάζωνται. ὁ δεῦ φαγὶ δεῦ ἐ-
 ψήψων. Οἱ δὲ ἀπεκρίνατο. δότες εἰσεῖς νὰ φάγωσι. ταῦτα εἶπεν ὁ Κύ-
 ριος, ὅχι πῶς δεῦ ἴξωρε τὴν πτωχείαν τῶ Ἀποστόλων καὶ εὔδειαν, ἀλλὰ
 δεῦ ν' ἀποκρινῶσιν αὐτοὶ πῶς δεῦ εἶχασι, καὶ τότε νὰ φαγῶ πῶς δεῦ τὴν
 ἀνάγκην ἔκαμε τὸ θαυματέρηγμα, καὶ ὅχι δεῦ φιλοδοξίαν καὶ αἰθραπαρέσειαν.
 δεῦ εἶπεν, ἐγὼ νὰ τὰς θρέψω, ὅτι τὰ φαίνετο ἀμφίβολον, ἀλλὰ τὰς Μα-
 θητὰς ἐπρόσθεξε, νὰ τὰς δώσων νὰ φάγωσι. καὶ λέγοντες αὐτοὶ πῶς δεῦ εἶ-
 χασι, τότε λοιπὸν εἰς ἀνάγκης ἔκαμε τὸ θαυμάσιον. „ Οἱ δὲ λέγουν αὐ-
 „ τῶ. δεῦ ἔχομεν ἐδῶ εἰμὴ μόνον πέντε ψωμῖα, καὶ δύο ὀψάρια. τότε τὰς
 „ εἶπεν ὁ Χριστός νὰ τὰ φέρων ἐκεῖ ἔμπροσθεν. αὐτοὶ δὲ μὲ προθυμίαν καὶ
 ὑγνωμοσύνην ὑπήκουσαν, δεῦτι ἴξωραν ὡς προδιδαγμένοι διὰ τὸν Χριστὸν,
 τὸ κέρδος τῆς φιλοξενίας καὶ τὴν ἀφέλειαν. καὶ ἔπο παρέργα εἶχασι τὰ σωμα-
 τικὰ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ δεῦ ἐφρόντιζαν τί νὰ φάγωσι, μόνον δεῦ τὴν ψυχὴν
 εἶχον ἐννοίαν, ὅπῃ ἦσαν δάδεκα, καὶ δεῦ εἶχασι ὡς πέντε ψωμῖα, καὶ ἐ-
 κείνα κείδινα. καὶ πάλιν τὰ ἤφεραν καὶ αὐτὰ ὅλα δεῦ νὰ φιλόσων τὰς ἑσέας, καὶ
 δεῦ ἐκράττων δεῦ λόγους. Ἄς λαβωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν ὑπόδειξιν ταύ-
 τῶ ὑπόδειγμα, ὅπῃ εἶχωμεν ὀλίγα, νὰ τὰ μοιράζωμεν εἰς τὰς πέντητας,
 δεῦ νὰ τὰ πολυπλασιάσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς ἢ χεῖρας καὶ διλογία τῶ Δεσπότη μας.
 „ Ἐπρόσθεξε δὲ τὰς ὄχλους, καὶ ἐκείδισαν καὶ γῆς εἰς τὰ χορτάρια. διδάσκων-
 τας καὶ ἡμᾶς τὴν ὑπέλειαν καὶ ταπεινώσων, νὰ μὴ γυρῶμεν ἀνάπαυσιν εἰς
 κλίμαις καὶ σρώματα πάντοτε, ἀλλὰ καὶ χαμαὶ εἰς τὸ ἔδαφος, καθὼς μᾶς
 δώσῃ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς νὰ καθίζωμεν. „ Ἀναβλέψας δὲ εἰς τὸν Οὐ-
 „ ρανὸν, διλόγησε τὰς ἀρτῆς ὁ Κύριος, δεῦ νὰ πισώσῃ καὶ νὰ πληροφορήσῃ τὰς
 παρεσῶτας, πῶς δεῦ εἶναι ἀντίθετος, ἀλλὰ διὰ τὸν Πατέρα ἄνωθεν διὰ τὰς
 Οὐρανῶς ἐκατέβη, καὶ δεῦ νὰ μᾶς παιδέσῃ ὅτι ὅπῃ καθίζωμεν εἰς τὴν
 ἔαπείσαν, νὰ διχαιεῖμεν, καὶ νὰ διλογῶμεν τὸν Θεὸν ὅπῃ μᾶς δίδει τὴν
 βροφῶ ὡς ὑσπλαγκτος χεῖρις, καὶ νὰ ζῆμεν ἀπ' αὐτὸν τὴν διλόγησιν.
 καὶ ἔπο νὰ μεταλαμβάνωμεν βροφῆς εἰς δόξαν αὐτῶ, ὅπῃ μᾶς φροντίζει τὰ
 χεῖραζόμενα. Ἐδῶκε τοῖς Ἀποστόλοις τὰς ἀρτῆς ὁ Κύριος, καὶ ἐκείνοι εἰς
 „ τὸν λαὸν τὰς ἐξέμελεισαν, καὶ ἔφαγαν ὄλοι καὶ ἐχορτάδισαν. καὶ ὑστερα εἰς
 „ νᾶξαν τὰ κομμάτια, ὅπῃ τὰς ἐσθῆς πῶσων, καὶ ἐγένισαν κοφίνια δάδεκα.
 „ οἱ δὲ ἄνδρες ἐκείνοι, ὅπῃ ἔφαγαν καὶ ἐχόρτισαν, ἦσαν πέντε χιλιάδες,
 „ χωεῖς

„ χωρὶς τὰς γυναικὰς καὶ τὰ παῖδιά τες. Ἐδωκε τοῖς Ἀποστόλοις τὰς ἄρτας ὁ Κύριος νὰ τὰς μοιράσῃ, διὰ νὰ τὰς τιμῇσιν ὡς γνωρίζεις καὶ φίλους τε, καὶ διὰ νὰ μὴ ἀσοχήσῃν κανεὶα καιρὸν ἐκεῖνο τὸ μέγα θαυμάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτοὶ μὲ τὰ χεῖρά τες ὑπηρετήσω. Καὶ ἔφαγον ὅλοι καὶ ἐχορτάσθησαν. ἄριστον τὰς ἐπέπλησε βροφῶν πνευματικῶν καὶ ἔρανοιον νευρώσεως αὐτὰς, καὶ διδάσκωντας, ἔτι τὴν ἑραῖον Βασιλείαν, ὅπως εἶναι τὸ χρησιμώτερον καὶ ἀνεγκαιότερον, ἔπειτα καὶ σωματικῆς βροφῆς τὰς ἐχορτάσει. καὶ ὅχι μόνον αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ παιδύει τες μὲ τὴν εἰς τὸν χόρτον κατακλίσειν, νὰ ἔχῃν ταπεινώσειν. καὶ μὲ τὸ νὰ τὰς φιλόση μόνον μὲ ψαμί καὶ ὄψαριον, τὴν ἐγκράτειαν καὶ ἰσότητα, ἔπειδὴ ἄπο ταῦτα δάσκῃ εἰς ὅλους ὅσοι ἀρέθθησαν. Καὶ ἦσαν τὸ θεριπύον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνες πλήρεις. τὰς πύτε ἄρτες ἀλόγησεν ὁ Χριστός, καὶ τὰς ἔδωκε τῶν Ἀποστόλων, νὰ τὰς ἔλαμψῃσιν εἰς τὸν λαόν, τὰ δὲ κομμάτια εἰς τὰ χεῖρα αὐτῶν τῶν Μαθητῶν ἐπλήθυσαν. καὶ ὁ τῶν θαυμασίων σὺ Χριστέ Βασιλεῦ παντοδύναμε, δὲν ἐχορτάσει μόνον πόσος λαός, ἀλλὰ καὶ δώδεκα κοφίνια γιμῶτα τὰς ἐπέπληθυσαν. καὶ τὰ ἐσύκωσαν οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι, διὰ νὰ εἶναι μάρτυρες εἰς πιστὸν μέγα θαυμάσιον, καὶ νὰ μὴ τὸ ἀσοχήσῃσι πάποτε. καὶ διὰ τῆτο τὰς τὰ ἔδωκεν ἄπο τῆν ἀρχὴν, ἀφ' ἧ τὰ ἀλόγησε, καὶ αὐτοὶ μὲ τὰ χεῖρά τες τὰ ἐμοίρασαν. Καὶ ἐπέπληθυσαν καὶ πόσα κοφίνια, ὅσοι ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι, ἄριστον μὲν διὰ νὰ μὴ νομίσωσι πῶς ἦτον καὶ φαντασίαν τὸ θαυματέργημα, δεύτερον δὲ διὰ νὰ συνώσῃ καὶ ὁ Ἰάδας τὸ εἶνα κοφίνι, νὰ μὴ ἀσοχήσῃ τὸ θαῦμα ὁ ἀσωκείδητος, νὰ ἀποδώσῃ τὸν Κύριον. ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀδικὸς ἀληθιμόνησεν αὐτὸ καὶ τὰς λοιπὰς τὰς Διδασκάλας διερρησίας καὶ χάριτας, καὶ τὸν ἐπέπληθυσεν τοῖς ἀνόμοις ὁ ἀνομος καὶ ἀχάριτος. Οὐ μόνον δὲ τὰς ἄρτας ὁ Δεσπότης ἐπλήθυσεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὄψαρια, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὅπως ἐξουσιάζει τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν. καὶ ὅτι ὅσα ἐβόγημεν καθεκάστῃ ἡμέραν, αὐτὸς μᾶς τὰ χαρίζει πλεονοπέροχα, καὶ ἀπ' αὐτὸν πληθαίνειν καὶ θεριπύεσθαι, διὰ νὰ βυρῶμεν πλέσια, καὶ νὰ διχαρισθῶμεν αὐτὸν τὸν δαπῆρα, Σωτῆρα καὶ διερρητῆμα μας. Εἰς τὴν ἔρημον δὲ ἐπέπλησεν ὁ Χριστός τῆτο τὸ μέγα θαυμάσιον, διὰ νὰ μὴ νομίσωσι τινὲς ὅτι ἄπο κανεὶα κάσρον ἐκεῖ πλησίον ἠγόρασε τὰ ψαμῖα, καὶ τὰ ἐμοίρασεν εἰς πόσον πλῆθος ἄπειρον καὶ ἀμέτρητον. ἀλλὰ τῆτο δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰπῆ τινὰς ἀνιδυλαβῆς, καὶ ψεύδοκατήγορος, ἔπειδὴ ὁτόπος ἐκεῖνος ἦτον μακρῶν ἄπο τὰ χωρῖα καὶ κάσρη παντέρημος. Αὐτὰ ὅπως ἐγράψαμεν ἕως ἐδῶ εἶναι τὰ ἀγία Εὐαγγέλια ἢ Ἰσορία, καὶ τὴν ἐξηγήσαμεν ἀθεραμικρὸν καὶ τὴν ὀλίγην μᾶθησιν. Τᾶρα δὲ πάλιν ἕως εἰπέμεν μὲ ἀναγωγικὸν βόπον, μυτικῶν τινα καὶ ὑψιλοτέρων εἰνοιαν. ἔρημος λέγεται ἢ ἐξ ἔθνων Ἐκκλησία, ἢ γουσι οἱ Ἐθλιωτες. ἔτι καθεὶς εἰς τὴν ἔρημον κατοικῆσθαι φαρμακερὰ θηρία καὶ ἀγρια, ἔπως ἐκατοικῆσαν καὶ εἰς τὴν ἐξ ἔθνων Ἐκκλησίαν ἀγριοὶ Δαίμονες, ὅπως τὰς ἐπεροσκυνῶσαν οἱ ἀνόητοι Ἐθλιωτες. ἄλλος τὸν Δία, ἄλλος τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἄλλοι ἄλλες καὶ τὴν πλάστω τες, καὶ ἦτον εἰς ὅλους μεγάλη φιλοκειρία καὶ σύγχυσις. ἔρημος εἶναι καὶ πᾶσα ψυχὴ ἀνθρώπου ἀμαρτωλῆ, ὅπως εἶναι συγχυσμένη ἄπο τὰ ἔργα τὰ μισοκάλα Δαίμονος. Ἀλλὰ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰσοῦς Χριστός, ἔρχεται εἰς ταῦτῃ τὴν ἔρημον, ἢ γουσι εἰς τὴν καθερὸς ψυχὴν, ἢ εἰς τὴν ἐξ ἔθνων Ἐκκλησίαν, μισθῶντας ἄπο τῆν σωμα-

γαλιλῆ τῶν Ἰουδαίων, τὴν ὁποίαν ἀφῆκε παντέρημοι πάσης πνευματικῆς δου-
 ρείας καὶ χάριτος ἕνεκεν τὸν ἐσαύρωσαν. καὶ ἦλθεν εἰς ἡμᾶς ὅπως εἰμεθῶν ἔρη-
 μοι πρῶτον τῆς αὐτῆς θείας χάριτος, καὶ μᾶς ἐφώτισε καὶ ἐχόρτασε πάσης
 δουρείας καὶ πνευματικῆς ᾠδουκλήσεως, καὶ τὸν ὁπισθόσαμψ καὶ προσκυωμένῳ
 ὡς Θεὸν παντοδύναμον, καὶ ἐπληθόσαμψ τὴν χάριν τῆς παναγίας Πνεύματος.
 καὶ αὐτοὶ οἱ πάλαι ἐπώχθισαν, καὶ ἐπέειπασαν, καὶ ἐτελειώθη εἰς αὐτὰς ὁ
 λόγος τῆς μακαρίας Παύλας, ὅπως λέγει ταῦτα εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων
 σοφώτατα. „ ἐπειδὴ ὁ Ἰουδαῖος, δὲν πείθειδε τὴν Χριστῶν, καὶ γίνεθε τῆς
 „ αἰωνίας ζωῆς ἀνάξιοι, ἰδοὺ ἡμεῖς ὁπιστρέφομεν εἰς τὰ ἔθνη, νὰ τὰ διδάξω-
 „ μεν νὰ ᾄδωμεν κληρονόμοι τῆς ἑρηνικῆς μακαριότητος, καὶ ἐσεῖς τῆς ἀτελειότη-
 „ κολάσεως. Ἐρχεται γὰρ ὁ Χριστὸς εἰς ταῦτῳ τὴν ἔρημον, ἦγεν εἰς τὰς
 Ἐθλίνας, τὰς ὁποίας θεραπεύει ὅπως ἦσαν ἄρρωστοὶ καὶ θεοτύφλοι βεβουλισμένοι
 εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἔπειτα τὰς βέβηλες μετὰ σαυματρύαν ᾠδουκλήσας. διότι πρῶτον
 πρέπει νὰ ἰατροῦσθῃ ὁ ἄρρωστος, καὶ τότε νὰ λάβῃ τροφὴν τὴν ἀπέναντον. πρῶ-
 τον φέρει ὁ λαὸς ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου, ἦγεν τὸ σκότος τῶν παθῶν, ἔπειτα
 φέρει τὸ Μάνα εἰς τὴν ἔρημον. Αὐτὴ ἡ ἔρημος εἰμεθῶν ἡμεῖς οἱ Χριστι-
 ανοὶ. πρῶτον μὲν ἔρημοι τῆς θεϊκῆς χάριτος, ἀλλὰ τώρα ἐπληρωθήκαμεν. Ἐὰν τὸ
 καὶ ὁ Προφήτης Ἠσαΐας ἔλεγε. „ Εὐφραίνετι ἔρημος διὰ τὸ ἄσπερον, ἀγαλλιάσθω καὶ ἀν-
 „ ῥήτω ὡς κελὸν. καὶ ὁ Δαμασκηνὸς Ἰωάννης. Ἐξλιθίσεν ἡ ἔρημος ὡσεὶ κελὸν
 „ Κύριε, ἡ τῶν ἔθνῶν σερβύσσα Ἐκκλησία τῆς παρουσίας σου. Ἐρημος λοιπὸν
 ἦγεν ἡ Ἐκκλησία τῶν ἔθνῶν, καὶ πᾶσα φύσις τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν Χριστῶν
 συγκαταβάσεως. καὶ δὲν ἐκατοῖκα εἰς αὐτὴν κανὴν καλὸν, εἰ μὴ μόνον θεία
 θανάσιμα, ἦγεν Δαίμονες. καὶ ἀφόντις ἦλθεν ὁ Χριστὸς, ὅλα τὰ ποιητὰ θεία
 καὶ βλαβερά ἠφανίσθησαν. Εἰς ταῦτῳ τὴν ἔρημον χορταίνει ὁ Χριστὸς τὰ πλήθη
 καὶ μετὰ πρῶτον ἄρτους καὶ δύν ὀψάρια, ἦγεν μετὰ τὰ θεῖα καὶ σωτήρια λόγια. ὅχι πῶς
 νὰ μὴ ἔγινε τὸ ἔργον καὶ τὴν Ἰσορίαν, καθὼς ὁ ἱερός Ματθαῖος τὸ ἔγραψεν,
 ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ θεία Γραφή ἔχει καὶ πνεῦμα, ἦγεν νόημα, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐξε-
 τάξῃ πᾶς σῖας ἐ μόνον καὶ τὸ ἔραμμα, ἀλλὰ καὶ καὶ τὸ πνεῦμα βαδύτερα. Καὶ
 ὅτι πῶς τὰ θεῖα λόγια εἶναι ἄρτος, ὁ θεόπτης Μωϋσῆς τὸ μαρτυρᾷ, ἔγω λέ-
 γωντας. „ Οὐκ ἐπὶ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, καὶ τὰ ἐξῆς. ἦγεν ὅχι μόνον
 „ μετὰ φαμί, ἀλλὰ καὶ μετὰ λόγον Θεοῦ δύνεται νὰ ζῆσθαι ὁ ἄνθρωπος. Τῆτος εἶ-
 ναι ὁ ἄρτος τῶν Ἀγγέλων, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἅγιοι Ἀγγελοὶ, μετὰ τὸ νὰ εἶναι ἀσώμα-
 τοι καὶ αἶλοι, μόνον μετὰ λόγον Θεοῦ κυβερνεῖνται καὶ ἁμαρτῶσι. Τινὲς Διδάσκαλοι
 τῆς Ἐκκλησίας μας λέγουσιν, ὅτι οἱ πρῶτοι ἄρτοι εἶναι τὰ πρῶτα βιβλία τῆς Μωϋ-
 σέως, καὶ τὰ δύν ὀψάρια, ὁ Ἀπόστολος, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. καὶ κατὰ τὸ λέγουσιν,
 ἐπειδὴ οἱ Χριστιανοὶ μετὰ τὴν παλαιὰν καὶ τὴν νέαν Διαθήκην βέβηλοι, ὅπως
 τὴν ἔγραψαν οἱ πρῶτοι φαράδες τῶν ἀφάνων ἰχθύων, οἱ ὁποῖοι ἐνίκησαν μετὰ
 τὴν ἁμαχὸν δύναν τῆς Χριστῶν τὰς Σοφίας καὶ Ρήτορας. Περιελαθόντες δὲ καὶ δώδεκα
 κόφιοι, καὶ τὰς συκάνων οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι, τὰς ὁποίας ἐφώτισεν ὁ Κύριος
 νὰ καταλάβωμεν τὰς Γραφάς. Διὰ τὸ καὶ ὁ Χριστὸς ὁ λόγος τῶν ἄρτων, καὶ τὰς ἐπλη-
 θωσεν, οἱ δὲ Ἀπόστολοι τὰς ἐμείρασαν, ἕνεκεν ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς
 ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ἐδίδαξαν τὰς ἀνθρώπους, ὅσα τὰς εἶπεν ὁ Κύριος. καὶ ἐκεί-
 νο ὅπως δὲν ἐκαταλάμβανον οἱ ὅπλοιοι ἄνθρωποι, τὸ ἐγνώριζον ὡσανύ ἄελο-
 σάματα τῶν ἄρτων οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι. Ἦσαν τὰ κοφίνα δώδεκα, καθὼς καὶ οἱ

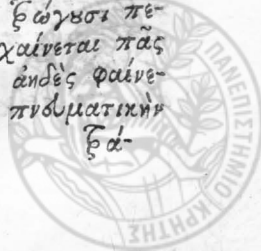
Ἀπόστολοι, οἱ τινες ἀπὸ τὸν Χριστὸν ἐφορέθησαν νὰ καταλαμβαίνω τὴν μυστή-
 ρια τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανῶν, καὶ ἦσαν δυνάτοί νὰ βασάζω τῆς ἀδυνατίων
 τὰ ἀδυστήματα. Ἐχει δὲ καὶ ἄλλα ὑψηλότερα νοήματα καὶ μυστήρια ἢ σημειωτὴν ὑπό-
 θεσεις, ἀλλὰ ὅσον ἐδωκῆθημεν εἴπαμεν μετὰ τὴν συνηθισμένην βραχυλογίαν,
 δεῖ νὰ μὴ μακρυνώμεν τὴν διήγησιν. Καθὼς ἔν ἐκεῖνοι οἱ ὄχλοι διήγκασιν
 ἀπὸ τὰ κάστη καὶ χρεῖα τοῦ σώματος, καὶ τὰς Δεσπότη Χριστῷ ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἔρημον,
 ὡς εὐχόμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τῆς Βιωτικῆς Θορύβου καὶ σύγχυσης. Ἄς ἀναχωρήσω-
 μεν ἀπὸ τὴν πονηρίαν καὶ κακίαν τῆς ἀμαρτίας συνηθισμένην. ὡς ὑποτάξωμεν εἰς τὴν
 ψυχῶν τὸ σαρκικὸν φρόνημα, καὶ ὡς πεδάσωμεν ὀπιμειλῶς νὰ νεκρώσωμεν τὴν
 σάρκα, δεῖ νὰ ζήσωμεν ἐν πνεύματι, δεῖ νὰ ἀναπαυθῶμεν εἰς τόπον ἡλῆος καὶ
 αἰώνια ἀγαθιάσεως. καὶ φαγόντες τὴν ἄρτον τῆς βίβλου τῆς Θεοῦ, λάβωμεν ἀπὸ
 αὐτὸν τὸν ἀγαθὸν Δεσπότην καὶ ἐλεήμονα τὴν συγχώρησιν τῆς ἀμαρτημάτων μας,
 ὅτι ἐὰν δὲν ἄφιναν καὶ οἱ ὄχλοι τὰ σπήτια καὶ τόπως τες, νὰ ἀκολουθήσω τὸν Κύ-
 ριον, ἔτε οἱ ἄδουεις τες ἐθεραπεύοντο, ἔτε τὴν βίβλου καὶ πλησιονίαν τῆς
 ἄρτων ἐλάμβανον. Τὸ ἀρέπον εἶναι λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ προστρέχωμεν μετὰ τὴν
 αὐτὴν προθυμίαν εἰς τὴν ἱερὰν Ἐκκλησίαν, καὶ μετὰ πίσιν νὰ πλησιάζωμεν εἰς τὴν
 θεῖαν βράβεζαν βίβλου καὶ θερμότητα, καὶ ὀπιμειλῶς νὰ ἀκῶμεν τὰ πνευματι-
 καὶ διδάγματα, ζιτῶντες καὶ ποθῶντες τὴν σωτηρίαν μας. δεῖ νὰ ἰδῆ τὴν ὑπο-
 μοχὴν καὶ καρτερίαν μας ὁ Κύριος νὰ μᾶς σπλαγχνισθῆ, νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀρ-
 ρωσίας μας, ἢ μόνον τὰς σαρκικὰς ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχικὰς, ὡς Δεσπότης καὶ
 ἰατρός τῆς ψυχῶν καὶ τῆς σωμάτων ὀπιμεικίσεως. Καὶ ἐδὼ μὴ νὰ μᾶς δώ-
 σῃ τὴν τροφήν ἡμῶν εἰς εὐκαιρον, ὁ διδὼς τροφήν πάσης σαρκί, καὶ νὰ μᾶς
 λυβῶσῃ πάσης ἐρηγῆς καὶ κινδύνου καὶ θλίψεως, εἰς δὲ τὸν μέλλοντα αἰῶνα νὰ
 μᾶς χαρίσῃ ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ τῆς ἀρρήτων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν, νὰ
 συνδύφραυνώμετε πάντοτε, ἀπολαμβαίνοντες ἐκεῖνους τὴν ἀφραστον ἀγαθιάσιν,
 τὴν ἀνεκλάλητον ἡδονὴν καὶ ἀφροσύνην ἀνεκδιήγητον. ἢς γένοιτο πάντας ἡμᾶς
 ἐπιτυχῆν, τῇ αὐτῇ χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ. Ω, ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς
 αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

ΤΗ ΕΝΝΑΤΗ ΚΤΡΙΑΚΗ
 ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

ΕΥΛΟΓΗΣΘΕΝ ΠΑΤΕΡ.

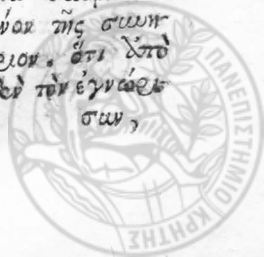
Ὅταν θέλῃ νὰ φιλεύσῃ τινὰς τὰς ἡγαπημένους καὶ φίλους τὰ πλάσια, δεῖ
 νὰ ἀφραυθῆν πρὸς αὐτέρεϊαν, δὲν βάνει μόνον μιᾶς λογῆς τροφήν εἰς
 τὴν βράβεζαν, ἀλλὰ πολυειδῆ καὶ ἀφόρα βράματα, δεῖ νὰ ἀφρακινῆται ἢ
 ὀρεξίς τες ἀπὸ τὴν ποικιλίαν τῆς φαγητῆς καὶ τὴν αἰραιότητα, νὰ βράωσι πε-
 ριαστότερον. ὅτι ὅταν εἶναι μόνον εἷς εἶδος βράσιμον, τὸ συγκαίνεται πᾶς
 εὐας καὶ δὲν χορταίνει, δεῖ καὶ τὸν κοινὸν λόγον, τὸ μονοειδὲς ἀνδὲς φαίνε-
 ται. Οὕτω καὶ οἱ σοφοὶ καὶ διδάσκαλοι ὅταν θέλουν νὰ εἰσῶν πνευματικὴν

Ἔαπεζαν θείων διδασμάτων ἢ ἀναγνώσεων, δὲν λέγουσι τὰ αὐτὰ λόγια ὅτι εἶπασιν ποροχθές, ἢ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀλλὰ ἕτερα θείονα ἢ παρόμοια, ἕξ' ἢ νὰ ἀφαινεῖσι τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς νὰ τὴς ἑαβίξεν πρὸς τὴν ἀρετὴν ὑπερότερον. Πλὴν εἰς μὴν τὴν αἰδητὴν ἔαπεζαν, ἐὰν εἶναι ἢ πολυτελῆ ἢ διάφορα τὰ ἀφαιτιθέμενα βρώματα, ὅταν χορταῖσεν οἱ καλεσμένοι ἀπὸ τὸ πρῶτον εἶδος, ἢ δὲύτερον, συγχαινοῦνται τὰ ὀπιλοῦτα. εἰς δὲ τὴν πνευματικῆν πανδαισίαν ἢ νοσραὺν ἔαπεζαν δὲν γίνεται τῶτο, ἀλλὰ ὅλον τὸ ἐναντίον συμβαίνει εἰς ὅσας ὑλαβάνται τὰ θεῖα λόγια. ἢ ὅσον εἶναι διάφορα ἢ ὑπερότερα τὰ ῥήματα, τόσον αὐξάνει ἢ ὀρεξίς τῆς, ἢ ὀπιθυμοῖσι νὰ ἀπέσεν ἢ ἄλλα παρόμοια, ἢ ποτὲ δὲν χορταίνουσι, καταξυφῶντες εἰς τὴν πνευματικῆν ἔαπεζαν. ἢ ἐκεῖ μὲν εἰς τὴν αἰδητὴν φιλίαν, εἰς ὀλίγην ὥρην τελειῶνεν τὰ βρώματα ἢ ἐκλείπτουσι, εἰς δὲ τὴν πνευματικῆν, ὅσον περὶ ἢ ὥρα, ποσῶτον ἢμπορεῖς νὰ φέρῃς ἢ ὑπερότερα. ἕξ' ἢ δὲν δαπανῶνται ποτὲ ἐδὲ φθείρονται, ἀλλὰ πάντοτε διδόμενα καὶ χαρίζόμενα, ἕξ' ἢ μόνον ἀνέλιπα ἢ ἀκέραια. ἕξ' ἢ ἢ χάρις εἶναι ἀφθονος ἢ ἀμείβητος, καὶ πληθαίνει ὅσον ἀκέραιον, ἢ χρισμὴν ὑπερβάλλεται, ἢ ἐλαττῆται ἐδέποτε. Ἄς ἐλθῶμεν ἐν εἰς τὸν ἱερόν ἢ θεηγόρον Ματθαῖον, ὅτι μᾶς φιλοῖει σήμερον εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ταῦτα λέγωντας.

„ Τῶ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τὴς Μαθητῆς αὐτῆ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, ἢ ποράγειν αὐτῆς εἰς τὸ πέραν, ἕως ἢ ἀπολύσῃ τὴς ὄχλης. ἢ ἀπολύσας τὴς ὄχλης, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν ποροσδέξασθαι. Ἐπειδὴ δὲν ἤθελεν οἱ Ἀπόστολοι νὰ ἕξ' ἢ χωρεῖσεν ἀπὸ τὸν δεσπότην, τὴς ἠνάγκασε νὰ εἰσέβην εἰς μίαν βάρκα, νὰ ὑπάρξιν εἰς τὸ πέραν μέρας νὰ τὸν ἀναμνήσιν, ἢ ἐποφασίσθη εἰς αὐτῆς ὅτι ἕως νὰ ἀπολύσῃ τὴς ὄχλης, ἀμὴ ἢ γνώμην ἦσαν ἕξ' ἢ νὰ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος νὰ ποροσδέχεται. Καὶ τῶτο ἔκαμε, παιδῶντας ἢ ἡμᾶς νὰ ἔχαμεν εἰς ὅλα διάκρισιν. ἢ μῆτε νὰ συνανασφραζώμεθε μὲ τὴς ὄχλης πάντοτε, μῆτε πάλιν νὰ τὴς μισῆ μὴ ὀλότελα, ἀλλὰ νὰ κάμνωμεν τὸ συμφερότερον, διὰ νὰ ὀφειλέμεν τὴς ἀδελφῆς μας ὅσον διωόμεθον. Ἀπολύσας δὲ τὴς ὄχλης ὁ Κύριος, ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος νὰ κάμῃ ποροσδελῶν μονώτατος, διὰ νὰ λάβωμεν ὑπόδειγμα ἢ νὰ μάθωμεν, ὅτι ὅταν ποροσδελῶμεθε κάμνει χεῖρα νὰ εἰμεθον εἰς ἐρημίαν ἢ μόνωσιν. ἢ διὰ τῶτο εἶχε πάντα ὁ δεσπότης σωήθειαν ἢ ὑπήγαιεν εἰς τὴς ἐρήμους ἢ ἐνυπέρβει πολλακίς διχόμοις, νεθεῖθ' ἢ τῆς ἡμᾶς μὲ τὴν ποράξιν αὐτῆν ἢ παιδῶντας, νὰ ποθῆμεν τὴν ἐρημίαν εἰς τῆς ποροσδελῶν, ἢ νὰ γυρῶμεν τόπον ἀτάραχον ἢ ἀσύγχυτον, ὅτι μῆτρ τῆς ἡσυχίας εἶναι ἢ ἐρημος, ἢ γαλιῶν ἢ λιμνῆς ἀτάραχος, ἢ μᾶς λυξῶναι ἀπὸ ποροσδελῶν ἢ σύγχυσης. Ποροσδέχεται ὁ Χεῖσός, ὅχι νὰ ἔχη χεῖραν τινὰ διὰ λόγου, ἀλλὰ ὡς μέγας Ἀρχιερός ἢ δίκαιος ποροσδέχεται διὰ λόγου μας, ἐπειδὴ λέγει ὁ θεῖος Ἀπόστολος. Καὶ ἔχομεν Ἰησοῦν Χεῖσόν πρὸς τὸν Πατέρα ἄλλον Παράκλητον, ἢ αὐτὸς εἶναι διὰ τὴς ἀμαρτίας μας. ἢ πάλιν ἄλλ' ἢ λέγει. Ὅτι ἐλεήμων ὅτι ἢ πιστὸς Ἀρχιερός πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἢ ἰλάσκειται τὴς ἀμαρτίας τῆ λαοῦ. ἐν ἢ ἢ πῶτον αὐτὸς πειραθεῖς, δύναιται τοῖς πειραζόμενοις βοηθεῖσαι. Ποροσδέχεται ἕως ἑσπῆρας ὁ Κύριος, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ πῶς δὲν πορέπει νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν ποροσδελῶν ποσῶς ἀμέλειαν, ἀλλὰ νὰ εἰχθῶμεν ὑπομονῆν ἢ καρτερίαν ἀνείκασον. πλὴν πρῶτον ἐδίδαξῆ

πὺν λαὸν, καὶ τὸν ἔθρεψε καὶ τότε εἰς προσδύχλῳ ἀνεχώρησε, δείχνωντας καὶ τῷ
 το, ὅτι ἐκεῖ ὅπῃ εἶναι χρεῖα πρέπει πρώτῳ νὰ διδάσκη πᾶς εἰς ὅσας λά-
 χουσι τὰ ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια, καὶ ὑπερὰ νὰ προσδύχεται. καὶ ὅτι μὴ τῷ
 ἔαπέζαν, πρέπει νὰ κάμνωμεν προσδύχλῳ καὶ δὲ χαρισίαν πρὸς Κύριον.
 „ Οὐσίας δὲ ἄλλομότης, μόνος ὡς ἐκεῖ. τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης
 „ ὡς βασιανίζομενον ὑπὸ τῆς κυμάτων. ὡς δὲ ἐναντίας ὁ αἴεμος. Ὁ μὲν δε-
 σπότης ἕως τῷ νύκτα προσδύχεται, διδάσκωντας μας νὰ μὴ φέβωμεν διὰ
 τῷ προσδύχλῳ ὀγλήγορα, ἀλλὰ ὥραν πολλῶν νὰ δὲ χάμεθε, καὶ μάλιστα τῷ
 νύκτα ὅπῃ εἶναι καιρὸς διὰ τῷ ἡσυχίαν ἀρμόδιος. οἱ δὲ Μαθηταὶ πάλιν
 ἔχουσι φαρτῆρα καὶ κλυδωνίζονται, καθὼς καὶ πρότερον ἔπαθον. Ἀλλὰ τότε
 μὲν εἶχασιν εἰς τῷ βάρκα τὸν Κύριον, ἀμὴν πῶρα ἦσαν αὐτοὶ μοναχοὶ καὶ
 παραύονται, διὰ νὰ μάθωσι νὰ ὑπομένωμεν ἀνδρειωμένως ὅσα ἐναντία συμβαί-
 νουσι, καὶ νὰ ἦεν καρτερικώτεροι. Τετάρτη δὲ φυλακὴ τῆς νυκτός, ἦγεν ταῖς
 „ δέκα ὥραις ὑπῆγε πρὸς αὐτὰς ὁ Κύριος, φεπιπαῶν εἰς τῷ θαλάσσαν. καὶ
 „ ἰδόντες αὐτὸν ἐπαράχθησαν νομίζοντες ὅτι ἦτον φάτασμα, καὶ διὰ τὸν φο-
 „ βὸν ἐφώναξαν. Δὲν ἦλθεν δι’ αὐτὸς ὅπῃ τῆς ἡυρεν ἡ φαρτῆρα, νὰ τῆς βοη-
 „ θησῆ ὁ Κύριος, καὶ νὰ τῆς λυβῶσῃ διὰ τῷ ζάλλῳ καὶ παραχλῷ ὅπῃ εἶχα-
 σιν, ἀλλ’ ἕως συμμα εἰς τὸ ξημέρωμα, διὰ νὰ τῆς παιδεύσῃ νὰ μὴ ζητήσω
 ὀγλήγορα τῷ λύσει τῆς δειπῶν καὶ συμφορῶν, ἀλλὰ νὰ ὑποφέρῃ με ὑπο-
 μονῶν καὶ καρτερίαν ὅλα τὰ ἐναντία ὅπῃ συμβαίνουσι. Θείωντας δὲ νὰ
 τῆς φέρῃ καὶ εἰς ἐνθύμισιν τῷ καλωσυίῳ ὅπῃ τῆς ἔκαμε προπτερα εἰς
 τῷ θαλάσσαν, καὶ τῆς ἔσωσε με εἰς λόγον ἀπ’ ἐκεῖνον τὸν μέγαν κίνδυνον
 καταπαύνας τὰ κύματα, τῆς ἀναφέρει διὰ τῆς παλαιᾶς δειργασίας καὶ χά-
 ριτας. διατὶ ὅταν λυβῶθῃ τινὰς διὰ τὸν μέγαν κίνδυνον, ξελησιμονᾶ διὰ τῷ
 χαρῶν τῷ θλίψῳ ὅπῃ εἶχε προπτερα, καὶ δὲ χαριστὰ τὸν δειργέτῳ με
 πολλῶν προθυμίαν καὶ ἀγαλλίασιν. διὰ τὸ δὲν ἔρχονται ἡ συμφοραὶ εἰς
 μάτῳ καὶ ἀναφέλωτα, ἀμὴ εἶναι ὡσανὺ βέκοντα ὅπῃ ἀγκιῶνων διωπατὰ καὶ
 ὀξύτατα, καὶ ὀξυπῆσι τῆς ὀκνηρῆς καὶ ραδύμενος θαυμασιώτατα. Ἡ πρώτη φυ-
 λακὴ τῆς νυκτός εἶναι ἕως τῷ τρίτῳ ὥραν. ἕως τῷ ἔκτῳ ἡ δὲ ἄτερη. ἡ τρί-
 τη ἕως τῷ ἐνάτῳ. καὶ ἡ τετάρτη ἕως τὸ ξημέρωμα. ὅτι ἔπος ἔχεν εἰς τὰ
 κάστη σιωπήθειαν, νὰ φυλάγῃ ὄλλῳ τὴν νύκτα οἱ στρατιῶται διὰ τῆς κλέπτας
 καὶ πολεμίας, νὰ μὴ εἰσέλθῃ κρυφὰ καὶ φονδύσεντες. καὶ καθε βῆς ὥρας
 ἀλλάζον οἱ φύλακες, διὰ νὰ μὴ ὑποκοιμηθῆν καὶ δὲν ἀπεικάσῃ. Μιτὰ
 τῷ ἐνάτῳ ὥραν λοιπὸν τῆς νυκτός, ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τῆς Μαθητῆς πε-
 ρεπατῆτας εἰς τῆς πτέρυγας τῆς ἀνέμων, ὅτι ὡς Θεὸς ὅπῃ ἦτον τῆς ἐπίκω-
 σε καὶ κατεσῶθῃ ἡ θαλάσσα, καὶ ἐπιεπάται ἐπάνω τῆς ὑδατος, διὰ νὰ γνω-
 εἶσῃ οἱ Μαθηταὶ πρὸς τίνα πρέπει νὰ ἐλπίζουσι, καὶ νὰ ζητήσω βοήθειαν
 εἰς πᾶσαν ἀνάγκη καὶ ὀφείασιν. καὶ διὰ νὰ μάθωσι ὅτι ὁ Διδάσκαλός
 τῆς θαυματουργῆ εἰς τῷ γῆν καὶ εἰς τὴν θαλάσσαν, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Δα-
 βὶδ ἔπος ἔλεγε. „ Σὺ δεσποζῆς τῆς κράτης τῆς θαλάσσης. τὸν δὲ σάλον τῆς
 „ κυμάτων αὐτῆς σὺ καταπαύεις. Ὁ μὲν ἐν Κύριος ἦλθεν ἔπος θαυμάσια
 εἰς τῆς Μαθητῆς, ἐκεῖνοι δὲ διὰ τὸ ἀδράξον καὶ ἀδραγμαμένον τῆς σιωπῆ-
 θείας, τῆς ἐφῆν φάτασμα, καὶ ἐνόμισῳ πῶς ἦτον πνεῦμα ἀέριον. ὅτι διὰ
 τὸ σκοπὸς τῆς νυκτός καὶ διὰ τὸν φόβον τῆς παραχῆς καὶ φαρτῆρας δὲ τὸν ἐγνώρι-
 σῳν,

σαν, ἀλλὰ ἐφοβήθησαν καὶ ἐταράχθησαν, φωνάζοντες. Ὁ δὲ Κύριος τὰς ἐσω-
 ,, τυχε, λέγωντας. ἔχετε θάρρος καὶ μὴ φοβάσθε, ὅτι ἐγὼ εἶμι. Ἐπειδὴ
 δὲ τὸ θαλάσσιον ᾤκησεν αὐτὰς, καὶ δὲ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς δὴ τὸν γινώ-
 ρισαν, μετὰ τὴν φωνὴν τὰς ἔκαμε νὰ τὸν γνωρίσουν, καὶ λέγει τὰς. Θαρσεῖτε,
 ἐγὼ εἶμι, μὴ φοβάσθε. καὶ μετὰ τὸν λόγον, τὸν φόβον κατέπαυσε καὶ εἰς
 θάρρος τὰς ἐπαράκλινε, λέγωντας, Θαρσεῖτε. Ζητᾷ νὰ ἔχῃσι τὴν πίσιν,
 μετὰ τὴν ὁποίαν πᾶς ὄσας σώζεται, ἦγεν ὅς τις πιστεύει εἰς τὸν Χριστὸν κα-
 θαρὰ καὶ ἀνόθευτα. ἔπειτα εἶπεν, ὅτι ἐγὼ εἶμι, καὶ νὰ σκορπίσῃ καὶ νὰ
 λύσῃ κάθε φόβον διὰ τὸν λόγον τὰς, ὡς νὰ ἔλεγε. ἐγὼ εἶμι ὅπως κἀμὴ
 καὶ μετασυστάσω ὅσα θέλω καὶ βελομαι, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης τῆς κτίσεως,
 ἐπεὶ ἔθεσα τὴν λεπτὴν ἄμμον ὡς περὶ τείχος καὶ ὄρειον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ
 ἐπέθερα τὰς πόρτας καὶ πόρτας τῆς μετὰ τὸ πρόσαγμα, ὅταν ἐγγυᾶτο διὰ
 τὴν κοιλίαν τῆς μαῖνας τῆς, καὶ τὴν ἐτύλιξε μετὰ τὰ νεφί, καὶ μετὰ τὴν ομίχλην
 τὴν ἐσπαρτάσασα, καὶ τῆς ἔβαλα κλεῖδρα καὶ πύλας, προσάπωντας τὴν νὰ
 μὴ εἶη διὰ τὴν σωρὰ τῆς, ἀλλὰ εἰς αὐτὴν νὰ συλτεῖβη τὰ κύματα. Ἐγὼ
 εἶμι, ὅπως καὶ παρεθὲς τὴν ἐπρόσαξα ὅταν ἐπερνεσάμην, ὅπως ἦτον πολλὴ
 φερεῖνα, καὶ εἰπάτης, σιῶπα. καὶ παρεθὲς με ὑπήκουσε, καὶ ἀνομιῆς γαλή-
 ,, νης, σὰς ἔσωσα. ,, Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Πέτρος, καὶ λέγει τὰς. ἐγὼ εἶσαι ἐσὺ
 ,, Κύριε, πρόσαξόν με νὰ ἔλθω πρὸς σέ, θελεπατῆρ εἰς τὰ ὕδατα. Λέ-
 ,, γει τὰς ὁ Κύριος, ἔλθέ. καὶ καταβαίνωντας διὰ τὴν βάρκα ὁ Πέτρος, ἐπε-
 ,, ριπάται ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν Κύριον. Τῷ εἶπεν
 ὁ Πέτρος, καὶ νὰ λυθῆ ὁ διασπασμὸς καὶ ἀμφιβολία τῆς, καὶ νὰ γνωρίσῃ πῶς
 ἦτον ὁ Χριστὸς βέβαια. καὶ ἔ μόνον ἐκεῖνος ἐπελάττει εἰς τὰ νερά, ἀλλὰ
 καὶ ἄλλων ἔδιδε ποσῶτον μέγαν χάρισμα καὶ ὑπερφανὲς θαυματόργημα, καὶ
 τῷ ἔλεγε, πρόσαξόν με νὰ ἔλθω. Ἐτι δὲ ἐπεθύμα νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν
 Ἰησοῦν προτίτερα διὰ τὰς ἄλλας Ἀποστόλους, ὡς θερμότερος τῶν καὶ προθυ-
 μότερος, καθὼς ἔκαμε καὶ μετὰ τὴν ἁγίαν Ἀνάσασιν. καὶ τῷ ὁ Κύριος
 τῷ ὑπέσχετο τὴν θάλασσαν, δείχνωντας τὴν θεοσπερῆ καὶ μεγάλῃ τῆς δύ-
 ναμιν μετὰ τοῦ θαλάσσιου θαυματόργημα. Ὁ δὲ Πέτρος ἔχωντας τὸ θάρρος
 τῆς εἰς τὴν Δεσπότην τὸ πρόσαγμα, ἐκατέβη διὰ τὸ πλοῖον, καὶ ἄρχισε νὰ
 θελεπατῆρ πρὸς τὸν Δεσπότην. ,, Βλέπωντας δὲ πῶς ἦτον πολλὰ δυνατὸς ὁ
 αἴματος ἐφοβήθη. Τὸ μεγαλῆτερον δὴ ἐδειλίασεν, ἦγεν τὴν θάλασσαν,
 ἀμὴν ἔπεσον εἰς τὰ ὕδατα, καὶ τὸν αἴμον ἐφοβήθη, ὅτι οὕτως εἶναι ἡ ἀν-
 θρωπίνη φύσις σφαλερὰ καὶ ἄστατος. καὶ πολλαῖς φοραῖς κατορθώνει τινὰ
 μεγάλα καὶ ἀξίερα παραύματα, ἐπειτὰ νικᾶται διὰ μικρότερα. τὴν με-
 γάλῃ φουρεῖνα τῆς θαλάσσης δὴ ἐφοβήθη, καὶ τὸν αἴμον ἐδειλίασεν ὅπως
 ἦτον καὶ ὁ Δεσπότης τότε πλησίον τῆς. Οὕτω καὶ πᾶς ἄλλος ἀνθρώπος, ἐάν
 εἶναι μόνον πλησίον τῆς Χριστοῦ, καὶ νὰ μὴ ἔχῃ πίσιν στερεῶ καὶ ἀνόθευ-
 τῶν δὴ σώνεται. ὅτι καὶ ὁ Πέτρος ἕως ὅπου ἦτον εἰς τὴν πίσιν στερεὸς καὶ
 ἀβεπτος καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὸν Χριστὸν ἐλαφρύνετο τὸ βάρος τῆς σώμα-
 τος καὶ δὴ ἐδειλίασεν τὴν θάλασσαν. διὰ τὴν ἡ δυνάμιν τῆς λόγου ἐνίκα τὸν φυ-
 σικὸν ὄγκον καὶ βάρος τοῦ σώματος. ἀμὴν ὅπου ἐμετάφερε τὸν φόβον καὶ
 τὰ ὄμματα πρὸς τὸν αἴμον, τότε ἔλειψεν ὀλίγον νὰ βελήσῃ καὶ νὰ βυ-
 θισθῆ εἰς τὸ πέλαγος, ἐάν δὴ ἔσπερε πάλιν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Χρι-
 στὸν,

ζόν, κὶ νὰ τὸν ἀδμαλέσῃ νὰ τῷ δώσῃ βοήθειαν. Τῆτο δὲ ἔκαμε κὶ αὐτὸν
 τὸν Πέτρον νὰ ταπεινοφρονῇ, κὶ νὰ μὴ ὑπεραίρῃται. ἔτι δὲ κὶ τὰς λοιπὰς
 Ἀποστόλους ἐαδμαύθησε, κὶ δὴν ἐγγόγγυσαν εἰς τὸν Πέτρον ἀγανακῆσαντες,
 καθὼς ἔκαμναν ὅταν ἐζήτησαν τὰ φρωτεία οἱ δύο φρόκειτοι Γωάννης, κὶ
 Γάκωβος. ὅτι φρὶν νὰ καταξιωθῶν οἱ Ἀπόστολοι νὰ λάβουν τὴν χάριν
 τῷ παναγίῃ Πνδύματος, εἶχασι κὶ αὐτοὶ εἷας φρὸς τὸν ἄλλον ζηλοφρονίαν
 ὡς ἀνθρωποι. ἀμὴ δὴτὸ τότε ὅτῃ ἐζῆσαν τέλειοι, δὴν εἶχασι πλέον γνήιον
 φρόνημα, ἀλλὰ ἦσαν μέτριοι φρωτεία κὶ ταπεινόφρονες, κὶ ἐφρωτιμῆσαν τὸν
 Πέτρον εἰς ταῖς δημηγορίαις κὶ ἄλλαις ὑποφωσεις, ὅτῃ ἦτον πλέον ἀρεάμμα-
 τος δὴτὸ τὰς ἄλλας κὶ ἀρεοικότερος. „ Εὐθύς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτεῖνας τὴν χεῖρα
 „ ἐπελάβετο αὐτῶν, κὶ λέγει αὐτῶν. ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδῖσασας; Δὴν ἐφρὸσαξεν
 ὁ Χριστὸς τὰς ἀνέμους νὰ παύσασιν, ἀλλὰ ἀπλώσας τὴν ἀγίαν τῶ χεῖρα ὅτῃ-
 σε τὸν Ἀπόστολον, ἐπειδὴ ἡ ὀλιγοπιστία τῶ ἦτον αἰτία κὶ ἐκινδυνύσεν. ὅτι
 ὀπόταν ἡμεῖς ἀμελήσωμεν, κὶ δὴν κάμωμεν ἔτι φρὸπει δὴτὸ λόγος μας, βρα-
 δυνεῖ κὶ τῷ Θεῷ ἡ βοήθεια, κὶ δὴν μᾶς δῖγανει δὴτὸ τὸν κίνδυνον. Ἀπο-
 δείχνωντας ἐν ὁ Χριστὸς, ὅτι δὴν ἦτον αἰτία ἡ παρακὴ τῶ ἀνέμου νὰ κατα-
 ποντιαθῇ ὁ Ἀπόστολος, ἀλλὰ ἡ μικροφυχία, κὶ ὀλιγοπιστία τῶ τὸν ἤφερν εἰς
 τὸν κίνδυνον. Ἐχὰτὶ δὴν ὑποφῆρεσιν ἡ θάλασσα κὶ τὰ ἄλλα σοιχεῖα τὸν ὀλι-
 γόπιστον, δὴν ἐπετίμησε τὸν ἀνέμον, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν Πέτρον ἔχὰ τὴν ἀπιστίαν
 ἀνεῖδισεν. ὡς τε ἐν ἡ πίσις τῷ Πέτρῳ δὴν ἀδενίξε, δὴν ἐφοβᾶτο ποσῶς
 τὸν ἀνέμον. Ἐχὰ τῆτο τὸν ὅτῃασεν δὴτὸ τὸ χεῖρ, κὶ τὸν ἐσαμάτισεν εἰς τὰ ὕδα-
 τα, ἀφίνωντας τὸν ἀνέμον νὰ φουσᾷ ὡς κὶ φρὸτερον, ἔχὰ νὰ δείξῃ ὅτι ὁ ἀνε-
 μος δὴν τὸν ἐαδμαύλαφεν, ἀλλὰ ἡ ἀπιστία τῶ τὸν ἐβύθισε. Ἐχὰτὶ ὀπόταν ἡ
 πίσις εἶναι φρεῖα κὶ βεβαία, δὴν δυνόνται ὅλα τὰ κακὰ κὶ δεινὰ ὅτῃ
 μᾶς ἐρχενται ποσῶς νὰ μᾶς βλάψωσιν. Αὐτὰ δὲ ὅλα ὅτῃ τῷ Πέτρῳ συλλέ-
 βησαν εἰς τὴν θάλασσαν φρὸτερον, ἔπειτα τὴν ἀρνησιν, κὶ τὴν μετάνοιαν
 ἐφρὸσήμανεν αὐτὸς. ὅτι καθὼς ἐκεῖ λέγει θρασυλόμμος, ἐγὼ δὴν σὲ θέ-
 λω ἀπαρνηθῇ, ἔτω κὶ ἐδὼ τῷ εἶπε, φρὸσαξέ με νὰ φρωπατήσω εἰς τὰ ὕδα-
 τα. Καὶ καθὼς τότε ἐαδμαχάρησε νὰ τὸν ἀρνηθῇ, ἔχὰ νὰ μὴ ὑπερηφανώβεται,
 ἔτω κὶ τῶρα τὸν ἐγκατέλιπε φρὸς ὀλίγον θῶσσημα νὰ ποντίζεται, ἔπειτα πάλιν
 τῷ ἔδωκε χεῖρα βοηθείας κὶ τὸν ἐλύφωσεν. ἐκεῖ δὲ πάλιν με τὴν με-
 τάνοιαν τὸν ἐφάβιξεν δὴτὸ τὸν βυθὸν τῶς ἀρνήσεως. „ Καὶ ἐμβαίντων αὐτῶν
 „ εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἀνέμος. οἱ δὲ ἐν τῶ πλοῖῳ ἐλθόντες φρὸσε-
 „ κύνωσαν αὐτῶν, λέγοντες. ἀληθῶς Θεὸς Ἰίδος εἶ. κὶ ἔξαπεράσαντες, ἤλθον
 εἰς τὴν γλῶ Γουησαρέτ. Οὐ μόνον ὁ Πέτρος, ἀλλὰ κὶ ὅσοι ἄλλοι ἦσαν εἰς
 τὴν βάρκα, φρὸτερον μὴ ἐφοβήθησαν, ὕστερον δὲ βλέποντες πῶς ἔπαυσεν ὁ
 ἀνέμος δῖθύς ὅτῃ ἐσέβη εἰς τὸ πλοῖον ὁ Κύριος, ἐγνώρισαν δὴτὸ τὰ θῶ-
 μμα θαυμάσια ὅτι Ἰίδος Θεὸς ἦτον, ἔχὰ τὸ ὀποῖον τῷ ὑποτάωντο οἱ ἀνε-
 μοι κὶ ἡ θάλασσα. ὅφεν ὠμολόγησαν αὐτῶ τὴν Θεότητα, κὶ ὡς Θεὸν αὐτὸν
 ἐφρὸσκύνωσαν. ἐπειδὴ ἀνθρωπος δὴν δυνέται νὰ φρωπατῇ εἰς τὴν θάλασ-
 σαν, ἀλλὰ μόνος ὁ Θεὸς κὶ τὸν Προφήτην. „ ἐν τῇ θάλασῃ αἱ ὁδοί σου, κὶ
 „ αἱ ἔριβοῖς ἐν ὕδασι πολλοῖς. Καὶ φρωπτερα μὴ ἔλεγον, ποπατὸς εἶναι
 ὁ ἀνθρωπος ἐῖτος, ὅτι κὶ οἱ ἀνέμοι κὶ ἡ θάλασσα τῷ ὑπακύνωσι; ὅτι ὡς
 ἀνθρωπον τὸν Χριστὸν ἐνόμιζον, κὶ ἔλεγον πῶς εἶχεν ἐξουσίαν φρωπτεραν
 δὴτὸ

ὑπὸ ἀνθρώπων. ἀλλ' ὕστερα ἄπο ὀλίγον εἰς ὀλίγον τὸς ἐβάβισεν ὁ Χεῖσος εἰς τὸ ὑψηλότερον, καὶ τὸν ὠμολόγησαν Θεὸν, βλέποντες τὰ θαύματα καὶ θεοπεπέεσθαι θαυμάσια ὅπως ἔκανεν, καὶ θαυματῆ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν σῶσιν τὸν κινδυνύοντα. πολλὴ λοιπὸν ἦτον ἡ πίσις. Τότε μὲν ἐπετίμησε τὴν θάλασσαν, καὶ τώρα ὄχι, ἀλλὰ μὲ ἄλλον τρόπον δείχνει τὴν δυνάμιν τε θαυμάσιον. Ἐξ τῆτο ἔλεγον· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶσαι. Καὶ τῆτο ὁπότεν τὸ ἔλεγον, ὁ Χεῖσος δὲν τὸς ἐπετίμησεν, ἔτε τὸς ἐμπόδισεν, ἀλλὰ μάλλον ἐδέχθη τῆτο, καὶ τὸ ἐβεβαίωσε. „ Καὶ ἔπειτα εἰσάγοντες εἰς τὴν γλῶσσην ἑαυτῶν, ἐθεράπευσεν μετὰ περὶ εἰσοτέρων ἔχουσιν τὸς ἀδυνεῖς ὅπως ἐκεῖ τὸν ἐφοσκύνοντων, καὶ ἔβησαν. „ Αὐτὴ εἶναι τὴν εὐαγγελίαν ἢ σημεῖον ὑπόθεσις, περὶ τῆς ὁποίας καὶ εἰπέμεν ὀλίγα τιὰ μὲν τρόπον ἀναγωγικώτερον, ὅσον μᾶς φωτίσει ἢ χάρις τῆς παναγίας Πνεύματος. Καὶ πρῶτον λέγομεν, ὅτι πλοῖον, ἦγεν καράβι, λέγεται ἱστορικῶς ἢ Ἐκκλησία μας, εἰς τὴν ὁποίαν ἠνάγκασεν ὁ Χεῖσος τὸς Μαθητὰς καὶ εἰσελθόντων, ἔξ τὴν περὶ εἰς τὴν ἀνα Γερουσαλήμ. ὅτι ὅσον πρὸς τῆτον τὸν Κόσμον, πέραν λέγεται ὁ Παράδεισος, καὶ δὲν ἠμπορεῖ τιὰς ἐκεῖ καὶ περὶ αὐτῆς, πᾶρξ καὶ σέβη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως λέγεται πλοῖον· καὶ κατὰ τὸ καράβι ὅταν δεισέσθαι εἰς τὸ πέλαγος, ἔχει μεγάλας παραχάϊς καὶ βάσανα ὑπὸ τὰ ἄρεια καὶ ἀνήμερα κύματα τῆς θυμῆς ἀνέμων, καὶ κινδυνύει καὶ καταποντιθῆ εἰς τὴν ἀβυσσον, ἔτω καὶ ἢ Ἐκκλησία μας βασανίζεται ὑπὸ τὸς ἀθέτους Αἰρετικῶν, ὅπως κατὰ τὴν ἡμέραν ὡς ἄρεια κύματα τὴν ἐνοχλῶν καὶ ταράττεισιν. Ὁ ἐναντίος ἀνέμος εἶναι ὁ πονηρὸς Διάβολος, ὅπως φασκῶν καὶ ἀρῶν τὰ κύματα, καὶ δὲν μᾶς ἀφίενεν ποτὲ καὶ ἔχωμεν ἀνάπαυσιν. Ὁ ὅρος ὅπως ἀνέβη ὁ Κύριος, εἶναι ὁ Οὐρανός. καὶ ἀφίενει τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν θάλασσαν τότε τὸν Κόσμον καὶ βασανίζεται, ἔξ τὴν καὶ ἔχωμεν μὴδὸν θαυμάσιον οἱ ὀρθόδοξοι. πλὴν κατὰ καὶ ἀφίενει τὴν καὶ πειράζεται ὀλίγον, δὲν τὴν ἀφίενει ἔως τέλους καὶ καταποντιθῆ ὀλοτέλα, ἀλλὰ δεισέσθαι εἰς αὐτὴν καὶ φυλάγειται. κατὰ τὸν ὅταν ἦθελε καὶ ἀναληφθῆ εἰς τὸς Οὐρανὸν, ἔταξε τῆς Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ δεισέσθαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ, καὶ ἔχωμεν τὴν πίστιν αἰεὶ καὶ πάντοτε. Ἀκόμι δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι λέγονται πλοῖα, ἦγεν οἱ ἐνάρετοι ὅπως δεισέσθαι εἰς ἐτέτω τὴν ἀλμυρὰν θάλασσαν τῆς παραχάϊς ζωῆς, ἔξ τὴν καὶ κάμνουν ἐργασίαν ἐν ὕδασι πολλοῖς, καὶ ἀναγῶν τὸς βυθισμῶν ὑπὸ τὴν πλάτω τὸν Κόσμον, καὶ τὸς περὶ εἰς τὸ ἀντίπεραν, ἦγεν εἰς τὸν Παράδεισον, κατὰ τὸν ἔκαναν οἱ Ἀπόστολοι καὶ Διδάσκαλοι. καὶ τὴν σήμερον κάμνουν ὅσοι ἔχουν ἀγαθῶν προαίρεσιν, καὶ δαπανῶσιν εἰς καλὸν τὴν σοφίαν καὶ πρὸς ἀφέλειαν τῆς πλησίον, καὶ ὄχι εἰς ἀναφελῆ καὶ μάταια πράγματα. Ὅτι λοιπὸν ἔχωμεν εἰς ταύτω τὴν ἀλμυρὰν τὸν βίον καὶ πικρὰ καὶ πολυτάραχον θάλασσαν, καὶ δεισέσθαι εἰς τὸ νοητὸν σκοτὸς τῆς ἁμαρτιῶν, κινδυνύοντες ὑπὸ τὴν πικρὰν γῆσιν τῆς σαρκικῶν ἡδονῶν, ἀς δειθῶμεν τὸν Δεσπότην Χεῖσος μὲ πολλὴν ἰκεσίαν καὶ ὀδυρῶν, καὶ μὴ ἀμελήσωμεν αὐτὴν εἶναι καὶ πολλὰ μεγάλοι οἱ πειρασμοὶ καὶ κινδύοι. καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων ἔλθουν, καὶ ὑπὸ Δαίμονας, μὴ δειλιάσωμεν, ἀλλὰ ἀς ἐλπίσωμεν πρὸς αὐτὸν τὸν παντοδύναμον Σωτῆρα καὶ ἀγαθὸν μας, ὁ ὁποῖος ὡς ἐλεῆμεν συμπαθῆ καὶ φιλανθρώπων, δὲν μᾶς ἀφίενει καὶ πειραχθῶμεν θαυμάσιον ὑπὸ ὅσον δυνάμει καὶ ὑπομείνωμεν. μάλιστα θέλει κάμνει μὲ τὸν πειρασμὸν καὶ τὴν ἐκβασίαν, καὶ μᾶς δυναμάσει καὶ ὑπομείνωμεν, καὶ τότε καὶ τὸ ἀπέσωμεν τὴν γλυκυτάτω ταύτην φωνῇ

τῶν, ἔγω λέγωσαν. Θαρσείτε, ἐγὼ εἶμαι καὶ μὴ φοβάσθε. τὰ ὅποια ταῦτα δι-
 λέσσι καὶ φανερώσασιν ὅτι τὰ μὴ θλιβερά καὶ δευὰ τῆς παρέσης ζωῆς παρέρχον-
 ται ταχέως καὶ ἀφανίζονται. Ἐὰ τὸ μὴ φοβάσθε νὰ ὀλιγοψυχήσετε εἰς ὅσας
 θλίψεις σᾶς ἔλθωσιν, ἢ ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἀπὸ Δαίμονας, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ
 Θεὸς ὁ αἰδιος ὅπως ἐξαμῶν πάντοτε. καὶ μὴ ἀποδώσετε τῶν πίσειν καὶ ἀγάπῳ
 ὅπως εἰς ἐμὴν ἔχετε, ἔχ' πειρασμὸς καὶ βάσανα πρόσκαιρα. Ἐὰν δὲ πάλιν καὶ
 μετ' αὐτῶν τῶν φωνῶν δὲν παύσων οἱ πειρασμοί, ἀλλὰ πνέσων ἀκόμη τῶν
 πνευμάτων τῆς πονηρίας οἱ ἀρχεὶοὶ αἰεμοί, καὶ ἐκεῖνοι ὅπως μᾶς λυπέσι καὶ πικραίνε-
 σιν, ἀρχαίνονται χειρότερα, καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τῶν φερτῶν σωταρασώμεθα καμπό-
 σον, καὶ δειλιάσωμεν οἱ μικροψυχοί, τότε πρῶτον μὴ μᾶς θέλει ονειδίζει ὁ Κύ-
 ριος, νὰ μᾶς εἴπῃ, ὀλιγόπιστοι. καὶ τότε νὰ ἀπλώσῃ τῶν ἀγίων τὴν χεῖρα νὰ μᾶς
 λυξάσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ νὰ μᾶς δώσῃ παντελῆ γαλιῶν καὶ εὐδίαν σω-
 τήριον ψυχῆτε καὶ σώματι. Τὸ λοιπὸν μὴν εἰμεθῶν ὀλιγόπιστοι, νὰ θλιβώμε-
 θε μὲν καθε μίκρον πειρασμὸν καὶ θλίψιν ὅπως μᾶς ἔλθῃ ἀπὸ τῆς χαιρεκακίας
 ἀνθρώπων καὶ Δαίμονας. ἀλλὰ ἐξέδροντες πῶς ἡ παρέσα ζωὴ εἶναι ὡσπερ μία
 θάλασσα φιλοπαραχος καὶ ἀφρίζουσα, ἃς ἔχωμεν εἰς τὸν παντοδύναμον Θεὸν τῶν
 ἐλπίδα μας. καὶ εἰς αὐτὸν ἃς ἔχωμεν ὅλος δι' ὅλε τὸν νῦν μας καὶ τῶν πίσειν
 ἀσάλοτον, καὶ ἃς κράξωμεν τῶν φωνῶν τῶν Πέτρῳ πρὸς ἐκεῖνον λέγοντες. Κύριε,
 σῶσαί μας. Εἶδε καὶ θελήσωμεν νὰ σέβῃ ὁ Χεῖσος εἰς τὸ πλοῖόν μας, ἦγεν
 νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν καρδίαν μας, εὐθύς θέλωμεν εὐρεθῆν εἰς ἐκεῖνον τῶν μα-
 καρίαν γλῶσσαν ὅπως ποθεῖμεν νὰ φθάσωμεν ταχέως εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ἐπαγγελίας,
 εἰς τὴν βραβίον Βασιλείαν καὶ μακαριότητα αἰώνιον, τῶν πανδρόσωμον εὐφροσύνην,
 καὶ ἀρρήτων ἀγαλλίασιν. ἢς ἴδοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλαν-
 θρωπῆ τῶν Κυρίων ἡμῶν Ἰησοῦ Χεῖσῶ. Ω, πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκυῖ-
 σις, πάντοτε σὺ τῶν Πατρῶν, καὶ ἀγίῳ Πνεύματι. ΑΜΗΝ.

Τ Η Δ Ε Κ Α Τ Η Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Μ Α Τ Θ Α Ι Ο Υ .

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Πάντοτε πρέπει ἀγαπητοί, νὰ σπυδάξωμεν ἔχ' τῶν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς
 μας μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, καὶ νὰ μὴν ἀμελεῖμεν εἰς αὐτὸ ἐδέποτε, ἀλ-
 λά νὰ ἀδρακινέμεθῶν εἰς τὸν πόθον αὐτὸν ὅσον δυνάμεθα. Ἐὰ τὸ διδάσκω-
 μεν καὶ τῶν σωτηριῶν μας καὶ σήμερον, καὶ παραινέμεν πατρικῶς, καὶ σᾶς
 συμβαλέομεν, νὰ μὴν ἀφοκράσῃ τῆς θείας Γραφῆς ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχον.
 εἰδὲ μόνον μὲ τὰ αἰσθητὰ αὐτῶν τῶν σώματος νὰ ἀκείτε τὰ σωτήρια λόγια,
 ἀλλὰ μάλιστα μὲ τὰ νοερά τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας νὰ τὰ ἐξετάζετε. Καὶ νὰ
 ἐρῶνατε τὸ βάθος τῶν νοημάτων μὲ ἀκρίβειαν καὶ θερμότητιν ἐκείσασιν, καὶ μὲ
 μελετητικῶν γνώσιν καὶ σώσειν, νὰ τὰ καταλαμβάνετε πρὸς ψυχικὴν ὠφέ-
 λειαν. ὅτι δι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς Δαβὶδ εἰς πολλὰς ψαλμῶν ἐπιγράφει τοῦτον
 τὸν

τὸν λόγον εἰς σωῆσιν. καὶ πάλιν λέγει. Ἀποκάλυψον τὰς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τῶν Νόμων σου. Ὁ δὲ Σολομών, ὡς σοφώτατος μᾶς συμβεβηκεν, νὰ ζητήσῃ τὴν σοφίαν ὡς χρυσίον καὶ ἀργύριον, καὶ νὰ τὴν ἐρευνῆ ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον. καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος καὶ Δεσπότης μας ᾤθηται νὰ τὰς Ἰουδαίας νὰ ἐρευνῆσι τὰς γραφάς, καὶ νὰ ἐξετάζῃν τὰ θεῖα λόγια, καὶ νὰ τὰ καταλαμβάνωσιν εὐκόλα, ἐπειδὴ ἔχουσι δυσκολίαν, καὶ δὲν τὰ χροικὰ ὁ ἀρχαῖος. ὅτι τὸ μὴ κείμενον τῆς γραμμῆτος εἶναι πρόχειρον καὶ εὐκόλον εἰς τὰς ἀκούοντας, ἀλλὰ τὸ κεκρυμμένον καὶ συλλεσκιαιμνὸν νόημα θέλει νὰ τὸ εὖρη τινὰς μὲ πολλὴν κόπον καὶ ζήτησιν, καὶ μὲ σκέψιν καὶ ἐπιμέλειαν. ὅθεν καὶ θησαυρὸν κεκρυμμένον τὰς θεῖας Γραφάς ὀνομάζουσι, καὶ νὰ σπεδάζωμεν εἰς τὴν ζήτησιν τῶν μὲ πόδον καὶ ἐπιμέλειαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἄνω εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἃς ἀκῆσαιμεν τὴν θεολογίαν καὶ διήγησιν τῶν σημειωθῆναι Εὐαγγελίᾳ, καὶ ἃς ἐξετάσωμεν καὶ διερωτήσωμεν ἀκριβέστερον, νὰ καταλάβωμεν τὸ βάθος καὶ ἔννοιαν πᾶσαν ἀποκρυφον. Ἀκῆσατε γὰρ ᾠδαλαῶσας, καὶ καταλάβετε τὰ λεγόμενα.

Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθε κάποιος ἄνθρωπος, καὶ ἔπιπεν εἰς τὰς πόδας τῶν Κυρίων μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ λέγει τῷ Κυρίῳ, ἐλῆσόν μου τὸν ἴδιον, ὅτι σελιωνιάζεται καὶ παθαίνει πολὺ κακόν. καὶ πολλὰ φορὰς πίπτει εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸ ὕδωρ. καὶ τὸν ἤφεραν εἰς τὰς Μαθητάς σου, καὶ δὲν ἐδιωθήθησαν, καὶ τὸν θεραπεύσαν. Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν ὁ Κύριος. ὦ ἄθλιε διασημωθῆναι καὶ ἄπιστος, ἕως ποῦ νὰ εἶμαι μετ' ἐσᾶς νὰ σᾶς ἰασημῶ; φέρετέ μου ἔδω. καὶ καθὼς τὸν ἤφεραν, ἐπετίμησεν ὁ Κύριος τὸ δαιμόνιον καὶ ἔφυγε. καὶ αὐτῷ τὴν ἄραν τὸ παιδίον ἐθεραπεύθη. Πᾶσα ψυχὴ ἀνθρωπίνη ὅπου καὶ ἔχη πάθος λυπηρὸν ἀνάτρεχτον, δειλιᾷ καὶ φοβάται, καὶ ἔρχεται εἰς φρίκην καὶ ἔκστασιν, ἐξ ὅχως δὲ ὁ Πατέρας ὁποῦται βλέπει τὸν ἴδιον τὸν καὶ ἔχη καμίαν δεινὴν καὶ κακὴν ἀδύνατον, καὶ νὰ μὴ εἶναι τινὰς νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ λάβῃ ἀναψυχὴν ἢ ψυχὴν καὶ ἄνοιαν, ὀδυρᾷται θεληρότερον, καὶ ποιεῖσι τὰ σπλάγχνα καὶ ἡ καρδίαν. Τοιαύτῳ ἐδίωκῃ καὶ λύπῃ εἶχε καὶ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, βλέπωντας τὸν ἴδιον τὸν ὑπὸ τῆς πονηρῆς Διαβολῆς βασανιζόμενον, καὶ ἀνάτρεχτον πάχοντα. καὶ τὸ ποροσέπιπεν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστόν, ἀναγγέλλωντας τὸ παιδίον τὴν ἀφόρητον ἐκείνῳ ἀδύνατον, καὶ διηγᾷται καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν, πῶσα δεινὰ ἔπαχε, καὶ ἐρμυδύει τὸ πάθος, καὶ νὰ ᾠδαμνήσῃ τῷ Ἰατρῷ πρὸς συμπάθειαν. καὶ ἔλεγε, ὅτι σελιωνιάζεται καὶ κακῶς πάχει, καὶ πολλὰς φορὰς πίπτει εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὸ νερόν, καὶ παθαίνει μεγάλα βάσανα, καὶ κατακρίνει τὰς Ἀποστόλους ὅτι πῶς δὲν ἠμπούρουσαν νὰ τὸν ἰαθῶσιν. Πλὴν νὰ ἐξέβρετε αἰροαταί, ὅτι δὲν εἶαι πάθος σελιωνίης καὶ ἀλήθειαν, ἀλλὰ ὁ Δαίμων φυλάγει κάποιαν ἡμέραν εἰς τὴν χάσιν τῆς Φιγγαίης, καὶ παράγει τὸν πάχοντα, καὶ νὰ βλασφημῆσι τὸν Θεὸν οἱ ἀγνοῦσι, ὅπου ἔκαμε τὸ Φιγγαίον, καὶ ἀπὸ τῆτο σελιωνιάζονται. Πλυνόμενος ἔν καὶ ὁ Πατὴρ τῶν δαιμονιζομένων εἶπεν, ὅτι σελιωνιάζεται, ὅτι καταπολλᾷ ἦτον ἄπιστος, καὶ ὑπήκουε εἰς τὰς Ἀποστόλους διαδύωντας, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἰαθῶθη καὶ τὴν ἀπίσταν αὐτὸ τὸ παιδίον τὸ. καὶ καλὰ καὶ πολλὰς φορὰς ἐνήρησεν ἡ χάρις καὶ μέσθ τῶν Ἁγίων, καὶ ἰαθῶντο ὁ ἄρρωστος, χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ πίπισιν ἐκεῖνοι ὅπου τὸν ἤφεραν, ἀλλὰ εἰς τῆτο δὲν ἐθαυματουργήσῃ, καὶ δὲν ἀπολόγησεν τὴν ἀπίσταν τὴν, ἀλλὰ ἐκατηγόρα τὰς Μαθητάς ὁ ἀμαθὴς καὶ ἀσωτῆτος. καὶ τῆτο καὶ ὁ Κύριος ἀνείδισε παρρησίαν εἰς ὅλους τὴν ἀπίσταν τὴν, λέγωντας. ὦ ἄθλιε ἀπί-

ἀδελφίνῃς πρὸς τὴν τελειότητα τῆς πίστεως. Διὰ τὴν ἐπίστασιν οἱ Ἀπόστο-
 λοι, καὶ δὲν ἐπίστασιν ἀδυσίατος πῶς διύονται νὰ θεραπεύσων τὸν ἀρρώστον,
 ἔχῃ τὸτο δὲν ἐδυνάθησαν, ἔδῃ μὲ τὴν ἐπιχειρήσιν νὰ τὸν ἰαφύσων, ὡς ὀλι-
 γόπιστοι. Οὗ δὲ Δεσπότης ἔκαμψ αἰετα καὶ σοφώτατα, καὶ ἐμπορεύσιν μὲ τῆ πολ-
 λῶν ἀνεύδισιν αὐτὸς τὰς ἀχαρίστους ἰσθαιεῖς, ὡς ἀπειθεῖς καὶ ὀλιγοπίστους, τὰς δὲ
 Μαθητὰς δὲν ἠθέλησε νὰ καταχρῆσθαι ἐνώπιον πάντων. ἐπειδὴ αὐτὸς ἐμελλε νὰ
 εἰρήνη εἰς ὅλον τὸν Κόσμον Διδασκάλος τῆ Εὐαγγελίᾳ καὶ Κήρυκας. „ Ἀμὴν
 „ βηθι ἐντεῦθεν, καὶ μεταβήσεται. ἦγεν, ἐν ἔχῃτε τὸσον δειμῖαν καὶ φερμὴν
 πίσιν, ὡς κόκκον σινάπεως, καὶ πισύετε ἀδυσίατος πῶς γίνεται ἐκεῖνο ὅπῃ
 ζητήσετε, θέλετε ἔχει τὸσῶν ἐξουσίαν καὶ δυνάμιν, ὅπῃ καὶ αὐτὰ τὰ μεγάλα
 ὄρη μετατοπίζετε μὲ πολλὴν δυνάμιν ὡς βέλεθε. Φαίνεται μὲν εὐκόλον νὰ
 ἔχη τινὰς ποιούτω φερμὴν καὶ ἀσάλλωτον πίσιν, ἀμὴ εἶναι πολλὰ ὑψηλόν, καὶ
 εἰς τὰς πολλὰς δυσκατορθῶτον, ἔχῃ αὐτὴ ἡ πίσις ἡμῶν ἀπὸ τὴν παρρησίαν,
 ὅπῃ ἔχει τινὰς πρὸς τὸν Θεόν. ἡ δὲ παρρησία ἡμῶν ἀπὸ τὴν πρὸς τὸν Θεόν
 ἐπαρέσῃσιν. Μεγάλον δὲ ἀγῶνα καὶ κόπον ἀείκασον, ἀγαπητοὶ χρειάζομεσθον,
 ἕως νὰ ἀποκησώμεθον αὐτὴν τὴν πρὸς Θεόν παρρησίαν μὲ τὴν ἐπαρέσῃσιν, ὡς
 τε νὰ πισύωμεθον βέβαια, πῶς θέλει μᾶς δώσει εἰτι ζητήσωμεθον. „ Αἰτεῖτε ἡ
 „ φισι, καὶ δοθήσεται ὑμῖν. Εἰ δὲ καὶ δὲν ἐμετατόπισαν ὄρη οἱ θεῖοι Ἀπόστο-
 λοι, δὲν εἶναι θαυμαστὸν, ἐπειδὴ δὲν ἔλαχε χρεῖα ἔδῃ ἀνάγκη καμῖα, δι
 αὐτὸ δὲν τὸ ἔκαμαν. ἀλλὰ ἔπεροι μεταφθῆσῃσιν ὑσῆρα μικρότεροι ἀπὸ τὰς Ἀ-
 ποστόλους τὸ ἔκαμαν ὅταν ἔκαμε χρεῖα, καὶ μετετόπισαν ὄρη καὶ βινὰ καὶ τὴν
 διαστοικὴν ἀπόφασιν, καὶ ἄλλα ὅμοια θαυμάσια ἐτέλεσαν μὲ τὴν ἐδικὴν τῆ
 δυνάμιν. καλεῖται δὲ ὄρος καὶ ὁ Διάβολος ἔχῃ τὴν ἔκτασιν καὶ ὑπερηφανίαν ὅπῃ
 ἔχει ὁ ἀλιθῆτος, τὸν ὁποῖον εὐκόλα πολλὰκις μετακινῶσιν οἱ ἄγιοι, καὶ διώκων
 ὡς θέλῃσι. „ Καὶ ἐδὲν ἀδυνατήσῃ ὑμῖν. ὄχι μόνον βινὰ νὰ μετατοπίζετε
 λέγει ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἄλλο ἔργον ἀδύατον εἰς τὴν ἀνθρώπινω δυνά-
 μιν νὰ ἡμπορήτε νὰ κάμνετε μὲ τὴν θεϊκὴν μὲ βοήθειαν. „ Τῆτο δὲ τὸ
 „ ἡμῶν τῆ δὲ δαιμόνων πάντων, εἶπεν ὁ Κύριος, δὲν δὲλφῃ ἀπὸ τὰς πᾶ-
 „ χοντας εἰμὴ μὲ προσδύχῃν καὶ νησεῖαν. ἦγεν ὄχι μόνον ἐκεῖνος ὅπῃ θε-
 „ λει νὰ ἰαφύσῃ δαιμονιζόμεθον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅπῃ ἔχει τὴν ἀδύνατον, φέ-
 πει νὰ προσδύχωνται καὶ τὰ δύο μέρη νησεῖοντες, ὅτι μὲ ἄλλον ἕτερον δὲν
 δὲλφῃ τὸ δαιμόνιον, πᾶρξ μὲ προσδύχῃν καὶ νησεῖαν. Εἰς τὰς ὁποῖας ἀρετὰς
 χροιάται καὶ ἡ ταπεινώσις. χωρὶς τῆς ὁποῖας δὲν κατορθώνομεθον τίποτα, ὅτι
 ἡ μὲν προσδύχῃ εἶναι καταπολλὰ φοβερὴ εἰς τὰς δαίμονας. τὴν ὁποῖαν πάλιν
 ἡ νησεῖα κρατῶει καὶ δυναμῶνει φερμότερον, καὶ δὲν ἀφίνει τὸν χορτασμὸν
 νὰ χαλᾷ τὴν δυνάμιν τῆ σώματος, μῆτε ἀφίνει τὰς καπνὰς νὰ πειράζῃσι τὸν
 μυαλόν, καὶ τὸν νῆν νὰ συγχύζῃσι. καὶ ὅπῃ ἀδυνατίζει τὸ σῶμα καὶ ἀπο-
 νεί, ὁ δὲ νῆς στερεώνεται, τότες ἐνεργᾷ ἡ προσδύχῃ φερμότερον.

Διὰ τὸτο φέρεται νὰ εἶναι αὐτὰ αἱ δύο ἀρεταὶ συζυγῆσαι, καὶ συμφωσιασμέ-
 ναι πάντοτε ἔχῃ νὰ κάμνῃ ἐνεργῆσαν. ἀμὴ ὁ κοιλιδόλος καὶ γαστρίμαργος, εἶναι
 δύσκολον νὰ λυφᾷτῃ ἀπὸ τὴν μινίαν τῆ δαίμονος. Ὅποιος νησεῖ καὶ προσδύ-
 χεται, δὲν χρειάζεται φερμῶτα παράγματα. καὶ ὅς τις πολλὰ δὲν χρειάζεται, δὲν
 γίνεται φιλοχρήματος. καὶ ὅποιος δὲν εἶναι φιλόργυρος, εἶναι ελεῆμων καὶ εὐ-

απλαγχτος. ἡ δὲ ἐλεημοσύνη μὲ πὴν νησείαν σμιγμῆν, λυφῶνει ἄπο τὸν θάνατον τὸν ἀνθρώπον. Ὀλιβομῆνης κοιλίας ταπεινεται καρδιά. Ὅπότεν δὲ ἡ κοιλία χορταίνει ἢ θεραπεύεται, ὁ λογισμὸς ὑπερηφανύεται. ἢ πῆς ἐγκρατείας μὴ εἶναι ἴδιον ὑγεία, ἢ δυνάμει, πῆς δὲ ἀκρασίας ἢ γαστριμαργίας ἀρρώστεια, ἢ νόσος εἰς θάνατον. ὅτι πολλοὶ ἀπέθανον ἀπὸ τῆς γαστριμαργίας καιρῆς, ἔχοντες πὴν πολυφαγίαν ἢ ἀκρασίαν τῆς. Ἀναστροφὴν δὲ αὐτῶ ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. „ μέλλει ὁ Υἱὸς τῆς ἀνθρώπου ἀρθεῖν εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀπικνεῖσθαι αὐτὸν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. καὶ ἐλυπήθησαν σφόδρα οἱ Μαθηταί. Πανταχῶς εἰς ταῖς θραυσματικαῖς ὁ Κύριος ἀναφέρει καὶ ἔχοντες τὸ σωτήριον Πάθος, ἔχοντες νὰ μὴ νομισθῆναι ὅτι ἔχοντες ἀσθενεῖν ἔπαθε. Διέβριβε δὲ εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐπειδὴ ἀκούοντες ἔχοντες τὸ πάθος οἱ Ἀποστόλοι, δὲν ἠθέλουν ποσῶς νὰ ὑπάρχοντες εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τῆς ὁποίας ἐχώριζον ἄπο τῆς ἄλλης ὁ Κύριος, καὶ τῆς ἐφοκίρυντε τὰ πάθη, ἔχοντες νὰ μὴ ἀκῆν ὁ χορῆς λαὸς νὰ σκανδαλίζωνται ταῦτα καὶ νὰν ἐξαλογίζομενοι. Ἐπέτος ὅπῃ ἔχει τὸ σὺν δόξαν καὶ δυνάμει, νὰ κάμνη ταῦτα ἔργα θεοσπεύεσθαι, νεκρὸς ἀνασταίνει, προσάσκει πὴν θάλασσαν, ὅπτιμα ὡς ὑποχειρὶς τῆς Δαίμονας, καὶ ἄλλα ὅσα θέλει κάμνει ὡς Θεὸς παντεξέσιος, ἀμὴ πῶς μέλλει νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῆς φονδύου νὰ τὸν θανατώσῃ; Προλέγει λοιπὸν ὅσα ἐμίλλει νὰ τῆ κάμνῃσι, ἔχοντες νὰ πληροφορήσῃ τῆς Ἀποστόλους πῶς τὰ ἔξοδον ὅλα, καὶ νὰ μὴ εἶπῃ τότε τινὰς τὸν καιρὸν τῆς πάθος. ἰδὲ πῶς δὲν ἐπογνωρίσει πῶς ἐμίλλοντες νὰ τὸν κακοποιήσῃ οἱ ἄνομοι, ἀμὴ ἔπεισον ὡσάν ὅσας ἄπο τῆς ἄλλης ἀνθρώπων εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐχθρῶν τῆς, καὶ τῆ ἔκαμαν τὸσα βάσανα. Ἀλλὰ νὰ καταλάβωσι τὴν οἰκονομίαν, καὶ νὰ γνωρίσῃ ὅτι δὲν τὸν ἐβίασε τινὰς, ἀλλὰ ἐκείνους καὶ μὲ τὸ θέλημά τῆς ἔπαθε. ὅτι καθὼς τὰ ἐπογνωρίσει καὶ τὰ ἐποσέπει σαφές θάτῃ, ἔπως ἐδύλετο νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴ τὸν εὔρωσιν, ἀμὴ δὲν ἠθέλησεν. ἀλλὰ ἔχοντες νὰ σώσῃ ὅλλω τὴν ἀνθρωπότητα, ἔχοντες πὴν ἀμείζον θραυσματικὴν τῆς, ἐπαρθεῖν μὲ τὸ θέλημά τῆς. καθὼς καὶ εἰς ἄλλον τύπον διδάσκων ὁ Κύριος ἔλεγε. Τινὰς δὲν λαμβάνει ἄπο ἐμῆς τὴν ψυχὴν μου. ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἄπο θέτω ἄπο λόγους, καὶ πάλιν ἔχω ἐξουσίαν νὰ τὴν ἐπάρω. λέγωντας δὲ τοῖς Ἀποστόλοις τὰ σκυθρωπὰ πῶς μέλλει νὰ τὸν φονδύσῃ, καὶ βλέποντας τῆς πῶς ἐλυπήθησαν, ἀνήγγειλε καὶ τὰ χαρμόσυνα, ὅτι τὴν τρίτῃ ἡμέραν ἀνάσταται, καὶ δὲν ἄπομῆναι πολὺν καιρὸν εἰς τὸν θάνατον. διδάσκωντας καὶ ἡμᾶς ἄπο τῆς, καὶ παρηγορῶντας μας, ὅτι πάντοτε μὲ τὰ λυπηρὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τὰ χαρμόσυνα. καὶ νὰ μὴ πικραινόμεσθαι ἄσπερα εἰς τὰς θλίψεις ὅπῃ μᾶς ἐρχονται, ἀλλὰ νὰ καρτερῆμεν ἔως νὰ ἔλθῃ καὶ τὰ χαρῆματα. Ὅταν ἐν μᾶς ἔλθωσι συμφοραὶς νὰ μᾶς τεινεύσῃσι, μὴ ἀδημονήσωμεν, ἔχοντες ἐλπίδα νὰ μᾶς ἔλθῃ καὶ χαρμόσυνα ὀλίγορα. καὶ πάλιν αὐ μᾶς ἐρχονται ὅλα τὰ παράγματα δεξιά καὶ κατόλοδώνονται, δὲν βολεῖ πάρεξ νὰ γῆν καὶ μεταβολὴ καὶ ἐνάλλαξις. λοιπὸν μὴ λυπῆμεσθαι εἰς τὰς ἐπερχομῆς θλίψεις, νὰ ἀνακατῆμεν ὡς μικροψυχοὶ καὶ ἀυπομόνητοι, ἀλλὰ ὡς ἐλπίζομεν ὡς πιστοὶ τὰ χαρῆματα. Ὅμοίως μὴ ἐπαιρώμεσθαι εἰς τὰ τερπνά, νὰ ὑπερηφανώμεσθαι, ἀλλὰ ὡς καρτερῆμεν καὶ πὴν μεταβολῆν εἰς ὀλίγον ἔξοσημα. καὶ τότε ὅταν προσδοκῶμεν τὰς θλίψεις, δὲν μᾶς φαίνονται ποσῆτον βαρεαῖς ὅταν ἔλθωσιν, ἀλλὰ ταῖς ὑπομῆμας ἀπάραχα καὶ ἀσκανδάλια. Μάλιστα ὅσοι ἔχουσι γνώσιν,

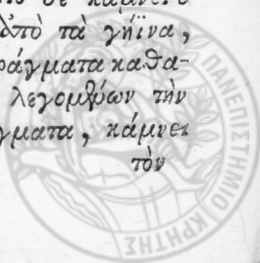
ἔφερετε νὰ ὀπιθιμῆσι πὰς θλίψεις ἅς τῷ πολλῷ ἀφέλειαν ὡς ποροξενῶσι πῆς ψυχῆς ὅλα τὰ λυπηρὰ καὶ ἐπώδυνα. Ἐπεὶ ὅσον ὁ ἕξω ἀνδραπος φθείρεται, ἤγειν τὸ σῶμα, ποσῶτον ὁ ἕσω, ὅπε εἶναι ἡ ψυχὴ μας, ἀνακαινίζεται. Μὴ λυπάται λοιπὸν τιὰς ἀφρόνας καὶ νὰ πικραίνεται, ὅταν συμφοραὶ καὶ θλίψεις τῷ ἔλθωσιν, ἀλλὰ μάλιτα ἄς ἀφραίνεται συλλογιζόμενος ὅτι μὲ ταῖς μικραῖς ἐπίταις θλίψεις καὶ βάσανα κληρονομῶ ζωὴν τῷ αἰώνιον, εἰς τῷ ὁποίῳ νὰ χαίρετε πάντοτε, λατολαμβάνοντες τῷ πλεσίῳ πῆς κακοπαθείας αὐτάμειψιν. Ναι ἀληθέσταται, πολλῷ καὶ ἀνείκασον ἀφέλειαν ποροξενῶσιν ἡ θλίψεις εἰς τὸν ἀνδραπον ὅταν ταῖς ὑπομῆναι ἀτάραχα καὶ ἀλόγιστα, νὰ ἀχαρισῶν τὸν Θεὸν ὁ θλιβόμενος. Εἰς τῷτο λέγασιν τινὲς Διδάσκαλοι, ὅτι εὐὸν ἐχώρη ζήλοφθονία εἰς τὰς ἀγίους Ἀγγέλους εἰς τὸν Παράδεισον, ἐσυζήλωναν τῷ ἐναρέπον ἀνδραπων ὅπε ἔχασιν θλίψεις εἰς τῷτον τὸν Κόσμον, καὶ βασανίζονται ἀδικα, καὶ ὑπομῆναι τὰ λυπηρὰ ἀχαρισῶντες τὸν Κύριον. ὅτι ὅσον θλιβεσιν ἐδῶ πλεσιότερον, ποσῶτον μάλλον λαμβάνειν εἰς τῷ Βασιλείῳ τῷ Οὐρανῶν πλεσιωτέρων τῷ ἀταπόδοσιν. Ἀκούσατε οἱ τεθλιμμένοι καὶ χαίρετε, ὅτι ὁ μισθὸς τῷ κόπης σας εἶναι πολὺς καὶ ἀνείκασος. Λοιπὸν μὴ λυπάθε ποσῶς εἰς τὰ λυπηρὰ ὅπε σας ἔρχονται, καὶν ἔπο κακῶς ἀνδραπος τύχην, καὶν ἔπο Δαίμονας, ἀλλὰ μάλλον ἀγαλλιᾶθε χαίροντες. ὅτι ὅσον κακοπαθήσετε ἐδῶ ἔπο πτωχείαν καὶ κακοπάθειαν, ἔπο διαγωγῆς καὶ σπυδαλα τῷ ἀνδραπων, ἡ ἔπο δαιμονικὰ μηχανήματα, πόσον θέλετε δοξαθῆναι ἔπο τὸν Δεσπότην εἰς τὸν Παράδεισον, νὰ συμδραφραίνεθε μὲ τὰς ἀγίους Ἀποστόλους, Προφήτας καὶ Μάρτυρας. καὶ τότε νὰ ἀχαρισῶτε τὸν Κύριον, πῶς σας ἐβασανίσον ἐδῶ ποροσκαιρα, καὶ ἐκεῖ σας ἔδοκε πωποτινῷ ἀπάσασιν. Εὐὸν ἔν ἔτως ὅδιν ἡ ἀλήθεια, ἄς πῶρακαλέμην ὅλοι τὸν ἐραῖον Βασιλέα, νὰ μᾶς παιδεύσῃ ἐδῶ ποροσκαιρα, ὡς Πατὴρ φιλότεκνος καὶ φιλόσοργος, καὶ ἐκεῖ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ πῆς αἰωνίης Βασιλείας αὐτῷ καὶ μακαριότητος. ἡς ἄροπο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν τῷ αὐτῷ χεῖρι καὶ φιλωανδραπία. Ω, ἔπορεπὲ πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ ποροσκυήσις πάντοτε, νυν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῷ αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

ΤΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

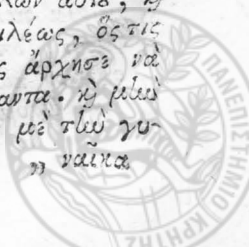
ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

ΠΟτὲ μὲν θαλέγεται φανερά ὁ Δεσπότης μας Ἰησοῦς Χεῖσῶς εἰς τὸ ἱερόν αὐτῷ Εὐαγγέλιον, ποτὲ δὲ μὲ ἀποκρύφως λόγους καὶ πῶραδείγματα. καὶ πάλιν ἀλλιας φοραῖς μᾶς διδάσκει μὲ πῶραβολαῖς καὶ αἰνίγματα. Τῷτο δὲ κάμνει ὁ πάνσοφος καὶ πανάγαθος, ἔπο νὰ ἐγείρη τὸν νῦν τῷ ἀπορατῷ ἔπο τὰ γῆνα, νὰ τὸν ἀνασῆσῃ ἔπο τὰ νεκρὰ καὶ μάταια, νὰ πῶρασῆσῃ τὰ πῶραγματα καθαρῶτερα, καὶ νὰ κατασῆσῃ εἰς ταῖς ψυχαῖς μας μονιμωτέρων τῷ λογομῆων τὴν ἐνθύμησιν. ὅτι ἡ διδαχὴ καὶ θαλέξις ὅπε γίνεται μὲ πῶραδείγματα, κάμνει τὸν

τὸν λόγον καθαρώτερον ἢ φανερώτερον, ἢ τὸν καταλαμβαίνον οἱ ἀπρόσβατοι καλλιτέρες, ἢ διεγείρει τὰς ἀμελείς εἰς τὴν ἀπρόσβαν ὀλιγοτέρον. Καθὼς λοιπὸν ἢ ἄλλαις πολλαῖς φοραῖς μᾶς εἶπε ἢ ἄλλαις ὀλιγοτέροις, ψυχροφιλεῖς ἢ ἀξιοθαύμασαι, μᾶς λέγει ἢ τὴν παρῶσαν φεικωδεσάτῳ ἢ εὐξομον. ὅχι δὲ νὰ μᾶς κολάσῃ ὡς ἀνελεήμονας, ἀλλὰ δὲ νὰ μᾶς ἐκφοβήσῃ, καὶ νὰ μᾶς προθυμοποιήσῃ νὰ ἡμεῖς συμπαθεῖς πρὸς τὰς ἀδελφούς ἢ οἰκτιρμονες νὰ τὰς συγχωρῶμεν τὰ πταίσματα, καθὼς συγχωρεῖ καὶ ἡμᾶς αὐτὸς ὁ πανοικτιρμων ἢ ἀμνηστικός. καθὼς καὶ εἰς ἄλλες τόπας τῶ ἱερῶ Ἐυαγγελίῳ ὀλιγοτέροις τὰς Μαθητὰς ἢ παιδεύει τὰς νὰ εἶναι τελείως ἀόργιστοι ἢ ἀνίστικοι, νὰ συγχωρῶσι τὰ ὀλιγοτέματα. Ταῦτα τῶ Χριστῶ πρὸς τὰς Μαθητὰς ὀλιγοτέροις, ἢ ὀλιγοτέωντας πρὸς αὐτὴν τὴν μεγάλῳ Φιλοσοφίῳ, τὸν ἡρώτσον ὁ Πέτρος, ὡς τῶ ἄλλων Ἀποστόλων θερμότερος, λέγωντας. ἢ ἕως πόσαις φοραῖς νὰ μὲ πταίσῃ τὴν ἡμέραν ὁ ἀδελφός μου καὶ νὰ τῶ συγχωρῶσω τὸ πταίσισιμοι, ἕως ἐπτα, ἢ ἢ ὀλιγοτέρον; ὁ δὲ ἀμνηστικός ἀπεκρίνατο λέγωντας. ἐβδομήκοντα ἐπτα φοραῖς, τὸ ὅποιον χροιάται ἀντὶ τῶ πάντοτε, ἢ ἕως ὅσαις φοραῖς ἢ ἀντὶ τῶ πταίσῃ συγχωρᾶτε. δὲ νὰ μὴ φανῇ γὰρ εἰς κάποιους βαρετὸν ἢ φορτικὸν ἐπτα τὸ σωτήριο πρὸς αὐτὸ ὅτι μᾶς ὀλιγοτέροις νὰ συγχωρῶμεν πόσαις φοραῖς ἐκείνους ὅτι μᾶς πταίσι, δὲ τῶ μᾶς νειδετᾶ μὲ ταύτῳ τὴν ἀληθεσάτῳ ἢ θαυμασίῳ ὀλιγοτέροις ὁ πάνσοφος, δὲ νὰ καταλάβωμεν ὅτι ὅσα ἢ ἀντὶ μᾶς πταίσι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲ εἶναι μὴτε ἀπὸ μύετα εἶνα ὅτι χρωσῶμεν ἡμεῖς αὐτῶ τῶ κοινῶ Δεσπότη τῶ Ποιότη ἢ Σωτῆρός μας, ὅτι μᾶς ἐκαμε πόσαις ὀλιγοτέροις ἢ χάριτας, ὅσας εἰς τὴν Σωτηρίαν τῶ ἁμαρτωλῶν ἐχράταμεν. Πρέπει λοιπὸν ἢ μόνον νὰ συγχωρῶμεν τὰς πταίοντας, ἀλλὰ ἢ νὰ ἀγαπῶμεν ὡς ὀλιγοτέροις μας, ὅτι μᾶς προξυνοσι μὲ τὰς ἀδικίας ὅτι μᾶς κάμνουν ζωὴν αἰώνιον. Ἐὰν ἔχῃς ἐν βαρείῳ γνώμῳ καὶ καρδίῳ σκληρῳ, ὡ ἄνθρωπε, ἢ δὲ προθυμᾶσαι νὰ συγχωρῶσῃς τὰ χρεῖ τῶ ἀδελφῶ ἢ πλησίον σου, δὲ τῶ φαίνεται ἀνάξιος ταύτης τῆς χάριτος δὲ τὸς ἀχαριστίας ὅτι σὲ ἔδειξε, καὶν διὰ τὸ ἐδικόν σου ὄφελος δός τῶ συγχωρῶσῃ, διὰ νὰ ἀντιλάβῃς τῶ ὁμοίῳ τὸ ὁμοίον. ἢ ἕως νὰ σὲ συγχωρῶσῃ καὶ ἐσθία ὁ δίκαιος κερτῆς τὴν ἄφῃσιν τῶ ἁμαρτημάτων σου. Καὶ ὅς τις εἶναι σκληρὸς ἢ μνηστικός ὡσπερ ἐμὲ τὸν ἱστοάτῳ, ἢς ἀναγνώθῃ πολλὰς τὸ παρὸν Ἐυαγγέλιον, διὰ νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τὴν δικαίαν τῶ ἀδικῶ ἢ ἀπλάγγχῃ ἐκείνους κατὰ κείσῃ, ὅτι δὲν ἐχάρισε τὰ ἐκατὸν δινάγια, καὶ ἐκολάθῃ ὁ δέλιαιος, νὰ μὴ πάθῃ ἢ αὐτὸς τὰ ὁμοία, νὰ ὀλιγοτέροις ὕστερα ἀναφέλωτα εἰς ἐκείνους τὸν ἀπλάκῃτον τόπον τῶ ἀσβέστε πυρὸς τῆς κολάσεως, νὰ λαμβανῇ πᾶσαν ὄραν ἀθάνατον θάνατον. Ἐς ἀπὸσῶμεν ἐν τῶ μᾶς ὀλιγοτέροις ὁ Θεγῶρος Ματθαῖος, ὡς ἐκ προσώπου τῶ Σωτῆρος Χριστῶ ἢ Δεσπότη μας, εἰς τὸ ἱερὸν αὐτῶ καὶ σωτήριο Ἐυαγγέλιον.

ἢ Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ὀλιγοτέροις ταύτῳ. ὁμοιώθῃ ἢ Βασιλεία τῶ Οὐρανῶν ὡς ἀνθρώπῳ Βασιλεῖ, ὅς ἠθέλησε συνάσαι λόγον μὲ τῶ δέλων αὐτῶ, ἢ τὰ ἐξῆς. ἢ ἕως ἢ Βασιλεία τῶ Οὐρανῶν εἶναι ὁμοία εἰς Βασιλείας, ὅς τις ἠθέλησε νὰ κάμῃ λογαριασμὸν μὲ τὰς δέλες τῶ. Καὶ καθὼς ἀρχισε νὰ λογαριάζῃ, τῶ ἤφεραν εἶνα ὅτι τῶ ἐχρωσῆσι δέκα χιλιάδες τάλαντα. ἢ μὲν ἢ ἕχαπας νὰ πλερώσῃ, ἐπὶ ὅσαζον ὁ κύριός τῶ νὰ τὸν πωλήσῃ μὲ τὴν γυναικα

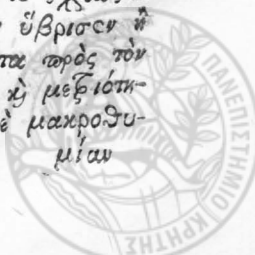

,, ναίκα κ' τὰ παιδία τ' , κ' εἶτι ἄλλο πρᾶγμα εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ χεῖρόσ τε .
 Φοβερά κ' φοικπὴ εἶναι Χεῖριανοί μ'ε , αὐτὴ ἡ πρᾶβολὴ κ' ἀλήθειαν . φοβε-
 ροὶ οἱ λόγοι , κ' φοικπῆς ἡ ἀποφασίς εἰς ἐκεῖνας ὅτ'ε πρᾶβαίνων τὰς ἐντο-
 λὰς τῆ Κυεῖς . ἀμὴ εἰς ὅσας φυλάσων ὀπιμελῶς τὰ θεῖα προσάγματα , εἶναι
 γλυκυτάτη κ' χαρῖς ατος , ἔατὶ μὲ τῷ πρᾶβολῷ ταύτῳ διδασκόμεθε , κ'
 μανθάνομε νὰ συχαρῶμεν τὰ χεῖρ κ' σφάλματα τῶ ἀδελφῶν ὅτ'ε μᾶς
 ἔπταισαν . Ὅτ'ι εἰὼ ἡμεῖς αὐτοῖς συχαρῖσωμεν , συχαρῶμεθον ἀπὸ τὸν
 Θεὸν ὅλας τὰς ἀμαρτίας μας , εἰδὲ κ' ἡμεῖς δὲ συχαρῖσωμεν , δὲν δόξισκο-
 μεν ἐλεημοσύνη ἀπὸ τὸν δίκαιον Κεῖτῷ , ὡς ἀνελεήμονες κ' ἀπάνθρωποι , ἀλ-
 λά μάλισα νὰ λάβωμε ἀγαπάσων κ' τιμωρίαν τῷ ἀρέπτεσαν εἰς ἐκεῖνῳ
 τῷ φοικπῆς ἀτῷ κ' ἀνικητήτῳ κόλασιν . Ὁμοίωθῃ ἡ Βασιλεία τῶ Οὐ-
 ρανῶν ἀνθρώπῳ Βασιλεῖ . ὁ Βασιλεὺς εἶναι ὁ Δεσπότης Χεῖρός , ἐπειδὴ ἔσαρ-
 κῶθῃ δι' ἡμᾶς , κ' ἔγινεν ἀνθρωπος , κ' ἡμεῖς ὅλοι εἶμεθε δελοί τ'ε , ἀρχόντες
 κ' ἀρχομεν . Καὶ ἔαλέγεται μὲ τ'ε λόγος μας ὁ ἀνεξίκακος κ' πρᾶσιτος Κύ-
 ειος εἰς τ'ετον τὸν Κόσμον ἔξ' μῆσ'ε Ἀγγέλων , ἔξετάζωντας τὰ ἔργα μας , κ'
 κείρων καθόνα μὲ τῷ συνείδησίν μας , ὅτ'ι πᾶς εἶας ἐλέγχεται ἀπὸ τὸ συ-
 νεῖδός τ'ε , κ' εἰς κάποιον ἔσπον κατακείνεται . Ὅλοι δὲ οἱ ἀνθρωποι χεῖρ-
 μεν τ'ε ἀεργῆς Θεῖ κ' Δεσπότης μας μύεια πάλαντα , ἐπειδὴ πολλῶν αγαθῶν
 ἀπ' αὐτὸν ἀπολαύσαμεν , κ' πολλὰς καλωσύνας μας ἔκαμε . κ' τ'ε εἶμεθον
 ἰσπᾶχοι τόσον , ὅτ'ε ἔπριπε μόνον αὐτὸν νὰ ποθῆμεν ἔξ' ὅλης καρδίας μας ,
 κ' νὰ μὴ τ'ε πταίωμε πᾶποτε , κ' ἡμεῖς ἀμαρτανόμεν εἰς αὐτὸν πολλὰκις οἱ
 ἀφρονες . Ὁμοίως δὲ κ' ὅσοι εἶναι Ἀρχόντες , πρᾶσιτες λαῖ κ' ἡγέμενοι , ὅτ'ε
 ἔχασι πολλῶν ἀνθρώπων φροντίδα κ' ἐπιμελείαν , μύεια πάλαντων χεῖρφειλέ-
 ται λογιζονται , κ' εἶναι χεῖρσαι νὰ ἀποδίδου τ'ε ἀεργῆς Θεῖ τῷ ἀπᾶ-
 μειψιν ἔξ' τὰ χαρῖς ατος ὅτ'ε τ'ε εἶδωσι , κ' νὰ φυλάγων ἀκείβῶς τὰ
 σωπεία τ'ε προσάγματα . Εἰ δὲ κ' ἀμελῶσι τὰς θεῖας ἐντολὰς , κ' κάμνω τὰ
 κακά τ'ε θελήματα , εἰς ὀδυῖν κ' ἀπορίαν δόξισκονται ἰσπᾶχοι μύεια κ' ἡ
 ἀειμάσων . ἔατὶ ὁ δόλος ὅτ'ε ἐκαποδαπῶσῃ κ' ἐκατανάλασε τὸν πλάτων ,
 ὅτ'ε τ'ε ἔπιδόθῃ ὁ αὐθούτης τ'ε , εἶναι χεῖρφειλῆς , κ' τὸν πελεῖ ὁ Κύερός τ'ε
 μὲ τῷ γυνάικα κ' τὰ παιδία τ'ε . κ' ὅστις πελεῖθῃ , γίνεται δόλος ἄλλ'ε δε-
 σπότης . κ' τ'ετο δῆλοι κ' φανεράναι τῷ ἀπὸ τ'ε Θεῖ ἀλλοτερίωσιν . Λέγεται δὲ
 ἡ σάρκα γυνάικα , ὡς σύζυγος ὅτ'ε εἶναι τῆς ψυχῆς κ' σωῖσφορος . τέκνα δὲ
 τὰ ἔργα κ' πράξεις , ὅτ'ε γίνονται κακῶς ἀπὸ τῷ ψυχῷ κ' τὸ σῶμα ὅτ'ε
 ἀμαρτανέσι . Προσάσκει γ'εν ὁ Κύερος , νὰ πρᾶδοθῃ τῷ Σατανᾷ ἡ σάρκα εἰς
 ὀλεθρον , ἔξ' νὰ σωθῃ ἡ ψυχή , τ'ετ'εσι νὰ πέσῃ εἰς ἀρρώσιας , κ' πᾶθῃ τ'ε
 Δαίμονος . κ' τὰ τέκνα , ἡγ'εν ἡ ἐνέργεια τῶ παθῶν κ' ἀμαρτημάτων , νὰ
 σρεβλωθῶσι , ἔξ' νὰ γ'ην ἀποχὴ κακῶν πράξεων . ὡσαὺ νὰ εἰπῆμεν , εἶας
 ἔχει κακὰ χεῖρα , κ' κλέπτει τὰ ἔξ'να πρᾶγματα , ὅθ'ον ὁ Θεὸς ἔπριμνει τὰς
 χεῖράς τ'ε , ἡ τ'ε δίδει ἄλλ'ε πείραξιν Δαίμονος , ἔξ' νὰ μὴ δῶνται πλέον νὰ
 πρᾶξῃ τὸ κακὸν ὅτ'ε ἔκαμεν . ,, Οἱ δὲ ἀνθρωπος ἐκεῖνος ὅτ'ε ἐχεῖρῶσι τὰ
 ,, μύεια πάλαντα , ἔπρισον εἰς τ'ε πᾶδας τ'ε Βασιλείας ὅταν ἡμῶς τῷ ἀπὸ-
 ,, φασιν , ἀπὸ τῷ ἀνάγκῳ βιαζόμενις , κ' παρῖκαλει νὰ τ'ε δώσῃ διαζίαν
 ,, ἀλίγον καιρὸν , νὰ πληρώσῃ τὸ χεῖρόσ τε . ὁ δὲ Κύερος ὡς εὐσπλαγχιος κ' ἡ
 ,, μακρόθυμος ἐλυπήθῃ τὸν δόλον , κ' τ'ε ἔχᾶρῖσεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ χεῖρόσ τῶ
 ,, μύεια

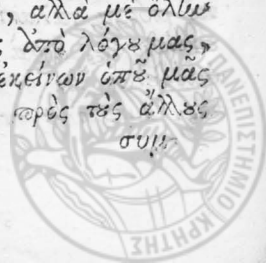
„ μυσίων παλαίων ὁ οἰκτίρμων καὶ ἀνέξικακος. ὃ δ' αὖτ' αὖτ' ἀμεῖρα καὶ ἀγαθόπτος. ὁ δὲ δλος ἐζήτα μόνον διωξίαν, καὶ ὁ δ' αὖτ' αὖτ' ἐχάρισεν ὅλον τὸ χρέος τε. Γινώσκετε αἱ ἀναγνώσκοντες, ὅτι τὸ πάλαιον εἶναι ἡμῖα λίβρα χρυσίου ὅπῃ κόπτεται φλωεῖα χερδὸν ὀδοικοντα, ὅπῃ κάρυεν ὀκτακόσιας χιλιάδας φλωεῖα τὰ μύρια τέσσαρα. καὶ πάλιν μετ' ὅλον ὅπῃ ἦτον τὸ χρέος τὸσον ἀνείκασον, τὸ ἐχάρισεν ὅλον ὁ συμπαθέστατος. Οὐχὶ δὲ ἔξ' ἀνόμια ἐπαρσάξε νὰ τὸν πληρώσῃ ὁ δὲ δλος πρότερον, ἀλλὰ μᾶλλον ἔξ' ἀνομιαν, διὰ νὰ φοβηθῇ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποκαλέσῃ μετ' ἀκέρυα νὰ τύχῃ ἀφέσεως. Δὲν τὴν ἐχάρισε τὸ χρέος παρὸ τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ πρότερον τὸν ἤφαιεν εἰς μεγάλην εὐνοχάρησιν, καὶ τότε τὴν ἔκαμε τὴν μεγάλην χάριν ἐκείνῳ διὰ νὰ ἐνθυμάται τὴν μεγάλην ἀεργισίαν ὑσερα, νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸς παρὸς τὸν χροσφειλέτῳ αὐτῷ συμπαθέστῃ καὶ εὐσπλαγχνῷ. ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀχάριτος καὶ ἀγνωμονέστατος ἐπαρσάξεν ὅλον τὸ ἐναντίον εἰς τὸν πλησίον τε καὶ ὁμόδελον. Καὶ ἀπέσασατε νὰ θυμάσαστε τὴν ἀπανδρωπῖαν τε καὶ ἀνομίαν. „ Εὐθύς ὅπῃ ἔλαβεν „ ἐκείνῳ τὴν μεγάλην χάριν ὁ ἀχάριτος, ἀγαίνωντας ἀπὸ τὸ παλάτιον „ τῷ Βασιλεῖ, ἦσαν ἐναυτὸς σὺδελον ὅπῃ τὴν ἐχρῶσα ἑκατὸν δυνάμεια, καὶ „ κρατήσας αὐτὸν ἐπὶ νῆφ, ἦγεν εὐνοχάρει λέγωντας. πλέρωσαί με τὸ χρέος „ σε γλήγορα. ὃ τῆς μεγίστης τῆς δεσπότης παρὸς τὸν δὲ δλον φιλανδρωπῖας, καὶ „ τῆς αὐτῆς ἀνείκασα ἀπανδρωπῖας. ἐκεῖνος μὲν ἐζήτησε μόνον διωξίαν, καὶ ὁ „ Κύριος ὅλον τὸ χρέος τὴν ἐχάρισε, καὶ αὐτὸς ὁ ἀσυμπαθέστῃ καὶ ἀσύγγνωστος „ εὐνοχάρει τὸν ἀδελφόν τε, νὰ τὸν πληρώσῃ τὸ γλήγορότερον. καὶ δὲν τὸν ἐλυ- „ πῆθη ὁ ἀσπλαγχνος μάλιστα ὅπῃ τὴν ἐλεῖν αὐτῶν τὰ ἴδῃ λόγια ὅπῃ εἶπε καὶ „ αὐτὸς παρὸς τὸν Δεσπότην, καὶ ἔτυχε τῆς μεγίστης ἐκείνης δωρεῆς καὶ χάριτος ὁ „ ἀχάριτος, ἦγεν. „ Μακροθύμισον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοὶ ἀποδώσω. Ἀλλὰ „ δὲν τὸν ἠέσεν ὁ ἀπανδρωπῖος, ἀμὴ τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὸν „ εὐνοχάρησεν, ἕως ὅτε ἐπλήρωσεν ὁ πτωχὸς τὸ χρέος τε. Ἐκεῖνος ὁ ἀσυ- „ νεῖδητος ἔλαβε τὸσον μάλιστον χάρισμα, καὶ τὸν πτωχὸν ἐκείνον δὲν ἐσυμπό- „ νεσε νὰ τὴν χάριση τὸ μικρὸν δάνειον, ἢ καὶ νὰ τὸν καρτερέσῃ ὀλίγον καιρὸν, „ νὰ δώσῃ μετ' ἡμῶν τὸ χρέος τε.

Δὲν ἐνθυμήθη τὴν ἐδὲν τὴν συμφορῶν, νὰ συμπονέσῃ καὶ τὸν ὁμόδελον, ἀλλ' ἔμεινε θρεῖς παντὸς ἀνόμτος. „ Ἰδόντες δὲ οἱ σὺδελοὶ τὰ ἡρόμια, καταπολ- „ λὰ ἐλυπήθησαν, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸν Βασιλεῖα τὴν ἀγγέλειαν τὴν ὑπόθε- „ σιν ἀπασαυ. ὅθεν ὀργισθεὶς ἐπαρσάλασεν αὐτὸν, καὶ λέγει τε. δελε ποιη- „ ρὲ καὶ ἀχάριτε, ἐγὼ σὲ ἐχάρισα ὅλον ἐκεῖνο τὸ χρέος ἐπειδὴ μετ' ἀποκα- „ κάλισες. δὲν ἦτον ἀρέπον λοιπὸν νὰ ἐλεῖσῃ καὶ σὺ τὸν σὺδελόν σε, κα- „ θὼς καὶ ἐγὼ σὲ ἠλέησα; κείνεται παρὸς τὸν ποιηρὸν δὲ δλον ὁ ἀγαθὸς δε- „ σπότης καὶ Βασιλεὺς καὶ ἀναβέπει τὴν δωρεῶν, καὶ κέρρει ὀπίσω τὸ χάρισμα.

Ἡ νὰ εἰπῶ καλύτερα, αὐτὸς ὁ ἀγνωμονέστατος τὴν ἀνέβειψεν, ὅτι ἀμε- „ ταμέλητα εἶναι τὰ θεῖα χάρισματα. ἀλλ' αὐτὸς διὰ νὰ μὴ ἐλεῖσῃ τὸν σὺ- „ δελον τὴν μεγίστην χάριν ἀνέβειψε. Δὲν ποιηρὲ, λέγει. ὅταν τὴν ἐχρῶσαι „ τὰ μύρια τέσσαρα, δὲν τὸν εἶπε δὲ δλον ποιηρὸν, ἔτε ποσῶς τὸν ὑβρίσεν ἢ „ ἀνείκασεν, ἀλλὰ τὸν ἠλέησε. καὶ ὑσερα ἔδειξε τὸσῶν ἀνόμια παρὸς τὸν „ ὁμόδελον τὸν ἐκακολόγησεν. ὃ τῆς πολλῆς ἡμερόπτος τῆς δεσπότης καὶ μετ' ἡμέ- „ ρος. Δικαιολογᾶται μετ' ἡμῶν παντὸς λόγῳ, καὶ ἐλέγχει μετ' ἡμῶν

μὴν πολλῶν τὸν ἀποκαταίρειον, καὶ ἀποδείχνει ὅτι αὐτὸς καὶ τῶν πρώτων
 χάριν ἀνέβηκε, καὶ τῶν κόλασιν ὑπερα ἐποροξήσεν εἰς τὰ λόγια. Ὅταν
 εἶχε τὰ πληρώσει τὸ χρέος δὲ τὸν ἀνείδισεν, ἀμὴ ὅταν εἶδε τὸν πῶν ἀ-
 σπλαγχνίαν εἰς τὸν πλησίον, τὸν ἐμίσησεν. ὅτι τὸ ἀσυμπαθὲς καὶ ἀσπλαγ-
 χιον ἔ μόνον εἰς τὸν Θεὸν εἶναι μισητὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Ἀγγέλους, καὶ εἰς τὰς
 καλὰς ἀνθρώπους ὅπῃ εἶναι ἑσπλαγχνοί. Ἀκούσατε οἱ ἀσυμπαθεῖς καὶ φεί-
 ξετε, ὅτι ἐσεῖς καταδικάζετε ὑπὸ λόγουσας, καὶ ἀναφέρετε τὸ Θεὸν τῶν ἀ-
 σπλαγχνίαν καὶ ἔλεος, καὶ κληρονομάτε δικαίως τῶν ἀπελθῆτων κόλασιν, ἃς τῶν
 ἀπαιθραπῶν σας. Ἀκούσατε οἱ πλεονέκται καὶ ἄρπαγες, ὅπῃ ἀδικατε τὰς ἀ-
 δελφὰς καὶ γυμνῶντε ἀχόρταγοι. Ἀκούσατε ἐσεῖς ὅπῃ εἶδετε τὸ ἀργύριον καὶ
 χρυσίον μὲ ὄφελος, καὶ πέρνετε τὸν τόκον ἀσυμπαθεῖς καὶ ἠθρονομώτατοι, ὅπῃ
 σκροχωρατε καὶ πνίγετε τὰς ταλαιπώρας πτωχὰς δαιμονόφοποι. Ἀκούσατε ὅσοι
 ἔχετε μῖσος καὶ ἔχθραν μὲ τὸν πλησίον καὶ ἀδελφόν σας, καὶ εἶτε μνησικάκοι, καὶ
 εἰνοῦσατε ὅτι ὅσον μισατε τὸν πλησίον τῶν λόγουσας βλάπτετε χειρότερα, καὶ
 καταλάβετε τῶν ζημίαν σας ὅτι ὀλίγον τίποτας εἶναι τὸ χρέος τῶν ἀδελφῶν σας
 καὶ τὸ πταίσμιον πρὸς τὸν λόγουσας, ἀμὴ τὰ ἐδικά σας πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι
 ἀπειρα καὶ ἀμέτρητα. ὅθεν καὶ τῶν τιμωρίαν καὶ παιδίδωσιν θέλετε κληρονομήσει
 δικαίως εἰς τῶν ἀπελθῆτων κόλασιν, καὶ φλογίζετε αἰωνίως ἀνελεήμονα. ἔ-
 πειδὴ δὲ πιστεύετε τὸν Κυρίε τὰ σωτήρια λόγια, καὶ συγχαρήσατε τὰ μικρὰ
 χρεῖα τῶν πλησίον καὶ πταίσματα, καὶ λάβετε ἄριστον παρ' αὐτῶν τῶν ἀμέτρητων καὶ
 μεγάλων ἀμαρτημάτων σας. Μάθετε ἀκείβως ὑπὸ τῶν παρῶσαν ἀθροβωλῶν,
 ὅτι τὰ ἐδικά μας πρὸς τὸν Θεὸν πταίσματα, εἶναι μυριοπλάσια, ἢ ἦσαν δέκα
 χιλιάδες ἀθροβωτότερα ὑπὸ τὰ χρεῖα καὶ πταίσματα τῶν ἀδελφῶν πρὸς τὸν λόγου
 μας. ὅθεν καὶ μεγάλων τιμωρίαν καὶ κολάσεων ἐμμεδον ἄξιοι. καὶ ἐὰν δὲ συγ-
 χαρήσασθῃ τὰ ὀλίγα καὶ ἀθρομικρὰ τῶν πλησίον μας, φαινόμεδον ἀσπλαγχνοί
 καὶ ἀναξέπομνη τὰ μεγάλα χαρίσματα ὅπῃ ζητῶν τῶν Θεῶν προσδύχομνη,
 καὶ μὰς ἀθροδίδει δικαίως καὶ κολάζόμεδον αἰώνια, ὡς τὸν ἀναειρημῆμον ἀνε-
 λεήμονα. „ Παρέδωκε, γάρ φησι, τοῖς βασιανισαῖς, ἕως ἔ δατῶν πᾶν τὸ ὄφει-
 „ λόμεδον αὐτῶν. ἦσαν, ἐπὶ ἀθροδωσέ τον καὶ τὸν βασιανίζον οἱ Δαίμονες, ἕως
 καὶ πληρώσει ὅλον τὸ χρέος τῶν, τῶν ἐπὶ καὶ κολάζεται πάντοτε. ἐπειδὴ ἐκεῖ δὲ
 ἠμπορεῖ καὶ πλεράσει πᾶποτε. ὅτι εἰς τὸν Ἀΐδιον δὲ εἶναι ποσῶς ἔχομολόγη-
 σεις, ἢ μεταίσοια, ἀλλὰ δάκρυα ἀνεργητα καὶ σκροαζμοὶ ἀναφέλομνη. „ Οὕτω
 „ ποιήσει ὑμῖν ὁ Πατήρ μας ὁ ἐπερωνῶς, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῶν πλησίον
 „ αὐτῶ ὑπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ ἀθροπώματα αὐτῶν. Διὰ τῶτον τὸν λόγον
 ἐσώψετεσιν ὅλον τῶν ἀθροβωλῶν ὁ Δεσπότης μας, καὶ τὸν ἐβεβαίωσε μὲ ἀθρο-
 δειμῆ, ἃς καὶ τὸν καταλάβωμνη καλῆτερα καὶ καὶ φοβηθῶμνη ἀθροβωτότερα. καὶ
 εἰς μὴ τῶν ἀρχῶν τῆς ἀθροβωλῆς, λέγει ὁ Χριστὸς Βασιλέα καὶ λογοθέτη τῶν
 λόγου τῶν. εἰς δὲ τὸ τέλος ἀνέδωκε τῶν Πατρὶ τῶν ἔχουσαν τῆς κολάσεως, ἃς
 καὶ μὴ φανῇ πῶς καυχᾶται μοναχός τῶν καὶ μεγαλιώταται. ἐτι δὲ καὶ διὰ καὶ ὑπο-
 δεῖξῃ ὅτι μὴ ἔχουσαν καὶ θέλῃσιν ἔχουσι μὲ τὸν Πατέρα ἀμφοτέροι. ὑπὸ τῶν
 καρδιῶν δὲ εἶπεν, ἦσαν καὶ μὴ συγχαρῶμνη μόνον μὲ τὸ σῶμα, ἀλλὰ μὲ ὅλον
 τῶν ψυχῶν καὶ καρδιῶν μας. Δὲ ἀθροπώματα ζητᾶ ἐδῶ ὁ Θεὸς ὑπὸ λόγου μας,
 πρῶτον μὲν, καὶ μὴ κατακείνωμνη, καὶ ἄλλο, καὶ συγχαρῶμνη ἐκείτων ὅπῃ μὰς
 ἔπταισαν. ὅτι ὁποῖος ἐνθυμᾶται τὰς ἀμαρτίας τῶν, γίνεται πρὸς τὰς ἄλλας
 συμ-

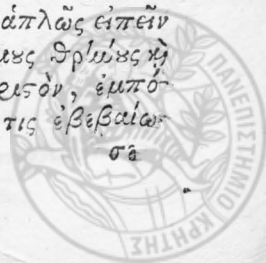

Τ Η, ΙΒ. Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η Τ Ο Υ Μ Α Τ Θ Α Ι Ο Υ.

Ε Τ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ.

Αλλο δὲ εἶναι τὰ θολῶν ἀγαπῆτοι, καὶ τὰ σκοτίζη τῷ αἰθραπίνῳ
 διαίσιον, ὡσαύτῃ ἢ πολλῇ ἀγάπῃ τῆς προσκαιρῶν πραγμάτων, καὶ τῆς
 ζημιῶν ἢ ὀφειλῶν καὶ ἀμείβων προστάθεια. καὶ ἄπο τῆτο γίνονται τὰ πε-
 ρεσπότερα κακὰ καὶ δεινὰ ἀναείδηματα, ἢ ἔχθρα πρὸς τὸν πλησίον, καὶ πρὸς
 τὰς φίλους τὸ ἀπίστον. μύριαις φροντίδες καὶ λύπαις καὶ σύγχυσις, καὶ τελευταῖον
 τῆς ψυχῆς ἢ ἀπώλεια, καὶ τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανῶν ἢ ζημία καὶ ἔκπτωσις.
 ὁτι τινὰς ἄπο ὅσων ἀγαπῆσι τὰ παρόντα τερπνὰ καὶ ἄπολαυστικά πράγμα-
 τα καὶ χρήματα, ἦγεν φιλόταρκος καὶ φυλάργυρος, δεινὸν θέλει δυνῆθῃ πώ-
 ποτε, τὰ κληρονομήσῃ τὰ ἐραῖα ἀγαθὰ, καὶ τὰ ὀπτιύχη ἐκείνης τῆς θείας
 λαμπρότης. ἀλλὰ ὁ ἀνάγκης θέλει ὑπερηθῇ ἐκείνα τὰ ἀφθάρτα καὶ αἰώνια,
 ὅς τις ἀγαπήσει ὀλοψύχως τὰ προσκαιρα καὶ φθειρόμενα. Οὐ δυνάσκει, γὰρ
 φισί, Θεῷ δαλῶν καὶ Μαρμαωνῶν, τῷ ἀδικίαν λέγει Μαρμαωνῶν. καὶ δὲν ἡμ-
 πορεῖ τὰ εἶναι δέλος τῶ Θεῷ ὁ ἀδικος καὶ φυλάργυρος, ὅτι δὲν δυνάταινὰ ἔχη
 δύο αὐθούτας. ἀλλὰ ἢ τὸν εἰνα ἀγαπήσει, καὶ τὸν ἄλλον μισήσει, ἢ ὑπακεί τὸν
 εἰνα καὶ καταφρονεῖ τὸν ἕτερον. Τῆτο καὶ ἢ δοκιμῇ τῆς πραγμάτων μᾶς φανερώνει
 σαφῆςατα. ὅτι ὅσοι ἐκαταφρόνησαν τὰ χρήματα, ἐπόθησαν ὀλοψύχως τὸν Κύ-
 ριον, οἱ δὲ φυλάργυροι εἶναι φυσικά πρὸς τῷ ἀγάπῳ τῶ Θεῷ οκνηρότεροι.
 ἐπειδὴ ἢ ψυχῇ ὅπῃ κυριεύθῃ ἄπο τῷ ἀγάπῳ τῆς ζημιῶν, γίνεται ἀλλε
 Δεισπότε δέλη, ἦγεν τῶ Μαρμαωνῶν, καὶ κάμνει ἐκείνη τὰ θελήματα ὅπῃ πρῶ-
 σάκει ὅλα τὰ ἐναντία ὅπῃ μᾶς ἀδραγγέλλει ὁ Κύριος, ὅς τις μᾶς λέγει
 εἰς τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, τὰ ἀγαπῶμεν εἰνα τὸν ἄλλον, καὶ τὰ δίδωμεν ἔλεη-
 μοσύνη ὅσον δυνόμεθα. ὁ δὲ Μαρμαωνῶν ὀρίζει τὰ ἔχαμεν ἔχθραν, τὰ
 ἀδικῶμεν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τὰ κάμνωμεν ἄποπα καὶ ἀδύομα, καὶ ἔχει προση-
 λωμῶν εἰς τὸν πηλὸν καὶ λάσπῳ τὰς δέλες τε, ἦγεν εἰς τὸ χριστόν καὶ ἀργύ-
 ριον, καὶ κἂν τῷ νύκτα δὲν τὰς ἀφίνει τὰ ἔχεν ἀνάπαυσιν. Οἱ δὲ Θεὸς ὡς
 ἀγαθὸς καὶ ἀσπλαγχκος, μᾶς λυθῶνει ἄπο φροντίδες καὶ μέριμνας ἀναφε-
 λείς, προσάσωντάς μᾶς τὰ θησαυρίσωμεν εἰς τὰς Οὐρανῶν, ὅχι μὲ ἀδικίας
 καὶ ἀρπαγῆς, ἀλλὰ μὲ δικαιοσύνη καὶ ἔλεος. Λοιπὸν ἐπειδὴ ταῦτα ἔπος ἔχει
 ἄς μισήσωμεν τῷ φιλαργυρίαν, ὅτι ὅσοι ἄπο ταῦτην κυριεύθωσι, πίπτεισι
 καὶ εἰς ἄλλα κακὰ ἀναείδηματα. Αὐτὴ ἔκαμε τὸν Γιεζὴ τὸν μαθητῶν τῶ Προ-
 φῆτε καὶ ἔλεπερώθη. αὐτὴ τὸν Ἀνανίαν καὶ Σαπφείραν ἐθανάτωσε. τὸν Ἰέ-
 σαν ἔκαμε ἀροδότη καὶ κληροκόμον τῆς αἰωνίης κολάσιως. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν
 αὐτὴ ἔφερεν εἰς τὸν Κόσμον μυρίαις θανάτοις, ἐρέμισε τὰς δρόμους θρήνους καὶ
 αἵματα. Αὐτὴ καὶ τὸν σημερινὸν νέον ὅπῃ προσήλθεν εἰς τὸν Χριστόν, ἐμπό-
 δισε τὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῆς Εὐαγγελικῆς πολιτείας ὅς τις ἐβεβαίω-
 σα

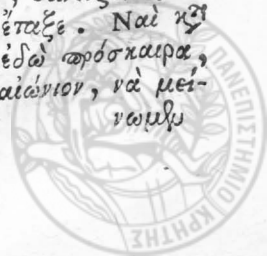

σε πῶς ἐφύλαξεν ὅλας τὰ ἐντολάς τῶ νόμου. καὶ ἔχε γὰρ μὴ ἀπαρνηθῆ τὸν πλεῖστον τε δὲ ἠκολούθησε τῶ Κυρίῳ καὶ ᾤκη ἅγιος, ἀμὴ ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆ Πέδλυπος πῶς δὲ ἐδύνατο νὰ ὑπερηθῆ τὰ χηρήματα. Καὶ ἀπέστα-
τε τὴν ὑπόθεσιν, καθὼς εἰς τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον λέγεται, ἔπος ἔχουσαν.

„ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, νεανίσκος προσῆλθε πρὸς Ἰησοῦν τοῦ ἰουδαίου αὐτῆ καὶ λέ-
„ γων. Διδάσκαλε αγαθὲ, τί αγαθὸν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον; Τῶ-
„ τον τὸν νέον ἐβαλάθησι τινὲς, πῶς ἦτον πονηρὸς καὶ διεφθάρως, καὶ ὑπῆρχε
„ ἔχε γὰρ πειράξῃ τὸν Κύριον, ἀμὴ δὲ εἶναι ἔπος ἡ ἀλήθεια. μόνον φιλάργυ-
ρος ἦτον καὶ δέλος χηρημάτων, καὶ ὄχι πονηρὸς καὶ ὑπόδολος. διὰ τῆτο καὶ ὁ Χει-
σὸς τὸν ἠλεγχε πῶς ἦτον φιλάργυρος. Ὁ δὲ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς λέγει, πῶς
„ ἦτον τῆς Ἰουδαίων Ἀρχοντας. καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος λέγει, ὅτι ἐμβλέψας
αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ἠγάπησεν αὐτόν. Ἀπὸ ταῦτα τὸ λοιπὸν φαίνεται, πῶς ἦτον
εἰς τὰ ἐπιλοπιτὰ ὁ νέος καλὸς καὶ ἐνάρετος, καὶ ζωὴν ἐπέθυμα αἰώνιον, μόνον
ἡ ἀκανθα τῆς φιλαργυρίας τε τὴν λιπαρὰν γλῶσση τῆς ψυχῆς τε ἐχάλασεν. „ Ὁ
„ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Τί μὲ λέγεις αγαθόν; εἰδὲς αγαθὸς εἰμὴ εἰς ὁ Θεὸς.
Φυσικὰ μὴ μόνος ὁ Θεὸς ἔχει τὴν αγαθότητα, εἰς δὲ τὴν γνώμην γίνεται
αγαθὸς, ἢ γεν καλὸς καὶ ὁ Θεομίμητος καὶ ἐνάρετος. ἀμὴ τινὰς, ἔπε ἀνδρα-
πος, ἔπε Ἄγγελος, εἶναι κυρίως καὶ καθολικὰ αγαθὸς, εἰμὴ μόνον ὁ Θεὸς ὁ
πανάγαθος. διότι εἰς τὸν Θεὸν μὴ εἶναι καὶ φύσιν ἡ αγαθότης, καὶ διὰ αὐτὸ
εἶναι ἀβέστος, ἀμὴ εἰς τὴς Ἄγγελοι καὶ ἀνθρώπος εἶναι καὶ προαίρεσιν, καὶ
διὰ τῆτο εἶναι βέστοι, τῆτέσιν ἠμπορεῖ νὰ ᾤκη ὁ αγαθὸς ἀνθρώπος, καθὼς τι-
νὲς ἔπαθον Ἄγγελοι καὶ ἀνθρώποι διὰ τὴν κακίαν τῆς προαίρεσιν. Ἐπειδὴ
λοιπὸν ἔπος ὁ νέος ἐνόμιζε πῶς ὁ Χεισὸς ἦτον ἀπλῶς ἀνθρώπος, τὸν ἐκά-
λεσεν αγαθόν, ὄχι ὡς Θεὸν ἀλλ' ὡς ἀνθρώπον καὶ οὐα τῆς Ἐβραίων Διδάσ-
καλον. διὰ τῆτο καὶ ὁ Χεισὸς καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην τῆ ὑποκρίνεται ὡς ἀν-
θρώπος, διὰ τί μὲ λέγεις αγαθόν, ὅπε εἶμαι καὶ τὴν γνώμην σε ἀνθρω-
πος; ὅτι ὡς μὴ ἀνθρώπος δὲ εἶμαι αγαθὸς, ὡς δὲ Θεὸς ἔχω τὸ πέλα-
γος τῆς αγαθότητος ἀπειρον. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Χεισὸς, δὲ ἀπεκρίθησε τῶς ἀν-
θρώπος ἀπὸ τὴν αγαθότητα τῆς προαίρεσιν, ἀλλὰ τὸ εἶπε διὰ τὴν ἐκ φύ-
σεως. ἄμα δὲ καὶ τὴν κολακίαν ἐδίωξε, καὶ μᾶς ἐπαίδευσεν νὰ μὴ αγαπῶ-
μεν τὸν ἔπαινον. „ Εἰδὲ θέλεις εἰσαλθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, κτήρητον τῶς ἐντο-
„ λᾶς. λέγει αὐτῷ, ποίας; Δὲν εἶπε ταῦτα ὁ νέος πειράζωντας τὸν Κύ-
ριον, ἀλλὰ ἐνόμισεν μήπως καὶ ἦσαν ἄλλαις ἐντολαῖς ἔξω ἀπὸ τῶ νόμου ὅπε
ἠδυνῶσαν πρὸς ζωὴν αἰώνιον. „ Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε, τὸ, Οὐ φονεύσεις, καὶ
„ μοιχλεύσεις, καὶ κλέψεις, καὶ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μη-
„ τέρα σε, καὶ αγαπήσεις ὡς σεαυτὸν τὸν πλησίον σε. Λέγει αὐτῷ ὁ νεανί-
„ σκος. Πᾶντα ταῦτα ἐφύλαξα μὴ ἐν νεότητός μου. Ταῖς ἀκριβέτεραις ἐντο-
λαῖς τῶ Νόμου τῶ εἶπεν ὁ Χεισὸς οἰκονομικῶς, οὐα μὴ ἔχε νὰ ταῖς τιμήσῃ
νὰ μὴ φανῆ τῶ Νόμου ἐναντίος, ἀλλο δὲ ἔχε νὰ ὑποδείξῃ, ὅτι νομιζωντας ὁ
νέος πῶς εἶναι καὶ τὸν Νόμον τέλειος, εἰς τὴν ἀρχὴν τῶ Εὐαγγελικῶς Νόμου
ἦτον ἀπελής καὶ ἀσφόκοπος. ὅτι ὡς προγνώσῃς Θεὸς ἐγίνωσκε τὴν ὑπόθεσιν
ὅπε ἔμελλε νὰ δώσῃ, πῶς ἐφύλαξεν ὅλας τῶς ἐντολάς ἐν νεότητος, ἔχε τῆτο
τῶ εἶπε νὰ φυλάξῃ μίαν ἐντολὴν τῶ Εὐαγγελικῶς, νὰ ἀπαρνηθῆ τὸν πλεῖστον τε.
καὶ μὴ θέλωντας, ἐγνωρίθη φιλάργυρος. τὸ ὅποῖον ἀδόμημα ἀφανίζει ὅλας
τῶς ἀρετὰς, καὶ εἶναι πολλῶν κακῶν αἰτιος, καθὼς τὴν ἄλλω Κυριακῶ ἀπέ-
δει-

δείξαμεν. ἔτι δὲ ἦτον καὶ καύχησις νὰ εἰπῆ πῶς ἐφύλαξεν ὅλας τὰ ἐντολάς, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτον πλέσιος, καὶ ἄλλοι πτωχοὶ πλησίον τε. Λοιπὸν εἰὰ ἐφύλαξε τὴν ἐντολὴν ταύτην, νὰ ἀγαπᾷ τὸν πλησίον ὡς τὴν ἑαυτόν, ἔαυτε νὰ ἔχωμεράτη καὶ εἰς ἄλλας πτωχὰς τὸν πλεῖστον τε, ἀλλὰ ψῆματα τὸ εἶπε. μόνον μὲ τὰ λόγια εἶχεν εἰς ὅλας τὴν ἀγάπην καί τινα δὲ ἐζημίωσεν, ἀμὴ νὰ δώσῃ ἐλεημοσύνην τὸ πᾶράγματι, τὸ ἐφαίνετο δύσκολον, καθὼς κάμνομεν καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον, ὅπερ πιστόμεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἀμὴ ἐκεῖνο ὅπερ προσάσκει δὲ κάμνομεν. τίς ἄπο ἡμᾶς ἔχει τὴν ἀγάπην τελείαν πρὸς τὸν ὁμόπιστον; Φαρρῶν δὲ τινὰς, ἢ πολλὰ ὀλίγοι καὶ σπάνιοι. μάλιστα δὲ καὶ τὸ ἐναντίον παράπτωμο. ἦγαν ἀντὶ νὰ ἀγαπᾷμεν τὰς πτωχὰς καὶ γείτονας, καὶ νὰ τὰς δίδωμεν εἰς ταῖς ἀνάγκαις βοήθειαν, ἡμεῖς τὰς ἀδικήμεν καὶ ἀβανίζομεν. ἀρπάζομεν καὶ τὸ ὀλίγον ὅπερ ἔχουσι, μὲ πολλὰς πονηρίας καὶ μηχανήματα, καὶ τὰς σκωχῶμεν οἱ ἀσπλαγχοὶ. καὶ πλεταίνομεν ἡμεῖς μὲ τὸν κόπον καὶ αὐτοὶ πεινᾷσιν οἱ πάλαντες, καὶ ἰξύβρεις πῶς. Ἐρχομεν ἐν ἀγάπῃ, καὶ τὸ καυχόμεθα, ὡς τὸν αἰῶνα πλέσιον. ἀλλ' εἰ μάς, ὅτι μεγάλη τιμωρία καὶ κόλασις μάς ἐκδέχεται. „ Τί ἔτι ὑπερῶ; τί λείπομαι λέγει ὁ Νεανίσκος; Ταῦτα εἰπὼν ἐφανέρωσεν ὅτι ἐπεθύμα νὰ κατορθώσῃ ἀρετῶν μεγαλήτερον. „ Λέγει τε ὁ Κύριος, εἰὰ θέλῃς νὰ ῥῆθῃς τέλειος ὑπάγε πάλισον τὰ ὑπάρχοντά σου, καὶ δός τε τῷ πτωχῶν, νὰ εὕρῃς θησαυρὸν εἰς τὰς Οὐρανὰς καὶ ἔλα ἀκολούθει με. ἐπειδὴ τὰ ὑπάρχοντα ἦγαν ὁ πλεῖστος, ἦσαν ἐμπόδιον, νὰ ἀκολουθήσῃ, τὸν ἐπρόσάξεν ὁ Κύριος νὰ τὰ δώσῃ τῷ πτωχῶν, ἵνα νὰ λυβῶσῃ ἄπο φροντίδες, νὰ τὰ ἀκολουθήσῃ ἀμείμμη. Τὰ εἰπέ πῶς βεβαίως εἰς τὸν Οὐρανὸν θησαυρίσματα, ἵνα νὰ παρηγορηθῇ τὴν ὀπιθυμίαν τε, ταῖς πικρὰς τε νὰ θησαυρίσῃ πάλιν καλλίτερα, ἐπειδὴ τὰ ἔρανη εἶναι αἰῶνια. Ἐφανέρωσε δὲ μὲ τὸ καὶ τὴν ἀμοιβὴν τῷ κατορθωμάτων, ὅπερ βεβαίως εἰς τὴν Βασιλείαν τῷ Οὐρανῶν οἱ ἐνάρετοι. τὸ δὲ ἀκολουθεῖ μοι, θέλει νὰ εἰπῆ φερόταται καὶ τὴν πολιτείαν με, καὶ ἀκολουθεῖ εἰς τὰς ἐντολάς με. „ Αἰετίας δὲ ὁ Νεανίσκος τὸν λόγον ἀπῆλθε λυπημένος, ἕατι εἶχε πολλὰ πᾶράγματα, καὶ ἐλυπεῖτο νὰ τὰ δώσῃ, νὰ μείνῃ ἄπορος. ἵνα νὰ ἔχη γὰρ πολὺν πλεῖστον ἔγνων ἀπειθείας διὰ τὴν φιλαργυρίαν τε, καὶ ἐμίσθισεν ἄπο τὸν Χριστὸν φερίλυπος. „ Οἱ δὲ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς Μαθηταῖς αὐτῶν, ὅτι δύσκολα εἰσεβαίνει εἰς τὴν Βασιλείαν τῷ Οὐρανῶν ὁ πλέσιος. ὁ δὲ πλέσιος δύσκολως, πλεονέκτης ἐδ' ὅλας ὅτι εἰὰ ὅστις δὲ ὑπακούσῃ νὰ δώσῃ τὸ πᾶράγματι, κατακρίνεται, πόσω μᾶλλον ἐκεῖνος ὅπερ ἀδικεῖ τὸν ἀδελφόν τε, καὶ ἀρπάζει τὰ ξένα πᾶράγματα; „ Πάλιν δὲ λέγει ὑμῖν, ἀκολούτερον ἔστι κάμνηλον, διὰ ἔρυπήματος ραφίδος εἰσελθεῖν, ἢ πλέσιον εἰς τὴν Βασιλείαν τῷ Οὐρανῶν. Διὰ νὰ δείξῃ τὸ πᾶράγμα ἀδύνατον, εἶπε ταῦτα ὁ Κύριος. ὅτι καθὼς εἶναι ἀδύνατον, νὰ περάσῃ ἄπο τὴν ἔρυπην τῆς βελώνης μίαν κάμνηλον, ὅπως εἶναι δύσκολον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τῷ Οὐρανῶν ὁ πλέσιος. Τινὲς λέγουσι κάμνηλον, τὸ χονδρὸν χονδρὸν ὅπερ δέναν οἱ ναῦται τὴν ἀγκυρῶν. ταῦτα λέγων ὁ Κύριος, δὲ κατακρίνει τὸν πλεῖστον καὶ τὴν φύσιν τε, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὅπερ δελωθῶσιν ἄπο τὰ χεῖματα ἀτακτα. ἐπειδὴ ἐσώθησαν πολλοὶ πλεσιώτατοι, ἕατι εἶχασιν γινῶσιν, καὶ τὰ ἐκυβέρνησαν φρόνιμα, καὶ δὲ ἐκυβέρησαν ἄπο τῶν, ἀλλὰ αὐτοὶ αὐτὸν ἐξουσίαζον. Ἄριστον δὲ καὶ θαυμάσιον τὸ παράδειγμα, ὅτι καθὼς δὲ χωρεῖ εἰς τὴν ἔρυπην τῆς βελώνης ἡ κάμνηλος, διὰ τὴν πολλὴν τῆς στυφότητος, καὶ διὰ τὴν

πῆς καμῆλας χοιρῶπιτα, ἔτω καὶ ἡ ὁδοὺς ὅτι ἔτι ὑπάρχει εἰς ζωὴν τῆς αἰώνιου
 ἐπειδὴ εἶναι σκηνὴ καὶ τεθλιμμένη, δὲν χωρεῖ τὸν πλάσιον ἔτι τὸ πάχον ὅτι
 ἔχει ἄπο τῆς ἕλης τῆς πολλῶν παραγμάτων ὁ ἄθλιος. Πρέπει λοιπὸν ἀδελ-
 φοί μου νὰ ἴδοτε τὸ βάρος τῆς πλάτης καὶ πάχον καὶ ὄγκον πάντα, καὶ
 τὸν θεῖον Ἀπόστολον, καὶ νὰ λεπτιώσῃτε, ἔτι νὰ διωχθῆτε νὰ περᾶσῃτε
 ἄπο τῆς ὁδοῦ τῆς σκηνῆς, νὰ φθάσῃτε εἰς Βασιλείαν τῆς Οὐρανίου. „ Στε-
 „ νή ἔτι καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδοὺς ἢ εἰς ζωὴν ἀπάγῃσα, καὶ ὀλίγοι οἱ ταύτης δι-
 „ εῖσκοντες. Ἀκούσαντες δὲ οἱ Μαθηταὶ αὐτῆς ἐξεπλήησαντο σφόδρα, λέγον-
 „ τες· τίς ἄρα δύναται σωθῆναι; Ἐθαύμασαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἐλυπήθη-
 „ σαν ὡς ἠέκουσαν ταῦτα ὅτι διὰ λόγους, ἐπειδὴ ἦσαν πτωχοὶ ἄπο πρόσκαιρα
 πράγματα ἀλλὰ τὰς πλεσίους ἐσυμπόνεσαν ὡς ἑσπλαγχνοὶ ἔτι τῆς ἀπά-
 λειαν αὐτῶν λέγοντες. Λοιπὸν τίς ἄπο τῆς πλεσίους δύναται νὰ σωθῆ; „ Ἐμ-
 „ βλέψας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς. Παρὰ ἀνθρώποις τῆτο ἀδύνατον, ἀλλὰ δὲ
 „ Θεῷ πάντα δυνατά. Πρῶτον μὲν ἡμερον βλέμμα ἐπαρηγόρησεν ὁ Χριστὸς τῆς
 „ Μαθητῶν τῆς διανοίας ὅτι ἦτον τετραγυμνὴ καὶ φεῖτῃσα. ἔπειτα εἶπεν, ὅτι
 ἀδύνατον εἶναι νὰ σωθῶσιν οἱ πλάσιοι μὲν τῆς ἐδικλῆς δύναμιν, ἔτι εἶναι
 δευτέρου δυνατὰ μὲν τῆς φιλαργυρίας τῆς ἄλυσον, καὶ δὲν δύνονται νὰ λυθῶ-
 θῶσιν ἄπο τοιαύτης τυραννίδος καὶ αἰχμαλωσίας ἄπο λόγους. Ἀμὴν ὁ Θεὸς ἔ-
 μόνον αὐτὸς δύναται νὰ σώσῃ, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἄλλα βελήθη νὰ τελῇσῃ, ὅλα δύνα-
 ται ὡς Θεὸς παντοδύναμος. Σῶνει δὲ τὰς πλεσίους ὁ Κύριος ἐὰν καὶ αὐτοὶ προσ-
 φέρῃσιν τῆς ἐδικλῆς σπασθῶν καὶ προαίρεσιν, ὅππκαλέμμοι αὐτὸν τὸν Θεὸν βο-
 θῶν αὐτῶν καὶ συλλήπτωρα τῆς ἐλπίδος τῆς, καὶ ἔλαμοιράζοντες τὸν πλεῖτον εἰς
 πρῆντας, διὰ νὰ ἐξοδιάσῃ καλῶς τὰ ἀργύρια ὅτι κακῶς καὶ φθονομῶς ἐσο-
 διάσαν. Ἰδὲ ἐδιδάχθημεν ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, καὶ ἐμάθομεν ὅτι ἀδύνατον
 εἶναι νὰ σωθῆ ὁ φιλάργυρος, ἐὰν δὲν προσφέρῃ τῆς ἑαυτῆς σπασθῶν πρότερον
 ὅππκαλέμμος τὸν παντοδύναμον Θεόν, νὰ τῆ βοήθησῃ νὰ λυθῶθῆ ἄπο τοιαύ-
 τῆς δεινῆς καὶ κακῆς ἀδυναμίας, καὶ δεύτερον νὰ σκορπίσῃ εἰς τὰς πτωχὰς τὸν
 πλεῖτόν τε. Λέγουσι δὲ τινες ὅτι ἐὰν πάντα δυνατὰ τῆ Θεῷ, δυνατὸν εἶναι καὶ τὸ
 κακόν. καὶ ἄποκενόμεθα εἰς αὐτὰς, ὅτι τὸ κακόν δὲν εἶναι δυνάμεις ἀλλὰ
 ἀδυναμίας ἐνέργεια. διὰ τῆτο καὶ ὁ Δαβὶδ τὰς ἀμαρτίας, ἀδυναμίας ἀνόμασε
 λέγωντας. „ Ἐπληθύνθησαν αὐτῶν αἱ ἀδυναμίας. καὶ ὁ θεῖος Παῦλος λέγει.
 „ Ὅντων ἡμῶν ἀδυναμιῶν ἦγεν ἀμαρτωλῶν, ὁ Χριστὸς ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε.
 καὶ μὲ ἄλλον ἔσπον καὶ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, ἀρχὴ τῆ κακῆς εἶναι νὰ ἀμελή-
 σῃς τὸ ἀγαθόν, ὅτι ἡ ἄποχὴ τῆ καλῆς κακίας ἀρχὴ γίνεται. πῶς εἶναι γὰρ
 βολετὸν ἢ αὐτοαγαθότης νὰ ἀμελήσῃ τῆ ἀγαθῆ; Λοιπὸν δύναται ὁ Θεὸς νὰ κά-
 μῃ ὅλα τὰ πράγματα, ἀλλὰ μόνον τὰ καλὰ ἐνεργεῖ καὶ ἄριστα, ὡς πανάγαθος.
 Διὰ τῆτο γὰρ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, ἄς δράμωμεν εἰς τὸν παντοδύναμον Θεόν τὸν
 Γαβρὴλ τῆς ψυχῶν καὶ σαμάτων ὅσοι ἔχομεν ἀδυναμίας καὶ ἀμαρτήματα, μὲ δα-
 κρύων προσπιπτοντες καὶ μὲ συντεθλιμμένης καρδίας δεόμενοι νὰ μᾶς δώσῃ δύ-
 ναμιν καὶ ἀμαρτημάτων συγχώρησιν. Ἄς σκορπίσωμεν εἰς τὰς ἀδελφὰς μᾶς τὰν
 ἀχρηστον πλεῖτον καὶ ἀναφύλοτον, τὸν προσωρινὸν καὶ φθειρόμενον, δανείζοντες τῆ
 Δεσπότης Χριστῆ τὰ ἀργύρια, νὰ μᾶς τὰ χρεωσῆ ἐκεῖ κατὰ τὸς ἔταξε. Ναὶ καὶ
 ἀλήθειαν ἐὰν ὑπακούσωμεν τὸν λόγον τε νὰ χρωμεν πτωχοὶ ἐδὲν πρόσκαιρα,
 θέλει μᾶς δώσῃ τότε ὁ πλεσιόδωρος Θεσσαυρὸν ἀνεξάντλητον καὶ αἰώνιον, νὰ μεί-
 νωμεν

ισμῶν πλοσιώτατοι πάντοτε, νὰ μὴ φοβούμεθα κλέπτας καὶ φονεῖς νὰ μᾶς θανατώσῃ νὰ πάρῃν τὸν πλοῦτόν μας καθὼς ἐδῶ πολλοὶ τὸ παθαίνουσιν. ἀλλὰ νὰ χαираίμεθα μὲτ' ἡμῶν τῷ Ἁγίῳ αἰεὶ καὶ πάντοτε εἰς ἐκείνῳ τὴν ἀνεκφραστον ἡδοὴν καὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν, ἐν Χειρῶν Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ὡς πρέπει δόξα κράτος τιμὴ καὶ προσκυώσεις, σὺ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῷ αἰῶνι. ΑΜΗΝ.

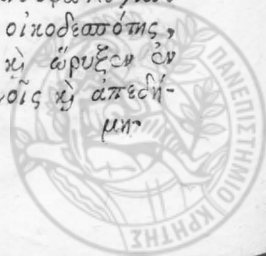
Τ Η ΙΓ'. ΚΥΡΙΑΚΗ

Τ Ο Υ Μ Α Τ Θ Α Ι Ο Υ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

ΜΕ πολλοὺς καὶ ἁεφόρους ἔσopes, μετ' ἁβραβολαῖς καὶ ὑποδείξεις σοφώταταις εἶχε καὶ ἔχει σωήθειαν ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ ἁβραβινεῖ τοὺς ἀμαρτωλοὺς πρὸς μεταίωσαν, ἵνα νὰ τὴν ἐγάλην ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν ἀληθειαν. καθὼς φαίνεται εἰς τὴν παλαιὰν καὶ νέαν Γραφίαν, καὶ ἐξόχως εἰς τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλέγχει πολλὰς ὁ Θεοπάτρις μας Χειρὸς τὴν ἀχαρείς Ἰουδαίους μετ' ἁβραβινεῖ σοφίαν καὶ συνέσειν, ἵνα νὰ καταλάβῃ τὴν ἀγνωσίαν τῶν καὶ νὰ γνωρίσῃν τὸ σφάλματες, ἵνα νὰ μὴ κολαθῶν οἱ Ἰουδαῖοι. Καὶ ἄλλοι μὲν ὅπισθον εἰς τὰ σοφώτατα αὐτῶν καὶ ἀληθῆστα λόγια, ὅσοι δηλονότι ἦσαν καλῆς ἁεθέσειως καὶ ἀγαθῆς προαιρέσειως, καὶ ἐσώοντο. ἄλλοι δὲ πάλιν ἀπὸ τὴν κακίαν τῶν γνώμων καὶ φαύλων ἁεκεισιν, ἔμειναν εἰς τὴν ἀσέβειαν νὰ κολάζωνται πάντοτε ἀποφάσιτοι, ἐπειδὴ ἔκλεισαν τὰ ὄψα εἰς τὰ σωτήρια λόγια, καὶ τὴν ὀφθαλμὸν ἡσφάλιταν νὰ μὴ βλέπῃ τὸ ἀληθινὸν φῶς καὶ λαμπρότατον ὡς μαροὶ καὶ ἀνόπτει, οἱ τινὲς θέλουν κολαθῆν χειρότερα. ἁετὶ ἀκούοντες δὲν ἐκαταλάμβαναν πιαῦτα σωτήρια, καὶ βλέποντες δὲν ἐβλεπαν ὡς τυφλοὶ καὶ ἀσύνετοι. καὶ ἐγίνοντο αὐτοὶ ἐαυτῶν κριταὶ καὶ κατηγοροὶ, δίδοντες δικαίως οἱ ἁδικοὶ κατ' αὐτῶν τὴν καὶ τὸν νόμον δικαίαν ὑπόψασιν. ὅτι κακὸς κακῶς ἀπωλέσει αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, νὰ καμὴ ἁετες κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῆς. Διὰ νὰ μὴ πάθωμεν ἐν καὶ ἡμεῖς αὐτῶν τὴν κατὰκρυσιν νὰ κλαίωμεν ἀναφέλωτα ὑστερα, ἁε ἀκὸσωμεν μετ' ἁεσοχίαν τὴν παρεῖσαν ἁεβραβολὴν, καὶ ἁε διορθώσωμεν τὴν πολιτείαν μας, νὰ μὴ μᾶς κολαθῇ ὁ θάνατος νὰ κλαίωμεν ὑστερα ἀναφέλωτα καὶ ἀνόπτα, ὡσπερ ἐκείνους τὴν κληρὸν καὶ ἀγνώμονας ὅπῃ ἡκου ἀπ' ἐκείνου τὸ γλυκύτατον ἔσμα καὶ πάνσοφον τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα γλυκύτατα λόγια, ἔπειτα ὡς τυφλοὶ καὶ ἀσύνετοι ἔμειναν ἀδιόρθωτοι. προσέχετε ἐν ἀκριβῶς εἰς τὴν θυμασίαν πύττω ἁεβραβολὴν, ὅπῃ εἶπε πρὸς τὴν Ἰουδαίους ὁ Σωτὴρ καὶ Θεοπάτρις μας, εἰς τὸ κατ' Ματθαῖον ἱερόν Εὐαγγέλιον μετ' ἁετοιαῦτα πάνσοφα λόγια.

ἔπειτα ὁ Κύριος τὴν ἁεβραβολὴν ταύτην. ἁεθραπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅς τις ἐφύτρωσεν ἀμπελῶνα, καὶ φραγμὸν αὐτῷ ἁεμέδικον, καὶ ἁερυξεν ἐν αὐτῷ λίθον, καὶ ἁεκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμι.

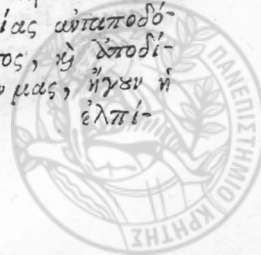

μισεν. Ὁ Δημιουργὸς ἀπαύτων καὶ Κύριος ὅπῃ ἔκαμψεν ὅλα τὰ παράγματα ὀνομαζέται ἔξ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ ἀνθρώπου, ὡς Δημιουργὸς καὶ Ποιητὴς ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Λέγεται εἰκοθεωσίτης, ἐπειδὴ θεωρεῖ καὶ ἐξεσιάζει τὴν Κτίσιν ἅπασαν. ἀμπέλωνος δὲ, ὡς τὸ Ἰσραηλιτικὸν λαὸν ἐπιμελέμενος ὡς τὸ σόφιστον ἀδελφὸν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τῆ παλαιῆς καιρῆς, ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἰουδαίας ἐλέγετο Ἀμπέλων καθὼς οἱ Προφῆται λέγουσι. τὸν ὁποῖον Ἀμπέλωνα, ἦγον τὸς Ἑβραῖους ἐπῆρον ὁ Κύριος ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου, καὶ τὸν ἐμπαφύτωσαν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας θαυμασιώτατα, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Δαβὶδ. „ Ἀμπέλων ἐξ Αἰγύπτου μετήρας. ἐξέβαλες ἔθνη καὶ κατεφύτωσας αὐτῶν. Καὶ πάλιν εἰς ἄλλον τόπον λέγει ταῦτα. Εἰσαγωγὴν κατεφύτωστον αὐτὸς εἰς ὄρος κληρονομίας σου. Φραγμὸς δὲ τῆς ἀμπέλωνος εἶναι ὁ Νόμος τῆς Μαουσαίας, ὅπῃ δὲν συγχωρεῖ τὸς Ἑβραῖους νὰ σμίγῃσι μὲ τὸς Ἑλλήνας ἕτε νὰ κάνουν ἄλλα ἀμαρτήματα ἄτοπα. ἔτι δὲ φραγμὸς εἶναι ἔξ τὸ συμφέρον τῆς Ἰουδαίας καὶ ἡ τῆς Θεῆς ἀσφάλεια, ὅπῃ ἐμπόδιζε τὰ ἔθνη ἦγον τὸς Ἑλλήνας καὶ δὲν τὸς ἄφινε νὰ κηταινεύσωσιν καὶ νὰ νικήσωσιν τὸς Ἑβραῖους τὸ πρῶτον, ἕως ὅπῃ τὸν Νόμον ἐφύλαττον. ἀμὴ ὑσερα ἔξ τὸς παρνομίας τῆς ἐχάλασε τὸν φραγμὸν τῆς Ἀμπέλων ὁ Κύριος, καὶ τὴν ἔφυγεν ὅσοι περῆσσω, ἦγον ἔγινον εἰς ἄρπαγῶν καὶ ἀφανισμόν ὁ λαὸς τῆς Ἑβραίας ὁ πρῶτος ἐκλεπτὸς καὶ ἐπιφανέστατος, καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη δισκορπίσθησαν οἱ ἀσεβεῖς καὶ παρνομοί. ἰλιὸς δὲ εἶναι ἦγον κατοικητήριον, τὸ θυσιαστήριον ὅπῃ ἔσφαζαν τὰ ζῶα καὶ ἐθυσιάζαν, καὶ ἰσολιὸν ὁ ἰσκατὸς τόπος τῆς θυσιαστικῆς ἦγον τὸ δοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔβριχε τὸ αἷμα τῆς θυσιῶν ὅπῃ ἔκαναν. πύργος δὲ τὸ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ Ναὸς ὅπῃ ἔκτισαν ἐκεῖ ὁ ὑψιλὸς καὶ ἐπιφανέστατος. γεωργοὶ δὲ οἱ πρῶτοι ὅπῃ ἐφάνησαν κακοὶ ποιητοὶ καὶ φονεῖς, οἱ πρῶτοι τῆς λαῶν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς ὅπῃ ἐνομίζοντο σοφοὶ καὶ Νομοδιδάσκαλοι, εἰς τὸς ὁποῖους ὁ Ἀμπέλων Κυρεῖς Σαβαὼθ ἐπιπέδθη. Ἀποδημία οἰκοθεωσίτης καὶ ἀναχώρησις, ὁ καιρὸς ὅπῃ εἰς αὐτὸς δὲν ἐφαίνετο, μόνον ἀοράτως ἔσκεπε καὶ ὠδήγατες τὴν ἡμέραν μὲ τὴν νεφέλῃ, καὶ τὴν νύκτα μὲ σύλον πύζωνον. Λέγεται δὲ ἀποδημία καὶ ἡ ἀνοχὴ τῆς Θεῆς καὶ μακροθυμία ὅπῃ δὲν ἐπαίδευε παρβύτης τὸς Ἑβραῖους νὰ τὸς δάσῃ τῆς πταισμάτων τῆς τιμαζίας καὶ αἰταπόδοσιν. ὅτι ἔξ τῆς ἀπειρον διππλαγχιάνων φαίνεται πῶς κοιμάται καὶ ὑπομῆνει τὸς ἀμαρτίας τῆς ἀνθρώπων, καὶ δὲν τὸς παιδεύει κατὰ τὴν ὄραν ὅπῃ τὴν ἀνομίαν τελέσσει.

„ Ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς καρπῶν, ἀπέσειλε τὸς δέλεος τὸς πρὸς τὸς γεωργούς νὰ ἐυχίσεν τὴν ἀμπέλων. οἱ δὲ Γεωργοὶ λαβόντες τὸς δέλεος ἐκείνης, ἄλλον μὴ ἔδειραν, ἄλλον ἐφόνδισαν, καὶ ἄλλον ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἀπέσειλε τὸν ἄλλος δέλεος ὡς ἀποπέρας ἀπὸ τὸς πρῶτους, καὶ τὸς ἔκαμαν τὰ ὅμοια. ὕσερον δὲ ἀπέσειλε πρὸς αὐτὸς τὸν Υἱὸν αὐτῆς λέγοντας, θέλει ἐνφραπῆν τὸν Υἱὸν μου. Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν Υἱὸν ἐσυμβεβλήθησαν λέγοντες. ἔτος εἶναι ὁ κληρονομός. ἐλάτε νὰ τὸν φονδύσωμεν, νὰ παρῶμεν τὴν κληρονομίαν τῆς. καὶ πέρνοντάς τον εὐγαλῶν ἔξω ἀπὸ τὸν ἀμπέλων καὶ τὸν ἐφόνδισαν. Ἡ ζήτησις τῆς καρπῶν, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν ἡ γεωργία καὶ ἐνέργεια εἶναι, ἡ ἐνέργεια πολιτεία, ἡ ὑπακοή, ἡ ἐπιδείξις τῆς ἔργων, καὶ τῆς ἐντολῶν ἢ ἐκπλήρωσις. ὁ δὲ καιρὸς

τῆς ἐσοδίας τῆς καρπῶν τῶν, ἡ παρυσία καὶ ἐρχομὸς τῆς Προφητῆς. τῆς
 ὁποίας ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς καὶ ἄεθόρως καιρὸς νὰ ζητήσωσι τὰς καρπὰς, ἦγαν
 τὰ ἔργα τῆς ἀνθρώπων. οἱ δὲ γεωργοὶ τὰς ἐδανάτωσαν ἄδικα, καὶ τὸν μὲν
 Μιχαὴλ ἐδειραν, τὸν δὲ Γερεμίαν καὶ Ζαχαρίαν ἐλιθοβόλησαν. ἄλλον Ζαχα-
 ρίαν τὸν Υἱὸν Βαραχίε, ἀναμέσον τῆ Ναῦ καὶ τῆ Δυσιασθεῖς ἐφόνευσαν, καὶ
 ἄλλους πολλὰς ἐδανάτωσαν. Ὑστερον δὲ ἦλθεν ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ
 ἔγινεν ἄνθρωπος, καὶ ἐ μόνον δὸν τὸν ἐδέχθησαν οἱ σκληροβόηλοι Ἰουδαῖοι
 ἕτε ἐξέσπασαν τὴν ἀξίωτα, ἕτε ποσῶς δολαβήθησαν τὴν εὐδοίαν πολιτείαν
 αὐτῶ καὶ τὰ ἄπειρα θαυματουργήματα ὅπερ καθ' ἐκείνην ἐτέλει Θεοπεπέσασα,
 ἀλλὰ ἔκαμαν οἱ πονηροὶ καὶ ἄδικοι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο καὶ ἄθεσμον συμβέλιον,
 λέγοντες. ἕτος ἔστιν ὁ κληρονόμος ἀς τὸν φονεῖσασμεν. καὶ δολοφόνους τὸν ἕξω
 τῶ ἀμπελῶνος ἦγαν τῆς πόλεως Ἰερουσαλήμ, τὸν ἐφόνευσαν οἱ περισβύτεροι τῶ
 λαῶ οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, οἱ πονηροὶ γεωργοὶ καὶ πα-
 ρνόμοι. „ Ὅταν ἐν ἔλθῃ ὁ Κύριος τῶ ἀμπελῶνος τί ποιήσει τοῖς γεωρ-
 „ γοῖς ἐκεῖνοις; λέγασιν αὐτῶ, κακὰς κακῶς ἀπολέσει αὐτὰς, καὶ τὸν ἀμπε-
 „ λῶνα ἐκδώσει ἄλλοις γεωργοῖς, οἱ τινες ἀποδώσασιν αὐτῶ τὰς καρπὰς ἐν
 „ τοῖς καιροῖς αὐτῶ. Μοναχοὶ τὰς ἔκαμαν οἱ ἄγνωστοι καθ' αὐτῶ τὴν ἀπόρα-
 σιν ἀγνοῦντες τῆς ἀξιοβολῆς τὴν ἀκρίβειαν, καὶ σαρκῶς τὰς ἐφοφῆτῶσαν
 τὴν ἐγκατέλειψιν τῶ Θεῷ καὶ τὴν καταδίκην ὅπερ ἔπαθον μὲν τὴν ἐν νεκρῶν
 τῶ Σατῆρος ἀνάσασιν. ὅς τις ἀφ' ἐ ἀνελήφθη εἰς τὰς Οὐρανὰς σύσασμος, καὶ
 ἐκάθισεν ἐν δεξιῶν τῶ Πατρὸς, ἀπώλεσε κακῶς τὰς κακὰς ἐκεῖνας καὶ πονη-
 ρὰς γεωργὰς, ἦγαν τὰς φονεῖς Ἰουδαῖας, καὶ πρὶν τῆς μελλέουσας κολάσεως, ὡς
 ἀδίκως δικαίως ἐκατέδικασε καὶ ἐπαίδευσεν ἀξίως, καθὼς τὰς ἔφωρε. Τὴν
 Πόλιν καὶ τὸν ὄρημον ἐκεῖνον Ναὸν ἕως ἐδάφους ἐγάλασε, καὶ αὐτὰς ἐαδῶ-
 δωσε τῆς Ῥωμαίων. καὶ ἄλλους μὲν ἐφόνευσαν, τὰς δὲ λοιπὰς ἠχμαλώτῶσαν,
 καὶ ἄεθόρως τὰς ἐβασάνισαν, καὶ ἔλαβον παύσεινα κατὰ ἐδά ἀρσενικαῖρα εἰς ἀρ-
 ραβῶνα τῆς ἀπελευθέρου κολάσεως, ὅπερ μέλλει νὰ κληρονομήσεν μὲν τὴν κοι-
 νὴν ἀνάσασιν. Ἐπῆρε τὰς τὴν Ἰερουσαλήμ καὶ τὸ Βασίλειον. καὶ εἶναι θεσμορ-
 πισμοὶ καὶ καταχυμοὶ εἰς ἄεθόρως τόπως ὑπὸ πάντων ὀνειδίζομενοι. Οἱ
 δὲ ἄλλοι γεωργοὶ ὅπερ ἐπῆρασι τὸν ἀμπελῶνα, εἶναι οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι, οἱ
 δὲ ἐθνῶν Διδάσκαλοι καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, καὶ δολοφόνους Ἀρχιερεῖς
 καὶ Ποιμένες, οἱ ὅποιοι ζῶντες Θεοσεβέσασα ἐπιμελῶνται τὸν Ἀμπελῶνα, καὶ
 κυβερνεῖσι τὴν Ἐκκλησίαν ἀοικον, καὶ πλεσίως καὶ καιρὸν τὰς καρπὰς ἀποδί-
 δουσι. „ Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Οὐκ ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς, λίθον ὃν
 „ ἀπέδοκίμασαν οἱ οἰκοδομῶντες, ἕτος ἐγλήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας. Ὁ Θεὸς
 „ Κυρία ἐρχοῖτο αὐτῆ καὶ ἐστὶ θαυμασὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν; δεῖ τῶτο λέγω
 „ ὑμῖν, ἀρθῆσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ δοθήσεται ἔθνεσι ποιεν-
 „ τι τὰς καρπὰς αὐτῆς. καὶ ὁ πεισὼν ἐπὶ τὸν λίθον τῶτον συνθλασθήσεται.
 „ ἐφ' ὃν δ' αὐτῶ πῆσῃ λικμήσει αὐτόν. Ἦγαν τὸν λίθον ὅπερ ἐκαταφρόνησαν
 εἰ οἰκοδομῶντες Ἰουδαῖοι καὶ δὸν τὸ ἐχρηάσθησαν νὰ τὸ βάλαν εἰς τὸν τοῖχον
 ὅπερ ἐκτίζαν, αὐτὸ ἔγνω ἀγγωνάει μὲγᾶλον, καὶ ἐπίασε καὶ τὰς δύο τοῖχας
 καὶ τὰς ἔκαμψεν εἷνα. αὐτὸς εἶναι ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἡ εἰρῶν καὶ ὁμόνοια,
 ὅπερ ἕως καὶ τὰ χειρισμῶνα τὰ ἔκαμψεν εἷνα. Ἐτέθη εἰς κεφαλὴν γωνίας,
 καὶ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἔγνω, σμῖζωντας εἰς μίαν πῆσιν τὰς Ἰουδαῖας
 καὶ

καὶ Ἐβραίων. ὅτι καθὼς ὁ λίθος ὅτε πέσει εἰς τὴν ἀγγονίαν τῶ τοίχου
 σερειώσει καὶ τὰς δύο τοίχους, ἔτω καὶ ὁ Χριστὸς εἰς μίαν πίσιν ὅλα τὰ ἔθνη
 συνείησεν. Αὕτη δὲ ἡ γωνία εἶναι θαυμαστή, ἕπειδὴ ἄπο τὸν Κύριον ἔγενε,
 καὶ εἶναι ἀξία πολλῆς θαύματος. Ἐπὶ καλὰ ἐκτίθη, καὶ μὴ τὰ θαύματα ἐρα-
 τώθη ὁ λόγος τῶ Χριστὸ καὶ ἐσειεώθη, ὡς τε ἡ σύστασις τῆς Ἐκκλησίας
 εἶναι μεγάλη ὑψηλὴ καὶ θαυμάσιος, καὶ δευθέρη δυνάμη ποτὲ καμία κα-
 κία ἢ αἵρεσις, νὰ νικήσῃ τὴν Πίσιν μας τὴν καθαρὰν καὶ αἰάματον, νὰ μᾶς
 διγάγη ἄπο τὰ ὄρθα καὶ ἀληθείατα δόγματα. Ἐπάρθη δὲ ἄπο τῆς Ἐβραίας
 ἢ Βασιλεία τῶ Θεοῦ, ἦγεν ἡ ἀγάπη καὶ οἰκείωσις, καὶ ἐδόθη εἰς ἡμᾶς ὅπως
 ἡμεῖς ἀποσπῆρα Ἐβραίων καὶ ἐπιστάμεν εἰς τὸ σωτήριον κήρυγμα. Ἐκεῖνοι
 δὲ ὅπως ἀποσκόπτειν καὶ σκοπεύουσιν εἰς τὸν ἀληθινὸν αὐτὸν λίθον καὶ σκανδα-
 λίζονται, μὴ πιστεύοντες εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν οἱ ἄχρηστοι, θέλουν σω-
 θῆναι καὶ σωθῆναι, ἐ μόνον εἰς τὴν δευτέραν Παρυσίαν τε, ὅταν τῆς-
 ἀποφασίσῃ εἰς πῦρ αἰώνιον, ἀλλὰ καὶ ἐδὴ ἀποσκαίρα θέλει τῆς ἀποσπορίσει-
 εἰς ἀσπύρας πέρας ὡς σκόνιν ἀχρηστον. καθὼς βλέπομεν καὶ ἔπαθον οἱ ἄδελφοι
 Ἰουδαῖοι καὶ ἐσκηπίθησαν εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, καὶ εἶναι πανταχῶς κατα-
 φρονεμένοι καὶ ὑβερίζομεν. Αὐτὰ φερίχει ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἢ ἀποκειμένη
 ὑπόθεσις, καθὼς μὲ σωτομίαν ἐρεῖ φάμεν. ἢ ὅποια ἀδελφολὴ δὲν χροιά-
 ται μόνον ἔχει τῆς Ἰουδαίας, ἀλλὰ καὶ ἔχει τῆς πιστῆς Χριστιανῆς ὅπως καταφρο-
 νοῦσι τὰ ἀγιότερα προσάγματα, καὶ φαρῆντες ὅτι ὁ Θεὸς δὲν βλέπει τὰς ἀνά-
 ξεις τῆς, σαυρώνει καὶ αὐτοὶ οἱ ἀχάριστοι μὴ τῆς πονηρῆς Ἰουδαίας τὸν Κύριον.
 Διὰ τῆτο καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ φυτεργὸς τῶ Ἀμπελωνος τὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας
 καὶ φοβερῆς Παρυσίας τε νὰ κείνη ἅπαντας, θέλει τῆς ἀπαλέσει ὡς κακῆς,
 κακῆ καὶ ἀνελεήμονα, νὰ τῆς σείλῃ εἰς τὸ πῦρ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀσβεστον νὰ
 καταφλέγονται πάντοτε. Ὅσα χάρισματα εἶχασιν οἱ Ἐβραῖοι τότε πρὶν ἔλ-
 θῃ νὰ σαρκωθῇ ὁ Κύριος, τόσα ἔχομεν καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ καὶ φειρότε-
 ρα. καὶ ἡμεῖς ὑπόχρεοι νὰ δευθώμεν τῶ Θεῷ ὅσον δυνάμειδα, ἔχει νὰ μὴ
 μᾶς ὀργισθῇ καὶ ἡμᾶς δικαίως ὁ Κύριος, νὰ χαλάσῃ τὸν ἔραφον νὰ χροιά-
 ὀλονῶν καταπάτημα καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Δαβὶδ ὡς Θεοπνύστος. Ἰνα
 τί καθεῖλες τὸν φραγμὸν αὐτῆς καὶ ἔφυγῶσιν αὐτὴν πάντες οἱ ἀδελφοὶ ὀ-
 μῆροι; ἦγεν ἔπειδὴ ἐγὺμνωσις τὸν λαόν σε ἄπο τὴν χάρισμα καὶ βοήθειαν; ὁ
 δὲ Θεὸς ἀποκρίνεται εἰς τὸν Ἡσαΐαν λέγοντας, ἔπειδὴ ἐπρόσμεν νὰ κάμῃ σα-
 φύλια καὶ ἐκάμεν ἀκαύθια ἄχρηστα, ἔχει τῆτο θέλω ἀρῆσει τὸν ἀμπελωνά μου
 ἔρημον νὰ μὴ κλαδουθῇ, ἔπειδὴ νὰ σκαπτῇ, ὡς τε νὰ χερσωθῇ, καὶ νὰ μὴ βρέ-
 ξω εἰς αὐτὸν καὶ τὰ ὄπλοια. Ὅταν ἐν πᾶς ἄνθρωπος δὲν κάμῃ ἔργα κα-
 λὰ πέρνει ὁ Θεὸς τὸν νοσητὸν φραγμὸν, ἦγεν τὴν φύλαξιν τῆς Ἀγγέλων ὅ-
 πως σείκονται κύκλω τῆς φοβερῆς αὐτὸν, καὶ τότε μῦει ὁ Ἀμπελων ἀλλα-
 δος ἀποτίσιος καὶ ἀνεπιμέλειτος, ἦγεν ἡ ψυχὴ τῆς ἀμαρτωλῆ ὑπερηφάνης πάσης
 βοήθειας καὶ χάριτος. Ἄς κάμνωμεν οὐν ἔργα καλὰ πᾶς ὄρας τὸ καὶ δυνάμειν.
 ἄς ἀπαλάξωμεν κοπιᾶζοντες εἰς τὸν μουσικὸν Ἀμπελωνά τοῦ Σωτῆρος μας, ἔχει
 νὰ τοῦ ἀπαποδώσωμεν ὄχι ἀκαύθια καὶ ἔριβόλια ἄχρηστα, ἀλλὰ καρπὸν καλὸν
 καὶ δυνάμεσον. ἔχει νὰ δυνάμεσον ἐκεῖνῳ τὴν ἡμέραν τῆς πλεσίας ἀπαποδό-
 σιας ὡς δυνάμεσον ἔκκαρπα ὅπου εἶναι φουδουμένη πλεσίον τοῦ ὕδατος, καὶ ἀποδι-
 δεστι καθεὶς καιρὸν τὸν καρπὸν δυνάμεσον, καὶ νὰ μὴ πέσῃ τὸ φύλλον μας, ἦγεν ἡ
 ἐλπί-

ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας. ἔτε νὰ ἀδωδοθεῖμι εἰς τὸ πῦρ τῆς γενένης ὡς δού-
 δρα ἀκαρπα, νὰ φλογιζώμεθα πάντοτε. ἀλλὰ μάλιστα νὰ εἰσελθωμεν εἰς τὸν
 βασιλικὸν Ἀμπελῶνα νὰ ἔρωμεν μυστικῶς ἐκεῖνα τὰ εὐμορφα σαφύλια, νὰ
 πίνωμεν τὸν ωραιότατον οἶνον ἐκεῖνον τὸν καινὸν καὶ χαρμόσμων τῆς ἀληθινῆς
 ἀμπέλης, νὰ σωθῶμεν ἀνάμετα μετὰ τὰς Ἀγίας, καὶ νὰ ἔρωμεν αἰώνια ἐν Χερ-
 σῶ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ω, ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας. ΑΜΗΝ.

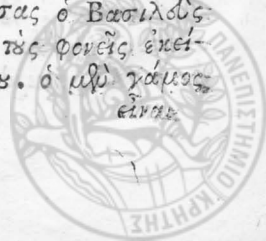
ΤΗ ΙΔ' ΚΥΡΙΑΚΗ

Τ Ο Υ Μ Α Τ Θ Α Ι Ο Υ

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

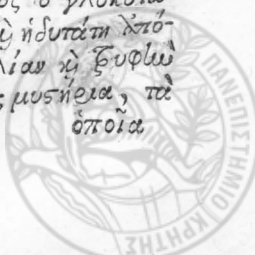
Επιπέττει τὰ θανάσιμα ἀμαρτήματα, ὅπο τὰ ὁποῖα γίνονται τὰ ὀπίλοι-
 πα, καθὼς ὅπο τὰς ρίζας τῆς λαχάνων φυβῶνσι τὰ βλασάρια. α. μὴ
 εἶναι ἡ Ὑπερηφανία. β. ἡ Φιλαρρυεῖα. γ. ἡ Πορνεία. δ. ὁ θυμός. ε. ἡ Γα-
 σεμαργία. ς. ὁ φθόνος. καὶ τὸ ὑβερὸν ἡ ἀκηδία, ἡ ὁποῖα εἶναι μία ἀμέλεια
 ὅπε ἔχουσιν οἱ πλεονότεροι ἄνθρωποι εἰς τὰ ψυχικά, καὶ δὲ προθυμοποιεῖν-
 ται εἰς τὸ ὄφελός των οἱ ἀγνωστοί. καὶ εἰς μὴ τὸ κέρδος τῆ σάρματος ὅπε εἶ-
 ναι φθαρτὸν καὶ πρόσκαιρον, γίνονται πρόθυμοι καὶ ἄσκητοι, εἰς δὲ τῆς ψυ-
 χῆς ὅπε εἶναι ἀφθαρτος καὶ αἰώνιος, ἀμελεῖν καὶ ὀκηροὶ γίνονται οἱ τετυφλω-
 μένοι καὶ ἀγνωστοί. Εἰς τὰ βιωτικά παράγματα δὲ ὀκνέουσιν, ἀλλὰ ἐμβαίνειν
 εἰς κινδύνους θαλάσσης καὶ στεριάς, ἀπέρουσιν μετὰ βροχαῖς καὶ χιόνιας καθικασίω
 καὶ βασανίζονται ἄρα τὴν ἐλπίδα τῆς μικρᾶς ἐσοδίας ὅπε τὸ θέρους ἐκδέχον-
 ται, καὶ ἄρα τὴν θαυμασίαν ἐσοδίαν τῆς Οὐρανῆς μακαριότητος δὲ ὀκνη-
 λύνται οἱ πάλαιες, ἀλλὰ ἀκηδιῶσι καὶ ζημιώνονται τοιαύτω πλεσίαν ὀπο-
 λαουσιν. Ω τῆς ἀμελείας καὶ ἀγνωσίας τῆς. ὁ ἐπεραῖος Βασιλεὺς τῆς προσ-
 καλεῖ εἰς τῆς πλεσίους ἐκεῖνας γάμους τῆς Γίγῆς νὰ χαίρωνται πάντοτε, καὶ
 αὐτοὶ ἀδωδοθεῖσι καὶ προτιμῶσι χαράφια καὶ ἄλλα μάταια παράγματα οἱ ἀσύ-
 νετοι καὶ παροργίζεν τὸν πλεσιόδαρον Βασιλέα, καὶ τῆς ἀδωδοθεῖσι εἰς τὴν αἰ-
 ῶνον κόλασιν ἄρα τὴν ἀχαριστίαν τῆς. Ὅτι δὲ ταῦτα ἔπος ἔχει, ἀκούσατε τὸ
 ἱερον Εὐαγγέλιον, νὰ πισωθῆτε τὴν ἀλήθειαν.

„ Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἀδωδοθεῖσι ταύτῃ. ἡ Βασιλεία τῆς Οὐρανῶν ὡ-
 77 μοιῶθη ὡς εἷνα Βασιλεία ὅπε ἔκαμε γάμους τῆς Γίγῆς αὐτῆς. καὶ ἔσειλε
 77 τῆς δέλεως τῆς νὰ κράξεν τῆς καλεσμένων, καὶ ἐκεῖνοι δὲ ἠθέλησαν νὰ ἔλ-
 77 θεν. πάλιν ἔσειλεν ἄλλας δέλεως νὰ εἰπῶσι τῆς καλεσμένων, πῶς ἦτον ἡ
 77 ἔραπεζα καὶ τὰ φαγητὰ ὅλα ἔτοιμα καὶ νὰ ἔλθωμεν εἰς τῆς γάμους. ἐκεῖ-
 77 νοι δὲ ἀμέλησαν καὶ δὲ ὑπήγασιν, αὐτὴ ἄλλος ἀπῆλθεν εἰς τὸ χαράφια
 77 καὶ ἄλλος εἰς τὴν παραγματεῖαν τῆς. οἱ δὲ ἐπίλοιποι ὀκνησαν τῆς δέλεως ἐκεῖ-
 77 νης τῆς Βασιλείας καὶ τῆς ὑβερσαν καὶ ἐφόνδωσαν. Καὶ ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς
 77 ἐκεῖνος ὠργίσθη καὶ ἔπεμψε τὰ φροσάτα τῆς, καὶ ἐφόνδωσε τῆς φονεῖς ἐκεῖ-
 77 νης καὶ τὸ κᾶσρον τῆς ἔκαυσε. Τότε λέγει πρὸς τῆς δέλεως τῆς. ὁ μὴ γάμους
 εἶναι

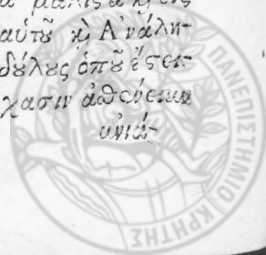
„ είναι έτοιμος, οί δὲ καλεισμένοι δὲ ἦσαν ἀξιοί. λοιπὸν ὑπάγετε εἰς τὰς δρο-
 „ μως, καὶ σράταις, καὶ καλέσατε εἰς τὰς γάμους ὅσους ἴθρητε. Ἄνθρωπος Βασιλεὺς
 „ λέγεται ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ, καὶ Νυμφίος ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῆ. Νύμφη δὲ ἡ Ἐκ-
 „ κλησία τῆ Θεῶ, καὶ ἡμεῖς ὁ λαὸς ὁ Χριστιανικός. γάμος ἡ ἀρμονία καὶ ἡμιζία τῆ
 „ Υἱὸς ὅπως ἐρηθιστὴν κοινῶν θείας φύσεως. καὶ ὀνομάζει γάμον ταύτῃ τῇ
 „ εὐωσίῳ, ἧ καὶ τὸν πόθον ὅπως ἔχει ὁ Θεὸς πρὸς τὴν λόγον μας. Δὲ εἶπε δὲ γάμον,
 „ ἀλλὰ γάμους, φανερώωντας τὰς πολλὰς οἰκειώσεις εὐωσίῳ καὶ ἀρμονίῳ πρὸς τὸν
 „ Θεὸν καὶ Σωτῆρά μας. ὅτι δὲ γίνεται μετὰ τὴν ἔξοπον, ἀλλὰ μετὰ πολλὰς ἢ πρὸς
 „ τὸν Θεὸν φιλία καὶ εὐωσίς. ὅτι ἄλλοι μὴ εὐωσσονται μετὰ τὸν ἄμαμον Νυμφίον με-
 „ παρθεσίῳ καὶ καθαρότητι, ἔτεροι δὲ μετὰ πλεσίῳ ἐλεημοσιύῳ καὶ ἰλαρῇ μεταδό-
 „ σιν, ἄλλοι διδάσκοντες, καὶ ἔτεροι ὑπακούοντες, καὶ ἄλλοι ἀναχωρῶντες καὶ ἡσυχάζον-
 „ τες. Καὶ καρποφορῶσιν ἄλλοι εἰς ἑκατὸν, ἄλλοι εἰς ἐξήκοντα, καὶ ἔτεροι τριάκοντα,
 „ ὅτι ὁ Δεσπότης εἶναι φιλήνθρωπος καὶ μᾶς ἔδωκεν ἔξοπος πολλὰς καὶ σράταις τὰ
 „ ἡμπορῇ πᾶς εὐας τὰ εὐρητικῇ σωτηρίῳ τῆ. ἧ τὸ δὲ εἶπεν εἰς τὴν ἀδραβολῇ
 „ τῆ σῶρε, ὅτι ὅποιοι δὲ κάμῃ ἑκατὸν κολάζεται, ἀλλὰ καὶ ὅς τις καρποφο-
 „ ρήσῃ ἐξήκοντα σώνεται. Τίς δὲ εἶναι ἐκεῖνος ὅπως ἐκάρπισεν ἑκατὸν; ὅς τις
 „ ἔδωκεν ὅσα καὶ ἂν εἶχεν ἐλεημοσιύῳ εἰς τὰς πτωχὰς, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς ἔρημον
 „ καὶ ἔζησεν ἀκήτῳ καὶ ἐν παρθεσίῳ τὴν βίον τῆ. Οἱ δὲ γεωργήσας ἐξήκοντα, ὅς τις
 „ ἐπῆρε γυναῖκα νόμιμον καὶ ἔδωκεν ἐλεημοσιύῳ τὰ μιστὰ τῆ πράγματα, καὶ ἐπέ-
 „ ρασε τὴν ζωὴν ἀμαρτήτῃ. Τίς δὲ ὁ καρποφορήσας τριάκοντα; ὅς τις δώσει τὸ
 „ τρίτον μέρος ἐλεημοσιύῳ εἰς πτωχὰς, καὶ φυλάξῃ καὶ τὰς λοιπὰς ἐπιτολὰς τῆ
 „ Κυεῖν, καὶ μὴ πέσῃ εἰς ἀμαρτίῳ θανάσιμον.

Λέγεται δὲ ὅτι ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἔκαμε γάμους τῆ Υἱὸς τῆ, ἧ καὶ μὴ προφα-
 „ σίζονται οἱ Ἐβραῖοι πῶς ὡς ἀντιθέε δὲ τῆ ἐπέδθησαν. ὅτι ὁμῶς Πατὴρ ἐκεῖ-
 „ νος ὡς ἀγαθὸς ἐκάλεσεν ἅπαντας, αὐτοὶ δὲ ὡς πονηροὶ καὶ ἀπόκοποι, ἐπρο-
 „ φασίδθησαν ἀποφάσιστα, ἄλλος ἧ βόδῃ καὶ χαράφια, ἔτερος ἧ παραματείῳ
 „ καὶ γυναῖκα, καὶ ἄλλος ἄλλως, ὡς ἀγνωστοί. καὶ τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα οἱ ἀδικοὶ καὶ
 „ ἀγνώμονες ἐξύβρισαν τὰς δούλας τῆ Βασιλείῳ καὶ τὰς ἐφοῖδυσαν, ὅπως ἐκεῖνοι τὰς
 „ ἐπροσκαλέσαν εἰς ἐφορσιύῳ πτωχῇ καὶ ἀπόλαυσιν. Οὗτοιοὶ δὲλοὶ εἶναι πρῶ-
 „ τον μὴ οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι, οἱ ὑπηρετοὶ τῆ Βασιλείῳ Χριστῆ, καὶ Κύριος τῆ
 „ Πίσεως. Δὲτεροι δὲ οἱ ἐβδομήκοντα καὶ ἄλλοι σωμαργοὶ αὐτῆ καὶ ἧ δόχοι, καὶ
 „ ὅλοιοὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Διδάσκαλοι οἱ ὑπηρετοὶ τῆ Λόγον καὶ τῆ Πίσεως Κύριος.
 „ Οἱ δὲ προσκαλεισμένοι εἰς τὰς γάμους, ἦγεν εἰς Βασιλείῳ εβραῖοι οἱ Ἰουδαῖοι.
 „ τὰς ὁποῖας εἰ μόνον μίαν φορῇ ἡ θεία χάρις ἐκάλεσεν, ἀλλὰ καὶ πολλὰς, με-
 „ τὰ τὸν Νόμον, μετὰ τὰς Προφήτας, καὶ μάλιστα μετὰ τὸν Βαπτισμῇ τῆ Σωτῆρος καὶ Πρόδρο-
 „ μον ὅπως τὰς ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθῆ καὶ τὰς τὸν ἐδειχνεν, ἔτω λέγων-
 „ τας. „ Ἰδὲ ὁ ἀμνὸς τῆ Θεῶ καὶ ἀρνίον ἄμαμον, ὅπως ἐπῆρεν ἐπάνω τῆ ὅλα τῆ
 „ „ Κόσμου τὰ ἀμαρτήματα. Ταυροὶ δὲ καὶ σιτιστὰ εἶναι ἡ πλεοσία ἀπόλαυσις τῆς
 „ ἔσφης ἧ πνευματικῶν χαρισμάτων καὶ δωρεῶν, ἡ προτιμυσις τῆ προσκαίρων καὶ
 „ φαρτῆ παραμάτων, καὶ ἡ λογικὴ καὶ ὑψηλότερα ἔσφη τῆ θεῶν δογμάτων καὶ
 „ νοημάτων. Σιτιστὰ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Μόχος ὁ σιτιστὸς, ἦγεν Χριστὸς ὁ γλυκύτα-
 „ τος, ὁ ὁποῖος εἶναι μάλιστα ἡ ἀληθινή τῆ πνευματικῆς ζωῆς καὶ ἡδυατῆ ἀπό-
 „ λαυσις. Ἄριστον δὲ καὶ ἔαπίζαν ὀνομάζει τῇ πνευματικῇ φιλίῳ καὶ ἔσφῃ
 „ τῇ ἀδύπῳ, ἔτι δὲ καὶ τῆ παλαιῆς Διαθήκῃ καὶ τῆ νέας μυσηῖα, τῆ
 „ ὁποῖα

ὅποια ἐσήμανε καὶ ἐδήλωσε μὲ τὰς ταύρας καὶ σιτισὰ. ὅτι ἡ μὲν παλαιὰ ἐγίνετο μὲ θυσιὰς ταύρων καὶ ἄλλων ζώων, ἡ δὲ νέα τελεῖται μὲ σιτισὰ, ἦγεν μὲ ἄρ-
τες ὅπῃ διὰ τὸν σίτην γίνονται. Προσκαλεῖ μας λοιπὸν ὁ Θεὸς ὡς πανάγαθος,
να φάγωμεν τὰ ἀγαθὰ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας, να δὴ φρανθῶμεν τῷ πνεύματι.
Ἀλλὰ καὶ ὅταν τινὰς ἐρμυνώβει σαφῶς καὶ καθαρῶς τὰ θεῖα λόγια, σιτισὰ δίδει
φαγία εἰς τὰς ἀκρόντας, μάλιστα καὶ θελαστότερον τὰς τρέφει μὲ τὴν διδασκα-
λίαν, ἥτις ὠφελεῖ τὴν ψυχὴν πᾶσα μὲ φθειρόμενα βρώματα, ὅπῃ εἰς ὀλίγην
ᾠραν ἢ νοσιμάδα τὰς καὶ ἡ ὠφέλεια ἀφανίζεται. Ἀγρός καὶ χαράφιον λέγεται τὸ
σαρκικὸν καὶ ἐμπαθὲς καὶ φιλήδονον φρόνημα καὶ ὅλα τὰ αἰσθητὰ καὶ ἐγκόσμια. ἔμ-
πορεία δὲ καὶ πραγματεία ἢ ἀγάπη τῶν πραγμάτων, ἢ φιλαργυρία καὶ φιλοδοξία,
τὰ ὅποια οἱ Ἑβραῖοι ποθήσαντες, ἐκαταφρόνησαν τὰς βασιλικὰς γάμους οἱ ἀφρο-
νέσονται καὶ ἐφόνδωσαν ἐκείνας ὅπῃ τὰς ἐπροσκαλέσων εἰς τοιαύτῳ δόλοισιν.
ἔχ᾽ ἔπειτα καὶ ὁ Θεὸς τὰς ἀργίτην, καὶ κακὰς κακῶς ἐξολόθρευσε καὶ παρέδωκεν
εἰς ἀπώλειαν.

Διατὶ προσκαλεῖται ὁ Κύριος πρὸς ἐφροσύνην αἰώνιον, δὲ εἶναι καμία ἐρό-
φασιν ἐλλογος πρὸς παραίτησιν. ἐπειδὴ ὅς τις ἀγαπᾷ Πατέρα ἢ Μητέρα ἢ ἄλ-
λος συγγενεῖς θελαστότερον διὰ τὸν Θεὸν δὲ εἶναι δὲ δὸς τῶν ἀξίος. Διατὶ λοι-
πὸν οἱ Ἑβραῖοι ἐμόνον δὲ ἠθέλησαν να ὑπάγην εἰς τὰ ἀγαθὰ ὅπῃ τὰς ἐπά-
λεσκον, ἀλλὰ καὶ τὰς δέλεος τὰ ἀπέκτειναν, ἔχ᾽ ἔπειτα ἐσειλε τὰ φροσάτα καὶ τὰς ἐφό-
νδωσε καὶ τὸ κάσρον τὰς ἑαυσε. Ταῦτα λέγων ὁ Κύριος, ἐπροφήτευσον ἐκεῖνα
ὅπῃ ἐμελλε να γῆν διὰ τὸν Οὐεάσιανόν, καὶ Τίτον ὕστερα μὲ τὴν Ἀνάληψιν
αὐτὲ χρόνος τεσπράκοντα, ὅτι ὁ Θεὸς ἰξόβρει πόσον τὰ μέλλοντα, ὡσπερ ἐκεῖνα
ὅπῃ ἐγιναν. Σφραγίσματα δὲ τὰ Θεὸς καὶ φροσάτα λέγονται ἢ ἐραῖος σρατία καὶ οὐ
Ἄγγελοι ὅπῃ κολάζουσι, καὶ αὐτοὶ οἱ Ρωμαῖοι τὰς ὅποιας ἐσειλεν ὁ Θεὸς καὶ
τῶν Ἰουδαίων ὡς ράβδον καὶ μάστιγα, καὶ αὐτὰς μὲ ἐθανάτωσαν, τὰ δὲ Ἱεροσό-
λυμα ἐκατάκασαν, ἐπειδὴ παράργισαν τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα οἱ ἄρχησοι, καὶ πα-
ρέδωκαν τὸν Υἱόν τιν εἰς θάνατον. Δὲ ἐγινε δὲ παρόδους ὅπῃ ἐφόνδωσαν τὸν Χρι-
στὸν αὐτὴ ἢ δικαία ἐκδικησις, ἦγεν ἢ αἰχμαλωσία τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ τῶν Ἰου-
δαίων πανωλεθρία καὶ ἀπώλεια, ἀλλὰ ὕστερα χρόνος τεσπράκοντα, ἔχ᾽ να δέξῃ
τὴν πολλώτερον μακροθυμίαν ὁ Θεὸς καὶ τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὰς ἐπρόσμῃε πόσας
χρόνος μήπως καὶ ἔλθεν εἰς μεταμέλειαν. Ἐπειτα ὅταν ἀπέκτειναν τὸν Πρω-
τομάρτυρα Στέφανον καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννη Ἰάκωβον, καὶ τὰς λοιπὰς Ἀποστόλους
ἐξύβεισαν καὶ ἐδίωξαν, τότε τὰς ἔδωσε τὴν ἐρέπικσαν παιδύσιν. καὶ ἦσαν εἰς
ταῦτα ὅλα μάρτυρες τῶν ἰστοριῶν ἐκεῖνοι ὅπῃ τὰ ἦκεσαν διὰ τὸν Χριστὸν προ-
πύτερα, ὅτι ἀκόμη ἦτον ζωντανὸς ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν Χρι-
στῶ γνάμμοι. Αὐτὰ ὅλα ἐπληρώθησαν καθὼς ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος ἐπροφή-
τευσον. Ὡς μεγάλητε ἢ κηδεμονία καὶ ἀφαιτος. ὅτι ὅλα ταῦτα ἔκαμε καὶ ἔτος
ἐμακροθύμησκον ἐκδεχόμενος τὴν τῶν ἀγνωμόνων καὶ ἀχαρίστων Ἰουδαίων διόρθω-
σιν. Ἀμπελῶνα ἐφύτρεσε καὶ καιρὸν πρὸς ἐργασίαν τὰς ἔδωσε. τὰς ἀνθρώπους τὰ
ἔσειλε τὸν καιρὸν τῆς ἐσοδίας, καὶ ἐφόνδωσαν. ἔπειτα καὶ τὸν Υἱὸν αὐτὲ ἐπεμ-
ψε καὶ αὐτοὶ τὸν ἐθανάτωσαν, καὶ πάλιν δὲ τὰς ἐμίσησκον ἀλλὰ μάλιστα καὶ εἰς
χαρμὶς καὶ γάμους τὰς ἐπροσκαλέσκον ὕστερα μὲ τὴν Ἀνάστασιν αὐτὲ καὶ Ἀνάληψιν,
καὶ αὐτοὶ δὲ ἠθέλησαν να ὑπάγην, ἀλλὰ καὶ τὰς ὕστερον δέλεος ὅπῃ ἐσει-
λε να τὰς προσκαλέσῃ ἐφόνδωσαν. Ὅθεν βλέπων τὰς τὰς εἰχασιν ἀδύνατον
ἀντι-

αἰνῶν ὁσον δικαίως ὡς ἀδίκως αὐτὸς ἐγκατέλιπε, καὶ κακῶς κακῶς ἀπάλεσον, ὡς περ αὐτὸν ἀκόντες καὶ ἀγνοῦντες κατ' αὐτῶν ἐπροφήτευσαν. Ἀπὸ τῆτο μωδωλοῦ, ὅτι ἐὰν εἶναι καὶ χρεαζόμενα τὰ σωματικά ὅπως μᾶς κρατῶσι καὶ ἐμποδίσωσι, ὅτι πρέπει ὅλα νὰ τὰ καταφρονήσωμεν, καὶ τὰ πνευματικά νὰ προτιμήσωμεν ὡς ἀφθάρτα καὶ αἰώνια καὶ ἀβυσσῶς νὰ ὑποδεχώμεθα τὰς ἀπολαυτικὰς ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ πεταγμένους εἰς πνευματικὴν μας ἐπιτηδεύωμεν, καὶ φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν. τὰς ὁποίας νὰ ὑπακείωμεν καὶ νὰ τὰς ὑποτασώμεθα, καὶ ὅχι νὰ τὰς διώκωμεν, νὰ μὴ ποροργίζωμεν τὸν Θεόν, καὶ ὡδωλοῦμεν εἰς τὴν ἀπόλειαν. Τότε λέγει τοῖς δούλοισιν αὐτῶν, ὁ μὲν γάμος εἶναι ἔπιμος, οἱ δὲ καλεσμένοι δὸν ἦσαν ἄξιοι. πορρέετε ἐν εἰς τὰς διεξόδους τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅσους αὐτὸν εὗρητε καλέσατε εἰς τὰς γάμους, ὅτι δὸν εὐνοχωρεῖται ἡ Ἐκκλησία τῷ Θεῷ, ἀλλὰ πάσης λογῆς ἀνθρώπων, Ἐλλήνας Σκίθων καὶ Βάρβαρον ὑποδέχεται. Καὶ ἐξεληθόντες οἱ δούλοι ἦσαν οἱ θεῖοι

„ Ἀπόστολοι, ὅπως εἶναι πεταγμένοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἐθνῶν Ἄγγελοι

„ ἐσωσάσαν ὅσους ψύρασι. καὶ ἔρχονται ποτηροὶ τε καὶ ἀγαθοὶ ἕως τὴν σήμερον, καὶ

„ τῆς θεῖων δωρεῶν ἀπολαύσωσιν. Ἀλλὰ ἔχοντες νὰ μὴ ἔχοντες οἱ Ἐλλήνες, ὅπως πεισάσαν εἰς τὸν Χριστόν, μόνον εἰς τὴν Πίσιν τὸ φάρμακόν τας, καὶ ἀμελήσαν τὰ ἔργα νὰ ἔχοντες ἀμέριμνα, τὰς ἀναφέρει ὁ Δεσπότης καὶ ὡδωλοῦ Κείσεως, καὶ λέγει πῶς κἀμεν χρεῖα νὰ εἶναι σολισμῶν καὶ μὲ ἔργα θεάρετα καὶ ἄξια Πίσεως. „

„ εἰσέλθων δὲ ὁ Βασιλεὺς θεάσασθαι τὰς ἀνακειμένους, εἶδεν ἐκεῖ ἀνθρώπον, ὅπως

„ δὸν ἐφόρει σῶμα γάμους, καὶ λέγει τῷ. πῶς ἦλθες ἐδῶ φίλε μὴ ἔχοντας γά-

„ μους σῶμα; ὁ δὲ ἔμεινον ἀλαλος. τότε εἶπε τῷ ὑπηρετῶν ὁ Βασιλεὺς. δέσετε

„ τὰς χεῖρας καὶ πόδας τας, καὶ ἐπάρετε καὶ βάλετέ τας εἰς τὸ σκότος τὸ ἑξώτερον.

„ ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὁ βρυγμὸς τῆς ὀδόντων. Ἡ θεία χάρις προσκα-

„ λεῖται καθ' ἑαυτὴν καὶ καθαρῶς τὸν, ἀμὴν πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ φυλάξῃ καθαρὰ τὰ

„ ἱμάτια ὅπως ἐνεδύθη εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, ὅτι τῆτο σῖκει εἰς τὴν γνώμην

„ τας καὶ προαίρεσιν νὰ βάλῃ εἰς αὐτὸ σπιδὼν καὶ πολλὴν ἐπιμέλειαν. ὅτι ἀδύνα-

„ τον εἶναι νὰ εἰσέλθῃ τινὰς εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν, ἔχοντας τὴν ψυ-

„ χὴν ἀκάθαρτον. Διὰ τῆτο καὶ ἐφειμώθη ἦσαν ἐσιώπησε, μὴ ἔχοντας τινὰ ἀπο-

„ λογίαν νὰ εἰπῇ εἰς ἀφορᾶσιν, ὅθεν καὶ πρὸς τὰς ἀφορήτους καὶ ἀνοπίστους ὁδωλὰς

„ ἐκεῖνας καὶ ἀκαρτερῆτες βασιλεὺς, ὅπως ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῆς ὀδόντων

„ καταδικάζεται. Ἡ κόλασις δὸν ἔγινε ἔχοντες τὸν ἀνθρώπον ἀλλὰ ἔχοντες τὰς Δαίμονας.

„ Ἡ δὲ Βασιλεία καὶ ἡ ἀπόλαυσις τῆς ἀφθάρτων ἀγαθῶν, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς Κόσ-

„ μους, ἠτοιμάθη ἔχοντες τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἡμεῖς οἱ τάλαντες γινόμεθα ἔχοντες τὰ κακά μας

„ ἔργα ὑποδικοί τῆς κόλασεως. Πρὸ τῆς ἀπολαύσεως δὲ τῆς φιλίας, κείναι ὁ Κρι-

„ τὴς ὡς δίκαιος, ἵνα ὁ μὲν ἄξιος δώχῃ καὶ φιληθῇ καὶ φραυδόμενος, ὁ δὲ ἀνά-

„ ξιος δώχῃ καὶ μείνη δικαίως ὑστερημένος τῆς πανηγύρεως. ὅτι ἀπὸ τὰ ἔργα τὰ

„ καθαρὰ γίνεται ἡ καθάρτη, καὶ ἡ δικαίωσις. Ἄς ἀκασωμεν ὅσοι ἀπολαύσωμεν

„ τὰ θεῖα μυστήρια, καὶ ἐπολησώμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς βασιλικὰς γάμους

„ ἐνδεδυμένοι εἰς τὴν ψυχὴν μὲ ῥυαθῆ καὶ μεμολυσμένα ἱμάτια. Ἄς συλλογι-

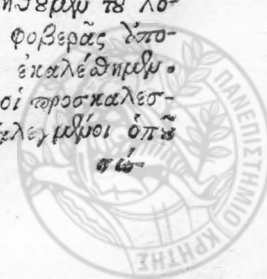
„ θῶμεν τί μέλλει νὰ πάθῃ, ὅστις ἔχει ἔργα ἀκάθαρτα. ἄς φοβηθῶμεν τὸ λό-

„ γος τὴν δώραμιν. ἄς φεῖξωμεν τὴν ἀπειλὴν τῆς φεικῆς αὐτῆς καὶ φοβεράς ἀπο-

„ φάσεως. Μὴ ἔχοντες τὸ φάρμακόν μας μόνον εἰς τὴν Πίσιν, πῶς ἐκαλέσθημεν.

„ Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί. ἦσαν πολλοὶ εἶναι οἱ προσκαλε-

„ σθέντες ἔχοντες τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν, ἀμὴν ὀλίγοι εἶναι οἱ δελεσμένοι ὅπως

σάνονται. Κλητοὶ καὶ χάριν ἐρίτημον, λοιπὸν ἄς ἤραμεν καλοὶ καὶ κατὰ προαίρεσιν. μὴ φανερωθῆτε τῆς κλήσεως καὶ Ἐκκλησίας ἀνάξιοι. μὴ πολυήσωνται νὰ πλησιάζωμεν εἰς τὴν δεσποτικὴν φάπτεζαν, φορῶντες ἀκάθαρτα καὶ μεμολυσμένα ἱμάτια. μὴ δὲρθεῖτε εἰς τὰς γάμους, μὴ ἔχοντες γάμος ἔνδυμα, ἄλλ' νὰ μὴ εἰπῆτε πρὸς τὰς ὑπερέτας ὁ Βασιλεὺς καὶ ἄλλ' λόγους, δέσσετε τὰς χεῖρας καὶ πόδας τες, καὶ βάλετέ τες εἰς τὸ σκότος τὸ ἑξώτερον, ἄς ὀλαβηθῆμεν τὴν κλήσιν, ἢ γὰρ τὴν προσκάλεισιν ἐκεῖνα τὰ παναγάθα Δεσπότη καὶ Βασιλέως μας, ὅπως μᾶς ἔχει ἠτοιμασμένον εἰς τὴν ἐρωσίον αὐτῆ Βασιλείῃ, φιλιῶν θαυμασίον, καὶ μὴ ὑπάγωμεν μὲ ῥέχα ἀκάθαρτα, ἀλλὰ ἄς πασροῦθῆμεν ὀπιμελέστατα, νὰ ἐμφανισθῶμεν πρὸ φωτοδότη Θεῷ καθάροι καὶ ἀμόλῳτοι. Μὴν ὀπιμελέμεθα ἄγνωστα τὰ ἔξωθεν τῆς σαρκὸς ἱμάτια, καὶ ἡ ψυχὴ μας νὰ εἶναι ῥεσπομένη καὶ ἄχρηστος ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας τὸν βόρβορον.

Ἀκούσατε ἀνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροντες. Δὲν κάμνει χρεία ὁ σολισμὸς τῶν σωμάτων ἔξωθεν, ἀλλὰ μάλις καὶ ζημίαν σᾶς δίδει μεγάλῃ καὶ πολλῇ ἔξοδον. ἀλλὰ τὴν ψυχὴν ἄς σπασθῆται πᾶς οὐκ νὰ καλλωπίσῃ μὲ ἔργα θεέριστα. Τί τὸ ὄφελος, νὰ φορῆτε ἀπέξω μεταξωτὰ καὶ πολύτιμα, νὰ βασᾶτε μόχθος καὶ ἔλαιον νὰ μυρίζετε, καὶ ὑπὸ μέσα νὰ βρωμάτε ὑπὸ ταῖς ἀμαρτίαις ἀνόητοι; Ὡς ἄγνωστία μεγάλη καὶ ἀταξία ἀνείκαστος. νὰ ἔξοδίζετε χιλιάδες ἄσπρα, ἄλλ' ἰσολισμὸν τῆς βρωμερᾶς σαρκὸς ὅπως σαπίζει μεδαύριον, καὶ τὴν βίωσιν οἱ σκώληκες, καὶ τὴν τρέφετε μὲ φαγητὰ ἀκριβὰ καὶ πολύτιμα ἄλλ' νὰ παχυῶν νὰ χορτάσῃν εἰς τὴν τάφον οἱ σκώληκες, καὶ ἡ ψυχὴ σας μὴ γυμνὴ πεινασμένη καὶ ἄπορος ὅπως εἶναι ἀθάνατος, καὶ δὲν ὀποθαίνει πώποτε. Ἐκεῖνῳ πρέπει νὰ σορίζετε μὲ καλά ἔργα, καὶ ὀπιμελῶς νὰ τὴν ὠραίζετε. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν ἡδοναῖς καὶ ὑπόλαυσις ἐδῶ πρόσκαιρα, καὶ νὰ εὐρωμεν ἐκεῖ ἀγαθὰ αἰώνια. νὰ λεγάμεθα δέλοι Χριστὸ καὶ νὰ ἀμαρτανώμεν. ἄς ἀπαρηθῶμεν ἐν τὰ σωματικὰ θελήματα, νὰ ὑπακούσωμεν τῆ Κυρίας μας. ἄς ὑπορρίψωμεν τὰ ῥυαῖα τῆς αἰχμῆς ἱμάτια, ἢ γὰρ τὴν πορείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ὀπιθυμίαν κακῶν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἢ τις νομίζεται εἰδωλολαβεία, καὶ ἄς πλεονεκθῶμεν νὰ θησαυρίσωμεν εἰς τὸν Οὐρανόν, νὰ μείνωμεν αἰεὶ καὶ πάντοτε πλέσιοι, ἐνδεδυμένοι σοφῶν λαμπρῶν καὶ ὑπέρφωτων, νὰ συνδραυνώμεθα μὲ τὰς Ἀγίας εἰς τὸν Παράδεισον δοξάζοντες σὺν τοῖς Ἀγγέλοις Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα πανάγιον τὴν μίαν Θεότητα. Ἡ, πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυνῆσις, πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον. ΑΜΗΝ.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ιβ'. Κυριακῶν ἔχει γραμμῶν τὸν Λόγον, ὅπως λέγει καὶ σήμερον τὴν ιε'. ἢ γὰρ τὸν Νομικὸν ὅπως ἠρώτησε τὸν Κύριον, ἄλλ' τὸτο δὲν χάφωμεν πόρα τὰ ἴδια. ἢ ἀναγνώσκετε ἐκεῖνῳ τὴν Κυριακῶν καὶ σήμερον, ἢ τὴν ὀγδόῃν τῆς Λεκά.

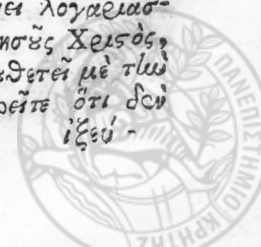
ΤΗ ΙΣ΄ ΚΤΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

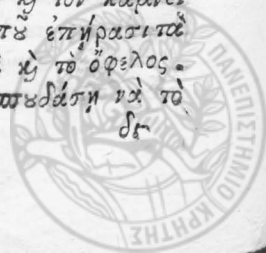
ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Συνήθειαν ἔχουσιν οἱ γεωργοί, ὅτε φυλάττων τῆν Ἀρχόντων τὰ χωράφια καὶ θεμβόλια, καὶ σιμώντες ὅσα ἀνηύρωσιν ὠραία καὶ δωδέσατα, καὶ τὰ κανισκόθεν τῆν κρείωντες, καὶ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἄλλας φίλους τὰς δίδουσιν. οἱ τινες θεμιχαρῶς τὰ κείνα ἐκείνα ὑποδεχόμενοι, διαχαιρῶσι τὰς γεωργὰς καὶ φιλοῦσιν, ὅτε δὲ λαμβάνων ἀπ' ἐκείνων τὰ ἀνθη ἄλλω ὠφέλειαν, εἰμὴ μόνον εἰς ὀλίγην ὥραν χαροποιῶσι τὴν ὄρασιν, καὶ δωδέξων τὴν ὄσφρησιν. Ἡμεῖς δὲ οἱ πνευματικοὶ γεωργοὶ καὶ διδάσκαλοι, ὅτε ἐπιστάθην τὸν αἰθαλῆν λειμῶνα τῆ ἀγίας Εὐαγγελίας, καὶ φυλάττων τὸν θεμβόλι ὠραῖον καὶ πανδρόσιον, δὲ κανισκόθεν μόνον μίαν φοράν τὸν χρόνον εἰς τὰς ἡγαπημένους ἀδελφούς καὶ φίλους μας ἀνθη καλοκαιρῶν καὶ ὀμβράντων, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν σιμώνων μὴ λόγους πνευματικὰς ἀπὸ τὸν αἰθαλῆ τῆς ἀγίας Γραφῆς Παράδεισον, καὶ σὰς διδάσκων μὴ πολὺν πόσον καὶ ὀπμιελίαν, ὀφραίνοντες τὰς ψυχὰς σας μὴ ἄφρονες νεθεσίας καὶ ὑποδείγματα, μὴ τὰ ὅποια ὠφελεῖτε καὶ μετανοῶντες τὴν ἀμαρτίαν εὐρίσκετε σωτηρίαν αἰώνιον. Περιχαρῶς λοιπὸν Ἀδελφοὶ τὴν διδαχὴν ὑποδέχεσθε, καὶ μὴ τὴν εὐωδίαν τῆ πνεύματος τὴν δυσωδίαν τῆς ἀμαρτίας διώκετε, καὶ καθαρῶντες, γῆντε καὶ Θεῶ καὶ κατοικητέα θείας χάριτος. Ἀκούσατε ἐν καὶ τὴν σημεῖων ὀφραβόλι τῆ Δεσπότης μας, καὶ λάβετε εἰς τὴν ψυχὴν πολλὴν ὠφέλειαν, καὶ ὀξόχως οἱ ἀμελεῖς καὶ ῥάθυμοι, ὅτε δὲ ὀπμιελῶνται, καὶ μεταδώσων τῶ ἀδελφῶ καὶ πλησίοντες ἀπὸ τὸ χάρισμα ὅτε ἔχει πᾶς εὐας καὶ τὴν τέχνην καὶ ἐπιστήμην. Προσέχετε λοιπὸν μὴ πολλὴν ἀκρίβειαν.

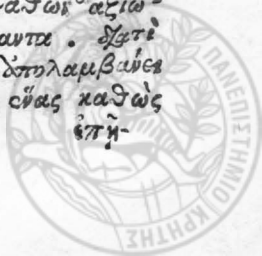
„ Εἶπον ὁ Κύριος τὴν ὀφραβόλι ταύτην. ἀνθρώπος τις ὀπμιελῶν, ἐκά-
 „ λεσε τὰς ἰδίους δέλους καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶ. καὶ ὅ μὴ
 „ ἔδωκε πρῶτε τάλαντα, ὅ δὲ δύο, ὅ δὲ εἷ. ἐκάσῳ καὶ τὴν ἰδίαν δυνά-
 „ μιν. καὶ ἀπεδήμησων εὐθέως, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἦγεν μισεύωντας κάποιος ἀν-
 „ θρώπος, ἔκραξε τὰς δέλους καὶ τὰς ἔδωκε τὰ ὑπάρχοντά τῶ. καὶ ἄλλῳ μὴ
 „ ἔδωκε πρῶτε τάλαντα, ἀλλῳ δύο, καὶ ἄλλῳ εἷα. καθ' ἑνὸς καὶ τὴν δυνάμιν
 „ ὅτε εἶχε καὶ σιμών. καὶ παρόδους ἀνεχώρησων. „ Ἐκεῖνος λοιπὸν ἐπὶ ἐπῆ-
 „ ρε τὰ πρῶτε τάλαντα, ὀπμιελῆθη καὶ τὰ ἐδιπλασίασων. ὀμοίως καὶ ἐκεῖνος
 „ ὅτε ἐπῆρε τὰ δύο ἐκέρησων εἰς αὐτὰ ἄλλα δύο. Οἱ δὲ ἕτερος, ὅτε ἐπῆ-
 „ ρε τὸ εἷα, ἔσκαλε τὴν γῆν καὶ ἔκρυψε τὸ ἀργύριον τῆ κρείωντες. Καὶ μὴ
 „ πολὺν καιρὸν ἔρχεται ὁ κύριος τῆ δέλων ἐκείνων, καὶ κάμνει λογαριασ-
 „ μὸν μὴ τῶ λόγους. Θέλωντας ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός,
 „ καὶ μᾶς φανέρωσὴ τῆς δούτερας τῆ Παρυσίας τὸ ἐξάφρον, μᾶς νεθετέ μὴ τὴν
 „ ὀφραβόλι ταύτην σοφώτατα, καὶ λεγώντας πρότερον, Γρηγορεῖτε ὅτι δὲν
 „ ἰεῦ -

ἴξτε τὴν τὴν ἡμέραν, ἢ δὲ τὴν ὥραν ὅπῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται, ἐπρόδοσε καὶ αὐτὰ, ἔγωγε λέγωντας. ὅτι καθὼς εἶπας ἀνθρώπος μετόλωτας ἀπὸ τὴν πόποντα, ἔγωγε καὶ ὁ Κύριος μετόλωτας ἀπὸ τὴν Κόσμον τῶν σαματικῶν, καὶ πηγαίνοντας εἰς τὰς Οὐρανούς, ἐπροσκάλεσε τὰς δέλους καὶ τὰς ἐκδοξάσας τὰ ἐραῖα καὶ θεῖα μυστήρια. οἱ ὅποιοι δέλοιο εἶναι οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι καὶ ὄλοιοι οἱ ἐκδοχοι, οἱ μυσταγωγοὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἦγον οἱ Ἀρχιερεῖς, Γερεῖς καὶ ἑξέκοιοι, οἱ τινες ὅπισθόθησαν τὴν ἐξέκοιαν τῶ λόγου καὶ ἔλαβον πνευματικὰ χαρίσματα, ἄλλοι μεγαλύτερα καὶ ἄλλοι μικρότερα, ὅτι τὰ χαρίσματα χωρίζονται, καὶ διαφέρει εἷα ἀπὸ τὸ ἔπερον. Πλὴν αὐτὸς ὁ Θεὸς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐνεργεῖ εἰς ὅλους καὶ δυναμώνεται. καὶ ἄλλω μὴ δίδεται λόγος σοφίας καὶ τὴν Γραφίῳ, καὶ ἄλλω γνώσεως καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, ἐτέρω δὲ πίσις ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι, ἄλλω χαρίσματα ἰαμάτων, καὶ ἄλλω ἐνεργήματα δυνάμεων, καὶ ἄλλοις ἄλλα χαρίσματα. τὰ ὅποια ὅλα ἐνεργεῖ τὸ εἷα καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, καὶ τὰ διαμερίζει εἰς καθόνα ὡς βέλεται. καὶ πάλιν εἰς ἄλλω ὅπισθόθη λέγει ταῦτα ὁ Θεὸς Ἀπόστολος. „ Ἐσεῖς εἶσε
 „ σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἀπὸ μέρος, καὶ πρῶτον μὴ ἔβαλον ὁ Θεὸς εἰς τὴν
 „ Ἐκκλησίαν Ἀποστόλων, δόξτερον Προφήτας, ἔτιον Διδασκάλους, ἔπειτα Δυ-
 „ νάμεις, εἶσε χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, καὶ γλωσσῶν.
 „ Λοιπὸν δὲ εἶναι ὅλοι Ἀπόστολοι, ἢ δυνάμεις, ἢ ἔχον ὅλοι ἰαμάτων χα-
 „ ρίσματα, ἢ νὰ σωτυχαίνεν μὲ γλώσσας νὰ ἐρμηνεύσωσιν, ἀλλὰ πᾶς εἷας
 „ καὶ τὴν δυνάμιντα, λαμβάνει τὸ χάρισμα, ἦγον καὶ τὸ μέτρον τῆς πίστεως
 „ καὶ τῆς καθάρσεως. ἕατι καὶ τὴν προκοπὴν ὅπῃ κάμνει πᾶς εἷας εἰς τὸ
 „ Εὐαγγέλιον, λαμβάνει ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν δαρεῖαν καὶ τὸ χάρισμα. Ἐὰν δώσω-
 „ μη μικρὸν, ὀλίγω χάριν λαμβανόμεν, εἶσε καὶ δώσωμεν μεγάλω ἀπεδῶ,
 „ μεγάλω καὶ τὴν χάριν λαμβανόμεν. καθὼς ἐκεῖνος ὅπῃ ἐπῆρε τὰ πέντε τάλαντα ὅπῃ δὲν ἀκινδύσεν, ἔπε ποσῶς παρημέλησεν, ἀλλὰ παρούδως ὡς δι-
 „ γνώμων δέλος καὶ οἰκονόμος ὅπιμιλέστατος, ἐπαδάσε νὰ διπλασιάσῃ τὸ χά-
 „ ρισμα. ἕατι ὅποιοις ἔχει λόγον, ἢ πλεόν, ἢ ἄλλω τέχνω καὶ δυνάμιν, καὶ
 „ δὲν κοπιέει μόνον τῶ λόγουτα, ἀλλὰ ἀπεδάσει νὰ ὠφελήσῃ καὶ τὸν πλησίοντα,
 „ ὁ ποιῆτος διπλασιάζει τὸ χάρισμα, ὅπῃ ἔλαβον ἀπὸ τὸν Θεὸν ὡς διχάριτος.
 „ ὁ δὲ ἀχάριτος καὶ ἀχρηστος ὅπῃ ἔχασε τὸ τάλαντον, εἶναι ὅποιοις φροντίζει μόνον
 „ νὰ ὠφελήσῃ τῶ λόγουτα, καὶ ἕα τὴν σωτηρίαν τῶ ἄλλων δὲ τὸν μέλει τίποτε.
 „ ἕα τὸ κατακρίνεται ὁ πιετος, καὶ δικαίως καταδικάζεται, ἕατι ἐκρυψε τὴν χά-
 „ ριν, ὅπῃ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν Κύριον. Ὁμοίως καὶ ὅταν εἶναι τινὰς ὀφύης καὶ ὅπιπ-
 „ δεῖος ἀνθρώπος, καὶ πολυξέρος, καὶ δὲν δίδεται εἰς ψυχικὰ πράγματα, ἀλλὰ
 „ εἰς προσκαίρας φροντίδας καὶ δολιότητας, καὶ αὐτὸς κατακρίνεται μετ' ἐκεῖνον ὅπῃ
 „ ἐκρυψε τὸ τάλαντον, ἕατι δὲν ἐχρησάθη εἰς θεῖα καὶ ὠφίλιμα πράγματα τὴν
 „ ὀφύϊαν καὶ προκοπῶντα, ἀλλὰ εἰς ἀνωφιλῆ καὶ γήϊνα. Μετὰ δὲ χρόνον πολυῶ,
 „ ἔρχεται ὁ κύριος ὅπῃ ἔδωκε τὸ ἀργύριον, ἢ τὰ λόγικῶντα, (ὅτι ἀργύριον πεπυ-
 „ ρωμῶν εἶναι τῶ Θεὸς τὰ λόγια) ἢ καὶ ἀπλῶς κάθε χάρισμα, ἦμπορεῖς νὰ εἶ-
 „ πῆς πᾶς εἶναι ἀργύριον, ἐπεὶδὴ λαμπρῶς ἐκεῖνον ὅπῃ ἔχει καὶ τὸν κάμνει
 „ ἐκδοξον. καὶ συναίρει λόγον ὁ Δεσπότης, ἐξετάζοντας ἐκεῖνος ὅπῃ ἐπῆρασε τὰ
 „ τάλαντα, καὶ τὰς γυροῖενα τῶ δώσωσεν ἢ μόνον τὸ κεφάλι, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄφελος.
 „ Διὰ τῶ καὶ πᾶς εἷας ὅπῃ ἔλαβε χάρισμα, εἶναι χρεώσης νὰ ἀπεδάσῃ νὰ τὸ
 „ δτ

διπλασιάσῃ τὸ γλιγορώτερον, ἦγεν γὰρ ἀφελήσῃ καὶ τὸν πλησίοντες. ὅτι ὁποῖος διδάσκει τὸν ἀδελφόν τε, ἢ κάμνειτε ἄλλω δέεργεσίῳ, ἄς ἡξόρη πῶς περιεσσότερον ἀφελᾷ τῆ λόγῳ τε, ἐπειδὴ διπλασιάζει τὸ κέρδος τε, λαμβανώντας ἀπὸ τὸν Δεσπότην πλεσίῳ τῷ αὐταπόδοσιν. „ Καὶ προσελθὼν ἐκεῖνος ὅπῃ ἐπῆρε τὰ πρῶτε τάλαντα, ἦφεν ἄλλα πρῶτε λέγωντας. Κύριε πρῶτε τάλαντα μὲ ἔδωσες, καὶ ἐκέρδησα εἰς αὐτὰ ἄλλα πρῶτε. Λέγειτε ὁ κύριος. καλὲ δὲλε καὶ πισεῖ, εἰς ὀλίγα ἐφάνης πισός, εἰσεῖ πολλα γὰρ σὲ καταστήσω, εἰσελθε εἰς τῷ χαρῶν τῆ κυρίας σου. Προσελθὼν δὲ καὶ ἐκεῖνος ὅπῃ ἐπῆρε τὰ δὺα τάλαντα, εἶπε. Κύριε δὺα τάλαντα μὲ ἔδωσες, καὶ ἰδὲ ἄλλα δὺα εἰς αὐτὰ ἐκέρδησα. Λέγειτε ὁ κύριος. καλὲ δὲλε καὶ πισεῖ, εἰς τὰ ὀλίγα εἶσαι πισός, εἰσεῖ πολλα γὰρ σὲ καταστήσω. εἰσελθε εἰς τῷ χαρῶν τῆ κυρίας σου. Προσελθὼν δὲ καὶ ἐκεῖνος ὅπῃ ἐπῆρε τὸ εἷα τάλαντον, εἶπε ταῦτα. Κύριε ἐγνώριζα πῶς εἶσαι σκληρὸς ἄνθρωπος, θερίζοντας ἐκεῖ ὅπῃ δὲν ἔσπειρες, καὶ σιωπῶντας ἀπ' ἐκεῖ ὅπῃ δὲν ἐσκόρπισες, καὶ φοβηθεῖς ἐπῆγα καὶ ἔκρυφα εἰς τῷ γῆν τὸ ἀργυρίον σου, καὶ ἔπαρε τὸ φραγμά σου. Ἀποκριθεῖς δὲ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος. ποιηρὲ δὲλε καὶ ὀκνηρὲ, ἐπειδὴ ἡξόρες, πῶς θερίζω ἐκεῖ ὅπῃ δὲν ἔσπειρα, καὶ σιωπῶ ἀπ' ἐκεῖ, ὅπῃ δὲν ἐσκόρπισα, λοιπὸν ἔσπειρε γὰρ βάλλης τὸ ἀργυρίον μου εἰς τὰς φραπέζιται, γὰρ ἔλθω γὰρ τὸ πάρω με τῷ ἀφέλειω. Ἐπάριτετε λοιπὸν τὸ τάλαντον, καὶ δότετο ἐκεῖνε ὅπῃ ἔχει τὰ δέκα τάλαντα. ὅτι ὅς τις ἔχει, τῆ θέλεισει δῶσῃ καὶ ἄλλα γὰρ τῆ φραπέζιται, καὶ ὁποῖος δὲν ἔχει γὰρ τῆ πάρεν καὶ ἐκεῖνο ὅπῃ φαίνεται πῶς ἔχει. καὶ αὐτὸν τὸν ἀρχεῖον δέλον καὶ ἀναφίλουτον βάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἔξωτερον, ἐκεῖ ὅπῃ θέλει εἶσαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶ ὀδόντων. „ Ἐκεῖνοι μὲν ὅπῃ ἐσπέδαξαν ἐργάζοντες ἐκεῖνα ὅπῃ ἐπῆρασιν, ἐπαινεῖνται ἀπὸ τὸν Δεσπότην, ὡς δέλοι καλοὶ καὶ εὐχρησοὶ καὶ ὑποδοχῆς ὁμοίως ἀξίανται ἀμφοτέροι, ἀκούοντες καὶ οἱ δὺα τὸν αὐτὸν λόγον ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅσον ἐκεῖνος ὅπῃ ἐπῆρε τὰ δὺα, ὡσαύ καὶ ὁ ἄλλος ὅπῃ ἐπῆρε τὰ πρῶτε τάλαντα, ἦγεν τὸ Εὐ δὲλε ἀγαθὲ καὶ πισεῖ, ὅπῃ ὀλίγα ἦς πισός, ὅπῃ πολλῶν σὲ καταστήσω. εἰσελθε εἰς τῷ χαρῶν τῆ Κυρίας σου. Ἀγαθὸν νοεῖμῃ ἐδῶ ἀληθῶς ἐκεῖνον ὅπῃ ἔχει γνώμην καὶ ἡγάθεισιν ἀγαπητικῶν καὶ ἀφθονον, καὶ μεταδίδει πρὸς τὸν πλησίον τῷ καλωσιώμῳ τε. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰ ὀλίγα ἐφάνησαν πισοὶ οἱ ἀγαθοὶ δέλοι, κληρονομήσιν ἐκεῖ πολλα καὶ ἀεικίσα ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τῷ Βασιλείῳν τε. ὅτι ἀγκαλὰ καὶ ἐδῶ γὰρ ἀξιώνονται χαρίσματα, ὅμως ἐπῆτε δὲν εἶναι τίποτας συγκεινόμενα μετὰ μέλλοντα ἀγαθὰ ὅπῃ κληρονομήσιν εἰς τὸν Παράδεισον. Χαρὰ δὲ τῆ Κυρίας εἶναι ἡ παντοπιῆ ὑφροσιῆ καὶ αἰώνιος, ὅπῃ ἔχει ὁ Θεὸς ὑφροσιῆμος εἰς τὰ ἔργα τε, καὶ τὸν Προφήτην. Εὐφρανθήσεται Κύριος ὅπῃ τοῖς ἔργοις αὐτῆ. Τοιαύτην ἔν ὑφροσιῆ καὶ ἀγαλίαν ἀπολαμβάνει οἱ Ἄγιοι ὅπῃ τοῖς ἔργοις αὐτῶν ὑφροσιῆμος, καθὼς πάλιν καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ πικραίνονται εἰς τὰ ἔργα τε, καὶ μεταμελῶνται ἀνόνητα. Οἱ δὲ Ἄγιοι ἔχοντες τὸν πλῆτον τῆ Κυρίας χαίρουν εἰς αὐτὸν καὶ ἀγάλλονται, καὶ ἴσης τιμῆς καὶ ἀγαθῶν ἀξιώνονται ἐκεῖνος ὅπῃ ἐπῆρε τὰ δὺα ὡς καὶ ὁ ἄλλος τὰ πρῶτε τάλαντα. Ἐπειδὴ ὅπῃ τινὰς οἰκοδομήσῃ καλὰ τῷ μικρῶν χάριω ὅπῃ ἔλαβεν, ἀπολαμβάνει ἴσῳ τιμῶν μετ' ἐκεῖνον ὅπῃ τὰ πολλα ἐκαπώρδωσεν, ὅτι πᾶς εἷας καθὼς

ἐπὶ ἡρῶν ἐδίπλασταισεν τὸ χάρισμα. ἢ ὁμοίαν τιμῶν ἀπολαμβάνωσιν, ἐπειδὴ καὶ ὁποῖον σπασθῶν ἐδέξασιν. Ἡ ἄς εἰπέμεν καὶ μὴ ἄλλον ἔσπον· ἴσα μὲν ἐπαίνωνται, καὶ εἰς οὐα πόπον βιώνονται, ἀλλὴ πᾶς οὐας ἀπολαμβάνει τὴν ἀπάμειψιν καὶ τὸ κέρδος ὅπῃ ἐκαμῶν. Οἱ μὲν ἐν ἀγαθοῖ δέλοιο καὶ ἀγνώμονες τοιαύτης τιμῆς καὶ χαρᾶς ἠξιώθησαν, ὁ δὲ ποιηρὸς καὶ ὀκνηρὸς ἐπὶ ἡρῶν τὴν ἀρέπῃσων παίδωσιν καὶ τὴν ἀπολογία καὶ πομπείαν. Ἐπειδὴ τὸν Δεασότιω σκληρὸν ἐκάλωσες, δεῖ τὸτο μᾶλλον ἐκατακείδης ἀσύγγνωστα. ὅτι ἐπειδὴ ἠξῶρες πῶς ἦτον σκληρὸς ὁ Δεασότις σε, καὶ ἔπερνε τὰ ξῶνα παράγματα, ἔαρεπέ σε νὰ πλεονάσης καὶ σὺ εἶτι ἔλαβεις ἀγῶπτε ἀνδραπτε, καὶ νὰ κάμης μαθητάδες, νὰ λάβῃ ἀπ' ἐκεῖνος ὁ Δεασότις τὸ ὀφειλόμῃον. Τραπεζίτας τὸς Μαθητὰς ἀνόμασεν, ἐπειδὴ δοκιμάζεν τὸν λόγον καὶ ἀποδοκιμάζουσι/ἀρκεῖνοντες, ἀπὸ τὸς ὁποῖως ζητᾶ τὴν ἀφέλειαν, ἦγον τὴν τῆσ ἔργων ἐπίδειξιν. ὅτι λαμβάνοντας τὸν λόγον ὁ μαθητὴς ἀπὸ τὸν Διδάσκαλον, ὀφειλάται μὴ καὶ αὐτὸς, ἀποδίδει δὲ καὶ αὐτὸν τὸν λόγον ὀλόκληρον, ἔτι δὲ ἀποδίδει καὶ τὴν ἐργασίαν τῷ καλῷ ἄς ἀφέλειαν. ἀπὸ δὲ τὸν ποιηρὸν δέλον φρέφεται ὀπίσω τὸ χάρισμα, δεῖτι ὅς τις ἔλαβε χάρισμα δεῖ νὰ ὀφελῆσῃ ἄλλως, καὶ αὐτὸς δεῖ τὸ χρεωθεῖ εἰς τὴν τῆσ ἄλλων ἀφέλειαν, ἀλλὰ μόνον γυρῶει καὶ θεμιποιεῖται τῷ λόγῳ τε, χαίρει καὶ αὐτὸ ὅπῃ ἔλαβεν. ἐκεῖνος δὲ ὅπῃ σπασθᾶσαι νὰ πλεονάσῃ τὸ χάρισμα, πέρνει πάλιν ὕσενρα θεμιπότερῳ δαρεῶν ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅτι ὁποῖος ἔχει σπασθῶν δέλει θεμιπώθει εἰς αὐτὸν ἢ χάρει μάλιστα, καὶ ὅς τις δεῖ ἔχει σπασθῶν τῷ πέρνεισιν καὶ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο χάρισμα ὅπῃ φαίνεται πῶς ἔχει, δεῖτι τὸ ἐμαύρισε μὲ τὴν ὀκνηρίαν τε καὶ ἀμέλειαν.

Διὰ τὸτο καὶ ἡμεῖς ἀδελφοὶ μὴ ὀκνηρίωμεν, νὰ κοπιάζωμεν ἐγαζόμενοι καὶ πλεονάζοντες τὰ ἀγαθὰ ὅπῃ μᾶς ἐδόθησαν, πᾶς οὐας καὶ τὴν ἀξίαν καὶ θεμιπρίαν τε, μὴδὲ ἀποκρύφωμεν τὰ χάρισματὰ ὅπῃ ἐλάβωμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ Σωτηρά μας. μὴ ζητῶμεν μόνον τὴν ἐδωκῶν μας ἀφέλειαν καὶ ἀξίωρον, καὶ νὰ ἀμελήωμεν εἰς τὴν Σωτηρίαν τῆσ ἀδελφῶν καὶ βοήθειαν, δεῖ νὰ μὴ κατακείδῃμεν ἄς ὁ δέλος ἐκεῖνος ὅπῃ ἔφυρε τὸ τάλαντον τῷ κυρίῳ τε, καὶ μᾶς βάλωσιν εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξῶτερον νὰ ὀδυνώμῃδε πᾶποτε. ἄς ἀφήσωμεν τὴν ἀμέλειαν, καὶ ἄς σπασθῶμεν νὰ δολώσωμεν τῷ Δεασότι Κεῖσῃ ἀρόθυμα, ὅπῃ μᾶς ἔδωκε τὸν πλετον τῆς θείας τε χάρειος, καὶ ἄς πολυπλασιάσῃ πᾶς οὐας τὸ χάρισμα ὅπῃ ἔλαβεν. ὅς τις ἔχει πλετον, ἄς τὸν θεμιπράξῃ εἰς πποχῆς καὶ πούνας, νὰ τῷ τὸν φυλάξεν εἰς τὸν πόπον ἐκεῖνον τῆσ δικαίων ὅπῃ εἶναι ἀσφαλῆς καὶ δεῖ τῷ τὸν κλέπτωσιν· ὅς τις ἠξῶρει τέχνῳ, ἢ ὀπισήμῳ τινὰ ἄς τὴν δειχῆν τῷ πλοσίον τε ἀφθονα καὶ πλοσιοπάρωχα, καὶ ἀπλῶς εἰπῆν μὴ ἀμελήσῃ τινὰς εἰς τὸ θεμιπρόν χάρισμα ὅπῃ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Δεασότιω, ἀλλὰ ἄς σπασθᾶσαι ὅσον δυνάται νὰ ὀφελῆσῃ καὶ τὸν πλοσίον τε, καὶ μὴ ἀποκρύψῃ τὸ τάλαντον, δεῖ νὰ μὴ κατακείδῃ ἀπὸ τὸν Χεῖσὸν ἄς ἀχρηστος. Διὰ ταῦτῳ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος καὶ ἀχρηστος ἐραβήθηκα, βλέπωντας τὴν ἀθεμιπβολίω ταῦτῳ, καὶ ἐραβῆκα ὅσα ἐδωκῶνθηκα εἰς τὸτο τὸ Βίβλιον, καὶ εἰς τὰ ποροπότερα ὅπῃ ἐτύπωσα, δεῖ νὰ μὴ κατακείδῃ ἄς ὁ φηθεῖς ἀχρηστος δέλος καὶ ἀναξείδης. καὶ ἀθεμιπκαλέσατε τὸν Θεὸν, οἱ ἀκροαταὶ καὶ ἀναγνώσκοντες, νὰ μὴ συγχαρήσῃ ἄς ὑππλαγχκος, ὅπῃ διδάσκω τὸς ἄλλως καὶ ἐγὼ δεῖ κάμνω καθῶς ἀρέπει τῷ θεῷ θεμιπλήματα, ἀλλὰ ἀμελῶ καὶ ἀκνηδιῶ ἄς φιλόσοφος, εἰς πᾶς ἐσοχῆσεις τῷ Ἀγγελικῷ χήματος. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ ποροκείμῃον ἐπανελάωμεν, καὶ ἄς βιώσῃ πᾶς οὐας τῷ λόγῳ τε νὰ ὀφελῆσῃ τῷ ἀδελ-

ἀδελφός ὅσον δύνεται, καὶ μάστιγα μὲν τῷ ἐλεημοσυνίῳ ψυχῆς τε καὶ σώματος, ὅτι ἄλλο δὲν εἶναι ἄπὸ τῷ ὁποίῳ ἄπορτος τὸν Δεσπότην ἀποροδεκτοτερον, ἢ γενεὴ ἀφελήσῃ πᾶς εὐχὰς τὸν ἀδελφόν τε τὸ καὶ δυνάμιν, πρῶτον μὴ ψυχικὰ διδάσκων καὶ ὀδηγώντας τον πρὸς ζωὴν τῷ αἰώνιῳ, καὶ βοηθῶν αὐτῷ εἰς ταῖς χρεῖαις τῆς σώματος. αὐτὴ εἶναι ἡ θεαρεσώτερος ἀρᾶξίς καὶ χριστομίμητος, εἰς τῷ ὁποίῳ ὅλαις ἡ ἀρεταῖς καὶ ἐντολαῖς σφαιλείονται. καὶ ὁποῖος ταύτῃ φυλάξει, ὁλοντὸν Νόμον ἐπλήρωσε. Αὐτῷ ἐν ᾧ σκεδάσωμεν νὰ τελειώσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ μὴ δυνάμιν, ὅπως τῆς αἰωνίᾳ ζωῆς ἐπιτύχωμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκυνοῖσις πάντοτε, σῶ Πατρὶ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι. ΑΜΗΝ.

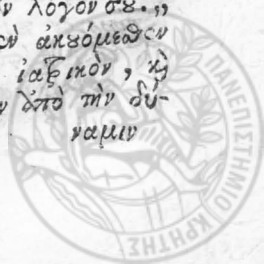

ΤΗ ΙΖ'. ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Μεγάλον καλὸν εἶναι ἡ προσδοχὴ, ὅταν γίνεται μὲ διαύσιον καὶ γνώμῃ διχαίριον, εἰὰ παιδιδωμῶν νὰ διχαίριεσθῶν τῷ Θεῷ ὁπόταν δὲν μᾶς δίδῃ ἐκεῖνο ὅπῃ ζητῶμεν, ὡσανὺ καὶ ὅταν τὸ λάβωμεν. ὅτι ἄλλαις φοραῖς ὑπακεί ὁ Κύριος, καὶ δίδει τῷ προσδοχόμενῃ τὸ ζήτημα, καὶ ἄλλαις δὲν τὸ δίδει ὅταν δὲν εἶναι ἀφελίμον ἐκεῖνε ὅπῃ τὸ ζητᾷ προσδοχόμενος. Ὡς τε λοιπὸν καὶ λήβης, καὶ μὴ λήβης, χωρὶς νὰ τὸ λάβης, ἐπὶ ἡρέστο, καὶ χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃς, ἐπέτυχες. Ἐπὶ πολλαῖς φοραῖς εἶναι καλλίτερόν σε νὰ μὴ ἀκωδῆς, πᾶρεξ νὰ λάβῃς τῷ αἵψῳ εἰς ζημίαν σε. Ἐπὶ τῷ δὲν σε ἀκωδῆς ὁ ἀποργάνης Θεὸς ἔπῃ τὸ συμφέρον σε. πρῶτον μὲν πρέπει νὰ εἶναι ἄξιος ἐκεῖνος ὅπῃ ζητᾷ τὸ χάρισμα. δεύτερον νὰ εἶναι καὶ τὰς θεῖας νόμας ἡ αἵψῳς. τρίτον νὰ τὸ ζητᾷς συχνὰ καὶ πυκνότερα. τέταρτον νὰ μὴ ζητᾷς βιωτικά πράγματα. καὶ πέμπτον νὰ εἶναι τὸ ζήτημά σε πρὸς ἐσθία ἀφελίμον. καὶ τότε σε ἐπακεί ὁ Κύριος. εἰ δὲ καὶ λείπῃσι ταῦτα, δὲν σε ἀκωδῆς αὐ εἶσαι καὶ δίκαιος. Ὅτι ποῖος ἦτον δίκαιότερος ἄπὸ τὸν μέγαν Ἀπόστολον; ἀλλ' ἐπειδὴ ἐζητᾷ ἀσύμφορα, δὲν τὸν ἠκωσσε, καθὼς μοναχός τε τὸ μαρτυρᾷ, ἔπῃ λέγωντας. „ Τρεῖς φοραῖς ἐπαρεκάλεσα τὸν Κύριον, καὶ εἶπέ με, φθάσει σε ἡ „ χάρις με, ὅτι ἡ δυνάμιν με εἰς ἀδυνάειαν τελειώνεται. „ Τίς πάλιν εἰς τὸν παλαιὸν Νόμον ἄπὸ τὸν Μωϋσῶν δίκαιότερος; ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνον ὑπέκωσσε, ἔπῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τῷ γῆν τῆς ἐπαγγελίας, δὲν ἦτον συμφέρον τε. Ἐπὶ δὲ ὅταν δεικνόμεθεν εἰς ἀμάρτημα, δὲν μᾶς ἀκωδῆς ὁ ἀναμάρτητος καθὼς αὐτὸς εἶπε πρὸς τὸν Ἰερειμῖαν, ὅταν ἔπῃ τὰς Ἰουδαίους ἐδέετο. „ Μὴ εὐχέσαι ἔπῃ „ τὸν λαὸν ἐπῃτον. ἢ δὲν βλέπεις τί κάμνωσιν; αὐτοὶ δὲν ἀφίνεν τὰς ἀσεβείας τῆς, καὶ σὺ πᾶρακαλῆς ἔπῃ λόγου τῆς; ἀλλὰ δὲν κάμνω τὸν λόγον σε. „ Πάλιν ὅταν ἀκωμῆθεν ἔπῃ τὸ κακὸν τῆ ἐχθρῆμας, εἰ μόνον δὲν ἀκωμῆθεν ἀλλὰ καὶ τὸν Θεὸν παροργίζωμεν. ὅτι ἡ προσδοχὴ εἶναι βότανον ἰαφίμον, καὶ εἰ δὲν ἠξούρωμεν πῶς πρέπει νὰ τὸ βάλωμεν, δὲν ἀφελόμεθεν ἄπὸ τὴν δυνάμιν

ταμιν αὐτῆ πάποτε. Παρακαλῶσας ἀδελφοὶ ὅλας τῆς πίστες, ὅπῃ ποθεῖτε τὴν σωτηρίαν σας, νὰ μὴ ἀμελήσετε τὴν προσοχὴν καὶ τὸν κανόνα σας πάποτε, ἀλλὰ ἢ φῶγατε, ἢ πίνετε, ἢ δαυόετε, ἢ ψεματεῖτε, ἢ σέκεθε, ἢ κάθεθε, ἢ ἄλλο τίποτας κάμνετε, μὴ λείψῃ ἡ προσοχὴ ἀπὸ τὰ χεῖλη σας, ἀλλὰ πάποτε λέγετε τὰ Κύρια Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἰιέ τῶ Θεοῦ ἐλέησόν με, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος, Ἀρχαίπτως προσέχεθε. καὶ ὁ Κύριος λέγει τὰ ὅμοια. Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσέχεθε ἐν παντὶ καιρῷ. Ἀπὸ τὴν σημειωθῆσαν Χαναταίαν μανδυόμην, πόσον εἶναι ἡ προσεδρεία τῆς προσοχῆς καλὸν καὶ ἀφέλιμον, ὅτι οἱ Ἀγγιοὶ Ἀπόστολοι ἐφθασάλευσαν τὸν Χριστὸν ἕξ λόγου της, καὶ δὲν ἔκαμε τὸν λόγον της, καὶ αὐτὴ μὲ τὴν μεγάλῃ πίστιν καὶ καρτερίαν της, τῶ ποθευθῆς ἐπέτυχεν. ὅτι ὁ Θεωπὸς θέλει νὰ τὸν φθασάλευμῃ ἡμεῖς οἱ κατὰδικοι, καὶ ὅχι νὰ βαιώμην ἄλλως νὰ προσέχωνται ἕξ λόγου μας. Γινώσκετε δὲ ὅτι δὲν μᾶς μισᾷ ἔτε ἕποσρέφεται μᾶς ὁ Κύριος, ὅταν ἀργῇ καὶ δὲν μᾶς ἀκῆ τὴν δέσπῃ, ἀλλὰ ἕξτι ἀγαπᾷ νὰ φέχωμην πρὸς αὐτὸν ἀχόμην, καθὼς καὶ οἱ φιλόσοφοι πατέρες κάμνεν εἰς τὰ παιδιὰ της, καὶ δὲν τῆς δίδεν ὁ Θεὸς ἐκεῖνο ὅπῃ ζητήσῃ, ἕξ νὰ ἔρχωνται συχνὰ πρὸς αὐτῆς νὰ τὰ φεχαίρωνται. Ἐπήκεσέ σε ὁ Κύριος, ἀχαρίσησον. εἰ δὲ καὶ δὲν σὲ ἐπήκεσε, φθασέμενε, καὶ ἀκῆ σε, βλέπωντας τὴν πίστιν καὶ καρτερίαν σε. Καὶ διὰ νὰ πισωθῆς τὴν ἀλήθειαν, ἀκῆσον μὲ προσοχὴν καὶ ἀλάθειαν τὰ ἀγγελικὰ λόγια.

„ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀπῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. καὶ ἰδὲ τὴν γυνὴ Χαναταία ὑπὸ τῆς ὀρείαν ἐκείνων ἐξεληθῆσα, ἐκραύηασεν αὐτῆ λέγουσα. ἐλέησόν με Κύριε Ἰιέ Δαβίδ. ἡ θυγατέρα μου κακῶς δαιμονίζεται. Τῆς Μαθητῆς ἐμπόδιζον ὁ Κύριος, καὶ τῆς ἔλεγε νὰ μὴ ὑπάγην εἰς χώρας ἕθρων, καὶ αὐτὸς ὑπῆλθον εἰς τὴν Τύρον καὶ Σιδῶνα, ὅπῃ ἦσαν πόλεις τῆς Ἑλλάνων, διὰ νὰ κατακείνη τὴν ἀπίστιαν τῆς Ἰουδαίων, ὅτι αἰς προγονάσης ἡξῆσθον ἐκεῖνο ὅπῃ ἔμελλε νὰ ἰθῆ εἰς τὴν ἄρρωσον. διὰ τῆτο καὶ ἡ Χαναταία, ἥτις ἡθέλεον ἀκῆσθαι τὴν φῆμῃν τῶ Θεωπὸτε ἀποθήτερα, αἰς ἔμαθε τώρα πῶς ἡλθον εἰς ἐκεῖνα τὰ σιωρα, ἀγῆκε κρᾶζουσα, ἐλέησόν με Κύριε Ἰιέ τῶ Δαβίδ ὅτι ἡ θυγατέρα μου ἔχει κακὸν δαιμόνιον. Μὲ τὰ λόγια ταῦτα ἀμολόγησον ἡ γυνὴ τὴν ἀκῆθειαν τῆς Πίστεως, καὶ κατήχουε τῆς Ἰουδαίας ὅπῃ δὲν ἐπέιδοντο εἰς τὰ λόγια τῶ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ αὐτὴ ὅπῃ δὲν ἡξῆσθον Νόμον, ἔτε Προφήτας ἐμελέησε, τὸν ἐκάλεσε Θεὸν καὶ ἀνθρώπον, ζήτησα τὸν ἔλεον. ἄτι μὲ τὸ νὰ εἰπῇ ἐλέησόν με Κύριε, ἀμολόγησε τὴν Θεοῖτητα. καὶ μὲ τὸ Ἰιέ Δαβίδ, τὸ ἀνθρώπῃνον. καὶ δὲν εἶπεν, Ἐλθε Κύριε νὰ ἰαθῆσθης τὴν θυγατέρα μου, ἀλλὰ ἐμῆρα ἐλέησον ὅπῃ πονᾷ καὶ ὀδυῶμαι διὰ τὸ πάθος τῆς θυγατέρος μου ἢ τῆλαινα. Ἐκεῖνῃ μὴ ἀφῆκεν εἰς τὸ σῆτι αἰς ἄρρωσον, καὶ ἕξ δὲν ἀναίδητον, αὐτὴ δὲ ἐδέετο ὅπῃ ἡδανέτο τῆς πόνος αἰς μήτηρ, καὶ τῆς ὀδυνας χειρότερα. Ὁ δὲ Χριστὸς δὲν τῆς ἀπεκείθη, ὅχι διὰ καταφρόνησιν, ἀλλὰ τὸν Νόμον πληρώνωντας. καὶ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι διὰ τῆς Ἑβραίας ἡλθε κυριώτερα, καὶ νὰ φράξῃ τῆς συκοφαντίας της, νὰ μὴ λέγην ἕτερα, ὅτι τῆς ἐθνητῆς ἀεργετῆ, καὶ φθασαίνει τὸν Νόμον. ἔτι δὲ καὶ διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν ἐπίμονον πίστιν τῆς γυναικὸς καὶ τὴν πολλὴν καρτερίαν της. „ Προσελθόντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι, ἔπασιν. Ἐπάκῆσον αὐτῆ καὶ ἀπόλυσον, διὰ νὰ μὴ φανᾷσθῃ ἐπίσω μας. ὁ δὲ εἶπε. δὲν ἡλθα διὰ τῆς Ἑλλάνων, ἀλλὰ διὰ τῆς Ἰουδαίας.

ἢ, ἀρόβατα τῆ Ἰσραὴλ, τῆς τῆς Γεδαιῶς. οἱ τινες ἔγνωσαν ἀρόβατα χυμῶνα καὶ
 διελάωται, ἕατι δὲ γῆκαν ἄπο τῆς θείας τε ἐντολῆς ἄπο τὴν καλίαν τῆς Ἀρχιε-
 ρέων τῆς. Μὲ τὸν λόγον τῶτον φανερώνει ὁ Κύριος τῶ πῖσι τῆς γυναικὸς φιλο-
 σότερον, ὅτι παῶτον μὲν δὲν τῆς ἀπεκείθη λόγον, ὡς ἀνωθεν εἶπομεν, ἀλλὰ
 ἐσιώπησε, τὸ ὁποῖον ἐφάνη νὰ τῶ φέρη εἰς ἀπόγνωσιν. καὶ πάλιν τῶρα ὅπᾳ
 ἐφωδανάλεσαν δι' αὐτῶ οἱ Ἀποστόλοι; καὶ δὲν τῆς ἤκουσεν, ἐπλήθυνε τὴν ἀπο-
 ρείαν τῆς. Τί ἔν ἡ γυνή; ὅταν εἶδε πῶς δὲν τῶ ἐψήφισεν ὁ Κύριος, ἕτε τῆς
 Ἀποστόλους ἐπήκουσε, δὲν ἔπεισεν εἰς ἀπόγνωσιν, ἕατι εἶχε πολλῶ πῖσι καὶ σύ-
 νεσιν, ἀλλὰ ἐτόλμησε καλῶ ἀναιχωτιῶν ἡ παύσοφος. „ Καὶ ἔρχεται εἰς τὸν
 „ Δεσπότην Χεισὸν πλησιώτερον, καὶ πίπτεισα κατὰ γῆς με δάκρυα, τὸν ἐπροσκύ-
 „ νησε, λέγουσα. Κύριε βοήθει μοι. Ἐὼς ἐκείνῳ τῶ ὄραν δὲν ἐτόλμησεν ἡ
 „ Χανααῖα νὰ κοιτάξῃ τὸν Χεισὸν εἰς τὸ πρόσωπον, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν
 „ ἦτον ἀξία εἰς τὸ ἡ ἀξίεπαυος. „ Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν. Οὐκ ἔστι καλὸν
 „ λαβεῖν τὸν ἄρτον τῆς τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναίοις. ἦγαν δὲ εἶναι καλὰ νὰ
 „ πάρῃ τιὰς τὸ ψωμί τῆς παιδιῶν τῆς, νὰ τὸ δάσῃ τῆς σκυλιῶν. Ὅσον ἡ γυνή
 „ ἐπλήθυνε τῶ αἰτίσιν, ποσῶτον καὶ ὁ Χεισὸς τῶ παραίτησιν, ὅτι εἰς πολλὰς τό-
 „ πῆς ἐφανέρωνε τῶ οἰκειῶσιν, ἀγάπῳ, τιμῶ, καὶ φροντίδα ὅπᾳ εἶχε παρὸς τῆς
 „ Εἰβραῖς, τῆς ὁποῖας τέκνα ὠνόμασεν ὡς γνησίς καὶ ἡγαπημῶς τῆς, τὰ δὲ ἔθνη
 „ ἐκάλεσε Κυνάεια, ὡς μικρὰ καὶ ἀκάθαρτα, καὶ εἰς τὰ αἵματα τῆς εἰδωλοθύτων
 „ αἰασρεφόμῳ. Ἄρτον δὲ λέγει τῶ θεραπείαν ἕ μόνον τῶ σωματικῶ, ἀλλὰ καὶ
 „ τῶ ψυχικῶ. Βλέπετε δὲ γνῶσιν γυναικὸς καὶ σωῆσιν θυμασίον, ἀρπάξουσα
 „ τῆ Χεισὸς τὰ λόγια, κατασκυδάξει εἰς ἑαυτὴν με ταῦτα βοήθειαν, ἐπολέγουσα.
 „ Ναὶ Κύριε. καὶ ἡ τὰ Κυνάεια ἐδίει ἄπο τῆς ψυχῶν τῆς πιπτόντων ἄπο τῆς
 „ Ἐραπέζης τῆς κωῆων αὐτῶν. ἐπειδὴ λοιπὸν εἶμαι κυνάειον, δὲν εἶμαι παντελῶς
 „ ἕξῃ καὶ ἀλλοθία τῆς δεσποτείας καὶ αὐθεντίας σε. ἕα τὸ δὲν ἐμποδίζομαι νὰ
 „ φάγω ἄπο ταῖς ψίχαις ὅπᾳ πίπτειν ἄπο τῶ Ἐραπέζαν. Τρεῖς ἀρετὰς ἐδείξεν
 „ ἡ ἀξιόμνητος Χανααῖα εἰς τῶ παρῶσαν ἐσπῶσειν. παῶτον τῶ πῖσι, ὅπᾳ ὁ
 „ Χεισὸς τῶ ἐκαταφρόνησε, καὶ αὐτῆ δὲν ἀπῆλπίθη. δεύτερον, τῶ ταπεινώ-
 „ σιν, ὅπᾳ ὠμολόγησε πῶς ἦτον Κυνάειον. τρίτον, τῶ γνῶσιν καὶ σωῆσιν, ὅπᾳ
 „ εὐρεθῶπον παρῶθῆς καὶ μέθοδον, καὶ ἐπλεξε σιωπηροῖαν εἰς αὐτῶ με τῆς δεσπο-
 „ τικὰ λόγια, ἕα τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε τῆ αἰτήματος κατὰ τὸν πόθον τῆς. καὶ ἕα ταύ-
 „ τῳ τῶ αἰτίαν δὲν τῶ ἐπήκουσεν ἄπο τὸ παῶτον ὁ Κύριος, ἕα νὰ φανερῶθῆ-
 „ σιν αὐτὰ ὅλα, καὶ νὰ δείξῃ τῶ φιλοσοφίαν τῆς γυναικὸς εἰς ἀιχωίῳ τῆς Ἰε-
 „ δαίων καὶ κατὰκεισιν, ὅπᾳ τῆς ἐνίκησε μία γυνῶκα εἰδωλολάβῆσα, εἰς πῖσι,
 „ σοφίαν, καὶ ταπεινώσιν. ἕτι δὲ καὶ ἕα τῆς Ἀποστόλους, ἕα νὰ ἔχουσι θάρρος ταύ-
 „ τα βλέποντες, ὅταν τῆς σείλῃ εἰς τὰ ἔθνη ὕστερα νὰ μὲν ἀμελήσωσι. ἕα τὸ
 „ καὶ τῶ ἐπαίνουσεν ὁ Κύριος λέγωντας. „ Ὡ, γυναι, μεγάλη ἡ πίστις σε. ὡς ἕξῃ
 „ καθῶς θέλεις ὁ λόγος σε. καὶ παρῶθῆς αὐτὴν τὴν ὄραν ἐθεραπεύθη ἡ θυγα-
 „ τέρα τῆς. Ἐθαύμασεν ὁ Χεισὸς, καὶ ἐδέχθη τῶ πῖσι τῆς γυναικὸς, καὶ λέ-
 „ γωντας. „ Ἄς σε ἕξῃ ὡς θέλεις, ἐσωτύχεν ἕξασιαστικῶς ὡς Βασιλεῖς,
 „ καὶ ὁ λόγος ἔργον ἐλήθη. Ἄν ἔκαμε τῶ θυματρῆγίαν με προσέχῳ ὡς
 „ οἱ Ἄγιοι, ἀλλὰ με τῶ θεοπροπῆ ἕξασίαν, καὶ ὡθῆς κατὰ τὸ θέλημα τῆς
 „ Μῆθῆς ἰάθη ἡ ἀρρώσος. ὅτι ἐπειδὴ Θεὸς ἐπρόσβαξε, δὲν ἐβράδυνε τὸ ἔρ-
 „ γον, ὅτι πανταχῆ ἐρείσμεται ἡ θεία δύναμις. ἡμεῖς δὲ ὡς σκοπεύομεν

ὅτι οἱ Ἀπόστολοι διὰ τὴν Χανααίαν ἐδάκρυον, καὶ δὲν τὰς ἐπίηκουσε, μόνον αὐτῆς ἢ πολλὴ ταπείνωσις ἔκαμε τὸν Κύριον καὶ τὴν ἐλυπήθη, ὡς εὐσπλαγχνος. Ἀπὸ τῆτο μανθάνομεν, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ δεώμεθον ἡμεῖς μοναχοί μας, καὶ μεσίτας νὰ μὴ βαινῶμεν. Καλὰ καὶ νὰ εἶχασιν πολλὴν παρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλὰ ἢ πολλὴ καρτερία τῆς γυναικὸς καὶ ταπείνωσις ὑπερέχουσε, καὶ ὄντως πολλὰ καὶ μεγάλα δίνεται ἢ προσεδόξα τῆς ἀδελφείας, ἢ γεννῆ ἢ συχνὴ προσοχὴ καὶ δέσις. διὰ τῆτο καὶ ἡμεῖς μὴ ἀμελέμεν, ἀλλὰ πυκνῶς ἄς διχάμεθον. ἢ Χανααία ἐκείνη ἔλεγε, Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἢ θυγάτηρ με κακῶς δαιμονίζεται, καὶ ἡμεῖς ἄς λέγη πᾶς σῶσας μας. Ἐλέησόν με Κύριε ἢ ψυχὴ με κακῶς δαιμονίζεται, ἐπεὶδὴ ἢ ἁμαρτία εἶναι μέγαν καὶ κακὸν δαιμόνιον. Ὁ δαιμονισμὸς ἐλεεῖται, καὶ ὅς τις ἁμαρτάνει μισεῖται. μικρὸς εἶναι ὁ λόγος, νὰ εἰπῆς τὸ Ἐλέησόν με, ἀμὴ πολὺ εἶναι τῆς ἀσπλαγχνίας τὸ πέλαγος. ἐπεὶ ὅτι εἶναι ἐλεημοσύνη, δείσονται ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ σωτῆρια, καὶ ἀφῆσις. Πολλοὶ σεβαίνουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ λέγουσι μυεῖς σίχως δὴχῆς, καὶ ἐγναίνοντες δὲν ἢ ἔδραν τί εἶπασιν, διὰτὶ μόνον με τὰ χεῖλη προσέχονται, ἀμὴ ὁ νῆς εἶναι σκορπισμὸς εἰς τὰ σωματικὰ καὶ γῆνα. Εὐσὺ δὲν ἀνέεις τῆς δὴχῆς σε ἄνθρωπε, καὶ ὁ Θεὸς θέλει νὰ σε ἀκόση; τὸ γόνατε ἔκλινε, ἀμὴ ἢ δάνοιά σε ἐπέτετο. τὰ σῶμά σε ἦτον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὁ νῆς εἰς τὴν πραγματείαν. τὸ σῶμα σε ἦυχετο, καὶ ὁ νῆς ἐμολύετο, συλλογιζόμενος καὶ μεξῶντας ταῖς ἀφέλειαις, τὰ συμβόλαια, τὰ συναλλάγματα, τὰ πράγματα, τὰς σιωσῆσις καὶ δολιότηας. ὅτι ὁ δαίμων εἶναι ποιηρὸς, καὶ ἢ ἔδραντας ὅτι τὸν καιρὸν τῆς προσοχῆς πολλὰ ἀφελόμεθε, τότε μᾶς πειράζει χειρότερα, διὰ νὰ μὴ δὴζώμεν ἀπὸ τὴν δὴχῆν καρπὸν, ἀλλὰ νὰ εὐγῶμεν ἄπρακτοι. Εἰάν ἔν ἔξελπίση ὁ Κύριος τὴν οὐκείαν μας καὶ ἀμέλειαν, ὅτι καὶ ἐμφορδεν αὐτῆ ἀδελφῶντες τον, δὲν ἔχομεν τόσῳ προσοχῆν καὶ δὴλάθειαν, ὅσῳ ἔχεν οἱ δέλοι πρὸς τὰς Κυεῖας τες, οἱ φίλοι πρὸς τὰς φίλας, καὶ οἱ στρατιῶται πρὸς τὰς Ἡγεμόνας καὶ Ἀρχοντας, ποίαν ἔπολογίαν νὰ δάσωμεν; Εἰκίνοι εἶκονται με φόβον καὶ ἔξομον ἐμφορδεν τῆ ἐπιγείας Βασιλέως, ἢ καὶ ἄλλε τινὸς Ἀρχοντος, ὅτι εἶναι ὡσῶν καὶ τῆ λόγος μας θηποὶ καὶ πρὸς καιροὶ ἄνθρωποι, καὶ ἡμεῖς ὅταν σωτοχαίνωμεν με τὸν Βασιλέα πάσις τῆς κτίσεως, ζητῶντες ἁμαρτημάτων συγχώρησιν, ἢ ἀμελέμεν καὶ νυσάζωμεν, ποίαν ἀφῆσιν πταισμάτων νὰ λάβωμεν; εἰάν δὲ καὶ τὰς ἀδελφῆς ὁράσεις ἐξελπίση ὁ Κύριος, καὶ τὰς ποιηρὰς ἐπιθυμίας ὅτι ἔχομεν εἰς τὴν δάνοίαν, καὶ ἀκαθάρτης λογισμὸς, δὴχῶμεν ταῖς κατηγορείαις, ταῖς κατὰ κείσεις, τὰς δόλους καὶ πανουργίαις, ὅτι ἐπαινεῖμεν τὸν ἀδελφὸν ἐμφορδεν αὐτῆ, καὶ ὀπίσωτε τὸν καταλαλέμεν καὶ κατακείνομεν, πολλὰ καὶ δὴ φθονῶμεν, ἢ μόνον ἐχθρὸς, ἀλλὰ καὶ φίλος μας, καὶ εἰς τὸ κακὸν τες χαίρομεθε, ποίαν κατὰ δὴχῆς δὲν εἰμεθον ἢ ἀδελφοὶ καὶ παλαίπαροι; Πολλὴν ζημίαν σε ἀποξενῶ ἢ ἐχθρὰ καὶ τὸ μῖσος, ὃ ἄνθρωπε, καὶ φεύγε ἀπὸ τῆτον τὸν θάνατον, μὴ γενῆς θηποὶ νὰ ξερῆς φαρμάκι ἀσπίδων ξισάθλις. ὁ Θεὸς σε ἀποξενῶ νὰ συγχωρῆς τῆ ἀδελφῆ σου τὰ πταίσματα, καὶ τὸν μισῆς καὶ κατακείνεις, καὶ κοκκινίζεις τὴν γλῶσσάν σε με τὰ αἵματ, ὡσῶν τὰς δαιμονιζόμενες, ὅτι δαγκάνεν καὶ ξερῆς τὰς σάρκας τες; τῆ Θεὸς ἀποξενῶσαι, ζητῶντας τῆ ἐδικῶν σε ἁμαρτημάτων συγχώρησιν, καὶ

ἢ τὸν ἀδελφόν σου μισᾶς ἢ ἐχθρεύσῃ; μάτην κοπιᾷς ἢ ἀκαίρα προσεύχο-
 μνος, ὅτι ἡ δόχη κατὰρα σὲ γίνεται. καὶ ἐὰν ἐσὺ δὴ συγχωρήσῃς, δὴν
 λαμβάνεις συχώρησιν. Ἐάν σοι ἀδίκησῃ, ἢ θλίβῃσαι, προσέχευ καὶ τὸ Δαί-
 μονος, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀκατάλλακτος ἐχθρὸς ἢ πολέμιος, ἀμὴν ὁ ἄνθρω-
 πος ὅσα κακὰ καὶ αὐτὸν σὲ κάμῃ, δὴν εἶναι ἐχθρὸς, ἀλλὰ ἀδελφὸς καὶ φίλος
 σε. ἐπειδὴ τὴν ψυχὴν σου δὴν ἐβλάψεν, ἀλλὰ μάλις καὶ ἀφέλειαν σὲ
 ἔδωκε μὲ τὴν ζημίαν ὅπῃ σὲ ἔκαμε, καὶ πρέπει νὰ τὸ διαχειρᾷς καὶ νὰ
 χαίρῃσαι, ὅτι μὲ τὴν θλίψιν ὅπῃ σὲ ἔδωκε, λυφάνεσαι ὑπὸ πολλῶν καὶ
 μεγάλῳ παιδείῳ, ὅπῃ σὲ ἔπειπε διὰ τὰς ἀμαρτίας σου. λοιπὸν ἄς συγ-
 χωρήσωμεν ὅς ὅλης καρδίας τὴς πταίσαντας, καὶ ἄς διχώμεθε καθὼς πρέπει
 μὲ πίσειν τε καὶ ταπεινώσιν, ὅπως λάβωμεν ἐκεῖνα ὅπε ποδεύμεν, καὶ ἀμαρ-
 τημάτων ἀφεσιν, καὶ Βασιλείας Οὐρανῶν ἀξιωθῆμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυ-
 εῖῳ ἡμῶν. ᾧ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύσεις, σὺ Πατρὶ, καὶ Πνεύματι
 εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελόητον. ΑΜΗΝ.

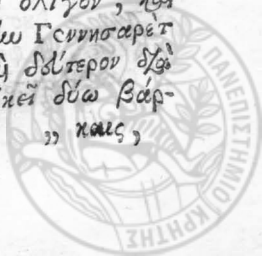
ΤΗ, Α΄ ΚΤΡΙΑΚΗ

Τ Ο Τ Λ Ο Υ Κ Α.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

ΚΑΘὼς εἶπας καλὸς κωμηγός, ὅπῃ νὰ εἶναι εἰς τὴν παρᾶξιν ταύτῃ περὶ
 ἔμπειρος καὶ δοκιμὸς, ὅποταν θέλῃ νὰ κωμηγήσῃ πολλά ὀφάεια, δὴν πέρ-
 νει μόνον εἷα ἐργαλεῖον, ἀλλὰ ἄεφορα, διὰτὶ δὴν πιαύονται μὲ μίαν τέχνῃ
 ὅλα τὰ ὀφάεια, ἀλλὰ κάθε γένος καὶ τὴν φύσιν τε. ἔγω καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν
 Ἰησοῦς Χριστός, ὁ καλὸς κωμηγός καὶ τεχνίτης ἄριστος, ὄχι ἀλόγων ζώων καὶ
 ἰχθύων ἀφώνων, ἀλλὰ ἀλιθῶς λογικῶν ἀνθρώπων, δὴν κωμηγὰ μὲ εἷα ἔο-
 πον κοινῶς κάθε ἀνθρώπου, ἀλλὰ καθένα μὲ τὴν ὀπισήμῳ καὶ τέχνῃ τῷ
 ἀρέπεσαν. Τὴς Μάγας, ὅπῃ ἦσαν Ἀστρονόμοι, ἐκωμήγησε μὲ τὸν Ἀστέρα,
 καὶ τὴς ἔσυρε πρὸς τὸ λόγῳ μὲ τὴν τέχνῃ καὶ ὀπισήμῳ ὅπῃ ἠξέδρασιν.
 τὴς Ἀποσόλης, ὅπῃ ἦσαν Φαράδες, ἐφάρτισε μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἰχθύων
 ὅπῃ τὴς ἔκαμε καὶ ὀπίασαν. οἱ τινες ἰδόντες τοῦτον θαῦμα ἔθαύμασον, ἀφήκα-
 σιν τὰ δίπτυα καὶ τὸ πλοκάμιον, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Δεσπότη ὑπόδημοι, καὶ ἠξιώ-
 θησαν νὰ γένῃ ἀλιεῖς ἀνθρώπων καθὼς τὴς ἔταξε, νὰ φέρνῃ εἰς Σιων
 σίαν τὴς ἀφρονας. Ἀκούσατε ἐν τί λέγει περὶ τῆς τῷ ἱερῶν Εὐαγγέλιον.

„ Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἔσως ὁ Ἰησοῦς περὶ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ, εἶδε
 „ δύο πλοῖα ἐσῶπα περὶ τὴν λίμνην. Οἱ δὲ Ἀλιεῖς, ὑποβαῖτες ἀπ’ αὐ-
 „ τῶν, ἀπέπλωσαν τὰ δίπτυα αὐτῶν. ἐμβὰς ἐν ὁ Ἰησοῦς εἰς εὐ τῶν πλοίων,
 „ ὁ ἡ τῷ Σίμωνος, ἠρώτησεν αὐτὸν ὑπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον, καὶ
 „ καθίσας ἐδίδασκεν ἐν τῷ πλοίῳ τὴς ὄχλης. εἰς τὴν λίμνην Γεννησαρέτ
 „ ὑπῆγεν ὁ Κύριος, πρῶτον μὲν διὰ νὰ διδάξῃ τὴς ὄχλης, καὶ δεύτερον διὰ
 „ νὰ φραβίξῃ τὴς Φαράδες πρὸς αὐτὸν ὀπιδέξια. καὶ βλέπει ἐκεῖ δύο βαρ-

ἔθνη ἐκεῖνα διδάσκωντας, τὸν δὲ Μάρκον ἐχειροτόνησεν εἰς τὴν Αἴγυπτον σα-
 γλυδότην καὶ Διδάσκαλον. Οὐ μόνον δὲ εἰς αὐτὸν τὸν Πέτρον, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὰς λοιπὰς Ἀποστόλους τὸν λόγον ἐπλήρωσε, καὶ ἐνεργᾷ ἔξ τῶν Ἀποστόλων,
 καὶ Ἀρχιερέων καὶ Διδασκάλων, καὶ μαθητῶν αὐτῶν ὁ πανταχῶ παραὼν, καὶ πᾶ-
 σαν τὴν Οἰκουμένην πληρῶν. καὶ αἰασαῖά ἔκ το τὸν βυθὸν τῆς κακίας, καὶ ἔκ το
 τὸ σκότος τῆς ἀθεότητος ψυχὰς ἀνθρώπων, καὶ τὰς ὁδοὺς εἰς τὸ φῶς τὸ ἀλη-
 θινὸν τῆς αὐτῆς Θεότητος. Ἀλλὰ καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν Υἱὸν Ζεβεδαίου ἐκάλεσεν,
 ὅταν τὸν ἦυρεν ὅπῃ ἔφτιασεν μὲ τὸν ἀδελφὸν καὶ μὲ τὸν πατέρα τε τὰ δίπτυα,
 καὶ τὸν ἠξίωσε τῆς αὐτῆς ἐπαγγελίας καὶ φιλίας, καὶ πρὸς αὐτὸν οἰκειότητος.
 καὶ λάμπει εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην τὸ ὄνομα καὶ οἱ λόγοι τε, καὶ ἐξ ὅχως τὸ
 ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὅπῃ ἔγραψε, μὲ τὸ ὅποιον πολλὰς ψυχὰς ἐφάτισε, καὶ
 πρὸς Θεογνωσίαν ἀδήγησε. „ Καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ὅπῃ τὴν γῆν,
 „ ἀφόντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ. Ἰδέτε τῶν Μαθητῶν τὴ Κυρίῃ τὴν πι-
 σιν, καὶ ὑπακούω ἀξίεπαυον. πῶς δὲν ἔβαλαν καιρὸν εἰς τὸ μέσον, ἢ ἀπό-
 φασιν νὰ εἰπῶσιν, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὰ σπήτιά μας νὰ πάρωμεν ἔκ το τὰς συγ-
 γρηεῖς μας συγχώρησιν, ἀλλὰ παρόδῳς ὅπῃ τὰς ἐκάλεσεν ὁ Κύριος, ἀφήκα-
 σιν τὴν βάρκα καὶ μεσοφθιασμένα τὰ δίπτυα, καὶ τὰ ἠκολούθησαν ἀπόθυμα.
 καθὼς ἔκαμε καὶ ὁ Ἐλισαῖος πρὸς τὸν Ἡλίαν, ὅπῃ εἶχε δώδεκα ζευγάρια
 βόδῃ καὶ ἐδούδων, καὶ δὲν εἶπεν, ἄς πελήσω τὰ βόδῃ καὶ τὰ σκύλη, νὰ ἔχω
 εἰς τὴν χρείαν μας τὰ ἀργύρια, ἀλλὰ ἔσφαξε τὰ βόδῃ ἐμπροσθεν αὐτῶν καὶ τὰ
 ἔψησε, καὶ ἠκολούθησε τὸν Διδάσκαλόν τε ἔκ το τὴν πολλὴν δόλῃβειαν ὅπῃ εἶ-
 χε πρὸς αὐτὸν καὶ πόδον θερμότητον. Ἐκατὶ ὡς γνωστικὸς ἠἔδερν ὅτι ἡ ἀργη-
 τα φέρνει πολλὰς φοραῖς μεταμέλειαν. Τοιαύτῃ ὑπακούω ζητεῖ ἔκ το ἡμᾶς ὁ
 Δεσπότης νὰ μὴ βάλωμεν εἰς τὸ μέσον ἀναβολώτῃνα ἢ ἀργητα, ἀν ἔχωμεν καὶ
 ἀναγκαῖαν ἀπόφασιν. Ἐκ τῆτο καὶ τὸν πλέσιον ἐκεῖνον ἐπρόσαξε νὰ πελήσῃ τὰ
 ὑπάρχοντά τε, νὰ τὰ δώσῃ ἐλεημοσύνην, διὰ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίσωσι. καὶ τὸν
 ἄλλον δὲν ἀφήκε νὰ θάψῃ τὸν πατέρα τε, ἀλλὰ τὸν ἐπρόσαξε καὶ τὰ ἠκολούθησε
 πάραυτα διὰ νὰ μᾶς δεῖξῃ πῶς πρέπει νὰ ἀροτιμώμεν τὴν ὑπακούω πρὸς
 ἐκεῖνον καὶ ἀκολούθησιν, ἔκ το ὅλα τὰ ὅπλοια ἀράγματα ἐάν εἶναι χρειαζέ-
 μενα, ὅτι ἔκ το ὅλας τὰς ἀρετὰς, ἡ ἀγάπη εἶναι ἀροτιμότερα καὶ ἀφελιματέρα,
 διὰ τὴν ὅποιαν καὶ αὐτὸς ἔγινεν ἀνθρώπος, καὶ μέχρι θανάτου ὑπήκοος. Ὁθεν καὶ
 ἡ πρώτη κλήσις τῶν Μαθητῶν ἦσαν δύο ἀδελφοί, Πέτρος καὶ Ἀνδρέας, ὁμοίως καὶ
 οἱ δούτεροι, Ἰωάννης, καὶ Ἰάκωβος, ἔκ το δειχόντας ὁ Κύριος μὲ ταῦτα τὰ ἀροτι-
 μια, ὅτι καθὼς αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι τὰ ἠκολούθησαν ὁδῶς ὅπῃ τὰς ἐκάλεσε,
 καὶ ἀπαρῆθησαν φίλος, συγγρηεῖς, καὶ τὸ ἀράγμα τῆς, ἔτω καὶ ἄλλοι μεταγρηεῖ-
 ροὶ θέλου πισύσει εἰς τὸ κήρυμά τῆς, νὰ φαρύθῃν καὶ ἐκεῖνοι μὲ τὰ αὐτὰ λό-
 για ὅπῃ αὐτοὶ ἀλιούθησαν. Ἰδὲ μὲ τὴν θείαν χάριν, ἐξηγήσαμεν μὲ σιω-
 τομίαν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ πῆν ὀλίγῃ μας παιδύσιν, καὶ ἐὰν εἴρητε εἰς ἄλλον
 Διδάσκαλον ἀραιότεραν ἐξηγήσιν τόσο εἰς τὸ σημεῖον Εὐαγγέλιον, ὡσπερ καὶ
 εἰς τὰ ὅπλοια, μὴ μᾶς κατακρίνετε, ὅτι τὸ δυνάμενον ἐκάμαμεν διὰ νὰ
 φύγωμεν τὴν πονηρῆ καὶ ἀκαμάτα δόλῃ ἐκεῖνῃ τὴν δικαίαν κατὰκρησιν. Ἐρωτῶ-
 σιν δὲ τινες καὶ λέγῃσι. διὰ τί δὲν ὅπασαν ἀρότερον κανεῖν ὁφάμενον οἱ Ἀπόστο-
 λοι ὅλην τὴν νύκτα ὅπῃ ἐβασανίζοντο; καὶ πᾶ δῦρέθησαν ὕτερα εἰς μίαν
 ἐργίω πῶστον πληθὸς ἀμέθητον; καὶ λέγομεν. ὅτι χωρὶς τὴν θείαν βοήθειαν

δεν δίνεται να κάμη κανένα καλόν ο άνθρωπος, καθώς αὐτὸς τὸ λέγει εἰς ἄλλον τόπον τῆς θείας Γραφῆς πρὸς τὸς Ἀποστόλους· „ Χωρὶς ἐμὲ ἔδου-
 „ ναθε ποιεῖν ἔδου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀμπελος. καὶ ἐσεῖς τὰ κλήματα. καθώς
 „ τὰ κλήματα δεν καρπίζει, ἀφ' ἑ τοῦ κόψαν ὑπὸ τῷ ἀμπελον, ἔσω καὶ ἐσεῖς
 „ δεν ἠμπορεῖτε νὰ καρποφορῆτε δίχως τῷ ἐδικύμω βοήθειαν. Τότε λοι-
 πὸν ἔσπερα ἐπρόσθεξε νὰ συναχθῶν τόσα ὀφείλια, ἕνεκεν ἐσφοτύπωσαν τὸ
 μέλλον μέγα θαυμάσιον ὅπως ἔκαμαν οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τὰ νοητὰ δίκτυα, καὶ
 ἐφάρδυσαν ὑπεροτέρως ἀνθρώπων ὡς ἐκεῖνα τὰ ὀφείλια, καὶ τὸς ἤφεραν εἰς
 τῷ ὑπέβεναν μετὰ τῷ θείαν τῆ Χειρὸς βοήθειαν, καὶ ἐσώθησαν. Οὐ μόνον
 δὲ τὸς Ἀποστόλους ἐπροσκόμισεν ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς καθ' ἑκάστῳ προσκα-
 λείται, ὡς ἑσπλαγχτος, λέγωντας. Δεῦτε ὀπίσω με, ἀκολουθήσατε, καὶ μιμη-
 θεῖτε τῷ πολιτείαν με, νὰ σᾶς κάμω συγκληρονόμους τῆς Βασιλείας με. Μὴ
 σφοτιμῶμεν λοιπὸν τὰ ἔπιηρα καὶ φθειρόμενα, ὡς μαροὶ καὶ ἀγνωστοί, ἀλλὰ
 ἄς ποθήσωμεν τὰ ἄφθαρτα καὶ αἰώνια. ἄς φύγωμεν τὸ βίβ τῆς τῷ πολυτά-
 ραχον θάλασσαν, νὰ μὴ καταποντιθῶμεν εἰς αἰώνιον θάνατον. ἄς ἀφήσωμεν
 τὰς σωματικὰς ἰδούνας καὶ ὑπερασπισμὸς τῷ Κόσμῳ ὡς δίκτυα καὶ μπερδέμα-
 τα, μετὰ τὰ ὅποια κωλυγὰ τὸν νῆν μας ὡς πλεῖστα ὀφείλια ὁ πανῆργος Διάβολος,
 καὶ μᾶς τραβίζει πρὸς τῷ ἀπώλειαν. καὶ ἄς δράμωμεν εἰς τὸν Διδάσκαλον καὶ
 Δεσπότην μετὰ τῷ ἀρετῷ, φυλάττοντες ἐπιμελῶς τὰ σωτήριά τε προσάγ-
 ματα. Καὶ ἔ μόνον ἡμεῖς ἄς ποιῶμεν τὸ θέλημά τε, ἀλλὰ καὶ ἑτέρως ἄς διδά-
 ξωμεν, καὶ πρὸς τὸν ὅμοιον ζῆλον ἄς καθοδηγήσωμεν, ὅτι τότε θέλωμεν ὀνο-
 μαθῆν καὶ ἡμεῖς μεγάλοι καὶ χησῖμοι εἰς τῷ Βασιλείαν αὐτῆ τῷ ἔρατον, κα-
 θώς αὐτὸς ὁ ἀφθότης ἐπηγγέλατο, ἔσω λέγωντας· Ὅς αὐ ποιήσει, καὶ δι-
 δάξει, ἔσως μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶ Οὐρανῶν· ἢς χησιτο πάν-
 τας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, τῇ αὐτῆ χάριτι καὶ φιλανθρωπία. Ω, ἡ δόξα καὶ τὸ κρά-
 τος εἰς τὸς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

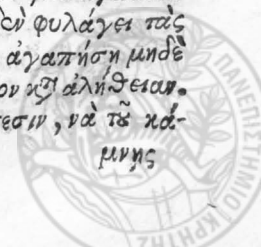

Τ Η Β'. Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α .

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

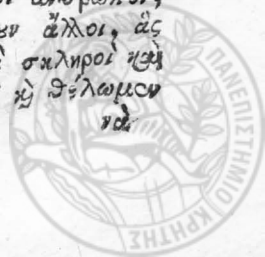
Απὸ ὅλαις ταῖς ἀρεταῖς, ἡ ἀγάπη εἶναι χησιμωτέρα καὶ ὑψηλότερη, καὶ ὅς τις
 πῶ ἔχει, φυλάγει ὅλας τὰς ἐντολάς τε Θεοῦ. ὁ ὅποιος λέγει ταῦτα εἰς τὸ
 ἱερὸν Εὐαγγέλιον. „ Ὅς τις μετὰ ἀγαπᾶ, θέλει φυλάξει τὰς ἐντολάς με. καὶ πά-
 „ λιν, Ὅποιος ἔχει τὰς ἐντολάς με, καὶ φυλάγεται, ἐκεῖνός με ἀγαπᾶ. καὶ ἐγὼ
 „ ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολάς με φυλάξατε. ἡ δὲ ἐντολή με εἶναι αὐτή, νὰ ἀγαπᾶτε
 „ ἑᾶς τὸν ἄλλον σας. Ὅποιος λοιπὸν δεν ἀγαπᾶ τὸν πλησίον, δεν φυλάγει τὰς
 θείας ἐντολάς. καὶ ὅς τις τὰς ἐντολάς δεν φυλάγει, δεν δίνεται νὰ ἀγαπήσῃ μηδὲ
 αὐτὸν τὸν Θεόν, ἀλλ' ὅποιος ἀγαπᾶ τὸν Θεόν, ἀγαπᾶ καὶ τὸν πλησίον καὶ ἀλήθειαν.
 Ἔργον δὲ τῆς ἀγάπης εἶναι, νὰ ὑεργητᾶς τὸν πλησίον ὑπὸ ἁγάθῃ, νὰ τὸ κά-
 μνης

μηνς καλὸν ὅσον δυνέσαι, κὶ νὰ τὸν ὑπομῆης μὲ μακροθυμίᾳ ὅταν σὲ πταί-
 ση, κὶ νὰ μὴ τὸν λυπήσης τίποτας. ὅτι ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν, δὲν πικραίνει
 κανεὶν ἄνθρωπον, ἔτε αὐτὸς πικραίνεται διὰ πρὸςκαίρα κὶ φθειρόμενα πράγμα-
 τα, ἀλλὰ διάγει εἰς τὴν γλῶσσο πολιτεῖαν κὶ βίον ἰσάγγελον, νησιόωντας, ἀρε-
 πνῶτας, φάλλων, κὶ προσδυσχόμενος. κὶ δὲν θέλει κανεὶς ἄνθρωπος καλὸν,
 ἀλλὰ καλὰ μελετᾷ κὶ λογίζεται πάντοτε. Ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν, ἀγαπᾷ κὶ
 τὸν ἀδελφόν τε. κὶ ὅστις λέγει πῶς ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν, κὶ μισᾷ τὸν πλησίον τε,
 εἶναι ψεύσης, καθὼς λέγει ὁ ἀγαπῶν κὶ ἠγαπημῆος Ἀπόστολος. ὅτι ὅποιος
 δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν τε ὅπῃ τὸν βλέπει, πῶς δυνέται νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Θεὸν
 ὅπῃ δὲν τὸν εἶδε πώποτε; ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, κὶ ὅστις ἔχει τὴν ἀγάπην,
 μένει εἰς τὸν Θεόν, κὶ ὁ Θεὸς εἰς τὴν λόγῃ τε. Ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν τε,
 δὲν βάνει ποτὲ εἰς τὸν νῦν τε καλὸν, ἢ βλαβερὸν διὰ λόγῃ τε, ἀλλὰ κὶ τὴν
 ζωὴν τε βάνει εἰς κίνδυνον διὰ τὴν ἀγάπην τε. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πλησίον, ὅλον
 τὸν Νόμον ἐπλήρωσεν, ὅτι ὅλαις ἢ ἐντολαῖς τῶ Νόμου, εἰς τὴν ἀγάπην τῶ πλη-
 σίον συγκαλείονται, τὸ, Οὐ μοιχάσεις, ἢ φονεύσεις, ἢ κλέψεις, ἢ ψεύδομαρ-
 τυρήσεις, ἢ ἐπιθυμήσεις, κὶ τὰ ἕξῃς. ὥστε λοιπὸν εἰὰν ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σε,
 μὲ τὴν μίαν αὐτῶ ἐντολῶν, ὅλον τὸν Νόμον ἐπλήρωσες. Ἀρχὴ λοιπὸν κὶ τέλος
 πασῶν τῶ ἐντολῶν ἢ ἀγάπη, ἐπειδὴ ἀπέχει ἀπὸ τὰ κακὰ, κὶ τὰ ἀγαθὰ χαρι-
 ζεται. διὰ τῆτο κὶ ὁ μέγας Ἀπόστολος τὴν ἐγκωμιάζει ποσῆτον, πρὸς Κορινθίους
 τοιαῦτα γράφωντας· Εἰὰν ταῖς γλώσσαις τῶ ἀνθρώπων λαλῶ κὶ τῶ Ἀγγέλων,
 κὶ ἀγάπην νὰ μὴ ἔχω, ἔγνω ὡσὰν εἷς κομμάτι χάλκωμα, ἢ κύμβαλον,
 ἢ ἄλλο ὄργανον, ἢ κερπύριον, ἢ ἄλλο παρόμοιον, ὅπῃ μόνον τὸν κτύπον ἔχων,
 κὶ ἄλλο καλὸν δὲν κάμνῃσι. κὶ εἰὰν ἔχω προφητείαν, κὶ νὰ ἰδῶ ὅλα τὰ Μυστήρια
 κὶ ὅλλω τὴν γνῶσιν. κὶ εἰὰν ἔχω ὅλλω τὴν πίσιν, ὥστε νὰ μεταποτίζω τὰ ὄρη,
 κὶ Ἀγάπην νὰ μὴ ἔχω, δὲν εἶμαι εἰδὲ τίποτας. κὶ εἰὰν δάσω ἐλεημοσύνην ὅλα
 μὲ τὰ ὑπάρχοντα, κὶ νὰ ἀφθάρσω τὸ κορμί μου νὰ τὸ καύσῃν δια τὴν πίσιν τῶ
 Χριστοῦ, δὲν ὠφελεῖμαι εἰὰν δὲν ἔχω τὴν Ἀγάπην πρὸς ἄλλο. Ἡ Ἀγάπη μακρο-
 θυμῆ, δὲν ἔχει κακωσύνην, ἔτε ζηλοῦει, ἢ υπερηφανεύεται, δὲν κάμνει ἄχρημον
 τίποτα, δὲν ζητᾷ τὰ ἰδικά της, δὲν ὀργίζεται, ἔτε τὸ καλὸν ἐνθυμᾶται. εἰς τὴν
 ἀδικίαν δὲν χαίρειται. συγχαίρει εἰς τὴν ἀληθείαν. πάντα βασάζει, πάντα πι-
 σθεῖ, πάντα ἐλπίζει, ὅλα τὰ ὑπομῆει, κὶ δὲν ἐκπίπτει πώποτε. Ὡς θεμέ-
 λιον γὰρ ὅπῃ εἶναι ἢ ἀγάπη, κὶ ὅλον τὸν ἀρετῶν κεφάλαιον, διὰ τῆτο διδάσκει
 τῶ Μαθητῆς ὁ Χριστὸς νὰ τὴν φυλάγῃσι, λέγωντας· „ Ἀγαπᾶτε τῶς ἐχθρῶς
 „ σας, κάμνετε καλὸν ἐπείκειν ὅπῃ σᾶς μισῶσιν, εἰλογᾶτε ἐκείνους ὅπῃ σᾶς κα-
 „ τανῶνται, κὶ προσεύχεσθε δι' αὐτῶς ὅπῃ σᾶς πειράζουσιν. Αὐτὰ ὅλα προσάγει
 ὁ Κύριος διὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ μῖσος, λύπην, ὀργὴν, κὶ μνησικαλίαν,
 κὶ νὰ μᾶς καταξιώσῃ νὰ ἴδομεν τὴν Ἀγάπην, τὴν ὅποιαν δὲν εἶναι βο-
 λητὸν ἢ ἰδομένη, ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ ὅλους τῶς ἀνθρώπους ἰσῆα κὶ θείων μίμη-
 σιν, ὅστις θέλει νὰ σωθῆν ὅλοι, κὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας.
 κὶ ἀφθάρτω λέγει· „ Ὅποιος σὲ δέρει εἰς τὴν μίαν σιαγόνα, γύρεισαι κὶ τὴν
 „ ἄλλην. κὶ εἰ σὲ πάρη τινὰς τὸ ἀπαιτῶσει, δός τε κὶ τὸν χιτῶνά σε. καθὼς
 „ ὅπῃ σὲ ζητήσῃ δίδε τε. κὶ ὅστις σὲ πάρη τίποτα, μὴ τε τὸ ζητήσῃς. Αὐτὰ
 ὅλα μᾶς ἐπρόσθετον ὁ ἀντίπαλος Κύριος, θείωντας νὰ μᾶς κάμῃ ἀσργήτους κὶ
 ἀπαράχῃς. κὶ διὰ τὴν παιδείαν κὶ ἐκείνους ὅσους μᾶς πειράζουσιν κὶ μᾶς δίδουσιν ἐνόχλη-
 σιν,

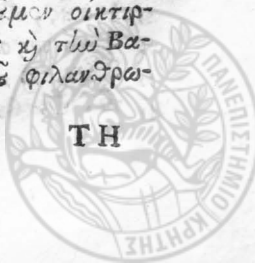
σιν, με τὴν ἀνεξικακίαν μας ἢ ταπεινώσῃ, νὰ τὴν φέρῃ ἢ αὐτὴς εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἀγάπης ὡς συμπαθέστατος. ὅτι δὲν θέλει ποσῶς νὰ ἔχωμε μίσος πρὸς ἄνθρωπον, ἢ λύπην, ἢ ὀργὴν, ἢ μνησικακίαν, ἢ κακὸν πρᾶγμα φύσει καίρον. Καὶ ὅποιος ἔχει μίσος ἢ τὴν πλησίον εἰς τὴν καρδίαν τε, ἢ αἰτι πταισμον τῆ ἐκέρμῃ, εἶναι παντελῶς ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆ Θεῷ ἀλλότριος. Οὕτω λέγει ὁ μέγας Ἀθανάσιος, καὶ ἄλλοι Διδάσκαλοι, ἢ νὰ ἔχωμε πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην πολλὴν καὶ ὁμόνοιαν μᾶς ἔδωκεν ὁ πανάγαθος ὅλα τὰ κρίσματα κοινῶς, νὰ τὰ ἐπολαμβανώμεν ὅλα ἴσια, πτωχοὶ καὶ πλέσιοι. τῷ Οὐρανὸν λέγω με τὸν Ἡλίον, καὶ τὴν ἄλλαν Φωσῆρας, τὴν γῆν με τὰς βρῦσεις καὶ ποτάμια. καὶ τὴν θάλασσαν με τὰ ὄψαλα, καὶ δὲν ἔχον οἱ πλέσιοι ἀπὸ τὴν πτωχῶς ὀφειλοτέρων. „ Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς „ ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως. „ Οὗτος ὁ Νόμος λέγεται τῆς φύσεως, ἢ γενετικῶς ὅτι μισᾶς ἐσὺ μὴ τὸ κάμῃς ἄλλῃ τινός. αὐτὸς θέλῃς νὰ σὲ ἐπαινῶν, νὰ σὲ ἀγαπᾷσιν νὰ σὲ χαρίζῃσι, κάμνε καὶ σὺ πρὸς τὸν ἀδελφόν σου τὰ ὅμοια, νὰ μὴ ἔχῃς καρδίαν κόλασιν. ὅτι καθὼς ψυχὴ δίχως κορμὶ, καὶ κορμὶ χωρὶς ψυχὴν δὲν λέγεται ἄνθρωπος, ἔτσι ἐδὲ ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι τελεία, εἰ μὴ καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην δὲν ἔχωμε. „ Εἰ ἀγαπᾶτε ἐκείνους ὅτι σὰς ἀγαπᾷ „ πᾶσι, ποῖαν χάριν ἔχετε; ἐπειδὴ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐκείνους ὅτι τὴν ἀγαπᾷ „ ἀγαπᾷσι. καὶ εἰ ἀγαπᾶτε καλὸν ἐκείνων ὅτι σὰς κάμνε καλωσιῶν, τί „ χάριν ἔχετε; ὅτι τὸ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ κάμνεσι. καὶ εἰ δανείζετε ἐκείνων „ ὅτι ἐλπίζετε νὰ σὰς ἐρέθῃ ὀπίσω τὸ δανείον, ποῖαν χάριν ἔχετε; ὅτι καὶ „ οἱ ἁμαρτωλοὶ τῷ ἁμαρτωλῶν δανείζῃσι, ἢ νὰ πάρῃσι τὰ ἴσα. Πλὴν ἀγα „ πᾶτε τὴν ἐχθρῶς σας, καὶ κάμνετε τὴν καλόν, καὶ δανείζετε τὴν, καὶ μὴ ἀπελ „ πίζετε τίποτα. ὅτι τότε θέλει εἶσε ὁ μισθός σας πολὺς καὶ ἡ ἀνταπόδοσις, „ νὰ ἤρῃτε παιδία Θεοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶναι καλὸς εἰς τὴν ἀχαρίζεσθαι, καὶ κακός. „ Γίνεσθε ἐν ἐλεήμονες, καθὼς εἶναι ἐλεήμων καὶ ὁ Πατέρας σας ὁ ἡραῖος.

Ἐπειδὴ ἐμελλεν ὁ Δεσπότης νὰ σείλῃ τὴν Μαθητῶν εἰς τὸ κήρυγμα, καὶ ἤξοιρε πῶς θέλῃσιν ἐγερθεῖ πολλοὶ ἐπίβηλοι κατ' αὐτῶν καὶ τύραννοι, νὰ διώκων αὐτὴν νὰ τὴν βεβαιώσῃ, δι' αὐτὸ τὴν ἀφ' ἧς ἔρχεται, νὰ μὴ λυπηταί εἰς τὴν πειρασμῶν ἔτε νὰ μισήσῃ τὴν διώκοντα, ἔτε νὰ παύσῃ τὸ σωτήριο κήρυγμα νὰ σβύσῃ τὴν Εὐαγγελίαν ὁ Ἡλίος. ἢ τὸ τὴν ἀφ' ἧς ἔρχεται ὁ Κύριος, καὶ διδάσκει τὴν, νὰ μὴ κἀκίξῃ νὰ κάμνε καὶ τῷ ἐχθρῶν τὴν ἐνδίκην, ἀλλὰ νὰ ὑπομῆν τὴν θλίψεις ἀπάραχα, καὶ εἰ τὴν ὑβρίζῃ, ἢ γογγύσῃσιν, ἢ τὴν μισήσῃ καὶ τὴν ἐπιβελδοῦσιν ἀδίκῃ, νὰ μὴ θυμωθῆσιν καὶ πικραίνωνται, ἔτε ποσῶς νὰ κἀκίξῃσιν, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν ἐχθρῶν νὰ δείχνῃσι, καὶ δι' αὐτὴν νὰ προσδύχωνται, καθὼς ἔκαμε καὶ αὐτὸς ὁ Δεσπότης εἰς τὸν Στεφάνον, ἔτσι λέγωντας. Πάτερ ἀφες αὐτοῖς, ἢ γενε συγχώρησέ τὴν, ὅτι δὲν ἤξοιρεν τί κάμνεσι. Καὶ ἢ νὰ μὴ εἶπῃ οἱ Ἀπόστολοι ὅτι ἀποσάκει δύσκολα πρᾶγματα καὶ ἀδύνατα, νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἐχθρῶν τὴν, καὶ νὰ προσδύχωνται διὰ λόγον τὴν, τὴν ἀποδείξει ὁ Κύριος με τὴν φυσικὴν ἀπολεθίαν ὅτι τὸ δὲν εἶναι θυμωθῆσθαι ἢ ἀδύνατον. Ὅσα ἢ θέλετε, φησὶ ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς αὐτοῖς ὁμοίως ποιεῖτε. Εἴτι θέλωμε ἵνα νὰ μᾶς κάμνε ἄλλοι, ἢ τὴν κάμνωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ὅμοια. εἰ δὲν θέλωμε νὰ εἶναι κακοὶ σκληροὶ καὶ ἀπαύθραστοι νὰ μᾶς ζημιώσῃσιν, ἢ τὴν κάμνωμεν τὰ ὅμοια. εἰ δὲ καὶ θέλωμε

νὰ εἶναι κακοὶ συμπαθεῖς, καὶ ἀμνηστικάκοι ἄς θύωμεν καὶ ἡμεῖς τοῖστοι νὰ
 συγχωρήσωμεν τὰς πταίοντας. Καὶ μὴ νομίση τινας ἀγνωστος ὅτι πῶς ἐπὶ το
 εἶναι ἀδιώτητον, ἐπειδὴ καὶ ἡ φύσις διὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν τὸ ἐνομοθέτησεν. Ὁ
 σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης. ἦγεν ἐκεῖνο ὅτι μισεῖς ἐσὺ μὴ τὸ κάμνης ἀλ-
 λη, καθὼς δὲν θέλεις νὰ σὲ τὸ κάμνη ἕτερος. Λοιπὸν εἶτι σπεῖρη ἕκαστος,
 θέλει θερίσει. Ἐὰν θέλωμεν νὰ μᾶς δειργιήσωμεν, ἄς δειργιήσωμεν καὶ ἡμεῖς
 ἐτέρας τὸ καὶ δῶαμιν· ἔ μόνον ἐκείνας ὅτι μᾶς ἀγαπήσωμεν, ὅτι τὸτο δὲν εἶ-
 ναι ἀρετὴ, ἔτε μεγάλον κατόρθωμα, ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἑβραῖοι τὸ κάμνεσι καὶ οἱ
 κλέπται, οἱ πλεονέκται καὶ ἀρπαγχοὶ, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὅλοι οἱ κακοὶ καὶ ἀνά-
 ποδοὶ ὅτι ἔχουσιν ἀρετὴν δὲν ἔχουσιν. Ἐὰν ἔν ἀγαπῶμεν μόνον τὰς φίλους μας
 εἴμεθε ἢ Ἑβραίων ὅμοιοι. Ἐὰν δὲ καὶ τὰς φίλους μισήσωμεν, νὰ τὰς ὑβρί-
 ζωμεν, νὰ τὰς ζημιώσωμεν ἅδικα, τί νὰ πάθωμεν; ἄς κείνη πᾶς εἶας τὰ
 λόγητε. Θέλωνας λοιπὸν ὁ Θεὸς νὰ συνδέσῃ καὶ νὰ μᾶς σφιχθῇ εἰς μίαν εὐόπι-
 ταν ἀγάπης καὶ χριστόπτος, ἐφόραξε ταῦτα ὁ συμπαθεὶς καὶ πανάγαθος, θεὸς νὰ
 ἀγαθοποιήσωμεν, καὶ ἡ ἀγαπῶμεν εἶας τὸν ἄλλον μας, καὶ νὰ μὴ γυρῶν πᾶς εἶας
 μόνον τὰ λόγητε, ἀλλὰ νὰ φροντίζῃ καὶ θεὸς τὰς ἄλλας ὅσον δίδεται. ὅτι καὶ οἱ γεωρ-
 γοὶ δὲν φέρουσιν μόνον ὅσον φθαίνει ἐκείνας νὰ ζήσωσιν, ἀλλὰ σπεδάξεν καὶ ἄλλως
 νὰ θρέψωσιν. Ὁμοίως καὶ ὁ στρατιώτης δὲν ὑπερμαχῆ καὶ κινδυνεύει εἰς τὸν πόλε-
 μον, θεὸς νὰ γλυτώσῃ μόνον τὰ λόγητε, ἀλλὰ θεὸς νὰ φυλάξῃ καὶ ἄλλως πολλὰς,
 πολλὰς ἀπωλεῖται. Οὕτω καὶ ὁ παραγωγὸς καὶ ἔμπορος δὲν φέρει μόνον ὅσα
 τὸν φθαίνουσιν, ὅταν ἔρχεται διὰ τὸ ταξίδι εἰς τὸν οἶκόν τε, ἀλλὰ θεὸς νὰ πορῶσῃ
 καὶ ἄλλως πολλὰς ἀγαπῶσιν. θεὸς τὸτο γὰρ ἐνομοθέτησε ταῦτα δικαίως ὁ Κύριος,
 νὰ μὴ φροντίζωμεν μόνον θεὸς λόγος μας, ἀλλὰ καὶ θεὸς τὰς ἀδελφὰς καὶ πλησίον μας.
 ὅτι Ἐὰν ἀσκητόσῃ τινας νὰ γῆν μέγας φιλόσοφος, καὶ τὰς ἀδελφὰς ἀμελήσῃ καὶ
 ὑπολεθῶσιν, δὲν δειρίσκει παρρησίαν πρὸς Κύριον. Μὴ εἰπῆ ἔν τινας ὅτι ὁ δει-
 νας δὲν εἶναι φίλος, ἔτε συγγενὴς, ἢ πλησίον μας, καὶ πῶς νὰ τὸν συμπονώ ὡς
 τὰ λόγητε; Ἄγεσον ἀνθρώπε, καὶ μὴ ἐναντιωνέσαι τὰ θεῖα πρὸς ἀγματος. κα-
 θὼς τὸ κορμὶ εἶναι εἷμα καὶ ἔχει μέλη πολλὰ, καὶ ὅλα λογούνται εἷμα σῶμα ἀμέ-
 ρισον, ἔτω καὶ ὁ Χειρὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ μας, καὶ ἡμεῖς ὅλοι εἷμα κορμὶ ὅσοι εἰς
 εἷμα πνεῦμα ἐβαπτίσθημεν, καὶ δὲν ἡμπορεῖς νὰ εἰπῆς δὲν εἶναι ὁ δεινας ἀδελ-
 φὸς καὶ πλησίον μας, καθὼς τὸ ποδάρι δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἰπῆ δὲν εἶμαι χεῖρ,
 θεὸς τὸτο δὲν εἶμαι μέλος τὰς τῶ σώματος. ὅτι ὁ πάνσοφος Θεὸς ἄρμοσεν ὅλα,
 καὶ ἔβαλε καθένα εἰς τὸν τόπον ὅτι τὸ ἔφερε, καὶ τὴν χεῖραν τῶ σώματος. δὲν
 ἡμπορεῖ τὸ ὀμμάτι νὰ εἰπῆ πρὸς τὸ χεῖρ, δὲν σὲ χρειάζομαι, ἔτε ἡ κεφαλὴ
 πρὸς τὰς πόδας, ἢ ἄλλο μέλος νὰ καυχῶν, πῶς δὲν ἔχει χεῖραν τὸ ἕτερον, ὅτι
 ὅλα τὰ μέλη εἶναι ποῖα χρειάζομενα, καὶ τὰ ἀτιμότερα εἰς τὴν ὑπερησίαν τῶ
 σώματος. καὶ ὅταν πάχῃ τὸ εἷμα μέλος, καὶ ἔχει καμῖαν ἀδύειαν, συμπάχων ὅλα
 καὶ συμπονεῖσι τὸ ὅμοιος καὶ ὅταν τὸ εἷμα ἔχει δόξαν καὶ ἀῖσιν, συχαίρονται
 ὅλα καὶ συνδοξάζονται. Οὕτω καὶ ἡμεῖς δὲν ἡμποροῦμεν νὰ εἰπῶμεν θεὸς τινα
 ἀνθρώπον πῶς δὲν εἶναι ἀδελφός μας, καὶ δὲν συμπονεῖμεν εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ
 χεῖραν τε. Μὴ εἰπῆ τινας ἐκείνον τὸν ψυχρὸν λόγον τὸν ψυχροβλαβῆ καὶ μισό-
 θεον. Ὅστις με ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπᾷ. ὅτι ἀδελφός σε εἶναι καὶ διόρθωσαί τον
 ὡς δῶασαι. Τρεῖς Νόμοι εἶναι ὁ Φυσικὸς, ὁ Γραπτὸς, καὶ ὁ Εὐαγγελικὸς. ὁ
 Φυσικὸς. „ Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης. ὁ τὸ Μωυσέως. Ἀγαπήσεις Κύ-

ἢ εἰον τὸν Θεὸν σε ὡς ὅλος τῆς ψυχῆς σε, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. τὸ
 δὲ Εὐαγγέλιον. Ἀγαπάτε δὲ τὰς ἐχθρὰς ὑμῶν, ὅπως Υἱοὶ ὑψίστου ἀγα-
 πάτε τὰς φίλους σας, γίνεσθε τῷ Θεῷ ὅμοιοι, εἰ δὲ καὶ ἀγα-
 πάτε τὰς φίλους σας, γίνεσθε τῷ ἀμαρτωλῶν ὅμοιοι. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν ἐλεή-
 μενες, καθὼς εἶναι καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ Οὐράνιος, καὶ ἄς ἀγαπήσωμεν τὰς ἐχ-
 θρὰς μας. ὅτι ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἐχθρὰς τῶ, γίνεται τῷ Θεῷ ὅμοιος, καὶ ὁποῖος
 ἀγαπᾷ τὰς φίλους τῶ εἶναι ἀνθρώπος. ὅστις δὲ μισᾷ ἐκείνους ὅπως τὸν ἀγαπᾷ-
 σιν εἶναι τῷ θηρίων χειρότερος. Ἄς ἀγαπήσωμεν τὰς ἐχθρὰς μας, καθὼς καὶ
 ὁ πανάγαθος Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς ὅπως ἡμεῶν ἐχθροὶ τῶ δὲ τῶ ἀμαρτῶν
 τῶ ἁποπατόρων μας, καὶ ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτῶ εἰς θάνατον διὰ λόγους μας. Ἄς
 μιμηθῶμεν λοιπὸν τῷ ἀσπλαγχνίαν τῶ ἐλεήσωμεν τὰς ἄλλας, καθὼς καὶ
 ἡμεῖς ἠλεήθημεν. ὅτι ἔγω γνωρίζεται ἡ καὶ Θεὸν ἀγάπη καὶ ἡ ἀλήθεια, ὅταν
 μὴ μόνον τὰς ἀγαπῶντας ἀγαπῶμεν, ἀλλὰ καὶ τὰς μισῶντας συγχαρῶμεν, καὶ
 ἐλεῶμεν τὸ καὶ δῦμιον. Ἄς φύγωμεν τῷ ἀσπλαγχνίαν καὶ ἐχθρὰν πρὸς τὸν
 πλησίον μας ἄς μισήσωμεν τῷ πλεονεξίαν, ἄς ἀγαπῶμεν τὰς ἀδελφὰς καὶ
 μὴ τὰ ἀργύρια, διὰ τὰ ἐχῶμεν μέρος εἰς τῷ Βασιλείαν τῶ Οὐρανοῦ, καὶ
 ἀφρανώμεσθε πάντοτε, ὅτι οἱ τόκοι καὶ ἀφέλειαι εἶναι τῶ ἐχιδνῶν θνητόματα,
 καὶ φονεύει ἐκείνους ὅπως τὰς κάμνουν καθὼς τὰ τένα τῆς ἐχιδνῆς φονεύει τὴν
 μητέρα τῆς. Μισήσατε τῷ ἀφελίαν, ὅτι ἄλλο ἀνόμημα δὲ εἶναι ψυχοβλα-
 βέστερον. αὐτὴ φράσει τῷ ὁδὸν τῆς σωτηρίας, καὶ σφαλίζει τῷ θύραν τῶ
 Παραδείσου, καὶ ἀποξενᾷ τῷ αἰώνιον κόλασιν. Ὁ πτωχὸς μᾶς δέεται καὶ πα-
 ρακαλεῖ νὰ τῶ βοηθήσωμεν εἰς τῷ χρεῖαν τῶ, καὶ ἡμεῖς τῶ γινόμεσθε πολέ-
 μοι, καὶ τὸν ζημιώνουσι χειρότερα, καθὼς ἐκεῖνοι ὅπως σβύωνσι τῷ φατίαν
 μὲ ἔλεον· καὶ δὲν ἰαφύλομεν τῷ δυσυχίαν τῶ πούτης, ἀλλὰ τῷ αὐξάνουσι
 περὶ πώτερον, τὰς συμφορὰς τῶ ὁμοδύλων πραγματούμενοι. Πολλὰ ἐχθροῦν-
 ται οἱ Προφῆται καὶ ὅλος ὁ Νόμος, καὶ κατακρίνουσι αὐτῷ τῷ πονηρῷ ἀφέ-
 λειαν, ἄς μισάδελφον καὶ μισόθεον, καὶ τῷ ὀνομάζου φονεύειαν. Ὁ Γεζεκιὴλ
 λέγει, ὅτι Ὁ τόκος καὶ ἡ πλεονεξία εἶναι χειρότερα ὅπως ὅλα τὰ ἀμαρτήματα.
 καὶ ὁ Νόμος. Οὐκ ἐκτικεῖς τῶ ἀδελφῶ καὶ πλησίον σου. καὶ πάλιν. Δόλος ὅπως
 δόλω, καὶ τόκος ὅπως τῶ ἀδελφῶ ἀνόμημα. καὶ ὁ Δαβὶδ. Τὸ ἀργύριον
 αὐτῶ ὅπως τῶ ἐκτικεῖ. καὶ πάλιν διὰ Πόλιν πολυαμαρτῶν λέγει ταῦτα·
 Οὐκ ἐξέλιπεν ἐκ τῶ πλατειῶν αὐτῆς τόκος καὶ δόλος. καὶ ἰδὲ ἀδίκησεν ἀδι-
 κίαν, συνέλαβε πόνον καὶ ἔπεκεν ἀνομίαν, καὶ ἄλλα πολλὰ ῥητὰ παρόμοια φαί-
 νονται εἰς τῷ θείαν Γραφῶν, μὲ τὰ ὅποια φαίνεται πόσον μισᾷ ὁ ἐλεῶμεν
 Θεὸς τὰς ἀσπλάγχχους καὶ ἀλεῶμενας. Λοιπὸν ἄς βιάσῃ πᾶς εἷας τῶ λόγους
 τῶ, νὰ νικήσῃ τὸ πάθος ἐπέτο ὡς ψυχοβλαβὲς καὶ μισόχριστον, καὶ νὰ ἰδοκτι-
 σῇ μᾶλλον τῷ ἀντίρροπον αὐτῶ ἀρετῶν ὡς ψυχοφελῆ καὶ χριστομίμητον, ἢ γὰρ
 τῷ ἀγάπῶν καὶ ἔλεος, ὅτι χωρὶς ταύτης τῆς ἀσπλαγχνίας τινὰς δὲν σῶν-
 ται. Αὐτὴ ἐκατέβασε τὸν Θεὸν ἀπὸ τῶ Οὐρανοῦ, καὶ τὸν ἔκαμε καὶ ἔγινεν ἀν-
 θρώπος, διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπον. αὐτὴ κάμνει καὶ ἡμᾶς τὰς ὀπρῆτας καὶ
 ἀναβαίνουσι εἰς τὰ ἔρανα, ὅσοι μιμηθῶμεν τὸν Δεσπότην καὶ ἴδωμεν οἰκτιρ-
 μονες. Λοιπὸν ἄς ἀπεδάσωμεν ὅλοι νὰ τῷ ἰδοκτισῶμεν, ὅπως καὶ τῷ Βα-
 σιλείαν αὐτῶ κληρονομήσωμεν εἰς αἶωνα τὸν ἀπελόγητον, τῶ αὐτῶ φιλανθρω-
 πία καὶ χάριτι, σὺν Πατρὶ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι. ΑΜΗΝ.

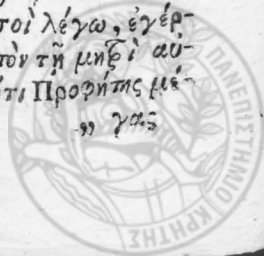
Τ Η Γ . Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α .

ΕΥΛΟΓΗΣΘΝ ΠΑΤΕΡ .

ΟΥ' μόνον μὲ λόγια κὶ διδάγματα ἀπέδειχεν ὁ Κύριος τὸ Μυστήριον τῆς ἐν νεκρῶν ἀναστάσεως, ἀλλὰ κὶ μὲ τὰ ἔργα κὶ ἀράγματα κὶ μὲ πολλὰ θαυμασιωρήματα. Καὶ ἀρχίζοντες ἄπο τὰ κατώτερα, ὑπήγαγεν εἰς τὰ μεγαλύτερα, ὥσπερ ἄπο μίαν σκάλην ὅπερ ἀναβαίνομεν ἄπο τὰ χαμηλὰ σκαλῆνια εἰς τὰ ὑψηλότερα, καὶ ἄπο ὀλίγον εἰς ὀλίγον ἀνεβάσει τὴς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς Θεότητος. καθὼς ἠμπορεῖ πᾶς εἶας νὰ πισωθῇ ἄπο πολλὰ θαυμάσια, ὅπερ ἔκαμε πολλακίς ὁ παντοδύναμος, καὶ μάλιστα σήμερον, καθὼς διηγᾶται τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον. Καὶ ἀρῶτον μὲν ἐθεράπευσε τὴν πενθερὰν τῆς Ἀποστόλου Πέτρου, ὅπερ τὴν ἐφλόγιζεν ὁ πυρετὸς διωπὰ, κὶ τότε σὺν τῷ ἐβασάνισεν ὅπερ ἦτον σιμὰ εἰς τὸν θάνατον, καὶ εἰς μίαν στιγμήν τὴν ἰάσασκε τέλεια, καὶ τὴς ὑπερέτισε ταύτῃ τὴν ὄραν ἢ ἀρῶν χερῶν νεκρὰ κὶ ἀκίνητος. Ἐπειτα πάλιν ἐτέλεσε καὶ ἄλλο θαυμασιώτερον, καὶ ἤγειρε τὸν παῖδα τῆς Ἐκατοντάρχου, ὅπερ ἦτον δεινῶς ὀδυώμενος, καὶ ἐκινδύνωσε νὰ ξεφυγῆσιν εἰς ὀλίγον διάστημα. καὶ τὸ θαυμασιώτερον, ὅπερ χωρὶς νὰ εἶναι παρῶν ὁ Χειρὸς εἰς τὸν ἄρρωστον, ἀλλὰ ἄπο μακρῶν μὲ εἶνα λόγον τὸν ἤγειρεν. ὅτι ὡς δὲλαβῆς ὅπερ ἦτον ὁ Ἐκατοντάρχος καὶ γνωστὸς ἀνθρώπος, δὲ ἀφικε τὸν Χειρὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, λέγωντας, Κύριε εἰπέ λόγον, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου. Τότε μὲν τὸ θεῖόν τῆς ἀπόσταγμα, ἐσείλην ἄπο μακρῶν τὴν ὑγείαν εἰς τὸν ἄρρωστον, καὶ τὴν ὄραν ταύτῃ ὅπερ εἶπε τὸν λόγον, ἐλάττωσεν ὁ δῦλος ἄπο τῆς δεινῆς ἐκείνῃ ἀδύναμι. Πρότερον ἦτον εἰς τὸν θάνατον, κὶ τότε ἀρέσθη ὑγιῆς παντέλεια. ὡς τῆς τῆς Χειρὸς χριστόπτος κὶ θαυμασίας δυνάμεως. εὐδὺς ὅπερ εἶπε πρὸς τὸν Ἀρχοντα. Ἦ παγε, καὶ ἄς σὲ γῆν καθὼς ἐπίσδουσις, ἴσουρη ἄπο τὸν δελόν τῆς ἰαδύναμι. Ἐπειτα πάλιν ἀποδείχτει μὲ μεγαλύτερον θαυμασιώρημα τὴν δυνάμιν τῆς ὁ Κύριος, φθαίνοντας εἰς τὴν Πόλιν Ναὶν. εἰς τὴν ὁποίαν ἀθεοδόξως ἀνέστησε τὸν Υἱὸν τῆς χήρας ὅπερ ἦτον ἀπεθαμμένος ἄπο ὄραν πολλῶν, κὶ τὸν ὑπήγαγεν εἰς τὸν τάφον κλαίοντες. Ἀνέστατε δὲ σαφέτερον τὴν ἐσπίδουσιν, καθὼς τὴν χερῶν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἀνακᾶς, ἔτω λέγωντας.

„ Τῶ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀπῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Πόλιν καλεμμένην Ναὶν, κὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτῶ ἱκανοί, κὶ ὄχλος πολὺς. ὡς δὲ ἤγγισε τῆς πυλῆς τῆς Πόλεως, ἰδὲ ἐξεκομίζετο ἀνὴρ τεθνηκώς, Υἱὸς μονογενῆς τῆ μητρὸς αὐτοῦ κὶ αὐτῆς χήρα, κὶ ὄχλος τῆς Πόλεως σὺν αὐτῇ ἱκανός. κὶ ἰδὼν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, ἀσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῷ κὶ εἶπεν αὐτῇ. Μὴ κλαίε. κὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοφῆς. οἱ δὲ βατάζοντες ἔστησαν. κὶ εἶπε. Νεανίσσκε σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. κὶ ἀνέκλυσεν ὁ νεκρὸς κὶ ἤρξατο λαλεῖν. κὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτῆς. ἔλαβε δὲ φόβος πάντας, κὶ ἐδέξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες. ὅτι Προφήτης μὲν

ἢ ψυχῶδες, ἀδὴς ἐσυκώθη, ἢ καθίσας ἔμφορθεν παντός τῆ λαῖ, ἐσω-
 νύχαινε, ἔξ νὰ μὴ νομίση τινὰς πῶς ἐσέβη εἰς τὸ νεκρὸν κορμὶ κακῶνα Δαι-
 μόνιον καὶ φαντασίαν καὶ τὸ ἐκίνησε. ἔξ τὸτο ἐκάθησαν ὁ παρῶν νεκρὸς καὶ
 ἐλάλει ἀλήθειαν, πρὸς ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν πληροφορίαν τῆς καθολικῆς αὐτῆ
 ἀναστάσεως. ὅτι τὸ ἄψυχον σῶμα ἔτε καθίζει, ἔτε ἠμπορεῖ νὰ σωτύχη ἀλή-
 θειαν. ὅθεν καὶ τῆς μηδὲς τε τὸν ἔδωκε ἔξ περὶ πλεονεξίας πληροφορίαν καὶ πῖσω-
 σιν. Οἱ δὲ παρόντες, ἰδόντες τοῖτον θαύμα ἀξέφθορον, ἐφοβήθησαν, καὶ θαυ-
 μάζοντες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν, ἔπω λέγοντες. ὅτι Προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν
 ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπισκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτῆ. Ἀκόμη δὲ ἐφρονέσσω ἔξ Θεὸν
 τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ὅμως καὶ τὸτο δὲ ἦτον ὀλίγον, νὰ τὸν ὁμολογῆσι μέγαν
 Προφήτην, καὶ ἄπο τῆς ἄλλης Προφήτας, καὶ αὐτῆ τῆ Νομοθέτης Μωυσέως μεγα-
 λύτερον. ὅτι ἄπο ὀλίγον εἰς ὀλίγον ἀναβαίνοντες εἰς ὑψηλότεραν ἐννοίαν, τὸν
 θέλουν πισδέσει καὶ Θεὸν ἀληθέστατον. „ Καὶ ἐξῆλθεν ὁ λόγος τῆ θαύματος
 ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, καὶ πάσῃ τῇ περὶχώρῳ. ἔξ τὸτο ἐμαρτυρήθη εἰς πολλὰς
 τὸ τοῖστο θαυμασίον, ἔξ νὰ μὴ δουληθῆν οἱ φθοροὶ καὶ ἀγνώμονες Ἰουδαῖοι νὰ
 τὸ κρύψωσιν. ὅτι τὸσον ἐπλατυώθη ὁ λόγος ἔπος τῆς ἐγέρσεως τῆ νεκρῶ, ὅπῃ
 ἠκέθη εἰς ὅλα τὰ περὶχώρα τῆς Ἰουδαίας, καὶ ἐφθασον ἕως ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρη-
 μον ὅπῃ ἀσκήτασεν ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Τρεῖς μὲν ἀναστάσεις ἐγιναν ἄπο
 τῆς Προφήτας πρὶν τῆς παρεσίας τῆ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ τετάρτη εἶναι ἡ πα-
 ρῆσα, ἥτις ἡ παρῶν τῆ Χριστοῦ, ὅτι παρῶν ἄπο τῆς ἄλλης τῆτον τὸν νέον ἀνέ-
 σισε. Καὶ πρὸ τῆ Χριστοῦ, παρῶν μὲν ἀνάστασις ἦτον τῆ παιδὸς τῆς Σαραφ-
 θείας, τὸν ὁποῖον ὁ Προφήτης Ἡλίας ἀνέσισε. Δεύτερα τῆ παιδὸς τῆς Σωμα-
 νίτιδος, τὴν ὁποῖαν ὁ Ἐλισαῖος ἐθαυματέρησε. Τρίτη δὲ ἐκεῖνη ὅπῃ ἐναπε-
 τὸ νεκρὸν σῶμα αὐτῆ τῆ Ἐλισαῖος. ὅτι ἐπειδὴ ὅταν ἀελήθη ὁ Ἡλίας ἔλα-
 βον ὁ Ἐλισαῖος διπλὸν τὸ χάρισμα. ἔξ τὸτο καὶ νεκρὸς νεκρὸν ἀνέσισε. Πλὴν
 ἐκεῖνοι μὲν, ὡς δὲλοι ἀνέσισαν τῆς νεκρῶς μετὰ προσδύχλῳ καὶ ἀξέφθορον, δεό-
 μηροι τῆ Θεῶ νὰ κάμη τὴν θαυμαργίαν ὡς παντοδύναμος, ἀμὴ ὁ Χρι-
 στὸς τῆς ἀνέσισε πρὸς αὐτικῶς καὶ ἔξουσιαστικῶς, χωρὶς νὰ χρειασθῆ ἄπο ἄλλον
 τινὰ βοήθειαν. Δεύτερον δὲ ὁ Χριστὸς ἀνέσισε τὴν θυγατέρα τῆ Ἰαέριε. καὶ
 τῆτον τὸν τετραήμερον Λάζαρον, ὅστις ἦτον ὁ ἔκτος νεκρὸς ὅπῃ ἀνέσθη.
 ἦγεν ἔξ τῆ Χριστοῦ ὡς εἴπαμεν, καὶ ἄλλοι ἔξ αὐτὸν τὸν Χριστὸν.
 Ἐβδόμον δὲ ἀνέσθησαν τὸν καιρὸν ὅπῃ ἐσαυρώθη ὁ Κύριος πολλοὶ νεκροὶ,
 καθὼς τὸ λέγουσιν οἱ Εὐαγγελισαί. Πολλὰ σῶματα τῶν κοιμημένων Ἀγίων
 ἠγέρθησαν. Ἦσαν δὲ ἐγινε καὶ ἡ ὀγδόη Ἀνάστασις αὐτῆ τῆ Κυρία μας καὶ
 Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι νεκροὶ ὅπῃ ἀνέσθησαν, πάλιν ἀπέ-
 θανον ὑστερα, ἀμὴ ἡ ὀγδόη Ἀνάστασις ἔμεινον ἀνώτερα θανάτου, καθὼς καὶ ἡ
 τελειοταία ἀνάστασις, ὅπῃ μέλει νὰ γένη εἰς τὸ τέλος τῆ Κόσμου, ἡ θαυ-
 μασθῆ καὶ παγκόσμιος, θέλει μείνει ἀκατάλυτος καὶ αἰώνιος. Ὅσοι γὰρ ἐμμεθα
 νεκροὶ, ὡς περὶ σῶμα νὰ ζωοποιήσωμεν τῆς νεκρωμένης ψυχῆς μας καὶ περὶ
 μῆρας εἰς τὰ ἁμαρτήματα. ὡς περὶ σῶμα εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν, νὰ κλαύ-
 σωμεν, ὅπῃ ἀνασάινει τῆς νεκρῶς, νὰ ἀναστήσῃ καὶ ἡμᾶς ἄπο τὸν πικρὸν
 τῆς ἁμαρτίας θάνατον. Τώρα εἶναι καιρὸς δακρύων καὶ προσδύχων, στεναγμῶ
 καὶ πένθους, ὀδυρμῶν καὶ δεισιέας, καὶ ὡς δεσπότην τῆ Σωτῆρος Χριστοῦ, νὰ με-
 ταξέψῃ τὴν λύπην καὶ θλίψιν μας εἰς ἀφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, ὅτι αὐτὸς
 εἶναι

εἶναι τῆς λύπης ἢ λύβρωσις, ἢ χαρὰ, ἢ ζωὴ, ἢ ἀνάστασις, ἢ μᾶς ἀνάσταίης με δίκολίαν ἀπὸ τὸν θάνατον. Καὶ μὴ θάνατον τινὰς νὰ ἐναντιωθῆ, λέγωντας, ἐγὼ εἶμαι ζωντανὸς καὶ ἐργάζομαι, καὶ πῶς ἐσὺ με λέγεις νεκρὸν ἀκνέρηγον; Ἄκουσον ἀνδραπε. εἶναι τινὲς ζωντανοὶ καὶ τὸ σῶμα, καὶ ἀπειπατῶν καὶ δαλόωσιν, ἀμὴ ψυχικὰ ἀπέθανον. Ἐπεὶ ὅστις κάμνει ἀγρὰ ἔργα, ὅσον καιρὸν δέλεσται εἰς τὴν ἀμαρτίαν ἀμειτανότος, ἀπεθαμῆος λογίε-ται. καὶ ὅταν εἶσαι καὶ τὴν ψυχὴν νεκρὸς, ἀρχισος εἶσαι τῆς Χειρῶ καὶ ἀχά-ετος, τί σε ἀφέλει ἢ ζωὴ τῆς ἢ πρόσκαιρος καὶ παμμόχθιρος; Ἐπὶ τὸ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος ἔλεγε ἔα κάποιον γυναικα ἀμαρτωλῶν, ὅτι ζωντανὴ ἀ-πέθανον. Ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὴς Προπάτορας ὅταν τὴς ἔπλασε, καὶ τὴς ἔβα-λυν εἰς τὸν Παράδεισον νὰ φυλάττωνται, νὰ μὴ φάγν ἀπὸ τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, εἰδὲ τὴν ἡμέραν ὅπῃ φάγν, νὰ ἀποθάνωσιν. αὐτοὶ δὲ ἀδραβαῦ-τες τὸ θεῖον πρὸςάγμα, ἔφαγον, πλὴν δὲ ἀπέθανον ἕως ἐνεακοσίας χρό-νας. λοιπὸν ἡμπορεῖς νὰ εἰπῆς πῶς ὁ Θεὸς δὲν ἀλήθῶσε; μὴ γένοιτο, ὅτι καὶ τὸ σῶμα δὲν ἀπέθανον, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ἐπειδὴ ἡμαρτίωσαν. καὶ ἔπος εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν σωματικὸν καὶ πρόσκαιρον θάνατον. Ἀποθαίνει ἢ ψυχὴ, καὶ χωρίζεται ἀπὸ τὸν Θεὸν, ὅταν παρέβῃ τὰ ἁγία τὰ πρὸςάγμα-τα, καὶ κάμνει τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς καὶ τῆς Δαίμονος, καθὼς καὶ τὸ κορμὶ ἀποθαίνει, ὅταν χωριθῆ, καὶ ἀναχωρήσῃ ἀπ' αὐτὸ ἢ ψυχὴ, καὶ ἀφήση το. Ὅλοι γὰρ οἱ ἄπιστοι, καὶ αἰρετικοὶ καὶ κακοὶ Χριστιανοὶ, νεκροὶ λογίζονται καὶ τὴν ψυχὴν, ἔπειδὴ ἐχώρισαν ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, ἣτις εἶναι ὁ ζω-δότης Χριστὸς, ἢ ὁδὸς, ἢ ζωὴ καὶ ἀνάστασις. Εἶναι καὶ ἄλλος ἔσπος νεκρότ-πος, ὁ ὅποιος εἶναι πολλὰ ἐπαινετὸς καὶ θεάριος, καὶ ἢ χάρις τῆς Θεῶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ γέλωμεν ποικίλοῦ ἔσπος νεκροὶ καὶ ἀκνέρηγοι, ἢ γὰρ νὰ νεκρῶ-σωμεν τὴν σάρκα, ἐγκρατῶμεν ἀπὸ ὅλα τὰ κακάμας θελήματα, καθὼς μᾶς συμβαλέει ὁ μέγας Ἀπόστολος, ἔπω λέγωντας. „ Νεκρῶσατε τὰ μέλη „ σας τὰ σωματικά καὶ γῆνα, καὶ παύσετε τὴν πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πά- „ ρος, ἐπιθυμίαν κακῶν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἢ ὅποια εἶναι εἰδωλολα- „ βεία, ἔπειδὴ τὰ ὅποια ἐρχεται ἢ ὀργὴ τῆς Θεῶ εἰς ἐκείνας ὅπῃ τὰ κάμνῃσι. Τῆτὴν τὴν νεκρῶσιν εἶχασιν ὅλοι οἱ ἅγιοι δέλοι τῆς Χειρῶ, Ἀπόστολοι, Μάρτυρες καὶ Ὅσιοι εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔξῶχος αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος. Ἐπὶ τῆ-το ἔλεγε. „ Ζῶ δὲ ἐκέτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς. καὶ ἀλλῶ ἔλεγε. „ Ἐγὼ πάντοτε τὴν νεκρῶσιν τῆς Κυρῆς ἐν τῆς σώματί μου βασάζω. καὶ ἀλλῶ. Ἐμοὶ Κόσμος ἐσαύρωται, καὶ γὰρ τῆς Κόσμου. Ταύτῃ τὴν νεκρῶσιν ἐζῆτα καὶ ὁ Προφητῆας λέγωντας. „ Καθίλωσον ἐν τῆς φόβῃ σε τὴς σαρκὸς μου. αὐτὴν εἶχασε καὶ ὅλοι οἱ ἐνάρετοι δέλοι τῆς Χειρῶ, καὶ ἐσαύρωσαν τὴν σάρκα, τὰ πάθη, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς. Αὐτὴ εἶναι ἢ ἐπαινετὴ καὶ σω-πίμος νεκρῶσις, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἔχη πᾶς ὄνας Χριστιανὸς εἰς τῆς λόγῃς, διότι ὅποιος τὴν ἔχει, μῆτι ὁ Χριστὸς, καὶ κατοικεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς καὶ ἀ-γιάζει τὴν. Ἄς κάμωμεν ἔσπον λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀποκησώμεν καὶ τὴν τὴν ζωηφόρον καὶ σωπίμον νεκρῶσιν. ὅσοι εἶσε νεκροὶ ψυχικὰ, ὡς ἀνωθεν εἶπο-μεν, ἡμπορεῖτε νὰ συκοφῆτε ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν με τὴν μετάνοιαν, πῶρα ὅπῃ χεῖζαν τὰ δάκρυα. Ἄς μετανοήσωμεν γὰρ ἐξ ὅλης καρδίας τὴς ἀμαρ-τίας μας, ἄς ἀφαιρώμεν εἰς τὸν Χριστὸν με βίον ἀκατάγνωσον καὶ θεάριον,

ἀχαριστῶντες αὐτὸν καὶ δοξάζοντες. Ἄς κάμνωμεν ὅλα μας τὰ ἔργα εἰς δόξαν Θεοῦ. καὶ μὴ σωτηριεπιμέλειαν καὶ τεταπεινωμένης καρδίας ἄς φωνάξῃ πρὸς αὐτὸν πᾶς σῶας, λέγωντας· Ρῦσαι Κύριε ἅπλο ρομφαίας τὴν ψυχὴν μου. καὶ δὲ θέλει μακρύνει ἅπλο ἡμᾶς ὁ πανάγαθος τὴν θεῖαν αὐτῆ βοήθειαν, ἀλλὰ νὰ μᾶς λυθώσῃ ἅπλο ὀργῶν καὶ θλίψιν, σκοτωσίαν καὶ κίνδυνον, νὰ μᾶς ἐλευθέρωσῃ ἅπλο τυραννίδα καὶ κάκωσιν τῆ ὀρατῆ καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν μας, καὶ νὰ μᾶς ἀναστήσῃ ἅπλο τὸν ψυχικὸν θάνατον, ὡς ἀγαθὸς καὶ παντοδύναμος. νὰ μᾶς ἀξιώσῃ τῆς αἰωνίης ζωῆς καὶ μακαριότητος, νὰ συνδουφρανώμεθα πάντοτε μὴ τῆ Ἁγίων αὐτῆ εἰς τὴν ἀρρήτων ἐφορευτικῶν ἐκείνων καὶ ἀνεκφραστων ἀγαλλίασιν τῆς ἀναστῆρας ἐκείνης ἡμέρας τῆς Βασιλείας τε. ἥς ἄλλοιτο πάντας ἡμᾶς ὀπιτυχεῖν, τῆ αὐτῆ χάριτι καὶ φιλανθρωπία. Ως, κερῖπει δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκυλίσεις πάντοτε, σὺ τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. ΑΜΗΝ.

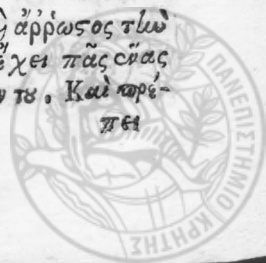
Τ Η Δ'. Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

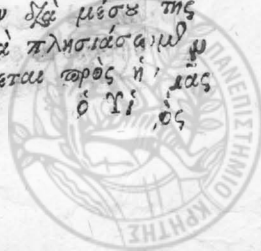
Η Ἀνάγνωσις τῆς θεῖων λογίων ἀγαπητοί, εἶναι ὡσὰν σῶας πολυανθῆς καὶ δῶδης ἀφάεισος, καὶ ἀφελόλι μυρισμῶν καὶ ἀριότητων. ἅπλο τὴν ὀποῖαν ἐσοδοζομεν καὶ καρπόμεθα τὴν τῆ ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ ἅπλο λαμβάνομεν τὴν δῶδῆ τῆ ἀρετῆς, καὶ ἅπλο μεν τὰ πρὸς πνευματικῶν φιλίαν ἀρμόζει, καὶ ὀδηγόμεθα πρὸς τὸ ἀγαθὸν, ἀλλοιόμενοι θαυμασίαν ἀλλοίωσιν. καὶ συναγοντες τὰ νοητὰ ἅπλο, ἐργαζόμεθα εἰς τὰς ψυχὰς τὸ μέλι τὸ γλυκύτατον καὶ σωτηρίον, λέγωντας πᾶς σῶας μὴ τῷ Προφήτῃ Δαβὶδ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρά μας. „ Ως γλυκία τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σε ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον. Ἡ ἀνάγνωσις τῆς θεῖας Γραφῆς δίδει εἰς ταῖς ἀρρώστιας τῆς ψυχῶν ἱατρικὰ βότνια, καὶ χαρίζει ὑγίαν πνευματικῶν εἰς τὰς πάχοντες. καὶ τὸσας ἱαφείας ἅπλομεν, ὅσα ἡ ἀμαρτία ἅπλο ἁρρώσῃματα, τὰ ὀποῖα ὅλα θεραπεύει καὶ καθαρίζει θαυμασιώτατα. καὶ ἅπλο εἰπεῖν, ὅλα τὰ καλὰ γίνονται ἅπλο τὴν θεῖαν ἀνάγνωσιν. ἅπλο τὸ καὶ ὁ Δεσπότης ἐπαρῶσαζε νὰ ἐρωτησῆμεν τὰς Γραφὰς συχρίαις, καὶ ὀπιμῶς νὰ τὰς ἀναγιώσκωμεν, ἅπλο νὰ ἀφελόμεθα ἅπλο ταύτας πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας, καθὼς καὶ γίνεται ὀποῖος σφάλλει εἰς τὴν Πίσιν, καὶ δὲ εἶναι καλὰ σφῆδος, μὴ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς θεῖων γραφῶν σπείζεται. ὁ ἀμελής εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ ῥάθυμος διορδῶνται, ὁ πόρνος καὶ ἀκόλαστος σωφρονίζεται, ὁ ἀγνώστος καὶ ἀσυνῆτος σωφρονίζεται, ὁ ὑπερήφανος ταπεινώνεται.

Ὁ πλέσιος καὶ φιλᾶργυρος, γίνεται ἅπλο λαχρος, ὁ πτωχὸς καὶ ἀρρώστος τὴν ἅπλομονίαν καὶ καρτερίαν μακρύνει. καὶ ἅπλο εἰπεῖν, ὅτι πάθος ἅπλο πᾶς σῶας εἰς τὴν ψυχὴν καὶ νόσημα, εἰς τὰς Γραφὰς ὀείσκει τὴν θεραπεύειαν τε. Καὶ κερῖπει

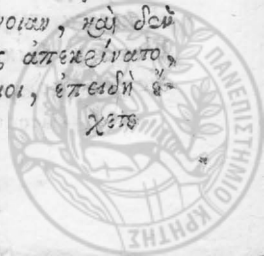

πει να σωθῆ χωρὶς ὅλοι εἰς τὰς Ἀκολουθίας, καὶ νὰ μὴ μισθώσωμεν ἀπ' ἐκεῖ
 πρὸ τῆς τελειώσεως, ἕως νὰ ῥῆθῃ ἀπόλυσις. ὅτι χολάζοντες εἰς τὰς Ἐκκλη-
 σίαις συχναῖς, ἀκούμεν τὰ πνευματικὰ λόγια, καὶ διδασκόμεθα ὑπὸ τῆς
 Προφῆτας καὶ Ἀποστόλων καὶ Ποιμνίας τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ πᾶς οἷος τῆς
 προσήκουσαν Θεραπείαν δεχόμενος, ὑποσέφει μὲ πολλὴν χαρὰν εἰς τὸ οἶκόν
 τε. Διὰ τὸ ἰσθαλαῶσας, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες μας, μὴ λείψῃ τινας σας ὑπὸ
 τῆς Ἐκκλησίας πάποτε, ὅταν εἶναι χόλη καὶ ἐορτάζουσιν, ὅτι ἄλλη ὑπηρεσία
 δεῦν εἶναι ὑπὸ ταύτῃ ψυχοφιλότερη. καὶ μὴ ἀμελήτε εἰς τὸ ἀλλὰ βέχε-
 τε μὴ πόθεν πολλῆ καὶ πρόθυμα εἰς τὴν πνευματικὴν φιλίαν, καθὼς ὑπά-
 γετε εἰς τὴν σωματικὴν βίασαν. καὶ ἀκροᾶτε ὀθμιλῶς τὰ ἱερά λόγια νὰ
 τὰ καταλαμβάνετε νὰ καρπώνεσθε. Εἰ δὲ ἐκείθε μόνον μὲ τὸ κορμὶ εἰς τὴν
 Ἐκκλησίαν, καὶ ὁ νῦς σας νὰ γυεῖζῃ εἰς τὰ βιωτικὰ καὶ σωματικὰ πράγμα-
 τα, δεῦν λαμβάνετε τινὰ ὠφέλειαν, ἀλλὰ γίνεσθε ὅμοιοι ἐκείνων ὅπως κατακεί-
 νει ὁ Κύριος εἰς τὴν ἄσθαβोलῶν σήμερον, πῶς ἤκουσαν τὸν λόγον, καὶ τὸν ἀπό-
 ρησαν ἐδέχθησαν, ἀμὴν ἔστω τῆς βιωτικῆς φροντίδος καὶ μέριμνας δεῦν ἐκαρποφό-
 ρησαν. Καὶ ἔστω νὰ πισωθῆτε τὴν ἀλήθειαν, ἀκούσατε τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον.

„ Εἶπεν ὁ Κύριος τῇ ἄσθαβολῶν ταύτῃ· διγῆκεν ὁ γεωργὸς νὰ σπείρῃ
 „ τὸν σπόρον τε, καὶ καθὼς ἔσπερσεν ἔπεισε μέρος εἰς τὸν δρόμον καὶ καταπα-
 „ πῆθη, καὶ τὰ πετεινὰ τῆ ἀέρος τὸ ἔφαγον. ἄλλο ἔπεισεν εἰς τὴν πέτρῃν καὶ
 „ φυβῶνοντας ἐξηραῖθη, ἔστω δεῦν εἶχε δρόσον. ἄλλο ἔπεισεν εἰς τὸ μέσον
 „ τῆς ἀκανθῶν, καὶ ὅταν ἐξάνθισαν ἢ ἀκανθῆς τὸ ἐπνίξαν, καὶ ἕτερον ἔπεισεν
 „ εἰς τὴν καλλὴν γῆν, καὶ φυβῶνοντας ἔκαμε καρπὸν ἐκατονταπλασίονα. Μὲ
 „ ἄσθαβολαῖς σωτυχαίνει ὁ Κύριος, ἔστω νὰ κάμῃ τῆς ἀκούοντας νὰ προσέχων καλ-
 „ λίτερα, καὶ ἔστω νὰ ὑψώῃ τὸν νῦν τες νὰ ἐκζητήσῃ τὰ λεγόμενα. ὅτι σωθήσεται
 „ ἔστω οἱ ἀνθρώποινα ἄσθαβολαῖς, καὶ νὰ ἐξετάζωμεν τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀπό-
 „ κρυφα λόγια, τὰ δὲ φανερά καὶ σαφέστατα καταφρονεῖμεν, καὶ δεῦν τὰ γυροῦμεν.
 „ Ἡ δὲ ἄσθαβολῆ ἔχει τὸν νῦν ἀπόκρυφον, ἄλλο λέγεσθα καὶ τὸ φαινόμενον, καὶ
 „ ἄλλο ἔχουσα καὶ τὸ νοούμενον. Τῆτο καὶ ὁ Δαβὶδ ὡς ὑπὸ προσώπῃ τῆ Χειρῆ,
 „ ἐπροφητεύσε, λέγωντας. Ἀνοίξω ἐν ἄσθαβολαῖς τὸ εἶμα μας, φθέγγομαι προ-
 „ βλήματα ἀπ' ἀρχῆς. Ἡ ἄσθαβολαῖς εἶναι ὡσαν εἰκόνες καὶ τύπος πραγμάτων,
 „ ὅχι ὁρατῆ ὅπως φαίνονται, ἀλλὰ νοητῆ καὶ πνευματικῶν, καὶ ὅσα δεῦν ἠμπο-
 „ ρεῖμεν νὰ ἰδῶμεν μὲ τὰ σωματικὰ ὀμμάτια, ταῦτα ἢ ἄσθαβολῆ φανεραίνει καὶ
 „ δείχνει μας. Εἰλήθον ὁ σπείραν τῆ σπείραν τὸν σπόρον αὐτῆ. Ὁ σπείραν εἶναι
 „ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τῆ Θεῆ, καὶ διγῆκεν ὑπὸ τῆς κόλπης τῆ Πατρὸς
 „ χωρὶς νὰ χωρεθῆ ἀπ' ἐκείνον πάποτε, καὶ ἦλθε πρὸς ἡμᾶς ὁ πανταχῆ πα-
 „ ρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὅτι ἦτον εἰς τῆς πατρικῆς κόλπης πρὸ πάντων τῆ
 „ αἰῶνων, καὶ εἶναι πάντα. Καὶ ὅχι ὅταν σπείρῃ, τότε μόνον εἶναι, ἔπε ὅπο-
 „ ταν ῥηθῆται ὑπὸ τῆς αἰτιάρθενον Μαριάν τῆς ὑπερβλογομηφίλου Μιτῆρα τῆς,
 „ τότε λαμβάνει ἀρχὴν τῆ εἶναι, ἀλλὰ πρὸ τῆς αἰῶνων ῥηθῆται. ἐν τῆ Κόσμιῃ
 „ ἦν, καὶ ὁ Κόσμος δι' αὐτῆ ἐγένετο, καὶ ὁ Κόσμος αὐτὸν ἐκ ἐγὼ. Εἰλήθῃ δὲ
 „ πῶς; ὅχι μεταβατικῶς, ὅτι δεῦν μισθῆε ὁ Θεὸς ὑπὸ τὸπον ὡς τὰ σώματα, ἀλλὰ
 „ εἶναι πανταχῆ. πλὴν ἦλθε πλησιώτερός μας μὲ τῆς φρόνοιῃ καὶ μέσῃ τῆς
 „ Ἐισάρκῃ Οἰκονομίας τῆς. ὅτι ἐπειδὴ ἡμεῖς δεῦν ἠμπορέσαμεν νὰ πλησιάσωμεν
 „ εἰς τὸν Θεόν, ἔστω ἢ ἁμαρτίας μας ἐμπόδισαν, ἔστω τῆτο ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς
 „ ὁ Υἱὸς

ὁ Υἱὸς ἢ Λόγος τῆ Θεῶ μετὰ τὴν Ἐνσαρῶν παρῆσαν τε. Διατὶ καθὼς εἰς τὰ Βασιλεία σέκονται ἀπ' ἑξῶ ὅσοι ἔπαισαν τῆ Βασιλείας καὶ δὴν τομῶν νὰ τῆ πλησιάζουσιν, ἕως νὰ σωτήχῃ ὁ μεσίτης τῆ Βασιλείας ἀφ' ὅτερον νὰ τὸν εἰρῶνση, ἢ τότε ἐμβαίνον ἢ οἱ κατὰδικοι, ἔπος ἔκαμε ἢ ὁ Δεσπότης Χειρὸς, μεσιτῶντας ἀνέμεσον ἡμῶν ἢ τῆ Πατρὸς αὐτῆ, ἢ τὸν ἔκαμε ἢ μᾶς ἐσυγ-
 χῶρησεν. Ἐξῆλθεν ὁ Κύριος ὄχι δὲ νὰ ἀπολέσῃ τὴν γλῶσσην, ὅτε ἦτον γεμάτη ἀκαθάρτας ἢ βιβέλια, ἔτε δὲ νὰ τιμωρήσῃ τὰς γεωργὰς, ἀλλὰ δὲ νὰ ἀπεῖρη τὸν σπόρον τῆς Δοσεβείας, νὰ γεωργήσῃ τὴν σωτηρίαν μας. Σπόρον ἐδῶ λέ-
 γει τὴν διδασκαλίαν, καὶ γλῶσση τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Δὴ εἶπε δὲ ὁ μέλλων ἀπεῖρη, ἀλλὰ ὁ ἀπεῖραν, διότι πάντοτε ἀπέρνει ὁ Υἱὸς τῆ Θεῶ εἰς τὰς ψυχὰς μας τὰ ἀφέλιμα, ἢ σωτήρια. ὅτι ὄχι μόνον ὅταν διδάσῃ, ἀλλὰ ἢ δὲ μέσα ταύτης τῆς κτίσεως τῆ Οὐρανοῦ ἢ τῆς γῆς, ὅτε μᾶς κάμνει καθε-
 κάστῳ ἀπέρις ἀεργεσίας ἢ χάριτας, ἀπέρνει πλεονείως εἰς τὰς καρδίας μας τὰ ἀγαθὰ τε σπέρματα. καθὼς ἢ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆ Κόσμου ἔσπειρε τὸν φυ-
 σικὸν λόγον εἰς κάθε ἀνθρώπον, ἢ ἔδωκε πρὸς τὰς Ἰουδαίους τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον. Ὑστερον δὲ ὅταν ἠθίλησε νὰ γλῶσση δὲ τὴν σωτηρίαν μας ἀνθρώπος, ἐξῆλθεν εἰς ὄλιγὴν γλῶσση ὁ σπόρος ἢ ὁ λόγος τῆς διδασκαλίας τε. ἢ οἱ μὴ Προφῆται ὅσα ἔλεγον, ἦσαν φατισμῶν ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὁ δὲ Χει-
 ρὸς ὡς Θεὸς, εἶχεν ἴδιον ἄς λόγον τε. Διὰ τὸ δὴν ἔλεγον ἄς οἱ Προφῆται. Τὰδε λέγει ὁ Κύριος, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς λέγω· δὲ νὰ μάθωμεν ὅτι ὁ σπόρος εἶναι τῆς αὐτῆ φύσεως, ἢ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὅτε χαρίζεται πᾶσαν ἀγαθότητα. Καὶ ἡμεῖς εἰμεθα αὐτῶ γεωργίον, ἢ δι' αὐτῆ ἢ ἀπ' αὐτὸν πᾶσα καρποφορία πνεύ-
 ματικὴ γίνεται. ἔτι δὲ ἢ δὲ τῶν Ἀποστόλων, ἢ δὲ μέσα τῶν Διδασκάλων ἢ Ποιμῶν ἐπιμῶνται, ἀπέρνωτας τὸν λόγον αὐτῆ ἢ τὴν διδασκαλίαν ὁ Κύ-
 ριος. Καὶ ὁ μὴ ἔπεισε ἀπὸ τὴν ὁδόν. Δὴ εἶπεν ὅτι ἐκεῖνος ὅτε ἔσπειρε τὸ ἔρριψεν, ἀλλ' αὐτὸ ἔπεισε, διότι ὁ ἀπεῖραν ἀπέρνει ἢ διδάσκει· ἢ ὁ λόγος πίπτει εἰς τὰς ἀκούοντας, οἱ ὅποιοι ἀεῖσκονται ἢ δρόμος, ἢ πέτρα, ἢ ἀκαθάρ-
 ταις, ἢ καλὴ γῆ ἢ εὐκαρπὸς. ἰδὲ τα τεῖα μέρη τῆ σπέρματος χάνεται, ἢ μόνον τὸ τέταρτον σώζεται. ὅτι ἔχεις διαφορὰς εἶναι ἐκεῖνων ὅτε ἦκσαν τὸν λόγον καὶ δὴν ἐκαρποφόρησαν. Ἄλλοι ὡς ἦκσαν τὸν λόγον τὸν ἀπόβυσαν. ἄλλοι τὸν ἦκσαν καὶ ἐχάρησαν, ἀμὴ δὴν ἔρριψωσε, δὲ τὸν ἦλθεν ὕστερα πειρασμὸς ἢ ἀσόχησαν ὅσα ἦκσαν. ἄλλοι δὲ τὸν ἦκσαν ἢ ἐδέχθησαν, ἀμὴ δὴν ἐκαρποφόρησαν, δὲ τὸν ἠ ἀκαθάρτας τὸν ἐπνίξαν. Εἰς πολλὰς τόπους λέγει ὁ Λόγος γλῶσση τὴν ψυχὴν ὅτε δέχεται τῆ λόγῃ τὰ σπέρματα, καθὼς ἐδῶ μετὰ τὴν παρῶσαν ἀβασολῶν ἐδιδάχθημεν, πῶς ἄλλο μὴ ἔπεισεν εἰς τὴν καλὴν γλῶσση ὅτε δέχεται τὰ θεῖα μαθήματα, καὶ εἶναι πρὸς καρπογονίαν ἀξία καὶ εὐθετος, ἢ ἄλλο ἔπεισεν εἰς τὴν σκληρὰν ἢ ἔρημον, ὅτε δὴν ἔχει λόγον, ἢ σοφίαν, ἔτε πορεύεται μετὰ δμαισυλῶν ἢ ἀλήθειαν. Ἐπιπρώτων δὲ αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ αὐτῆ, λέγοντες· τίς εἶναι ἢ ἀβασολὴ αὐτῆ; ὁ δὲ εἶπεν, εἰς ἐσᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίζετε τῆς Βασιλείας τῆ Θεοῖ τα μυστήρια, τῶν δὲ λοιπῶν μετὰ ἀβασολαῖς, δὲ νὰ μὴ σιωπεῖσθε βλέποντες ἢ ἀκούοντες. ἐπει-
 ρώμεν νὰ μάθωσιν οἱ Ἀπόστολοι αὐτῆς τῆς ἀβασολῆς τὴν ἐνοίαν, καὶ δὴν τὸν ἠράτησαν φανερὰ εἰς τὰς ἄλλας, ἀλλὰ ἀπόκρυφα. ὁ δὲ Κύριος ἀπεκρίνατο, λέγει· ἰστας· εἰς ἐσᾶς ἐδόθη ἢ χάρις νὰ μάθετε τὰ μυστήρια ὡς ἄξιοι, ἐπειδὴ ἔ-
 χετε

χετε πόθον ἢ ἐρακάτε νὰ καταλάβετε . ὅτι πᾶς σῆας ἐπὶ ζῆσει , λαμβάνει ,
 καὶ ὁποῖος γυροῖει , δέξεται . ἀμὴ εἰς τὰς ἄλλας ὅτῃ δὲ εἶναι ἀξιοί , μὴτε
 θέλει νὰ μάθῃ τὰ θεία μυστήρια , σιωπηλαῖν σκοτεινὰ καὶ ἀποκρυφα , ὅτι
 αὐτοὶ θαρρῶν πῶς βλέπειν ἀμὴ δὲ βλέπειν . ἀκούσιν , ἀμὴ δὲ κατα-
 λαμβάνωσι . Καὶ τὸτο δὲ καλὸν καὶ ἀεργασίαν τας , δὲ νὰ μὴ κατακρίθῃν πε-
 ρισσότερον γνωσκόντες τὰ μυστήρια καὶ καταφρονούντες τα , δι' αὐτὸ τὰς ἀποκρύ-
 πονται , ὅτι ὁποῖος γνωρίζει καὶ καταφρονήσει , κολάζεται βαρύτερα . Ταῦτα
 εἰπὼν ὁ Κύριος , τὰς ἐξήγησε τῷ ἀδελφολῷ , ἔτω λέγωντας . „ Ὁ ἀόρος
 „ εἶναι ὁ λόγος τῆ Θεοῦ . ἡ ὁδὸς καὶ ὁ δρόμος , εἶναι ἐκεῖνοι ὅτῃ ἤκουσαν τὸν λό-
 „ γον χωρὶς πόθον . ἔπειτα ἔρχεται ὁ Διάβολος καὶ πέρνει τὸν λόγον ἀπὸ
 „ τῷ καρδίαν τας , δὲ νὰ μὴ σωθῶσι πιστεύσαντες . Πέτρα εἶναι ὅσοι αἰέουσι
 „ τὸν λόγον μὴ χαρὰς καὶ τὸν δέχονται , ἀμὴ ρίζαν δὲ ἔχουσι , ἔπειτα πρὸς
 „ καιρὸν πιστεύουσι , καὶ ὅταν τὰς ἔλθῃ πειρασμός τὸν διαύουσι . Τρεῖς τάξεις
 εἶπεν ἐκείνων ὅτῃ δὲ σῶνονται . καὶ τὰς μὴ ἀφῆκε ὁδὸν καὶ εἶπεν ὡνόμα-
 σεν , ἤγειν τὰς ἀδύμους καὶ σκληρὰς ὅτῃ ποτὰς τὸν θεῖον λόγον δὲ ἀδελφεί-
 χονται , ἐδὲ τὸν κρύπτειν εἰς τὰς καρδίαις τας . ὅτι καθὼς ἡ σῶματα εἶναι
 σκληρὰ καὶ ἀπότιστος ἔπειτα τῷ πατρὶν οἱ ἀνθρώποι καὶ ξηραίνεται , καὶ δὲ χῶ-
 νονται εἰς αὐτῷ τὰ σπέρματα , ἀλλὰ κείνται εἰς τὸ φανερὸν ἔτοιμα , καὶ τὰ
 πετεινὰ τὰ ἀρπάζουσι , ἔτω καὶ οἱ σκληροκαρδιοὶ ἔχοντες τὸν νῦν ξηρὸν καὶ πε-
 πωραμμένον ὡς καταπατημμένον ἀπὸ τὸν Δαίμονα , δὲ ἀδελφείχονται τὸν θεῖον
 λόγον ὀλόπελα , ἔπειτα δὲ χωρεῖ εἰς τὰς ψυχὰς ἐκείνας διδασκαλία καὶ ἱερά
 νουθεσία ποσῶς ἢ ἀδελφίσεις , νὰ διμηθῶν νὰ καρποφορήσῃν τῷ ἀρετῶν τὰ κα-
 πορθήματα . ὅταν ἐπειδὴ δὲ εἶναι κρυμμένους εἰς τῷ καρδίαν τας , ἀλλὰ κείτε-
 ται εἰς τὸ φανερὸν ἔξωθεν , ἔρχονται τὰ πετεινὰ τὰ αἴρος , ἤγειν τὰ ἐνάερα
 Δαιμόνια καὶ τὸν ἀρπάζουσι καὶ φθείρουσι . αὐτὴ εἶναι ἡ μία τάξις ἐκείνων ὅτῃ
 δὲ σῶνονται . Ἐτέρας δὲ ἐκάλεσε πέτραν , ἤγειν ἐκείνας ὅτῃ ἐδέχθησαν μὴ
 τὸν θεῖον λόγον εἰς τὰ λόγουτας ἀφῆκεν , καὶ ὅπῃ ἐδύσαν εἰς τὸν Θεὸν ἔτοιμα ,
 πλὴν μὴ ἔχοντες γλῶσσην πολλὴν , ἤγειν σαθερωτάτην , ὡς ἐφύξωσαν ἡ Πίστις
 ἐξηραίνῃ καὶ δὲ ἐρρίζωσεν , ἔπειτα δὲ ἵπτε γλῶσσην καλὴν , ἤγειν σερρὸν καὶ βέ-
 βαιον φρόνημα . ὅτι καθὼς τὰ σπέρματα ὅτῃ πέσαν εἰς τῷ πέτρῳ ὅτῃ
 ἔχει ὀλίγη γλῶσση , φυβάνων ὀλλήγορα καὶ ξηραίνονται ἀπὸ τὸν ἥλιον , ἔπειτα
 δὲ ἔχουσι ρίζαν νὰ δροσίζωνται , ἔτω καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴ εἶναι ἐλαφροὶ καὶ ἀ-
 στέροι , καὶ ἔχουσι ἄρριζον τῷ εἰς τὸν Θεὸν ἀσέβειαν , δὲ τὸτο ὡς τὰς ἔλ-
 θῃ μικρὸς πειρασμός ξηραίνονται , καὶ τῷ πίστιν ἀποδίδου κηκερῶτες ἀπὸ
 ἀνθρωπίνου ἀδελφείαν . „ Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκαυθας πεσόν , ἔτοι εἰσιν οἱ ἀνέ-
 „ σωτες , καὶ ὑπὸ μεσημῶν τῶ πλάτε καὶ ἵδονων τῶ βίβη πορθήματα συμπτί-
 „ γονται , καὶ ἔτελεσφορῶσι . Δέχονται τὸν θεῖον λόγον οἱ πλάσιοι , καὶ ρίζώ-
 „ νται καὶ φυβάνει εἰς τὰς καρδίαις τας , ἀμὴ ἡ φροντίδες τῶ πλάτε καὶ μεσημῶν ,
 καὶ ἡ σαρκιαῖς ἵδοναῖς κατακοντῶσιν ὡς ἀκαυθαις τὰς ψυχὰς αὐτῶν , καὶ δὲ
 τὰς ἀφίγειν νὰ καρποφορήσῃ . Προσέχετε δὲ ὅτι δὲ εἶπεν ὑπὸ τῶ πλάτε
 συμπτίγονται , ἀλλ' ὑπὸ τῶ μεσημῶν τῶ πλάτε , ἔπειτα ὁ πλάτος δὲ βλέπειν ,
 ἀλλὰ ἡ μεσημῶν , ἐπειδὴ οἶδαμὲν πλάσιος , πολλὰς καὶ ἐσώθησαν ἀκαυθίζοντες
 τὸν πλάτος εἰς πρῶντας . Ἀφ' ἔπειτα δὲ τὴν τῶ πλάτε μεσημῶν , λέγει καὶ δὲ
 τὰς ἵδοναῖς καὶ βυφῶν τῶ σώματος , ὅτι δὲ εἶναι τὰ πάθη τῶ πλάτε καὶ ἀδελφείαν ,

φιλαργυρία, ἢ ἔρση. ἢ ἡ μὴ φιλαργυρία καταπίκει ἢ βασανίζει τὴν ψυχὴν
 μὲ φροντίδας ἢ μέριμνας, ἢ δὲ ἔρση τὴν κάμνει μαλακωτέρην ἢ ἄρρητον.
 Πρεπόντως δὲ τὴν ἔρσην ἢ μέριμναν ἀκαύθας ἐκάλειτο, ὅτι καθὼς ὅταν
 σφύγγης τὰς ἀκαύθας, αἱματώνας τὰς χεῖρας ἀπὸ τὰ κούβα, ἢ σὲ πληγώ-
 νωνον, ἔτω ἢ ἡ ἔρση ἢ μέριμνα κούβα ἴσως τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰς ἀκαύθας
 χειρότερα, ἢ πληγώων τὰς χεῖρας ἢ πόδας, τὰς ὀφθαλμούς ἢ ὅλα τὰ μέ-
 λησε. Τινὲς διδάσκαλοι ἐξηγήσαν ἔτω. ἔτα τὴν ὁδὸν ἢ εὐάταν, τὰς φιλο-
 δόξας ἢ ὑπερηφανίας. εἰς δὲ τὴν Πέφραν, τὰς φιλαργύρας ἐπαρωμοίασαν, ἢ
 τὰς φιληδόνους εἰς τὰς ἀκαύθας, ὅτι τὸ πρῶτον κακὸν εἶναι ἡ ὑπερηφανία καὶ
 ἔπαρσις, ἢ ὅποια δὴ καταδέχεται νὰ ἀκῆσθαι τὸν λόγον τῶ Θεῷ. δεύτερον ἢ
 φιλαργυρία, ἢ τις ἀφίνει τὸν ἀνθρώπον, ἢ δέχεται τὸν λόγον ἀδουμιρὸν,
 καὶ εἰς καιρὸν πειρασμῶ τὸν κάμνει καὶ ἀλλάσσει τὴν πίσιν τε. ἔτιον δὲ ἢ
 φιληδονία, ἢ ὅποια δὴ ἀφίνει τὸν λόγον ὅπῃ ἐφύβασε, νὰ καρποφορήσῃ
 ὁλότελα. Τρεῖς εἶναι λοιπὸν αἱ μεγάλαι πάσεις τῶ ἀνθρώπων, ἢ δεινὰ ἀνο-
 μήματα, ὑπερηφανία, φιλαργυρία, καὶ φιληδονία, εἰς ταῖς ὁποίαις ἀπὸ τὴν
 ἀρχὴν τινὲς ἐπίσσαν. Καὶ πρῶτον μὴ ἐξέπεσον εἰς τὴν ὑπερηφανίαν τῶ Ἀγ-
 γέλων ὁ πρῶτος, ἢ ἔγινεν ἀπὸ Ἐωσφόρος ἢ φίλος Θεῷ, σκοτεινός, καὶ
 ἔχθιστος. δεύτερον δὲ ὁ πρῶτος ἀνθρώπος Ἀδάμ εἰς τὴν φιληδονίαν ἐξέπι-
 σε, ἔτα νὰ ληξέσθαι εἰς τὸν καρπὸν τῆς γνώσεως. ἢ ἔτιον, ὁ εἴας ἀπὸ τὰς
 δώδεκα Ἀποστόλους ἔτα τὴν φιλαργυρίαν ἔγινε ποροδοτὴς τῶ Χριστῷ ὁ ἄρρητος.

Ἀφ' ἔ εἶπε τὰς ἔρσης τῆς ἀπαλείας ὁ Κύριος, ἀνίφει καὶ ἔτα τὴν κα-
 λὴν γῆν εἰς τὸ ὑπερον, ἔτα νὰ μὴ πισώμην εἰς ἀπόγνωσιν, ἀλλὰ νὰ ἐλπί-
 ζωμην εἰς τὴν μεταίωσαν, ὅτι δυνατὸν εἶναι ὁ κακὸς νὰ γῆν καλὸς καὶ ἐνά-
 ρητος. Λέγει ἔν, ὅσοι ἠκῆσαν τὸν λόγον ἢ τὸν ἐδέχθησαν εἰς τὴν καρδίαν
 ὅπῃ εἶναι ἢ καλὴ γῆ, ἐκαρποφόρησαν ἐκατοσιπλάσια, ἔτα ἢ ἴσων καλο-
 ποραίρητοι, ἢ ἔβαλαν ὑπομονὴν εἰς τὰς πειρασμὰς, ἢ ἐνίκησαν τὰ πάθη,
 ἢ τὰς ἀρετὰς ἐκατόρθωσαν. Σκοπεῖτε δὲ πῶς ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι, ἢ πλεῖ-
 σοι οἱ ἀπολλύμενοι, ὅτι τεία μέρη κολάζονται, καὶ τὸ εἶνα σῶνεται. καὶ ὁ
 μὴ γεωργὸς σπέρνει εἰς ὅλας ἴσια, ἀλλ' εἰς ἄλλας κάμνει καρπὸν, καὶ εἰς
 ἄλλας τίποτα. ἢ τῆτο δὴ γίνεται ἀπὸ τὴν φύσιν τῶ σπέρμα, ἀλλ' ἀπὸ τὰς
 γνώμας τῶ ἀνθρώπων ἢ τὴν ἐξέθειον. ὅτι ὅμοια σπέρνει εἰς ὅλας ὁ Θεὸς
 ἔτα πολλὴν αὐτῶ ἀγαθότητα, καὶ μᾶς διδάσκει νὰ μὴν ἀμιλεμην τὸ ἀγα-
 θόν, ἀλλὰ νὰ σπεδάζωμην εἰς τὰς ἀρετὰς ἀγαζόμενοι. ἢμεῖς δὲ ὀκνήσο-
 μην ὡς φιλόσοφοι, καὶ προτιμῶμην τὰ κοσμικὰ καὶ ποροσκαιρα ἀπὸ τὰ ἐρά-
 νια καὶ αἰῶνια, καὶ ἀπολένται πολλοὶ, καὶ ὀλίγοι σῶνονται. Ὁ Εὐαγγελι-
 στὴς Ματθαῖος, ἐξηγῶντας τῆτο τὸ Κεφάλαιον, ἔταμερίζει εἰς ἔεις ἔταφοράς
 τὴν καλὴν γῆν καὶ κάρπιμον, ἢ λέγειτο φρόνημα, ὅτι καθὼς οἱ ἀπαλωσο-
 μένοι εἴας ἀπὸ τὸν ἄλλον πολὺ ἔταφέρειν, ἔτω καὶ οἱ σωζόμενοι. ἄλλοι καρ-
 ποφορῶσιν εἰς ἑκατὸν ὡς θερμότεροι, ἄλλοι ἐξήκοντα, καὶ ἄλλοι μόνον ἔτα-
 κοντα. ἐπειδὴ πᾶς εἴας ἔχει ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸ χάρισμα ἴδιον, ἢ δὴ εἶναι
 ἴσια ὅλοι οἱ καλοὶ καὶ ἐνάρητοι, ἀλλὰ ἄλλος εἶναι τέλειος, ἄλλος μέσος, ἢ
 ἄλλος μικρότερος. Ἐκεῖνος ὅπῃ τὰ ἑκατὸν ἐκαρποφόρησεν, εἶναι ὅς τις ἐφύλα-
 ξε τὸ σῶμα μὲ παρθενίαν καθαρὸν καὶ ἀμόλυτον, καὶ δίδωντας ἐλεημο-
 σιῶν ὅλον τὸ πρᾶγμα τε, ἐπέρασσε τέλειαν ἀκτιμοσιύην, ὅλα τὰ γῆνα κα-
 ταφο-

παφρονήσας, καὶ τῷ Θεῷ ἀνέμπτως ἱερατῶσας, ἢ καὶ χωρὶς ἱερασιῶν δαλύσας, ὡς ἔφασκε. Οἱ δὲ τὰ ἐξήκοντα, ὅς τις ὑπερβύθη καὶ ἐπέρασε τὸν βίον τῆ σάφρονα, κρατῶντας ἰπὰ μισάτις παρῆματα, ἔξ' ἂν πορεύεται μὲ τὸν οἶκόν τε, καὶ τὰ ἄλλα ἀφιέρωσε τῷ Θεῷ εἰς Μοναστήρια, ἢ τὰ ἔδωκεν ἐλεημοσιῶν εἰς πρῆπτας. Οἱ δὲ ἑξήκοντα, ὅποιοι ἔδωκε τὸ τεῖτον μέρος τῆς φειμισίας τῆ ἐλεημοσιῶν, καὶ ἐπέρασαν ἐνάριτα. Ἐπὶ δὲ τὰ μὲν τετράκοντα ἔξ' ἂν τῷ Πίστῳ λογίζεται. ὅτι δεκαπλασιαζόμενῃ τριῶν, γίνονται τετράκοντα. τὰ δὲ ἐξήκοντα εἰς τῷ ἀριτῷ λαμβάνεται. ὅτι ἔξ' ἀριτῶν ἀναφέρει ὁ Χεῖσός εἰς τὸ ἱερόν Ευαγγέλιον, λέγοντας· Ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐποτίσατε, συνηγάγετε, φειβάλατε, ἐπεσκεψάσθε, καὶ ἤλθετε πρὸς με. Τὸ δὲ ἔξ' δεκαπλασιαζόμενον, κέρνει ἐξήκοντα. τὸ δὲ ἑκατὸν, νοεῖται εἰς τὴν τελείαν ἀριτῷ, ὅτι ἑ δέκατος ἀριθμὸς εἶναι τέλειος, ὃς δεκαπλασιαζόμενος τὰ ἑκατὸν σωίσεισι, „ Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὡπι ἀκείν, ἀκείν, „ τῷ. ἢ γιν ὅποιοι ἔχει ἀριτῶν νὰ ζοικῆ, ἄς ἀκείν. Δοῦ λέγει τὰ αἰδιπτὰ ἀριτῶν τῆ σώματος, ἀλλὰ ἔξ' ἂν τὰ νοητὰ τῆς λογικῆς ψυχῆς ἴδῃ, ἔξ' ἂν τὸ ὅποιοι λέγει ὁ Προφήτης. Προσέειπκέ μοι Κύριος ὡτίον τῆ ἀκείν, ἢ γιν γνώσιν καὶ σωίσειν, ἔξ' ἂν νὰ καταλαμβάνω τὰ ἄπορρητα. Τῆτον τὸν λόγον εἶπεν ὁ Κύριος καὶ εἰς ἄλλας τόπες, ἔξ' ἂν νὰ συμβελδῶμεθα ἀκείνως τῷ κερυμμηλίῳ ἐνοίω τῆς ἀδραβολῆς, καὶ νὰ κατορθώσωμεν τῷ ἀριτῷ, ἔξ' ἂν νὰ λυθῶμεν τῆς κολάσεως. ἔξ' ἂν τῆτο ἀγαπητοί, μὴ ἄποφράζομεν τὰ νοητὰ ὡτε τῆς ψυχῆς μας ὡσαν τῷ γωφῶν ἀσπίδα καὶ ἀγνωσον, ὅπῃ φράσει τὰ ἀριτῶν τῆς μετῆς ὄνυχας, ἔξ' ἂν νὰ μὴ ἀκείν τῆς κτύπες τῆς κωνηῶν, τὸ ὅποιοι εἶναι αἰτία καὶ θανατώνεται. ἀλλὰ ἄς ὑπακῶσωμεν μὲ γνώσιν καὶ σωίσειν τῆ Χεῖσῶ καὶ Σωτήρος τὰ σωτήρια λόγια, νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν κρῶνιον σπόρον εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μας, καὶ μὴ τὸν ποροδώσωμεν καὶ ἀπολεθῆ ἔξ' ἂν τῷ μικροψυχίαν μας καὶ ἀμίλειω, ἢ μὲ ταῖς βιωτικαῖς φροντίδεις καὶ ἡδοναῖς καὶ ἀπάταις τῆ πλέπες τὸν ἀποπνίξομεν. Ἀλλὰ πρῶτον μὴ ἄς ζηγορήσωμεν, νὰ τὸν ὑποδεχθῶμεν εἰς τῷ ψυχῷ ἔσωθεν, ἔξ' ἂν νὰ μὴ καταπατηθῆ, ἢ νὰ ἔαρπαγῆ ἀπὸ τὰ ἐναίερα πνύματα. Δεύτερον δὲ ἄς σπεδάσωμεν ὀπιμελέστατα, νὰ ριζώσῃ καλὰ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μας, ἔξ' ἂν νὰ μὴ ξηρανθῆ ἀπὸ ποροβολαῖς τῆς πειρασμῶν καὶ σκῆδαλα. Καὶ ἔξ' ἂν νὰ ριζώσῃ, ἄς ξειζώσωμεν ἀπὸ λόγῆ μας πᾶσαν βιωτικῷ φροντίδα καὶ μέριμναν σώματος, ἔξ' ἂν νὰ μὴ ἀποπνιγῆ ὁ ἀγαθὸς καὶ σωτήριος λόγος καὶ σπόρος τῆς Πίστεως, ἀλλὰ ὡς γῆ καλὴ καὶ ἀγαθὴ νὰ καρποφορήσωμεν καὶ δυνάμιν, ἢ ἑκατὸν, ἢ ἐξήκοντα, ἢ τετράκοντα. Καὶ ἔπω καὶ τὸν κόπον καὶ σπεδῶν ὅπῃ βάλῃ πᾶς ἐνάς, θέλει ἀπολαύσει τῷ ἐσοδίαν μυριοπλάσιον εἰς τῷ ἐχάτῳ ἐκείνῳ ἡμέραν τῆς μελλῆσης κείσεως καὶ ἀναποδόσεως, νὰ σωδφρηνώμεθα πάντοτε μὴ πᾶν τῆς Ἀγίῶν ἐν Χεῖσῶ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ω, ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος σωδ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ Ἀγίῳ Πνύματι, εἰς τῆς ἀτελεύτητες αἰῶνας τῆς ἀπερῶτων αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

Τ Η Ε . Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

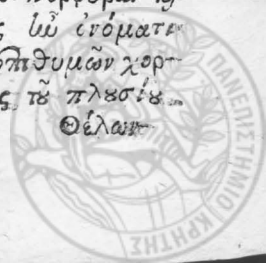
Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α .

Ε Τ Α Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

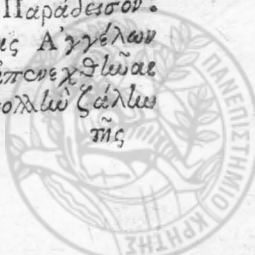
Ὅλα τὰ θεῖκά λόγια εἶναι ἀγαθὰ καὶ ὠφέλιμα εἰς ἐκείνους ὅτε προσέ-
 χων. ἀμὴ θαυμασιώτερα εἶναι καὶ ὠφελιμώτερα, ὅσα τὰ ἥθη τῆς ψυ-
 χῶν ρυθμίζεν καὶ διορθώσιν, καὶ τὸν πόθον καὶ ἐπιθυμίαν τῆς ἀρετῆς ἀθα-
 κινῶσι καὶ ἐρεθίζουσι, καὶ τὴν κακίαν παντελῶς ἀφανίζουσι· ἕξ τούτο καὶ ὁ Κύ-
 ριος δὲν παύει καθεκτάτω ἀθλακινῶντάς μας, καὶ διδάσκωντάς τὰ χρειάζο-
 μεθα, ὅσα μᾶς ποροῦσιν ζωὴν αἰώνιον, ὅσα μᾶς ὀδηγῶν καὶ φέρουσιν εἰς ἀ-
 πάλειαν, παραματολόγημος μὲν καθε ἕνα τὴν σωτηρίαν μας. Καὶ ἕξ τὸ
 μὴ ποροφασίζόμεθα λέγοντες, ὅτι τὰ καλὰ ἔργα καὶ θεάρετα μᾶς ἐδίδαξε,
 τὰ δὲ φαῦλα καὶ ἀκαρεπῆ ἐσιώπησε, καὶ ἕξ τούτο περὶ τὴν ἐπιτιμωμὴν εἰς τὰ κακὰ
 διὰ τὴν ἀγνωσίαν μας· δι' αὐτὸ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς καὶ τὰ τῆς κακίας ἐδήλωσε,
 βιώνοντάς εἶνα τὰ ἄλλα ἄνθρωποι, ἕξ τὸ μισῶμεν τὰ κακὰ, καὶ τὰ καλὰ νὰ
 μιμνήμεθα. καθὼς φαίνεται εἰς τὴν σημειωθὴν τὴν Εὐαγγελίᾳ ὑπόθεσιν, ἢ
 ἐποία διδάσκει πλεσίους καὶ πτωχοὺς τὰ κρίνοντα. τὸ μὲν πλεσίους, νὰ μι-
 σῶν τὴν ψυχὴν καὶ ἀπάτην τῆς παράσης ζωῆς, καὶ μάστιγα τὴν ἀπανθρωπίαν
 καὶ ἀσπλαγχνίαν ὡς μισόθειον, καὶ νὰ ἔχον φιλανθρωπίαν καὶ συμπάθειαν, καὶ
 νὰ μὴ πολυσταταλῶσιν, ἀλλὰ μόνον νὰ φάγων ὅσα τὸς φθάνουσι πρὸς αὐ-
 τάρκειαν. τὸς δὲ πόρους καὶ πονίας, νὰ μὴ ἀδημονῶν καὶ γογγύζουσιν εἰς
 τὸς συμφορὰς τῆς πονίας καὶ θλίψεως, ἀλλὰ νὰ ὑποφέρων ἡμετέρας μὲν ὑ-
 πομονῶν καὶ διαχειρίων, ἐλπίζοντες εἰς τὴν πλεσίαν μετὰ πεθεσίαν καὶ ἀθλα-
 κλησίαν τῆς μελλόντων ἀγαθῶν, ὅτε κληρονομήσιν αἰώνια ἕξ τὴν κρίσκει-
 ρον καλοπάθειαν. οἱ δὲ πλεῖστοι ἕξ ποροσωντὴν δὲ τυχερίαν καὶ καλοπάθειαν,
 νὰ φλογίζωνται πάντοτε εἰς τὸ πῦρ τὸ ἀσβεστον καὶ αἰώνιον, νὰ φανάζων ἀ-
 καταπαύσως ἀναφελῶς, ὅτι ἡ δικαία κρίσις τῶν Θεῶν οὐδεὶς νὰ λαμβανῆ
 πᾶς εἰσὶν τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς ἔργων τῶν. Ἄς ἔλθωμεν ἔν εἰς τὴν θαυμα-
 σίαν ταύτην διήγησιν τῶν ἀσπλαγχνῶν ἐκείνων πλεσίων, καὶ Λάζαρος τὸ πονίας-
 καὶ ἀθλακαλῶσας πλεῖστοι νὰ ἰσορήσετε τὴν ἀθλαβολίαν ταύτην εἰς τὸς
 καρδίας σας, καὶ νὰ μὴ τὴν ἀσοχήσετε πώποτε, μήπως φοβηθῆτε τὴν ἀρ-
 ρητὴν ὀδύνην ἐκείνην ὅτε σᾶς ἐκδέχεται, νὰ τιμαρῆθε μὴ θάνατον ἀθά-
 νάτα, καὶ ἀθλακινῶντε εἰς ἀσπλαγχνίαν καὶ ἔλεος, μετανοῶντες τὸς ἀμαρτίας
 σας μὲν πικρότητα δάκρυα τῶρα ποροσκαιρα ἕξ νὰ φύγετε τὰ αἰώνια. Ἀκούσατε
 ἔν τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον.

„ Εἶπεν ὁ Κύριος, ἄνθρωπός τις ἠὲ πλεῖστος, καὶ ἐνεδιδύσκετο ποροφύραν καὶ
 „ βύσσον, διαφραίνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπαρῶς. πτωχὸς δὲ τις ἠὲ ἐνόματι
 „ Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο εἰς τὸν πυλῶνα αὐτῶν ἠλκωμένος, καὶ ἐπιθυμῶν χορ-
 „ τασθῆναι διὰ τῆς ψυχῆς τῆς πιπτόντων διὰ τῆς φραπέζης τῶν πλεσίων.

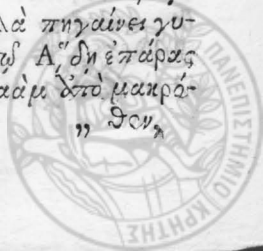
Θέλειν

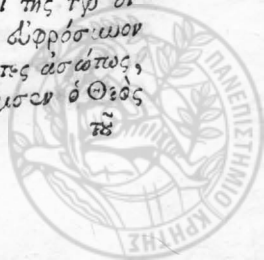
Θέλωντας ὁ Κύριος νὰ μᾶς κἀμὴ νὰ εἶμεθα μεταδοτικοὶ ἢ ἐλεήμονες, νὰ ἀγαπᾶμεν ὅσας τὸν ἄλλον μας, ἢ νὰ παιδεύσῃ τὰς ἀσπλαγχνὰς ἢ ἀνελεήμονας μετὰ δεινὰ ὅπῃ τὰς ἐκδέχονται, ἢ νὰ δίδαξῃ ὅσας ἔχον ἐδῶ θλίψιν ἢ κακοπάθειαν, πῶς τὴν δύστροπὴν κληρονομίαν ἢ σφαλμάσιν, μᾶς ἐζωηράσῃσι σοφώτατα τὸν πλῆσιον μὲ πολλῶν ἀσπλαγχνίαν ἢ ἀπανθρωπίαν ἀμεῖνον, καὶ τὸν πτωχὸν μὲ καρτερίαν ἢ ὑπομονὴν θαυμάσιον. Καὶ τὸν μὲν πλῆσιον ἀφῆκον αἰώνιον ὡς ἀνάξιον ὀνόματος, καθὼς λέγει εἰς τὸν Προφήτην. Οὐ μὴ μνησθῶ τῆς ὀνομάτων αὐτῆς ἐξ χειλέων μου. ἢ ἀπώλετο τὸ μνημόσυνον αὐτῆς μετ' ἡμεῶν. τῆ δὲ πτωχῆ ἐδήλωσε τὸ ὄνομα, ἐπειδὴ τῆς δικαίων τὰ ὀνόματα εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς ἀπεγράφονται. Ἐχουσι δὲ ἢ οἱ Ἑβραῖοι ᾠθάδοσιν, ὅτι τὸν καιρὸν τῆς ἐνανθρωπήσεως τῆ Κυρίου ἦτον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κάποιος Λάζαρος, ὃς τις ἐπέρασε μεγάλῃ πτωχείᾳ καὶ μὲ πολλῶν καρτερίαν διχάρισα, τὸν ὁποῖον μνημονοῦει ὁ Κύριος ὡς ἐνάριτον ἢ ἄγιον, ἐπειδὴ ἡ Γραφή λέγει, ὅτι Μακάριοι οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῆς μένει εἰς τὸν αἰῶνα. ἢ εἰς μνημόσυνον αἰῶνιον ἔσαι. Οὐ μὲν ἔν πλῆσιος ἦτον καλὰ ἐνδυμνός μετ' ἑσέματα πολυτίμα, καὶ καθήμερον ἐξ ὕψους πολυτελῶς, ἀφραϊνόμενος λαμπρῶς, καὶ ἀπολαμβανόντας τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, καθὼς ἔχον οἱ τοῖσφι συνήθειαν νὰ σπαταλῶσι μὲ χορὰς καὶ μυσικὰ ὄργανα, καὶ νὰ φορεσι ῥῆχα λαμπρότητα. ἢ ἄλλοι ἦσαν πολλοὶ γυμνοὶ, ἀνυπέδειτοι, πεινασμένοι, καὶ ἀπὸ τῶν ψύχων καὶ πάγος βασανιζόμενοι, καὶ ὀξόχως ὁ πτωχότατος Λάζαρος, ὃς τις ἐκείτετο γυμνὸς σκιοχαρμηλὸς εἰς τὴν πόρταν τῆς τῆς ἀδύτου πλυσίς, τῆ ἀσπλαγχνῆς καὶ ἀνελεήμονος, καὶ ὑπέμενον ὅλα τὰ λυπηρὰ τῆς πενίας καὶ ἀδυναμίας, καὶ ἐπεθύμει νὰ χορτάσῃ ἀπὸ ταῖς ψύχαις ἑπὶ ἐπιπτον ἀπὸ τῆς πλυσίς τὴν βράβειαν καὶ τινὰς δὲν τῆ ἐδίδον, ἀλλὰ ἐκείτετο καταπληγαμένος, καὶ τινὰ δὲν εἶχε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἢ κἀν νὰ τὸν παρηγορήσῃ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς. ὁ δὲ πλῆσιος ἐχολόαζεν εἰς ἀσωτίας καὶ μέθαις, καταξυφῶντας καὶ ἀφραϊνόμενος. ὡ τῆς ἀσπλαγχνίας τῆς καὶ ἀμόρητος. Δὲν ἐκαλοκάρδισεν ἀπὸ τῶν δυνμερίαν νὰ ῥῆν κερὸς τὸν πτωχὸν συμπαθέστερος, ἀλλ' ἔμεινε θηρόν ἀήμερον, μᾶλλον δὲ καὶ θηρὸς παντὸς ἀγριώτερος. „ Ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτῆς. ὡ τῆς θαύματος, οἱ σκύλοι φαίνονται συμπαθέστεροι τῆς πλυσίς καὶ ἀσπλαγχνικώτεροι. καὶ ἔλειχον τὰς πληγὰς τῆς πτωχῆς μετὰ ταῖς γλώσσαις τῆς, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸν δαμάσῃσι, μόνον ἐσφόγγιζον τὸ αἷμα, καὶ τὴν ἄλλην ὑγρότητα ὅπῃ ἔβρεχον ἀπὸ τῆς πληγῆς τῆς καὶ θάματα, ὡσπερ νὰ ἐσυμπονῶσαν εἰς τὰς ὀδυμνίας τῆς. Οὐ δὲ πλῆσιος ἦτον τοσάτην ἀσυμπαθῆς καὶ ἀπανθρώπος, ὅπῃ κἀν μὲ ἰλαρὸν ὄμμα δὲν ἐκοίταζεν ἐκείνον τὸν πνῆστα, ἔτε ποσῶς τῆ ἐσυμύχεν, ἐδὲ ῥάσον τῆ ἔρριψε, μήτε κομμάτι ψωμί τῆ ἔδωκεν, ἀμὴν τὰ ἔρριπτεν ὅλα εἰς τὸν φάρυγγα τῆς λαμῆς εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ τὰ ἐχάνασεν. Οὐ δὲ πτωχὸς Λάζαρος τόσα δεινὰ ὑπομείναντας δὲν ἐβλασφήμισε πώποτε νὰ καταλαλήσῃ τὴν θείαν πρόνοιαν. δὲν ἀγανάκτησεν, ἢ ἐγόγγυσεν, ἔτε τὴν ἔφυλῶν τῆς πλυσίς ποσῶς ἐλοιδόρησεν, ἔτε τινὰ ἀνθρώπων ἐκατάκεινον, ἀλλὰ μὲ πολλῶν φιλοπτωχείαν ὑπέμεινε. ἔτε τὸ καὶ ὅταν ἀπέθανε, τὸν ἐπῆραν οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι καὶ τὸν ὑπέβαν εἰς τὸν Παράδεισον. ὅτι ἐκεῖ ἦτον γογγυσῆς καὶ βλάστημος, τῆς τῆς τιμῆς καὶ δοξηφίας Ἄγγέλων δὲν ἀξιάρετο. „ Ἐλέητο, γάρψισιν, ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν, καὶ ἀπονεχθῆναι ἀπὸ τῆς Ἄγγέλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀβραάμ. ἐλυξίωθη ἀπὸ τὴν πολλῶν ζῆλιων τῆς

τῆς πτωχείας καὶ ἀδυνατείας ὁ πρῶτος Λάζαρος, καὶ ἐκατίωτισεν εἰς λιμῆνα εὐ-
 διον καὶ ἀχείμασον. ὅτι ὅσοι εἰς τὸν Θεὸν ἐλπίζουσι, δὲν ὑποθαίνουσι αἰῶνια,
 ἀλλὰ λυτῶνται ὑπὸ τῆς πόνου τῆς θλίψεων, καὶ ὑπάγουσιν εἰς ὀφθαλμῶν
 καὶ ἀγαλλίασιν, καθὼς ὁ Σολομὼν μᾶς διδάσκει, λέγωντας· Ἐφάνη εἰς τῆς
 ὀφθαλμῶς τῆς ἀφρόνων, ὅτι ἀπέθανον, καὶ ἐλογίσθη ἡ ἔξοδος καὶ ὁ μισθὸς
 τῆς κἀκώσεως, καὶ ἡ πορεία τῆς συνῆξιμα. ἀμὴ αὐτοὶ δόξασονται εἰς εἰρήνην
 καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ ἔσθ' τὴν ὀλίγην παιδείαν ὅπως ὑπέμεναν ἐδῶ πρόσκαι-
 ρα, ἐλπίζον νὰ λάβωσι βέβαια πολλὴν ἀναπόδοσιν. λοιπὸν καὶ τὸν Λάζαρον
 ὑπῆγαν εἰς τῆς κόλπας τῆς Ἀβραὰμ οἱ Ἄγγελοι. Ὅσοι δὲ πτωχοὶ καὶ πρῶ-
 τες εἶναι γογγυσαὶ καὶ βλασφημοὶ, ἀνακαίντες ἔσθ' τὴν πτωχείαν, καὶ δυχα-
 ραίοντες ὡς αὐτομύνηται, καὶ μόνον τὴν δόξαν τῆς δικαίων ὑστερεῖται, ἀλλὰ
 καὶ εἰς τὸ πῦρ καταδικάζονται τῆς αἰωνίης κολάσεως, νὰ ἔχουσι καὶ ἐκεῖ τὴν
 παιδείαν οἱ τάλας πάντοτε. Λέσαστε ὅσοι ἔχετε δυσυχίαις, μὴ πικραί-
 νετε ἔσθ' πτωχείαν, ἢ ἄλλῃ τινὰ θλίψιν πρόσκαιρον. ἀλλὰ χαίρετε καὶ ἀγαλ-
 λιᾶθε μάλιτα, ὅτι μὲ πολλὰς θλίψεις καὶ βάτανα ὑπολαμβανομένου βασι-
 λείαν ἔρχιον. ἀμὴ οἱ πλέσιοι πηγαίνουσι δύσκολα, ἐὰν δὲν πειραχθῶσι καὶ
 αὐτοὶ νὰ ὑπεριθῶν τὴν πλεῖντες, ἢ νὰ τὸν δώσωσιν ἐλεημοσυλίῃ εἰς πρῶντας.
 Μακάριοι ὅσοι πλέσιοι πτωχῶσιν καὶ τῆς ἔλθεν θλίψεις καὶ πειρασμοὶ ἔσθ-
 φοροὶ, καὶ νὰ τῆς ὑπομῶν ἀγγόγγυσα, καὶ νὰ δίχαρισῶν εἰς ὅλα τὸν Κύριον,
 πεινῶντες, θλιβόμενοι καὶ σνοχαρέμενοι. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἐξέρωμεν τῆ
 παναγάθη καὶ παυσόφρα Θεῷ τὰ κέλιμα, δὲν πρέπει ποσῶς νὰ τὰ ἐξετάζω-
 μεν, ἀλλὰ μόνον νὰ πισθῶμεν, ὅτι ὅσα κακὰ μᾶς συνέβησιν οἰκονομῶνται
 ἀπὸς τὸ συμφέρον μας ἀπὸ τὴν θείαν τε πρόνοιαν. καὶ ὅστις εἶναι ὀλιγόπιστος,
 καὶ πικραίνεται πῶς δὲν ἔχει νὰ πορῶθῃ εἰς τὴν πτωχείαν τε, ἀς ἀκῶσῃ τῆ
 Κυεῖς λέγοντος. κοιτάζετε τὰ πτενὰ τῆς αἵρος, ὅτι δὲν σπέρνεν, εὐδὲ θελί-
 ζουσι, καὶ ὁ ἐρανόσσης Πατὴρ κυβερᾷ καὶ ἔφειτα. λοιπὸν ἐξέρει καλὰ ὁ
 Σωτὴρ καὶ ἀεργέτης μας τί χροῦζόμεθα ἀπὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς, καὶ μᾶς
 δίδει τὰ ἀναγκαιότερα, καὶ πρέπει νὰ τὰ δίχαρισῶμεν πάντοτε ἔπως εἰς τὰ
 λυπηρὰ, ὡσανὺ καὶ εἰς τὰ χαρμόσυνα, καὶ νὰ μὴ γογγύζωμεν πάντοτε. Ἀπέ-
 ,, θανε δὲ καὶ ὁ πλέσιος, καὶ ἐτάφη. Δὲν τὸν ἐπῆραν ἐκεῖνον δορυφορεῖντες Ἄγ-
 γελοι, ὡς τὸν Λάζαρον, ὅτι ἐπειδὴ ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον εἶχε πολλὰς δορυ-
 φόρας καὶ ὑπερέτας ὁ πλέσιος, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος ἔμεινεν ὑπὸ ὅλα
 γυμνὸς καὶ πάντρημος, καὶ μὴ τὴν βραχυτάτην ἐκείνου ἀεσίαν, ἐκατίωτισεν εἰς
 τὴν αἰώνιον κολάσιν. Ναι καὶ ἀλήθειαν· ὅτι ὅσοι ἔχον ἐδῶ χαρὰς καὶ ὑπό-
 λαυσες, ἐκεῖ μίμει πάντα νὰ βασανίζονται. Οὐαί σας λοιπὸν ἀνελήμονες
 πλέσιοι, ὅτι ἡ ὑπόλαυσίς σας ἦτον ὀλίγον καιρὸν καὶ βραχυτάτον, καὶ ἡ κό-
 λασις ἀπελεύτητος. σκοπεῖτε δὲ πῶς εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι ἐτάφη ὁ πλέσιος,
 καθὼς ὁ Δαβὶδ λέγει. Οἱ τάφοι τῆς πλεσίων εἶναι ἡ κατοικία τῆς πάντοτε.
 Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔζη ὁ πλέσιος, εἶχε τὴν ψυχὴν τεταμμένην, βασάζωντας ὡς
 τάφον τὸ σῶμά τῆ. ἔσθ' ἔτι λέγει Δαβὶδ ὁ μακάριος· Μὴ φοβασαί ὅταν
 πληθῆσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ πληθύνῃ ἡ δόξα τῆ οἴκου τῆ. ὅτι ὅλα τὰ παράγ-
 ματὰ τῆ μόνον ἐδῶ, καὶ δὲν λαμβάνει ἀπὸ ταῦτε τίποτα, ἀλλὰ πηγαίνει γυ-
 μνὸς καὶ ἄπορος, καὶ ἀφαιρῶνται εἰς τὴν κολάσιν. ,, Καὶ ἐν τῷ Ἀ' δι' ἐπάρας
 ,, τῆς ὀφθαλμῶς αὐτῶ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ἔσθ' τὸν Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρῶ-
 ,, δον,

„ θεν, κὶ Δάζαρον ἐν πῆσι κόλποις αὐτῶ. κὶ φωνήσας ἐπι· Πάτερ Ἀβραάμ
 „ ἐλέησον με, κὶ πέμφον Δάζαρον, ἵνα βάλῃ τὸ ἄκρον τῶ δακτύλου αὐτῶ ὕδα-
 „ τος, κὶ καταψύξῃ με πῆν γλώσσῃ, ὅτι ὀδυῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Οὐ μὲν
 Δάζαρος ἤλθεν εἰς ὕψος ὑπέριστατον, ὁ δὲ πλέσιος εἰς χάος βαθύτατον, κὶ εἰς
 σκοτός ἀβυσσῶν. κὶ αὐτὸς μὲν ἔβλεπε τὸν Δάζαρον, ἕχατὶ ἦτον εἰς φῶς
 λαμπρότατον, ἀμὴ αὐτὸς ἦτον εἰς τὸ σκοτός, κὶ δὲν τὸν ἐθεάρει ὁ Δάζαρος. Εὐ-
 ρεισκομήρος ἔσθ' εἰς πολλῶν ἰστορίαν κὶ ταλαιπωρίαν ὁ πανάθλιος πλέσιος, κὶ
 δεινῶς ὀδυῶντος καὶ τυραννίζομενος, ἀδρακκεῖ τὸν Ἀβραάμ καὶ δέεται νὰ
 στείλῃ τὸν Δάζαρον, νὰ βρέξῃ εἰς τὸ νερόν τὸν δακτύλόν τε, νὰ δροσίση τὴν γλῶσ-
 σάν τε ὅπῃ εἰς πῆν φλόγα ἐβασανίζετο. Αὐτὰ τὰ λόγια ἔφασαν νὰ ἀδρακκεῖ-
 σεν τὸν Ἀβραάμ εἰς σπλαγχνος κὶ συμπάθειαν, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε τῆς αἰτή-
 σεως, ἕτε τιὰ ὠφέλειαν ἔλαβεν, ὅτι εἰς τὸν Ἀβραάμ δὲν εἶναι ποσῶς συμπά-
 θεια, ἕτε ἐλεημοσύνη γίνεται. Εἰλέησον με, κὶ πέμφον Δάζαρον τὸν πτωχὸν
 αὐτὸν ἔπῃ ἐσυγχαινέμεν ἄλλοτερον, κὶ δὲν τὸν ἠλέησα πάποτε. Τώρα ζητεῖς
 ἐλεημοσύνην, ἀγνώσε πλέσι, ὅπῃ δὲν εἶναι καιρὸς ἐλέης, συμπαθείας ἕδε
 χρηστότης; τώρα μετανόεις, ὅπῃ δὲν εἶναι ποσῶς εἰς τὸν Ἀβραάμ μετανοία; Ἡ-
 γλώσσα τῶ πλέσιος ἐβασανίζετο, με πῆν ὁποῖαν πῆν ἔσφην ἐλάμβανε, κὶ δὲν τῶ
 ἔδωσαν ἐκεῖ μίαν ραϊίδα κὶ ἀλαγματίαν ὕδατος, ἐπειδὴ δὲν ἔδωκε κὶ αὐτὸς τῶ δι-
 ψῶντος ἐδῶ ψυχρὰ ποτίειον ὕδατος, ἀντιλαμβάνει πῆν αὐτοπάθειαν. ἀντὶ τῆς αὐλη-
 πῶν κὶ ὀργάνων, στεναγμῶν κὶ δάκρυα. ἀντὶ τῆς ἀμέτρης μέθης, ἐπιθυμίαν σα-
 γόνος ὕδατος. ἀντὶ τῆς ἀσελγῶν κὶ ἀπειρῶν θεωρημάτων, σκοτός βαθύτατον. κὶ
 ἀντὶ τῆς ἀκοιμῆτος ἐπιθυμίας, ἀκοιμητὸν σκάληκα. „ Εἶπε δὲ Ἀβραάμ, μνή-
 „ σθητι τέκνον, ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθά σε ἐν τῇ ζωῇ σε, καὶ Δάζαρος ὁ
 „ μοίως τὰ κακά. νῦν δὲ αὐτὸς ἀδρακκεῖται, σὺ δὲ ὀδυῶσαι. Ἰδέτε τῶ Πα-
 „ τέρ' ἀρχε πῆν ἀγαθότητα; δὲν τῶ εἶπεν, ἀσπλαγχνε κὶ ἀπαύθραπτε, δὲν ἐνβῆτε-
 „ σαι νὰ ζητῆς ἐλεημοσύνην κὶ συμπάθειαν, ὅπῃ ἐσὺ τιὰ δὲν ἠλέησες; ἀλλὰ κὶ
 τέκνον τῶτον ἐκάλεσε, ἕχατὶ νὰ μὴ τῶ δόση ἀδρακκεῖται ὀδυῶν κὶ κάκωσιν. μό-
 τον τῶ εἶπεν, ἐνθυμήσε, ὅτι τὰ ἀγαθά σε ἀπέλαβες, ἦγεν ἐπιπρώθης ἕχατὶ τὸ
 ὀλίγον καλὸν ὅπῃ ἔκαμες εἰς πῆν ζωὴν σε, κὶ εἶχες εἰς πῆν σάρκα πόσῃν ἰπό-
 λουσιν. Οἱ δὲ Δάζαρος εἶχεν ἐκεῖ τὰς θλίψεις κὶ βάσανα ἕχατὶ τὰ ἀδρακκεῖται
 πταίσματα ὅπῃ ὡς ἀνθρώπος ἔπαρξε. ἕχατὶ τῶ αὐτὸς μὲν ἔχει ἐδῶ μὲν γὰρ
 ἀδρακκεῖται κὶ ἰπόλουσιν, σὺ δὲ ὀδυῶσαι δικαίως βασανίζομενος. ἀδύνατον
 εἶναι τὸ λοιπὸν νὰ εὕρῃ ἐκεῖ ὁ κατακεκλιμένος καμίαν ἀδρακκεῖται, ἢ μικρὰ
 ἀνίσιν. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τέτοις, μεταξὺ ἡμῶν κὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐσήρικται.
 ἦγεν ἐπάνω εἰς ὅλα τῶτα, εἶναι ἀναμῆσον ἡμᾶς, κὶ ἐσᾶς μὲν γὰρ χάσμα, κα-
 θὼς εἶναι κὶ αἱ πράξεις τῆς ἐναρέτων ἀπὸ τῆς κακῶν παρόμοιαι, κὶ ἔχουσιν οἱ
 καλοὶ πῆν ἰπόλουσιν, κὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ πῆν παίδουσιν, πᾶς εἶας κὶ τὰ ἔργα τε.
 κὶ δὲν ἠμπορεῖ τιὰς νὰ ἔλθῃ αὐτῶ πρὸς ἐσᾶς, μήτε ἐσεῖς πρὸς τῶ λόγου μας.
 Τὸ χάσμα τῶτον κὶ ἐμπόδιον ἀναμῆσον τῶ Παραδείτου κὶ τῆς Κολάσεως, δὲν χει-
 κᾶται ἕχατὶ χάσμα γῆς κὶ πέτρων, ἀλλὰ ἢ ἕχατὶ τῆς πράξεων. ὅτι ὅσοι γνῶ-
 σιν δὲν ἔχουσι νὰ φυλάξῃν τὰ θεῖα προσάγματα, γίνονται ἀνάξιοι τῆς τῆς δι-
 καίων ἐνώσεως, κὶ δὲν δύνανται νὰ ὑπάγῃν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τὸν ἀπρόσωπον
 κὶ χαρμόσωμον, ἐπειδὴ πῆν λάσπῃ κὶ βόρβορον ἐπατίμησαν, ζήσαντες ἀσώπως,
 κὶ ἀπολεθῆσαντες τὰ σαρκικά τὰς θελήματα. ἐπειδὴ εἰς ἀρχῆς ἐχάρισεν ὁ Θεὸς

τῆ ἀνδραπείᾳ τὸ αὐτῆς ἔσιον, καὶ ἐπόρσαξε τὸν Ἀδὰμ νὰ ἀπέχη ὑπὸ τὸ ξύλον
 τῆς γνῶσεως, ὅς τις ἐπαρέβη τὴν ἐπιτολήν, καὶ ἔλαβε διὰ παιδείου τὸν θάνατον,
 ἀποτιμῆσας τὸ χεῖρον τῆ κρείττονος. Ὁ δὲ ἐλεήμων Θεὸς ἐμοίρασε τὴν ζωὴν εἰς
 δύο, τὴν παρῶσαν, λέγω, καὶ τὴν μέλλουσαν, καὶ ὤρεσε τέτλη τῆ παρόντος βίᾳ,
 νὰ εἶναι μικρὰ καὶ βραχυτάτη, διὰ νὰ τὴν καταφρονῶσιν οἱ φρόνιμοι, καὶ νὰ ποθεύ-
 σι τὴν μέλλουσαν, ὅπως ὤρεσε νὰ εἶναι παντοτινὴ καὶ αἰώνιος, καὶ ἔδωκεν ἐξουσίαν
 τῆ καθευδὸς νὰ ἀποτιμῆσῃ ὅποιον βέλτεται, διὰ νὰ γίνεταί ἡ ἀρετὴ ὄχι ἐξ ἀνάγκης,
 ὅτι τότε δευ εἶχασι πόσον μισθὸν οἱ δίκαιοι, ἀλλὰ ἐκ ἀποαιρέσεως. Ὅσοι
 γὰρ ἔχουσι σωσίωσιν, καταφρονῶσι τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ ὡς ψεῦδη καὶ μάταια,
 καὶ ἀποτιμῶσι τὰ αἰώνια ὡς ἀληθινὰ καὶ ἄξια. οἱ δὲ μαροὶ καὶ ἀσωτίετοι ὀρέγονται
 τὰ φαινόμενα, καὶ νομίζουσι τὰς Γραφὰς φλυαρίσματα, ὡς καὶ ὁ ἀσώτων πλέσιος.
 ἀλλ' ἀπαντες θέλουσι κηρυχθῆναι μετ' αὐτῶν εἰς τὸν λάκκον ὅπως ἐκάμασι, νὰ μετα-
 νοῶσι τότε ἀνόνητα καὶ ἀνώφελα οἱ ἀνήτοι. „Εἶπε δὲ, ἐρωτῶσε πᾶτερ, ἵνα πέμ-
 „ ψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τῆ Πατρὸς μου, ὅτι ἔχω πρὸς ἀδελφούς, νὰ τῶς μαρτυ-
 „ ρήσῃ, διὰ νὰ μὴ ἔλθωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τέτλη τὴν βάσανον. Λέγειτε ὁ Ἀ-
 „ βραάμ ἔχουσι τὸν Μαυσιῶν καὶ τῶς ἄλλης Προφητίας, καὶ ἄς τῶς ἀκέρου. ὁ δὲ
 „ εἶπεν. ἐχὶ πᾶτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' εἰὰν ἀναστῆθῃ τινὰς νεκρὸς νὰ ὑπάγῃ πρὸς
 „ αὐτῶς, μετανοήσωσιν. εἶπε δὲ αὐτῶς. εἰὰν ἴδῃ Προφητῶν δευ ἀκέρου, αὐτὰ
 „ σῆθῃ καὶ τινὰς δευ τῶς νεκρῶς, δευ πείθονται. Βλέπετε ἀδελφοί μου, πῶς
 „ δευ τὴν παιδείωσιν τῆς κολάσεως ἤλθον εἰς αἴθρησιν ὁ πλέσιος, ὅπως ἀποπῆτερα
 ἐκαταφρονῶσι τὸν Λάζαρον, ὅταν ἐκείτετο εἰς τὴν θύρην τῆς πεινασμηδὸς καὶ ἀρρώστος,
 καὶ πῶρα φροντίζει διὰ ἄλλης, καὶ ἀδυνατεῖ τὸν Πατριάρχην, νὰ σείλῃ ὅχι ἄλλον
 νεκρὸν, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Λάζαρον, διὰ νὰ τὸν ἴδουσι σφραγισμένον, καὶ ἀνδοξῶν ἐκεῖνοι
 ὅπως τὸν ἔξωσαν πόσῳ ἀτιμίαν καὶ ταλαιπωρίαν εἶχε ἀποπῆτερα; Τί ἐν ὁ Ἀ-
 βραάμ ἀπεκρίνατο; ἔχουσι τὰ Μωσαϊκὰ καὶ Προφητικὰ συγγράμματα καὶ διδάγ-
 ματα, ἄς τὰ πισδῶσι ὡς ἀληθῆστα. Ὁ Θεὸς φροντίζει διὰ τῶς ἀδελφούς σου,
 πλέσιε, ὅπως τῶς ἐπλασε, καὶ τῶς ἔδωκε τῶς Διδασκάλους καὶ Κήρυκας. ὁ δὲ
 πλέσιος ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἠκε τὰς Γραφὰς, ἀμὴ δευ ἐπίσδει, νομίζοντας ἀδω-
 μύθια τὰ γραφόμενα, ἔλεγον, ὅτι ἴδῃ Γραφῶν δευ ἀκέρου, μόνον εἰὰν ἀναστῆθῃ
 τινὰς ἀπεθαμῆδὸς πισδῶσιν, καθὼς καὶ τινὲς τὴν σήμερον λέγουσι. τίς εἶδε τὰ
 Δι' δε τὰ παιδείωσιν; τίς ἤλθον ἀπ' ἐκεῖ, καὶ μᾶς τὰ ἀνήγειλον; ἀλλὰ ἄς ἀκέρ-
 ου τῆ Ἀβραάμ οἱ ἀδύφρονες, ὅτι ὅποιος δευ πισδῶσι τῆς Θεῆας Γραφῆς, εἰδὲ
 νεκρὸς θέλει πισδῶσι ὡς ἀφρονῆστατος, καθὼς καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐποίησαν, ὅπως δευ
 ἐπίσδσαν τῆ Σατῆρος Χειρῶν, ἔτε ἴδῃ νεκρῶν ὅπως εἰς τὴν σαύρωσιν αὐτῶν ἀνίσθ-
 ησαν. ἀλλὰ καὶ τὸν Λάζαρον ἐβεβλήθησαν νὰ φονδῶσιν, καὶ τῶς Ἀποστόλους, διὰ
 νὰ μὴ κηρύττωσι τὴν ἀλήθειαν. εἰὰν ἦπεν τῶτο χρειαζόμενον, ἔκανε τὸ πολλακίς
 ὁ Κύριος, νὰ ἀνασταῖν νεκρῶς, νὰ μᾶς δίδου ὠφέλειαν. ἀμὴ δευ γίνεταί τῶτο,
 διὰ νὰ μὴ ἀπεῖρην οἱ Δαίμονες ζιζανία τῆς καλίας, κηρύττοντες διὰ τὸν Ἀδὴν
 ψεῦδη καὶ βλαβερὰ δόγματα, νὰ πλανᾶ τῶς ἀσχεῖκας καὶ ἀφρονας ὁ κακό-
 φρων, νὰ τὰ πισδῶσιν. ἀμὴ τὰς ἀγίας Γραφὰς ἐκοσκίνισαν ἐπιμελῶς οἱ Διδά-
 σκαλοι, καὶ ἀκρυβῶς τῶς ἐθέτασαν, καὶ δευ διώταται νὰ σοφισθῇ τοῖστων μηχά-
 νημα ὁ παμπόνηρος. ὅτι ἡ Γραφαῖς εἶναι φῶς, καὶ φανερώνει τὸν κλέπτῳ
 ὅπως κρύπτεται. Ἄς φύγαμῃ ἐν ἀδελφοὶ τῆ πλέσιος τὴν ἀσπλαγχνίαν, τῆ δὲ
 Λαζάρου τὴν φιλοσοφίαν καὶ καρτερίαν ἄς ζηλώσωμῃ. διὰ τῶτο μᾶς τὰ ἐπορεῖ-
 περ

πεν ὁ Κύριος, ἵνα μὴ κατακλιθῶμεν καὶ ἡμεῖς ὡς ὁ πλεῖστος, ἀλλὰ νὰ παιδευθῶμεν μὲ τὸ ἐδικόν τε ὑπόδειγμα, νὰ σωφρονισθῶμεν ὡς φρόνιμοι, νὰ λυθῶμεν ὑπὸ τοιαύτῳ κατακλίσει. Ἄς ἐξυπνήσωμεν ὑπὸ τὸν ὕπνον τῆς ἀμελείας, νὰ ἀπορρίψωμεν ὅλας τὰς ἀμαρτίας, νὰ ξεπλυθῶμεν μὲ τὴν μετανοίαν. Μὴ παταπῶμεν τὴν πλατεῖαν ὁδὸν καὶ ἐρύχωρον, ὅπερ τελειώ-
 ρει εἰς ἐσποχωρίαν καὶ κἀκωσιν, καὶ ὁδηγεῖ τὰς ψυχὰς εἰς ἀπώλειαν, καὶ ταῖς ὑπάγει εἰς τὰ ἐκείθεν κολασηῖα. ἀλλὰ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην τῆς ἀρετῆς ἄς βαδίσωμεν, ὅπερ ὁδηγεῖ τὰς ὀδιοπόρους εἰς ἐρυχωρίαν καὶ ἀφρο-
 σωίῳ ἀνείκασον. μὴ ἀπατηθῶμεν καὶ πλανηθῶμεν ὑπὸ τὰ πόρσκαιρα, νὰ ζημιωθῶμεν τὰ αἰώνια. Τί τὸ ὄφελος νὰ παταπῶμεν εἰς πλάτος καὶ ἐρυχωρίαν ὀλίγον ἄσχημα, καὶ ὕστερα νὰ κλιθῶμεν εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ νὰ θυφῶμεν μίαν ἄραν εἰς τὴν παρεσαν ζωὴν, ὡσπερ νὰ ἐβλέπαμεν ὄνειρον, καὶ νὰ κολαθῶμεν ἀπέραντα καὶ αἰώνια; ἡ ζωὴ τῆσι εἶναι ὡσαύτῃ ὡσαύτῃ ὄνειρον, καὶ ὡς καπνὸς καὶ σμύρον ἀφλύσεται, ἡ δὲ μέλιτσα εἶναι ἀληθινὴ καὶ αἰώνιος. Λοιπὸν προβλέποντες τὰ τέλη τῆς μίας καὶ τῆς ἄλλης ζωῆς, ἄς πολιτευθῶμεν ἐνάρετα. ἂν μᾶς ἔλθῃν θλίψεις καὶ συμφοραὶς, μὴ κακίσω-
 μεν, ἀλλὰ ἄς ὑπομεινῶμεν θηναίως ἐλπίζοντες νὰ ὑπολαύσωμεν μιᾶ πο-
 δούσαν πλεσίαν εἰς τὸν Παράδεισον· καὶ ἄς εἰμεθα βέβαιοι, πῶς μᾶς ἐέλ-
 λει τὰς πειρασμοὺς ὁ Κύριος, ἵνα νὰ καθαρῶμεν ὑπὸ πᾶσων ἀμαρτιῶν, νὰ ἐρεθῶμεν ἐκεῖ ἀνδύοι, νὰ μὴ μᾶς εὕρῃ κανεὶα ἐμπόδιον ὁ ἀντίδικος, ἀλλὰ νὰ εἰσελθῶμεν χαίροντες εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀβραάμ, νὰ σωθῶμεν ὡσαύτῃ μεθὰ μὲ τὸν πτωχὸν Λάζαρον, καὶ τὰς λοιπὰς δικαίους αἰεὶ καὶ πάντοτε δοξάζον-
 τες Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, σὺν Θεῷ ὁμοῦσιον. Ω, ἄρεται δόξα, τιμὴ καὶ προσκυνήσεις. ΑΜΗΝ.

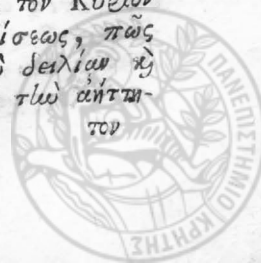

Τ Η 5. Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α .

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

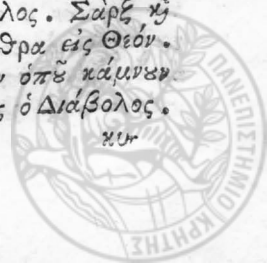
Κ Αθὼς ὅταν ἰδῇ σῆς ἀνίχυρος καὶ ἀδύατος ἄνθρωπος τὸν ἰχυρώτερόν τε καὶ δυνατώτερον, ὅταν ἔρχεται καταπάνω τε νὰ τὸν πολεμήσῃ, δειλιᾷ καὶ βέμει, ἰξυρῶντας τὴν ἐδικὴν τε ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἐχθρῶν τε τὴν πολλὴν ἀνδρείαν καὶ ἀκαταμάχητον δύναμιν, καὶ ποροφθαῖει καὶ ποροσιπτεῖ πορὸ τῆς πάλης καὶ τῆς πολέμου πορὸς ἐκείνον τὸν δυνατὸν ὁ ἀδύατος, καὶ ἀθακαλεῖ-
 τον μὲ χήματα καὶ λόγια ταπεινότητος, νὰ μὴ τὸν φθέρῃ παντελῶς, καὶ νὰ τὸν ἀφανίσῃ ὑπὸ τῆς γῆς τὸ πορὸσωπον. τοιστοῦ ὅπως καὶ ὁ ἀνίχυρος καὶ ἀδύ-
 νατος Δαίμονας ὅπερ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον σήμερον, βλέπωντας τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἰχυρὸν Θεὸν καὶ Βασιλέα πάσης τῆς κτίσεως, πῶς εἰρχετο καταπάνω τε νὰ τὸν πολεμήσῃ, ἔδειξεν ὑπὸ μακρᾷ τὴν δειλίαν καὶ φόβον τε, ἵνα ἐργάσειε τὴν ἐδικὴν τε ἀδύειαν, καὶ τὴν Δεσπότην τὴν αἴτη-
 τιν

τον δυνάμιν, καὶ προσώπῃται εἰς τὰς πόδας αὐτῆ, δειγνόμενος καὶ ἀδελφολογῶντας
 τον νὰ μὴ τὸν βασανίσῃ, διγαίνοντας τον ἀπ' ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον ὅπως δι-
 εῖσκειτο πολὺν καιρὸν εἰς αὐτὸν καὶ εἶχεν ἀνάπαυσιν, νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὴν
 ἄβυσσον τῆς πυρὸς, νὰ κολάζεσθαι. Ἀκούσατε γὰρ τὸν Θεηγόρον Λυκαῶν, νὰ κα-
 παλάβετε καλλίτερα τὴν ὑπόθεσιν. „ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καθὼς ἦλθεν ὁ
 „ Ἰησοῦς εἰς τὴν χώραν Ἰὺδ Γαδαριωῶν, τὸν ὑπνώπῃσαν εἷας ἄνθρωπος ἐκ τῆς
 „ πόλεως, ὅστις εἶχεν ἄπο πολλὰς χρόνας Δαιμόνια μέσα τῆς, καὶ ἦτον ὀλό-
 „ γυμος, καὶ εἰς αὐτῇ δὸν ἔμμεν, ἀλλὰ εἰς τὰ μνήματα. βλέπωντας δὲ
 „ τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσαν εἰς τὰς πόδας τῆς, καὶ μεγαλοφώνως ταῦτα ἐβόησε· τί
 „ ἔχω νὰ κέμω ἐγὼ μὴ σέα, Ἰησοῦ Υἱὲ τῆς Θεῆς τῆς ὑψίστης; ἀδελφολογῶσε
 „ μὴ με βασανίσῃς. Ταῦτα εἶπε, ἐχρὶ ἐπαρόσαξεν ὁ Ἰησοῦς τὸ ἀκαθάρατον
 „ πνεῦμα νὰ εὗγῃ ἄπο τὸν ἄνθρωπον. διότι πολλὰς χρόνας τὸν ἀρπαξε, καὶ
 „ τὸν ἔδωκεν μετὰ σιδηραῖς ἀλυσῆς, καὶ μετὰ ἄλλα δέματα, καὶ τὸν ἐφύλατταν. καὶ
 „ αὐτὸς ὅλα τὰ δεσμά ἐσωῶριβε, καὶ τὸν ἐξάβριζε τὸ Δαίμονιον εἰς τὴν ἔρη-
 „ μον. Ἠρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, λέγωντας· τί εἶναι τὸ ὄνομά σου; ὁ δὲ
 „ εἶπε, Λεγιών. ὅτι ἐμβήκασιν εἰς αὐτὸν πολλὰ Δαιμόνια, καὶ τὸν ἐαδελ-
 „ καλῶσαν νὰ μὴ τὰς προσάξῃ νὰ ὑπάγῃν εἰς τὴν ἄβυσσον. Ἦτον δὲ ἐκεῖ
 „ εἷας κοπάδι χοιρῶν πολλὰ ὅπως εἰς τὸ ὄρος ἐβόσκον, καὶ ἐαδελφολογῶσαν
 „ τὸν Χειρὸν οἱ Δαίμονες νὰ τὰς δώσῃ θάλημα νὰ ὑπάγῃν εἰς τὰς χοίρας.
 „ καὶ τὰς ἔδωκεν ἔξοσιαν ὁ Κύριος. καὶ διγαίνοντας ἄπο τὸν ἄνθρωπον τὰ
 „ Δαιμόνια, ἐμβήκον εἰς τὰς χοίρας, καὶ ἐδαμονίδησαν, καὶ ὅλον τὸ κοπάδι
 „ ἄρμισεν εἰς τὸν κρημνὸν, καὶ ἐπνίγησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Βλέπωντας δὲ
 „ οἱ βεσκοὶ τὸ θρόμβρον, ἔφυγον· καὶ ἐδιγνῆντο εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰ
 „ χωράφια τὸ θραυμάσιον. Καὶ διγαίνοντας ὁ λαὸς, νὰ ἰδέσθαι τὸ θρόμβρον,
 „ ἦλθασιν εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐρήκασιν τὸν δαιμονιζόμενον καθ' ἐξομῶνον εἰς τὰς
 „ πόδας τῆς Διαπότῃς, ἐνδεδυμένον πακτικὰ καὶ φρόνιμα, καὶ ἐφοβήθησαν. Καὶ
 „ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ἄπο τὰ θελίχαρα Ἰὺδ Γαδαριωῶν, ἐπαρκαλέ-
 „ σαν τὸν Χειρὸν νὰ εὗγῃ ἄπο τὸν τόπον τῆς, ὅτι μέγας φόβος τὰς ἐπλά-
 „ κωσε. καὶ ὁ Χειρὸς ἐμβήκεν εἰς βάρκα καὶ ὑπέσβεψεν. ἐκεῖνος δὲ ὅπως
 „ ἐλυθῶθη ἄπο τὰς Δαιμόνας, τὸν ἐπαρκαλεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὴν συ-
 „ νοδίαν τῆς, ἀμὴ ὁ Κύριος τὸν ἀπέλυσε, λέγωντας, ὑπέσβεψε εἰς τὸν οἶκόν
 „ σε, καὶ διγνῶ ὅσα σε ἔκαμψεν ὁ Θεός. καὶ ὑπήγε κηρύττωντας εἰς τὴν πό-
 „ λιν ὄλλω τὸ θραυματέρημα. Αὐτῇ εἶναι ἀδελφοὶ ἐν Χειρῶ, τὰ σημεῖα
 „ Εὐαγγελίᾳ ἢ διγνῆσις, εἰς τὴν ὅποιαν νὰ εἰπῶμεν καὶ ἡμεῖς ὅσα μὰς φω-
 „ τίσῃ ὁ φωτοδότῃς καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χειρὸς, καὶ ταῦτα μετὰ σιωπῆσαν
 „ καὶ βραχύτητα, ὅτι ἡ θελήσῃ πολυλογία δὸν εἶναι ἀρμόδιος.

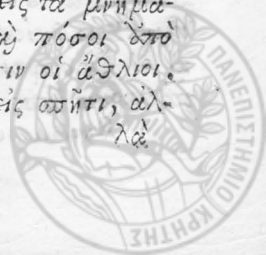
Καὶ πρῶτον ἀς ἰδῶμεν ἕξ ὅποιαν αἰτίαν περάζει τὸν ἄνθρωπον ὁ Διάβολος;
 ἰδῶμεν, πόσα κακὰ τὰ κάμνει; τρίτον, ἄπο πᾶ τὸν διγαίνει, καὶ πᾶ τὸν κατα-
 σαίνει ἕως τὸ ὑσπερον; Ἡ αἰτία ὅπως περάζει ὁ ἐχθρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡς μι-
 σαῖνθρωπος, εἶναι ἡ ἀμαρτία. τὴν δὲ ἔξοσιαν λαμβάνει ἄπο τὸν Θεόν, ὅτι πᾶ-
 σα ἔξοσιὰ εἶναι ἄπο τὸν Θεόν, ὁ ὅποιος μισεῖ τὴν ἀμαρτίαν ὑπερθελίχως, ὡς
 ὑπεράγαθος, ὅτι ὁ καλὸς μισεῖ τὴν κακίαν καὶ πονηρίαν ἐκ φύσεως. καὶ ἐπειδὴ
 ὁ Θεός εἶναι τὸ ὄντως ἀγαθὸν καὶ ἀκρότατον, καὶ τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμνον, βδελύσσε-
 ται καὶ συγκαίεται τὴν ἀμαρτίαν, ὡς κακίαν καὶ πονηρίαν ὅπως εἶναι καὶ σκότος

βαδύταιον. Όταν ἐν πράξει τὴν ἀμαρτίαν ὁ ταλαιπώρος ἀνθρώπος, μακριαίει πολλά ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ λόγου τε. καὶ μακρύνωντας ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅπως εἶναι τὸ ἀληθινὸν φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον καὶ ὑπεράσιον, σιμώνει εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆ φωτὸς, ὅπως εἶναι τὸ σκότος, ὅτι τὸ σκότος μὴ τὸ φῶς δὲν ἔχαστι τινα ἐνώσιν. καὶ σκότος εἶναι ὁ ζοφερός Διάβολος, ὅστις ἔχει τὴν μακριάν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Θεόν ἔχει τὴν ἔπαρσιν, ἐγένετο ζοφώδης καὶ σκοτεινότητος, ὅπως ἦεν ποροπότερα ἀπὸ τὸν αὐγερινὸν ἀστέρα λαμπρότερος. καὶ ἡ φύσις ἡ ἀνθρώπινη μὴ τὸ νὰ μακριώη ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Θεότητος, ἐσίμωσεν εἰς τὸ ἀντικείμενον σκότος, ἔχει τὸ πο εὗρηκε χώραν καὶ ἀδειαν ὁ Διάβολος νὰ πειράζη τὸν ἀνθρώπον. λοιπὸν εἰς τὸ πο εἶναι ἡ ἀμαρτία αἰτία. Καὶ ἄκυσον καὶ ἰσοζίω τῆς παλαιᾶς Γραφῆς νὰ πισωθῆς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ Θεία Γραφή λέγει, ὅτι ἀφ' ἑ ἐχρισεν ὁ Προφήτης Σαμυὴλ τὸν Σαβὴλ Βασιλέα τῶν Ἑβραίων, τὸν ἔσειλε μὴ ὀρισμὸν τῆ Θεᾶ νὰ στολεμήσῃ τὸν Ἀμαλῆκ, νὰ τὸν φονεύσῃ μὴ ὅλον τε τὸν λαὸν ἀνδρας, γυναικας, παιδία, καὶ ὅλα τὰ ζῶα τε, καὶ νὰ μὴ πάρῃ ἀπὸ τὸ πρᾶγμα τε τίποτα. Ἐπῆγε λοιπὸν ὁ Σαβὴλ μὴ τῆ παρόσιας ξιάνοντα χιλιάδες στρατόμα καὶ ἐνίκησε τὸν Ἀμαλῆκ. Πλὴν δὲν ἔκαμε καὶ τὸν ὀρισμὸν τῆ Θεᾶ, νὰ μὴ πάρῃ τίποτα, ἀμὴ ἐπῆρσεν αὐτὸς, καὶ οἱ στρατιῶταί τε ἀπὸ τῶν ἀλλοφύλων τὰ πρᾶγματα ὅσα τῆς ἤρεσαν. λοιπὸν ἀργίδη ὁ Θεὸς τὸν Σαβὴλ, καὶ εἶπε τῆ Σαμυὴλ. μεταμελεῖμαι πῶς ἔκαμα τὸν Σαβὴλ Βασιλέα τῆ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐγῆκεν ἀπὸ τὸν ὀρισμὸν με, καὶ δὲν ἐφύλαξε τῆς λόγου με. Τότε ἐπῆγχε ὁ Σαμυὴλ εἰς τὸν Σαβὴλ λυπῶμενος, καὶ τὸν ἠλεγχε πῶς δὲν ἐφύλαξε τὸ πρᾶγμα τῆ Θεᾶ, ἀμὴ ἐπῆρασι τὰ καλλίτερα ζῶα τῶν ἀλλοφύλων. Λέγει τε ὁ Σαβὴλ. ἔχει νὰ τὰ θυσιάσωμεν τῆ Θεᾶ τὰ ἐπῆραμεν. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. ὁ Θεὸς δὲν χρειάζεται ἀπὸ ἰσῶνα θυσιάς καὶ ὀλοκαυτώματα, μόνον θέλει νὰ κάμνωμεν εἰτι μᾶς προσάξει πληρέστατα. Τότε ἔχρισεν ὁ Σαμυὴλ τὸν Δαβὶδ Βασιλέα, καὶ παρόδους ἀπὸ θεῖον πρᾶγμα ἐπίδησεν εἰς τὸν Σαβὴλ πνεῦμα πονηρὸν, καὶ τὸν ἐβασίλευσε ἔχει τὴν ὠδονομίαν. Βλέπεις, πῶς ἔχει νὰ κάμῃ ὠδονομῶν ὁ Σαβὴλ, ἔλαβεν ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁ πονηρός, καὶ τὸν ἐπῆγε; γίνωσκε λοιπὸν, ὅτι ὀπόταν ὀργιθῆ ὁ Θεὸς τινὰ ἀνθρώπον, ἢ καὶ λαὸν ἀπειρον ἔχει τῆς ἀμαρτίας τας, σέβει πρὸς αὐτῆς ἐκδίκησιν, καὶ τῆς παιδύει ὡς κακὸς κακῶς ὡς δίκαιος, ὅχι μὲ Ἀγγέλου καλῆς, ἀλλὰ κακῆς καὶ πονηρῆς, καὶ τὸν Προφῆτῶν. Ἐξάπέσειεν εἰς αὐτῆς ὀργῶν θυμῶν αὐτῆ, θυμὸν, καὶ ὀργῶν, καὶ φλῆξιν, ἀποσολλῶν δι' Ἀγγέλων πονηρῶν. διότι καὶ ἐκεῖνοι οἱ κακοὶ Ἀγγελοὶ ὑπηρετοῦσι τὸ θεῖον πρᾶγμα, τῆς ἀμαρτωλῆς παιδύοντες, καθῶς καὶ οἱ φονεῖς καὶ σκευαλάτωρες, ἀπεσαλμῶν ἀπὸ τῆς Βασιλεῖς καὶ Ἀρχοντας τῆς καταδίκης δικαίως φονεύουσιν. Ἡ ἀμαρτία λοιπὸν εἶναι αἰτία καὶ φύγει τὸ ἀγαθὸν πνεῦμα τῆ Θεᾶ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἔρχεται τὸ πονηρὸν πνεῦμα καὶ πειράζει τον, καθῶς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ Μωϋσῆς, ἐπο λέγωντας. Οὐκ ὀπιμῶναι τὸ πνεῦμά με ἐν τοῖς ἀνθρώποις τῆτοις, ἔχει τὸ εἶναι αὐτῆς σάρκα. ἤγαν δὲν θέλει μείνει εἰς αὐτῆς τῆς ἀνθρώπων τὸ πνεῦμά με, ἔχει νὰ εἶναι ὅλων δόλων δόσμενοι εἰς τὰ πάθη τῆς σαρκὸς. διότι σάρκα λέγονται πολλαῖς φοραῖς τὰ θελήματα τῆ σώματος. καὶ τὸ πο εἶναι ὅπως λέγει ὁ μακάριος Παῦλος. Σὰρξ καὶ αἷμα Βασιλείαν Θεᾶ ἐκληρονομῆσσαι, καὶ τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἔχθρα εἰς Θεόν. καὶ οἱ ἐν σαρκὶ ὄντες Θεῶν ἀρέσαι ἐδύωνται. Ἀπὸ ἐκεῖνας λοιπὸν ὅπως κάμνωμεν τὰ σαρκικὰ τῆς θελήματα, ἀναχωρεῖ ὁ Θεὸς, καὶ ἐμβαίνει εἰς αὐτῆς ὁ Διάβολος.

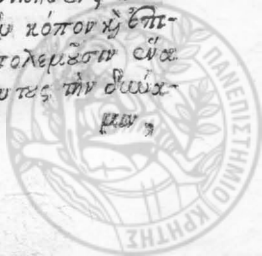

κυριώτερα γὰρ ἢ τὴν ἀμαρτίαν εἰσέρχεται ὁ πονηρὸς εἰς τὸν ἀνθρώπου, καὶ πειράζειν. Εἶναι καὶ ἄλλη αἰτία ὅπως πειράζει ὁ Δαίμων τὸν ἀνθρώπου μὲ Θεοῦ συγχώρησιν, εἰς αὔξησιν ἀρετῆς τῶ ἀνθρώπου καὶ βελτίωσιν, ἢ γὰρ ἔχει νὰ ἔχη ἄπο τὸν Θεὸν μισθὸν θεμιτότερον. καὶ εἰὰ ὁ ἀνθρώπος προσέχη, νὰ ἔχη εἰς τὸτο ὑπομονὴν, τὴ γίνεται ὁ πειρασμὸς εἰς ἀφέλειαν, καθὼς εἰς τὸν Ἰωβ ἔγινον, ὅπως ἦτον δίκαιος, θεοσεβὴς, ἀμειμπτος, καὶ ἄπο παντός κακῆ ἀπεχόμενος. ἀλλὰ ἔχει νὰ δικαιωθῆ θεμιτότερον, καὶ ἔχει νὰ λάβωμεν καὶ ἡμεῖς ὑπόδειγμα τῆς ὑπομονῆς καὶ καρτερίας τε, ἐσυγχάρησεν ὁ Θεὸς τὸν Δαίμονα καὶ τὸν ἐπείραξεν ὁ μισόκαλος. Εἰς ἡμᾶς σέκει γὰρ νὰ δεισκάωμεν ἄπο τῆς πειρασμὸς τῆς Δαιμόνων ἀφέλειαν, εἰὰ εἰμεθα σερροὶ καὶ ἀτάλατοι. Ἐπείραξε καὶ τὸν μακάριον Παῦλον, ἀλλὰ τὸν σερρον ἐκείνον ποτῶς δὲν ἐσάλωσε, ἔχει ἦτον θεμιλιωμένος εἰς τὴν ἀρράγιστον πέραν τὸν Χριστόν. Ἐπείραξε καὶ ἄλλες πολλὰς Ἀγίας, ἀμὴ δὲν τῆς ἐνίκησεν ὁ αἰχυρος, ἀλλὰ μάλιστ καὶ πολλὰ τῆς ἀφέλησεν. Οὕτως δὲγαίνει ὁ Θεὸς ἄπο τὸ σκοπὸς φῶς, ὡς πάντα δυναμῆρος. Τὸτο εἶναι τὸ φῶτον ὅπως ἐτάξμεν νὰ εἰπῶμεν, ἢ γὰρ τὴν αἰτίαν, ἔχει τὴν ὁποῖαν ὁ Δαίμων πειράζει τὸν ἀνθρώπου. δὴντερον εἶναι, νὰ ἰδῶμεν πόσα κατὰ τῆ κάμνει;

Καὶ φῶτον μὴ τὸν ἀθεοκινεῖ ὁ μισόκαλος, νὰ εἰπῆ ἀφρότως καὶ ἀγνοῖα πῶς δὲν εἶναι Θεός, ἐπειδὴ καὶ δὲν κάμνει εἰς τὸν ἐχθρόν τε ἐνδίκησιν. ἔχει τὸτο λέγει ὁ Δαβίδ. Εἶπεν ἄφρον ἐν καρδίᾳ αὐτῆ, ἔκ ἐστὶ Θεός. καὶ εἰς τὸτο εἶναι ἡ ἀφορμὴ ὁ πονηρὸς Διάβολος, ὡς αἰτία πάντων τῆς κακῶν, ὅς τις εἶναι ὄλων τῆς ἀνθρώπων πολέμιος, καὶ ἀγωνίζεται νὰ τῆς ῥίψη εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀπωλείας, νὰ κολάζονται πάντοτε. Αὐτὸς ἀνέει εἰς τὸ καλὸν σιπάει τῆς δὲσεβείας τὰ πονηρὰ ζιζάνια, καὶ φυξάνει ἡ αἵρεσις. αὐτὸς ἔκαμε τὴν πολυθεῖαν τῆς εἰδωλολατρείας, ἔχει νὰ τῆς θυσιάξεν οἱ ἀνθρώποι. καὶ τυφλάνει τῆς ἀπίστων τὰ νοήματα, νὰ μὴν ἠμπορῶν νὰ γνωρίσεν τὸν φωτισμὸν τῆς Εὐαγγελίης τῆς χάριτος. Κάμνει αἱματοχυσίας καὶ φόνος, καὶ ἄλλα κατὰ ἀναρίθμητα φέρει, δυσυχίας καὶ ἀρρώστιας καὶ ἄλλα ὅμοια. πλὴν μὲν Θεὸς ἔχει χάρησιν, καὶ ὄχι μὲν ἔξοσιαν ἐδικῶν τε. ἀλλὰ ἡ ἔχει τὴν ἀμαρτίαν τῆς πταίσαντος τὸν παιδεύει δικαίως ὁ Θεὸς καθὼς ἦκεσες, ἢ φερὸς βελτίωσιν αὐτῆ, καὶ φερὸς ἐδικὸν μας ὑπόδειγμα. Τεῖτον εἶναι νὰ ἰδῶμεν, ἄπο τῆς δὲγαίνει τὸν ἀνθρώπου, καὶ τῆς τὸν καταντᾷ ἔως τέλος ὁ πονηρὸς Διάβολος. καὶ τῆς ἄπο τὴν θείαν Γραφίαν τὸ μανθαιόμεν. καθὼς εἰς τὴν Γένεσιν φαίνεται, πῶς τὸν φῶτον ἀνθρώπου εὐγάλει ἄπο τὸν Παράδεισον, καὶ τὸν ἐξώρισε μακριὰ ἄπο τὴν θείαν ἐκείνου ἄπολαυσιν, καὶ τῆς εἶναι ἡ κόλασις, ἢ γὰρ ἡ σέρησις τῆς αἰωνίης μακαριότητος. καὶ δὲν ἔσανε μόνον τὸσον ὅπως τὸν εὐγάλει ἄπο τὸν Παράδεισον, ἀλλὰ καὶ ἄπο ὅλα τὰ κατὰ τὸν ἐγύμνωσε, καὶ τὸν ἐπλήγωσε, καὶ τὸν ἀφῆκεν ἡμίθνητον, ἢ γὰρ μισοποδαμῆρον, νὰ βασανίζεται ὁ ταλαίπωρος ὄλων τὴν ζῶν ὅπως ἔξοσεν, ἐνεκαοσίης τῆς ἔξοσας, καὶ ἔκλειεν ἀντίκρουτα τῆς Παραδείσε, ἐνδυμέμενος πόσῳ μακαριότητι εἶχε φερότερον, καὶ εἰς ποταπὴν ταλαιπωρίαν καὶ δυσυχίαν ἐκαταντῶσεν ὕστερα. Οὕτως ἔπαθε καὶ ὁ παρῶν δαιμονιζόμενος, τὸν ἐποίησεν ὁ πονηρὸς ἀπεγύμνωσε, καὶ τὸν ἐκατήνησε, νὰ κατοικῆ εἰς τὰ μνήματα, καὶ νὰ ταλαιπωρῆται ἔξοσως βασανιζόμενος. Ὡς πόσοι καὶ πόσοι ἄπο ἡμᾶς ἔχουσι τοῖτον δαιμονισμόν καὶ τὴν σήμερον, καὶ δὲν τὸ νοῶσιν οἱ ἄθλιοι. πόσοι εἶναι γεγυμνωμένοι τῆς θείας χάριτος, καὶ δὲν κατοικῶσιν εἰς σπῆτι, ἀλλὰ

λα εἰς τὰ βρωμισμῶν μνήματα, ἦγεν εἰς ταῖς κακαῖς πράξεις τῆς πορνείας, μέ-
 θης, φιλαργυρίας, γαστριμαργίας, καὶ πάσης ἄλλης δαιμονικῆς πράξεως, τὰ
 ὅποια ἀμαρτήματα βρωμοῖ χειρότερα ἄπὸ τὰ μνήματα· αὐτοὶ δὲ ὡς τυφλοὶ καὶ
 δαιμονισμῶν δού τὸ αἰδῶνται, ἀλλὰ εἶναι χεδὸν νεκροὶ καὶ ἀνάδικοι. Ναὶ καὶ
 ἀλήθειαν, καθὼς ὁ νεκρὸς καὶ δαιμονισμῶν, ἔπο καὶ ὁ μεθυσμῶν, δὲν ἔχον
 γνώσιν τινὰ χεδὸν, ἔτε ἀδύσιν. καὶ αὐτὸς τῆς ἐπαιγῆς, ἢ τῆς φεργελαῆς, δὲν τὸ
 ψυφῶσιν ὀλοελα. καὶ αὐτὸς τῆς δείρης, δὲν τὸ αἰδῶνται. Καθὼς κυλίεται ὁ δαι-
 μονισμῶν, ἔπο καὶ ὁ μεθυσμῶν καὶ πόρνος πίπτειν εἰς ταῖς λάσπαις καὶ βόρβο-
 ρον, καὶ ριπάνονται ὡς χοιρίδα, καὶ δὲν τὸ αἰδῶνται. Ὡς τῆς ἀνοσιᾶς τινῶν καὶ
 τυφλόπιτος, πῶς δὲν βλέπεν οἱ ταλαίπωροι καὶ πανάθλιοι τὴν κατὰσασίν πῶς
 νὰ συκαθῶν ἄπὸ τὸν λάκκον τῆς ἀμαρτίας, νὰ ξεπλυθῶσιν ἄπὸ τὸν βόρβορον
 μετὴν ἀγίαν μετανοίαν, ἀμὴν εἴργον καὶ καπικῶν ἐκσιῶς μετὴν ἐμοῖς αὐτῶν
 δαιμονισμῶν εἰς τῆς τάφους καὶ μνήματα; Εἶναι τινὲς ποῦτον εἰς τὴν ἀμαρτίαν
 λασπαιμῶν, ἔπε κακίζον ὅταν πῶς νεδετῆ τινὰς, καὶ τῆς συμβελλῶν νὰ ἀφή-
 σον τὴν ἀμαρτίαν. καὶ λέγει ταῦτα ὅποιος εἶναι ἀνόσιτος, (καθὼς μετὰ τὰ ἀφῆα
 με ἦνσα) ἄφες με εἰς τὴν Διάβολον. Ὡς τυφλωμῶν καὶ ἀγνοῶν, δὲν βλέπεις
 πῶς σὲ κατὰσάινει γυμνὸν καὶ ἀνόσιτον ὁ Διάβολος, καὶ σὲ ἐγλαῖν ἄπὸ τὸν οἶκόν
 σε, ἦγεν ἄπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ Βασιλείαν τῶ Θεῶ, καὶ σὲ φραβίζει εἰς τὰ μνή-
 ματα, ἦγεν εἰς τὸν βρῶμον τῆς κολάσεως; καὶ σὺ φοροτιμᾶς ἀσῶτε νὰ συκα-
 τοικῆς μετὴν τὸν Δαίμονα καλλίτερα, φῶ νὰ φοροσιᾶς εἰς τὸν εὐσπλαγχρον Σω-
 τῆρά μας καὶ ὀλοεπῶν τῶ πονηρῶν πνευμάτων νὰ σὲ ἐγλαῖν τὸ δαιμόνιον τῆς μέ-
 θης, τῆς φιλαργυρίας, τῆς πορνείας, καὶ πάσης ἄλλης κακίας, νὰ σὲ σωφρονήσῃ,
 νὰ ἐνδύθῃς, νὰ κάθεισαι πλησίον τε; ὡς τῆς ἐγνωσίας σε καὶ τυφλόπιτος. Μεγά-
 λος δαιμονισμῶν εἶναι ἡ μέθη, ἡ πορνεία, ἡ φιλαργυρία, καὶ τὰ ἐπίλοιπα πάθη,
 ταλαίπωροι. Ἀλλὰ τί λέγει, ὅποιος ἔχει κανὴν ἄπὸ ταῦτα τὰ κακὰ δαιμόνια;
 τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γὰρ τῶ Θεῶ τῶ ὑψίστου; ἀσῶν νὰ ἔλεγε· τί ἔχω νὰ κάμω ἐγὼ με-
 τὸν Χριστόν, καὶ αὐτὸς μετὰ τῶ λόγῳ με; δέομαί σε μή με βασανίσῃς, πρὶν νὰ ἔλ-
 θῃ ἡ ἄρα με. Λέγω καὶ ἐγὼ τινὸς νὰ ἐξομολογηθῇ, νὰ μετανοήσῃ τὰ κακὰ· καὶ
 λέγει με, μή με βασανίσῃς. Ἄφες νὰ περάσω τὴν νεότητά με, καὶ εἰς τὸ γῆρας
 νὰ κάμω μετανοίαν. Ἄ φῶν καὶ ἀγνοῶν, ὅπε δὲν ἰξόβρεκς αὐτὸν ἐκμεραθῆς τὴν
 αὔριον. Τὰτο τὸ λέγει τὸ δαιμόνιον ὅπε κατοικεῖ εἰς τῶ λόγῳ σε, ὅτι βάσανον
 μέγαν ἔχει νὰ εὐχῇ ἄπὸ τὸν ἀνθρώπον, καὶ χαρὰ μέγαν ἔχει νὰ κατοικῇ
 μέσα τε, νὰ τυραννῇ, καὶ νὰ βασανίσῃ τὸν ἀνθρώπον ὁ μισάνθρωπος. Εἰ δὲ καὶ
 ἀναγκασθῇ ἄπὸ τὸν φιλανθρώπον Χριστόν νὰ εὐχῇ, ζητῶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς χοι-
 ρῆς, ἦγεν εἰς ἐκεῖνας ὅπε κάμνον ἔργα αἰχρὰ καὶ ἀχρημα, καὶ δεισκονταί μέσα
 εἰς τῆς βρῶμους καὶ λάσπαις ὡς τὰ χοιρίδα. τῆς ὁποῖους ἕως τὸ ὕσρον φραβίζον οἱ
 πονηροὶ καὶ ἀπειθήμονες Δαίμονες, καὶ τῆς κρημνίζον, καὶ πνίγῃσιν εἰς τὴν ἀπε-
 λούπιτον κόλασιν. Δοιπὸν ἄς λυπηθῇ πᾶς εὐας τῶ λόγῳ τε, καὶ μὴ δέξῃ ἀμέλει-
 να εἰς ταῦτῳ τὴν ἐξοσίαν καὶ παροικίαν μας. ἀλλὰ ἰξόβρεκς πῶς ἔχομεν
 ἐχθρῶν κακῶν ὅπε πολεμεν νὰ μάς θανατώσῃν, ἄς φυλαχθῶμεν ἐπιμελέ-
 σατα νὰ μὴ μάς νικήσῃσιν, ὅτι ἄπὸ λόγῳ μας σέκει, νὰ μάς νικήσῃν, ἢ νὰ
 νικήσωμεν, ἐπειδὴ τὸ αὐτεξέσιον ἔχομεν. ἀμὴν ὅταν δὲν βάλωμεν κόπον καὶ ἐπι-
 μέλειαν, νικῶμεθα ὡς ἀμελεῖς καὶ ἀδύατοι. ὅτι καθὼς ὅταν πολεμῶσιν εὐα-
 κάστοι, βαῖαν ἀπ' ἐξῶ οἱ ἐχθροὶ εἰς τὸ ἀχαμνότερον μέρος ὀλιω τῆς τὴν δυνά-
 μιν,

μιν, νὰ ρίξῃσι τὸ τευχόκαστρον, καὶ τότε κυριεύσιν. ἔγω κάμνεσι καὶ οἱ πονηροὶ Δαίμονες, καὶ πολέμῳ εἰς τὸ ἀδυνατότερον μέρος τὸν ταλαίπωρον ἀνδραπῶν, ἦγον εἰς τὸ πάθος ὅπῃ τὸν εὖρεν δικολονίκετον, εἰς αὐτὸ τῷ δίδεν πολλῶ ἐνόχλισιν, καὶ δὲν ἀφίνεν νὰ ἔχη ἀνάπαυσιν. καὶ ἄλλον ρίπτει εἰς τὴν πόρνειαν, ἄλλον εἰς τὴν θυμὸν καὶ βλασφημίαν, ἄλλον εἰς τὴν φιλαργυρίαν, καὶ ἄλλον εἰς ἄλλω ἀμαρτίαν, καθὼς γνωρίσαν οἱ πολυμήχανοι, πῶς ἠμπορῶν νὰ νικήσῃσι. καὶ ὅταν εὖρεν τινὰ ἐνάρετον, καὶ δὲν δυνῶν νὰ τὸν ρίψῃ εἰς ἄλλο ἀμάρτημα, τὸν κρημνίζει εἰς τὴν ὑπερηφανίαν, ὅπῃ εἶναι ἄπο τὰ ἄλλα χειρότερον. Λογπὸν ἄς προσέχη πᾶς εὐας νὰ ἀντιμάχεται ἀνδρειομῆρα, διὰ νὰ νικήσῃ μὲ τὴν θεϊαν δυνάμιν τὸν πειράζοντα. ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι εὐσπλαγγχος, καὶ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ περαχθῶμεν ὑπερότερον ἄπο ὅσον δυνώμεθα. μόνον μὲν ἀμελήσασμεν, καὶ πέσωμεν εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ἢ ὅποια εἶναι αἰτία ταῖς ὑπερότεραις φοραῖς, καὶ ἐμβαίνει εἰς τὸν ἀνδραπῶν μὲ Θεῷ ἀδραχάρησιν. Ἄς φύγωμεν ἄπο τὴν ἀμαρτίαν, νὰ φύγῃ καὶ οἱ Δαίμονες ἄπο λόγου μας. ἄς φυλάξωμεν τὰς σωτηρίας ἐπιτολὰς τῷ Κυρίῳ, ἵνα νὰ μᾶς ἀξιώσῃ τῆς αἰωνίης Βασιλείας τῆς ἡς ἠρόιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, τῇ αὐτῇ χάριτι καὶ φιλανδραπῶν. Ω, ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

Τ Η Ζ'. Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α .

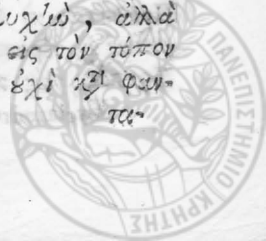
Ε Τ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

Πολλὰς φορᾶς ἡ μεγάλη ἀνάγκη καὶ θλίψις σφοδρῶτα καὶ αἰετός, οἰκονομεῖ καὶ ἀδρακινεῖ τὰς ἀνθρώπους πρὸς πίσιν Θεῷ καὶ ἐνθύμισιν, καὶ κινεῖ καὶ ἐρεθίζει τὰς ἀπίστους καὶ ἀπειθεῖς, νὰ πορκεῖνεν καὶ νὰ κάμνεσι τὰ συμφέροντα. καὶ αἱ συμφοραὶ τῷ βίῃ, ἢ θεύσασες, ἢ ἐνοχωσῆσαι καὶ βαρείαις ἀδύναταις ἀναγκάζουσι τὰς ἀμελεῖς καὶ σκληρὰς ἀνθρώπους, νὰ δράμωσιν εἰς τὰ καλά καὶ ἀφέλιμα πράγματα. καὶ τῶ εἶναι ὅπῃ λέγει ὁ Προφήτης πρὸς Κύριον. Ἐν κηρῷ καὶ χαλῶν τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἀγέρας, τῶ μὴ ἐγγιζόντων πρὸς σέ. Ὅτι ἐπειδὴ εἰμεθα σκληροὶ καὶ κακοπροαίρετοι, καὶ δὲν φροντίζομεν νὰ περζώμεν ἐνάρετα ἵνα νὰ σωθῶμεν, συγχωρεῖ, καὶ ἀδραχωρεῖ ὁ Κύριος ὅπῃ πορκεῖ καὶ οἰκονομεῖ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον μας, καὶ μᾶς ἔρχονται πειρασμοὶ καὶ κίνδυνοι, θλίψεις μεγάλαις καὶ κακαῖς ἀδύναταις. καὶ μᾶς παιδεύει δικαίως μὲ ἁφόρος ἔσπεας, ἵνα νὰ ἐπιτρέψωμεν πρὸς αὐτὸν, μετανοῶντες τὰς ἀμαρτίας μας, νὰ ἐπιμεληθῶμεν τὴν σωτηρίαν μας. Καὶ τῶ ἠμπορῶμεν νὰ ἰδῶμεν εἰς πολλὰς τόπους τῆς θεϊας Γραφῆς, καὶ ὁξόχως εἰς τὴν σημεῖνῶν τῆς Εὐαγγελίης ἐσθῆσιν, ὅπῃ γράφει ὁ Θεηγόρος Λευκάς, ἔγω λέγωντας.

„ Τῶ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνδραπῶς τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ὃ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς Ἄρχων τῆς Συναγωγῆς ὑπῆρχε. καὶ πεισὼν αὐτὸν τὰς πόδας τῷ Ἰησοῦ, παρεκάλεε αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆ, ὅτι θυγάτηρ μονοχθῆς ἦν αὐ-

„ πρῶτον, ὡς ἐπὶ δάδεκα, καὶ αὐτὴ ἀπέθνησκε. Διὰ τὰ μεγάλα θαυμάσια ὅπερ
 „ ἔκαμεν ὁ Δεσπότης Χεισός, καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν τε, τὴν ἠκολούθει ὄχλος
 „ πολὺς ὅπερ εἶχασιν ἀεφόρους ἀρρώστιας, καὶ ἰατρύοντο. Ἐρχεται γὰρ καὶ κάποιος
 „ Ἀρχωντας τῆς Συναγωγῆς, ὄχι δυτελής, ἀλλὰ δόξης ἄπο τῆς ἐνδόξης, καὶ
 „ πλάσιος, καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀρχαῖτας πόδας τῆς Σωτῆρος καὶ ζωοδότου Χριστοῦ, δεο-
 „ μβιος, καὶ πρὸς ἀκαλῶντας του να τὴ βοήθει, διὰτι εἶχε μίαν καὶ μόνον θυγατέ-
 „ ρα δάδεκα χρόνων, καὶ ἀπέθνησκε. Βλέπετε πῶς ἡ σκονοχωρία καὶ θλίψις βιάζει
 „ καὶ αἰαγκάζει τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν φέρει εἰς τὰ καλλίτερα καὶ ὠφελιμώτερα;
 „ Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν, καὶ ἰδὲ γυνήτις ἔσα ἐν ῥύσει αἵματος ἄπο ἐπὶ δά-
 „ δεκα, ἣτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὄλον τὸν βίον αὐτῆς, ἐκ ἰατρῶν ὑπὲρ
 „ δυνὸς θεραπεύειν, προσελθῶσα ὀπίσθεν ἠΐατο τῷ κραστέει τῷ ἱματίῳ
 „ αὐτῆς, καὶ πρὸς ἀρχὴμα ἐση ἡ ῥύσις τῆς αἵματος αὐτῆς. Καθὼς ὑπήγαινον ὁ Δε-
 „ σπότης εἰς τὸ σπῆτι ἐκείνη τῷ Ἀρχοντος Γαίριος να ἰατρύση τῷ θυγατέρα τε,
 „ ἔρχεται ἡ αἱμορροῦσα γυνὴ εἰς τὰ μεσόστρατα, ἡ ὅποια εἶχεν εἰς τὸν Χεισὸν πί-
 „ σιν πολλὴν καὶ ἀνείκασον, καὶ ἐμελέτα εἰς τὸν να τῆς, ἔτι ἐὰν μόνον ἐγγίση εἰς τὸ
 „ ἄκρον τῆς ἱματίων τῷ Χεισῷ, θεραπεύεται. Ὑπῆλθον, ἐν πλησίον αὐτῆς μὴ φόβη
 „ πολλῆ καὶ ἀδίστακτος πίσεως, καὶ ἠγγισεν εἰς τὴν ἄκρην τῆς φορέματος τῆς Σωτῆρος,
 „ καὶ παρῶντος ἐσαμάτισε τὸ αἷμα ὅπερ ἔβρεχεν ἄπο κάτωτης, καὶ τελείως ἐθερα-
 „ πύθη ἄπο τῆς δεινῶς ἐκείνῳ μάστιγα καὶ ἀνίατον ἀδύναμι, ἐπειδὴ δυνέδισα-
 „ ξε να ἀμφιβάλῃ ποσῶς εἰς τὴν θείαν δυνάμιν, ὅπερ τόσους χρόνους ἐβασανίζετο
 „ πρότερον, καὶ ἐξέδρασε τὸ παράμακρον ὄλον εἰς ἰατρὰς καὶ βότανα, καὶ δὲν εἶδε
 „ τινὰ ὠφέλειαν. Ἐχῶσα λοιπὸν εἰς τὸν Σωτῆρα Χεισὸν πίσιν ἐκ καρδίας ἀνό-
 „ θύτον καὶ ἀόλον, ἔλαβε τὴν μιδαποδοσίαν ἀπέπεσαν, ὅτι ὀπίσθεσε καὶ κατὰ
 „ τὴν ὥραν ἐσώθη. Ὅσα ἦν αἰτεῖτε, φησὶν ὁ Χεισός, πισύοντες λήφε-
 „ δε, ἠγχε ὅσα ζητήσετε μετὰ πίσιν, τὰ λαμβανετε. καὶ πάλιν. Αἰτεῖτε καὶ δοθή-
 „ σεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε, κρέετε καὶ ἀνοιγῆσεται. Πᾶς ἦν ὁ αἰτῆ-
 „ λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει, καὶ τὴν κρέοντι ἀνοιγῆσεται. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς,
 „ τίς με ἠγγισε; λέγει τὸ Πίτρος καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι· βλέπεις τὸσον λαόν
 „ ὅπερ σκονοχωροῦσι καὶ σιωθλίβασίσει, καὶ λέγεις, τίς με ἠγγισεν; ὁ δὲ εἶπεν·
 „ ἐγὼ ἰξόρω πῶς με ἠγγισε τινὰς, ὅτι ἐγνώρισα καὶ ὄνηκον ἄπο ἐμῶν δὴ-
 „ ναμῖς. Ταῦτα εἶπεν ὁ καρδιογνώστης, ἰξόρωντας τῆς αἱμορροῦσεως γυναικὸς
 „ τὴν ὑπόθεσιν, διὰ να φανερῶσιν εἰς ὅλους τὴν πίσιν αὐτῆς να θαυμάσωσι, να
 „ τὴν μιμηθῶσι καὶ ἔτεροι, καὶ διὰ να δώσῃ τῷ Γαίριος καλὰς ἐλπίδας πῶς θίλει
 „ θεραπεύει καὶ ἡ θυγατέρα τε. Ἐξετάζει καὶ ἐρῶν ὁ Κύριος ἐκεῖνο ὅπερ ἔπρα-
 „ ξεν ἡ γυνὴ ἀποκρυφα, ἀμὴν ὁ Πίτρος μὲν ἰξόρωντας τὴν ἐννοίαν, φαίνεται καὶ
 „ ἐδὼ πολμηρὸς, ὡσαύ καὶ ἄλλαις φοραῖς, καὶ μέμφεται τὸν Χεισὸν διὰ τὴν ἐρώτησιν.
 „ ἀμὴν ἐκεῖνος εἶπε. τίς με ἠγγισε, μετὰ καλῶν γνώμων καὶ πίσιν ἀδίστακτον, καὶ
 „ ὄχι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν. ὅτι καθὼς ἔχει τινὰς ὡτα καὶ ἀκεί, καὶ ἄλλος ἔχει
 „ ἀφθία καὶ δὲν ἀκεί, τιστο ἄλλως ἄλλος μὲν ἐγγίσει μετὰ πίσεως, καὶ ἄλλος ἐγ-
 „ γίζει μόνον μετὰ τὸ χέρι, ἀμὴν ἡ καρδία τε ἀπέχει μακρῶν ἄπο τῆς γνώσει τῆς
 „ Θεοῦ καὶ ἐγγύτητα. Διὰ τὸ τοῦτο λέγει, Ἐγνων δυνάμιν ἐξελεῖσθαι ἀπὸ ἐμῶν. ὅτι οἱ
 „ Προφῆται καὶ οἱ ἄλλοι Ἄγγιοι δὲν εἶχασιν ἄπο λόγου τῆς δυνάμιν να κάνουν ση-
 „ μεῖα καὶ τέρατα, ἀλλὰ ἐθαυματουργῶσαν μετὰ τὴν θείαν χάριν καὶ βοήθειαν. ὁ δὲ
 „ Χεισός, ὡς πηγὴ παντὸς ἀγαθοῦ καὶ βρῦσις πάσης δυνάμειος, ἰατρύει τὰς ἀδε-

νείας ψυχῶν καὶ σωμάτων ἡμῶν ἀπὸ λόγου τοῦ. „ Ἰδῶσα δὲ ἡ γυνὴ, ὅτι ὡς
 „ καρδιογνώστis Θεὸς ἐγνώρισεν τὴν ὑπόθεσιν, ἤλθε πλησίον τε ἤμενσα, καὶ
 „ πίπτουσα εἰς τὰς πόδας τοῦ, ἀνήγγειλεν ἔμφορθον ὅλας τὰς λαβὰς πῦν ἀλή-
 „ θειαν, πῶς ἰαβόβηθι ὁβθὺς ὀπᾶ ἠγγισον εἰς τὸ βᾶχόν τε. ὁ δὲ εἶπεν
 „ αὐτῇ. Ἐχὲ θάρρος θυγάτερ, ἡ Πίσισι σε σὲ ἔσωσει, πορὸς εἰς εἰρήνῳ.
 Προπότερα δὲ ἐτόλμα νὰ παρήσιαθῆ ἡ γυνὴ δὲ τὴν πολλὴν τῆς δὺλά-
 βειαν, νὰ ζητήσῃ τὴν ποθεμῶν ἰαβείαν τῆς μάστιγος. ἀμὴ ὡς ἠκαστε τὸν
 Κύριον, πῶς ἠρώτα, τίς τῶ ἠγγισον; ἐφοβήθη μήπως καὶ τῆς ὀργισθῆ πῶς
 ἐπῆλθον ἀπόκρυφα, καὶ ἐποσρέφει πάλιν εἰς αὐτὴν ἡ ἀδυσία, δὲ τὸ πο-
 σέρχεται μὲ πᾶσαν δὺλάθειαν, καὶ ὁμολογεί ἐνώπιον πάντων τὴν ὑπόθεσιν,
 δὺχαιεῖσα τὸν Κύριον ὀπᾶ τῆς ἔδωκε παρὸβθὺς τὴν ἴασιν. Οἱ δὲ Χεισὸς
 θαραπὸβει τὴν γυναικα διπλᾶ. πᾶρτον ἐδίωξεν ἀπὸ αὐτῆς τὴν δεινὴν ἐκε-
 νῶν ἀδυσίαν, ἔπειτα καὶ τὸν θῶμον τῆς ψυχῆς ἐκατάπαυσε, λέγωντας. Ὁάρ-
 σει θυγάτερ, ἡ πῆσις σε σέσωκέ σε, πορὸς εἰς εἰρήνῳ. Ἐτὶ αὐτὴ λαλῶν-
 „ τος, ἔρχεται ἰς τὴν Ἀρχισυναγωγὴν, λέγων αὐτῶ. ὅτι τέθνηκεν ἡ
 „ θυγάτηρ σε, μὴ σκύλε τὸν Διδάσκαλον. ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκῆσας, εἶπεν αὐ-
 „ τῆ. μὴ φοβῶ, μόνον πῆσις, καὶ σωθήσεται. Ἀκῆωντας ὁ Ἰησοῦς πῶς εἶ-
 „ πεν εἰς τὸν Ἀρχισυναγωγόν, μὴ βαιῆς εἰς κόπον τὸν Διδάσκαλον,
 δὲν ἀφῆκε νὰ ἀποκριθῆ ἐκεῖνος, ἀλλὰ ποροφθαίνει ὁ Χεισὸς, καὶ λέγει τῶ. μὴ
 φοβᾶσαι. μόνον μιμήσει τὴν Αἰμορροῦσαν ὀπᾶ δὲ τὴν πῆσιν αὐτῆς ἰαβῆ,
 καὶ πῆσις καὶ σὺ ὀμοίως αὐτῆς θείης νὰ θαραπὸβῆ ἡ θυγάτηρ σε. „ Ἐλ-
 „ θῶν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἀφῆκε νὰ σέβῃ τινὰς ἄλλος μέσσα, μόνον τὸν
 „ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον, καὶ τὸν πατέρα τῆς κόρης καὶ τὴν μητέρα.
 „ Ἐκλαῖον δὲ πᾶτες καὶ ἐκόπτοντο αὐτῶ. ὁ δὲ εἶπε μὴ κλαίετε ὅτι δὲν
 „ ἀπέθανον ἀλλὰ κοιμάται. καὶ τὸν ἐπεμπελῶσαν, ἰζύροντες ὅτι ἀπέθα-
 „ νον. Αὐτὸς δὲ δὺγαῶντας ὅλας ἔξω ἐκράτισε τὸ χεῖρ τῆς, λέγωντας. ἡ
 „ πᾶς ἐγείρε. καὶ ἔσρεφεν εἰς αὐτῶ ἡ ψυχὴ τῆς, καὶ παρὸβθὺς ἐσυκῶθη
 „ καὶ ἐπορὸσαξεν νὰ τῆς δώσῃ νὰ φάγῃ. καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. ὁ δὲ
 „ Χεισὸς τῶς ἐπεμπελῶσε νὰ μὴ εἰπῶσι τινὸς τὸ θαυμασίον ὀπᾶ ἔγινε.
 „ Δὲν ἀφῆκεν ὁ Κύριος νὰ σέβῃ ἄλλοι εἰς τὸ σπῆτι τῶ Ἰαεῖρος, εἰμὴ μόν-
 „ τον τῶς θῆεις ποροκρίτας Ἀποστόλους. δὲ τὸ δὲν ἡθελε νὰ ἀκῆθῆ εἰς πολλὰς τὸ
 θαῦμα, δὲ νὰ μὴ φθοῖσῃ οἱ Ἰεδαῖοι, νὰ πῆσῃ εἰς ἀμαρτίαν ὡς βᾶ-
 σκανοι. Οὐπὼ πορῆπει νὰ κἀμνωμῆ καὶ ἡμεῖς ὅταν ἔχωμῆ ἐχθρὸς καὶ φθοῖ-
 σί μας, νὰ μὴ φανερῶσωμῆ τὰ κατορθώματά μας, δὲ νὰ μὴ τῶς σκληρῶ-
 νωμῆ νὰ μας φθοῖσῃ χειρότερα. Λέγοντος δὲ τῶ Κυρία, Οὐκ ἀπέθανον,
 ἀλλὰ καθόβει, κατεγέλεν οἱ ἀκῆοντες. δὲ τὸ ποροκρίτισε νὰ τὸν πομπε-
 λάσῃ δὲ νὰ φραγῶσι τὰ σώματα τῆς συκοφανίης, ὀπᾶ ἐλέγασιν ὑσῆρα πᾶς
 δὲν ἀπέθανε τὸ κοράσιον. Εὐγαλε δὲ ἔξω ὅλας, παιδῶντας καὶ διδάσκων-
 τῶς μας νὰ μὴ κἀμνωμῆ τίποτα πορὸς ὀπῆσειν, δὲ νὰ μὴ ἠμῶν κενόδο-
 ξοι, ἔπε νὰ θαυμαστῶμῆ παρήσια εἰς πολλὰς, ἀλλὰ ξέχαρα, νὰ ποβ-
 γωμῆ τὸν ἀνθρώπων ἔπαινον. Ἐπῆσρεφεν ἔν τὸ πνεῦμα τῆς κόρης ὁ Κύριος
 μὲ τὴν θείαν τῶ ἐξουσίαν καὶ δὺάμιν, καὶ δὲν ἔβαλεν ἄλλῳ ψυχῶ, ἀλλὰ
 αὐτῶ ὀπᾶ ἀγῆκεν ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπορὸσαξεν πάλιν καὶ ἔσρεφεν εἰς τὸν τόπον
 τῆς. καὶ δὲ νὰ πληροφορηθῶν οἱ παρόντες, καὶ νὰ πισωθῶν ὅτι ἐχὲ καὶ φαν-
 τα

παιάν, ἀλλὰ καὶ ἀλήθειαν ἀΐσει, ἐπρόσθετα καὶ τῆς ἑδωκυίας παρρησίας καὶ ἐφαφῆς. ἐπαρηγγεῖλε δὲ τὰς γονεὺς αὐτῆς, νὰ μὴ ὁμολογήσῃ κενὸν τὸ θαυματέρημα. Καὶ τὸτο εἶναι σφαιρίδα καὶ τύπος ἀρετῆς ἀφιλοδόξου καὶ ταπεινόφρονος. Καὶ ἔτι ἔδειξεν ὁ Χριστὸς πῶς εἶναι δοτὴρ τῆς καλῶν, καὶ ὄχι φιλόδοξος. καὶ δίδει τὴν χάριν, καὶ δὲν λαμβάνει τίποτα, ὅτι ἀπὸ ἀνθρώπου ὁ Θεὸς δὲν χρειάζεται, οἱ δὲν ἄνθρωποι ὅσα ἔχουσιν, ἀπὸ τὸν Θεὸν τὰ ἔλαβον. Εἰ δὲ καὶ προσφέρηται εἰς τὸν Θεὸν δῶρημα, ἢ γινεθῆσιν, ἔλαιον κερι καὶ θυμίαμα, τὰ δέχεται ὁ Θεὸς, ὄχι πρὸς χρείαν, ἀλλὰ ἕνεκα ἀφέλειαν ἐκείνων ὅπως τὰ φέρων εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἀφιερῶνται. Ομοίως καὶ ὅσα δίδονται τοῖς πτωχοῖς ἕνεκα ἔλεος καὶ συμπάθειαν, τὰ δέχεται ὁ Χριστὸς, ὡς ἀγαθὸς καὶ συμπάθετος, καὶ δίδει τὴν ἀντιμιθίαν καὶ τὴν προαίρεσιν ἐκείνων ὅπως τὰ δίδωσιν. ἀμὴ αὐτὸς δὲν λαμβάνει, ἔτε χρεῖω ἔχει τινὸς πράγματος, ὅτι ὅλα εἶναι ἐδικά του ποιήματα. ἀλλὰ ἕνεκα τὴν ἐδικὴν μὲν ἀφέλειαν συγκαταβαίνει, καὶ καταδέχεται ὅσα τὰ προσφέρουσι, ἐὰν μὲ δικαιοσύνην ταυτοκλήσασθαι. εἰδὲ καὶ εἶναι ἀπὸ ἀδικίας καὶ αἰχροκερδίας χροῦμα, ἐδὲν ἀφιλέμεθα, ἀλλὰ μάλιστα τὸν Κύριον παροργίζουσι. Ἐτι δὲ καὶ τὰς Ἀποστόλους διδάσκει ὁ Κύριος, ἐὰν πράξῃσι καὶ αὐτοὶ τοιαυτὸ θαυμάσιον, νὰ μὴ κενοδοξῶσι, ἢ νὰ ἐπαίρωνται, μήτε μισθὸν τινὰ καὶ πληρωμὴν νὰ ζητήσωσι. Δωρεῖν ἢ ἐλάβετε, φησὶ, δωρεῖν δοτε. ἀλλὰ μόνον αὐτὸν τὸν Θεὸν νὰ δοξάζωσι, καὶ νὰ φροντίζωσι ἕνεκα τὴν σωτείαν τῶν ἀδελφῶν, καὶ νὰ βαθύνωσι τὴν ζωὴν εἰς κίνδυνον ἕνεκα τὴν ποιμνίαν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐξηγόρασε μὲ τὸ ἄχραντον Αἷμα αὐτῶν τὸ θεῖον καὶ πολυτίμητον.

Ἄς φύγωμεν ἔν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, τὴν ψυχικὴν αἰμορροΐαν καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς. ὅτι ἐὰν καὶ σαρκικῶς δὲν πάχωμεν αὐτὴν τὴν δεινὴν καὶ βδελυρὰν ἀδύνην, ἀλλὰ ἡ διανοία μας ὅπως εἶναι εἰς τὰ πονηρὰ ὀπιμῶς λαπαυμένη, καὶ μακρυμυρῆ ἀπὸ τὸν Κύριον, κρημνίζεται εἰς τὰ κατώτερα τῆς ἀπαλείας βάραθρα. καὶ ἄς ὠδρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης καρδίας μας, νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀόρατον ταύτην ἀδύνην. Καὶ ἐὰν μὲ ἀδίκατον πίσει προσέλθωμεν, καὶ νὰ μὴ ἄσκηθῶμεν εἰς τὴν διάνοιαν, ἐπακείμας ὁ πανάγαθος Κύριος, ἐπειδὴ ἔχει ἄβυσσον διαπλαγχνίας, καὶ συμπάθειας μέγα τὸ πέλαγος. καὶ μόνον νὰ ὀπισθρέψῃ ὁ ἀμαρτωλὸς πρὸς μετάνοιαν, τὸν προύπαντᾶ, ὡς τὸν Ἀσωτον Υἱὸν, ἀπὸ μακρόθεν ὁ ἀμνηστίακος, καὶ τὸν ἀγκαλίζει καὶ καταφιλεῖ ὡς διαπλαγχνος. Μὴ καταφρονῶμεν λοιπὸν τὴν πολλὴν αὐτῶν ἀγαθότητα ἀμαρτάνοντες, ἀλλὰ ἄς μετανήσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας τὰς αἰχροκερδίας μας, ἕνεκα νὰ μᾶς ἰαθῶσιν ὁ πάνσοφος Ἰαθὸς, ἐδὲν μὴ πᾶσαν ἀδύνην σώματος, μὴ δὲ τὴν κοινὴν Ἀνάσασιν, νὰ μᾶς ἀξιώσῃ τῆς ἐραντικῆς Βασιλείας τῆς, νὰ ἐμῶν ὑγιεῖς καὶ αἰῶσοι πάντοτε εἰς χαρὰν καὶ ἀγαθίαν ἀρρήτων, τῆ αὐτῆς φιλανθρωπίας καὶ χάριτι. Ὡς, ἀρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυμῆσις, πάντοτε, καὶ τὰ ἐξῆς.

Τ Η Η'. ΚΥΡΙΑΚΗ

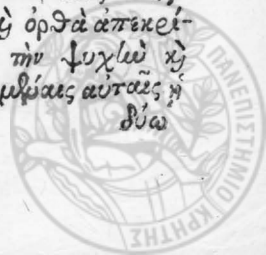
Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α .

Ε Τ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

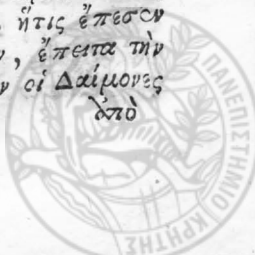
Μεγάλον ἐμπόδιον εἶναι πρὸς ἀρετὴν ἢ ὑπερηφανία καὶ ἔπαρσις. καὶ ὅς τις δοῦναι εἶναι τίποτα, καὶ νομίζει πῶς εἶναι μέγας καὶ ἄξιος, δὲ κολαπλανᾶται καὶ κρημνίζεται. ὅτι εἰς ὅλα ἐμποδίζει ἢ ὑπερηφανία καὶ ἔπαρσις ἐκείνον ὅπως τὴν ἔχει, καὶ κάμνει τον μισθὸν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἀπορροδεύον. ἀκάθαρτος δὲ αὐτὸς Κυρίῳ πᾶς ὑφιλοκάρδιος. καὶ Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιπάσεται, ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν. Ἡ ὑπερηφανία εἶναι ὅλων τῶν κακῶν ἢ αἰτία, καὶ ὅσοι τὴν ἔχουσιν ἐγκαταλιμπανόνται ἀπὸ τὸν Θεόν. καὶ ὑπερέμβροι τῆς Θείας βοηθείας, πίπτουσιν εἰς τὰ πάθη τῆς ἀτιμίας, ὅτι φθαίνει μοναχίης ἢ ἔπαρσις νὰ σκορπίσῃ ὅλον τὸν πλῆτον τῶν ἀρετῶν. Ἐπειδὴ ἔμόνον φερακινεῖ πρὸς κακίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν πὴν ἀρετὴν ὑποκρυπτομένη μᾶς προξενεῖ πολλὴν ζημίαν, διὰ τὴν μᾶς ἀναγκάζει νὰ ὑπομῶμεν τὰς κόπας καὶ πόνους, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μᾶς κάμνει καὶ χάνομεν τὸν καρπὸν τῶν ἀρετῶν, καὶ δοῦναι κερδίσομεν τίποτα. Ἀκαίρως λοιπὸν κοπιᾷ εἰς ὃ ὑπερήφανος, καὶ εἰς μάτην βασανίζεται εἰς τὰς ἰδρωτὰς καὶ ἀγῶνας τῆς ἀρετῆς κατακοπόμενος, ὅτι ὡς κρατέμενος ὑπὸ τῆς ὑπερηφανίας, μακραίνει τῆς Θείας βοηθείας, καὶ μῆκει ἔρημος παντὸς ἀγαθοῦ καὶ ἄπορος ὁ τελειώπυρος. καθὼς ἐπαθεὶν ὁ σημερινὸς Νομικὸς ὅπως ἐτόλμησε νὰ πειράξῃ τὸν Χριστὸν, ἐρατῶν αὐτὸν μετὰ δόλον καὶ ἔπαρσιν. Ἀκούσατε ἐν τῷ Θεηγόρῳ Λεκά τὴν λέγει εἰς τὸ ἱερόν Ευαγγέλιον, νὰ μάθετε σαφέστερον τὴν ὑπόθεσιν.

„ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Νομικὸς τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων. Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Οὗτος ὁ Νομικὸς ἐνόμισε νὰ παγιδέσῃ, καὶ νὰ σωμαρπάσῃ τὸν Κύριον, νὰ τὸν προσάξῃ ἐναντία τῷ Νόμῳ. καὶ λέγει τὸ· τί νὰ κάμω Διδάσκαλε, νὰ κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον, πὴν ὁποῖαν διδάσκεις καὶ καταγγέλλεις εἰς τὸν λαὸν συχναίς ὀπιμελέσασα; γινώσκας δὲ ὁ Δεσπότης τὴν πανουργίαν τῷ Νομικῷ, καὶ ἀναφέρει διὰ τὸν Νόμον. ἅμα μὲν τὸν πειρασμὸν αὐτὸν δεκτικῶντας, καὶ ἐκείνον ἐλέγχωντας καὶ καταδικάζωντας, διὰ τὸ ἐνόμισε (χωρὶς νὰ εἶναι τοιοῦτος) πῶς ἦτο ἐνάρετος. „ Οὗ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν. ἐν τῷ Νόμῳ τί γέγραπται. „ πῶς ἀναγινώσκεις; Ἐρατᾶ τὸν Νομικὸν ὁ Κύριος νὰ ἀποκριθῇ τί γράφει ὁ Νόμος, διὰ νὰ τοῖσιν αὐτὸς μετὰ τὸ σῶμα τὸ εἰς ἐλεγχον αὐτῶν καὶ κατακρίσιν. „ Οὗ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν. Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ὡς ὅλης τῆς καρπῆς σου, καὶ ὡς ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ὡς ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. εἶπε δὲ αὐτῷ, Ὁρθῶς ἀπεκρίθης. Ἐπειδὴ ὁ Νομικὸς ἀπήγγειλε τὰς δύο μεγάλας ἐντολάς, τῶ εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι καλὰ καὶ ὀρθὰ ἀπεκρίθης. ἐπειδὴ πρῶτον πρέπει νὰ ἀγαπήμεν τὸν Θεὸν μετὰ ὅλων τῶν ψυχῶν καὶ καρδίῶν μας, καὶ δεύτερον τὸν πλησίον μας. Καὶ τόσον εἶναι δεδμημένας αὐτὰς ἢ

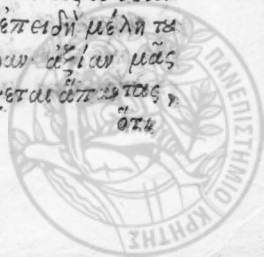
δύο

δύο ἐντολαῖς ὅτι δὴ ἐξακριβώσιν, ὅτι ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ καὶ
 τὸν πλησίον τε, ἔχει τὴν φυλάξην τὸ θεῖον κώδικα. καὶ ὅς τις δὴ ἀγαπᾷ τὸν
 ἀδελφόν τε, δὴ ἀγαπᾷ μίτη τὸν Θεὸν, ἀδικαίωται τῆς ἐντολῆς τε, ὅτι λέ-
 γει εἰς ἄλλον τρόπον τῆς Εὐαγγελίας τε, ὅτι εἰς αὐταῖς ταῖς δύο ἐντολαῖς ὅλος ὁ
 Νόμος καὶ οἱ Προφῆται κρέμονται. Λοιπὸν αὐτὰς τὰς δύο ἐντολὰς ἔχασιν ῥίζαν καὶ
 αἰτίαν, καὶ ἀφορμὴν ὁ Νόμος ὅλος καὶ οἱ Προφῆται ἅπαντες. καὶ ὅποιος αὐτὰς φυ-
 λάξει ἀνελλιπῶς καὶ πληρέστατα, ὅλον τὸν Νόμον ἐπλήρωσε. „ Τὸ ποιεῖν καὶ ζή-
 σῃ. ἐπεὶ δὴ ὀρθῶς ἀπεκρίθης, ὦ Νομικέ, προτιμήσας αὐτὰς τὰς δύο μεγάλας
 ἐντολὰς, φυλάξαι ταύτας καὶ σὺ καθὼς πρέπει, τὴν ζήτησιν ζωῆς αἰώνιον, τὴν
 ὁποῖαν κληρονομήσιν ὅσοι ταύτας τὰς ἐντολὰς φυλάξουσιν. „ Οἱ δὲ θεῶν δικαίῳ
 „ εἰ αὐτὸν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν. καὶ τίς ὄστις μὴ πλησίον; ὁ μὴ Νόμος ὀνομάζει
 πλησίον κάθε ἀνθρώπου ὅτι χρειάζεται βοήθειαν. καὶ λέγεται Πλησίον, ἐπει-
 δὴ εἷας τῆς ἄλλης ἐγγίζομεν, καὶ πλησιάζομεν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. ὁ δὲ Νομικὸς
 ἐνόμιζε Πλησίον τὸν ἴσιον εἰς τὴν ἀρετῆν, ἔχει τὸ πᾶν ὑπερήφανος ὅτι ἦτον εἶπε.
 καὶ τίς εἶναι πλησίον μου, ἢ γὰρ ἐνάρετος ὡς τῆς λόγου μου; ὅθεν ἡ Χειρὸς τῆς ἁπο-
 δείχνει μὲ ἀραιότητα ἀδικαίωτος σοφώτατα, ὅτι ὅστις βοηθεῖ τῆς ἀδελφῆς εἰς
 τὴν ἀνάγκην καὶ χρείαν, αὐτὸς πληροῖ τὴν ἐντολὴν ταύτην. „ Ὑπολαβὼν δὲ ὁ
 „ Ἰησοῦς εἶπεν. Ὑπολαβὼν λέγει, ἀπὸ τὸν λόγον δεξιῶν μου. Εἶπεν ὁ Κύ-
 „ ριος. ἀνθρώπος τις κατέβαινον ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν Ἱεριχᾶν, καὶ ἔπε-
 „ σεν εἰς κλέπτους, οἱ ὅποιοι τὸν ἐγδυσαν, καὶ ἐπλήγωσαν. καὶ ἀφίνοντες τὸν μι-
 „ σαποθαμίον, ἐφυγον, καταλαχθὲν δὲ ἐκατέβαινον εἷας Ἱερὸς εἰς ἐκεῖνον τὸν
 „ δρόμον, καὶ βλέπωντάς τον, ἀπὸ τῆς βοήθειας, ἐμίσθωσε καὶ ἀφῆσέ τον. Οἱ-
 „ μοίως καὶ εἷας Ἀδαίτης εἰς τὸν τρόπον ἐκεῖνον ἐρχόμενος, καὶ βλέπωντάς τον, ἀν-
 „ τιπαρήλυτε. Κάποιος δὲ Σαμαρείτης ἀδικαίωτος εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον ἦλ-
 „ θεν ἐκεῖ, καὶ βλέπωντάς τον ἀδικαίωτος. καὶ πλησιάζας, ἔβαλε λάδι καὶ
 „ κρασί εἰς τὰς πληγὰς τε, καὶ τὰς ἔδεσε, καὶ ἀνέβασας αὐτὸν εἰς τὸ κτῆνός τε, τὸν
 „ ἐπήγαγε εἰς εἷας πανδοχεῖον, καὶ τὸν ὅπιμελήθη. καὶ τὴν αὐτὸν μισθώσας,
 „ εὐγάλε δύο διδάσκαλα, καὶ τὰ ἔδωκε τῆς πανδοχείας, λέγωντας ὅπιμελήσαστε, καὶ
 „ ὅσα ἔξοχῆς, τὰ πληρώσω εἰς τὸ γέμισμα. Μὲ τὴν ἀδικαίωτον ταύτην μᾶς
 διδάσκει ὁ πολυέλεος Κύριος τὴν ἀδικαίωτον ταύτην τὸν πλησίον, καὶ τὴν βοήθε-
 μὴ ὅσον δυνάμει τῆς ἀναγκαιότητος; καὶ πρῶτα, ὅτι ἄλλο ἀρετῆ δὴ εἶναι ἀπὸ
 ταύτην ἀφιλομάτερος. ὅτι καὶ τὰ δύο μέρη ἀφελανταί, σωματικά ὁ πτωχὸς καὶ
 ἄπορος, λαμβάνων τὰ ἀναγκαῖα τῆς φύσεως, καὶ ἐκεῖνος ὅτι τὸν ἐλάσει ἀφελει-
 ται ψυχικά, ὅτι εἶναι καλλίτερον. Πλὴν αὐτὴ ἡ ἀδικαίωτος ἔχει ἐννοίαν, ὅτι
 ὁ Κύριος τὴν εἶπε καὶ λόγους ὅτι ἔδειξεν εἰς τὸν πληρωμένον ἀνθρώπου ὁ φι-
 λανθρώπος τὸς ἀδικαίωτον καὶ ἀγαθότητα. Καὶ ἀκούσατε τὴν ἐξήγησιν τὴν
 λάβετε πολλὴν ἀφελειαν καὶ κατανύξιν. Ἡ ἀνθρώπινη φύσις ἐκατέβαινον ἀπὸ
 τὴν Ἱερουσαλήμ, ἥτις ἐρμηνεύεται ὁρασις εἰρήνης, ἢ γὰρ ἀπὸ τὴν εἰρηνικῆν δε-
 γαγῆν εἰς τὴν Ἱεριχᾶν τὴν χαμηλὴν καὶ πνιγρὰν τῆς καύματι, τῆς εἰς
 τὴν ἐμπαθῆ καὶ κτῆνὸν ζωῆς. Καὶ δὴ εἶπεν, ἐκατέβη, ἀλλὰ κατέβαινον, ὅτι
 ἡ ἀνθρώπινη φύσις ὅπισθεν ἔχει εἰς τὸν κατήφορον, ὡς τὰ ποταμῖα ὕδατα,
 καὶ προσέχει ὅλας διόλου εἰς τὴν λάσπην τῆς ἀμαρτίας καὶ βόρβορον. ἥτις ἔπεσον
 εἰς τῆς Ἀπὸ δὴ Δαίμονας, καὶ τὴν ἐγδυσαν τῆς ἀρετῆς τὸ ἱμάτιον, ἔπειτα τὴν
 ἐπλήγωσαν μὲ ἀμαρτήματα ἄφωρα. ὅτι πρῶτον μᾶς ἐξυμνῶμεν οἱ Δαίμονες

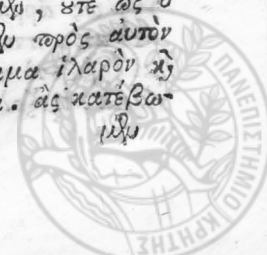

ἄπο τῶν καλῶν λογισμῶν, καὶ ἄπο τῆς σκέπῃς τῆς Θεῶν καὶ βοήθειαν. καὶ τότε
 μᾶς πληγῶνεν μετὰ ἀμαρτήματα, καὶ μᾶς ἀφίνωσιν ἐρήμους τῆς θείας χάριτος.
 Ἡμεῖσαν δὲ εἶπε πῶς ἀφίνασιν οἱ Δαίμονες, ἦγεν μισοποδαμνίῳ τῆς φύ-
 σιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπειδὴ τὸ σῶμα εἶναι θνητὸν καὶ ἀπέθανεν, ὅπερ εἶναι
 τὸ ἡμῶν μέρος τῆς ἀνθρώπου, ἡ δὲ ψυχὴ ἔμεινεν ἀθάνατος. Ἡ καὶ μετὰ ἄλλον
 ἔσπον ναὶ ἐξηγήσωμεν. ἡ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν ἔμεινε παντελῶς ἀπεγνωσ-
 μένη, ἔτε τελείως ἐθανάτωθη, ἀλλὰ ἔμεινεν ἐλπίζουσα εἰς τὸν Χριστὸν ναὶ
 τῆς ἰατρῆς, καθὼς καὶ ἔγινεν. ἐπειδὴ τὸν θάνατον ὅπερ ἐφορῶσεν οὐκ ἄρ-
 ῶτος Ἀδὰμ εἰς τῆς ἀνθρωπότητα, ἐθανάτωσεν ὁ ἀθάνατος Κύριος. Ἰαρέα καὶ
 Διδάσκων λέγει τὸν Νόμον καὶ τὰς Προφῆτας, οἱ τινες ἠθέλον μὲν ναὶ βοηθήσων
 τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀλλὰ δὲν ἐδύοντο, ἕχατι ἦσαν ἡ πληγαῖς ἀνά-
 βδαιται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δύαμιν. ὅθεν αὐτὴ ναὶ βοηθήσων, ἐσράφησαν
 ὅπως αὐτὰ δηλοῖ τὸ, Ἀντιπαρῆλθε. ἐπαῖω εἰς τὸτο λέγει καὶ ὁ Ἀπόστο-
 λος. Τὸ αἷμα τοῦ ταύρων καὶ βόων δὲν ἐδύετο ναὶ συγχωρήσων ἀμαρτήματα.
 Τὸ δὲ, Κατὰ συγκαίριον, ἦγεν καταλαχῆ, ἔχει ταύτῃ τὴν ἐνώπιον. ὅτι ὁ
 Νόμος ἐδόθη προπότερα ἕχα τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθένειαν, ἕχατι δὲν ἐδύοντο
 ἄπο τῆς ἀρχῆς οἱ ἀνθρώποι ναὶ δεχθῶσι τῆς Χριστοῦ τὸ Ευαγγέλιον. ἕχα τὸ-
 το λέγει Ἰερὸς καὶ Διδάσκων, καὶ συγκαίριον, ἦγεν δὲν ἦλθον ὅπουτα οἱ Προ-
 φῆται ναὶ θεραπεύσων τὸν ἀνθρώπον, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα. Ὁ δὲ Κύριος καὶ
 Θεὸς ἡμῶν ὅπερ τὸν ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι Σαμαρείτῃ εἰς οὐρανοῦ, ἦλθον ὅ-
 πουτα μετὰ τοῖτον σκοπὸν, ναὶ μᾶς θεραπεύσων ὡς ὄσπλαγχνος καὶ σαρκωθεῖς
 ἀρρήτως, ἔγινεν ὡς ἀνθρώπος, ὁ φιλανθρώπος ἕχα τῆς πολλῆς αὐτῆ
 ἀγαθότητα. καὶ μᾶς ὅπου μελήθη, μὲν ἀφίνωντας τὸ κακὸν ἀνάβδαιτον, ἀλλὰ
 καταδήσων τὰ βράματα, ἔβαλε λάδι καὶ κρασί, ἦγεν τὸν λόγον τῆς διδασ-
 καλίας. ἔλαιον μὲν ἕχα τῆς ὄσπλαγχνίας, οἶνον δὲ ἕχα τὸ συπτικὸν καὶ αὐ-
 σιρὸν τὸς δικαιοσύνης. Ὅταν ἀκῆς τῆς Κυρίας λέγοντος. Δεῦτε πρὸς με πάντες,
 καὶ ἐγὼ ναὶ σᾶς ἀναπαύσω, καὶ ἄλλα ὅμοια, δηλοῖσι τὸ ἔλαιον ἕχα τῆς ἰλαρό-
 τητα καὶ τὸ ὄσπλαγχνον. ὅταν δὲ πάλιν λέγη. Πορεύεσθε εἰς τὸ σκοτὸς, καὶ τὰ
 ποιαυτα, φανερώσων τὸν οἶνον ἕχα τὸ αὐσιρὸν τῆς κείσεως. Ἐτι δὲ καὶ μετὰ ἄ-
 λλον ἔσπον, λάδι νοεῖται ἡ ἀνθρωπίνη ἕχαγωγῆ, καὶ οἶνος ἡ θείκη. καὶ ὁ Θεὸς
 ἕχαγωγῆς Κυρίας ἐνεργεῖ ἄλλα ὡς Θεός, καὶ ἄλλα ὡς ἀνθρώπος. καὶ ὅταν ἔβωλη,
 ἔπινεν, ἐκοιμάτο, καὶ ἄλλα ὅμοια ἕχαγωγῆ, ἐγνωρίζετο ἀνθρώπος, τὸτο εἶναι
 πᾶσαι, ἐπειδὴ δὲν ἐμεταχειρίζετο ζωὴν σκληρὰν καὶ ὅπουτον. Ὅταν δὲ πάλιν
 ἐνήσθε πολλὰς ἡμέρας, ἐφωρῶται εἰς τῆς θάλασσαν, ἡ ἄλλα ὅμοια ἐκα-
 μινεν, ἐγνωρίζετο Θεὸς παντοδύναμος. Οἶνον λοιπὸν νοεῖ τῆς Θεότητα, τῆς ὁ
 ποῖαν δὲν ἐδύθη τινὰς ναὶ τὴν ἐσφῆρη ἀκρατον, χωρὶς τὸ λάδι τῆς ἀν-
 ὁπότητος. Ἐπειδὴ γὰρ μετὰ τῆς Θεότητα καὶ τῆς ἀνθρωπότητα μᾶς ἔσασεν ὁ
 Κύριος, ἕχα τὸτο λέγει, πῶς ἔβαλεν οἶνον καὶ ἔλαιον, μετὰ τὰ ὅπουτα λυφῶνται,
 καὶ ὅσοι βαπτίζονται, καὶ ἰατρῶνται ἄπο τῶν ψυχικῶν βράματα. καὶ πρῶτον
 μὲν χεῖρονται μετὰ τῆς μύρις τὸ ἔλαιον, ἔπειτα καὶ τὸν οἶνον, ἦγεν τὸ θείον Αἷμα
 μεταλαμβάνωσων. Ἀνέβασε δὲ ὁ Κύριος τὴν πληγὴν μῶν μᾶς φύσιν εἰς τὸ ἴδιον
 ἐσφῆριον, κατέσων ἐπαῖω τῆς ἐσύκασεν ὁ φιλανθρώπος, ἐπειδὴ μέλη τα
 μᾶς ἔκαμε καὶ κοινὰς τῆς ἴδης τῆς σῶματος, καὶ εἰς τῆς πρῶτον ἀξίω μᾶς
 ἀνέβασεν. Πανδοχεῖον τῆς Ἐκκλησίαν ἐκάλεσεν, ἦτις ἄποδέχεται ἀπᾶντας,
 ὅτι

ὅτι ὁ παλαιὸς Νόμος Μωαβίτιν, καὶ Ἀμμωνίτιν δὲν ἄποδέχεται. ἀμὴν τώρα ἡ Ἐκκλησία τῶ Χριστοῦ ἄποδέχεται καθεὶ ἔθνος, καὶ πόρνος, καὶ πελώνας, καὶ ἄπαντας, καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐπαγγελίας τῆν Ἀποστόλων γέγραπται. ὅτι τῆς Ἐκκλησίας συστάσεως, καὶ ἠρμοσύνης τῶ πανδοχείου, ἦγεν ἅπασα τὰ ἔθνη ἡ πίστις ἐπλήθυνε. Τότε καὶ δωρεὰ Πνεύματος ἁγίου ἐλάβετο, καὶ ἡ χάρις τῶ Θεοῦ ἐπλάτυνετο. Λοιπὸν πᾶς Ἀπόστολος, καὶ Διδάσκαλος, καὶ Ἀρχιερεὺς, πανδοχεύς λογίζεται, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὁ Κύριος τὰ δύο δινάρια, ἦγεν τὴν παλαιὰν καὶ τὴν νέαν Διαθήκην. ἡ ὁποία εἶχεσι καὶ ἡ δύο εὐδὸς Βασιλείας εἰκόνα καὶ λόγια. Ἀυτὰ τὰ δύο λέγω δινάρια ἀφῆκεν ὁ Κύριος ὅταν ἀνέβαινον εἰς τὴν Οὐρανὸν, καὶ τὰ παρέδωκεν εἰς τὴν Ἀποστόλους τε, καὶ εἰς ὅλους τὴν Ἀρχιερεῖς Ἱερεῖς καὶ Διδασκάλους, λέγωντας. ὁ, εἰὼν προσηλασθησῆς ἐν τῷ ἐπανέρχεταιί με ἀποδάσω σοι.

Καὶ καὶ ἀλήθειαν πολλὰ ἐξοδίασαν οἱ μακάριοι Ἀπόστολοι, καὶ καὶ πολλὰ ἐκοπίασαν, πανταχῶ τὴν Διδασκαλίαν ἀπειραντες. Ἀλλὰ καὶ οἱ καὶ καιρὸς Διδάσκαλοι πολλὰ καὶ αὐτοὶ ἐδαπαύθησαν κοπιᾶζοντες. ἀλλὰ καὶ τὸν μισθὸν μέλει νὰ ἀπολαύσασιν πλεόντων, ὅταν γυρίσῃ καὶ ἐπιστρέψῃ πάλιν ὁ Κύριος, ἦγεν εἰς τὴν δούτεραν αὐτῶ Παρυσίαν καὶ ἐπαύοδον. ὅτι τότε θέλει νὰ τῶ εἴπῃ πᾶς σῶας τῆς, Κύριε δύο δινάρια μοι ἔδωκας, καὶ ἰδὲ ἄλλα δύο προσηλασθησῆς πρὸς τὴν ὁποίαν θέλει εἴπῃ ὁ Κύριος, εὐδὲλοι ἀγαθοὶ καὶ πιστοὶ, εἰσελάθετε εἰς τὴν χαρὰν τῶ Κυρίου σας. Ἀκούσατε δὲ τὴν ἀδελφολογίαν με σωτηρίαν σαφέστερα καὶ καθαρώτερα. ὁ Σαμαρείτης εἶναι ὁ Χριστὸς ὅπῃ ἐσαρκώθη ἅπασα τὴν ὑπερβολομηθῆν ἀειπάρθενον Μαρίαν τὴν ὑπερέδωξον Μιτῆρα τε. τὸ κῆπος, εἶναι τὸ σῶμα τῶ Χριστοῦ. οἶνος ὁ διδασκαλικὸς λόγος. τὸ Ἑλαιοὺν, ἡ φιλοφροσύνη. τὸ πανδοχεῖον, ἡ Ἐκκλησία. ὁ πανδοχεύς, οἱ Ἀπόστολοι, Ἀρχιερεῖς, καὶ Διδάσκαλοι. τὰ δύο δινάρια, ἡ παλαιὰ καὶ νέα Γραφή, καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον. καὶ ἡ ἐπαύοδος τῶ Σαμαρείτης, ἡ δούτερα τῶ Χριστοῦ παρυσία καὶ ἔλθουσι. Ἀφ' ἧ ἐτελείωσε ταύτην τὴν θαυμασίαν ἀδελφολογίαν ὁ Κύριος, ἠρώτησε τὸν Νομικὸν, λέγωντας. „ Τίς ἅπασα τῶς ζῆεις σὺ φαίνεται νὰ ἔγινε πλεσίον ἐκεῖνος ὅπῃ εἰς τὴν κλέπτας ἐπίσεν; ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ἐκεῖνος ὅπῃ ἔκαμψεν εἰς αὐτὸν τὸ ἔλεος. τότε τῶ εἶπεν ὁ Κύριος. Ὑπάγε, κάμνε καὶ σὺ τὰ ὅμοια. Μὲ ταῦτα τὰ λόγια μᾶς διδάσκει ὁ Κύριος, νὰ γινώσκωμι μιμηταὶ αὐτῶ εἰς τὴν ἀσπλαγχνίαν καὶ συμπάθειαν, νὰ ἐλεημονοῦμεν τὴν ἐνδεῆς καὶ πονηρίας, καὶ νὰ τὴν βοηθῶμεν ὅσον δυνάμεθα, καὶ ἂν καλοὶ εἶναι, καὶ ἂν πονηροὶ. ὅτι καθὼς ἔκαμψεν ἐκεῖνος ὁ πανοικτίρμων καὶ πολυέλεος πρὸς ἡμᾶς τὴν ἀγνώμονας, καὶ ἐσαυρώθη καὶ ἔπαθε διὰ τὴν ἀγάπην μας, ἔγω θέλει καὶ ἡμεῖς νὰ συμπάχωμεν διὰ τὴν ἀδελφῶν, νὰ τὴν βοηθῶμεν χωρὶς τινὰ φόβου. καὶ ἀρέπει νὰ τὴν ὑπακούωμεν ὡς τέκνα τῶ γνήσια, εἰὼν ποθεῖμεν νὰ ἠρώμεν καὶ κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶ. Ὅταν ἔν ἰδέμεν τὸν ἀδελφὸν καὶ πλεσίον μας ἅπασα τὴν πείναν καὶ δίψαν θλιβόμενον, καὶ ἅπασα τῶ συμφορᾶς καὶ δυσυχίας βασανιζόμενον, καὶ ἅπασα τῶ ἀδικίας πληγωμένον καὶ ὀδυνομένον, μὴ ὡς ὁ Ἱερὸς ἀδελφὸς ἀβλέψωμεν αὐτὸν καὶ παρῆλθωμεν, ἔτε ὡς ὁ ἄδίκος ἀδελφὸς ἀβλέψωμεν, ἀλλὰ ὡς ὁ Σαμαρείτης, ὡς δεῖξωμεν πρὸς αὐτὸν ἀσπλαγχνῶς οἰκτιρμῶν καὶ χριστόπιτος. Ἄς τὸν κοιτάξωμεν μετ' ὄμμα ἡλιάρων καὶ εὐσπλαγχνῶν. ὡς κλίνωμεν τὰ ὄπτα πρὸς τὴν σπλαγχνῶν καὶ δάκρυα. ὡς κατέβαι-

μεν ἄπο τὸ κήνος τῆς ὑπερηφανίας, ἀλογίας, καὶ ματαιότητος. ἃς σύψωμεν
 φιλανθρωπίας ἔλαιον, καὶ μετ' ἄλλας παρηγορίας τὰς πληγὰς τὰς ἃς δέσσωμεν.
 καὶ ἃς τὸν ἀεβάσωμεν εἰς τὸ κήνος, καὶ τὸν φέρωμεν εἰς τὸν οἶκόν μας, καὶ
 ἀδελφωθῶμεν τὴν συμφορὰν μετ' ἃς τὸ ἀδελφωμα ὅπως μᾶς ἔδωκεν ὁ Κύριος,
 ὅσον εἶναι τῆς δυνάμεώς μας. Εἶδ' ἡ δὲν ἔχωμεν τὰ πρὸς τὴν χρείαν ἃς τὴν
 θεραπείαν καὶ ἀδελφίαν, μὴ δυχεραίνωμεν καὶ βαριθεύμεν τὸν κόπον, ἀλλὰ ἃς
 τὸν ὑπάγωμεν εἰς τὸ πανδοχεῖον, καὶ ἀδελφωθῶμεν ἐκεῖνος ὅπως ἔχουσι δυνάμιν καὶ
 τὴν βοηθήσασιν. Ἔτι δὲ καὶ τὸν Θεὸν ἃς ἀδελφωθῶμεν, εἰ μὴ εἶναι θεοσμός τε,
 καὶ τὴν ἐλαφρότην καὶ τὴν σμικρὴν τὴν παιδείαν. ἔτι δὲ καὶ ἃς τὴν σωτηρίαν
 τῶν ἀδελφῶν καὶ πλησίων μας ἃς φροντίζωμεν. ὅτι καθὼς εἴμεθα χρεῶται καὶ
 τὰς βοηθεύμεν εἰς τὰ σωματικά, ἔπο ἄρει καὶ εἰς τὰ ψυχικά καὶ τὰς νεθε-
 τεύμεν, καὶ καὶ τὰς διδάσκωμεν τὰ ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια, καὶ τὰς ἀδελφωθῶμεν
 πρὸς βίον ἐνάρετον, καὶ ἔπο γινόμεθα τῆς σωτηρίας τῆς πρόξενου, καθὼς μᾶς
 διδάσκει καὶ ὁ Ἀπόστολος, λέγωντας. Ἄς ἔχωμεν φιλαδελφίαν ὡς καὶ πρὸς τὸν
 ἄλλον, καὶ ἀγαπήμεν τὸν πλησίον, καθὼς καὶ ἡμεῖς ἄπο τὸν Θεὸν ἠγαπήθη-
 μεν, ὅπως ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτῆς τὸν μονογενῆ ὑψίστου ἃς λόγος μας. Ἄς ἠρώμεν ἔτι
 καὶ ἡμεῖς πρὸς τὸν πλησίον ἀγαθοὶ καὶ οἰκτίρμονες, καὶ μὴ ἀμελείς καὶ ἀσπλαγχοί.
 καὶ ποτὲ μὲν ἃς τὰς βοηθεύμεν εἰς τὰς χρείαις τῆς σώματος, ποτὲ δὲ ἃς τὰς διορθώ-
 νωμεν, καὶ ἃς τὰς ὀδηγῶμεν πρὸς ὁδὸν σωτηρίου, ἃς καὶ ἔχωμεν μισθὸν ὑπεριότερον.

Ἀκούσατε δὲ καὶ τὴν εἰς ὑμᾶς ἀποστολήν ἀραιότατον ἐπιπέδον εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθε-
 σιν, ἃς καὶ καταλάβετε ὅτι ὁ Θεὸς θεραπεύεται πολλὰ, καὶ ὀρέγεται καὶ
 νεθετεύμεν τὰς ἀδελφὰς, καὶ καὶ τὰς ἀδελφωθῶμεν εἰς βίον ἐνάρετον.

Εἰς τὸ Πατριεὶον ὅπως ὀνομάζεται Λαυσαϊκόν, ἃς τὸ ἔγραψεν ὡς Δε-
 δασκαλὸς Λαῦσος ἐπονομαζόμενος, φαίνεται, ὅτι εἰς τὸ Μοναστήριον ἦτον ὡς
 ἠγάμενος πολλὰ ἐνάρετος, ἔξοχος δὲ εἰς τὴν φιλαδελφίαν ἦτον θαυμάσιος.
 καὶ ὅσον ἠγάπα τὰς ἀδελφὰς ὅλας τὰ Κοινοβίον, ὅπως ἔκαμνε πολλὰς προ-
 σελυχίαν πρὸς τὸν Θεὸν δι' αὐτὰς, ἀδελφωθῶντας αὐτὸν καὶ δεόμενος, καὶ σπλα-
 χνῶς καὶ αὐτὰς μετ' αὐτῆς, καὶ τὰς βάλῃ εἰς τὸν τόπον τῆς Παραδείσου καὶ
 εἶναι ἀγαθῶν πάντοτε, καθὼς ἦσαν καὶ ἐδῶ πρόσκαιρα. ὁ δὲ δικαιοκρίτης
 Θεὸς τὴν ἔδειξε μίαν ἐπιπέδον θαυμάσιον ἃς καὶ γνωρίσῃ τὸ σφάλμα τῆς. Καὶ
 ἀκούσατε οἱ ἀσυμπαθεῖς καὶ ἀσπλαγχοί, καὶ διορθώσατε τὴν πολιτείαν σας,
 εἰ μὴ ποθῆτε τὴν σωτηρίαν σας. Εἰς τὸ ἀνωθεν Κοινοβίον, ὀλίγον μακρὰ ἦτον ἄλλα
 Μοναστήριον, καὶ ὅταν ἔκαμναν τὴν Ἐορτὴν ἐποσεκαλεῖσθαι τὸν πορρήθουτα ἠ-
 γάμενον καὶ ὑπάγῃ εἰς τὴν πανήγυριν. ὅστις ἔκαμνε προσελυχίαν εἰς τὸν Δε-
 σπότην Χειρὸν καὶ τὴν φανερώσῃ εἰ μὴ ἦτον ἀρετὴν καὶ ὑπάγῃ. ὅτι ποτὲ δὲ
 εὐχαινε ἄπο τὸ Μοναστήριον τῆς, χωρὶς καὶ βεβαιωθῆ πῶς ἦτον θέλημα.
 ἀχόμενος ἔτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἠκαστε φωνῶν ἄπο τὸ Οὐσιαστικόν καὶ λέγει
 τῆς. ὑπάγε, πλὴν ἄποσειλον ὅλας τὰς ἀδελφὰς προπύτερα. Καθὼς ἔτι
 ὑπήγαγον οἱ Καλόγηροι, ἠύρασαν εἰς τὴν δρόμον ὡς ἀνθρωπῶν ἕως χρε-
 νῶν ἔβαινον, εἰς τὴν ὄψιν χαλεπωμένων καὶ σεβάσμιον, καὶ ἐκείτετο κατε-
 γῆς ὡς ἄρρατος. καὶ ἐρωτῶντες αὐτὸν τίς ἦτον, καὶ πῶς ἦρχετο; ἀπε-
 κείνατο. πτωχὸς εἶμαι, καὶ ὑπάγοντας καβαλλᾶεις εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον,
 μετ' ἔρριξε τὸ κήνος καὶ ἐφύση. οἱ δὲ εἶπον. ὁ Θεὸς καὶ σὺ βοηθήσῃ, ὅτι ἡμεῖς
 εἴμεθα πρὸς καὶ δὲν ἠμποροῦμεν καὶ σὺ βοηθήσωμεν. Ἀφ' ἃς λοιπὸν ἐπέρασεν
 ὅλοι.

ὁ δὲλος, ἐὰν ἐσώθῃ καὶ ἄλλος τινας κλέπτης, σώζομαι καὶ ἐγὼ, ὅτι οὐ μόνον ἔζη, ἀλλὰ, ῥ. καὶ ὡσεύπορα, καὶ ἔξ' αὐτοῦ ἐπλετισες. Βλέπετε ἄρ' ἔργα μὲν, πῶς καὶ τὰ βιαίως καὶ ἀκασίως διδάμματα δίδουσι τοσαύτῳ ὠφέλειαν, ἐ μόνον μὲν τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ ἐδαὶ ὑπόσκαυρα; λοιπὸν μὴ ἀμελήτε τῷ ἀρετῇ ταύτῃ ὡς χειρομίμητον, συμποναίτε, καὶ βοηθαίτε τὰς ἀδελφὰς τὰς Χεῖρας εἰς ταῖς χεῖρας τὰς, καὶ σὰς ἀπαποδώσει τῷ χάριν αὐτὸς ὁ πλοσιόδαρος οὐρεγῆτης μας εἰς τῷ δούτερον τὸ ἐλόδωσιν, λέγωντας πρὸς ἐσᾶς, καὶ πρὸς πάντας τὰς ἐναρέτας καὶ ἐλεήμονας. Δεῦτε οἱ δολογημῶν τὰ Παρῶς μὲν, κληρονομήσατε τῷ ἡτοίμασθῆναι ἡμῖν Βασιλείαν. Ἡς ἄρ' οἴτο πάντα ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, τῇ αὐτῇ φιλανθρωπία καὶ χάριτι, πάντοτε καὶ καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Α ΜΗΝ.

ΤΗ, Θ'. ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

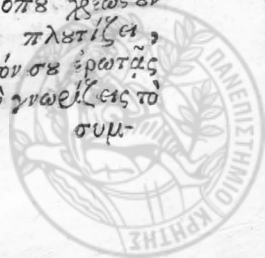
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Τὸ ὄσον εἶναι μεγάλον κακὸν ἢ πλεονεξία, ὅπερ ἄλλο ἀνόμημα δὲν εἶναι ἄπο ταύτῃ δεινότερον καὶ χειρότερον. ἐπειδὴ τῷ ἡμιτέραν φύσιν τῆς ἀφροσύνης καταστάνει καὶ τὴν κάνει χαλεπότερη καὶ ἀχρειώτερη παντὸς θηρίας, καὶ θηριωδέστερη, καὶ κάμνει τὰς ἀνθρώπους ἀπανθρώπους καὶ ἀσυμπαθεῖς πρὸς τὸν πλησίον καὶ γέγονα. ὅτι τὰ μὲν θηρία ἀφ' οὗ χορταίνουσι, ἀφίενται τὰ βρώματα καὶ ἀπαυόονται. οἱ δὲ πλεονέκται δὲν χορταίνουσι πώποτε, ἕτε δὲ χαλεπότερα εἰς ὅσα ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα ἐπιθυμοῦσι ὡσεύπορα. καὶ ποτὲ ἢ δὲ φάτος δὲν παύει, ἕτε τὰς φαίνεται πῶς ἔχουσιν ἀπάρκειαν, ἀλλὰ φροντίζουσι καὶ ἀποκτήσῃ καὶ ἄλλα οἱ ἀφρονες. λοιπὸν πᾶς εἶναι δυνατόν καὶ ἀφροσύνη πρὸς τὸν πλησίον φιλανθρωπος ὁ μισάνθρωπος πλεονέκτης, καὶ τὸν ἐλεήσει εἰς τῷ χρεῖαν τὴν ὅπερ αὐτὸς δὲν χορταίνει, ἀλλὰ λιμοκτονεῖ πάντοτε; ἢ πλεονεξία κάμνει πολλὴν ζημίαν ἐκείνων ὅπερ τῷ ἔχουσι, καὶ δὲν τὸ συλλογίζονται οἱ ἀνοήτοι. ὅτι ἐ μόνον τὰς στείλει καὶ ἔξορίζει ἀπὸ τῷ βυθίῳ καὶ ἀπὸ λαύσιν τῆς ἐρανίης μακαριότητος, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀποδίδει καὶ ἀφιδίδει εἰς τὸ ἀσβεστον πῦρ τῆς αἰωνίης κολάσεως. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἢ ἡδονὴ καὶ ἀπὸλαυσις τῆς πλεονεξίας εἶναι ὀλίγη καὶ πρόσκαιρος, ἢ δὲ λύπη καὶ παιδιδυτις μεγάλη καὶ αἰωνίζουσα, ἕτε ἀπεδάσωμεν καὶ ἐξελεῖσάσωμεν ἀπὸ τῆς ψυχᾶς μας αὐτῷ τῷ ἀσβεστον, ἕτε καὶ ἐλόδωραθῶμεν ἀπὸ τῆς δεινᾶ ὅπερ μᾶς ἀφροσύνη ἐδαὶ πρόσκαιρα, καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα καὶ λυθῶθῶμεν τῆς αἰωνίης κολάσεως. Διὰ ταύτῃ τῷ αἰτίαν καὶ ὁ Δεωσῆτης Χεῖρας, θέλωντας καὶ μᾶς λυθῶσῃ ἀπὸ ταύτῃ τῷ δεινῷ ἀσβεστον, καὶ καὶ μᾶς φέρῃ εἰς τῷ ἀσβεστον ἀσβεστον, καὶ μᾶς νειθετεῖ μετὰ τῷ παρῶσαν ἀσβεστον, ὡς φιλανθρωπος, καὶ διδάσκει μας, καὶ ἀποστέλλει καὶ μὴ τὸ πάθῶμεν ὡς τὸν κάπο γεγραμμένον πλεσίον, καὶ κλαίωμεν εἰς τῷ κολάσιν ἀνωφελῶς πάντοτε.

Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ ἀσβεστον ταύτῃ. ἀνθρώπος τινὸς πλεσίον ἀφροσύνη

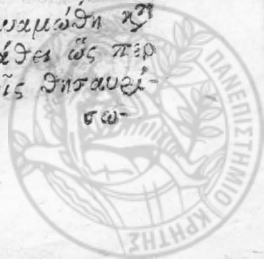
ἢ ἡ χάρις, καὶ διηγογίζετο ἐν ἑαυτῷ, λέγων. τί ποιήσω; ὅτι ἐν ἔχω πᾶ
 ἢ συναΐξω τὰς καρπὰς μου. ἢ γὰρ οὐδὲς πλεονεξία ἐτύχησαν τὰ χωράφια, καὶ
 ἢ ἐσυλλογίζετο εἰς τὸν νῦν τε, λέγωντας· τί νὰ κάμω; ὅτι ἐν ἔχω πᾶ νὰ
 φυλάξω τὰς καρπὰς μου. Οὗτος ὁ πλεονεξίος φαίνεται καταπολλὰ ἀκόριστος καὶ ἀχόρ-
 ταςος. ὁ δὲ πανάγαθος Θεὸς, μὲ ὅλον ὅτι ἔξερει τὴν σκληραΐαν τὴν γνώμην
 καὶ ἀσπλαγχνίαν καὶ ἀγαθότητα. καὶ δὲ τὸν ἐκαταίειεν ἀπὸ τῆν ἀρχῆν ὡς
 ἀχάριστον, ἀλλὰ τὸ ἐξελε πλεονεξίον ἑπιπῶν εἰς ἐκεῖνον ὅτι εἶχε πρό-
 πτερον. διότι ἕως τὸ τέλος ὑπομένει ὁ Κύριος καὶ ἀνεργεῖ ἀπαντας, ἀναμνήσαν-
 τας τὰς καρπὸν τῆν δόξης σου. καὶ δὲ κρατεῖ ἕως τῆν πονηρίαν τῆν ἀνθρώ-
 πων, τὰς δωρεὰς καὶ χάριτας, δείχνωντας τῆν πολλὴν τὴν συμπάθειαν καὶ
 χρηστότητα, ἕως νὰ νικήσῃ τὸ κακὸν μὲ τὸ καλόν, καὶ νὰ ἀποκαθάρσῃ τὰς ἀ-
 σπλαγχνας καὶ ἀσυμπάθειας πρὸς συμπάθειαν μὲ τὰς πολλὰς ἀνεργεσίας
 ὅτι τὸς δίδει καὶ χάριτας. ἢ εἰς ὅλον τὸ ὕπερον ἐὰν δὲ διορθωθῆσι, νὰ
 ἐλέγξῃ τὴν ἀγνωμοσύνην καὶ νὰ τὰς γνωρίσῃσι ἀπαντες.

Ὅτι μὲ δὴν ἕξις δοκιμάζει τὰς ἀνθρώπων ὁ φιλανθρωπος Κύριος, ἢ μὲ
 δυσυχίαν, ἢ μὲ ἐτυχίαν. ὅτι αἰ μὲν θλίψεις καὶ εὐνοχοραίαι, ὅτι βασιλεύει
 τὰς καρδίας τῆν ἀνθρώπων, καὶ τὰς δοκιμάσῃσι ὡς χρυσὸν εἰς τὴν κάμ-
 νον, φανερώσῃ μὲ τὴν ὑπομονὴν τὸ δόκιμόν τας καὶ χρησίμον. αἰ δὲ ἡμέραι
 καὶ ἐτυχίαι γίνονται εἰς πολλὰς πειρασμῶν, φανερώσῃ τὴν ἀχάριστον
 γνώμην τας. ἐπειδὴ ὁμοίον κακὸν εἶναι νὰ μὲν ἔχῃ τινὰς ταπεινὸν τὸ φρόνημα
 πρὸς ψυχῆς εἰς τὰς συμφορὰς καὶ πειρασμούς, ἀλλὰ νὰ γογγύσῃ, καὶ νὰ ἀποποι-
 ῆται τὸ Θεὸν ὡς ἀγνωστος· καὶ ὅποιος ἔχει δόξαις τὰ βίβη καὶ ὑπερηφανίαν, νὰ ὑπερηφα-
 νηθῆται ἀλαζονδὸς καὶ ἐπαιρόμενος. Ὁ μὲν ἔν Θεὸς ἔδωκεν ἐτυχίαν καὶ εὐφο-
 ρίαν εἰς τὰ χωρία τὰ πλεονεξίαν, εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ κτήματα, καὶ τὴν γεωργίαν αὐτῶ
 ἐπλήθυνε, κάμνωντας τὸν ἀναπολόγητον, καὶ ἀποκαθάρσας πρὸς φιλανθρωπίαν καὶ
 συμπάθειαν· ἐκεῖνος δὲ ἔμενε ὁ αὐτὸς ἀνελείμων, σκληρὸς, καὶ ἀγνωμονέσα-
 τος, καὶ δὲ ἐνθυμήθη πρὸς κοινῆς φύσεως, ἐδὲ ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἡμερεύσῃ
 εἰς ἐκεῖνας ὅτι εἶχασιν χρεῖαν τὰ πλεονεξίοντα. Ἀλλὰ βλέπωντας πᾶς εὐνοχω-
 ρῆντο οἱ σωροὶ καὶ τὰ ἀμπάκια ἀπὸ τὸ πλῆθος τῆν καρπῶν, ἐμελέτα νὰ κτίσῃ
 καὶ ἄλλα εὐνοχωρότερα ὁ ἀχόρταςος. δὲ ἐνεπλήθη ἡ μισανθρωπος καρδία τας,
 ἀλλὰ πίππωντας εἰς ἀμνηχανίαν, ἐδηλογίζετο, λέγωντας, τί νὰ κάμω; ἴσα μὲ
 τὸν πτωχὸν καὶ πρῶτα ἐπαδύρετο ὅτι εὐνοχωρεῖται ἕως τῆν χρεῖαν καὶ εὐνοχίαν
 τας λέγωντας, τί νὰ κάμω; ὅτι δὲ ἔχω νὰ φάγω καὶ νὰ ἐνδύθω μὲ τῆν γυναῖκα
 καὶ τὰ παιδία μου, καὶ νὰ πληρώσω τὰ χρέη μου. ἔπει καὶ ὁ δυσυχὴς μᾶλλον, καὶ ὁ πλε-
 σίος ἐλέγε· „Τί νὰ κάμω; ὅτι δὲ ἔχω πᾶ νὰ συναΐξω τὰς καρπὰς μου; Καὶ οἱ
 πτωχοὶ μὲν λέγουσι ταῦτα ἕως τῆν εὐνοχίαν καὶ εὐνοχίαν τας, ὅτι δὲ ἔπρεπε
 καὶ αὐτοὶ νὰ τὰ λέγῃσι, ἀλλὰ νὰ ἐλπίζῃσι εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν φιλανθρώπων Θεῶν
 νὰ τὰς κυβερνήσῃ ὡς πατωδύματος, ὅτι ἕξει ἀνθρώπων καὶ κτήνη καὶ πτερινὰ
 πρὸς αὐτάρκειαν, οἱ δὲ πλεονεξίως πλεονεξίαν καὶ λέγουσι ταῦτα ἀνόητα ῥήματα,
 καὶ φαίνονται ἀχόρταςοι εἰς τὰς δωρεὰς τῶν Θεῶν καὶ ἀχάριστοι, ὅτι χρεώσῃ
 νὰ ἀγνωμονῆσι μάλιστα καὶ νὰ ἀχάριστοι τὸν Κύριον ὅτι τὰς πλεονεξίαν,
 καὶ νὰ μεταδίδῃ τοῖς χρεῖται τὰ χρέη καὶ χρεῖματα; τὸν ἑαυτὸν σε ἐρωτῶντας
 τί νὰ κάμῃς, καὶ μοναχὸς σε συμβουλεύεται πλεονεξίαν; ἕως τὸ δὲ γνωρίσῃς τὸ
 συμ-

συμφέρον σε, ὅτι Ἀνὴρ ἀσύμβελος, καθ' ἑαυτὴ πολέμιος. Ἐρώτησον τὴς Προφῆτας, νὰ ἀκέσης τί σε λέγουν αὐόντε. ὁ Δαβὶδ λέγει· Μακάριος ὁ σωμιῶν ἐπὶ πτωχὸν καὶ πνήτην. καὶ χρηστὸς ἀνὴρ, ὁ οἰκτεῖρων καὶ κηχῶν. καὶ Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοὺς πνήτην. καὶ ὁ Ἡσαίας σὲ συμβεβλέκει, λέγωντας. Διάθρυστε τὸν ἄρπον σε πνήτην. ἐὰν δὲ ἴδῃς γυμνὸν, φερίβαλε. Ζητεῖς καὶ ἐρωτᾶς, πῶς νὰ σωθῆς τὴς καρπῆς σε; ἔχεις καλάς ἀποθήκας τὴς πνήτης, καὶ ἔμοίρασε εἰς αὐτὰς τὰ θρηήματα, νὰ μὴ σαπιθῶσι πάποτε, ἀλλὰ νὰ τὰ ἔχῃς πάνποτε. Ἀλλὰ τί νὰ κατηγορήσωμεν τὴ πλεσίε πρότερον; τὸ ἀσπλαγχνον καὶ ἀκοιῶνιτον, ἢ τὸ ἀχόρτασον καὶ ἀνόητον; δὲν ἐνόμισε πῶς ἔγινεν ἡ εὐτυχία ἀπὸ τῆς θείας χάριτος καὶ δυνάμιν, ἀλλὰ ἐδάρρει, πῶς μὲ τὴν ἐδικῶν τε σκεδῶν καὶ κόπον τὰ ἔκαμε. Ἐὰν τὸ ἐλεγε τὴς καρπῆς με, τὰ ἀγαθά με, καὶ θρηήματά με. „ Καθελῶ με τὴς ἀποθήκας, καὶ μείζονας οἰκοδομήσω. ἂν τὴς ἀφροσύνης καὶ ἀγνωσίας σε πλέσει. καὶ ἐὰν εὐτυχήσῃ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἢ γεωργία σε, πάλιν νὰ κρημνίξῃς καὶ νὰ κτίξῃς ἀμπάκια μεγαλύτερα; καὶ τίς ἐξέρρει, μήπως καὶ ὅταν τὰ κτίξῃς σὲ ἔλθῃ ὁ θάνατος, καὶ τὰ ἀφήσῃς ἔρημα; ὅτι δὲν ἐξέρρουθ' ὅλοι, τί μᾶς τυχαίνει ἕως αὐγεῖον. „ Καὶ σωθῶ ἐκεί πάντα τὰ θρηήματά με, καὶ τὰ ἀγαθά με. τὰ ἀγαθά ὅπῃ τὸ ἔδωκεν ὁ Θεὸς, νομίζει ἐδικῶν τε ὁ ἀφρονέστατος, καὶ μελετᾷ νὰ τὰ φυλάττῃ, ἕως νὰ ἔλθῃ ἀκερίβεια, νὰ τὰ πωλῇ τῷ πτωχῶν ὡς βελεται, καὶ νὰ πλεπῆσῃ φειχτότερον. καθὼς τὸ κάμνεν ὅλοι οἱ πλεονέκται καὶ ἄδικοι, καὶ προσμυῖοσι τὴν πείναν, νὰ αὐξήσων τὰ ἀργυρέα τες, νὰ πλετωῖεν μὲ τῷ πτωχῶν τὰ αἵματα. καὶ δὲν ἐνθυμῶνται τὴν Γραφίω ὅπῃ λέγει· Οἱ τιμιελκῶν σίτον, δημοκατάρματος. καὶ εὐαὶ εἰς ἐκεῖνας ὅπῃ λέγῃσι, πότε νὰ περάσῃ ὁ μῦσας νὰ πωλήσωμεν τὰ θρηήματα; καὶ παραγματίζονται τῷ δυσυχίω τῷ πτωχῶν οἱ πανάθλιοι. „ Καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ με. ψυχῇ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθά κείμῃρα εἰς ἔπι πολλά. τὰ μέλλοντα ἀγαθά, τὰ ἀληθινὰ καὶ αἰῶνια δὲν ἐπθυμῶν ὁ ἀσωπίετος, ἔτε ἀποβλέπει πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ μάκρος ζωῆς μελετᾷ καὶ ἐρέζει, τὸ φειχτότερον καὶ βαρύτερον. ὅτι (ὡς φαίνεται) ὑπολαμβάνει πῶς ἀπὸ τὰ γεωργήματα καὶ ἡ πολυζωία προσιθεται, καὶ ζῆ πολλὰς χρόνας ἕστις ἔχει σωθῆσῃμῃ πολλὰ θρηήματα. Ἀλλὰ πλανᾶσαι, ὅτι δὲν εἶναι εἰς τῷ ἐδικῶν σε ὄξασίω ὁ ὅρος τὴς ζωῆς σε ἂν ἄθρωπε, ὅτι δὲν ἐσοδίασες τὴς χρόνας ὡσαν τὴς καρπῆς, ἀκαρπε εἰς τὴν ψυχῷ καὶ ἀνόητε. καὶ δὲν εἶκει εἰς ἐσθῆνα νὰ ζήσης ὅσας χρόνας θέλεις ἀσύνετε, ἀλλὰ εἰς τὸ Θεὸν τὸ θέλημα εἶναι, ὅπῃ ἐρέζει τῷ ζωῷ ὡς Δεσπότης πάντων, καὶ ὄξασιάζει τὸν θάνατον. καὶ ἐὰν ἔχῃς καλά καὶ θείαρετα, αἰξάνει τὰ ἔπσε, εἰδὲ κακῶς καὶ αἰχρῶς πολιτῶσαι, ἐκκόπτει καὶ ἐκεῖνας τὴς χρόνας ὅπῃ σὲ ἔδωκεν ὅταν ἐθρηήθῃκες. Ἄφρων ἦν ἐπὶ, ταύτη τῇ νυκτὶ τῷ ψυχῷ σε ἀπαιτῶσιν ἀπὸ σε. „ Ἀναπαύε, φάγε, πίε, ἀφραῖνε. Τῶν χοίρων καὶ τῶν ἄλλων ἀλόγων ζῶων εἶναι ἴδιον, νὰ φάγῃ ἕως νὰ χορτάσῃν νὰ κοίπωνται, τῷ δὲ ἀνθρώπων νὰ μελετῶσι τὸν Νόμον τῷ Θεῷ, νὰ ἀφραίνωνται εἰς τὰς διδασκαλίαις καὶ θεῖα νοήματα. ἀμὴ ἢ φροντίδες καὶ μείζοναις, καὶ πολυφαγίαις καὶ μέθαις, δὲν δίδων τινὰ ἀνάπαυσιν, ἔτε ἀίστιν, ἀλλὰ μάλισσα καὶ προξενῶσι τῷ αἰῶνιον κόλασιν. Ἀπὸ τῷ πολυφαγίω θρηήνται πολλὰς ἀδύναταις, ἐπθυμίας, καὶ ἄλλα συγχωτῆρα καὶ ἀποπα ἀράγματα. ὅτι ὅσοι δίδονται εἰς ξυφᾶς καὶ ἡδονᾶς, ἔχουσι Θεὸν τῷ κοιλίω, καὶ λέγῃσιν. Ἄς φάγῃ

φάγωνον κατὰ τὴν χορταίνωσιν, καὶ αὔριον ἀποθαινόμενον. Δὴν ζῆς ἔχει τὴν βίω-
 γης, ἀλλὰ βίωσις, ἔχει τὴν ζῆς ἀνθρώπου, καὶ ἀρέσει τὰ σποχωρῆς τὸ σῶμα μὲ
 νησίαν καὶ ἐγκράτειαν, ἔχει τὴν μὴ κολάσης τὴν ψυχὴν ταλαιπώρη. Τὴν πτω-
 χείαν νομίζουσι πολλοὶ ἔχει κακόν, ἀλλὰ σφάλουσιν, ἐπειδὴ ἐκείνη κἀμνει τὸς
 ἀνθρώπους καὶ ζῶσιν ἐνάρετα, ἀγρυπνεῖσιν, ἐγκρατεῦσονται, προσεύχονται, καὶ
 διὰ πολλὰ κακὰ ἐμποδίζονται, εἰς τὰ ὁποῖα ἁφρόνας οἱ πλείστοι πίπτουσι, ἔχει
 τὴν δὴν ἐν ἔργον τὸς ἀνθρώπους, ἔτε κρίσιν φοβέονται, θάρρυντες εἰς τὰ πολ-
 λά τὸς ἀργύρια. Πλὴν δὴν εἶναι ὁ πλετος κακὸς ἐκ φύσεως, ἀλλὰ εἰς τὴν προαι-
 ρετιν τὸ ἀνθρώπου ἔχει τὴν μεταχειριδῆ εἰς καλόν, ἢ εἰς κακόν, ὡς βάλει-
 ται. καὶ αὐτὸν τὸν δόση εἰς τὸς πτωχὰς σῶνεται, εἰ δὲ εἰς τὰ κακὰ τὰ θελήμα-
 τα, κολάζεται. Λοιπὸν ἔτε ὁ πλετος, ἔτε ἡ πτωχεία εἶναι αἰτία τῆς ἀπωλείας τοῦ
 ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἡ κακὴ τοῦ προαιρέσις. „ Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός. Ἄφρων ταύτη τῇ
 „ νυκτὶ ἀπαιτῶσι τὴν ψυχὴν σε διὰ τὴν σῶν, ἀ δὲ ἡτοίμασας τίνι ἔσαι; Φρικτὴ
 ἢ ἀπειλή, καὶ φοβερὰ ἢ ἀπόφασις. Δὴν εἶπε ταύτῃ τὴν ἡμέραν ζῆσι τὴν
 ψυχὴν σε, ἀλλὰ τὴν νύκτα ἀόρατος καὶ ἀεὶ πῆσις ὁ θάνατος ἔρχεται, καὶ
 εὐρείσκει τὸς ἀμαρτανότας εἰς τὸ σκότος τῶν παθῶν, καὶ εἰς τὴν νύκτα ἀποκοιμη-
 μένης ἀέγνοιαν καὶ ἀμέριμνα, ὅτι δὴν ἔχεισι φῶς θείας ἐπιγνώσεως, τὴν τὸς φω-
 τίζη. Ὅσοι ζῶσιν εἰς ἀσωτίας ἀφοβα, οἱ πόρνοι λέγω, οἱ πλεονέκται καὶ
 ἀκάθαρτοι, ὅτε δὴν πισύων τὰ θεία λόγια, ἔτε τὸ ἀποσὸλε ἀκῆσι λέγον-
 τος. ὅτι Πᾶς πόρνος, ἢ ἀκάθαρτος, ἢ πλεονέκτης δὴν ἔχεισι μερίδα εἰς τὴν Βασι-
 λείαν τῶν Οὐρανῶν. Ἀπαιτῶσι δὲ εἶπε τὴν ψυχὴν σε. Δίτι τῶν ἀμαρτανῶν τὸς
 ψυχὰς εὐγῆσι βιαιῶς πιποὶ καὶ φοβεροὶ Ἄγγελοι μὲ μάχαιραν ἀπότομον, καὶ
 ὑπομένονοὶ ψυχορραγντες πόνον ἀεικασον, ἐπειδὴ ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν γῆ-
 να, καὶ δὴν δύνονται διὰ τὴν σάρκα τὴν ἐξοχίσαν εὐκόλα. Καὶ εἶπεν ὁ
 Κύριος, ἔ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τέτοις, ἔχει τὸ εἶ-
 ναι αὐτὸς σάρκας. τέστι ἔχει τὴν εἶναι δοσμῶν εἰς σαρκικὰ θελήματα, δὴν
 μετέχεισι θείας χαρίτος. Ἄ δὲ ἡτοίμασας, τίνι ἔσαι; ἐπειδὴ πολλοὶ θη-
 σαυρίζων πολλὰς φοραῖς, καὶ δὴν τὸς κληρονομήσιν οἱ συγγενῆς καὶ φίλοι
 τῆς, ἀλλὰ ξένοι καὶ ἀλλόθιοι, ἴσως δὲ καὶ φονεῖς καὶ τῆς ζωῆς τῆς ἐπιβουλοὶ,
 καὶ γίνονται ἀρταντικῶς εἰς τὰ πράγματα τῆς ἁγάδοχοι, ἔχει τὸ λέγει, τίνος
 θέλων εἶσαι ἐκείνα ὅτε ἡτοίμασι; καὶ δὴν εἶπεν ἐπισαυρίσις. ἔχει πλεῖν
 τὴν ἀποτιμῶσιν τὸς καρπὸς ὅτε ἐμιλέτε ἁλαλογίζομενος ἀνόητα, τὸν ἐσφύ-
 φασον ὁ θάνατος. „ Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλεῖν.
 πᾶς ἀνθρώπος ἁγαπάσεται καὶ συγχίζεται μάταια καὶ ἀνώφελῶς, σπυ-
 δάζωντας καὶ φιλονεκῶντας τὴν σιωάσιν φθαρτὰ καὶ ἀπότκαιρα πράγματα. ὅτι μὲ
 τὴν πολυκαίριαν φθείρονται ὅλα καὶ ἀφανίζονται, ἢ ἀποθῆναι καὶ ἀφίεται
 ἔρημα, καὶ ἄλλοι τὰ ἀρτᾶζον, καὶ αὐτὸς μόνον ἔχει τὸς κόπυς καὶ βάσανα τὴν τὴν
 σιωάσιν, καὶ κληρονομᾷ καὶ τὴν κόλασιν. Εἰς τὸν Θεὸν δὲ πλεῖν ὁ ἀνθρώπος,
 ὁπόταν ἔχει εἰς αὐτὸν τὴν ἐλπίδα καὶ θάρρος τῆς, καὶ τὸν ἔχει δόξαν καὶ καύχη-
 μα. καὶ δίδει τὸ πρᾶγμα τῆς τοῖς πτωχοῖς, πισύοντας εἰς τὸν Θεὸν τὴν τὴν
 δόση εἶτε χρειάζεται προσκυρα, καὶ ἐκεῖ ζαῖν τὴν αἰώνιον. Ὁ δὲ ἑαυτῷ θη-
 σαυρίζων ἡλπισον ἐπὶ τῷ πλεῖν τῆς πλεῖν αὐτῷ, καὶ ἐνεδωμῶσιν καὶ
 τὸν Δαβὶδ, εἰς τὴν αὐτῷ ματαιότητα, ὁ ὁποῖος θέλει τὸ πάθει ὡς περ
 τὸν ἀνώθεν πλείσιον. Ἡμεῖς δὲ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, μὴ ἑαυτοῖς θησαυρί-

τωρην, μήτε ἴα τὴν καταργηθῆναι κοιλίαν μόνον φροντίζωμεν, κὶ τὰς πτω-
 χὰς νὰ ἀποσφραμίξωμεθα, μήτε νὰ πλεῖτον ἀδικα, ἀλλὰ δίκαια. ὅτι κάλλιον
 εἶναι νὰ ἔχωμεν ὀλίγην ληΐην κὶ μεῖζον δίκαιον, παρά μὲ ἀδικίας πολλὰ
 θρηνηματα. κὶ ἄς ἔχωμεν ζυγία, κὶ μέγα δίκαια, ὅτι ὅποιος ἀγαπᾷ τὰ ἄ-
 δικα, τὴν ψυχὴν τε κολάζει ὁ ἀφρονέστατος. Ἀντὶ δὲ νὰ χαλάσωμεν αἰσθη-
 ταῖς ὀποθήκαις, ἄς ἀπαδάσωμεν νὰ ἀπορρίψωμεν ὅλα τὰ ἀμαρτήματα. καὶ
 αὐτὶ ἐκείνων τὰς ἀρετὰς νὰ ἀποκτήσωμεν. μὴν ἀποσερήσωμεν τὸν Θεὸν ἕπο
 τὰ ἀγαθά τε, νὰ ἐξομώσωμεν εἰς ἐδικὰ μας θελήματα, ἀλλὰ ἄς τὰ μοιρά-
 σωμεν εἰς τὰς ἀδελφούς τε, καθὼς ἐπαράγγειλον. ὅτι ἐδικὰ τε εἶναι ὅσα καὶ
 αὐτὸν ἔχωμεν, κὶ ἐκεῖνος μᾶς τὰ ἐχάρισε ἵνα νὰ τὰ δίδωμεν εἰς τὰς πτωχὰς κὶ
 πένιτας, κὶ ἄρειται νὰ τὰ χαρίζωμεν χαρήμενοι, κὶ ὄχι μὲ συνδραπέπται,
 ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἠλαρότητα. ὅτι ὁ πλεῖτος τῆς ἐλεημοσύνης δὲν ὀλιγοσβεῖ, ἀλ-
 λά ὅσον τὸν δίδωμεν, τοσῶτον πληθαίνει θαυμασιώτατα. κὶ ὡς ἕως ἄνω γέ-
 φηλεῖται ἐκεῖνος ὅπως δίδει τὴν ἐλεημοσύνην, ὡς τὸν πένιτα ὅπως τὴν λαμ-
 βαίνει, ὅτι ἐκεῖνος δίδει τὰ πτωχῶ φάρμακα κὶ πρότκαιρα φάρμακα, κὶ ἀντι-
 λαμβάνει ἕπο τὸν Δεσπότην ἄφάρτα κὶ αἰεὶ χαμῆροντα· δίδει ὀλίγα κὶ ἀνά-
 ξια, κὶ λαμβάνει μυριοπλάσια κὶ πολύτιμα. Ναὶ καὶ ἀλήθειαν, κὶ ἔαρετε νὰ
 ὡς ἀκαλῆτε τὰς πτωχὰς ὁ πλεῖστοι, νὰ λαμβάνωμεν τὰ δώρα σας. κὶ αὐτοὶ σὰς
 ὡς ἀκαλῆσι κλαίοντες, κὶ ἑσῆς τὰς ὀπορρέψατε βρωμισυμῆτοι, κὶ τὰς συγχαι-
 κεδε. Ἀλλ' ἑαί σας. ἄτι αὐτοὶ μὴ ἀντὶ τῆς σνοχωρίας ὅπως ἔχον ἐδῶ ἴα
 τὴν ἀπανθρωπίαν κὶ ἀσπλαγχνίαν σας, θέλωσιν εὐρη ὄρυχωρίαν εἰς τὰς κόλ-
 πες τὰς Ἀβραάμ, νὰ ἄφραίνωνται πάντοτε. ἑσῆς δὲ ἀντὶ τῆς προσκαίρων
 ὄπολαύσειαν, νὰ ἔχετε τότε ποσαύτην σνοχωρίαν εἰς τὸ ἀσβεστον ἐκεῖνο πῦρ
 τῆς ἀτελεθῆτε κολάσεως, ὅπως νὰ ζητᾷτε μίαν ρανίδα νερόν νὰ δροσίσετε τὴν
 διψασμένην κὶ φλογισμένην σας γλῶσσαν, κὶ νὰ μὴ σας δίδουσι. Δότε γὰρ
 τώρα καὶ τὸ τρίτον μέρος τῶν πτωχοῖς ἕπο τὸν πλεῖτόν σας, ἐπειδὴ δὲν τὸν
 πέριετε εἰς τὸν τάφον σας, νὰ σᾶς τὸν ἀπαποδώσῃ τότε μυριοπλασίως ὁ Κύ-
 ριος, νὰ συναγαγάμεθε πάντοτε μὲ τὰς Ἀγίας δέλας τε εἰς τὴν Βασιλείαν αὐ-
 τῆς τὴν ἐραῖον. ἦς ἤθοιτο πάντας ἡμᾶς ὄπιτυχεῖν, τῆς αὐτῆς φιλανθρωπίαν κὶ
 χάριτι. Ω, ἦ δόξα κὶ τὸ κράτος εἰς τὰς ἀπεραίτας αἰῶνας. ΑΜΗΝ.

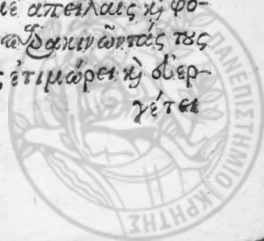

ΤΗ Ι'. ΚΥΡΙΑΚΗ

Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Επειδὴ τὸν Ἰεσοῦκὸν λαὸν ἡγάπα πολλὰ ὁ Θεὸς κὶ Δεσπότης μας, δὲν ἔλειπε
 καθεκῆσιν νὰ τὰς παιδεύῃ ποικιλοτρόπως κὶ νὰ τὰς ὄπιμελῆται πλέον
 ἕπο τὰς ἄλλας ἀνθρώπων. ποτὲ μὲν μὲ διεργασίας, ποτὲ δὲ μὲ ἀπειλαῖς κὶ φο-
 βερίσμοιτα, κὶ ἄλλοτε πάλιν μὲ ἔξαισια θαύματα νεθεῖν κὶ ὡς ἀκαλῆσιν τὰς
 ὡρὸς ζωὴν αἰώνιον. Καὶ ὅταν ἡθέλασι πταίσῃ μικρόν, τὰς ἰτιμῶρεν κὶ διεργ-
 γέται

ζομαι. Ἐὰ τὰτο κ' εἰς ταῖς Συναγωγαῖς ἐδίδαττε, Ἐὰ νὰ ὠφελῇ τῆς ἀκού-
 τας. διότι σιωπῆσαι εἶχασι νὰ σμαζῶνται ὅλοι ταῖς Ἑρταῖς κ' τὰ Σάββα-
 τα, νὰ διδάσκωνται τὸν Νόμον, νὰ μανθανῆν τὰ θεῖα ποροσάγματα, νὰ σπε-
 δάζεν νὰ τὰ φυλάττωσι. κ' ἔπω κάμνεν ἕως τῆς σήμερον, κ' δὲν πολμᾶ τι-
 νὰς νὰ κάμη τινὰ σωματικῶ ὑπηρεσίαν τὸ Σάββατον, ἀλλὰ μόνον εἰς τῆς
 Συναγωγῶν χολάζεσιν. Ἡμεῖς δὲ οἱ Χριστιανοὶ ὁπῆ λογιζόμεθα ἅγιοι, δὲν
 εἰμεδεν ἅγιοι νὰ καρτερήσωμεν μίαν ὥραν τῆς Κυριακῆς καὶ Δεσποτικῆς ἡμέ-
 ρας εἰς τῆς Λειτουργίας μὲ τῆς κώπεσαν ἐλάθειαν καὶ καταύξειν, ἀλλὰ ἀφ-
 τωμῶν τὸν νῦν καὶ γυρίζει εἰς βιωτικὰ ποροσάγματα, αἰχρὰ καὶ μάταια λογιζό-
 μῶν, κ' δὲν σέκομῶν μὲ φόβον κ' ἔθμον οἱ τάλαντες νὰ σοχαζόμεθα τὰ θεῖα
 Μυστήρια. καὶ δὲν σῶνεν οἱ ἔσλογοισμοὶ, ἀλλὰ καὶ λαλοῦσι τινὲς καὶ σωτυχαί-
 νεν ἀνείχουτα. Καὶ ἄλλοι πάλιν εἰς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἔρχονται, ἀλλὰ ὑ-
 πάγην εἰς ἄλλαις ὑπηρεσίαις τῆ σώματος. Ὡ ἄφρονες κ' ἀσυνίτοι, Ἐὰ τί ἀρ-
 πάξετε τῆς ἀφειρωμῶν ταύτῃ ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, κ' τῆς δαπανᾶτε εἰς ἀνώ-
 φελεῖς φροντίδες κ' μέεμναις; Φαρρέετε νὰ κερδήσετε βίον; ἀλλὰ πλανᾶθε.
 Ἐὰτὶ εἴτι ὑπηρεσίαν κάμετε τῆς Κυριακῆς, δὲν σᾶς δίδει τινὰ ὠφέλειαν,
 ἀλλὰ διπλᾶ ζημιώνεθε ψυχῆ τε κ' σώματι. λοιπὸν παύσετε ταύτῃ τῆς ἀνο-
 μίας, κ' ἔρχεθε εἰς τῆς Ἐκκλησίας, κ' καρτερεῖτε ἕως τῆς ἔσπολυσις τῆς Ἀ-
 κολαθίας νὰ ἀκούετε τὰ σωτήρια λόγια, ὅτι ἡ ζωὴ μας παρέρχεται γλήγορα,
 κ' μᾶς σιμῶνει ὁ θάνατος. Ἰδὲ ὁ Κύριος ἔρχεται, καὶ τὸ φοβερὸν Κριτικὸν
 εἰσιμάζεται, νὰ δώσωμεν ἀπολογίαν Ἐὰ τὰς ποροσέξεις, νὰ λάβωμεν ἢ Βασιλείαν
 Οὐρανῶν ἀτελευτητον, ἢ κόλασιν αἰωνίαν κ' ἀκατάπαυστον. Ἀλλὰ ἄς ἔλθωμεν
 εἰς τὰ τῆς Εὐαγγελίας ἐπίλοιπα. „ Καὶ ἰδὲ γυνὴ ἑνὸ πνεῦμα ἔχουσα ἀδουείας
 „ ἐπὶ δέκα καὶ οὐκὼ, καὶ ἑνὸ συγκύπτουσα, καὶ μὴ δυναμῶν ἀνακύψαι εἰς
 „ τὸ παντελές. ἰδὼν αὐτῆς ὁ Ἰησοῦς, ποροσέφωνησε, κ' εἶπεν αὐτῇ· ὦ γυναικ,
 „ ἔσπολέυσαι τῆς ἀδουείας σου, καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας, κ' ποροσέχρη-
 „ μα ἀνωρθώθη. Πολλῶν καὶ μεγάλων ὠφελειαν ποροσέχει ἡ ἀδουεία εἰς ἐκεί-
 „ νες ὁπῆ τῆς ὑπομῶν κ' δὲν γογγύζειτι, ἀλλὰ μάλλον ἐχαριστοῦσι τὸν Κύ-
 ριον, ὁμολογῶντες ὅτι δίκαια πάχουσι. ὅτι ἡ ποροσώτεραις ἀδουείαις ἀπὸ ἀμαρ-
 τίας γίνονται, Ἐὰ τῆς τῆς ψυχῆς σωτηρίας κ' ὠφελειαν. ἐπειδὴ μὲ τῆς πείραξιν κ'
 τιμαρῆν τοῦ σώματος ἐλαθεράνεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας κ' σώνεται.
 τᾶτι λοιπὸν ἡ γυναικὴ εἶχε ποιαύτῃ ἀδουείαν ἀπὸ ἐσβολικῶν ἐνεργειαν,
 Ἐὰ τινὰς ἀμαρτίας ὁπῆ ἐποράξε, κ' ἦτον σκυπῆ πορὸς τῆς γῆν ἐλευθέρων θεῖα-
 μα. καὶ δὲν ἐδύετο νὰ ἀνακύψῃ ὀλόπελα νὰ ἰδῇ μακρῶν, ἀλλὰ μόνον τῆς γῆν
 ἐκείταξεν. Εἶπε δὲ κ' τὸν ἀεὶθμόν τῶν χρόνων ὁ Εὐαγγελιστῆς, Ἐὰ νὰ μάθω-
 μεν ὅτι ἀνθρώπος δὲν ἐδύετο νὰ θεραπέυση δεκαοκτὼ χρόνων ἀδουείαν, εἰμὴ
 μόνον θεῖα δυνάμεις, ὅτι μόνος ὁ Θεὸς δύεται κ' κάμνει ὅσα εἶναι εἰς τῆς
 ἀνθρώπων ἀδουεία. Εἶναι δὲ κ' ὁ Διάβολος εἰς ταῖς δυσχερείαις κ' ἀδουείαις ὁποῦ
 ἔρχονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ποροσάιτιος, ὅταν τὸν συχαρήσῃ ὁ Κύριος ἀνωθεν, ἐ-
 πειδὴ κ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτὸς ἦτον αἰτία κ' ἐξέπεισαιμῶν ἀπὸ τῆς ἀφθαρσίας ἐκεί-
 νῃ ὁπῆ ἐπλάθειμῶν, κ' ἐνεδύθειμῶν τῆς δερματίνης χιτῶνας, ἦγεν ἔγινε τὸ σῶ-
 μα δεκτικὸν παθῶν καὶ φιλόσορκον. Ἐδύετο γὰρ ὁ Κύριος μὲ ἐξουσίαν θεο-
 πορε πῶς κ' αὐτὸν τῆς δεινῆς ἀδουείαν, κ' ἦγγισε τῆς γυναικὸς μὲ τὰ ἅγια τε χε-
 ρια, διὰ νὰ μάθωμεν ὅτι Υἱὸς κ' Λόγος τῆς Θεῶ ἦτον κ' ἀλήθειαν, καὶ καθεῖς

Αίρετικοί ἢ ἀντίπαλοι, ὅπῃ δὲ πείθονται τῆς Ἐκκλησίας τῶ Χριστῷ οἱ ἄ-
 ρηστοί. Οἱ δὲ ὄχλοι ὡς ἄπονηροὶ καὶ βασκανίας καὶ φθόνου ἀμέτοχοι, ὡ-
 φέλυντο διὰ τὰ θαύματα τῶ Κυρίου καὶ ἐχαίροντο. καὶ διὰ τὸ μὴ τὰς πλεονεξίας
 καὶ Ἀρχοντας ὀλίγοι ἐπίστανον, πολλοὶ δὲ ἰδιῶται καὶ ἀμαθεῖς ὅπῃ τὸ πάθος
 τῶ φθόνου δὲ τὰς ἐμποδίξεν ἐπίστανον εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ τὸν ἐπαινεῖσαν,
 βλέποντες πῶς ἐκαμνε τοιαῦτα ἔργα μεγάλα καὶ θαυμαστά.

Ἄς ἀπορρίψωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τῆς ἀμαρτημάτων τὸ βάρος ὁ-
 ποῦ βαρύνει τὸν νοῦν μας, καὶ πρὸς τὰ πάθη συγκολληθῶμεν καὶ κοιτάξο-
 μεν τὰ σαρκικά καὶ γήινα πράγματα. Ἄς μισήσωμεν τὰς ἐμπαθεῖς ἡδονάς,
 μετὰ τὰς ὁποίας ὁ ἐχθρὸς δολοφονεῖ καὶ ἁπαλίζει μας, καὶ μᾶς μακρύνει διὰ τὸ
 τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρά μας, καὶ ἄς ὑποκύψωμεν μάλλον εἰς τὰ θεῖα προσάγμα-
 τα. Ἄς φροντίσωμεν δὲ τὴν ψυχὴν μας ἕως καιρὸν ἔχωμεν. Ἄς μισήσωμεν
 τὸ ψεῦδος καὶ πᾶσαν ὑπόκρισιν, νὰ λαλήρωμεν πρὸς τὸν πλησίον ἀλήθειαν. καὶ
 μάλιστα ὅσοι ἔχετε ἱερωσύνην πρέπει νὰ ἐνδύθητε δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν.
 καὶ δὲ εἶναι πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀγαπᾶτε νὰ λέγετε ψάσματα, ὅτι ἐσεῖς εἰσετὸ
 φῶς τῶ Κόσμου καὶ τῶ ἅλας τῆς γῆς. καὶ ἐὰν τὸ ἅλας μαυραθῇ, καὶ τὸ φῶς
 σκίθη, τὸ σκοπὸς πόσον γίνεται; Ἐὰν ἐσὺ ὁ ἰσάγγελος ψάσῃ, τί
 νὰ κάμνῃ οἱ κοσμικοὶ ὅπῃ δὲ γνωρίζουσι; Βλέπετε δὲ τὴν ἀγάπην τῶ Θεῶ,
 καὶ φυλάττετε διὰ τὸ ψεῦδος, μὴ μολύνετε τὸ ἅγιόν σας σῶμα μετὰ τὸ ὅποιον
 ἀσπάξεδε καθεκάστῃ ἡμέρᾳ τὸν ἑπερανίον Βασιλεῖα, κοινωνήσαντες τὰ θεῖα Μυ-
 στήρια, καὶ ὕστερα νὰ λαλήτε φλυαρίαις καὶ ἀιχρολογίαις καὶ ἄλλα ψάσματα, νὰ
 παροργίζετε τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον. Μὴ ἀνακατόνεθε εἰς ἀφεντικαῖς ὑπόθεσις,
 ἕτε εἰς παραμαρτυρίας καὶ ἄλλαις ἐργασίαις παρόμοιαις. ὅτι ὁ μύσος τῶ Θεῶ,
 ὅπῃ εἶναι ὁ ἱερὸς καὶ Ἄγγελος, δὲν πρέπει νὰ ἴδῃ μύσος τῶ Δαίμονος, νὰ
 συγκοινωνῇ μετὰ τὸν σκοφαιότητος, νὰ γίνεταί τελευτῆς ἢ γενεῆς κυριότητος, νὰ σωθῇ
 ἀφεντικὰ χαράττιστα. Οὐ δύνανται Θεῶ δολοφονεῖν καὶ Μαρμαρῆ. Δὲν σᾶς λέγω
 πρὸς ὑμᾶς, νὰ μὴ κατακρίνετε ἀδελφίκα, πῶς εἶμαι ἱεροκατήγορος, ἀλλὰ
 ἡ ψυχὴν μας σᾶς ποιεῖ, βλέποντας τὰς ἀνομαλίαις σας, καὶ πάχω μήπως καὶ
 ἀφιλήσωσας ὁ ἀνόσιος, καὶ ἄς ἔχωμεν συγχώρησιν. Ομοίως καὶ ἡμεῖς οἱ Μο-
 ναχοὶ, ἐπειδὴ ἱμάτιον σωτηρίας ἐνεδύθημεν, τὸ ὅποιον Ἀγγελικὸν χῆμα λέ-
 γεται, ἄς σπασθῶμεν νὰ τὸ φυλάξωμεν ἐνώπιον Θεῶ καὶ Ἀγγέλων, τᾶσον-
 τες νὰ φυλάξωμεν τὸ ἅγιον χῆμα μετὰ τὰ ἐνάτια. ὅτι ῥύπος καὶ μολυσμὸς
 ἱματίου σωτηρίας εἶναι ἡ πορνεία, ἡ μέθη, ἡ πλεονεξία, καὶ καθεὶς ἀμαρτι-
 μα. Ὅλοι λοιπὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὅπῃ ἐπλάσθημεν κατ' εἰκόνα Θεῶ καὶ
 ὁμοίωσιν, καὶ ἁγίασθημεν ἕνεκα τῶ καὶ κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶ, μὴ διὰ τὸ
 λέσωμεν τὸ ἀξίωμα μετὰ τὰς σωματικαῖς ἀσωτίαις καὶ φιληδοσίαις καὶ μετὰ ἄλλα
 παρόμοια ἀποπήματα. ἀλλὰ ἄς θρασυθῶμεν τὸν Θεὸν μετὰ δικαιοσύνην καὶ
 ὁσιότητα, μετὰ ἀγιασμὸν καὶ ἀπάθειαν, μετὰ εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν, καὶ μετὰ πᾶσαν
 ἀλλήν πρᾶξιν ἀγαθὴν καὶ θαρραλίαν, δολοφονήσαντες τῆς Θεῶ καὶ Σωτῆρος μας μετὰ φό-
 βου καὶ ἔσπον, δὲ νὰ μᾶς λοξώσῃ τῶ αἰωνίῳ πυρὸς τῆς κολάσεως, καὶ νὰ
 μᾶς κάμῃ κληρονόμους τῆς ἁγίας Βασιλείας τῶ. ἢς ἴδοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπι-
 τυχεῖν, τῆ αὐτῆς φιλανθρωπίᾳ καὶ χάριτι. Ὡς, πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύ-
 ησις, πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

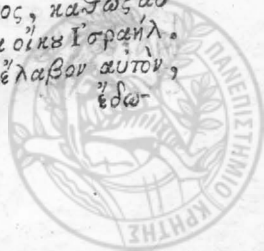
Τ Η Ι Α . Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α .

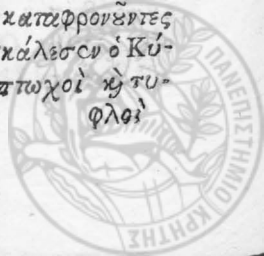
Ε Υ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

Ε Ἄν ἔκαμνε τινὰς μέγας Βασιλεὺς πλεσίαν φιλίαν ἢ μεγάλῳ ἔαπεζαν, νὰ καλέσῃ ὅλους τὸς ἀνθρώπους ὅπῃ νὰ ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν τε, μικρὰς μεγάλας πλεσίαις ἢ πονήταις, νὰ ἐτοιμάσῃ πάσης λογῆς φαγητὰ ὀρεκτικὰ ἢ πολύτιμα, ἢ εἰς τὴν ὥραν τῆ γούματος νὰ σείλῃ τὸν μονορχῆν ἢ ἀκριβόν τε Υἱὸν νὰ προσκαλέσῃ τὸς καλεσμένους, ἢ αὐτοὶ νὰ κατεφρονήσων τὸν Βασιλέα ἢ τὸν Υἱόν τε ὅπῃ τὸς ἔκραζε, νὰ μὴ ὑπάγῃν εἰς τοιαύτῳ Βασιλικῶν καὶ πλεσίαν ἔαπεζαν, δεισιπνοῦντας πᾶς εὐας ᾠδαίολογον πρόφασιν, δὲν τὸς ἔσπιπε μεγάλη κατίκειρισι; Ναι ἢ ἀλήθειαν. ἐπειδὴ κατεφρόνισαν τοῖσιν Βασιλέα πλεσιόδωρον ἢ φιλότιμον, ἢ ὑπερήθησαν τοιαύτης πολυτελέας ἔαπέζης οἱ ἀσώωτοι. Τῆτο τὸ ὅμοιον μᾶς λέγει ἡ ᾠδαβολὴ ὅπῃ γράφει ὁ μακάριος Ληκᾶς εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἔτω λέγωντας.

„ Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ᾠδαβολῶν ταύτῳ. ἀνθρώπος τις ἐποίησε δεῖπνον, „ μέγαν ἢ ἐκάλεσε πολλούς. ἢ ἀπέσειλε τὸν δᾶλον αὐτῆ τὴν ὥραν τῆ δείπνου, „ νὰ εἰπῇ τῶν καλεσμένων. ἔρχεσθε ὅτι ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Διδάσκωντας ὁ Κύριος, ἢ φανερώντας μᾶς τὴν μεγάλῳ οἰκονομίαν ὅπῃ μᾶς ἔκαμν ὁ πανάγαθος Θεὸς ἢ Πατὴρ αὐτῆ ἔα τὴν πολλῶν τε βασιλαρχίαν ἢ μέγα ἔλκος, μὲ τὴν σάρκωσιν ἢ ἐνανθρώπησιν αὐτῆ τῆ μονορχῆς Υἱῆ ἢ Θεῆ, ἢ ὅτι τῆς Θεῆας αὐτῆ σαρκὸς ἐρχήθησιν οἱ ἀνθρώποι κοινῶν ἢ μέτοχοι, ὀνομάζει τὸν Θεὸν ἢ Πατέρα τε ἀνθρώπων, ἢ τὴν οἰκονομίαν δεῖπνον μέγαν ἐκάλεσε. δεῖπνον μὲν ὅτι εἰς τὸς ὑστερινὸς χρόνος ἦλθεν ὁ Κύριος. μέγαν δὲ ὅτι ὅπως μέγα εἶναι τὸ Μυστήριον τῆς σωτηρίας μας. Δᾶλος δὲ λέγεται αὐτὸς ὅπῃ ἐκαταδέχθη νὰ ἐνδυθῆ τὴν μορφῶν τῆ δέλε, ὁ Υἱὸς τῆ Θεῆ χυόμενος ἀνθρώπος. ὅς τις ὅχι μόνον ὡσαν Υἱὸς ἢ Θεὸς τῶ Πατρὶ ἀάρετος, ἀλλὰ ἢ ὡς ἀνθρώπος αὐτὸς μοναχὸς τε ὁ ἀμαρτίτος ἐκαταδέχθη ἢ ὑπηρετήσε πᾶσαν βαλλῶν τῆ Πατρὸς ἢ Θεῆ λησιν, ἢ πᾶσαν δικαιοσύνην ἐπλήρωσεν. ἀμαρτίαν δὲ ποτῶς δὲν ἔσπαζεν, ἔτε δόλος ἀρέθη εἰς τὸ σῶμα τε τὸ ἀγχαντὸν ἢ πανάγιον. Τὴν ὥραν δὲ τῆ δείπνου ἀπεσάλη, κατέτι τὸν ὤρισμῶν ἢ ἴδιον καιρὸν, ὅταν δὲδούκησε, καθὼς ἠθέλησε ἢ ἦλθε νὰ συνάξῃ τὸς καλεσμένους ὅπῃ εἶναι ὅλοι οἱ ἀνθρώποι. ὅτι ὅλους ἐκάλεσεν εἰς τὴν ὀπίγνωσιν αὐτῆ ὁ Θεὸς ὡς εὐσπλαγχνος, μὲ τὴν διπάζειαν τῆ Οὐρανῆ ἢ τῆς γῆς ἢ τῆς ἄλλων κτισμάτων, ἢ μὲ τὸν φυσικὸν Νόμον ὅπῃ ἔξ ἀρχῆς μᾶς ἔδωκε, ἔα νὰ γνωρίσωμεν αὐτὸν τὸν Θεὸν ἢ Πλάσω μας. Οἱ δὲ Ἐβραῖοι ἠσαν γνωριμώτεροι μὲ τὸν Νόμον ὅπῃ τὸς ἔδωκε ἢ μὲ τὸς Προφήτας, ἔα τῆτο αὐτοὶ ἐκαλέθησαν πρότερον, ἢ δι αὐτῆς προφητείας ἐσαρκώθη ὁ Κύριος, καθὼς αὐτὸς ἔλεγε. Οὐκ ἀπεσάλλω, εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. ἀλλὰ εἰς τὰ ἴα ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν ἐ παρέλαβον. Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδωκε

ἔδωκεν αὐτοῖς ἔξουσίαν, τέκνα Θεῶν θηδεύειν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐ-
 τῶ. Ἐρχέσθε ὅτι ἐπιμαρτυρεῖ πάντα. ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἠγάπησεν εἰς τὸν Χρῆ-
 στὸν Ἰησοῦν ὅλα τὰ ἀνεκλάλητα ἀγαθὰ ὅπως μᾶς ἐχάρισεν, ἦγον ἀμαρτημάτων
 ἄφεσιν, κοινωνίαν Πνεύματος ἁγίου, Υἱοθεσίαν καθαρότητος καὶ λαμπρότητας,
 δικαιοσύνην, ἁγιασμόν, ὀλοσύνην, Βασιλείαν Οὐρανῶν, καὶ ἐλευθερίαν κο-
 λάσεως. Ἐξ τῆτο ἐλέγη· Ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἐντὸς ὑμῶν ἐστὶ, καὶ Με-
 πανοεῖτε, ἠγγικεν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παρατετα-
 ῖται πάντες. ἦγον ἐξ εὐδὸς συνθήματος καὶ συμφωνίας ἀρχισαν νὰ ποροφασί-
 ζωνται, καὶ παραίτησαν οἱ ἄφρονες νὰ ὑπάγουν εἰς τοσαύτην μακαριότητα. τῶ-
 ποι εἶναι τῶν Ἰουδαίων οἱ Ἀρχοντες, οἱ Φαρισαῖοι καὶ Γραμματεῖς ἀγράμμα-
 τοι, οἳ τινὲς ἐπαραίτησαν καὶ δὲν ἔσερξαν νὰ ἔχουν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν Βασι-
 λέα καὶ Θεὸν οἱ ἄδικοι. Ἐξ τῆτο καὶ τὸ μουσικὸν καὶ θεῖον δείπνον δὲν ἤξιώθησαν
 οἱ ἀνάξιοι. „ Οἱ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ. ἀρχὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελ-
 „ θεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν. ἐρωτῶ σε; ἔχεις παρηρημῆρον, καὶ ἕτερος εἶπε· ζῶν
 „ βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά. ἐρωτῶ σε; ἔχεις πα-
 „ ρηρημῆρον; καὶ ἕτερος εἶπε. γυναῖκα ἔγημα, καὶ ἔξ τῆτο ἐδωάμαι ἐλθεῖν.
 Ἐκεῖνος ὅπως ἠγόρασε τὸ χωράφιον, καὶ ὁ ἄλλος τὰ πέντε ζῶντὰ τὰ βό-
 „ ρῆα, εἶναι ὁ ἀνθρώπου ὅπως ἀγαπήσει τὸν πλεόν καὶ χρήματα, καὶ εἶναι δοσ-
 „ μῆροι καὶ ποροηλωμῆροι μόνον εἰς τὰ γῆνα, καὶ τὰ νοτιὰ ποτῶς δὲν σοχάζου-
 „ ται, ἔτε δωάνται, μηδὲ θέλουν νὰ μετέχουν τῶ λογικῷ δείπνον, ὡς ἀλο-
 „ γοι καὶ ἄφρονες. ὅτι ἀνθρώποι γεωργοὶ καὶ ἀγράμματοι, δὲν σοφίζονται νὰ
 κατανοήσουν τὰ θεῖα Μυστήρια. Τὰ πέντε ζῶντὰ βόρῆα εἶναι ἡ πρῶτε αἰ-
 „ θησιες τῆς ψυχῆς καὶ τῆ σωματικῆς, μετὰ ταῖς ὁποῖαις ἐργάζομεν ἡσάρρικὰ, ἡ
 πνευματικὰ, πᾶς εὐδὸς κατὰ τὴν προαιρεῖται καὶ βέλεται. Ἄλλος ἀγαπᾷ τὰ
 „ γῆνα, καὶ ἀσέρωνται εἰς τὴν σάρκα, θερίζει φθορὰν καὶ θάνατον. Καὶ ἕτερος
 „ ὅπως ποθεῖ τὰ ἐραῖα, θελεύει καὶ ἀσέρνει πνευματικὰ, καὶ θερίζει ζωὴν αἰ-
 „ ῶνιον. ἐκεῖνος δὲ ὅπως ἐπῆρε τὴν γυναῖκα, εἶναι ὁ ἐμπαθῆς καὶ φιλήδονος, ὅπως
 „ πίπτει εἰς ἀπόπειρας καὶ ἀδολογίας ἐπιθυμίας, καὶ ὀρέξεις ἀθέσμων τῶ ἔρωτος. καὶ
 „ ἐπειδὴ εἶναι ὅλος εἰς τὰ σαρρικὰ βυθισμένος, ὡς μαρὸς καὶ ἀγνωστος δὲν δι-
 „ ται νὰ θελεύσῃ τῶ Θεῷ, ἔτε νὰ τῶ ἀπολαθῆσῃ ὁλότελα. Ἀς ἐνοησώμεν ἀδελ-
 „ φοὶ τὴν ζημίαν μας, νὰ θρηνησώμεν τὴν ἀγνωσίαν μας, ὅτι ἔξ χωράφια, καὶ
 „ βόρῆα, καὶ ἔξ γυναῖκες ὑπερέμεδα τῶ Θεῷ τὰ χαρίσματα, καὶ χαρομεν τὴν ἀ-
 „ πόλαυσιν τῆς αἰωνίης μακαριότητος. „ Καὶ ἀδολογόμενος ὁ δὲλος ἐκεῖνος, ἀ-
 „ πῆγγειλε τῷ Κυρίῳ αὐτῶ ταῦτα. τότε ὀργισθεὶς ὁ Οἰκοδεσπότης, εἶπε κατὰ δὲλον
 „ αὐτῶ. ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς Πόλεως, καὶ τὰς πτωχὰς,
 „ καὶ τυφλὰς, καὶ χωλὰς, καὶ ἀναπήρας εἰσάγαγε ἄδε. Καὶ εἶπεν ὁ δὲλος· Κύριε
 „ γέγονεν ὡς προσέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστὶ. καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν δὲλον·
 „ ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμὰς, καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ὅπως γεμιθῇ ὁ οἶ-
 „ κός μου. λέγω ὑμῖν ὅτι ἔδειξεν τῶ ἀνδρῶν ἐκεῖνων τῶν κελημενων γίνεσθαι
 „ μὲς τῶ δείπνον. Ἐπειδὴ οἱ Ἀρχοντες τῶν Ἰουδαίων, οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρι-
 „ σαῖοι ὅπως ἦσαν οἱ καλεσμένοι, δὲν ἐκαταδέχθησαν νὰ πισύσων τῶ Χριστῷ,
 „ ἀλλὰ σκοτιάζοντες ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ τὴν κακίαν τῶς ἐμωρῶθησαν, καταφρονετες
 „ τῶ θεῖκῶ καλέσματος, καὶ τῆς θεῖας ἐξέπεσον χάριτος, ἐποροκάλισεν ὁ Κύ-
 „ ριος τὰ μαρὰ τῶ Κόσμου καὶ καταφρονεμενία Ἐθνη, οἱ ὁποῖοι πτωχοὶ καὶ τυ-
 „ φλοὶ

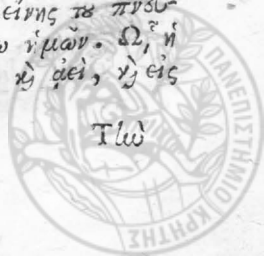
φλοιὶ καὶ κνίζοι ὀνομάζονται, καὶ τὰς ἔβαλον εἰς τὴν βασιλείαν ταύτην, ὡς πτωχεύσας καὶ ταπεινὰς τῷ πνεύματι, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὰς φραγμὰς καὶ ἑσάρια καὶ ἀδύρατα. Οἱ δὲ Ἰσραηλιταὶ ἦσαν μέσα εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα, καὶ εἶχον νομοθεσίαν καὶ ἡγεμονίαν περὶ τὴν πόλιν καὶ μάθησιν, ἀλλὰ οὐκ εἶχον τὸν Νόμον, ἕτε εἰς μίαν ἐστρατευσάντων, ἀλλὰ εἰς πολλαὺς ἀδικίας, καὶ εἰς φραγμὰς ἀνομιῶν ἐμποδίζοντο. ὅτι ἡ ἀμαρτία εἶναι μέγας φραγμὸς καὶ μεσότοιχον, ὅπως χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν ἀνθρώπον, ἡ δὲ τὸτο ἐκάλεσε φραγμὸς τὰς ἀεικρογίας καὶ ἀδυναμίας τῆς ἐξουσίας. καὶ ἔμεινον νὰ τὰς καλέσῃ ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰς ἀναγκάσῃ ὡς ἐπιφάνειαν. ὅτι ἀγαθὰ καὶ ὁ Θεὸς δὲν βιάζει κανένα, ἀλλὰ θέλει νὰ πισθώσῃμεν ἐξ ἰδίας γνώμης καὶ προαίρεσις, ὅμως ἡμεῖς νὰ μάθωμεν ὅτι μεγάλη δυνάμις ἦν τῷ Θεῷ νὰ ἐπιτρέψῃ τὰ ἀγνωστὰ ἔθνη ὅπως ἐπροσκύσωσαν τὰ Ἐἰδωλα, καὶ ἐτελέσων τοιαῦτα ἔργα ἀδύνατον, καὶ ἔξαιψεν νὰ πισθώσῃμεν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, νὰ ποθήσῃμεν βίον καὶ πολιτείαν πνευματικὴν, δεχόμενοι τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ἐἴς τὰς εἰδωλὰ ἀδελφοὶ ἐν Χερσῶ, ἀπεδείξαμεν τίς εἶναι ὁ δειπνός, πρὸς τὸν ὁποῖον μᾶς προσκαλεῖ ὁ πανάγαθος Θεὸς καὶ Δεσπότης μας, ἦγεν νὰ πισθώσῃμεν εἰς αὐτὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ Ποιητὴν ἀπάσης τῆς κτίσεως, ἡμεῖς νὰ ἀξιοθῶμεν καὶ τὰ ἑτέρη Δείπνα ἐδώ προσκαίρα, ἦγεν τὸ Μυστικόν, νὰ κοινωθῶμεν τὸ ἅγιον Σῶμα καὶ Αἷμα εἰς ἄφεσιν τῆς ἀμαρτημάτων μας. Καὶ πάλιν καὶ τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, ὅσοι κοινωθῶσιν ἐδώ καθὼς πρέπει, ἀμεμπτα καὶ ἀναμάρτητα, νὰ καταξιοθῶν καὶ ἐκεῖ εἰς ἐκεῖνον τὸν ἕκκετον καὶ τελειωτικὸν δειπνὸν νὰ ἀπολαμβάνωσιν ἐκτυπώτερον καὶ βεβαιώτερον ἐκείνῳ τῷ ὑποστατικῷ καὶ ἀγαθίᾳ ἀνεκλάλητον τῆς Θεῆας μακαριότητος. εἰς τὴν ὁποῖαν ἀντίστοιχοι τὸσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἀγαθὰ, ὅπως οὐμάτια δὲν τὰ εἶδασιν, ἕτε αὐτὰ τὰ ἦκσαν, ἕτε καρδιά καὶ νῆς ἀνθρώπινος νὰ τὰ καταλάβῃ δύναται. τὰ ὁποῖα ὅλα ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς ἐκείνων ὅπως τὸν ἀγαπᾷ, καὶ κάμνεν τὰ ἅγια τε θελήματα.

Καὶ τὰτα ὅλα δὲν εἶναι φαγητὰ καὶ ποτὴ ἀιδνητὰ, καθὼς νομίζον οἱ πλανητικοὶ Ἀραβες, ἦγεν τὸ ἄλλο τὸ Ἰσμαὴλ. οἱ τινες ὡς σαρκικοὶ καὶ ἀνόητοι ποθήσιν μόνον τῆς παρεσῆς ζωῆς τὴν γλυκύτητα, καὶ δὲν μελετήσῃμεν βραβία. ἀλλὰ ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀγνωσίαν καὶ τυφλότητα μυθολογῶσιν καὶ φλυαροῦσιν, ὅτι καθὼς ἔχον ἐδώ ὅσα θέλωσιν, ἔπω νὰ ἔχον καὶ ἐκεῖ μεγάλας ἀνάπαυσις, ποτῆμα, κρασία, γάλα, καὶ μέλι, καὶ χιλιάδες κοράσια, καὶ ἄλλα ἀγαθὰ ἀεὶ καὶ ἀόστια. καὶ δὲν γνωρίζον οἱ πλανητικοὶ καὶ ἄθλιοι, ὅτι ἡ Βασιλεία τῆς Οὐρανῶν δὲν εἶναι βραβίσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ ἀγιασμός, καὶ τὸν μέγαν Ἀπόστολον. λοιπὸν τὰ ἀγαθὰ τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανῶν Δείπνος λέγονται, διότι καθὼς ἐκεῖνος ὅπως δειπνᾷ, λαμβάνει παρηγορίαν πολλὴν καὶ ἄσιν, καὶ φεραπέεται εἰς τὸν κόπον ὅπως ὑπέμεινον ὅλων τῶν ἡμερῶν δουλεύοντες, ἔπω καὶ ἐκεῖνοι ὅπως ἀπολαύσῃμεν τὰ βραβία ἀγαθὰ, ἀφαιρούνται αἰωνίως νοητικῶν ὑποστατικῶν καὶ πνευματικῶν ἀγαθίᾳσιν. Ἄπὸ τὴν Βασιλεία τῆς Οὐρανῶν καὶ ἀπολαύσις, Δείπνος μέγας λέγεται, ἐπειδὴ τὰ ἀγαθὰ τῆς Οὐρανῶν δὲν εἶναι μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα, πολλὰ καὶ θαυμασιώτατα, καὶ τὸ μικρότερον ἀπ' ἐκεῖνα εἶναι μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ προσκαίρα. Μέγας Δείπνος εἶναι, ἐπειδὴ μέγαν καὶ ἄποσον εἶναι τὸ Μυστικόν τῆς τῆς Χερσῶ

Πίσεως. τὰ δὲ φαγητὰ τῶ μεγάλῃ δείπνῳ τέτε, εἶναι οἱ ταῦροι καὶ τὰ σιτισὰ, ἦγεν ἢ παλαιὰ καὶ νέα Διαθήκη. καὶ τὴν μὲν παλαιὰν διηγήσιν οἱ ταῦροι, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ταύρους καὶ ἄλλα ζῶα ὡς ἀτελεῖς ἐδυσίαζαν. τὰ δὲ σιτισὰ φανερώνασι τὴν ἄχραντον καὶ ἀκαίμακτον Θουσίαν ἡμῶν ἡδὲ τελείων Χριστιανῶν, ἐπειδὴ ἄρτις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δισεβῶς καὶ πανσόφως προσφέρουμι. Ἰξοῦρετε δὲ καὶ τὸτο ὅτι τὸ, Πολλὰς, δηλοῖ ὅλες. ἐπειδὴ ὁ Θεὸς προσωποποιεῖται δὴν κάμνει, ἀλλὰ πάντα προσκαλεῖται ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, πλοσίεις καὶ πείντας, ἀδραςτε καὶ γυνάικας, νέες καὶ γέροντας, ὅλες θέλει νὰ γνωρίσῃσι τὴν ἀλήθειαν νὰ σωθῶσι. Ἐξ τῆτο ἀπέσειλε τὸν μονοζῆν Ἰόντε καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦν Χριστόν, νὰ καλέσῃ ἅπαντας ὑπὸ τὸ σῆμα εἰς τὸ φῶς, ὑπὸ τὸν θανάτον εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ ὑπὸ τὰ γῆνα εἰς τὰ ἐρῶνα.

Ὅλες λοιπὸν προσκαλεῖται πρὸς αὐτὸν ὁ πλοσιόδωρος καὶ πανάγαθος, λέγωντας. „ Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι ταῖς ἀμαρτίαις, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. ἦγεν ἐλάτε πρὸς ἐμὴν ὅλοι οἱ κοπιῶντες, καὶ βαρυφορτωμένοι ὑπὸ τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς ἀναπαύσω. καὶ πάλιν λέγει. Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με, καὶ μὴ ἐκβάλλω ἔξω. Ὅλοι τὸ λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι εἶναι καλεσμένοι εἰς τὸν Δεῖπνον αὐτὸν τὸν μεγάλον καὶ θαυμάσιον, ὅτι ἔξω ὅλες ὑπόμασεν ὁ Θεὸς ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ τὰ παμπόθητα. ἀμὴ ἐκδοσόμεν ὡς ἀμειβῆς καὶ φιλόσοφοι, καὶ δὴν ἔχομεν τινὰ προθυμίαν εἰς τὰ ἐρῶνα, ἀλλὰ ποθῆμεν μόνον τὰ γῆνα, καὶ ἀγαπήμεν ὅλα τὰ σωματικὰ θελήματα, καὶ ἔξω τὰ πνευματικὰ ποσῶς δὴν φροντίζομεν. ὅθεν περιπόντως καὶ δικαίως θέλομεν ὑπερηθῆ τὸν μέγαν Δεῖπνον ἐκεῖνον οἱ τάλαντες, νὰ μείνωμεν ἔξω τῶ ἐρανίῃ Νυμφῶνος, νὰ πεινῆμεν καὶ νὰ διψῆμεν πάντοτε, κλαίοντες καὶ ἀδυρέμενοι ἀναφείδωτα ἔνδυμεμενοι πῶς ἐξοδησάμεν τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς μας εἰς μάτην ὡς ἄφρονες, ἔχοντες πρὸς ὀλίγον καιρὸν μικρὰν ἀνάπαυσιν, καὶ ἐκεῖ παντοτινῶ ὀδυμῶν καὶ κάκωσιν. ἄς καταφρονήσωμεν ἐν ἀδελφοὶ ὅλα τὰ σαρκικὰ θελήματα. μὴ προτιμήσωμεν χωράφια καὶ βόσχα, ἡδοναῖς καὶ δόλουσες πρὸςκαιραῖς ὅπως ἐκβαίνων ὡς καπνὸς ὡς σκιά καὶ ὄνειρος, ἀλλὰ τὰ μέλλοντα, ὡς μύροντα πάντοτε ἄς ποθήσωμεν, ἡδὲ ὁποῖων δὴν ἀξιῶνονται οἱ φιλόκοσμοι καὶ φιλόαργοι, ἀλλὰ οἱ φιλόχρηστοι πάντες καὶ ἐλεήμονες. λοιπὸν καθὼς αὐτὸς ὁ πανσικτήριμον Θεὸς ἐκάμεν εἰς ἡμᾶς τὸστω καλωσύνην ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ ἐγένετο ἔξω τῶ σωτηρίαν μας ἄνθρωπος, ἄς ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς πρὸς τῶ ἀδελφῆς μας εὐσπλαγχοι, καθὼς μᾶς εἶπεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρουσίας αὐτοῦ ἐκβαλλῆς, ἐπὶ λέγοντας. Ὅταν κάμνης γέμμα, ἢ δεῖπνον, μὴ προσκαλῆς τῶ συγγενεῖς καὶ φίλους σε, ἔτε πλοσίεις, ἔξω νὰ μὴ σε καλέσωσι καὶ αὐτοὶ νὰ σε κάμνῃ τὴν ἀπαπόδοσιν, ἀλλὰ ἐπερνε πτωχὸς καὶ ἀπατήρης, κρεζῆς καὶ τυφλῆς. ὅτι ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὴν ἔχουσι νὰ σε κάμνῃ ἀπάμειψιν, θέλει σε ἀπαποδοθῆ εἰς τὴν Ἀνάστασιν ἡδὲ δικαίων. Ἄς ἡμεῖς λοιπὸν πρὸθυμοὶ εἰς τὴν ὑποδοχὴν ἡδὲ ἀδελφῶν. τῶ πτωχῶς ἄς δρέψωμεν καὶ ἄς τῶ ἐπιμεληθῆμεν ὅσον δινάμεθα, ἔξω νὰ μᾶς βάλῃ καὶ ἡμᾶς ὁ Κύριος εἰς τὸν μέγαν ἐκεῖνον Δεῖπνον τὸν χαρισίμων καὶ πανδέφροσων, εἰς τὸν ὁποῖον μᾶς κράζει καὶ προσκαλεῖται. Δεῖπνος μέγας εἶναι καὶ τῆτος ὅπως γίνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶ Σώματος τῶ Χριστοῦ καὶ Αἵματος, ἦγεν ἢ Ἁγία Λειτουργία, εἰς τὴν ὁποῖαν μᾶς κράζει ὁ Ἰησοῦς,

Γερόδες, νὰ προσέλθωμεν μὲ φόβον καὶ ἀγάπην καὶ μὲ πίστιν νὰ μεταλάβωμεν ταῦτα τὰ θεῖα Μυστήρια. Καὶ ὅποιος δὲν ἐπιμελείται νὰ ἔρχεται εἰς τὸν Δείπνον τῆτον, καθὼς πρέπει νὰ κοιωνῆ τὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τῆ Σωτῆρος Χειρῶ, καὶν ἔξει φορὰς τὸν χρόνον τὸ ἐλιγώτερον, δὲν ἀξιῶνται νὰ ἴσπαιύσῃ τὸν μέγαν Δείπνον ἐκείνον τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανῶν, νὰ ὀφραίνεται πάντοτε ἀμὴ ὅστις κοιωνεῖ μὲ καθαρὰν συνείδησιν ἑξομολογῆμος, γίνεται συγκοινωνὸς τῆ Χειρῶ καὶ συμμετόχος, καθὼς αὐτὸς ὁ Χειρὸς μᾶς ἐπαξε, λέγωντας· Ὅστις ἔφαγει τὴν Σάρκα μου καὶ πίνει τὸ Αἷμα μου εἶναι μετ' ἐμοῦ, καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ. Τῆτον τὸν μουσικὸν Δείπνον, τὸ φεικτὸν καὶ μέγα ὄντος Μυστήριον ἐπαδάσασεν τοῖς Ἀποστόλοις ὁ Κύριος τὴν ὑπερῶν ἡμέραν τῆς σαματικῆς παρουσίας τῆς, ἦγεν τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην Πέμπτην, προσάσωντάς τας νὰ τὸν κάμνεν καὶ αὐτοὶ καὶ ὅλοις τας οἱ ἑτάδοχοι Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, εἰς ἀνάμνησιν αὐτῆ τῆ Χειρῶ, νὰ τῆ ἐνδυμέμεθα καὶ νὰ κοιωνώμεν ἕξ αὐτῆ πάντοτε· καὶ ὅσοι τὸν μεταλαμβάνουσι ζῶσιν εἰς τὸν Χειρὸν, καὶ ὁ Χειρὸς, εἰς αὐτούς. Λοιπὸν ἄς παδάσωμεν ὅλοι νὰ προσέρχωμεν σφόδρα εἰς ταύτην τὴν μουσικὴν ἑτάξωμεν νὰ μὴ πεινάσωμεν πάντοτε. Καὶ ἐ μένον ἡμεῖς νὰ συχναζώμεν τὰ θεῖα ταῦτα Μυστήρια, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας νὰ παρακινώμεν εἰς τῆτο τὸ ἀγαθόν, νὰ τὰς ἀναγκάζωμεν νὰ ἔρχονται εἰς ταύτην τὴν πλεσίαν καὶ θαυμασίαν ἑτάξωμεν, καθὼς λέγει ἡ σημεῖν ἑτάβολῆ, πῶς ἐφόραξεν ὁ Θεὸς νὰ ἀναγκάσεν πτωχὰς καὶ κεντὰς νὰ ἔλθον εἰς τὸν μέγαν Δείπνον ἐκείνον, νὰ μὴν ἴσπαιύσῃ ἀδεια ἢ ἑτάξωμεν. Ἐπειδὴ οἱ ἀνάμνησιν Ἱεραῖοι ὅπε ἦσαν οἱ καλεσμένοι δὲν ἐκαταδέχθησαν νὰ ὑπάγην ὡς ὑπερήφανοι εἰς τοιαύτην πλεσίαν φιλίαν, καὶ τὰς ἴσπαιύσῃ ὁ Κύριος λέγωντας. Οὐδεὶς τῆς κεκλημένων ἐκείνων γίνεσθαι μετ' ἐμοῦ, ἦγεν τινὰς ἀπ' ἐκείνας ὅπε ἐκάλεσα νὰ μὴ φάγῃ τὸν δείπνον μου. καὶ εἰς τὸ πείσμα τῆς Ἱεραίων ἐπῆρην ἡμᾶς τὰς πτωχὰς καὶ ἑτάξωμεν ὅπε εἶμεθα ἑτάξωμεν, καὶ μᾶς ἠξίωσεν ὁ πανάγαθος τοιαύτης μακαριότητος. Διὰ τῆτο καὶ ἡμεῖς λέγω, πρέπει, ἑτάξωμεν χρεῶσαι νὰ ἑτάξωμεν τὰς ἀμειλῆς, καὶ νὰ τὰς ἀναγκάζωμεν νὰ κοιωνῶσι τὰ θεῖα Μυστήρια· καὶ μάλιστα οἱ Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, καὶ Ἡγούμενοι, οἱ πνευματικοὶ καὶ διδάσκαλοι εἶναι χρεῶσαι νὰ διδάσκην καὶ νὰ νουθετήσῃ ὅσας ὀλιζοῖ, νὰ τὰς ἀναγκάζωσι νὰ ἑτάξωμεν, καὶ συχναίς ὡς δέλοι Χειρῶ νὰ μεταλαμβάνουσι. Ναὶ ἀδελφοὶ ἐν Χειρῶ καὶ Πατέρες μου, μὴ ὀνδύωμεν εἰς τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς μου οἱ τάλαντες. Μὴ καταφρονώμεν τῆ Χειρῶ τὸ μακάριον κάλεσμα, ἑτάξωμεν ἑτάξωμεν καὶ πλεῖτον φειρόμενοι· μίτη ἑτάξωμεν τὰς ἑτάξωμεν τῆς σαρκὸς, καὶ τὴν ἐμπαθῆ ζωὴν ταύτην, καὶ τὴν φαύλην καὶ δολίαν φιλίαν τῆ Κόσμου παραπίσωμεν τὴν σωτηρίαν μου· μὴ ἑτάξωμεν τῆς αἰώνιων τὰ πρόσκαιρα, μίτη βραδυώμεν νὰ ἀργήσωμεν, ὅτι ὁ θάνατος μου ἐσίμωσε. Λοιπὸν ἄς ἑτάξωμεν, καὶ μὴ ἀργήσωμεν νὰ καταφρονήσωμεν ὅσα μᾶς καλύει καὶ ἐμποδίζουσι ἄπο ταύτην τὴν ἐράνιον ἑτάξωμεν. ἄς ἀγωνιζώμεν, καὶ ἄς παδάσωμεν, νὰ ἑτάξωμεν πτωχοὶ ἐδῶ πρόσκαιρα, ἑτάξωμεν νὰ ἑτάξωμεν ἑτάξωμεν τῆς καλῆς καὶ ἀγαθῆς τῆ Σωτῆρος κλήσεως, καὶ τῆς μακαριότητος ἐκείνης τῆ πνευματικῆς καὶ θεῖας Δείπνε μεταλήψεως, ἐν Χειρῶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ω, ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, ἡ Βασιλεία καὶ ἡ προσκυνοῖς, πάντοτε καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

Τὴν αὐτὴν διδαχὴν, καὶ παρολοῦν τῆ Δείπνι ἀναγνωσθετε ὡς ἱερεῖς, εἰς τὴν Κυριακὴν τῆ Προπατόρων, ὅτι αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον τότε εἶναι ἀρμοδιώτατον.

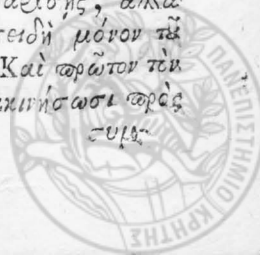
ΤΗ ΙΒ'. ΚΤΡΙΑΚΗ

Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α .

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

ΚΑθὼς εἶναι ἡ ἀχαριστία μέγαν κακόν, καὶ ψυχοβλαβέστατον ἀνόμημα, ἔτις εἶναι πάλιν ἡ ὕχαριστία μέγαν καλόν καὶ ψυχοφελέστατον δικαίωμα. Ἡ ὕχαριστία κάμνει ἐκείνους ὅτε τὴν ἔχον ἀγνώμονας, ἡ δὲ ἀχαριστία κάμνει τὰς φίλους τῆς σκληρὰς καὶ ἀγνώμονας. Ἡ ὕχαριστία μᾶς χαρίζει ὅσα καλὰ ἔχομεν, καὶ σωτηρεῖ καὶ διαφυλάττειτα, ὁμοίως ὅλα τὰ κακὰ καὶ βλαβερὰ διώκει μακρὰ ἀπὸ λόγουμας, καὶ τὰ ἀφανίζει τελείως. Ἡ δὲ ἀχαριστία σκορπίζει τὰ καλὰ ὅτε ἔχομεν, καὶ μᾶς προξενεῖ πολλὰς ζημίας καὶ τὴν αἰώνιον κόλασιν. Παρακαλῶσας λοιπὸν ἀδελφοί μου, νὰ ὕχαριστῆτε εἰς ὅλα τὸν Κύριον ὅτι ὅσον βλέπει τὸν ἀγνώμονα ἀνθρώπον, καὶ ὕχαριστᾷ καὶ δοξάζει τον, τοσῶτον καὶ αὐτὸς πληθύνει τὰ θεῖα δωρήματα, καὶ τὴν δίδει θεριώτερα. τὸν δὲ ἀγνώμονα καὶ ἀχάριστον ὅσοι εἰρεῖται αὐτὸς ἀγαθῶν με δικαιοκρίσιαν, καὶ ξεγυμνώνεται παταλῶς, ὡς τὸν Θεὸν παροργίζοντα. Ὅτι οἱ ἔτις ἔχει, καὶ ἀληθινὰ εἶναι τὰ λεγόμενα, ὁ θεοσεβίος Ληκῆς μᾶς ἀποδείχτει σαφέστατα, διηγέμενος τῆ δέκα λεπτῶν τὴν κάθαρσιν. ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ μὲν ἐννεα ὅτε ἦσαν Ἐβραῖοι ἐφάνησαν ἀχάριστοι, καὶ ὡς σκληροὶ καὶ κακοῦργοι κατακρίνονται, ἕχατι δὲν ἔσπεφαν νὰ δοξάσωσι τὸν Θεὸν ὡς ἔσπερον. ὁ δὲ εἰς ὅτε ἦτον Σαμαρείτης ἀλλοθλήης καὶ ἀλλόπιστος, ἐσώθη, ἕχατι ὡς ἀγνώμων ὑπέσπεφε πρὸς τὸν διεργέτω Θεὸν καὶ τὸν ὕχαρίσεν. Ἄς ἔλθωμεν ἐν εἰς τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, νὰ διηγηθῶμεν σαφέστερα τὴν ὑπόθεσιν.

„ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσερχομένη τῆ Ἰησοῦ εἰς τινα κώμην, ὑπώπσαν αὐτὰς
 „ δέκα λεπτοὶ ἄνδρες, οἱ ἔσπσαν πόρρωθεν. καὶ αὐτοὶ ἦσαν φωνῶν, λέγοντες.
 „ Ἰησοῦ ὅπιστάτα ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀνασπεφόμενος ὁ Κύριος εἰς τὴν Γαλιλαίαν,
 ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἕχα νὰ προσφέρει τὸν ἑαυτὸν πρὸς τὸν
 Πατέρα θυσίαν καὶ ἱερεῖον ἁμωμον ἕχα κάθαρσιν παγκόσμιον, ἐπειδὴ εἰς τὴν
 Ἱερουσαλήμ ἔσπερε νὰ θυσιάσῃ τὸ ἀρνίον ὅτε ἐσύκωσε ὅλα τὰ Κόσμη τὰ ἀμαρτήματα.
 Περὶπατήστας ἐν εἰς τὸν δρόμον, ἀγαμίσθη τῆς Σαμαρείας καὶ Γαλιλαίας,
 ὅταν ἦτον πλησίον εἰς εἰς ἕνα χωρίον τὸν ὑπώπσαν δέκα λεπτοὶ, καὶ ἀπὸ
 μακρὰν ἐφάνησαν, λέγοντες. Ἰησοῦ ὅπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. δεθεῖπασιν ἕχα
 κάλεσαι τὸν Θεόν, ἡ εἰς κώμης προσερχὴν δύνασαι νὰ μᾶς καθάρσῃς, ἀλλὰ
 ἐλέησαίμας. τὸ ὅποιον φανεραίνει, ὅτι ἕχα Θεὸν τὸν ἐνόμισαν, ἐπειδὴ μόνον τὸ
 Θεὸν εἶναι ἴδιον νὰ ἐλεῇ. Ἐλεήμων ἕχα καὶ οἰκτίρμων ὁ Κύριος. Καὶ πρῶτον τὸν
 εἰπασιν Ἰησοῦ, τὸ ὅποιον Σωτὴρ ἐρμηνεύεται, ἕχα νὰ τὸν ἑλεήσει πρὸς
 ἑμᾶς.

συμπάθειαν, ὡσπερ νὰ ἔλεγων, ἦλθες νὰ θεραπεύσῃς πᾶσαν νόσον καὶ ἀσθένειαν, νὰ ἐργάσῃς δαιμόνια, καὶ νὰ σώσῃς τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον. λοιπὸν ἀπλαγχνίσει καὶ ἡμᾶς καὶ ἐλέησον, καὶ θεραπείας ἀξιώσον. Δεὴ ζήτησεν χριστὸν, ἢ ἀργύριον, ἔτε ἄλλο τί, εἰμὴ νὰ λάβωμεν τὴν υἰεὶαν μας, νὰ ἐπολαύσωμεν τὴν ὑπερέαν χρεῖαν τῆς σάρματος. ἔξω δὲ τῆς Πόλεως κυλίζοντο, ἕνεκεν δυνάτεος ἀφίπων νὰ δόρισκονται μίσα μὲ τῆς ἄλλης ἀνθρώπουσιν ὡς λαβοὶ καὶ ἀκαθάρμοι.

„ Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· πορρωθέντες, ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς Ἱερέυσιν. Νόμος ἦν, ὅτι ὅποιος λεωρὸς ἤθελε καθαρῶδη, νὰ μὴ ἀνακατόνετα ἀκόμι, ἔτε νὰ συγκοινωνῇ μὲ τῆς ἄλλης ἀνθρώπουσιν, ἕως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ἱερέα ὑπερέαν, νὰ κάμῃ ἐκεῖνος τὴν ἀπόδειξιν, καὶ ἀπὸ τὴν ψῆφον τῆς Ἱερέως ἐλογίζετο καθαρὸς, καὶ μὲ τῆς λοιπῆς ἀνθρώπουσιν ἐσυγκαθίζετο. ἐλυπήθη γὰρ τῆς ἐλευνάς φωνῆς τῆς λεωρῶν ὀφιλῶνθρωπος Κύριος, καὶ τῆς ἀπλαγχνίδη, ἐπειδὴ ἔλα νὰ θεραπεύσῃ τῆς ἀσθενεῖς ἕνεκεν ἀνθρώπουσιν· πλὴν δὲν τῆς εἶπε νὰ τῆ σιμῶσιν, νὰ τῆς ἐγγίση μὲ τὴν ἀγίαν τῆ χεῖρα, καθὼς εἰς τῆς ἄλλης ἀρρώστῃς ἐκαμῆ, ἕνεκεν ὁ Νόμος δὲν ἐσυγχάρει νὰ τῆς ἐγγίξοιεν· ἔτε πάλιν τῆς ἀφῆκεν ἀπράκτους ὀλόπτελα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἐποίησε, καὶ τὸν Νόμον ἐπῆρσεν, ὅτι ἄφατος εἶναι ἢ ἀπλαγχνία τε, καὶ ἀρρήτος ἢ σοφία καὶ ἀνεμυλῶτος.

Διὰ τῆτο τῆς μὲν ἄλλης ἀσθενεῖς, ὡς Ἰαβὸς πῶπων, μὲ τὴν ἀφῶ τῆς χεῖρός ἐθεράπευσε, τὴν συγκύπτεισαν, λέγω, τὴν θυγατέρα τῆς Ἰαεῖρε, τὴν πενθερῶν τῆ Πέβε, τὸν τυφλὸν, καὶ ἄλλης πάχοντες, τῆς δὲ λεωρῆς μόνον μὲ τὸν λόγον ἰαβῶσεν· ὅτι εἰὰν ἤθελε τῆς ἐγγίση, τὸν ἐνόμιζον οἱ παρόντες ἀκαθάρτον, νὰ τὸν καταλαλεῖν εἰς τὴν χώραν, νὰ μὴ τῆ σιμῶνεσιν. ἔτι ὁ Νόμος γράφει. Ὅποιος πλησιάσῃ τῆ λεωρῆ νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς ὡσαύτῃ ἐκεῖνον ἀκαθάρτος. Ὅθεν ὁ Δεσπότης καὶ τὸν Νόμον φυλάττει ὡς πᾶνσοφος, καὶ τῆς ἀσθενεῖς ἰαβῶσει ὡς εὐπλαγχνός, τῆς ὁποῖας εἰς τῆς Ἱερέως ἀπέσειλεν, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι τῆς ποιῆτες καὶ τὸν Νόμον ἐδοκίμαζον, καὶ δῶρα τῆς Θεῶ δι' ἐκεῖνας προσέφερον. ὅτι ὁ Θεὸς ἐπαρῶσαξε ταῦτα τὸν Προφήτην Μωϋσῶν, ἔτε λέγοντας· „ Ἀποσειλάτωσαν ἐκ

„ τῆς παρεμβολῆς πάντα λεωρὸν, καὶ πάντα ἀκαθάρτον ἐπὶ ψυχῆς. Καὶ πάλιν

„ ἔτε ὁ Νόμος τῆ λεωρῆ λέγει ταῦτα. Ἡ ἡμέρα καθαρῶδη, ἕως τὸν φέρειν

„ εἰς τὸν Ἱερέα, νὰ τῆ ἐγγίση ἐκεῖνος, καὶ ἔπος νὰ ἰαθῇ ἢ ἀκαθαρσία τε· καὶ νὰ

„ προσάξῃ ὁ Ἱερεὺς νὰ φέρῃσι δύο ὀρνίδια ζωντανὰ καθαρὰ, καὶ ξύλον κέδρενον,

„ καὶ κλωσμένον κόκκινον καὶ ὕσσωπον, νὰ σφάξῃσι τὸ εἷμα ὀρνίθι εἰς ἀγ-

„ γεῖον ὄσρακινον, εἰς ζωντανὸν νερόν· καὶ τότε νὰ πιάσῃ τὸ ζωντανὸν ὀρνίθι,

„ τὸ κέδρενον ξύλον, καὶ τὸ κλωσὸν κόκκινον καὶ τὸ ὕσσωπον, νὰ τὰ βάψῃ εἰς τὸ

„ αἷμα τῆ σφαγμένῃ ὀρνίθι, νὰ βαντίσῃ ἐπτά φοραῖς τὸν ὑπερέαν λεωρὸν, καὶ

„ θέλει καθαρῶδη, καὶ νὰ ἀπολύσῃ εἰς τὸ πεδίον τὸ ζωντανὸν ὀρνίθι. καὶ ὁ κα-

„ θαρῶδης νὰ πλώῃ τὰ βῆχά τε, νὰ ξυεῖσῃ τὰ τεύχασ τε καὶ τὰ ἄρῃα, νὰ κα-

„ θαρῶδη, καὶ τότε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν παρεμβολὴν, καὶ νὰ μὴ σέβῃ εἰς τὸ σπῆτι

„ τῆ ἕως ἐπτά ἡμέραις. καὶ τότε πάλιν νὰ ξυεῖσῃ τῆς βῆχασ τε, νὰ πλώῃ τὰ

„ βῆχά τε, νὰ μείνῃ καθαρὸς τελείως. Ἀπὸ τὴν Ἰσορίαν ταύτην ζωγραφίζεται

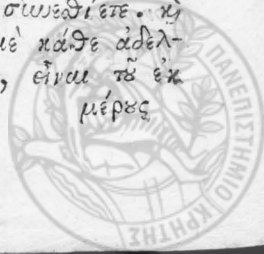
εἰς ἡμᾶς ὁ Χειρὸς ὀλόπτερος. ὅτι τὸ ζωντανὸν ὀρνίθι εἰκόνιζε τὸν ζῶντα Λόγον

τὸν ἑραῖον καὶ ἀθάνατον. τὸ σφαγμένον ὀρνίθι τὴν σάρκα τῆς Χειρῆ ὅπως

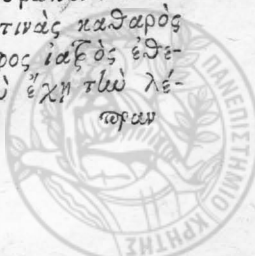
ἔπαθε, καὶ μὲ, τὸ αἷμα ἐκεῖνος ἐκαθαρῶδησεν, ὅπως ἡμεῖς λεωροὶ ἀπὸ ταῖς ἀμαρ-

τίας καὶ ἀπασροῖ· τὸ ἀσπῆπτον ξύλον τῆ κέδρε τὴν ἀδελφῶσιν σάρκα τῆς Δε-

απότι εἰκόνιζε· τὸ ὕδατον τῷ χάρει τῷ Πνεύματος, ὅτι τὸ ζυμὶ τῷ ὑδάτι, ὡς θερμὸν καθαρῆζει καὶ ἰαθεῖαι τὰς ἀδυνασίας τῆς ψυχρότης. τοιαῦτα εἶναι καὶ ἡ χάρις καὶ ἐνέργεια τῷ Ἁγίῳ Πνεύματος· καὶ τὸ ζωντανὸν νερὸν εἰκόνιζε τῷ χάρει τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματος. Καθὼς λοιπὸν ἐκεῖ οἱ λεπτοὶ μὲ τὰ αἶμα εἰρημῶνα παύματα ἔχοντες τῷ Γερέως πάντες ἰαθεῖοντο ἀπὸ πάσαν ἀκαθαρσίαν, καὶ ἔμεναν εἰς τὸ ἐξῆς ἀμόλιωτοι, ἔγω καὶ ἡμεῖς μὲ τὸ τίμιον αἶμα καὶ ὕδωρ ὅπερ ἔβρεχον ἀπὸ τῷ ἄχραντον πλῆρωι τῷ Σωτῆρος Χριστῷ καὶ Δεσπότη μας, ἐκαθαρίσθημεν ἀπὸ ὅλης τῆς ρύπτης καὶ μολυσμῶν τῶν ἁμαρτημάτων μας. διότι αὐτὸς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῷ πανοικτίρμονος Θεοῦ ἠλθον ὀπίσταντες, ἔχοντες τὴν θεραπεύσασαι τῆς συντετριμμένης τῷ καρδίαν, τὴν ἀνοίξαι τῶν τυφλῶν τὰ ὄμματα, καὶ τὴν ἰαθεῖσαι ὅλα τὰ ἀρρώσθηματα· ὅθεν καὶ τὸ παρὶν δέλημα, ἐ μόνον τῆς παρόντας λεπτοῦς, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς ἀδυνασίας ἐθεράπευσεν ἡμεῖς ἐπι νόσημα καὶ αὐτὸν εἶχασιν, ἐπειδὴ ἔχοντες τῷ σωτηρίαν ἡμῶν ἐσαυρώθη· καὶ τῷτο ἐσκιαγράφειτο διαφόρων μὲ τῷ Νόμῳ τὰ Γερά γεράματα. Ἡ δὲ λέσπρα εἶναι πάθος ἀβάλητον καὶ καὶ πολλὰ αἰαθεῖον. πλῆθὸς ὁ Νόμος ἐκέλευε τὴν ἔχοντες τὸν καρπὸν ὡς ἀκάθαρτον, τὴν μὴ τὸν σμίγασιν, ὅχι ἔχοντες ὀπίσταντες τῆς σωματικῆς ἀρρώσθιας, ὅτι τῷτο ἦτον πολλὰ ἀσθενεῖς, τὴν κατανόησιν καὶ τὴν μισῶσιν ἐκείνης ὅπερ ἔφατε τὴν συμπονεῖσιν καὶ τὴν ἐλεῖσιν μάλιστα, ἀλλὰ τῷτο ἦτον τύπος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τῆς χάριτος, καὶ ἐφανέρωσεν τὴν Μυστήρια τῆς σωτηρίας μας. διότι καθὰς ἡ λέσπρα φθείρει τῷ σάρκα, ἔγω καὶ ἡ ἁμαρτία κάμνει τῷ ψυχῶν καὶ τὸν ἔχοντες ἀρχεῖον καὶ ἀνοφελῆ μὲ τὰ μυστὰρά πάθη καὶ βέβηλα. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι εἰμεθα νεκροὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀνεργητικῆς, μᾶς ἀσπλαγχνήθη ὁ ἐλεῖμων Θεὸς ἔχοντες τῷ πολλῶν ἀγάπῶν ὅπερ μᾶς ἠγάπησεν, καὶ μᾶς ἐζώωσεν μὲ τὸν Χριστὸν καὶ συνήγειρε, καὶ εἰς τῆς Οὐρανῶς συνεκάθισεν. Ἐξώεισαν δὲ τῆς λεπτοῦς ἀπὸ τὸν ὀπίλοιπον λαὸν, σημαθῶντες ὅτι ὅσοι εἶναι νεκροὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀνεργητικῆς, δεῖν ἄρτεται τὴν συναυλίζονται μὲ τῆς Ἁγίας δούλης τῷ Θεῷ ἔτε εἰς τῷ Ἐκκλησίαν ποσῶς τὴν σεβαίνωσιν. ὅτι ποῖαν κοινωνίαν ἔχει τὸ φῶς μὲ τὸ σκότος; καὶ ποῖαν μερίδα ὁ πιστὸς μὲ τὸν ἄπιστον; Ἀλλὰ ἰξούρετε καὶ τῷτο ὡ ἀκροαταί, ἔχοντες τὴν μὴ κατακρίνετε τὸν Νόμον ἀδιάκριτα· ὅσοι ἦσαν λεπτοὶ τελείως, δεῖν τῆς ἐμισῶσιν, ἔτε ἔχοντες ἀκαθάρτως τῆς εἶχασιν, ἀλλὰ τῆς ἀσπλαγχνίζοντο, καθὰς ὁ φιλανθρώπος Θεὸς ἐπαρόσαζε, ἔχοντες τὴν μὴ κυριεύωσιν ὡς τοῖσιν ἀπὸ τῷ πολλῶν τῆς θλίψιν τῆς ἀδυνασίας καὶ ἐξορίας τὴν πέσιν εἰς ἀπόγνωσιν, ἐπειδὴ οἱ τοῖσιν δεῖν ἰαθεῖονται πάποτε, ἦγαν ὅσοι εἶναι λεπτοὶ ὀλόπελα. ὅσοι δὲ ἦσαν εἰς εἶνα μέρος λεπτοὶ, καὶ ὅχι ὅλης δι' ὅλη, οἱ τοῖσιν εἶχασιν ἐλπίδα θεραπείας καὶ αὐτῆς ἀποσρέφοντο. Τῷτο δὲ ἦτον τύπος τῆς ἀληθείας τῶν πνευματικῶν τῆς χάριτος, διότι λέγει ταῦτα ὁ Θεὸς Ἀπόστολος· Ἐὰν σᾶς καλῆ τινὰς ἄπιστος, καὶ θέλετε ὑπάγει, ἔρωτε εἰτι σᾶς βάλωσιν εἰς τῷ βράβειον, μη δεῖν ἀνακρίνετε. ἔχοντες δὲ τῆς πιστῆς ὅπερ τὴν ἁμαρτάνωσιν, λέγει ἔπος· εἰάν εἶναι δέ τινας (ὀνομαζόμενος ἀδελφός) πόρνος, ἢ πλεονέκτης, ἢ εἰδωλολάτρης, ἢ μέθυσος, ἢ λοιδορός, ἢ ἀρπαγῆς, μὲ τὸν τοῖσιν μὴ σιωπέτε. καὶ πάλιν λέγει· Παρακαλῶσας ἀδελφοί μου, τὴν μὴ σμίγεται μὲ καθὲ ἀδελφὸν ὅπερ περιπατεῖ ἄτακτα. Ὅποιος πιστὸς λοιπὸν ἀμαρτάνει, εἶναι τῷ ἐκ μέρος

μέρες λεπρῶ ὅμοιος. ὁ δὲ ἄπιστος, ἐκείνῃ ὅτῃ εἶναι λεπρὸς ὀλοπέλα. καὶ μάρτυ-
 ρας εἰς αὐτὸ αὐτὸς ὁ μέγας Ἀπόστολος, λέγωντας· Ἐγραφέας νὰ μὴ σμί-
 γετε μὲ πόρνης τῶ Κόσμου, ἢ πλειονέπτας, ἢ ἄρπαγας, ἀλλὰ μόνον διὰ Χειρια-
 νῆς ὅτῃ δὲ φυλάττει τὴν τάξιν τῆς. Καθαρόν λοιπὸν εἶχον ὁ Νόμος τὸν ὀλό-
 λεπρον, ὄχι πῶς εἶχον ὑγιᾶς τὸ σῶμα τε, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐμὸν νόμον καὶ τὸν Νό-
 μον τῆς αὐτῆς πλησιάζοντας. „ Καὶ ἐρχέτο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτῆς, ἐκαθαρί-
 „ θησαν. εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν ἰδὼν ὅτι ἰαθῆν, ὑπέσπερε μὴ φωνῆς μεγάλης δε-
 „ ξάζων τὸν Θεόν. καὶ ἔπεισον ἐπὶ ἀπόσωπον ἀπὸ τῆς πόδας αὐτῆς, διχαριστῶν
 „ αὐτῆ. καὶ αὐτὸς ἡ Σαμαρεῖτης. Ἐκαμῶν καὶ οἱ δώδεκα ἐκείνο ὅτῃ ὁ Χειρὸς
 τῆς ἐπαύσαξε. καὶ ὅλοι ἴσια μὲ εἶνα ἕξοπον ἐθεραπεύθησαν· ἀλλ' οἱ μὴ ἐνέα
 μὲ ὄλον ὅτῃ ἦσαν Ἰσραηλίται, ἐφανήσαν ἀχάριστοι. ἀσόχησαν διδῶν τὴν με-
 γάλῃ ἐκείνῃ δεργείαν, καὶ δὲ ἐσπεραν νὰ διχαρισθῆσιν καὶ νὰ δοξάσθῃ τὸν
 Θεόν οἱ ἀγνώμονες. ὅθεν καὶ ὁ Δεσπότης Χειρὸς ἐβαρυνθῆ τὴν πολλῇ τῆς ἀπαν-
 θρωπίαν, ὡς ἀνθρωπος, καὶ εἶπε ταῦτα θαυμάζοντας. „ Δὲ ἐκαθαρίθησαν
 „ δέκα; ἀμὴν πῶς εἶναι οἱ ἄλλοι ἐνῆα; καὶ δὲ ἀρέθησαν, ἐπιτρέφοντες νὰ δοξά-
 „ σαι τὸν Θεόν, εἰμὴ μόνον ὁ ἀλλοθῆν ἔτος; Διὰ τὴν πολλῇ τῆς ἀχαρι-
 στίαν δείχνει πῶς παροργίζεται καὶ σκανδαλίζεται ὁ παρότατος καὶ ἀνεξίκακος,
 διὰ νὰ μᾶς δείξῃ πῶς ἡ ἀγνωμοσύνη εἶναι μὲγάλον ἀνόμημα. ἐπειδὴ πολλὰς
 φορᾶς καὶ τὰ ἄλλα ζῶα δείχνουσιν διχαριστίαν πρὸς ἐκείνους ὅτῃ τῆς κάμειν τινὰ
 καλωσύνην, καὶ τὴν γινώσκουσιν. οἱ δὲ ἀνθρωποὶ οἱ λογικοὶ καὶ ἔμφρονες, οἱ κατ'
 εἰκόνα Θεοῦ ἠρόμφοι, ἀσόχησι τὴν ἀποίαν, καὶ γίνονται ἀγνωστοὶ τῷ ἀλό-
 γαν καὶ ἀλογώτεροι. Διὰ εἶνα κομμάτι ξύλον ὅτῃ εὐγαλῶν εἶνας ὅστις ἀπὸ τὸ
 ποδάρι τῆ λέοντος, τῆ ἤφιρε τὴν ἀλλῇ ἡμέραν εἶνα δερμάτι ποροβάτι πρὸς δι-
 χαριστίαν τῆς χάριτος, καὶ αὐτοὶ οἱ ἀχάριστοι καὶ ἀχάριτοι δὲ ἐθεραπεύθησαν νὰ
 ἐπιτρέψῃν, νὰ διχαρισθῆσιν καὶ μὲ εἶνα καλὸν λόγον τὸν δεργείτῃ τῆς. μόνον
 ἐκείνος ὁ Σαμαρεῖτης ὁ καλόγνωμος καὶ καλότυχος ὑπέσπερε, κηρύττωντας τὴν
 δεργείαν, καὶ διχαριστῶντας μεγαλοφῶνας τὸν Κύριον· ὅστις βλέπωντας τὴν
 καλλῇ τῆ ποροάρεσιν, τὸν ἐπαίνεσε, καὶ τῆ ἐχάρισε τῆ ἀμαρτημάτων αὐτῆ τὴν
 συγχώρησιν, ἐπο λέγωντας· „ Ἀνασᾶ; ποροβῆ. ἢ τίσις σε σε ἔσωσε. Ταῦτα
 εἶπεν ὁ Κύριος, ἀποδείχνωντας ὅτι οἱ Σαμαρεῖται ἦσαν ἐγνώμονες. οἱ δὲ
 Ἐβραῖοι ὅτῃ ἔλαβον πόσας δεργείας, ἦσαν ἀχάριστοι ὡς σκληροῦ ἀχρηλοὶ καὶ
 σκληρόκαρδοι, τῆς ὁποῖας μίμφεται δικαίως, πῶς δὲ ἐγύρισαν νὰ τῆ ἀποδεί-
 σιν διχαριστίαν τὴν ἀπέπεσαν. Αὐτῆ εἶναι ἡ ἴστορία τῆ Εὐαγγελίᾳ, ἀδελφοὶ
 ἐν Χειρῶ· ἔτοι δὲ οἱ δέκα λεπροὶ μὲ ἕξοπον ἀναγωγικώτερον, ποροεικόνιζαν ὄ-
 λῃ τὴν ἀνθρωπίνῃ φύσιν, ἢ ὁποῖα ἦτον ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν ὄλη λελεπρωμένη
 καὶ ἀχρηστος, καὶ διαγωμῆ δικαίως ἀπὸ τὴν ἀνα Ἰερουσαλήμ, ἦγεν τὸν Παράδει-
 σον, καθὼς ἦσαν καὶ οἱ λεπροὶ ἐξωρισμένοι ἀπὸ τῆ Ἰερουσόλυμα. καὶ δὲ ἦτον
 δυνατὸν νὰ ἰαθῶν τὴν ἀπὸ ἄλλον τινὰ Ἰερέα, ἢ Ἀσὴτῆν, ἦτοι ἀπὸ κενῆ Προ-
 φήτῃ, ἢ ἄλλον ἅγιον ἀνθρωπον, ἢ καὶ Ἄγγελον, ἐὰν δὲ ἦρχετο τῆς μεγάλης
 βελῆς τῆ ὑφίσε ὁ σικαράρχος αὐτῆ καὶ ὁμοῖσιος Ἄγγελος, νὰ κατέβῃ ἀπὸ τῆς
 Οὐρανῆς, νὰ γῆν ἀνθρωπος ὁ φιλιῶνθρωπος διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρωπον. Ὅλοι
 λοιπὸν οἱ ἀνθρωποὶ εἶχασιν αὐτῇ τὴν λέπραν, καὶ δὲ ἦτον τινὰς καθαρὸς
 ἀπὸ ἀμαρτημάτων, τῆς ὁποῖας μόνος ὁ Δεσπότης Χειρὸς ὁ πάνσοφος ἰαθῆν ἐθε-
 ράπευσεν. ἀλλὰ καὶ τῶρα ποῖος ἀπὸ λόγῃ μᾶς εἶναι ὅτῃ νὰ μὴ ἐχῆ τὴν λέ-
 πραν

φων ταύτης τῆς ἀμαρτίας ἐπάνω τε ; ἐδράς . Τίς ἠμπορεῖ νὰ καυχῆθῃ
 πῶς ἔχει καθαρῶς ἅπασα ἀμαρτήματα τῶν συνείδησιν ; κακὴ λέσπρα εἶναι ἡ
 φιλαργυρία , καὶ ὄντως πάθος ἀνάβυστον . ὅτι καθὼς ἡ λέσπρα καταδαπα-
 νᾷ , καὶ βῶγει τὸ κορμὶ τῶ ἀνθρώπου , ἔπο καὶ ἡ φιλαργυρία βῶγει τῶ ψυ-
 χῶ καὶ φθείρει τῶν . ὁμοίως καὶ τ' ἄλλα ἐγκλήματα , πορνεία , μοιχεύα , καὶ πᾶν
 ἄλλο κακὸν εἶναι λέσπρα ἀνάθαρτος , ἅπασα τὰ ὅποια πάθη δὲν ἠμπορεῖ νὰ
 λυθῶθῃ τινὰς , παράξ αὐ δράμη εἰς τὸν Δεσπότην Χειρὸν τὸν παντοδύναμον
 Ἰαβὸν νὰ φανᾷξῃ μεγαλοφώνως , Κύριε σῶσόν με . Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Δεσπότης
 δὲν ἠθέλησε νὰ θεραπόνησῃ τὴν λέσπρα παρὰ οὐδὲν ὅτι ἐδύωτο , μόνον εἰς
 τὴν Ἰερεῖς τὴν ἐσειλε , ἵνα νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι τῆς Ἰερέων ἐδωκε τῶν ἐξ-
 σίαν νὰ ἰαβῶν πᾶσαν ἀδελφείαν ψυχῆς καὶ σώματος . ἄς υπάγωμεν καὶ
 ἡμεῖς εἰς τὴν Ἰερεῖς καὶ Πνευματικῆς μας , νὰ φανερώσῃ πᾶς εἰς τὸ πάθος
 τῶν , νὰ λάβῃ τῶν ἴασι . ὅτι ἡ μετανόια ἔχει τόσῳ χάριτι καὶ δυνάμει , ὅτι
 παρὰ οὐδὲν ὅτι κινήσῃ τινὰς μετὰ καλῶν γνώμων καὶ συντηρητικῶν καρδιῶν
 νὰ υπάγῃ εἰς τὸν Πνευματικὸν νὰ εἰπῇ τὰς ἀμαρτίας τῶν , ὅτι νὰ φθάσῃ
 ἐκεῖ λαμβάνει ἀοράτως ἅπασα τὸν Θεὸν τῶν συγχώρησιν καὶ ἴασι , καθὼς οἱ
 λεπτοὶ , ὅτι νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ἰερεῖς ἰαβῶν ἵασι . Εἶναι τινὲς ἀγνωστοί ,
 καὶ λέγουσιν ὅτι δὲν χρειάζομαι νὰ εἰπά κανενὸς τὰς ἀμαρτίας μου , καὶ σῶ-
 νει ὅτι τὴν ἐξέρει ὁ Κύριος . ἂν ἀφροσύνης καὶ ματαιότητος . Ἰξέρειται ὁ
 Θεὸς ἀνόητε , ἀμὴν αὐ δὲν τὴν ἐξομολογηθῆς εἰς τὸν Ἰερέα ὅτι εἶναι τὴν
 Θεὸς Ἐπίτροπος , δὲν σῶνισαι . Καθὼς ὁ πληγωμένος ἀρρώστος ἐὰν δὲν δείξῃ
 τῶν Ἰαβῶν τῶν πληγῶν τῶν , νὰ τῶν δῶσῃ τὸ βότανον ὅτι ἀρμόζει , δὲν ἰα-
 βῶνται . ἔπο καὶ πᾶς εἰς ἀμαρτωλὸς , ἐὰν δὲν φανερώσῃ τὴν πνευματικῆς
 Ἰαβῶν τὸ πάθος τῶν , δὲν λαμβάνει τῶν ἴασι . Ἀς κάμωμεν ἐν ἴασι νὰ
 ἐξαλείψωμεν ἅπασα τὴν ψυχῆς μας τῶν λέσπρα , νὰ λάβωμεν μετὰ τῶν ἐξομολο-
 γησιν τελείαν τῶν καθαρῶν . ἔπειτα ἀφ' ἑ καθαρῶν μετὰ τῶν ἐξομολο-
 γησιν ὡς ἐνεία , ἀχάριτοι τῆς χάριτος , ἀλλὰ ἄς μιμηθῶμεν τὸν δέκατον ὡς
 καλόγνωμον , νὰ ἀχαιρῶμεν καθαρῶν τὸν Κύριον ὅτι μᾶς ἰαβῶνισαι ,
 ὅτι ἀγκαλὰ καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἀνευθεῖς , ἵνα δὲν χρειάζεται τίποτε ἅπασα
 μας , πλὴν ἡμεῖς ἀφελόμεθα μεγάλως μετὰ τῶν ἀχαιρῶν ὅτι τῶν δίδομεν
 γινόμεθα φίλοι τε οἰκειότεροι , καὶ σπουδαιότεροι εἰς τὰ σωτηρία τε προσάγμα-
 τα , ἐνδυμέμεθα τὴν ἀεργεσίας τῶν , καὶ ἔπο κληρονομοὶ γινόμεθα τῶν μελ-
 λόντων ἀγαθῶν τῆς αἰωνίης μακαριότητος ὡς ἴασι πᾶσας ἡμᾶς ὅτι πτωχεῖν
 ἐν αὐτῶν Χειρῶν τῶν Κυρίου ἡμῶν . Ως ἡ δόξα , καὶ τὸ κράτος πάντοτε , εἰς τὴν
 αἰῶνας τῶν αἰῶνων . ΑΜΗΝ .

Τ Η ΙΓ'. Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α .

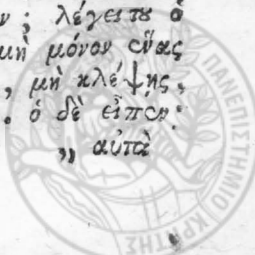
ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Κ ΑΘΩΣ ΔΠΟ ΤΩ ΠΟΛΥΦΑΓΙΑΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΦΛΕΓΜΟΝΗ, ἢ γινεσ ἀρίσμα, ἢ ΔΠΟ ΤΩΣ
 φλεγμονώ πυρετός, ἢ θερμασία, ἔπειτα ΔΠΟ ταῦτα ἀκολουθεῖ πολλάνις
 ἢ θάνατος. ἔτιω ΔΠΟ τὸν πολὺν πλῆτον ὑπερηφανία ἢ ΔΠΟνοια γίνεται, ἢ ΔΠΟ
 τὸ ἀρίσμα τῆσ ΔΠΟνοιασ ἀκολουθεῖ ἐπιθυμία τῆσ ἀτόπων ἢ ἀσπεπῶν ἀράξεων.
 καὶ ΔΠΟ ἐπιθυμεῖ τόσον ὁ πτωχός τὰ ἀναγκαῖα ἢ χρειάζομενα, ὅσον ὁ πλέ-
 σιος τὰ θελατότερα ΔΠΟ τῶ ἀχορταγίαντε. Ἀλλ' εἰπατε, ὅτι ὅσον ἔχει
 πλῆτον πολὺν, τόσον κάμνει ἢ ἀταξίαισ θελατότεραισ ἀφοβα ἢ ἀδιαύξοπα,
 ἢ ΔΠΟ ἀπέχει ΔΠΟ κανόνατε κανὸν θέλημα· ἀμὴ ὁ πτωχός φοβεῖται καὶ ἐγ-
 κρατεύεται. Τὰ χήματα ἀρέπει νὰ ἐξοδάζωνται εἰσ χρειάζομενα ἢ ἀρέπον-
 τα ἀράγματα· νὰ οὐρίζομεν ἡμεῖσ αὐτὰ καὶ ὄχι ἐκεῖνα νὰ μάσ οὐρίζεν, νὰ
 εἰμεθα δελοί τῆσ νὰ τὰ φυλάττομεν μόνον, καὶ ὄχι ὡσ Δεσπὸτα νὰ τὰ ἐξε-
 σιάζομεν, ὅτι τῆσ δέλων εἶναι ἴδιον νὰ φυλάττωσι, καὶ τῆσ Κυρίων νὰ ἐξε-
 δάζωσι. ἀμὴ ὄχι εἰσ ἐπιθυμίαισ κακαῖσ ἢ ἀσπετεῖσ, ἀλλὰ εἰσ τὰσ χείασ
 τῆσ πτωχῶν καθὼσ ἀροσάσει ὁ Κύριος. Ἀλλὰ εἰσ τῆτο ΔΠΟ ὑπακῶσιν οἱ
 φιλάργυροι, μάλιτα ὅσον ἔχεν πολλὰ, τόσον ἐπιθυμεῖν θελατότερα· ἢ ὅταν
 τίσ ἔχη, ῥ. πάλωτα ἐπιθυμεῖ νὰ τὰ κάμη χίλια· καὶ ὅταν ἔχωσι χίλια
 τότε πτωχόωσι μάλιτα, ἢ λέγωσι, ὅτι δέκα χιλιάδασ χρειάζονται, ἢ ΔΠΟ
 χορταίνωσι πάποτε, ἀλλὰ καίονται ΔΠΟ τῶ ἐπιθυμίαν καὶ βῶρονται νὰ τὰ
 πληθύνωσι· καὶ τότε βασανίζονται ΔΠΟ ταῖσ φροντίδεσ καὶ μέριμναισ, καὶ
 φοβεῖνται νὰ μὴ τὰ χάσωσι. Καὶ ΔΠΟ ταῦτα συμβαίνει ἢ θάνατος· ὅτι ἡ
 ἐπιθυμία τῆσ χρυσίσ εἶναι ὡσπερ σφαγὴ καὶ πλῶετῆσ εἰσ τὸν φιλάργυρον·
 ΔΠΟ τῆτο καὶ ἡ τῆσ χημάτων ὑσέρησισ, ὡσ ἀφαίρεσισ αἵματοσ, τὸν φέρει εἰσ
 θάνατον· οἱ δὲ πρύντεσ φύγωσιν ΔΠΟ πολλὰ κακὰ ὅπῃ ἔχεν καθημέραν οἱ
 πλέσιοι. Λοιπὸν ὠφελιμώτερον εἶναι ἢ τιμιώτερον, νὰ ἔχη τινὰσ ἐλίγα κα-
 λῶσ, παράξ κακὰ σ·ναγμήρα ἀμέτρητα, ὅτι ὁ φυσικός πλῆτος εἶναι νὰ ἔχη
 τινασ ψωμί καὶ νερόν καὶ ῥεχα ποτιπὰ νὰ σκεπάζεται, ἀμὴ ὁ θελατός πλῆ-
 τος ἀροξενεῖ εἰσ τῶ ψυχῶ τῶ βάσανον τῆσ ἐπιθυμίασ ἀπέραντον. λοιπὸν
 ὅστισ ἔχει πλῆτον ΔΠΟ εἶναι μακάριοσ, ἀλλὰ ἐκεῖνοσ ὅπῃ ΔΠΟ τὸν χρειάζε-
 ται. Καὶ ἀνέσαστε τὸ σημεῖον Εὐαγγέλιον τῆσ Θεηγόρεσ Λεκαῖ, νὰ πισωθῆ-
 τε καλλίτερα αὐτῶ τῶ ἀλήθειαν.

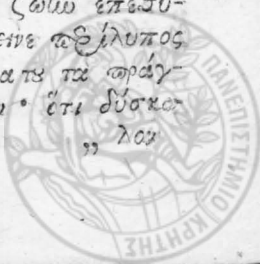
„ Τῶ καιρῶ ἐκείνω, ἠρώσπε τὸν Ἰησοῦν εἶασ Ἀρχων λέγωντασ. Διδάσκα-
 „ λε ἀγαθέ, τί νὰ κάμη ΔΠΟ νὰ κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον; λέγετε ὁ
 „ Κύριος· τί με λέγετε ἀγαθόν; ΔΠΟ εἶναι τινὰσ ἀγαθός, εἰμὴ μόνον εἶασ
 „ ὁ Θεός. Τὰσ ἐντολάσ ἐξόβρεισ· μὴ μοιχόσῃσ, μὴ φονόσῃσ, μὴ κλέψῃσ,
 „ μὴ ψέδομαρτυρήσῃσ, τίμα τὸν Πατέρα σε καὶ τῶ Μητέρα σε. ὁ δὲ εἶπεσ·
 „ αὐτὰ

Kyriacodionion.

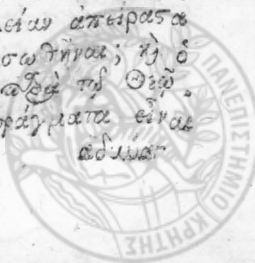
Q

ἢ αὐτὰ ὅλα ἐκ νεότητος με ἐφύλαξα. Αἰσῆσας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἀκόμι εἶσα
 ἢ σὺ λείπεις· πώλησαι ὅλα τὰ πράγματα ὅπερ ἔχεις, κὶ δός τα τῷ πτωχῶν,
 ἢ νὰ ἀποκτήσης θησαυρὸν εἰς τὴν Οὐρανὸν, κὶ ἔλα ἀκολουθεῖ με. ὁ δὲ αἰσῆσας
 ἢ ταῦτα ἔγινε πρῶτος, ὅτι ἦτον ποικίλτος πλάσιος. Οὗτος ὁ Ἀρχοντας προ-
 σῆλθεν εἰς τὸν Χριστὸν λέγων· νὰ μάθῃ ὅτι τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐὰν ἦτον
 δυνατὸν νὰ ἀρῆσται κὶ ἐκεῖ παντοτινὰ πλάσιος, ὡς φιλοχρήματος ὅπερ ἦτον
 καὶ ποικίλτος κὶ φιλάργυρος· κὶ ἐδάρρει πῶς ὁ Χριστὸς δέλει τὸν διδάξει, νὰ τὴν
 ἐρμηνεύσῃ κακῶς ἕσπον καὶ μέθοδον, νὰ ζήσει παντοτινὰ, νὰ ἀπολαμβάνῃ
 τὸν πλεόντε κὶ τὰ χρήματα. Ἐπειτα αἰσῆσας πῶς ἔκανε χρεῖα νὰ ὑπερη-
 θῇ τὸν πλεόντε ὅτι τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἐμεταμελήθη πῶς τὸν ἠρώτησε, κὶ ὅτι κρῖν-
 ῆ εἰς τοιαύτῃ ἀποκρίσει, ὅτι ἐπεθύμα νὰ ἔχῃ αἰωνίως τὰ χρήματα κὶ νὰ
 μὴ τὰ ὑπερηθῇ ἐδέποτε. Οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἐνόμιζε τὸν Χριστὸν ἄνθρωπον ἀπλῶν
 ὡς Διδάσκαλον, κὶ ὄχι Θεόν, ὅτι τὸ πῶς εἶπε Διδάσκαλε ἀγαθὲ. ὅταν κὶ ὁ
 Κύριος ὅτι νὰ διορθώσῃ αὐτὴν τὴν σφαλερὰν γνώμην, ἀπικρίθη ταῦτα· δὲν
 εἶναι τινὰς ἀγαθός, εἰμὴ εἰς ὁ Θεός· τίςτι φαίνεται πῶς με ἀπολαμβάνεις
 ἀπλῶν ἄνθρωπον, κὶ τινὰς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι κρείσσος κὶ κατωτέρως
 ἀγαθός ὡς ὁ Θεός ὅπερ εἶναι ἡ ἀρχὴ κὶ ῥίζα τῶν ἀγαθῶν· οἱ δὲ ἄνθρωποι
 εἰμὴ εἶναι κὶ καλοὶ, πλὴν δὲν ἔχον κρείσσος τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ μεικρὸν κὶ
 χάλειον κὶ μέδεξιν, ὅτι εἶναι ἐμετάβολοι κὶ ἀμετάβητοι. κὶ συγκεκομημένοι ἢ
 ἀνθρωπίνῃ ἀγαθωσίῃ με τὴν ἀγαθότητα τῶν Θεῶν, νομίζεται μᾶλλον πόνος κὶ
 κάκωσις. Μὴ μοιχέωσις, μὴ φουδέωσις. πρῶτα διορθῶναι ὁ Νόμος τὰ βαρύτερα
 πταίσματα, τὴν ὀπίσθιαν κὶ τὸν θυμὸν, ὅτι εἰς αὐτὰ ξηρότερον ἀκολούτε-
 ρα, ἔπειτα λέγει ὅτι τὴν κλεψίαν κὶ φροδομαρτυρίαν, εἰς τὰ ὅποια δὲν πο-
 λυπταίωμεν. Διότι ἀπὸ τῆν ὀπίσθιαν ἔρχεται ἡ μοιχεία, κὶ ὁ φόνος ἀπὸ
 τὸν θυμὸν. κὶ ἐπειδὴ εἶναι φατικὰ πάντα κὶ ἔχουσιν ἐσωτερικὰς τὰς ἀφορμὰς,
 μᾶς πειράζουσι πάντοτε, κὶ μᾶς δίδουσι βαρύτερον πόλεμον, ὅτι ἔχοντας τὰς
 αἰθῆρας ὁ ἄνθρωπος μετέχει κὶ τῶν ἀλόγων ζώων κὶ ὀπίσθιαν καὶ θυμῶνεται.
 ὅτι τὸ διορθῶναι ταῦτα ὁ Νόμος πρότερον, ἔπειτα λέγει κὶ τὰ ὀπίσθια ὅπερ
 γίνονται ἀπαιτίως κὶ ὀλιγότερον. Λέγωντας δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι ὅλα ταῦ-
 τα ἐφύλαξον ἐκ νεότητος, τὸν ὀφθαλμὸν ὁ Κύριος εἰς τὴν ἀκτιμοσύνην, ἥτις εἶ-
 ναι ὄντως τῆς χριστιανικῆς πολιτείας τὸ κεφάλαιον. Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησαι,
 ὅτι ἂν σὺ ἀπομείνῃ τί γίνουσι δέλοσ τε καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἔχῃς τὸν νῦν
 σε ὅλας εἰς τὸν Θεόν πληρέστατα, κὶ δός τα τῷ πτωχῶν· ὄχι εἰς συγγρῆς κὶ
 φίλους σε, ἔπε πλεσίους, ἀλλὰ πρῶσι ὅτι νὰ εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη με ἀκτι-
 μοσύνην κὶ ἀκρίσειν. Ἀλλ' ἐπειδὴ με τὴν ἀκτιμοσύνην ὀφείπει νὰ ἔχῃ καὶ
 πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τὸ πῶς εἶπεν ἀκολουθεῖ μοι· τίςτιν
 ἐπᾶνω εἰς τὰ ἄλλα ὅλα σε κατορθώματα, ἢ ὡς μαθητῆς κὶ μιμητῆς με, ἀκο-
 λουθῶντάς με. μὴ σήμερον ἀκολουθήσης κὶ αὔριον ἀμελήσης, ἀλλὰ ἀκολουθεῖ
 με πάντοτε. Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἐγνώρισεν ὁ Κύριος πῶς ἦτον φιλάργυρος, τὴν
 ἔταξε θησαυρὸν ἐραῖον· ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἔσπεξεν, ἔπε προσέχευ, ὅτι ἐσυγ-
 κατέβη ἢ καρτέα τε, ὅτι ἦτον δέλος τῶν χρημάτων. κὶ τὴν μὴ ζωὴν ἐπεθύ-
 μα, ἀλλ' ἡ ἀγάπη τῶν πλεόντε κὶ τυραννὶς τὸν ἐμπόδιζε, καὶ ἔμενε πρῶτος
 καὶ πικραμμένος, ἀεὶ πῶς τὸν ἐπρόσχευ νὰ ὑπερηθῇ ὅλας τὰ πράγ-
 ματα. ἢ ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Δεσπότης πρῶτον ἄνθρωπον εἶπεν· ὅτι δύσκα-

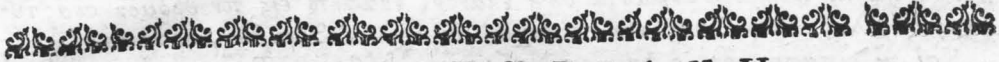

ἵλον εἶναι νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν ἐκεῖνοι ὅπῃ ἔχου
 ἵ τὰ χρήματα . διότι δυσκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ μία κάμπλος ὑπὸ τῶν
 ἵ ἑύπων τῆς βελώνης, ἢ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν ὁ
 ἵ πλέσιος . Οἱ δὲ ἀκέσαντες ταῦτα εἶπασιν · Καὶ τίς δύναται νὰ σωθῆ; ὁ
 ἵ δὲ εἶπεν . Ὅσα εἶναι εἰς τὰς ἀνθρώπους ἀδύνατα, εἰς τὸν Θεὸν εἶναι δυνατά .
 Ἐπειδὴ ἀκέσας ὁ πλέσιος, πῶς ἔκαμνε χρεῖα νὰ ὑπερηθῆ ὅλα τε τὰ ὑπάρ-
 χοντα, ἐλυπήθη πολλὰ καὶ ἑ βαρυγνώμισεν . εἶπε δὲ ταῦτα μὲ χῆμα θαυ-
 μασικὸν ὁ Κύριος, πῶς δυσκόλως σῶνονται οἱ φιλάργυροι . καὶ δὲ εἶπε πῶς
 εἶναι ἀδύνατον, ἀλλὰ δύσκολον· ἐπειδὴ δυνατὸν εἶναι νὰ σωθῆν καὶ οἱ πλέ-
 σιοι, ἐὰν μείσῃν τὰ χρήματα εἰς τὰς πρῆφτας· ἀλλὰ τὸς φαίνεται δυσχερὲς καὶ
 δύσκολον νὰ τὰ ὑπερηθῶσιν, ὅτι αὐτὰ τὸς ἑραβίζεν καὶ σύρσεν εἰς πολλὰς
 ὀπιθυμίας καὶ ἐμποδίζεν ὑπὸ τὸ καλὸν καὶ καλῶσι . Μετὰ ταῦτα ὑποδείχνει
 καὶ μὲ τὸ ὑπόδειγμα ὁ Κύριος λέγωντας· δυσκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ εἷς
 χοντὸν χοινὸν ὑπὸ τῶν βελώνων, ἢ νὰ σωθῆ ὁ πλέσιος . ἐπειδὴ λοιπὸν
 εἶναι ἐκεῖνο ἀδύνατον νὰ περάσῃ ὑπὸ τῶν μικρῶν ἑύπων μία γέφυρα τὰ
 παραβίς, ἢ καὶ αὐτὸ τὸ ζῶον ἢ κάμπλος, ἀδύνατον εἶναι νὰ σωθῆ καὶ ὁ πλέ-
 σιος . Καὶ μὴ εἰπῆ τινὰς πῶς ὁ δείνας, καὶ ὁ δείνας ὅπῃ ἦσαν πλέσιοι
 ἐσώθησαν . Ἀπετον ἀνθρώπε καὶ μὴ κάμης ψεύσω τὸν Κύριον . δὲ ἐσώ-
 θησαν ἐκεῖνοι ὅπῃ λέγεις ὅταν ἦσαν πλέσιοι, ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἔδωσαν ἐλεη-
 μοσύνην τὸ ἀργῶμα τὸς καὶ ἔμειναν πτωχοὶ ἐκασίως ἑκὰ τὸν Κύριον, τότε δι-
 καίως ἐσώθησαν . ἢ πάλιν οἰκονόμος ἐσώθη, καὶ ὄχι πλέσιος, ὅτι ἄλλο εἶ-
 ναι οἰκονόμος, καὶ ἄλλο πλέσιος . πλέσιος μὲ εἶναι ὅποιος φυλάττει τὸν
 πλετον ἑκὰ λόγους, οἰκονόμος δὲ ὅποιος δίδει τὰ ἀργῶματα ὅπῃ ἔχει καὶ
 ἑμερίζεται εἰς ταῖς χρεῖαις τῆς ἀδελφῶν, καὶ δὲ κοιτάζει μόνον τὰ λόγους,
 ἀλλὰ καὶ τὸς ἄλλας ἀπλάγχθεται . Ἀλλὰ καὶ τὸ αὖς σκοπήσωμεν, ὅτι ὁ μὲ
 πλέσιος εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῆ καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος, ἐκεῖνος δὲ ὅπῃ
 ἔχει τὰ χρήματα εἶναι δύσκολον . ἑκατὶ ἐκεῖνος ὅπῃ εἶναι δέλος τὰ πλέτε
 καὶ τελείως ὑπὸ τὴν πολλὴν τε φιλαργυρίαν αἰχμάλωτος, δὲ σῶνεται, ὅτι τὰ
 εἶναι ἀδύνατον· ἀλλὰ ὅποιος ἔχει ἀργῶρα ἦγεν χρήματα, καὶ δὲ κυριεύε-
 ται ὑπὸ ταῦτα νὰ εἶναι σκλάβος τὸς, ἀλλὰ τὰ θερίζει ἐκεῖνος καὶ τὰ οἰκονομεῖ
 καλά ὅταν δέλη καὶ βέλεται, σῶνεται δύσκολα ἑκὰ τῶν ἀνθρωπίνων αἰ-
 σθησῶν, ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ ἀδραχραδῶμεν ἐκεῖνα ὅπῃ ἔχομεν, ἐ-
 πειδὴ ὁ Διάβολος σπυράζει νὰ μᾶς πλανᾷ ἑως ὅπῃ ἔχομεν τὰ χρήματα νὰ
 τὰ κατοξοδεζώμεν ἄκαιρα καὶ ὄχι μὲ γνώμην καθαρὰν, καὶ ἰσοπίτε . διότι
 συμβαίνει καμῖαν φορὰν καὶ ἀδραστρίζομεν ποτὲ μὲ ἑκὰ συγχρησῶν καὶ φι-
 λίας, ποτὲ δὲ ἑκὰ διωκείαν καὶ γογγυσμὸς καὶ λοιδορίαν αἰαγναζόμεθα .
 ἄλλοτε ἀδρακινέμεθα ἑκὰ δέξασιν καὶ ἔπαινον, καὶ δίδομεν εἰς ἄλλας ἐκεῖνα ὅπῃ ἔ-
 πορετε νὰ δίδωμεν τῆς πτωχῶν, ὥστε δὲν μεταχειρίζομεθα καλά τὴν οἰκονομίαν,
 καὶ ἀμαρπνόμεν εἰς τὸ πτο μὲγάλως . λοιπὸν ἐπειδὴ δύσκολα φύγει τινὰς τὸς
 παγίδας καὶ βρόχους τῶν δαίμονος, ἢ πτωχεία καὶ ἀκημοσύνη εἶναι καλύτερη,
 ὅτι μὲ ἐκεῖνῳ ἦμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ πᾶς εἷας εἰς τὴν Βασιλείαν ἀπείραστα
 καὶ ἀμπόδιστα . Ἐἶπον δὲ οἱ ἀκέσαντες· Τίς ἀρα δύναται σωθῆναι; καὶ ὁ
 ἵ Χριστὸς λέγει· Τὰ ἀδύνατα ἑκὰ ἀνθρώποις, δυνατὰ εἶσι ἑκὰ τῶν Θεῶν .
 Ἐἰς μὲ τὸς ἀνθρώπους ὅπῃ ποθέσιν τὰ κάτω καὶ γῆινα ἀργῶματα εἶναι
 ἀδύνατα

ἀδύατον νὰ σωθῶσιν, εἰς δὲ τὸν Θεὸν εἶναι δυνατὸν. ἦγαν ἔταν ἔχη τι-
 νὰς τὸν Θεὸν βοηθὸν καὶ σύμβουλον, ἀντλήπτωρα καὶ ἐπιμερον, φυλάττωντας τὰς
 ἐντολάς τε καὶ δικαιώματα, τότε δύναται νὰ ἐπιτύχη τῆς Βασιλείας αὐτῆ καὶ
 μακαριότητος. ὅτι εἰς ἡμᾶς σῖκει νὰ θελήσωμεν τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν τῆς
 ψυχῆς μας, καὶ τὸ Θεὸς εἶναι νὰ τὸ τελειώσῃ ὡς παντοδύναμος. Καὶ πάλιν
 μὲ ἄλλον ὄρον, εἰὰ τὴν μικροψυχίαν νικήσωμεν, καὶ θελήσωμεν νὰ κάμω-
 μεν φίλος ἐκ τῆς Μαρμαρᾶ τῆς ἀδικίας, ἦγαν νὰ δώσωμεν τοῖς πτωχοῖς τὸν
 πλῆτον ὅπῃ ἔχομεν ἀπὸ δικαιοσύνης, δεισσομῆς σωτηρίαν καὶ ὑπάγομεν
 εἰς Βασιλείαν αἰώνιον. Καλλίον εἶναι λοιπὸν νὰ πωλήσωμεν ὅλα μας τὰ ὑ-
 πάρχοντα, νὰ τὰ μοιράσωμεν εἰς πτωχοὺς καὶ πονήτας. εἰ δὲ καὶ δεῦν δυνάθετε
 νὰ τὰ δώσετε ὅλα πλέσιοι, δότε καὶ τὰ ἡμῖν, ἢ καὶ ὀλιγώτερα, καὶ ἔπως
 ἀμφοῖς γίνεται ὁ Θεὸς καὶ σὰς δαυλαγγιζέται, καὶ γίνεται δυνατὸν. Ταῦτα ἐν-
 νοῦντες ἀγαπητοὶ, ἄς μὴ θύωμεν πείλυτοι σκυθροπάζοντες ὡσπερ ὁ ἀνώθευ
 πλέσιος, ἀλλὰ ἄς μοιράσωμεν εἰς τὰς ἀδελφὰς τῆς Χριστοῦ ὅσα ἔχομεν, νὰ
 μᾶς τὰ ἀντιποδώσῃ ἑκατονταπλασίως αὐτοῖς εἰς τὴν Βασιλείαν τε, καὶ νὰ μᾶς
 δώσῃ καὶ ζωὴν αἰώνιον. Ἄς μισήσωμεν ὅλα τὰ κακὰ, μοιχείαν, φόνον, κλε-
 ψίαν, ψευδομαρτυρίαν, ὀργὴν, θυμὸν, καὶ πᾶσαν ἄλλω κακίαν καὶ πονηρίαν.
 Ἄς τιμῶμεν τὰς γονεῖς, καὶ ἐξαίρετος τῆς Πνευματικῆς Πατέρας καὶ Διδασκά-
 λους μας, ὅτι ἀπ' αὐτῶν φατίζομεθα καὶ ὁδηγούμεθα πρὸς μετανοίαν, καὶ ἀπλῶς
 εἰπεῖν ὅλα τὰ ψυχοβλαβῆ ἄς μισήσωμεν ὅσοι κακῶς ἐπλεπέσαμεν, ὅτι καὶ
 ἐκεῖνοι ὅπῃ ἔπραξαν ἁμαρτήματα, πλέσιοι λέγονται εἰς τὰ κακὰ, καὶ εἰς
 τὰ ἀγαθὰ πτωχοὶ καὶ ἄποροι. καὶ ὅς τις δεῦν ἀπορρίψῃ αὐτὸν τὸν κακὸν πλῆ-
 τον εἰς τὰς Δαίμονας, οἱ τινες εἶναι πτωχοὶ καὶ ὑστερημένοι, ὡς ἐξωρισμένοι
 ἀπὸ τὸν πλῆτον τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ, δεῦν σώνεται. ἀμὴ ὅς τις ἀπαρνηθῇ
 αὐτὰ τὰ ἄχρηστα χρήματα καὶ κακὰ τὰ θελήματα, ἐκεῖνος δύναται νὰ ἀπολε-
 θήσῃ τὸν Κύριον. καὶ τὸτο θέλει νὰ εἰπῇ τὸ, Ἐκκλινον ἀπὸ κακῶν, ἦγαν
 ἀπορρίψαι τὸν κακὸν πλῆτον ταῖς πτωχῶς τοῦ Δαιμόνων δυνάμει. τὸ δὲ
 Ποίητον ἀγαθὸν, εἶναι νὰ ἀπολεθῆσῃ τὸν Χριστὸν, πολιτεομένης ἐνάρετι καὶ
 θεάρετα. ἀμὴ ὅς τις δεισκαταί εἰς τὰ πάθη τῆς ἀτιμίας, δεῦν εἶναι ἄξιος ἐκεῖ-
 νης τῆς Βασιλείας, καθὼς κηρύττει μεγαλοφώνως ὁ Ἀπόστολος λέγωντας. Μὴ
 ,, πλαγιάθε, ὅτι μίτη πόρνοι, ἔτε μαλακοὶ, ἐδὲ μίθυστοι, ἔτε πλεονέκται,
 ,, ἔτε ἄρπαγες κληρονομοὶ Βασιλείαν οὐραίου. Ἄς μισήσωμεν ἐν ὅλα ταῦ-
 τα καὶ τὰ τέτοις ὅμοια, καὶ μάλιστα τὴν Εἰδωλολαβείαν, ἢτοι φιλαργυρίαν,
 καὶ ἄς δώσωμεν τὸν πρὸςκαιρον πλῆτον νὰ εὐρωμεν αἰώνιον, εἰὰ πισδῶμεν τῆς
 Σωτήρος τὰ σωτήρια λόγια, ὅς τις ἔστιν ἢ αὐτοαλήθεια. ὅτι εἰὰ φυλάξωμεν
 ὅλαις ταῖς ἄλλαις ἐντολαῖς καὶ νὰ εἴμεθα φιλάργυροι, κολαζόμεθα οἱ ἄφρονες
 ὡς ἀνελεήμονες, καθὼς τὸ ἔπαθεν ὁ ἀνώθευ πλέσιος ὅπῃ ἐφύλατε τὰς
 τὰς ἐντολάς ἐκ νεότητος, καὶ ἢ φιλαργυρία τὸν ἐνίκησε, καὶ ἐξέπεσε τῆς οὐρανίας
 μακαριότητος. Τῆτο εἶναι ὅπῃ λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Γάκωβος. ,, Ὅς τὸν Νό-
 ,, μον ὅλον πληρώσει, πταίσει δὲ ἐν αὐτῷ γέγονε, πάντων ἐνόχος ἦγαν εἴτις
 φυλάξῃ ὅσα οὐρίζει ὁ Νόμος, καὶ πταίσῃ εἰς εὐα, ὅλα τὰ ἔχασεν. Οὕτω καὶ
 ὅς τις εἶναι φιλάργυρος, χαίει τὸν κόπον τε εἰς τὰ ἄλλα τε κατορθώματα, ὅτι
 ρίζα πάντων τῶν κακῶν εἶναι ἢ φιλαργυρία, καὶ ὅποιος τὴν ἔχει δεῦν ἢμπορεῖ
 νὰ ἀπολεθῆσῃ τῆς Χριστοῦ ὡς ἄχρηστος καὶ μισόχρηστος. εἰότι ἀδύατον εἶναι νὰ
 εἴμεν

εἴμεθα φιλόχρῃσι καὶ φιλόχρῃσι . δὲ εἶναι δυνατὸν νὰ εἴμεθα δέλοι τῷ
 φιλανθρωπῷ Θεῷ, καὶ τῷ ἀνθρωποτόνῃ Μαμμωνᾷ . Λοιπὸν ἄς μισήσωμεν
 τὸν πονηρὸν Δεσπότην, καὶ ἄς ποθήσωμεν τὸν ἀγαθὸν καὶ παντελεῖμονα, ὅπως
 μᾶς ἐπλασε καὶ ἀπέπλασε . καὶ ἄς τῷ ἀπολεθήσωμεν πρόθυμα εἰς πάσας
 τὰς ἐπιτάλας τοῦ πολιτεύομενοι, καὶ ἀναστροφόμενοι ἐνάρετα καὶ θεάρετα, ὅπως νὰ
 μᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἀπολαύσωμεν τῷ ἐρανίῳ ἐκείνῃ θησαυρῶν τὰ ἀρρήτα ἀγα-
 θὰ, καὶ ὄντως ἀνεκδιήγητα . νὰ συνδουλεύωμεθα μετ' αὐτῶν, καὶ πάντων τῶν
 Ἀγγέλων αἰῶνια εἰς ἐκείνῃ τῷ ἀέκφραστον ἡδονῶν καὶ ἀφάτων ἀγαθῶν . ἢς
 θύοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, τῇ αὐτῇ φιλανθρωπίᾳ καὶ χάριτι . Ὡς πρὸς
 περὶ πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυνώσεις, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν
 αἰῶνων . Α Μ Η Ν .

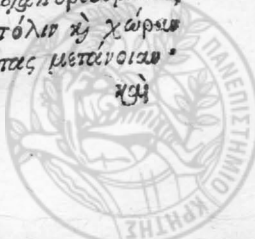
Τ Η Ι Δ' Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α .

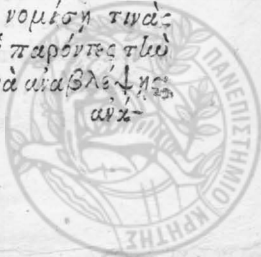
Ε Τ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

Απὸ ὅλας τὰς αἰδησεις τῷ σώματι, ἡ ὄρασις εἶναι γλυκύτερη καὶ ποθει-
 νότερη εἰς τὸν ἀνθρώπον . καὶ ὅποιος εἶναι ταύτης ὑστερημένος, ἔχει βίον
 ἀβίωτον, καὶ ζῆ μίαν ζωὴν τεθλιμμένην ποτῶν καὶ πένθους . καὶ πολλοὶ
 τυφλοὶ ἐπιθυμοῦσι τὸν θάνατον ὅπως μισῶσιν οἱ ὑγιαίνοντες . Καὶ εἰὰ εἶναι
 καὶ πλέσιοι δὲ ἀχαιρίζονται, μὴ ἔχοντες τὸ παμπόθητον φῶς καὶ γλυκύ-
 τατον, νὰ βλέπουν τὸν λαμπρότατον Ἡλιον, τὸν Οὐρανὸν τῷ γλῶ τῷ
 θάλασσαν, καὶ τὰ ὀπίλοιπα ἀραιότητα τῷ πανσόφῃ καὶ παντοδύαμῳ Θεῷ ποιή-
 ματα . καὶ ἔσπερον νὰ δώσῃ ὅλον τὸ πᾶν τῶν, εἰὰ δέσκειται τινὰς ἐμ-
 πειρος καὶ μαθηματικὸς Ἰατρὸς, νὰ διώται νὰ τὰς δώσῃ τῷ ποσειδῶνι
 ὄρασι . Ὅσοι γὰρ δέσκειται εἰς τοιαύτῃ δεινῷ ἀδύνατον, μὴ λυπῶνται, ὅτι
 ἔχουσι εἰς ἀσφάλειαν Ἰατρὸν τοσοῦτον εὐσπλαγχνὸν καὶ πανάγαθον, ὅπως θερά-
 πει μὲ εἰς λόγον ἐν ἀπολύτῃ, δωρεᾶν τε, καὶ χάριτι, αὐτῷ καὶ πᾶσαν ἄλλαν
 σωματικῶν καὶ ψυχικῶν ἀδύνατον, χωρὶς καιρῶν διαίτην καὶ ἀργητῶν, καὶ δίχως
 ἰατρικὰ φάρμακα καὶ ἄλλα βότανα . μόνον μὲ τὸ θεῖον αὐτῶν νῦμα καὶ παν-
 τοδύαμον δυνάμιν, διώκει τὰ πονηρὰ πνέματα, φωτίζει τυφλὰς, ἰάται νο-
 σήματα ἀνάξιστα, νεκρὰς ἀνασταίνει, λεπρὰς καθαρῶν, καὶ ἐνεργεῖ πάντα
 ὅσα θέλει καὶ βέλεται, ὡς Δεσπότης τῆς Οἰκουμένης καὶ Βασιλεὺς παντεξέστιος,
 καθὼς ἠκούσατε εἰς τὰς προγεγραμμένους λόγους, καὶ τώρα πάλιν ἠμπορεῖτε νὰ
 πισωθῆτε μετ' αὐτὸν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ διήγημα . Καὶ ἀκούσατε νὰ λά-
 βετε μεγίστην ἀφέλειαν .

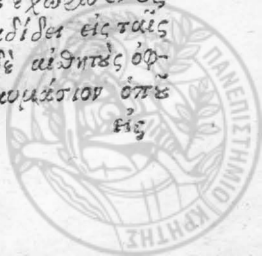
„ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλήθη ἐν τῷ ἐγγίξειν τὸν Ἰησοῦν εἰς Γεραχῶν, καὶ ἰδὲ τυ-
 „ φλῶστις ἐκάθητο ὡθὲν τῷ ὁδῶν προσαιτῶν . ἀκούσας δὲ ὅτι ἐξέπορευόμενος,
 „ ἐπιωθάνετο, τί εἶπεν τῷ; Ὁ Κύριος ἐξέμπαται εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν
 „ τῆς Ἰουδαίας, θεράπωνωντας πᾶσαν νόσον καὶ ἀδύνατον, καὶ κηρύττωντας μετανοίαν .

καὶ μὲ τὰ ᾠδοῦσα θαύματα ὅπως ἔκανον, ἐπείθεσαν τὴν διδασκαλίαν τε, καὶ
 υπέρβησαν πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας δόξαν. ὅτι συνήθειαν ἔχοντο οἱ ἄνθρωποι
 νὰ πείθονται, καὶ νὰ πιστεύω εἰς τὰ ἔργα ᾠδωτότερα, ᾠδὰ εἰς τὰ λόγια.
 Διαρχόμενος ἔν εἰς τὰ κἀρη τῆς Γεδάας ὁ Κύριος ἔφθασεν εἰς τὴν Γεραχά,
 ἡ ὁποία ἦν τῆς Χανααναίων Μηθόπολις, Πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος, πῆν
 ὁποῖαν ὁ Ἰησοῦς τῆ Ναυῆ ὅταν ἐπολέμει τὸς ἀλλοφύλους, ἐκίκησεν. εἰς τὴν
 ὁποῖαν ἦλθε πάλιν πῶρα ὁ ἀληθινὸς Ἰησοῦς, νὰ λυβῶσῃ ἅπὸ τὴν πλάκην
 τῆς ἀσεβείας αὐτῶν τὴν αἰχμάλωτον, καὶ νὰ προσδεχθῆ τὴν καταφρονημένην
 καὶ ἀσημον. Ἀπὸ τὴν Πόλιν αὐτῶν ἦτον καὶ ἡ πόρνη Ραάβ, ἡτις ἐδέχθη τὸς
 στρατιώτας ὅπως ἔσειλεν ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς τῆ Ναυῆ κατασκοπῆς, καὶ τὸς ἔκρυ-
 ψε. Καθὼς ἔν ἔφθασεν ἐκεῖ πλυσίον ὁ Κύριος, ἀκολοθῶντάς τε καὶ λαὸς
 πολὺς ἔχῃ τὰ πολλὰ θαύματα ὅπως ἔκανον, ἐπάδητο εἰς τὸν δρόμον ἑνα τυ-
 φλὸς ζήτηλας. καὶ ἀκούσας τὴν παραχρῆν τῆ ὄχλην καὶ φόρουτον, κρώτισε τί ἦτον,
 „ Καὶ τὸ εἶπασιν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος διέβαινε. Ταῦτα ἀκούσας, ὁ τυ-
 φλὸς ἐχάρη, ἐπειδὴ ἴδερον ἐξ ἀκοῆς πῶς ἔκανον πολλὰ θαύματα. καὶ
 πιστεύωντας πῶς θέλει θαυμάσει καὶ αὐτὸν, καθὼς καὶ ἄλλες πολλὰς ἰατρῶ-
 σεν, ἤρχισεν νὰ φωνάζῃ, τοιαῦτα λέγωντας. Ἰησοῦ γιὰ τὸ Δαβὶδ, ἐλέησον με.
 ὁ δὲ Κύριος εἶπεν αὐτῷ, τί θέλεις νὰ σὲ κάμω ἄνθρωπε; τί ζητᾷς ἅπὸ ἐνῆ,
 ὅπως ἔχῃ σὲ ἰατρῶσῃ; δὲν ἔχει τέπον νὰ κλῆνῃ χερδὸν τὸ κεφάλιτε. ὁ δὲ
 τυφλὸς ἐπαρακάλει δέσμιος μὲ χιμᾶ ἐλευθῶν, καὶ ἔλεγε. Θέλω νὰ ἀναβλέψω,
 Δέσποτα. δὲν ἐζήτησε ἄλλοτι μικρὸν καὶ ὀυτελὸς χάρισμα, ἢ χρυσίον, ἢ ἀρ-
 γύριον, ἢ βροῦσας, ἢ σκεπᾶσματι, ἢ ἄλλο παρόμοιον, καθὼς ἅπὸ τὸς ἄλλες
 ἐγύρωσε, (καὶ ἐδύνατο νὰ τὸ δώσῃ καὶ αὐτὸ ὁ Κύριος, ὅπως δίδει τὰ πάντα καὶ ἔ-
 φει ἅπαντας) ἀλλὰ μόνον ἔλεγε, Κύριε, θέλω νὰ ἰδῶ τὸ φῶς τὸ παμπόθητον,
 τὸ ὁποῖον ἄλλος νὰ μὲ δώσῃ δὲν δύναται, ὅτι μόνον τὸ Θεὸ εἶναι ἴδιον νὰ ἐλεῖ
 καὶ νὰ σώσῃ ὅσους βέλονται. ἔχῃ τὸ προσπίπτο καὶ προσκυνῶσῃ, ὡς Δεσπότην,
 καὶ Δεσπᾶ, καὶ γιὰ τὸν Δαβὶδ ὀνομάζωσῃ, πιστεύωντας βέβαια ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ
 προσδοκώμενος ἅπὸ τὸ σπέρμα τῆ Δαβὶδ, καὶ ἦλθες νὰ σώσῃς τὸ γένος μας δι-
 ἄσπλαγγχίαν ἀμέτρητον. Ἐτι δὲ καὶ μὲ ἄλλον ἔσπον ὁ τυφλὸς γιὰ τὸν Δαβὶδ αὐ-
 τὸν ἐπωνόμασεν, ἐπειδὴ τὸ τὸ ὄνομα ἔχουσιν οἱ Ἑβραῖοι τίμιον καταπολλὰ καὶ
 σεβᾶσμιον, καὶ οἱ Προφῆται ὅσους Βασιλεῖς ἠθέλων νὰ τιμήσῃ, ἔπω τὸς ἀνο-
 μάζων. Ἐπειδὴ γὰρ καὶ ὁ τυφλὸς ἀνιτράφη εἰς τὸς Ἑβραῖους, ἴδερον πῶς ἅπὸ
 τὸ γένος τῆ Δαβὶδ ὁ Χριστὸς ἐρχεται, καὶ ἔχῃ τὸ εἶπε τὰ ἄνωθεν. καὶ ἔχῃ τὸ
 εἶπε πῶς ἦτον γιὰ τὸν Θεὸ ὁ ἐκ τῆς Ἀγίας καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας γνησιθεῖς,
 δὲν εἶπε, Παρακάλεσαι τὸν Θεόν, ἢ δυσώπισσον, ἀλλὰ ἐλέησον. ὅθεν καὶ τὴν
 πίσιν ὅπως εἶχεν, ἔλαβε τὴν ἴασιν. „ Οἱ δὲ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολοθῶντες
 „ ἐπετίμων αὐτῷ, ἵνα σιωπήσῃ, αὐτὸς δὲ μᾶλλον ἐκράζεν. γιὰ τὸν Δαβὶδ Ἰησοῦ,
 ἐλέησον με. Φυχλῶ εἶχε θερμότητι καὶ ζέουσαν, ὅθεν προσεζῶμνος νὰ σιωπή-
 σῃ, ἐφάναζε ᾠδωτότερον, καὶ ἔχῃ τὸ πῶς ἠξιώθη νὰ πλυσιάσῃ καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ
 ὁ Κύριος, καὶ νὰ τὸ δώσῃ ἐκεῖνο ὅπως ἐζήτησε. „ Καὶ σαθεῖς ὁ Ἰησοῦς, ἐπῶσῃ
 „ νὰ τὸν φέρῃ πλυσίον, καὶ λέγει τα. τί θέλεις νὰ σὲ κάμω; ὁ δὲ εἶπε. Θέλω
 νὰ ἀναβλέψω. Ἰξέρων ὁ Δεσπότης τί ἠθέλων, ἀλλὰ ἔχῃ νὰ μὴ νομίσῃ τινὰ
 ὅτι ἄλλο ἠθέλε, καὶ ἄλλο τὰ ἔδωκεν, ἔτι δὲ καὶ ἔχῃ νὰ γνωρίσῃ οἱ παρόντες τὴν
 πίσιν τὸ τυφλῆ, ἔχῃ τὸ τὸν ἠρώτησεν. Ἐπειτα τὸ εἶπε. Θέλεις νὰ ἀναβλέψῃς
 ἀντ-

ἀνάβλεψον . καὶ ἀκούσας , ᾤδαρχήμα ἀνάβλεψε , θερίζωντας τὴν σωτηρίαν καρπὸν τῆς πίσεως . ὅθεν καὶ ὁ Δεασθὸς ἐμαρτύρησε , λέγωντας . „ Ἡ πίστις „ σε σὲ ἔσωσεν . Ἀποδείχνωντας μὲ ταῦτα τὰ λόγια ὅτι ὁ τυφλὸς ἦτον αἰτία τῆς θεραπεύσεως , καὶ πιστεύει τῷ θαυματουργήματι . διότι καθὼς τὸ εἶπεν ὁ Χριστὸς , ἀνάβλεψον , ἰδοὺς ἐφωτίσθη . ἐπειδὴ τὸ φωτὸς φωτὸς ἦτον ἡ φωνὴ καὶ τὸ φῶς αἴτιον . Καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν . Βλέπωντας ὁ παρὼν ἀόμματος πῶς τὸ ἔκαμε ταυτῶν μεγάλῳ δειργεσίῳ ᾤδαρχῶς ὁ Κύριος , δὴ ἀμέλησεν , ἀλλὰ ἠκολούθει τῷ δειργεσίῳ , καὶ ὡς Θεὸν τὸν ἐδόξαζεν , ὅς τις ἦτον αἰτία καὶ τὸ φῶς καὶ εἰς τὸς ἄλλους νὰ τὸν δοξάσῃ . Καὶ τὸ τῆς χάριτος ἐφάνη ὁ τυφλὸς καρτερικὸς , ὅπερ πολλοὶ τὸν ἐμπόδιζαν λέγοντες τὴν νὰ σιωπήσῃ , καὶ αὐτὸς μᾶλλον ἐφώναζε . καὶ πάλιν ἀφ' ἑ τὴν δάριον ἔλαβεν , ἐφάνη ἐγνωμονέστατος , καὶ δὴ ἐμίμνησεν ἅπτο τὸν Σωτῆρα καὶ δότῃρα τῷ φωτὸς καθὼς τὸ κάμνει πολλοὶ τὸς τῆς δειργεσίας ἀχάριτοι . Τῆσιν ἃς συζηλώσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί , νὰ φανερωθῶμεν καρτερικοὶ καὶ ὑπομονητικοὶ , ὅταν ζητήσωμεν ἅπτο τὸν Δεασθὸν καμῖαν χάριν καὶ δὴ μᾶς τὴν δάσιον παρὰυτα . Καὶ πάλιν ὑστερα ἀφ' ἑ τὴν λάβωμεν , μὴ μείνωμεν τὸς τῆς δειργεσίας ἀχάριτοι ἄλλὰ ἐὰν εἴμεθα καὶ πτωχοὶ καὶ ἀποροὶ , διπλοὶ καὶ ἀπαρηρῆσται , ἃς τὸν ᾤδαρχῶμεν μὲ πόθον καὶ ἐλπίδα , καὶ μὴ πολλῆς καὶ θαυμασιότητος πίσεως . καὶ ὅταν ἐπιτύχωμεν τῆς αἰτήσεως , ἃς ἐχαιρήσωμεν τὸν δειργεσίῳ καὶ Κτίσῳ πάσης τῆς φύσεως . Ὁ τυφλὸς δὴ ἐδύωτο νὰ ἰδῇ τὸν Σωτῆρα , ὅτε εἶχε κενότατον ἅπτο τῆς Ἀποστόλου συνήγορον , ἀλλὰ μάλιστα καὶ πολλοὶ τὸν ἐπιστόμιζαν καὶ ἐμπόδιζαν , καὶ αὐτὸς ἐδύωθη καὶ ἐνίκησεν ὅλα τὰ ἐμπόδια , ὅσα τὴν εἶχε προσθυμίαν ἀνείκασον ὅθεν συμῶνοντας τὸν Σωτῆρα καὶ ἰατροπαντός νοσήματος , ἠξιώθη νὰ λάβῃ τὸ χάρισμα . Τοιαύτῳ προσθυμίαν ἃς ἀπαρῶμεν νὰ ἀποκινήσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς δειρήσεις ὅπερ προσφέρωμεν . Καὶ ἐὰν ἀργήσῃ νὰ μᾶς δάσῃ τὸ δάριον , μὴ ῥαθυμώσωμεν , ἀλλ' εἶναι καὶ πολλοὶ νὰ μᾶς δυσκολύβωσιν . ἀλλὰ ἃς βοηθώμεν ἰχυρώτερα μὲ κατάνυξιν καὶ δάκρυα , ἕως νὰ μᾶς ἐσπλαγχνιθῇ ὁ Θεὸς νὰ πληρώσῃ τὸ ζήτημα . διότι πανταχῶς , ὅσα λυπηρὰ καὶ ἐπώδυνα δὴ διύονται νὰ ἰαθῶσιν οἱ ἄνθρωποι , θεραπεύει ὁ Δεασθὸς Χριστὸς , ὡς Ἰατρὸς πάνσοφος ὅστις ἐμόνον τὸν ἐξώθεν ὀφθαλμὸς τῷ τυφλῷ ἐθεράπευσεν , ἀλλὰ καὶ τὸς ἔσωσεν τῆς ψυχῆς ἐφώτισε , καὶ δι' αὐτὸ ἠκολούθει καὶ τὸν ἐδόξαζε , γνωρίσας , ὅτι ὄχι μὲ δειρήσειν , ἀλλὰ ἐξουσιαστικῶς τὸν ἰαθῶσεν . ἐπειδὴ πάντες οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι , Προφῆται , καὶ Μάρτυρες , ὅσας θαυματουργίας ἐτέλεσαν , μὲ προσέχων τὸν Θεόν , καὶ γορυκυσίαν καὶ ᾤδαρχῶσιν τὰ ἔκαναν ὁ δὲ Χριστὸς ὡς Δεασθὸς πάντων καὶ Κύριος , ἐπρόστασεν ὅλλω τὴν Κτίσιν , καὶ ὑποπάσεντο . καὶ ποτὲ μὴ ἔλεγε τὸς τὴν ἀρετὴν καὶ θυμωμένῳ θάλασσαν , Σιάπα , περὶ μωστο . τὸς δὲ τὸν λεωπρόν , Θέλω καθαρῶς ἰδῆναι ὅτι τὸν ἀκάθαρτον δαίμονα ἐπετίμα , Ἐξελθε ἅπτο τῶν τῶν τῶν ἄνθρωπον . καὶ ἔκαναν τὸν λόγον τῆς , καὶ τὸν ὑποπάσεντο ὡς κτίσιν , ὅλα τὰ κτίσματα . ἔπο καὶ σήμερον μὲ τὸ θεῖον τὸν νῦμα καὶ πρόσταγμα ἐχάρισε τῷ τυφλῷ τὸ φῶς καὶ τὴν αἰδέσιν , ὅτι αὐτὸς εἶναι ὅπερ ἐχάρισε ὅτι ἀρχῆς τὸ σκοτὸς ἅπτο τὸ φῶς , καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐπλασε , καὶ μεταδίδει εἰς τὰς ψυχῆς τῶν ἀξίων τὴν λάμψιν αὐτῆς καὶ θεῖον λαμπρότητα , τὸς δὲ αἰδέσιν ὀφθαλμὸς τῶν προσερχομένων φωτίζει θεοπεπέστα . Τῶ τὸ θαυμάσιον ὅπερ

εἰς τὸν τυφλὸν ἔκαμψεν ὁ παντοδύναμος Κύριος, ὁρῶντες οἱ παρόντες ὀξέσησαν, καὶ πολλοὶ ἀπ' ἐκείνης εἰς αὐτὸν ἐπίσταν, καὶ ὡς Θεὸν ἐνόμισαν. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὴ βλέποντες τὴν ἀδράδοξα ὅπως ἔκαμψεν, ἐπίσταν εἰς τὴν διδασκαλίαν τε βεβαιώμενοι καὶ πληροφορημένοι διὰ τὰ ἔργα τε. ἡμεῖς δὲ ἀναγινώσκοντες ταῦτα, ὁμοίως ἀναντιρρήτως πισθόμεθα ὡς περὶ τὰ εἰμὲθα καὶ ἐκεῖ τότε παρόντες καὶ βλέποντες. καὶ ἔγω μὲν τὴν πίσιν γινόμεθα ἄξιοι τῶ μακαρισμοῦ ὅπως εἶπεν ὁ Κύριος. Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πισθύσαντες. Ἄς δοξάσωμεν λοιπὸν τὸν Θεὸν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰ μέλη μας, καθὼς μᾶς διδάσκει ὁ Ἀπόστολος. Καὶ πῶς δοξάζεται ὁ Θεὸς εἰς τὰ μέλη μας; ὅποταν δὲν σοχαζόμεθα κακὰ καὶ ἄσπερα πράγματα, ἀλλὰ μόνον τὰ κατὰ τὴν βλάβην, καὶ ἀδικαίᾳ ἐκείνων ὅπως τὰ ἔκαμε. Δοξάζεται ὁ Θεός, εἰὰ ἀνοίγων τὴν αὐτιά τὴν ἀκώμεν τὰς διδασκαλίαν τε, καὶ ὅχι ἔραγάδα καὶ μισοκὰ ὄργανα. καὶ ἀπλῶς εἶπεν ὁ Θεὸς δοξάζεται διὰ ὅλα τὰ μέλη μας, ὅταν ὀρθὰ εἰς αὐτὸν πισθώμεν, καὶ φυλάττωμεν τὰ ἀγία τε προσάγματα, ὅτι ὁ Προφήτης Ὡση λέγει ταῦτα. Ἐλεον καὶ κέμα φυλάσσε, ἤγεν ἐλεημοσύνην καὶ δικαιοσύνην φυλάττε, καὶ σύμανε τὴν Θεὸν πάντοτε. καὶ ὁ Μαλαχίας ἐν προσώπῳ τῆ Θεῖ, λέγει. Ὁ Υἱὸς δοξάζει τὸν Πατέρα, καὶ ὁ δῆλος τὸν κύριον, αὐτὸ λοιπὸν ἐὰν εἶμαι Πατὴρ, πῶς εἶναι ἢ δοξάμεν; καὶ ἐὰν εἶμαι Κύριος, πῶς εἶναι ὁ φόβος μου; λέγει Κύριος παντοκράτωρ. καὶ ὁ Ἀπόστολος. Ἄς καθαρῶς ἔμεν διὰ παντὸς μελυσμὸς σαρκὸς καὶ πνύματος. καὶ ἡ Σοφία μᾶς συμβιβάζει, λέγουσα. Φυλάττε ἀκείῳ καὶ ὀπιμελῶς τὰς αἰδήσεις σε, ὅτι διὰ ταῦτα σε ἔρχεται ζωὴ καὶ θάνατος. καὶ ὁ Δεασὸς λέγει. Καθάρισον τὴν ποτιεὶ τὸ ἔσωθεν, δὲ τὴν ἄρη καθαρὸν καὶ τὸ ἔσωθεν. λοιπὸν ἄς παύσωμεν διὰ ὅλα τὰ αἰχρὰ καὶ ἀποπα ἔργα τῶ σκοτίως. ἄς τὰ ἐξομολογηθῶμεν τὴν μετανοήσωμεν. ἄς ἐγδυθῶμεν τὰ σκοτεινὰ ἱμάτια, καταφρονῶντες ὅλα τὰ σαρκικά καὶ γήινα, καὶ ἄς ἐνδυθῶμεν τὰ ὄπλα τῶ φωτὸς καὶ τῆ ἀρετῆς, καὶ ἀκρίμῳως ἄς πεπατῶμεν εἰς τὸ φῶς καὶ ἡμέραν ὀσίας καὶ δικαίας, ἀκολοθῶντες τῆ φωτοδοτῆ Χειρῶ καὶ σωτῆρας. μὴ εἰμὲθα πλέον τυφλοὶ καὶ ἀναιδήτοι, καὶ μὴ πέσωμεν εἰς τὸν βαθύτατον λάκκον τῆς ἀτελεσπῆς κολάσεως. Καὶ μὴ κομίση τιμὰς, πῶς δὲ εἶναι τυφλὸς ὅς τις ἔχει ὕγιῴ τὰ σωματικά ὄμματα, ὅτι καὶ ἔεις ἔόπας ἔρχεται ἢ τυφλότης εἰς τὸν ἄνθρωπον. πρῶτον, ἐκεῖνος ὅπως ἄρναται τυφλὸς ἐκ φύσεως. δεύτερον, ἐκ συμβεβηκότος ὅπως τυχούει καὶ ἀγαθὴ πόνεμα καὶ τυφλώνεται, ἢ βαρεῖ, καὶ χιώνονται τὰ ὄμματα. ἢ πληθύνει τὸ αἷμα, καὶ σκεπάζεται, ἢ εἰς τὸ γῆρας, ἐπὶ σκοτίζεται τὸ φῶς διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῶ σώματος. ἢ δὲ ἔστι τυφλότης εἶναι τῆς ψυχῆς, ἢ τις εἶναι ἐλαυνότερη τῆς σωματικῆς καὶ χειρότερη, ἢ γεν ὅταν γίνεται τιμὰς ποτῶτον τυφλὸς καὶ ἀνόητος, καὶ δὲ γνωρίζει τὸν Θεὸν δὲ τὴν κακίαν τε προαίρεσιν, ἢ γνωρίζεται καὶ δὲ φυλάττει τὸν Νόμον τε, ἀλλὰ προτιμᾷ ὑπὲρ τὸν Θεὸν τὸν Κόσμον, τὴν σάρκα, καὶ τὸν Διάβολον ὅπως εἶναι μεγάλοι ἐχθροὶ τῶ ἀνθρώπου, καὶ τὸν πολεμῶν ἀκατάπαυστα τὸν ῥίψεν εἰς τὴν ἀπώλειαν. καὶ αὐτὸς ὡς τυφλὸς καὶ ἀσώματος δὲ βλέπει τὴν ζημίαν τε, ἀμὴ κάνει ἴδῳ ἐχθρῶν τε τὰ φελέματα, καὶ παροργίζει τὸν Κύριον. Εἰς αὐτὴν τὴν τυφλότητα ἀείρονται καὶ τῶρα οἱ περὶ ελαστότεροι ἄνθρωποι, καὶ φονδῶν, πορνῶν, καὶ κλέπτων, καὶ ἄλλα παρόμοια κἀνεσιν οἱ τῶ τυφλῶν τυφλότεροι καὶ αἰαδιπότεροι. πλὴν αὐτὴ ἢ τυφλότης ἐὰν

ἔσεται εὐκολα μὲ τὴν ἐπιτροφίῳ καὶ μετένοια, νὰ προσέσωμην εἰς τὸν Δεσπότην Χειρὸν, ὁμολογῶντες αὐτὸν Θεὸν καὶ ἀνδραποῦν καὶ Σωτῆρα τῆς Κτίσεως. κατὰ τὴν εὐχὴν καὶ ὁ τυφλὸς οὕτως τὸν ἔκραξε, λέγωντας. Ἰησοῦ Τίε Δαβιδ, ἐλέησον με. Ἄς δεηθῶμεν καὶ ἡμεῖς μὲ δάκρυα ὅσοι ἔχομεν ἀμαρτήματα, νὰ μᾶς ἐλεήσει καὶ νὰ μᾶς φωτίσῃ, νὰ μὴ προσκόψωμεν πλέον εἰς τὸ σκότος, νὰ πέσωμεν εἰς ἀπώλειαν, ἀλλὰ νὰ δοξαθῇ ὁ Θεός, καὶ νὰ χαρῶσιν εἰς τὴν ἐπιτροφίῳ μας οἱ Ἄγγελοι. Ναί, ἀδελφοί καὶ Πατέρες μας, ἄς συκοφανθῶμεν ἄπο τὴν ἀμαρτίαν, νὰ μὴν αἰχμηθῶμεν τὴν ὥραν τῆς φοβεραῆς ἐκείνης κείσεως, ὅταν ἐκφωνήσῃ ὁ Κύριος τὴν ἐλεεινὴν δόξασι, λέγωντας· Πορθεθε ἀπ' ἐμὲ οἱ καταραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, καὶ τότε νὰ μᾶς ἀρπάσῃ οἱ ἀσπλαγχοὶ καὶ σκοτεινοὶ Δαίμονες νὰ μᾶς ρίψῃν εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο τὸ ἀκαθάρτου τῆς κολάσεως. Ἄς μισήσωμεν ἔν τῷ ἔργῳ τῆς σκότους καὶ τῆς τυφλότητος, καὶ ἄς δραμῶμεν εἰς τὸ φῶς μὲ καλὰ ἔργα, ἵνα νὰ λαμπρωθῶμεν καὶ νὰ φωτιθῶμεν ἄπο τὸ ὑπερέσιον, καὶ νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ ἀπέσωμεν τὴν μακαρίαν ἐκείνην φωνὴν καὶ παμπόθητον ἔπω λέγασαν· Δεῦτε οἱ δόλοιοι τῆ Πατρὸς μας κληρονομήσατε τὴν ἰστομασμητὴν ὑμῖν Βασιλείαν· ἣς ὀξιωθῆμεν ἅπαντες ἐν Χειρὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ω, ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

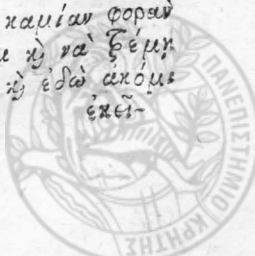

Τ Η ΙΕ΄ Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

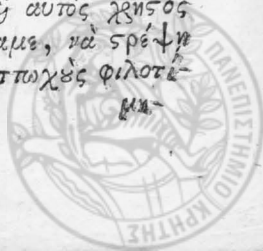
Τ Ο Υ Λ Ο Υ Κ Α .

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Πᾶσα μὴ ἀδικία καὶ ἀρπαγὴ καὶ πλεονεξία εἶναι κακὴ καὶ ἀξία μίσους εἰς τὰς φιλοθέας καὶ ἔμφρονας. ὁ δὲ Τελώνης εἶναι εἰς ταῖς ἀδικίας ἄπο τῆς ἀλλοτρίου χειρότερος· ὅτι καθὼς εἶναι εἰς τὰ ὄρη καὶ δάση τὰ λεοντάρια ἄπο τὰ ἐπιλοιπα θηρία χειρότερα καὶ ἀριώτερα, ἔπω καὶ εἰς τὰ κάσρη καὶ χάραϊς εἶναι οἱ Τελῶναι καὶ συκοφανταὶ ἄπο τῆς ἄλλου ἀνθρώπου ἀδικότεροι καὶ πονηρότεροι· ἐπειδὴ ἡ πλεονεξία εἶναι ἀμαρτία καὶ ἀδικία μισῶδρωπος, καὶ τῆς ἀγαθῆς φιλοξενίας ἀτίθετος. Καὶ καθὼς εἶναι τὸ θερμὸν τῆ ψυχῆς ἐναντίον, καὶ τὸ φῶς τῆ σκότους, καὶ τὸ ἄσφρον τῆ μέλας, ἔπω καὶ ὁ Τελώνης εἶναι ἐναντίος τῆς ἐντολῆς ὅτι θεράπει τὰς πονίας. Οἱ Τελῶναι μὲ ἄλλο δὲν πλατυῶσι, πᾶρεξ μὲ τῆς πτωχῶν τὰ δάκρυα. καὶ ὅσοι πλατυνοῦν ἄπο τοιαῦτα κέρδη ἀδικία, χάνουσι καὶ τὰ ἐδικάτους ὀγλήγαρα, καὶ κλαίουσιν ἄγνωστα. Ἡ πλεονεξία εἶναι παλαιὰ ζύμη, καὶ ὅπως πέση κάμνει ἀκαθορσίαν καὶ βόρβορον· καὶ ὅποιος κερδίσῃ ὀλίγα ἄπο ἀδικίαν, ὅλον τὸ πᾶρμα ἐζύμωσε καὶ ἐζυμίωσε, καὶ χάνει καὶ πολλὰ ἔπω εἶχε, ἵνα τὰ ὀλίγα ὅπως ἀδικίως ἀποκόψῃν. Εἰ δὲ συμβαίνει μερικαῖς φοραῖς, καὶ δὲν χάνουσι τὸ πᾶρμάτους οἱ ἀδικοὶ καὶ πλεονέκται ὀγλήγαρα, ἀλλὰ ἕως τὸ τέλος δὲν τὸ γλυτάνουσιν. εἰδὲ καὶ τύχη καμίας φορᾶς καὶ φύγη τινὰς ἐδῶ τὴν παιδίσι, ἐκεῖνος ἀρέπει νὰ φοβῆται καὶ νὰ ξέμνη χειρότερα, ὅτι μεγαλύτερα κολασήματα τὴν ἐδέχονται. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀκοιμῶν ἐκεῖ-

ἐκείνοι ὅπῃ κληρονομήσει τὰ ἄδικα δικαίως παιδεύονται, ὅτι ἀγκαλιὰ καὶ αὐτοὶ
 δὲν ἀδίκησαν, ἀλλὰ ἰξούρωσι τὴν ὑπόθεσιν. καὶ πρέπει εἰὼν ζῶσιν οἱ ἀδικη-
 μέθοι, νὰ τὴν τὰ σρέψαν μὲν ἁφρόρον, καθὼς ὁ Ζακχαῖος ἔκαμψ. εἰδὲ καὶ ἀπέ-
 θανον, νὰ τὴν θεμοιράσεν εἰς πούνητας, ἁφὲ νὰ λυβωθῶσιν διὰ τὴν κολασιν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν Ζακχαῖος ἀπέδωκε τετραπλασίως ὅσα ἀδίκησε, καὶ ἔτω τὸν Θεὸν
 ἐξιλίωσεν. ἡμεῖς δε ἀρπάζομεν μύρια, καὶ ὀλίγα ἀνταποδίδομεν. Πῶς ἔν νὰ
 μᾶς συγχαρήσῃ ὁ Κύριος; εἰὼν ὅσοι δὲν δίδουσι διὰ τὰ ἐδικά τες ἐλεημοσύ-
 νῳ εἰς τὴν πτωχὴν κολάζονται, τί θέλει πάθειν ἐκεῖνοι ὅπῃ τὰ ξένα ἀρπά-
 ζουσι; Εἰὼν αὐτοὶ ὅπῃ δὲν θρέψαν πεινῶντα ἁφὲ τὸν Χριστόν, καὶ δὲν ποτί-
 σαν διψῶντα, ἔτε γυμνὸν ἐνδύσει, καταδικάζονται ἀπᾶμα μὲ τὸν Διάβολον
 εἰς πῦρ ἄσβεστον, τί θέλουν ἄρῃ ὅσοι ἀρπάζουσι τὴν ζωοφίαν τῶν πτωχῶν,
 καὶ τὴν ξένας καὶ ἀρρώστους διώκων καὶ ἀποσρέφονται, καὶ τὴν πτωχὴν καὶ ἐνδεῖς φυ-
 λαπῶνσι; Δικαιοσύνη καὶ ἐλεημοσύνη ἀγαπᾷ ὁ πανάγαθος Κύριος, καὶ δῶ-
 ρα διὰ τὴν ἀδικίαν δὲν δέχεται, ἐπειδὴ ἡ ἀγία Γραφή λέγει ταῦτα ἁφὲ ἐκεῖ-
 νας ὅπῃ ἀδικῶσι, καὶ ἐπιχειρίζονται νὰ προσφέρων πρὸς Θεὸν δωρήματα. Οὐστὶ
 ἀσεβῶν βδέλυγμα Κυρίου. διὰ τῶν δικαίων πόνων ἀπάρχη αὐτῶν, καὶ διὰ
 τῶν καρπῶν δικαιοσύνης ἡ φύσις λέγει τῶν ἀσεβῶν εἶναι συγχαμηρὴ εἰς
 τὸν Κύριον, ἁφὲ τὸ προσφέρει εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν καρπὸν τῆς δικαιοσύνης σε.
 Ἀσεβεῖς λέγει τὴν ἀδικίαν, ὅτι κἀκίον εἶναι νὰ μὲν ἀδικῶμεν, ἔτε νὰ λε-
 τεργῶμεν, ἢ νὰ δίδωμεν ἐλεημοσύνας διὰ τὰ ἄδικα ὅτι τὸν βίον μας μο-
 λυῶμεν, καὶ τὸν Δεσπότην ὑβρίζομεν, ἀκάθαρτα δῶρα τῶν προσφέροντες. Ἐκεῖ-
 νος ὅπῃ δὲν ἀδικεῖ τινὰ, εἶναι δισεβής. Δὲν κοινοῦ ὁ Θεός; μὲ τὸν ληστὴν
 καὶ ἀρπαγον. Δὲν μᾶς ἐπρόσβαξε, νὰ ἐλεῶμεν τὴν πούνητας, ἁφὲ δὲν διώκεται
 αὐτὸς νὰ τὴν τρέψῃ, ἀλλὰ ζητεῖ διὰ λόγους μας τὴν δικαίαν καὶ φιλανθρώπων
 καρποφορίαν εἰς ἀεργισίαν μας, ὅτι διὰ τὴν ἀδικίαν ἐλεημοσύνη δὲν γίνεται,
 εἰδὲ διὰ τὴν κατὰραν ὀλογία, μὲν ἀεργισία διὰ δάκρυα. Καὶ ὅποιος ἀρπάζει
 ξένα πράγματα καὶ τὰ δίδει τῶν πτωχῶν, δὲν ἐλεῖ, ἀλλὰ ἀδικεῖ. καὶ ὅσοι
 ἀδικῶσι καὶ δίδουσι τὰ ἄδικα κέρδη εἰς λειτεργίας, εἶναι μάλιστα Γερόσυλοι.
 πρὸς τὴν ὁποῖαν λέγει ὁ Κύριος. Ἀ' εἰμίσην ἐποιεῖτε, καὶ ἐκαλύπτετε τὸ θυ-
 σιασθέν μου κλαυθμῶ καὶ δάκρυσιν. Ἀ'ς ἐξπαίζομεν ἔν ἀδελφοὶ τῶ λόγους
 μας, νὰ κἀνωμεν τὴν θυσίαν καὶ ἐλεημοσύνην μὲ δικαιοσύνην καὶ μὲ δυ-
 νασάμεν τὸν πτωχόν, μὲν τὸν ἀδύνατον μὴ βιάζομεν, μὴτε νὰ πλεονεκτῶμεν
 τὴν δόλως μας, ἀλλὰ ἄς φυλάττομεν δικαιοσύνην, ἁφὲ νὰ ἄρῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἀ-
 προσδεκτος ἡ θυσία μας. Εἰ δὲ καὶ ἐλυπήσαμεν τινὰ ἀδελφόν, μὲ προσφέρωμεν
 εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν εἰὼν δὲν κἀνωμεν ἁφὲ ἀλλοτρίω μὲ τὸν πλησίον μας πρό-
 πρου νὰ τὴν δάσωμεν ὀπίσω τὸ ἄδικον, καὶ τότε νὰ θυσιάσωμεν, καθὼς αὐτὸς
 ἔρχει εἰς τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον. εἰὼν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σε ὅπῃ τὸ Θυσιασθ-
 εῖον, κἀκεῖ μνηστῆς, ὅτι ὁ ἀδελφός σε ἔχειτι καὶ σὲ, ὕπαγε πρῶτον ἁφὲ ἀ-
 γητὴ τῶ ἀδελφῶ σε, καὶ τότε ἐλθὼν προσφέρει τὸ δῶρόν σε. Ἀ'ς μιμηθῶμεν τὸν
 τελώνην Ζακχαῖον, ὅς τις ἔδωκε τέσσαρες φοραῖς τόσα, ὅσα ἀδίκησε, καὶ διὰ
 ὅσα τὴν ἀπομείνασιν, ἐμοίρασε πάλιν εἰς τὴν πτωχὴν τὰ ἡμισυ, ἰξούρωνας
 ὅτι ὅποιος θέλει νὰ ἀποδέχῃ τὸν Χριστόν, πρέπει νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς χριστὸς
 καὶ εὐαγγελιστὸς. καὶ ὅτι εἰὼν δὲν λύσῃ τὴν πλεονεξίαν ὅπῃ ἔκαμε, νὰ σρέψῃ
 ὀπίσω τὰ ἄδικα, δὲν ἀποδέχεται ὁ δίκαιος Θεός τὴν εἰς τὴν πτωχὴν φιλοτι-

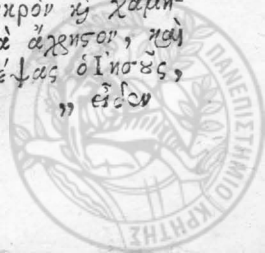
μισιν . Καὶ ἔπος ἐδέχθη ὁ ἐλεήμων καὶ χαρᾶς τῷ ὀρθόπτε τῷ Ζακχαΐᾳ , λέγωντας ὁ Σήμερον σωτηρία ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἐγένετο . Αἰκίστατε ἐν τῷ ἰσχύει σαφέστερον εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον .

” Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ , διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τῷ Γεσιχῶ . καὶ ἰδὲ ἀνὴρ ὀνόματι καλέμενος Ζακχαΐος ἢ αὐτὸς ἢ Ἀρχιτελώνης , καὶ ἔτος ἢ πλέσιος . Καθὼς ἐφώτισε τὸν τυφλὸν ὁ Κύριος , εἰσηλθὼν εἰς τῷ Γεσιχῶ ἵνα νὰ φωτίσῃ καὶ ἄλλους ἀμαρτωλὸς ὡς εὐπλάγχθος , καὶ τῷ ἠκολούθει λαὸς ἀναείδωτος , μὲ πῶς ὁποῖος ἦν καὶ ὁ Ζακχαΐος ἔτος . ὅς τις ἀκέναντας τὰ μεγάλα θαυμάσια τῷ Χριστῷ , ἐξεπλήγτετο καὶ ἐπέθυμε νὰ τὸν ἰδῇ , ἵνα τὸ πλῆθος πολὺ τῷ λαῷ , καὶ αὐτὸς πολλὰ μικρόκορμος , καὶ δι’ αὐτὸ ἐμποδίζετο . Ὄθεν ἵνα νὰ ἐπιτύχῃ τῷ ποθέμενῳ , σοφίζεται εἰς τῷ κρείαντες , καὶ ἐνύρως τινὰ τόπον ὑψηλὸν νὰ ἀνέβῃ ἐκεῖ νὰ ἰδῇ τὸν Κύριον . Οὗτος ὁ Ζακχαΐος ἦτον καὶ ἐπίσημος , καὶ εἰς τῷ ἀδικίαν φελοβόντος , φιλάργυρος πολλὰ καὶ φιλόουλος ὅτι δὲν τὸν ἐφθασον ὅπῃ ἦσαν οἱ γονεῖς τῷ πλέσιος , καὶ τῷ ἀφίκασι πολλὰ κρήματα , ἀλλὰ ἔγνω καὶ Ἀρχιτελώνης , ἵνα νὰ συναζῇ φελοβότερα . ὅτι καθὼς ὁ Ἀδὲς δὲν χορταίνει πάποτε , ἔτω καὶ ὁ φιλάργυρος ἀπὸ κρήματα , ἀλλὰ ὅσον ἔχει , ὅσον διψᾷ νὰ λοιπήσῃ φελοβότερα . Ταῦτῳ τῷ ἀδένειαν ἔχωντας ὁ Ζακχαΐος , ἦτον τυφλὸς εἰς τῷ ψυχῇ καὶ ἁγνοικῶ . ἀλλὰ ὁ πανάγαθος Θεὸς τὸν ἐφώτισε , προβλέπωντας τῷ διόρθωσίν τε . καὶ καταφυγεῖς εἰς τῷ καρδίαν , ἐμίσησε τῷ φελοβότερῳ ἀνομίαν , καὶ τῷ φιλαργυρίαν ὡς λύμῳ τινὰ καὶ φθορᾷ ἀπέριψε , καὶ τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης ἐκατατόπισε . Καὶ ἔγνω ὁ Ζακχαΐος ἄλλος ἐξ ἄλλῳ , ἀπὸ Τελῶνα , ἀπὸ τῆς ἀνομίας , ἀπὸ τῆς ἀδικίας , ἀπὸ τῆς φελοβότης τῆς ψυχῆς τῷ Ζακχαΐῳ , εἶπε πῶς ἦτον πλέσιος , ἐπειδὴ μεγάλον ἐμπόδιον εἶναι ὁ πλεπτος πρὸς σωτηρίαν , καὶ τυραννεῖ τὸν ἄνθρωπον , καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἔλεγε , ὅτι δύσκολα σάνεται ὁ πλέσιος . Θεὸς δὲ ἀδοκῆντος δὲν ἐμπόδισε τὸν Ζακχαΐον ὁ πλεπτος , ἀλλὰ ἐσώθη , ὅτι εἰς τὸν Θεὸν εἶναι δυνατὰ τὰ εἰς ἀνθρώπου ἀδυνάτα . ἵνα τῷ δὲν καταφρονᾶται ὁ Ἀρχιτελώνης ἔτος ὁ πλεονέκτης καὶ ἀδικος , ἀλλὰ προθυμίαν ἀναλαμβάνωντας εὐθεῖον , καὶ τελειώσας δικαιοσύνην καὶ ἐλεημοσύνην , ἀπὸ τῆς σωτηρίαν καὶ ἔλεος . ὅτι τὰ δυνατώτερα σὺν τῷ Διαβόλῳ ἀρπάζει ὁ Κύριος , καὶ ἀφανίζει πῶς δυνάμεις καὶ πόλεις τε . διὰ τῷ εἰ μόνον Τελῶνας μαθητῶς ἐποίησον , ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀρχιτελώνην Ζακχαΐον πρὸς σωτηρίαν ἠχμαλώτισε .

” Καὶ ἐξήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ὅστι , καὶ ἐκ ἰδύατο ἀπὸ τῷ ὄχλου , ὅτι τῷ ἠλικία μικρὸς ἢ . Καὶ δραμῶν ἐμφορῶν , ἀνέβῃ ἐπὶ συκομαραίαν , ἵνα ἰδῇ αὐτὸν . ὅτι δι’ ἐκείνης ἡμέρας διήρχετο . Αἰκίστατε ἵνα τὸν Χριστὸν ὁ Ζακχαΐος πῶς ἔκαμνε ἀξίδοξα ἀράγματα , καὶ ὅτι μὲ πῶς λόγος τῆς διδασκαλίας τῷ ἐπέστροφον πολλοὶ πρὸς μετάνοιαν καὶ ἐσάνοντο , εἶχε μεγάλον πόθον νὰ τὸν ἰδῇ . καὶ μὴ δυνάμενος ἵνα τὸν ἰδῇ εἰς τὸ κορμὶ , ἐπροσάδει νὰ εὕρῃ ἕθρον καὶ τόπον ἐπιπέσειον διὰ νὰ ἰδῇ τὸν ποθέμενον , καὶ βλέπωντας παρεμφορῶς μίαν συκομαραίαν , προσδραμῶν εἰς ταῦτῳ ἀνέβῃ , ὅτι ἀπ’ ἐκεῖ ἡμέρας νὰ περάσῃ ὁ Κύριος . Τῷ εἶναι εὐα δούδρον μικρὸν καὶ χαμηλὸν , τῆς συκῆς παρόμοιον , καὶ δὲν κάμνει καρπὸν καλὸν , ἀλλὰ ἄχρηστον , καὶ πῶς λέγειν συκόμαρα .

” Καὶ ὡς ἠλθον ἐπὶ τὸν τόπον , ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς ,

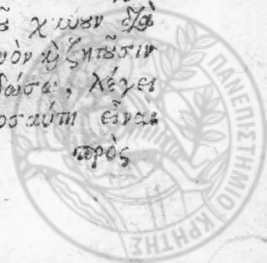
” εἶδον

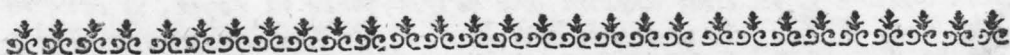
„ είδον αὐτὸν , καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν . Ζακχαῖε , σπύσας κατάβηθι . σήμερον
 „ ἦν ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖμα μέναι . Εἶδε τὸν Ζακχαῖον ὁ Κύριος μὲ τῆς ὀφ-
 θαλμῆς τῆς ἀνθρώπουτος , ἀμὴ προτίτερα τὸν εἶδε μὲ τῷ Θεόπτε , καὶ ἐγνώ-
 ρισε πῶς ἦτον ἐπιμὸς πρὸς ὑπακοῆν , θερμὸς εἰς τῷ Πίσῳ , καὶ ἀπὸ κα-
 κίας εἰς ἀρετῷ ἀμετάβλητος καὶ ἀκολογύειος . ὅτε τὸτο ἐπρόλαβε διὰ τὰ
 τὸν κερδήση , καὶ τὸν καλεῖ ἐξ ὀνόματος , διὰ τὰ τὸν φάρδση καλλίτερα . Οὕτω
 μᾶς προφθάσει πανταχῶ ὁ Κύριος , εἰ μόνον μὲ προθυμίαν πρὸς αὐτὸν βλέ-
 πωμεν , καὶ καταφύγωμεν εἰς αὐτὸν μὲ θερμότητι . Εἰζήτησε γὰρ ὑπάγη εἰς
 τῷ οἰκίαν τε , ὅχι διὰ τί ἦτον ἄξιον ἐκεῖνο τὸ σῆτι διὰ τὸν Κύριον , ἀλλὰ
 διὰ τὰ τὸ διλογίση μὲ τῷ θεϊκῷ παρσίαντε , τὰ μὲν εἶναι πλέον λύκε
 σπύλαιον , ἀλλ' αὐτὲ τῶ ἀμάμω Ἀμνῆ καὶ ἀσπίλω Χειστῶ καταγώγιον . διὰ τὸτο
 καὶ ὁ Ζακχαῖος ἐχάρη πολλά καὶ ἠγαλλιάσατο , καὶ μόνον πῶς εἶδε καθῶς ἐπε-
 θύμει τὸν Κύριον , ἀλλὰ καὶ ὅτι τὸν ἐπροσκάλασε , καὶ ἐκαταδέχθη τὰ μείνη
 εἰς τῷ οἰκίαν τε . „ Καὶ καταβαίνωντας ἐπροσκύνησε καὶ τὸν ὑποδέχθη χα-
 „ ρῆμος . Οὕτως ἂς κάμωμεν καὶ ἡμεῖς , τὰ ἀποδεχθῶμεν τὸν Κύριον εἰς τὰς
 καρδίας χαρῆμοι , καὶ μὴ καρτερῶμεν τῷ αἰεῖον . Οὐδὲ οἶδας τί τέξ-
 ται ἡ ὀπίσσω , καὶ τὸν Σολομῶντα , ἦγεν δὲ ἰξόδους τί θίλει γῆρι ἕως αἰ-
 ριον . μόνον σήμερον κάμε τὸ καλὸν , ὀπίστρον εἰς τὸν Χειστὸν καὶ κοινώη-
 σον , καὶ τότε τὸν ὑποδέχθης εἰς τῷ οἰκίαν τε . „ Καὶ ἰδόντες πάντες , διεβόγ-
 „ γυζον , λέγοντες . ὅτι ὅσα ἀμαρτολῶ ἀδελφὲ εἰσῆλθε καταλύσαι . ἀμαρτω-
 „ λὸς ἐνόμιζον τῶς Τελώνας διὰ τὰς πλεονεξίας τῶς , διὰ τὸτο ἐμίμροντο τὸν
 Χειστὸν οἱ Ἀρχιερεῖς τῶ Ἰουδαίων καὶ Ἄρχοντες , καὶ τὸν ἐγγόγγυζαν , καθῶς καὶ
 διὰ τὸν Τελώνω Ματθαῖον τὸν ἐκατάκειραν οἱ ἀδίακριτοι , πῶς ἐφιλοδέτο μὲ
 τοικῆς ὅπῃ αὐτοὶ τῶς ἐμισῶσαν ὡς ἀδίκα καὶ ἀρπαγᾶς . ἀλλὰ ὁ Θεσπότης
 δὲν ἐψήφα τῷ κατακεσίαντες , ὅτι ἀδικα τὸν ἐγγόγγυζαν , μὴ γνωρίζοντες ,
 τῷ αἰτίαν τῶ παράγματος . καὶ πρέπει τὰ καταφρονῶμεν τὸ μικρὸν σκαῦδαλον ,
 ὅταν μεγάλη σωτηρία τινὲς γίνηται , καὶ τὰ μὴ χῶωμεν τὸ πολὺ κέρδος διὰ
 ὀλίγον ὀφέλογον σκαῦδαλον . „ Σπεύθει δὲ ὁ Ζακχαῖος , εἶπε πρὸς τὸν
 „ Ἰησοῦν . ἰδὲ τὰ ἡμισυ τῶ ὑπαργόντων με Κύριε δίδωμι τοῖς πτωχοῖς . καὶ
 „ εἰ τιὸς τι ἐσυκοφῶησα , ἀποδίδωμι τετραπλῆν . ὡ ταχείας μεταβολῆς , καὶ
 ἀλλαγῆς θαυμασίας . τὰ γῆρι εἰς μίαν ὥραν ὁ φιλόργυρος σπλαγγνικώτατος ,
 καὶ ὁ ἀδικώτατος δικαιοτάτος αὐτοδίδακτος , χωρὶς τὰ ἀκῆτη διδαχῷ τινὰ
 ἀπὸ τὸν Χειστὸν προτίτερα . μόνον ἀπὸ τῷ καλλῷ τε προαίρετιν ἔδωκε τὰ μισὰ
 ἐλεημοσύνην , καὶ τὰ ἐπύλοιπα ἐκράτησεν ὅχι διὰ χρείαν τε , ἀλλὰ διὰ τὰ πληρώ-
 ση τετραπλασίως ὅλαις ταῖς ἀδικίαις ὅπῃ ἐκαμῆ . ἐπειδὴ ὁ Νόμος ὤειζεν ,
 ὅποιος κλέψῃ ἀρόβατα , τὰ δίδῃ εἰς καθεὶ ἐνα πένταρα , διὰ τὸτο ἐδρακείθη ,
 καὶ κατεκείθη ἀπὸ λόγου τε ὁ μακάριος τὰ πληρώση τετραπλασίως τὰ ἀδικα . Ἀπέ-
 σατε ἀδικοὶ καὶ ἀρπαγῆς τὰ μιμηθῆτε τῶτον τὸν δίκαιον , τὰ σπύψετε ὀπίσσω
 τὰ ἀδικα τετραπλασίως , ἢ διπλασίως , ἢ καὶ τὸ κεφάλι τὰ δώσετε , ἦγεν ὅσα
 ἐπύρετε , εἰ μὲ ποθῆτε τὸν σωτηρίαν σας , εἰ δὲ δὲν δέισκετε τινὰ ἀέσιον μὲ θά-
 ναον . „ Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς . ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τῷ ἐγγύ-
 „ πο . οἶκον λέγει ὅλας τῶς ἀνθρώπου ὅπῃ εἰς τὸ σῆτι τῶ Ζακχαῖος δέισκον-
 „ το . καὶ εἶπεν ὅτι σήμερον ἐσώθησαν ἐπι οἱ ἀνθρώποι , διώξαντες τῷ
 ἀπώλειαν ὅπῃ ἑκατόκινα ἐδῶ ἀπὸ ταῖς ἀδικίαις καὶ ἀρπαγαῖς . Καθῶς

„ καὶ

ἢ αὐτὸς Υἱὸς Ἀβραάμ ἔστιν. ἦλθε ἦδ' ὁ Υἱὸς τῆ ἀνθρώπου, ζῆῃσαι καὶ
 σωῆσαι τὸ ἀπολωλός. Ταῦτα εἶπεν ὁ Κύριος ἕκ' ἐκείνης ὁπῆ τὸν ἐγόγγυ-
 ζαν πῶς μὲ τελόνας ἢ ἀμαρτωλὸς ἀπαμώνετο· καὶ λέγει, ἐπειδὴ ὁ Ζακ-
 χαῖος ἦν ἀπὸ τοῦ γένους τῆ Ἀβραάμ, ἔκανε χρεῖα νὰ σωθῆ καὶ αὐτὸς ὡς
 Ἰσραηλῆτις. Ἐ"τι δὲ ἢ μὲ ἄλλον ἔσπον· τέκνα τῆ Ἀβραάμ ὀνομάζει ὁ Κύ-
 ριος ὅσας ὁμογνωμήσαν τῷ Ἀβραάμ, καὶ πιστέυσαν εἰς τὸν Θεὸν ἀδίστακτα·
 ὅτι καθὼς ὑπήκουσεν ὁ Ἀβραάμ τῷ Θεῷ ὅταν τὸν ἐκάλεσε, καὶ ἀφῆκε τὴν
 Πατείδα τε ἢ συγγένειαν, ἔπω ἢ ὁ Ζακχαῖος ἀφῆκε τὸν πλῆτον ἢ τὸ τελώ-
 νιον. Ὁ Ἀβραάμ εἶχε γυναικὰ σείραν ἢ ἄπεινον, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἰσαακ ὕ-
 σερρον, ἢ ὁ Ζακχαῖος ψυχῷ ἄγονον ἢ εἰς τὰ καλὰ ἀκαρπον, ἢ μὲ εἰς λόγον
 τῆ Χειρὸς τῷ ἀκτιμοσυνῶν ἐπέστατο. Ἀλλὰ θέλει ἰδοῦσθε τι, ἢ νὰ εἰπῆ εἰς
 τῷ παρῶσαν ὑποθέσειν. ἐπειδὴ ὁ Ζακχαῖος ἦτον πολλαὶ πλέσιος ἢ εἰδο-
 ξος, πᾶς δὲ τῆ ἔκαναν τόπον οἱ ἄνθρωποι νὰ συμώσῃ εἰς τὸν Χειρὸν,
 ἀμὴ ἀνέβη εἰς τὸ δένδρον; Ἀκούσατε τῷ ἰδοῦσθε μὲ ἔσπον ἀναγωγικώτε-
 ρον. ἀγκαλὰ ἢ νὰ εἶναι ἀληθινὰ ὅλα τῆ Εὐαγγελία τὰ λόγια, ἢ ἴσως νὰ
 μὴ ἦσαν τῆ Ζακχαῖς γνώριμοι ὅσοι ἦσαν εἰς τὸν Χειρὸν συμώτερα, ἢ νὰ ἔ-
 γινε ἢ οἰκονομικῶς τὸ παρῶμα ἕκ' νὰ τὸν προσηλαίση ὁ Κύριος. Ὁ ἄνθρω-
 πος εἶναι διπλῆς, ἢ ἔχει σῶμα, ἢ ψυχῷ. καὶ καθὼς αὐξάνει μὲ ἔσπον
 ὑλικῷ εἰς τὸ σῶμα, ἔπω καὶ εἰς τῷ ψυχῷ αὐξάνει μὲ βίον ἐνάρτεον. ὁ
 Ζακχαῖος λοιπὸν εἰς ἦτον ἢ εἰς τῷ σωματικῷ ἠλικίαν τέλειος, ἀλλὰ εἰς
 τῷ ψυχικῷ ἦτον ἀπελῆς, ὡς ἀμαρτωλὸς ἢ ἄχρηστος. ὅθεν μὴ ἔχωντας ἀρε-
 τῷ ἢ τελειώπει, ἀπὸ τῆτο ἐμποδίζετο, ἢ δὲν ἐδύετο νὰ ἰδῆ τὸν Κύριον,
 καὶ αὐ εἶχε καὶ πόσον νὰ τὸν ἰδῆ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ὄχλον ἐκωλύετο, ἢ γινε ἢ
 ἀμαρτίας τῆ τὸν ἐμποδίζαν. Θέλωμεν ἢ ἡμεῖς νὰ ἰδῶμεν τὸν Κύριον, ἀλλὰ μὲ
 τὸ νὰ εἶμεθα μικροὶ εἰς τῷ πνευματικῷ ἠλικίαν δὲν δυνώμεθα, εἰς δὲν
 ἀγάλωμεν τὰ ἐμπόδα, ἢ γινε νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὰ φθαρτὰ ἢ γῆινα παρῶμα-
 τα, εἰς τὰ ὅποια ἀφελώμεθα ἢ συρόμεθα ὡς χαμηρεπτεῖς ἢ ἀνόητοι. ἢ νὰ
 ἀνέβωμεν εἰς τὸ δένδρον, ἢ γινε νὰ ὑψωθῶμεν πρὸς τὰ ἐραῖα, ἢ τότε βλέπο-
 μεν τὸν Χειρὸν καλλίτερα· ἢ μᾶς κοιτάζει ἢ αὐτὸς γνωσιώτερα, ἢ μᾶς προση-
 λαίει πρὸς αὐτὸν ἢ κατοικεῖ εἰς τῆ λόγῆμας, ὅτι μὲ τὸν ἔσπον τῆτον τῆ
 ἀρετῆ γίνονται Θεοὶ οἰκηθῆριον ὅσοι εἰς αὐτὸν πιστέυστι, ἢ σπασάξεν νὰ τῆ
 ἀρέσασιν. Ἐὰν θέλωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν Χειρὸν εἰς
 τὰς οἰκῆμας, νὰ τὸν φιλόσωμεν πλέσια, ἢς προσηλαίμεν ἢ ἢς ὠδῶκα-
 λῶμεν τὰς ξένῆς καὶ πόνητας νὰ ἔρχωνται εἰς τὸν οἶκόνμας. ὅτι ὅσον καλὸν
 εἰς τὰς πτωχῆς ἢ ξένῆς ποιήσωμεν, αὐτῆ τῆ Δεωσῶτε τὸ κάμνωμεν. ἢ αὐτὸς
 εἶναι χρεώσης νὰ μᾶς τὸ ἀπαποδώσῃ μυριοπλάσια, κάμνωμεντῆμας κοινωθῆς
 ἢ κληρονόμῆς τῆς Βασιλείας τῆ καθὼς ἔταξε. Φιλοξενεῖτε τὰς πόνητας, νὰ ἀ-
 κέση ἀπὸ τὸν Θεὸν πᾶς οἶαςσας ὅτι σήμερον ἔγινε σωτηρία εἰς τῷ οἰκίαν
 τα. Ὅσοι δὲ ἀδικεῖτε τὰς πόνητας, φοβηθῆτε ἢ φομάξατε, ὅτι ἐσεῖς μὴ ἔ-
 χετε δυνάμιν ἢ πλῆτον, δάλῆς ἢ χημάτα, ἢ φίλῆς δυνάτας, αὐτοὶ δὲ ἔχ-
 σιν ὅπλα ἢ ἄρματα δυνατώτερα τὰς ἰσναγμῆς ἢ τὰ δάκρυα ὁπῆ χυθῶν ἕκ'
 πὰς ἀδικίας ὁπῆ τὰς κάμνετε, τὰ ὅποια ἀναβαινεν εἰς τὸν Οὐρανὸν ἢ ζῆῆσιν
 ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐκδίκησιν. ἢ Ἐμὴ ἦδ' ἢ ἐκδίκησις, καὶ ἐγὼ ἀπαποδώσει, λέγει
 Κύριος. αὐτὰ τὰ ὅπλα, Ἐ"θνη ὀλόκληρα κατεπότισσα. Τοσαῦτα εἶναι
 πρὸς

πρὸς τὸν Θεὸν τῆ ἀδικημάτων ἢ φρόνισια, ὅτι διλαβεῖται τὴν ἀγνωμοσύνην τῆς ὁ Κύριος ὅταν πάχυν τὰ κακά, καὶ τὰ ὑπομῆκον ἀγόγγυσα, καὶ δὲν λέγῃσι λόγον καλὸν, ἀλλὰ μόνον σναάζουσι, καὶ τὰ κακά τῆς καὶ φιλίφεις οὐδύρονται. Καὶ εἰς μὴ τῆς ἀδικημάτων γίνεται ὁ Θεὸς ἴλεως καὶ ὀσπλαγγχος, καὶ συγχαρεῖται τὰ ἀμαρτήματα, εἰς δὲ τῆς ἀδικημάτων αὐτῆς καὶ περράζοντας κατὰ τῆς Κριτῆς δικαιοτάτος, καὶ τῆς τιμαρεῖ αὐτηρὰ καὶ ἀνελεήμονα. Ἀς μισήσωμεν ἐν πάσαι ἀδικίαι, καὶ μὲ δικαιοσύνη καὶ ἐλεημοσύνη ἄς φεραπδύσωμεν τὸν Θεὸν νὰ γῆ καὶ πρὸς ἡμᾶς ἴλεως. Ἀς μιμηθῆμεν τὸν Ζακχαῖον ἄς γνωσικὸν καὶ ἐλεήμονα, ἡμοιράζοντας δίκαια ὅσα ἐπήραμεν ἄδικα, καὶ νὰ μᾶς πληρώσῃ αὐτὸς ὁ Δεσπότης Χειρὸς τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἀναποδόσεως, νὰ ἀξιώθῃμεν τῆς ἰσπανίης Βασιλείας τῆς, καὶ τὰ αἰώνια ἀγαθά νὰ ὑπολαύσωμεν τῆ αὐτῆς φιλανθρωπία καὶ χάριτι. Ω, ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σου τῆ Πατρὶ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τῆς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

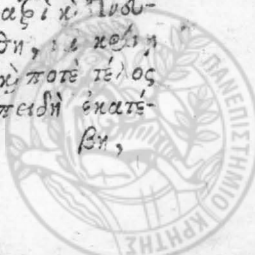
Π Ρ Ο Τ Η Σ Υ Φ Ω Σ Ε Ω Σ

Τ Ο Υ Τ Ι Μ Ι Ο Υ Σ Τ Α Υ Ρ Ο Υ .

Ε Υ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

Εἶπεν ὁ Κύριος· εἰδὲς ἀναβέβηκον εἰς τὸν Οὐρανὸν, εἰμὴ ὁ ἐκ τῆ Οὐρανῶ καταβάς ὁ Υἱὸς τῆ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῆ Οὐρανῶ. Τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος τῆς ὀλίγων τῶν συλλαβῶν εἶναι τόσον, ὅπως μόνος τυχὼν ὁ μακάριος Παῦλος ἠμπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ ἀκρίβειαν, ὁ ὁποῖος ἠξιώθη καὶ ἠρπάξῃ ἕως τὸν τρίτον Οὐρανὸν, καὶ ἠκασε τὰ ἄρρητα λόγια. Ὁ Θεὸς καὶ νὰ εἶναι ἀκριβὸν τὰ τῆς λόγου τὸ νόημα, καὶ ἔπεισαν τινὲς εἰς φλυαρίας καὶ αἰρέσεις, μὴ δυνάμενοι νὰ φθάσῃ μὲ ἀνθρώπινος λογισμὸς τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἔννοιαν· διότι ὁποῖος ἐπιχειρεῖται τὰ λόγια τῆ Πνεύματος χωρὶς Πνεύματος, πλανᾶται καὶ ἀφανίζεται. ὅτι κατὰ ἕνα ὅπως δὲν εἶναι ναύτης καλὸς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ πλεύσῃ δύσκολον πέλαγος, ἔτω καὶ ὅστις θέλει νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ βάθος τῆς λογίων τῆ Πνεύματος, δὲν δύναται, εἰ μὴ δὲν εἶναι τεχνίτης, καὶ δὲν μετέχη ἀγίῳ Πνεύματος. καὶ τὸ ἐλεῖν ὁ Ἀπόστολος. Ὅτι Σαρκενὸς ἀνθρώπος καὶ δέχεται τὰ τῆ Πνεύματος. καὶ ὅτι ὁ λόγος τῆ Εὐαγγελίης, καὶ τὸ κήρυγμα εἰς ἔσθιν ἐν πειθοῖς ἀνθρώπινος σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως. Διὰ νὰ καταλάβωμεν ἐν μέρος τὴν ἀπὸ πῦτα τὰ θεῖα λόγια νὰ ὠφελῆθῶμεν, ἄς ἀναβῆσωμεν τὸν νῆν μας πρὸς τὸν Θεὸν μὲ ἀλάβειαν, καὶ νὰ μᾶς δώτῃ φάτισιν, ἄς Πατὴρ τῆς φάτων, καὶ βρῦσις πάντων τῆς καλῶν ἀνεξάντλητος. ,, Πᾶς δὲ ὁ αἰτῶ λαμβάνει, καὶ ὁ ζῆτῶ δέσκει, καὶ τῆς κρῶντι ἀνοιγῆσεται. Ἀς εἰδῶμεν ἐν ἄλλοτερον τὴν αἰτίαν, καὶ τὴν ὁποῖαν εἶπεν ὁ Χειρὸς αὐτὰ τὰ λόγια, ἄς

Τινὰς δὲ ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἀμὴ μόνον ἐκεῖνος ὅπῃ ἐκατέβη ἀπὸ τοῦ Οὐρανὸν, ὁ Υἱὸς τῆ ἀνθρώπου ὅπῃ εἶναι εἰς τὸν Οὐρανὸν. δούτερον γὰρ ἐξηγή-
 σωμεν καὶ τὴν ἐννοιαν καὶ τὴν ὀλίγημας διδάσκω. Ἐνας ἄνθρωπος ἔστω τῶν
 Φαρισαίως, τὸ ὄνομα τὸ Νικόδημος, ὅπως ἴδωσιν εἰς τὸν Χριστὸν, βλέπωιτας τὰ
 θαυμάσια ὅπῃ ἐκατέβη, τὰ ὁποῖα τὸν ἐμαρτυρήσαν Θεὸν ἀληθέστατον. πλὴν
 δεῖ γὰρ μὴ τὸν κάμειν ἄποσιμῶλον, ἦτον ἀπέκρυφος καὶ φανερὰ δὲ ἐπαρρη-
 σιάζετο, μόνον κρυφὰ τὴν νύκτι ὑπῆγε καὶ τὸν εὔρε μοναχὸν, καὶ λέγει τῷ
 ἱερέει ὅτι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἦλθες Διδάσκαλος, ὅτι ἐὰν δὲ ἦτον ὁ Θεὸς μὴ
 σε, δὲ ἐκανες τοιαῦτα θαυμάσια. ἀγαθὰ καὶ γὰρ ὅπως ἴδωσιν ὁ Νικόδημος,
 ἀλλὰ δὲ τὸν ἐνόμιζε δεῖ Θεὸν, μόνον Διδάσκαλον καὶ Προφήτην ἅγιον. Διὰ γὰρ
 τῆ δὲ γὰρ ὀλίγη λοιπὸν τὴν σφαλερὰν αὐτῷ γνώμην καὶ καλῶ ὑπόνοιαν, εἶπε ταῦ-
 τα, δεῖ γὰρ δεῖξαι πῶς δὲ εἶναι ὡσαύτως ὑπὸ τῶν Προφητῶν καθὼς ἐλο-
 γιάζον ὁ Νικόδημος. ὅτι τινὰς ἀπὸ τῶν Προφητῶν εἰς τὸν ἔρανον δὲ ἀνέβη,
 ἀλλὰ ἀπὸ τὴν γῆν ἦλθον, καὶ πάλιν εἰς τὴν γῆν ὑπάγουν. Ἀμὴ ὁ Χριστὸς
 μόνον ἦλθον ἀπὸ τοῦ Οὐρανὸν, καὶ πάλιν εἰς αὐτὸν ἀνέβη, ἀμὴ ἄλλος ἄνθρω-
 πος ἔπε Ἄγγελος δὲ ἀνέβη ἕως ἀπᾶν εἰς τὸν ὑψηλότερον Οὐρανὸν τῶν ἔρανων,
 ἀπὸ τὸν ἐποῖον ἐσυγκατέβη αὐτὸς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῶ Θεοῦ καὶ ἦλθον εἰς τὴν γῆν
 δεῖ οἰκονομίαν ἀρρήτων καὶ ἀσπλαγχνίαν ἀμέτρητον. καὶ ἔγνω ἄνθρωπος δεῖ γὰρ
 σῶσιν τὸν ἄνθρωπον, καὶ γὰρ τὸν ἐλύθη ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶ Δαίμονος. Καὶ
 ἐνομάζεται Υἱὸς τῶ ἀνθρώπου, δεῖ τὴν μεγάλην οἰκονομίαν ὅπῃ ἐκατέβη, γὰρ ἡ-
 νθη ἀπὸ τὴν αἰπαρθετον Θεοτόκον ὅχι καὶ φαντασίαν, ἀλλὰ καὶ ἀλήθειαν.
 Ἀλλὰ Υἱὸν ἀνθρώπου ἀκούοντες, μὴ νομίζωμεν ὅτι ἡ σὰρκα ἐκατέβη ἀπὸ τοῦ
 Οὐρανὸν καθὼς τὸ ἐλεγόν τινες ἄφρονες, οἱ τινες δεῖ γὰρ πέσαν εἰς τοιαύτην αἰ-
 ρεσιν ἀπωλέθησαν. Καταλάβετε λοιπὸν τὴν ἐννοιαν δεῖ γὰρ μὴ πάθη καὶ ἄλλοι ταῖ
 ὅμοια. ὁ Χριστὸς εἶναι ἀπὸ δύο φύσεις σωφτετος, ἓνα πῶσωπον, καὶ μία ὑπόστα-
 σις καὶ δύο ἑστίαις τῆς Θεότητος, καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. λοιπὸν τα ὀνόματα τῶ
 ἀνθρώπου λαμβάνονται καὶ εἰς τὸν Λόγον, καὶ πάλιν τὰ τῶ Λόγου ὀνόματα ἐνοῦν-
 ται δεῖ τὸν ἄνθρωπον. Λέγεται γὰρ καὶ ἐδᾶ Υἱὸς τῶ ἀνθρώπου ὁ Κύριος, ὡσαύ-
 ὅπῃ εἶναι ἓνα πῶσωπον καὶ μία ὑπόστασις. ὅχι πῶς ἐκατέβη ὁ Υἱὸς τῶ ἀνθρώπου
 ὑπὸ τοῦ Οὐρανὸν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Υἱὸς τῶ Θεοῦ ὅπῃ ἐκατέβη, αὐτὸς πάλιν ἀνέβη
 Υἱὸς ἀνθρώπου ἡρόμνος, ὅτι ἡ σὰρκα ἔγνω μὴ τὴν Ἀνάστασιν ἀπαθῆς καὶ ἀθά-
 νατος δεῖ τὴν ἑνώσιν τῆς Θεότητος, καὶ συγκαθέδος τῶ Πατρὶ ὡς ἀδιαίρετος
 καὶ ἀχώριστος. διὸ ὁ Παῦλος ἔλεγε. „ Ὁ καταβάς αὐτὸς ἔβη, καὶ ὁ ἀναβάς ὑπερά-
 ,, να τῶ Οὐρανοῦ, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα. τῆ ἡ Θεότητι τὰ πάντα ἐπλήρει καὶ
 πῶτερον ὁ πανταχῶ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν. Ὑστερον δὲ ἐκατέβη ὑπὸ τῶ
 Οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ σαρκὸμνος, ὑπόθη ἐκασίως εἰς τὸν Σταυρὸν. καὶ ἔστο-
 θαίνωντας καὶ τὴν σὰρκα, ἐκατέβη εἰς τὸν Ἄδην. καὶ νικήσας τὸν θάνατον, ἀνε-
 λήθη ἐνδόξως καὶ ἀνέβη ὑπεράνω πάντων τῶ Οὐρανοῦ θεοφιπέστατα. Αὐ-
 τὸς εἶναι ὁ ἓνας τῆς παναγίας καὶ ὑπεραγίας Τριάδος, ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος
 τῶ Θεοῦ, ἴσος τῶ Πατρὶ καὶ τῶ Πνεύματι, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος εἰς δύο τελείας
 φύσεις, ἐνεργείας, καὶ θελήσεις, καὶ μὴ σώματος σινωδελιάζει τῶ Πατρὶ καὶ Πνεύ-
 ματι. καὶ πάλιν μέλει γὰρ ἔλθῃ με δόξαν πολλήν, καθὼς ἀνελήθη, καὶ καὶ
 ἄλλω τὸν ἀνθρωπότητα, γὰρ ἔδοξεν ἑνὸς ἐκάτε καὶ τὰ ἔργα τῶ, καὶ ποτε τέλος
 δὲ θέλει ἔχει ἡ Βασιλεία τῶ. Καὶ δεῖ γὰρ μὴ νομίζωμεν ὅτι ἐπειδὴ ἐκατέ-
 βη,

βη, δὲ εἶναι τὸ λοιπὸν εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἃς τῆτο λέγει ὁ ἄν ἐν τῷ Οὐρανῷ, ὅτι ὡς Θεὸς ἀσφίχραπτος εἰς κάθε τύπον δέλεσκαται· καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ὁ σοφὸς Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἐπο λέγωντας. Ἐν τάφω σωματικῶς, ἐν Ἀ΄ δε
 „ δὲ μὲ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μὲ Ἀητῆ, κὲ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες
 „ Χειρῆ, μὲ Πατρὸς κὲ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀσφίχραπτος. εἰδεις λοι-
 πὸν ἀέβη εἰς τὸν Οὐρανὸν εἰμὴ μόνον αὐτὸς ὁ Δεσπότης Χειρῆς. Καὶ ἐὰν
 εἰπῆ τινὰς ὅτι οἱ Ἄγγελοι ἐφάνησαν πρὸς τὸν Ἰακώβ πῶς ἀέβαιναν εἰς τὸν
 Οὐρανὸν ἄπὸ μίαν σκάλαν, καὶ ἐκατέβαιναν, δὲ λέγει ἡ ὀπτασία ἃς τὸν
 ὑπερεραῖον Οὐρανὸν ὅπε εἶναι ὁ νοητὸς Παράδεισος, ἀλλὰ ἃς ἄλλον Οὐρανὸν
 κατώτερον, πρὸς τὸν ὁποῖον κὲ ὁ Παῦλος ἐφθασε, κὲ ἄλλοι Ἄγιοι μὲ ὀπτα-
 σίαν κὲ δποκάλυψιν, ἀμὴ εἰς ἐκεῖνον τὸν ὑψηλότερον εἰδεις ἀναβέβηκε. „ Καὶ
 „ καθὼς Μωσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἔπος ὑψωθῆναι δεῖ τὸν Υἱὸν
 „ τῆ ἀνθρώπου. ἵνα πᾶς ὁ πισθῶν εἰς αὐτὸν μὴ ἄποληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν
 αἰώνιον. Διὰ τὴν δειξῆ πῶς ἴξερε τῷ Σταυρῶσιν αὐτῆ, εἶπε ταῦτα ὁ Κύ-
 ριος· κὲ δὲ λέγει φανερά καὶ καθαρά ὅτι μέλλω νὰ σταυρωθῶ, ἀλλὰ ἀνα-
 φέρει τῷ παλαιᾷ Ἰσορίαν τῆ ὄφειας, ἃς νὰ φανερώσῃ ὅτι τὰ παλαιὰ μὲ
 τὰ νέα συμπίπτουσι κὲ ὁμοιάζουσι, κὲ αὐτὸς εἶναι τῆς παλαιᾶς κὲ νέας Διαθήκης
 ὁ Νομοθέτης κὲ Κύριος· κὲ ἃς νὰ μᾶς ἄποδείξῃ ὅτι ἐὰν οἱ Ἑβραῖοι βλέπον-
 τες τῷ χαλκίῳ εἰκόνα τῆ ὄφειας ἐφύγαν τὸν σωματικὸν κὲ πρὸς καιρὸν θά-
 νατον, πολλῶ μᾶλλον ἡμεῖς ἄποβλέποντες εἰς τὸν ἐσταυρωμὸν Χειρῆν κὲ Κύ-
 ριον τῆς δόξης, καὶ εἰς αὐτὸν πισθῶντες, θέλομεν λυθῶθῃ ψυχικὰ ἄπὸ τὸν
 αἰώνιον θάνατον τῆς ἀτελοῦπτε κολάσεως. Ἡ δὲ τῆ ὄφειας Ἰσορία εἶναι ἐτέπη,
 καθὼς εἰς τῷ Βίβλιον τῷ Ἀεῖθμῶν φαίνεται. ἀρ οὐ ἐπέρασσε τῆς Ἑβραϊκῆς ὁ
 παντοδύναμος Θεὸς ἄπὸ τῷ ἐρυθρῷ θάλασσαν μὲ τοῖσιν ἔσπον θανατάσιον,
 δέλεσκοντο εἰς τύπον ἔρημον ὅπε δὲ ἦτον τί βρώσιμον· ἔθον ὁ ἐλεήμων
 Θεὸς τῆς Ἑβραίων ἄπὸ τὸν Οὐρανὸν Μαῖνα γλυκύτατον, κὲ ἔβρωσαν πόσον, ὅσον
 ἐχόρταναν. Ἀλλὰ πάλιν δὲ ἀχαίρισσαν οἱ ἀχάρισοι κὲ ἀγνώμονες, ἀμὴ
 ἐπατελάθησαν τὸν Θεὸν πῶς δὲ τῆς ἔσειε ψωμὶ καὶ νερόν, κὲ ἔλεγον ὅτι
 ἐσυγχαθισαν τὸ Μαῖνα. ἃς τῆτο τῆς ἐσυγχαθῆ κὲ αὐτῆς δικαίως ὁ Κύριος,
 κὲ ἀπὲ ἄρτος, τῆς ἔσειλον ἐφίθη κὲ τῆς ἐδάγκαναν κὲ ἄποθαιναν. ὅθον ἐπή-
 γασιν εἰς τὸν Μαῖσῆ, λέγοντες. ἐσφάλαμεν πολλὰ καὶ ἡμάρτομεν, διότι ἐκα-
 τελάθησαμεν τὸν Κύριον καὶ τῆ λόγισα. Λοιπὸν κάμε προσέχην ἃς λόγισ
 μας, νὰ ἄπολέσῃ τῆς ὄφειας, νὰ μὴ μᾶς θανατόνῃσι. Προσέχην ἔν ὁ
 Μαῖσῆς, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· κάμε εἴα ὀφίδι χαλκίον καὶ κρεμάσε
 το εἰς εἴα ξύλον ὀρθόν, καὶ ὅσας δαγκάσουν τὰ ὀφίθη, ἄς κοπάζου τὸν ὄ-
 φιν ἐκεῖνον νὰ μὴ ἄποθάνουσι, καὶ ἔπος ἐχρητο. ὅτι τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τὸν
 Σταυρὸν ἐπροεικόνιζε. Καὶ προσέχετε νὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ τύπος ὁμοιάζε πρὸς
 τῷ ἀλήθειαν, ἐκεῖ ἦτον ὁμοίωμα ὄφειας, ἀμὴ δὲ εἶχε φαρμάκι, ἀλλὰ μάλ-
 λον τὸ φαρμάκι ἰάθη δε, κὲ ἐδὲ εἶναι ὁ Κύριος, μὴ ἔχωντας φαρμάκι ἀμαρτίας
 ποσῶς εἰς τῆ λόγισα. Καὶ τότε μὲ ἐκεῖνοι ὅπε ἔβλεπον τὸν ὄφιν ἐλυθῶντο
 ἄπὸ τὸν πρὸς καιρὸν θάνατον, ἡμεῖς δὲ ἄπὸ τὸν αἰώνιον. κὲ τότε μὲ ὁ κρεμάμε-
 νος ὄφιν ἰάθη δε δαγκάματα ὄφειας, τῶρα δὲ ὁ ὑψωθῆς εἰς τὸν Σταυρὸν Χειρῆς
 κὲ Θεός, θεραπεύει εἰς ἡμᾶς τὰς θανασίμους πληγὰς τῆ νοητῆ δράκονος. Ἐεῖ
 ὁποῖος ἔβλεπον ἐκεῖνον μὲ τὰ σωματικὰ ὀμμάτια ἰάθη δετο, κὲ ἐδὲ ὅς τις σοχα-
 ζεται

Ζεται τὸν ἑσαυρωθῆνον διλαβῶς μὲ τὰ νοητὰ ὄμματα, θεραπεύεται ψυχικὰ καὶ καθαρῶς ἐξομαρτίζεται ὑπὸ ὅλας τὰς πταισμάτα. ἐκεῖ ὄφρις ἐδάγκανε, καὶ ὄφρις ἰάξῃ, καὶ ἐδὼ θανάτου ἀπώλεσε, καὶ θανάτου ἔσωσεν. ἐκεῖ ὁ ὄφρις ὅπως ἐδάγκανεν, εἶχε φαρμάκι καὶ ἐθανάτωνεν, ὁ δὲ χαλκῆς ἦτον καθαρὸς καὶ ἰάξῃ. ἔτω καὶ ἐδὼ ὁ Ἀδάμ εἶχεν ἁμαρτίαν, ὡσπερ ὁ ὄφρις τὸ φαρμάκι, καὶ μᾶς ἐφοξένησε θάνατον, ὁ δὲ θάνατος τῶ Δεσπότη, ἐπειδὴ ἦτον ἀναμάρτητος, μᾶς ἔσωσεν ὅλας ὑπὸ τὸν θάνατον, καὶ τὸτο εἶπε ταῦτα ὑποδειγματικῶς ὁ Κύριος· ὅτι, καθὼς ὁ Μωϋσῆς ὑψώθη ὑπὸ τὸν ὄφιν, καὶ τὰ λοιπὰ. διότι καθὼς ἐκεῖνος τὸν ὄφιν ὑψώθη, καὶ νὰ τὸν βλέπεν νὰ φέγγεν τὸν θάνατον, ἔτω καὶ ὁ Χριστὸς ὑψώθη, καὶ νὰ σώζωνται ὅσοι προσέχον εἰς αὐτὸν καὶ πιστεύουσιν. Ἀλλὰ ἐκεῖ μὴ ἐπειδὴ ὄφρις ἐβλαπτε, καὶ ὄφρις ἰάξῃ, ἐδὼ δὲ ἐπειδὴ καὶ ἀνθρώπου εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ θάνατος, καὶ ἀνθρώπου πάλιν ζωῆς ἠξιώθημεν. ἦγεν ὁ Θεὸς ἄνθρωπος Λόγος μᾶς ἐλύθωσεν ὑπὸ τὸν θάνατον, καὶ μᾶς ἔδωκε ζωὴν αἰώνιον, ὅστις ποσῶς ἁμαρτίαν δὲ ἐπαρῆξεν, ἔτε δόλος εἰρέθη ποτὲ εἰς τὸ σῶμα τῶ. Ἰωάννης δὲ λέγει κρημαθῆναι, ὅτι εἰς τὸ ὕψος τῶ Σταυροῦ ἐκρημάθη ὁ Κύριος καὶ νὰ ἀγιασθῇ καὶ τὸν ἀέρα, καθὼς καὶ τὴν γῆν ὑπερβαπτόντας ἠγίασε. νοεῖται δὲ καὶ δοξαθῆναι, καὶ ὅπως ὕψος καὶ δόξα τῶ Χριστοῦ ὁ Σταυρὸς ἔγινεν. ὅτι μὲ τὸ νὰ νομιθῇ πῶς ἐκατακείθη ὁ Κύριος, ἐκατάκεινε μᾶλλον αὐτὸν τῶ σκοτῆς τὸν Ἀρχόντου μὲ τῶς σωφροσύνης καὶ τῶς ἐξουσίας, ὅτι ἕως τῶ Χριστοῦ τὴν Σταυρῶσιν ἐκράτει καὶ ἐξουσίαζε τῶς ἀνθρώπου δικαίως ὁ θάνατος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κύριος ἦτον ἀναμάρτητος, δὲ εἶχεν ἐξουσίαν τινὰ εἰς αὐτὸν ὁ θάνατος· λοιπὸν ἐπειδὴ ἐθανάτωθη ἀδικα, ἐνίκησεν ἐκεῖνον ὅπως τὸν ἐθανάτωσε, καὶ ἔτω ἐλύθωσεν τὸν Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος δικαίως ὡς πταισῆς ἐκατακείθη, καὶ ἐλύθη ἢ κατὰ τῶς δικαίας καταδίκης τῶ Προπάτορος μὲ τὴν ἀδικον δίκην τῶ Παντοκράτορος, καὶ ἡ ἰσχὺς ἐνίκηθη τῶ Κοσμοκράτορος. Καὶ καὶ νὰ τὸ καταλάβετε σαφέστερον, ἀνεσάτε καὶ ὑπόδειγμα· λόγος χάριν εἰναι τινὰς Δυναστείας καὶ Τύραννος, νὰ θανατῶν ὅσους εὖρη, ἢ νὰ τῶς σκλαβῶν, νὰ τῶς δίδῃ μισθὰ, κολασθῆναι, τῶτος εἰναι τύχη νὰ θανατῶσιν τινὰ Βασιλεία, ἢ παιδίον Βασιλέως ἀδικα, ὁ θάνατος ἐκεῖνος τῶ δικαίως δύνεται νὰ ἐκδικήσῃ τῶς ἄλλης ἁπαντας. ἢ εἰναι τινὰς δανεισθῆς, νὰ φυλακῶν τῶς χρεωφειλέτας, νὰ τὸν πληρῶνσι, καὶ τύχη νὰ φυλακῶσιν κανὴν ἀδικα, χωρὶς νὰ τῶ χρεωστῆ ὀλόπελα, ἔτος ὁ δίκαιος ὅπως δὲ ἐχρεῶσται τίποτα, ἢμπορεῖ νὰ φονεύσῃ τὸν συκοφαντῆν ἐκεῖνον ὅπως τὸν ἐφυλακῶσεν ἀδικα. Οὕτω καὶ ὁ Διάβολος ἐπάθεν, ἐπειδὴ ἐτόλμησε νὰ ἀποτεγγίσῃ τῶ Χριστοῦ, ἐκαταργήθη αὐτὸς μὲ τὸν Σταυρὸν τῶ Χριστοῦ, καὶ ἔγινεν αἰχμάλωτος. Βλέπετε πῶς ὁ Χριστὸς μὲ τὸ νὰ φανῇ νικηθῆς, ἐνίκησε, καὶ τῶ ἔγινεν ὁ Σταυρὸς δόξα μεγάλη καὶ ὑψώσις; διότι τὸν Διάβολον καὶ τὸν θάνατον ἐνίκησε, τὴν ἁμαρτίαν καὶ κατὰ τῶν ἐκατήρησε, καὶ ἡμᾶς ὅπως ἡμεῖς τῶ θανάτου ὑπόδικοι, καὶ αἰχμάλωτοι τῶ Διαβόλου ἐλύθωσεν, καὶ μᾶς ἠγάπησε ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ Μυστηρίων θεῶν μετῶς μᾶς ἔκαμε, καὶ πνευματικῶν δωρεῶν μᾶς ἠξίωσεν. Αὐτὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ μέγα τῶ Σταυροῦ ὑπολαύσαμεν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Σταυρὸς, αἱ θλίψεις, καὶ ἡ ἄκρα ταπεινώσις ὑψώνει τῶς ταπεινοφρονας, ἄς ταπεινωθῶμεν καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τὴν κραταιῶν καὶ δυνατῶν χεῖρας τῶ Θεοῦ, ὅτι, πᾶς ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται, ὁ δὲ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται. καὶ τῶς ταπεινοφρονῶντας συκῶναι μὲ δόξαν ὁ Κύριος, καὶ ὑψῶναι τῶς. λοιπὸν μακάριος ἄνθρωπος, ὅπως

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Εἂν ἦτον εἷας Βασιλεὺς πλεσιώτατος, ὅπῃ νὰ εἶχε μὲ εἷα ἐχθρόν τε πόλεμον, καὶ θέλωντας νὰ ὑπάγῃ ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν τε νὰ τὸν νικήσῃ, καὶ νὰ ἔκρυσεν ὅσας ἦσαν εἰς τὴν ὀχλοσύνην νὰ τῶ ἀκολοθήσων εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον, τίσωντας νὰ τὰς δώσῃ ἀφ' ἑ νικήσῃ μεγάλῃ τιμῇ καὶ πολλὰ χαρίσματα, τάχα δὲν ἔβρεχαν ὅλοι προθύμως νὰ βοηθήσωσι τὸν Βασιλέα τος; φανερὸν εἶναι ὅτι πᾶς εἷας ὑπήγαγε χαρῆμος ἐλπίζοντας νὰ λάβῃ τιμῇ καὶ δάφορον. Καὶ εἰς τὸν ὄψιμον Βασιλέα δείχνει τοσαύτην ὑπακομὴν οἱ δελοῖτε, καὶ κινδυνεύει εἰς θάνατον ἵνα νὰ λάβῃ ματαίαν τιμῇ καὶ χαρίσματα πρόσκαιρα, πόσον πρέπει νὰ δράμωμεν ἡμεῖς προθυμώτερα κατέπι τῶ ἑραυῆ καὶ ἀληθινῆ Βασιλείας, τῶ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπῃ θέλει νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν Διάβολον, καὶ μᾶς κράζει ὀπίσω τε, τίσωντας νὰ μᾶς δώσῃ ὄχι πρόσκαιρα καὶ φειρούμενα παράγματα ὅπῃ σήμερον εἶναι καὶ αὐτεῖον ἀφανίζονται, ἀλλὰ παντοτινὰ καὶ ἀφθάρτα, καὶ ὅπῃ τέλος δὲν ἔχον πώποτε; Ἄς τῶ ἀκολοθήσωνμε λοιπὸν μὲ προθυμίαν, νὰ πολεμήσωμεν τὸν ἐχθρόν αὐτῶ καὶ ἐχθρόν ἡμᾶς τὸν πονηρὸν Διάβολον ὅπῃ μᾶς πολεμεῖ κατ' ὄραν ὡς θνητὸν ἀήμερον. Ἄς συκάσωμεν τὸν Σκυρὸν, ὡς ἄρμα δυνατὸν καὶ ὄπλον ἀκαταμάχητον, καθὼς αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Δεσπότης μας ἀφ' ἀγαλλῆσαι σήμερον, λέγωντας: „ Ὅποιος θέλει νὰ ἔλθῃ κατέπι με, ἄς ἀπαρτηθῇ τῶ λόγῳ τε, καὶ ἄς „ συκάσῃ τὸν Σκυρὸν τε, καὶ ἄς μὲ ἀκολοθήσῃ, ὅτι ὅστις θέλει νὰ σώσῃ τὴν „ ψυχὴν τε κάμει χρεῖα νὰ τὴν ὑπολέσῃ, καὶ τὰ λοιπὰ.

Ἄπὸ ὅλα τὰ ποιήματα ὅπῃ ἔκαμεν ὁ παντοδύναμος Θεὸς, εἰς τὴν πλάσῃ τῶ ἀνθρώπου ἔβαλε φεικτοτέραν ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιμεριότητα καὶ τῶ το ἢ θεῖα Γρηγορὴ μᾶς τὸ ἐρμηνεύει, λέγωντας: „ Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἀνθρώπου „ ποι κατ' εἰκόνα αὐτῶ καὶ ὁμοίωσιν. Ἐπιπῶ εἰς τὰ ἄλλα χαρίσματα λοιπὸν, ὅπῃ ἔχει ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁ ἀνθρώπος, ἔλαβε καὶ τὸ αὐτεξέσιον. ὅτι τὰ λογικὰ εἶναι αὐτεξέσια, καὶ ὅλα τὰ θνητὰ εἶναι καὶ φεικτά. Ἐὰν τῶ το ὁ Ἄγγελος καὶ ὁ ἀνθρώπος, ὡς φεικτοὶ ἐφάπτοσαν ἀπὸ τὸ καλὸν εἰς τὸ κακὸν ἔλα τὴν κακίαν τος προαίρεσιν. Ἐπειδὴ γενὴ τὸν ἔκαμεν αὐτεξέσιον, ἔλα τῶ το δὲν τὸν δυνασθεῖν, ἔπε τὸν βιάζει νὰ τῶ ἀκολοθήσῃ, ἐπειδὴ τὰ χαρίσματα τῶ Θεῶ εἶναι ἀμετάφραστα καὶ ἀμεταμέλητα. ἔπε βιάζει τὸν, διότι δὲν τὸν καλεῖ εἰς μικρὰ παράγματα, ἀλλὰ εἰς μεγάλα καὶ θαυμάσια: καὶ ὅποια μοναχὰ τος εἶναι ἄξια νὰ φρακινήσων κατὰ ἀνθρώπου νὰ τὰ ὀρεχθῇ, καὶ νὰ μὴ βαρεθῇ νὰ κοπιᾷ εἰς τῶ το τὸ ἀγαθὸν τὸ ἀκρότατον: καὶ ὅποιος εἰς αὐτὸ ἀμε-

λήσει, δὲν εἶναι ἄξιος ἢ τὸν Κύριον. Διὰ τῆτο λέγει ἀόρεια, ὅς τις θέλει. ἢ νὰ μὴ εἰπῆτινάς ὅτι ἐμὴν δὲν κράζει. Εἰς ἄλλας τὸ λέγει ὁ Κύριος, καὶ ἀρίπει πᾶς εἰς νὰ θέλῃ ἐὰν ἀγαπᾷ τὴν σωτηρίαν τῆς, καὶ ὅποιος δὲν θέλει νὰ σωθῇ, εἶναι ἄγνωστος καὶ ἀνόητος. ἐπειδὴ ὁ Κύριος τὸν καλεῖ εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς, καὶ αὐτὸς προτιμᾷ τὴν κόλασιν τῆς ψυχῆς τῆς, ἢ νὰ ἔχῃ ἐδῶ πρόσκαιρα τὰ σαρκικά τῶν θελήματα. Ὅλοι οἱ πόρνοι, καὶ ἄδικοι, καὶ φιλάργυροι, καὶ ἄλλοι ὅμοιοι ἐμπαθεῖς δὲν εἶναι ἄξιοι ἢ τὸν Χριστὸν ἢ ἀχρηστοὶ καὶ ἀσωῦτοι, καὶ ἄς ὄφονται. ὅσοι δὲ ποθεῖσι νὰ γένῃ τῆς δόξης τῶν Χριστῶ συκληρονόμοι, καὶ μέτοχοι ἄς τῶ ἀπολεθῆσεν, καθὼς τῆς ἐκάλεισε καὶ πρῶτον μὲν ἄς ἀπαρνηθῇ πᾶς εἰς τῶ λόγους. Καὶ πῶς γίνεται τῆτο; ἀκυσσον ἀκλειβῶς, νὰ καταλάβῃς τὴν εὐνοίαν.

Εἰς τρία μερίζεν τὸν ἄνθρωπον οἱ Φιλόσοφοι· εἰς Ἐγῶ, εἰς Ἐμὰ, καὶ Περὶ ἐμέ. ἐγῶ εἶναι καθολικὰ ἢ λογικὴ ψυχή. ἐμὰ εἶναι τὰ ὄργανα τῆς ψυχῆς καὶ οἱ δῶλοίτης, ἦγεν χεῖρα, ὀμμάτια, καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς σώματος. Περὶ ἐμέ εἶναι τὰ ἔξωθεν, ἦγεν πλῆτος, καὶ ἔπρα παράγματα. Ὅς τις γενί ἀγαπᾷ τὸν καθολικὸν ἄνθρωπον, ὅπῃ εἶναι ἢ ψυχή, ἀρνείται τὰ σαρκικά, καὶ ἔξωθεν παράγματα. Ὅς τις ἐν παιδύσει τὰ μέλη τῆς σώματος, καὶ νὰ τὰ κάμη τῆς ψυχῆς ὑπὸ κακῶς, καὶ νὰ νεκρώσῃ τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, ἦγεν νὰ κόψῃ τὰ θελήματα τῆς σώματος, ὁ ποιῆτος ἀρνείται τῶ λόγους. ὅτι τὸ κορμὶ θέλει νὰ φάγῃ, νὰ πίῃ, νὰ κοιμηθῆται, καὶ νὰ κάμη ἄλλα κακὰ θελήματα. ἢ τῆτο λέγει ὁ Παῦλος, ὅτι οἱ σαρκικοὶ δὲν δύνονται νὰ ἀρέσῃ τῶ Θεῷ. Ἄς ἀρνηθῇ γέν τὰ σωματικά θελήματα ὅποιος ἀγαπᾷ νὰ ἀρέσῃ τῶ Θεῷ. ὁμοίως καὶ τὰ Περὶ αὐτὸν ἄς ἀπαρνηθῇ, ἦγεν πλῆτον, δόξαν καὶ ὅλα τὰ σωμακόλεθα ὅπῃ εἰς τῆτο τὸν ἐμποδίζουσι. Καὶ τῆτο εἶναι ὅπῃ λέγει ὁ Παῦλος, „ Ὅσον ὁ ἔξω ἄνθρωπος φθείρεται, ἢ πῶς τὸν ὁ ἔσω ἀνακαινίζεται. ἦγεν ὅσον ἀφίνει τινὰς τὰ σαρκικά τῶ θελήματα, πῶς τὸν τὰ ψυχικά αὐξάνουσι. τῆτο εἶναι τὸ πρῶτον. Δεύτερον ἄς συκώσῃ τὸν Σταυρόν τῆς. καὶ λέγουν οἱ Θεολόγοι, πῶς εἶναι Σταυροὶ τέσσαρες. πρῶτος Σταυρὸς γνώσεως, β'. οἰκονομίας, γ'. πολιτείας, καὶ δ'. πάθους. Λέγεται Σταυρὸς γνώσεως, διότι φανεράνῃ ὅσα φεῖ Θεῷ ἢ μπορεῖ μὴ νὰ μάθωμεν, καὶ μαθητῶμεν δι' αὐτῶ τὸ ὕψος τῆς σοφίας, ὅτι ὁ Σταυρὸς πρὸς μὴ τῶς ἀπωλεσμένης εἶναι μωρία, πρὸς ἡμᾶς δὲ τῶς σωζομένης Θεῷ δυνάμεις, καὶ τὸν Ἀπόστολον, ὅς τις λέγει ταῦτα. „ Ὁ λόγος ὁ τῶ Σταυρῶ τοῖς μὴ ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, ἢ τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δυνάμεις Θεῷ ἐστὶ. πῶ σοφός; πῶ γράμματός; πῶ συζητητῆς τῶ αἰῶνος τῆτος; ἐχὶ ἐμάρων ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τῶ Κόσμου τῆτος; Ἀπέεις, πῶς ὁ Σταυρὸς ἀφ' αἰνεται καὶ μωρία εἰς τῶς Ἐβραῖους, καὶ Ἐλλῆνας, ἀλλὰ εἰς ἡμᾶς εἶναι Θεῷ σοφία καὶ δυνάμεις; Καὶ πῶς εἶναι ὁ Σταυρὸς τῶ Θεῷ δυνάμεις; διότι μὲ τὸν Σταυρόν ἔλυσε τὸν θάνατον ἢ δυνάμεις τῶ Θεῷ καὶ Πατρὸς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, μὲ τὸν θάνατον ὅπῃ ἔλαβον εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ἄνθρωπινον. Τῆτο εἶναι ὅπῃ λέγει πρὸς Ῥωμαίους ὁ Ἀπόστολος. „ Οὐ γὰρ εἶπα ἢ γνώμαί τὸ Εὐαγγέλιον τῶ Χριστῶ. δυνάμεις γὰρ Θεῷ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῶ πισθόντι, Ἰουδαίω τε πρῶτον καὶ Ἐλλῆνι. Τῆτο εἶναι πάλιν ὅπῃ λέγει εἰς ἄλλο μέρος. Ἐμοὶ μὴ γλῶστο καυχᾶσθαι, εἰμὴ ἐν τῶ Σταυρῶ τῶ Κυρίου μου. Πῶς πάλιν εἶναι σοφία τῶ Θεῷ ὁ Σταυρὸς; διότι μὲ τὸν Σταυρόν ἔσωσεν ὁ Θεὸς τῶς ἀπωλεσμένης. καὶ ἄλλε τί λέγει πάλιν ὁ Ἀπόστολος. „ Ἡμεῖς δὲ κηρύσσωμεν

„ Χριστὸν ἐσαυραμῆνον, Ἰουδαίους μὲν σκανδαλον, Ἐβραῖοι δὲ μαζαν, αὐτοῖς
 „ δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἐβραῖοις, Χριστὸν Θεὸν δυνάμιν καὶ Θεὸν σο-
 φίαν. Ἰσχυρὸς ὅτι τὸ μαρὸν τῶ Θεῷ ἦγεν ὁ Σταυρὸς ὅπως φαίνεται εἰς αὐτὴν
 μαζία, εἶναι σοφώτερον τῆς ἀνθρώπων, καὶ τὸ ἀδυνάτον τῶ Θεῷ εἶναι δυνατώ-
 τερον τῆς ἀνθρώπων. διότι ἐπέκειντο ὅπως δὴ ἐδωκῆθη τὰ κάμνη ἢ σοφία τῆς
 ἀνθρώπων καὶ δυνάμεις, τὸ ἔκαμνη ὁ Σταυρὸς καὶ ἐδώθη ὁ ἀνθρώπος. Ἰσχυρὸς
 καὶ ὁ Χριστὸς δὴ ἐπέκειντο σοφῆς, ἢ δυνάτης, ἢ ἀδυνάτου, να τὴν κάμνη Ἀπο-
 σόλης τε, ἀλλὰ τὰ μαρὰ καὶ ἀδυνάτου, καὶ τὰ οὐκ ἐπιδοκίμα τῶ Κόσμου ἐξήλαξε,
 Ἰσχυρὸς να φανῆ ἢ ποικίλη τε σοφία καὶ δυνάμεις. Τῆτο εἶναι τὸ ὕψος τῆς σοφίας,
 καὶ ὁ βυθὸς τῆς γνώσεως, ὅπως εἶναι τὰ δύο μέρη τῶ Σταυροῦ, τὸ ὕψος καὶ τὸ
 βάθος, ἦγεν τὸ ἐπάνω μέρος καὶ τὸ κάτω. ἔχει ἀκόμη καὶ τὸ πλάτος τῆς ἀγάπης
 καὶ τὸ μήκος τῆς διωκτικῆς. Τῆτα εἶναι τὰ τέσσαρα μέρη τῶ Σταυροῦ. καὶ τῆτο
 εἶναι, ὅπως λέγει εἰς ἄλλο μέρος ὁ Ἀπόστολος: „ Ἴνα ἐξιχύσῃτε καταλαβέειν
 „ σαυτὸν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις, τί τὸ πλάτος καὶ μήκος καὶ βάθος καὶ ὕψος. Εἶναι
 „ καὶ ἄλλος Σταυρὸς, ὅπως λέγεται οἰκονομίας. καὶ τῆτον αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν
 Ἰησοῦς Χριστὸς τὸν ἀνασταύρωσε λέγωντας. Ἐξήλθον ἔξω τῶ Πατρὸς. να τὸ ἐ-
 πάνω μέρος τῶ Σταυροῦ. Καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν Κόσμον. να καὶ τὸ κάτω. Πά-
 λιν ἀφίημι τὸν Κόσμον. ἰδὲ τὸ ὄνα μέρος τῶ πλάτους. Καὶ πορεύομαι πρὸς
 τὸν Πατέρα. να καὶ τὸ ἄλλο μέρος τῶ πλάτους. Τεῖπος Σταυρὸς εἶναι ὁ τῆς πο-
 λιτείας, ἦγεν να νεκρώσῃ τὰ μέλη σε, να κέλης τὰ σαρκικά σου θελήματα,
 καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος. „ Νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς,
 „ πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακῶν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἣτις
 „ ἐστὶν εἰδωλολαγία, Ἰσχυρὸς τὰ ὅποια ἔρχεται ἢ ὀργὴ τῶ Θεῷ ὅπως τὴν Τίαν
 „ τῆς ἀπειθείας. Ὅσον ἀφίεναι τὰ σαρκικά θελήματα, τόσον ἢ ψυχὴ δυ-
 ναμώνει ὅτι ἢ σὰρξ ἐπιθυμεῖ καὶ τὸ Πνεῦμα, καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ τῆς σαρ-
 κὸς, καὶ δὴ ἢμπορεῖς να θεραπεύῃς αὐτὰ τὰ δύο, Ἰσχυρὸς εἶναι τὸ ὄνα τῶ ἄλ-
 λα ἐναντίον, καὶ ἀλλήλους ἀντίκεινται. Τῆτο εἶναι ὅπως λέγει ὁ Κύριος. Οὐ-
 δεὶς δύναται δυοὶ κυρίους δευλέειν. δὴ ἢμπορεῖς να δευλέῃς τὴν ψυχὴν καὶ
 τὸ σῶμα. ὅποταν λοιπὸν νεκρώσῃ τὰ μέλη σε, τότε συκάνεις τὸν Σταυ-
 ρόν σε, ἦγεν τῆς πολιτείας. Εἶναι καὶ ἄλλος Σταυρὸς τῶ πάθους, ἦγεν ἢ πρᾶ-
 ξις αὐτῶ τῶ Σταυροῦ. καὶ τῆτον πρέπει καμίαν φορὰ να συκάνωμεν, αὐτὴ
 χρεία να λάβωμεν θάνατον Ἰσχυρὸς τὴν ἀγάπην τῶ Χριστοῦ, καθὼς καὶ αὐτὸς
 Ἰσχυρὸς λόγους ἔπαθε. τὸ ὅποσον ἔκαμνω οἱ Ἀπόστολοι καὶ πάντες οἱ Μάρτυρες
 ὅπως ἔχουσιν τὸ αἷμα τῶ Ἰσχυρὸς τὴν ἀγάπην αὐτοῦ τῶ Ποιῆτο καὶ Σωτῆρος μας.
 καὶ μάλιστα ὁ μακάριος Παῦλος ὅς τις ἔ μόνον τὴν ὑπερῶν ἡμέραν ἔσαν τὸν
 ἀπεκεφάλισαν, ἀλλὰ καὶ ὄλλω τε τὴν ζωὴν ἦτον ἐσαυραμῆνος καὶ νεκραιμῆνος
 εἰς τὴν σάρκα Ἰσχυρὸς τὸν Κύριον, καθὼς μοναχὸς τε τὸ μαρτυρεῖ, ὄχι Ἰσχυρὸς κρο-
 δοδείαν, ἀλλὰ Ἰσχυρὸς να τὸν μιμηθῶσι καὶ Ἐπειὸς Χριστῷ συνεσταύρωμαι. Ζῶμεν
 „ ἔτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς. καὶ πάλιν Πάντοτε τὴν νεκρωσὴν τῶ Κυ-
 „ ρίου ἐν τῶ σῶματί μου βασάζω. ποίαν νεκρωσὴν; τὴν θλίψεις, τὴν διαγ-
 μῆς, τὴν κολαφισμῶν, τὴν δαρμῶν καὶ ἄλλα διάφορα βασάνων ὅπως τῶ ἔκα-
 μνω Ἰσχυρὸς τὸν Χριστὸν οἱ ἄχρηστοι Ἰουδαῖοι καὶ Ἐβραῖοι. Πρὸς πάντας ἀναγνά-
 ζου καὶ ἡμᾶς ἔπω λέγωντας. „ Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ τῶ
 „ Χριστῷ. ἔπος ὁ Σταυρὸς συκάνεται. τῆτο εἶναι τὸ δέύτερον. Τὸ δὲ ἔτιον καὶ

διωξίαν ἢ ἀραιότητα. Ἐπειδὴ λοιπὸν τόσῳ παρρησίᾳ διείσηκον, ὅσοι ὑπομεί-
νεν ἐδῶ διαγωγὴς ἢ βάσανα, μὴ λυπῆθε ὁ τεθλιμμένοι, ἀλλὰ μάλλον ἀ-
γάλλετε ἐν Κυρίῳ ἢ χαίρετε, ὅτι πολὺς εἶναι ὁ μισθός σας εἰς τὰ ἔθνη.
Καὶ ἀπέσπασε εὖα ψυχαφιλὲς ὑπόδειγμα, νὰ λάβετε μεγάλῳ ἀγαλλίᾳσιν.

Ἀρχαντες, ἀγῆς καὶ πλεσιώτατος, ἀπαρνήθη τὸν Κόσμον, καὶ ἔγι-
νε Μοναχὸς εἰς εὐα σροχωρημῶν Κοινόβιον ὅπε ἐδοκίμαζαν ὅλοι τῶ Μονασι-
εῖς μεγάλῳ κακοπάθειαν. Ἦσαν μονοχίτωνες, ἐκοιμῆντο εἰς μίαν ψάδιω,
ἢ ἔφαγαν ψωμί ἄχμηον, ἢ λάχανα ἄχμηα. ὅθεν ὁ ἀγαθὸν Ἀρχων, τὸν
ὁποῖον ἀνόμασαν τὸ καλογεμῶν τε, Εὐάρεσον, δεῦ ἐδύετο νὰ ὑπομείνῃ τῷ
σροχωρίῳ τῆς τάξεως, ἢ ἐβελήθη νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο Κοινό-
βιον συγκαταβατικώτερον. Καὶ ζητήσας συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Ἡγούμενον, δεῦ
τὴν ἔλαβεν. ὅθεν ἀγῆκε κρυφὰ τῷ Πατέρων, ἢ περπατήσας ὀλίγον διάστημα,
ἤκασε φωνῶ ἀόρατος, ἢ λέγειτε. ὅπιστρέφον εἰς τῷ μετανοίᾳ σε Εὐάρεσε,
ὅτι δεῦ σάνεται τιτὰς χεῖς σροχωρείας ἢ θλίψεως. Ἐπίστρεψον ἔν, ἢ εἰς
ὀλίγας ἡμέρας ἀγῆκε πάλιν μὲ τῷ αὐτῷ γνώμῳ, ἢ ἀπέσπασε τῷ αὐτῷ
φωνῶ ἐγύρισεν. ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦτον καλομαθημῶς εἰς τὸν Κόσμον, δεῦ ἐδύετο
νὰ ὑπομῆν, ἢ ἀγαίνωντας τῷ ζῆτῳ φοραῦ εἶχε γνώμῳ νὰ μὴ ὀπιστρέψῃ
πλέον. Ἀλλὰ ὁ πανάγαθος Κύριος ὅπε διψὰ τῷ σωτηρίᾳ μας, τὸν ἐμ-
πόδισε μὲ τοῖστον ἔσπονον θαυμάσιον. ἦγεν ὁπόταν ἐπέρνα ἀπὸ εὐα δρόμον
σροδὸν, ὅπε ἦσαν ἔφαφο δεξιὰ ἢ ἀριστερά τε, βλέπει ἔμπαροθεν αὐτῶ εὐα
ἀνδρωπον περμακῆ ἢ ἀραιώτατον, ὀλόγυμνον καρφωμῶν εἰς τὸν Σταυρὸν, ἢ
φορεῖται σέφανον εἰς τῷ κεφαλῶ ἀκαύθινον, εἰς τῷ πλόδραυ λοχχδμῶν,
ἢ ἔβρεχεν ἀπὸ τῆς πληγῆς τε αἷμα νοπὸν, ὡσαὺ νὰ τὸν ἐσαύρωναν αὐτῷ τῷ
ἔθρῳ. ἢ λέγει ὁ Ἐσαυρωμῶς ἐκεῖνος εἰς τὸν Εὐάρεσον. Ἐὰ τί φέγγεις ἀπὸ τὸν
λιμῆα τῆς σωτηρίας ἀχάεισε, εἰς τὸ πάθος με, ὅπε ὑπέμεινα τοιαῦτα ἔφα
τῷ σωτηρίᾳ σας, ὀπιστρέφον εἰς τῷ μετανοίᾳ σε ταλαίπωρε, ἢ ὑπομεινον τῷ
πρόσκαιρον ταύτῳ σροχωρίῳ, ἔφα νὰ ἀπολαύσης μὲ τῆς ὀτίς πολλῶ δόξαν ἢ
ἀνάπαυσιν εἰς τῷ Βασιλείᾳ με. ἢ πᾶσαν φοραῦ ὅπε σῆ φωνῆ τὸ ψωμίον
ὅπε ἔφαγετε αἴοσον, βρέχετε εἰς τὸ Αἷμά με ὅπε ἔχουσα εἰς τὸν Σταυρὸν διὰ
τῷ ἀγάπῳσα, νὰ γίνεταί νόσιμον ἢ γλυκύτατον. Τότε πίπτων κτὶ γῆς ὁ
Εὐάρετος, ἔκλαιε πικρῶς ὀδυρόμῶς, ζητῆτας τῷ προτέρων σφαλμάτων συγ-
χώρησιν. ἢ ἐπίστρεψον εἰς τῷ Μονῶ, ἢ ἔκαμει ὑπομονῶ, ἢ τῶσας ἀρετὰς
ἐκατόρθωσεν, ὅπε ἐτέλεσε ἢ θαυμάσια, ἢ τὸ λείψον αὐτῶ διωξίσεν. Ἀς
ἔχαμῆ ἔν ἢ ἡμεῖς ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, ὑπομονῶ εἰς τῆς ἀφόρες πειρασ-
μῶς ἢ θλίψεως ὅπε μᾶς ἔρχονται, ἢ ἄς ἀχαριστῆμῳ ἐκεῖνες ὅπε μᾶς θλί-
βουσι πρόσκαιρα. Ἐὰτι μὲ τὰ βάσανα ἐκεῖνα ὅπε εἰς τὸ κορμὶ μᾶς κάμνε-
σι, μᾶς προξενῶσιν εἰς τῷ ψυχῶ χαρᾶ ἀνεκλάλητον, ἀφροσύνην ἀνεκδιή-
γητον, ἢ ἀπολαύσιν αἰώνιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς ἀρέπει
πᾶσα δόξα, τιμὴ ἢ προσκυνῆσις σῶ τῷ ἀνάρχῳ αὐτῶ Πατρὶ, ἢ τῷ Ἀ-
γίῳ Πνεύματι, πάντοτε νῦν ἢ ἀεὶ, ἢ εἰς τῆς αἰῶνας τῷ αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

ΤΗ ΚΤΡΙΑΚΗ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Πρώτος δὲ τῶν ἄλλων ἑξῆς Εὐαγγελιστῶν ὁ θεῖος Ἀπόστολος Ματθαῖος ἔγραφε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς Εβραϊκῶν διάλεκτον, πρὸς τὰς Εβραίας ὅτι ὁπίσθωσαν· καὶ τὸ ἀρχισεν ἀπὸ τῆς καὶ σαρκὸς τῆς Χριστοῦ ἡγήνηται καὶ ὑπαρξῆν. Λειψυμένης λοιπὸν καὶ ἡραλογήσεως τῶν Προγόνων, ἀπὸ τούτων ὁπίσθωσαν ὁ Χριστὸς κατὰγεται, τὸν ὀνομάζει Υἱὸν τῆς Δαβὶδ καὶ τῆς Ἀβραὰμ, ἐπειδὴ πρὸς Εβραίας ἔγραφε· τῶν ὁπίσθωσαν ἀρκεῖ καὶ φθάσει νὰ γνωρίσωσιν ὅτι ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ καὶ Δαβὶδ ὁ Χριστὸς ἔγηνηται. ἐπειδὴ ὅσοι ἀπὸ τῶν Εβραίων ὁπίσθωσαν, ὅταν πληροφορηθῶσι πῶς εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ ὁ Χριστὸς ἀναπαύονται, καὶ χαίρουσιν εἰς τὴν τιμὴν καὶ δόξαν τῶν Προγόνων τῶν, ὅτι αὐτῶν τῶν δύο ἔπαρξεν ὁ Θεὸς νὰ φανερωθῆ ἀπὸ τὸ ἄλλο τῶν. Καὶ πρὸς μὲν τὸν Ἀβραὰμ εἶπεν. Εἰς τὸ σπέρμα σε θέλω ὀλογηθῆ ὅλα τὰ ἔτη. πρὸς δὲ τὸν Δαβὶδ. Ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς κοιλίας σε θέλω καθίσει εἰς τὸν θρόνον σε. καὶ τὸ ἀρχίζει ἀπὸ τῶν παρῶσιν ὑπόθεσιν ὁ παύσσοφος, καὶ πεφωτισμένος Ματθαῖος τὸ Εὐαγγέλιον αὐτῶν, ἔπο λέγοντας.

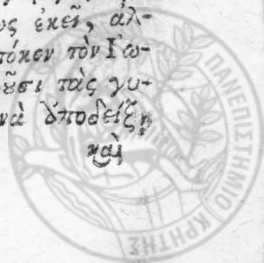
„ Βίβλος Γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ Δαβὶδ, Υἱοῦ Ἀβραὰμ. Δὲν εἶπε λόγος, ἢ ὄρασις, καθὼς οἱ Προφῆται ἔλεγον, οἱ ὁπίσθωσαν ἔπαρξασιν. Ὁρασις ὅτι εἶδον Ἡσαΐας, καὶ λόγος ὁ ἡρώμης πρὸς Ἡσαΐαν. ἀλλὰ εἶπε Βιβλίον τῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡγήνησεως· διότι ὁ μὲν Προφῆται πρὸς ἀπειθεῖς ἀνθρώπων καὶ σκληροκαρδίων ἔδωκε λόγον, καὶ ἔπειτα ἔλεγον, ὄρασις καὶ λόγος εἶναι τῶν Θεῶν, καὶ νὰ φοβηθῆ ὁ λαὸς, νὰ μὴ καταφρονῶσι τὰ λεγόμενα. ὁ δὲ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἔλεγε πρὸς ἀνθρώπων ὅτι ὁπίσθωσαν, ὡς ἀπειθεῖς καὶ ἀγνώμονες, καὶ τὸ δὲ εἶπεν, ὡς οἱ Προφῆται, ἔτι ἐβλεπων νοητῶς ὅσα ἔλεγον, καὶ τὰ ἐφαντάζοντο ἀπὸ Πνεῦμα Ἁγίου, καὶ τὸ ἔγραφον ὄρασις. ἀλλὰ ὁ Ματθαῖος δὲν ἐφαντάζοντο τὸν Κύριον, ἀλλὰ αἰδητῶς εἰς τὴν σάρκα τὸν ἐβλεπε, καὶ τὸ ἦκε· διὰ τῶν δὲ εἶπεν ὄρασις ὅτι εἶδα, ἢ γὰρ φαντασία, ἀλλὰ βίβλος ἡγήνησεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ δὲ Ἰησοῦς, εἶναι Εβραϊκὸν ὄνομα, καὶ ἐρμηνεύεται Σωτὴρ, ὅτι οἱ Εβραῖοι Ἰαὼ τὴν σωτηρίαν λέγουσι. Χριστοὶ δὲ ἔλεγοντο οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ Ἱερεῖς, καὶ ἐχέοντο μετὰ τὸ ἅγιον ἔλαιον ὅτι εἶχον εἰς εἶνα κέρατον, καὶ τὸ ἔχοντο εἰς τὴν κεφαλῶν ἐκείνη ὅτι ἐφόρουν. Λέγεται λοιπὸν Χριστὸς ὁ Κύριος, ὡς Βασιλεὺς καὶ ὡς Ἱερεὺς· ὡς Βασιλεὺς μὲν ὅτι εἶναι Δεσπότης ἀπάσης τῆς κτίσεως, καὶ ὅτι καὶ τῆς ἀμαρτίας βασιλεύσει· ὡς Ἱερεὺς δὲ ἐπειδὴ ἐπέσφερε τὸν ἑαυτὸν τῆς θυσίας πρὸς τὸν Πατέρα καὶ λογιστῶν. Ἐχέθη δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος μετὰ τὸ ἀληθινὸν ἔλαιον, ὅτι τίς ἄλλος εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡς ὁ Κύριος, ὡς ὁμοῦστος αὐτῶν καὶ ὁμοῦστος; Ἐπειδὴ δὲ εἶπεν, Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ μὴ νομίσωμεν ὅτι καὶ ἄλλον τινὰ λέγει, ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν, Υἱὸς τοῦ

Δαβίδ, ἐπειδὴ ἦτον ἢ ἄλλος Ἰσὺς Θεωρόντος τῆ Μωϋσέως ἑξ' ἄρχος. ἀλλ' ἐκείνος ἐλέγετο τῆ Ναυῆ, ἢ ὄχι τῆ Δαβίδ, καὶ ἦτον ἄπο τὸν Δαβίδ πολ-
 λαῖς θηαῖς προπότερα, καὶ ὄχι ἄπο τῆ φυλῆ τῆ Γέδα, ἀλλὰ ἄπο ἑτέρας.
 Ἰὺς Δαβίδ Ἰὺς Ἀβραάμ. τὸν Δαβίδ ἔβαλε πρότερον, ὅτι οἱ Ἐβραῖοι αὐ-
 τὸν ἀφίμωσαν Θεωρότερον, ἕατι ἦτον ἄπο τῆ βασιλείαν ἐπιφανέστερος,
 καὶ πρώτος ὅπῃ διπρέσσει τῆ Θεῶ ἄπο τῆς ἄλλης βασιλείς, καὶ ἐπαγ-
 γελίας ἐδέχθη, ὅτι ἐκ τῆ σπέρματος αὐτῆ ὁ Χριστὸς ἀναστήσεται, ἕα τῆ-
 το ἢ ὅλοι Ἰὺν Δαβίδ τὸν Χριστὸν ἀνόμαζον. Καὶ ὅπως ὁ Δαβίδ ἦτον τῆ Χρι-
 στῆ ἢ εἰκόνημα, ἕατι καθὼς ὁ Δαβίδ ἐβασιλεύσεν ὕστερα ἄπο τὸν Σαὺλ
 τὸν μισηθῆν ἄπο τὸν Θεὸν ἢ ἄποβλητον, ἔτω ἢ ὁ Χριστὸς, ἀφ' οὗ ὁ Ἀδὰμ ἐσε-
 ρήθη τὴν βασιλείαν, ὅπῃ εἶχε ἢ ἐξουσίαν εἰς τὸν Παράδεισον, ἦλθε ἢ ἐσαρ-
 κώθη ἢ ἐγενε δούτερος Ἀδὰμ, ὁ καὶ τῆ πρώτε πρότερος, ἢ εἰς ἡμᾶς ἐβασι-
 λέυσεν. „ Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ. ἄπο τὸν Ἀβραάμ ἀρχίζει τῆ θηα-
 λογίαν, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ Πατὴρ τῶ Ἐβραίων, ἢ αὐτὸς πρώτος ἐδέχθη ἄπο τὸν
 Θεὸν τῆς ἐπαγγελίας, νὰ διλογηθῆν ὅλα τῆ Ἐθνη εἰς τὸ σπέρμα τῆ. διὰ τῆτο
 ἢ ἄπο τῆτον τὸν Χριστὸν ἐθηαλόγησεν, ὅτι ἀπὸ τὸ σπέρμα τῆ Ἀβραάμ εἶναι
 ὁ Χριστὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ ἕξ Ἐθνῶν διλογηθῆν, ὅπῃ εἰμῆτα πρότε-
 ρον ἐπικατάρατοι. Ἀβραάμ δὲ Πατὴρ Ἐθνῶν ἐμυλώεται. Δοὺ μνημονεύει ὁ
 Εὐαγγελιστὴς τῶ ἄλλων παίδων τῆ Ἀβραάμ, ὅτι ἄπο τὸν Ἰσαὰκ οἱ Ἐβραῖοι
 καταγονται, ἢ αὐτὸς ἦτον κληρονόμος μόνος τῆ Ἀβραάμ, ἢ καὶ τὴν γνώμην τῆ
 Πατρὸς τῆ ἦτον ἢ αὐτὸς δόσεβῆς ἢ δίκαιος, ἢ ἕξ ἐπαγγελίας Θεῶ ἐγεννή-
 θη. „ Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ. Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰάδακ, καὶ
 „ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆ. Σωμῆθετα ἦτον νὰ γενεαλογησι μόνον τῆς ἀνδρας, ὅτι
 ὁ ἀνδρας σπέρνει, καὶ εἶναι ἀρχὴ καὶ ρίζα καὶ κεφαλὴ τῆς γυναικὸς, καὶ ἡ
 γυνὴ τῆ ἐδόθη βοηθὸς ἢ συνεργός. τὸν Ἰάδακ δὲ μόνον ἐθηαλόγησεν, ὅτι
 ἄπο τῆ φυλῆ αὐτῆ ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη. „ Ἰάδακ δὲ ἐγέννησε τὸν Φα-
 „ ρῆς ἢ τὸν Ζαρά ἐκ τῆς Θάμαρ. Αὐτῆ τῆ Θάμαρ ἐπήρη νόμφων ὁ Ἰά-
 δας εἰς τὸν Ἰὺν τῆ τὸν λεγόμενον Ἡ'ρ. ὅστις ἀπέθανεν ἀπενος, ἢ τῆ ἐδώ-
 κεν ἄλλῃ Ἰὺς τῆ, Αὐνὰ ὀνόματι. ὅστις ὁμοίως διὰ τῆ πονηρίαν ἀπέθανεν.
 ἡ δὲ Θάμαρ εἶχε πόδον νὰ κάμη παιδὶ ἄπο τὸ σπέρμα τῆ Ἀβραάμ. ἔδεν
 εὐγαλε τῆ Ἰλιβιρὰ τῆς χηρείας ρῆχα, καὶ ἐμπαρηματίθη μίαν νύκτι εἰς
 πόρη, ἢ ἐπίσε μὲ τὴν πενθερόν τῆς, καὶ ἐγγασράθη δύο παιδία. καὶ ὅταν
 ἐπλησίαζαν νὰ θηνηθῆν, εὐγαλε τὸ εὐα παιδίον τὸ χερε τῆ ἕξω ἄπο τῆ μήτρα
 τῆς μηρὸς τῆς. ἡ δὲ μαμμὴ ἔδισε τὸ χερε ἐκείνο μὲ κόκκινον σπάρον, διὰ νὰ
 γνωρίζεται ὁ παροτόκος ἢ τὸ παιδὶ ἔσειρε πάλιν μέσα τὸ χερε τῆ, ἢ ἐθη-
 νήθη τὸ ἄλλο προπότερα, ἢ ἐκείνο ὅπῃ ἐφάνη τὸ χερε τῆ, ὕστερα. Τὸν πρώτον
 λοιπὸν ὅπῃ ἐθνηθήθη, Φαρῆς ἐπωνόμασαν, τὸ ὁποῖον ἕακοπή ἐμυλώεται,
 ἕατι ἐκοφε τῆ τῆξιν τῆς φύσεως, καὶ τὸν ἄλλον ἐκάλεσαν Ζαράν. Καθὼς
 ἐν ἐκείνος ἐπρότεινε τὸ χερε καὶ πάλιν τὸ ἔσειρε, ἢ ἔχασε τῆ παροτόκια,
 καὶ πῆ ἐπήρην ὁ Φαρῆς ὅπῃ ἐθνηθήθη προπότερα, ἄπο τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς
 καταγονται, ἔτω καὶ ἡ χερατικὴ πολιτεία ἐφάνη προτιμότερα τῶ ἀπὸ Νό-
 μων Ἰακώβ καὶ Ἀγίων, καὶ τῆς Θεωρημῆς. ὅτι ἐκάνοι ὅλοι δὲ ἐδικαιώθη-
 σαν ἀπὸ τῆς ἐντολῆς τῆ Νόμου καὶ ἀθετηρήματα, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ γνωρίζου-
 τῆ Εὐαγγελίῳ τῆ πολιτείας, νὰ ζῆσεν δόσεβῆς ἢ δίκαιως. Καὶ ἐχουμ τὸν
 Ἀβραάμ,

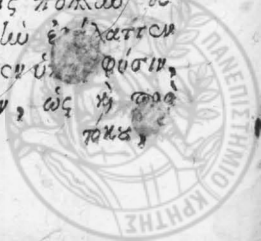
Ἀβραάμ, ὅπῃ ἀφῆκε τὸν Πατέρα, τὸ σπῆτι καὶ τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Θεόν, καὶ ἔξῃ τὴν μέλλουσαν ἀναπόδοσιν. ἔχομεν τὸν Ἰακώβ, τὸν Ἰώβ, τὸν Μελχισεδέκ καὶ τὰς ἄλλας, ὅπῃ ἐλαμφαν πρὸ τῶ Νόμου μὲ δικαιοσύνην καὶ πολιτείαν Θεάριον. Ἐλθόντος δὲ τοῦ Νόμου, ἡ τοιαύτη πολιτεία κατέπαυτε, καθὼς δὲ ἀπ' οὗ ὁ Φαρές ἐκεῖ ἐγγνήθη, ὕστερος πάλιν ἐγγήκων ὁ Ζαρά, ἔπειτα τῶ Νόμου δοθέντος, ὕστερον ἐλαμφεν ἡ Εὐαγγελικὴ πολιτεία, σφραγιθεῖσα μὲ τὸ κόκκινον σπαρτίον, ἦγεν μὲ τῶ Χριστῷ τὰ αἵματα. „ Φαρές δὲ ἐγγήκων τὸν Ἐσρώμ. Ἐσρώμ δὲ ἐγγήκων τὸν Αἰράμ. Αἰράμ δὲ ἐγγήκων τὸν Ἀμναδάβ. „ Ἀμναδάβ δὲ ἐγγήκων τὸν Νααζών. Νααζών δὲ ἐγγήκων τὸν Σαλμών. „ Σαλμών δὲ ἐγγήκων τὸν Βοόζ ἐκ τῆς Ραχάβ. Τῷ Ραχάβ ταύτῃ λέγουσιν τινὲς πῶς εἶναι ἡ Ραχάβ ἡ πόρνη, ὅπῃ ἔκρυψε τὰς κατασκόπους τῶ Ἰησοῦ τῶ Ναυῆ εἰς τὸν οἶκόν της, ὅπῃ τὰς ἐγύρουν ὁ Βασιλεὺς τῆς Πόλεως Γεραχὼ νὰ τὰς θανατώσῃ, καὶ τὴν νύκτα τὰς ἔδωκε χοιρίον, καὶ ἐκατέβησαν ἀπὸ τὸ τεῖχος καὶ ἔφυγαν· οἱ ὅποιοι τῆς ἐπαρήγγειλαν νὰ βάλῃ σημάδι εἰς τὸ σπῆτι της, νὰ ἔχῃ ἐκεῖ σωτηρίας ὅλας τὰς συζητήσεις καὶ φίλας της, νὰ μὴ τὰς θανατώσῃ οἱ Ἑβραῖοι, ὅταν κερδίσῃ τὸ κάστρο της· καὶ ἔπειτα ἐγγήκων. ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐπήρην τὴν Πόλιν, καὶ ὅλας ἐφόδον, ἔξω ἀπ' ἐκεῖνῃ, καὶ ὅσας ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν της. Καθὼς ἔν ἡ Ραχάβ, ὅπῃ ἦτον πόρνη καὶ ἀδόξουλος, ἔπειτα ἐδέχθη τὰς ἀνθρώπους τῶ Ἰησοῦ τῶ Ναυῆ, ἐσάθη, καὶ συμπολίτης τῶ Ἑβραίων ἐγένετο, ἔπειτα καὶ ἡ ἐξ Ἑθῶν Ἐκκλησία, ἔπειτα ἐδέχθη τὰς Ἀποστόλους τῶ ἀληθινῶ Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ Θεῷ, καὶ ὅπως ὄντες εἰς τὰ δόγματα αὐτῶν καὶ διδάγματα, ἐσάθη ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ ἀπὸ τῶν τῆς ψυχῆς αἰχμαλωσίαν. „ Βοόζ δὲ ἐγγήκων τὸν Ὠβὴδ ἐκ τῆς Ραχάβ. αὐτὴ ἡ Ραχάβ ἦτον Μωαβίτις καὶ ἀδόξουλος, ἀπὸ ἐπήρην ἀνδρα τὸν Βοόζ, ἔπειτα ἦτον συγγενὴς τοῦ ἀνδρὸς ὅπῃ εἶχε πορτίτερα, καὶ ἀπὸ τὸν Βοόζ ἐγγήκων τὸν Ὠβὴδ. „ Ὠβὴδ δὲ ἐγγήκων τὸν Γεσαῖ. Γεσαῖ δὲ ἐγγήκων τὸν Δαβὶδ τὸν Βασιλέα. Δαβὶδ δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐγγήκων τὸν Σολομῶντα ἐκ τῆς τῶ Οὐρίας. Δὲν εἶπεν ὅτι ὁ Δαβὶδ ἐγγήκων τὸν Σολομῶντα ἐκ τῆς Βιρσαβζέ, ὅπῃ ἦτον γυνὴ τῶ Οὐρίας, ἀλλὰ εἶπε τῶ ἀνδρὸς τὸ ὄνομα, ἔπειτα νὰ μάθωμεν τὴν διπλῆν ἀδικομίαν τῶ Δαβὶδ, ὅπῃ ἐπήρην ξένην γυναῖκα, καὶ τὸν ἀνδρα της ἀπέκτεινε, πίπτωντας εἰς μοιχείαν καὶ φόνον, δύο μιάσματα. ὁ Σολομῶν δὲ πρῶτα μὴ ἐφύλαττε τὴν πατρικὴν ἐσέβειαν ἀσυλον, ὕστερα δὲ ἐξέπεσεν εἰς ἀδόξουλος γυναῖκας, καὶ εἰς εἰδωλολαβείαν ἐξέκλινε, καὶ ἔπειτα ἀπέθανε.

Τῶν πενθέρων τῶν γυναικῶν ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐμνημόνευσε, τῆς Θάμαρ, τῆς Ραχάβ, τῆς Ραχάβ, καὶ τῆς τῶ Οὐρίας, ἔπειτα νὰ δείξῃ, ὅτι δὲν ἐσυγχάθη ὁ Χριστὸς ποτέ τις πορνείας. ἐπειδὴ δὲν βλάπτει τὰς ἀρετὰς ἡ ἀδικομία τῶ Προγόνων, ἀλλὰ πᾶς σῶας καλὸς, ἢ κακὸς ἀπὸ τῶ ἔργα της κείνεται. καὶ ἔπειτα τὸ ἦλθεν ὁ Χριστὸς, ὅχι ἔπειτα νὰ φύγῃ τὰ ὀνειδήματα, ἀλλὰ ἔπειτα νὰ τὰ καταλύσῃ καὶ νὰ τὰ ἀφανίσῃ μὲ τὰς ἀρετὰς της καὶ χάριτας, ὅτι δὲν ἦλθεν ὡς Κελεῖς, ἀλλ' ὡς Ἰακώβος καὶ Σωτῆρας μας. Μία μὴ αἰτία εἶναι αὕτη. ἔπειτα δὲ, ὅτι ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι ἀμελεῖσι τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν, καὶ καυχῶνται εἰς τὴν τῶ Προγόνων ἀρετίαν, ἐποδείχθη ὅτι μὴδὲ οἱ μεγάλοι της τὸν Νόμον ἐφύλαξαν, ἀλλὰ ἄλλοι μὴ εἰς μοιχείας καὶ πορνείας ἔπεσον, ἔτεροι δὲ καὶ ἀπὸ γάμον ἀδικομίαν ἐπέστησαν. Λοιπὸν οἱ Ἑβραῖοι εἰς μάτην μεγαλαυχῶσιν εἰς τὰς Προγόνους καὶ ἀρετὰς.

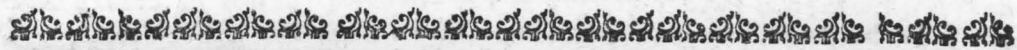
ται. Τέτιν δὲ αἰτία ὅτι αἱ ἀνωγεινήθαι γυναικες ἦσαν τύπος τῆς ἐξ Ἐθρῶν Ἐκκλησίας. ὅτι καθὼς ἔσπεξαν οἱ ἀνωθεν ἄνδρες, καὶ ἐπήρασι τοιαύταις γυναικες ἀμαρτωλαῖς, ἔτω καὶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐκαταδέχθη τὴν ἐξ Ἐθρῶν Ἐκκλησίαν, καὶ δὲν ἐσυγχάθη τὴν ἀμαρτίαν μας. Μανθαύομεν δὲ καὶ τὸ το δεῖν νὰ μὴ ἐν ἑπαύομεθα εἰς τὰς ἀμαρτίας τῆς Γονέων μας, ἀλλὰ τὰς ἐδικαῖς μας νὰ κλαίωμεν, αἰχμηόμενοι καὶ ἐκ καρδίας μετανοήομενοι· καὶ νὰ μὴ καυχώμεθα εἰς τὴν ἀξιοπτία τῆς προγόνων μας, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀρετὰς νὰ ἀποκόπτωμεν, καὶ νὰ μὴ φανλιζώμεν, ἔτε δεῖν κακὸς νὰ νομιζώμεν τὴν ἐναρέτην, ὅπῃ ἐγγηθήθισαν ἀπὸ παρὰ νόμου ἀνδράπων. εἰδὲ νὰ μισῶμεν τὴν ἀμαρτωλὸν ὅπῃ ἔρχονται εἰς τὴν Πίσιν καὶ εἰς μετανοίαν. „ Σολομών δὲ ἐγγήνησε τὸν Ρ'οβοάμ. τὸν καιρὸν τότε τῆ Ρ'οβοάμ αἱ δάδεκα φυλαὶ τῆ Ἰσραὴλ ἐμερίθησαν, καὶ ἐπήγαν ἡ δέκα εἰς τὴν Σαμάρειαν, καὶ ἐφύρισαν τὸν δέλον τῆ Σολομώντος Ἱεροβοάμ Βασιλείας· καὶ αἱ δὲ φυλαὶ μόνον εἶχασιν τὸν Ρ'οβοάμ Βασιλεία εἰς τὸ Ἱεροσόλομα, ὃ ὁποῖος ὁμοίως εἶμα τὰ Εἰδῶλα. ὡσαύτως καὶ οἱ μεταγενέστεροι Βασιλεῖς τῆς Ἰουδαίων, ἀπὸ τὸν Δαβὶδ καὶ ὕστερα ἔπεσαν εἰς τὴν ἀσέβειαν· μόνον ὁ Ἐζεκίας καὶ Ἰωσίας ἐφύλαξαν ἕως τέλους ἀκήρατον τὴν ἀσέβειαν. οἱ δὲ λοιποὶ, ἄλλος πολὺ, ἄλλος ὀλίγον ἐξέκλιναν· καὶ μάλιστα ὁ Μανασσῆς, ὅπῃ ἐδυνατέωσεν ὅλους νὰ προσκυνῶσιν τὰ Εἰδῶλα, καὶ ἐπειώνησε τὸν μέγαν Ἡσαΐαν μετὰ περὶ ξύλινον, καὶ αἶμα ποτὰ κακὰ ἔφαξε. πλὴν ὕστερα ἔκλαυσε τόσον, ὅπῃ τῆ ἐσυγχώρησεν ὁ Θεὸς ὡς ἐλεήμων καὶ πολυδάσπλαγχνος, διότι ἐξ ὅλης καρδίας ἐμετανόησεν. Οἱ δὲ ἀνωθεν Ἰωσίας τόσον ἦτον ἀσεβῆς καὶ ζηλωτὴς τῆ Θεοῦ, ὅπῃ ἐσκαπτετὴν γλῶκα καὶ βλάνη τὰ κόκκαλα τῆς Ἱερῶν τῆς Εἰδῶλων καὶ τὰ ἐσκόρπιζε. „ Ρ'οβοάμ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἀβιά. Ἀβιά δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἀσά. Ἀσά δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἰωσαφάτ. Ἰωσαφάτ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἰωράμ. Ἰωράμ δὲ ἐγγήνησε τὸν Οὐζίας. Οὐζίας δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἰωάθαμ. Ἰωάθαμ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἀχαζ. Ἀχαζ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἐζεκίαν. Ἐζεκίας δὲ ἐγγήνησε τὸν Μανασσῆ. Μανασσῆ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἀμών. Ἀμών δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἰωσίαν. Ἰωσίας δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἰεχονίαν, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆ, ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλωνος. Μετοικεσίαν λέγει τὴν αἰχμαλωσίαν, ὅπῃ ἐπήρασιν ὅλους σκλάβους οἱ Βαβυλωνιοὶ. καὶ πρῶτος μὲν ἀρανισμὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἔγινον εἰς τὸν καιρὸν τῆ Βασιλείας Ἰακείμ. δεύτερος δὲ τῆ Ἰεχονία, ὅταν ἔσειλον ὁ Ναβαχοδοσόσορ τὸν Ἀρχιμάγειρον αὐτῆ Ναβαζαρδάν, καὶ τελείως τὴν Ἰουδαίαν ἐξολόθρευσεν ἀπαντας, πέρνωντας εἰς τὴν Βαβυλῶνα αἰχμαλώτας ὅσους δὲν ἐφρόνυσε. „ Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλωνος, Ἰεχονίας ἐγγήνησε τὸν Σαλαθιήλ. Σαλαθιήλ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ζοροβάβελ. Ζοροβάβελ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἀβιῆδ. Ἀβιῆδ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἐλιακείμ. Ἐλιακείμ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἀζάρ. Ἀζάρ δὲ ἐγγήνησε τὸν Σαδὰκ. Σαδὰκ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἀχείμ. Ἀχείμ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἐλιῆδ. Ἐλιῆδ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἐλεάζαρ. Ἐλεάζαρ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ματθαῖ. Ματθαῖ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἰακώβ. Ἰακώβ δὲ ἐγγήνησε τὸν Ἰωσήφ, τὸν Ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγγηθήθισαν Ἰησοῦς, ὁ λεγομένης Χριστός. Κατενήσας εἰς τὸν Ἰωσήφ, δὲν ἐσαμάτισε τὸν λόγον ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ εἶπε τὸν Ἄνδρα Μαρίας, ἀποδείχωντας, ὅτι δεῖ τὴν Θεοτόκον τὸν Ἰωσήφ ἐγγήνησε· δεῖν ἐπειδὴ δὲν ἦτον σωήθεια νὰ γεννηθῆσιν τὴν γυναικαῖς. εἶδαν ὁ Εὐαγγελιστὴς νὰ φυλάξῃ καὶ τὴν τάξιν, καὶ νὰ ἀποδείξῃ καὶ

καὶ μὲ ἄλλον ἔλεγον, ὅτι ὁ Χεῖσός ἐστὶν τὸ ἄρτος τῆς Ἀβραάμ, καὶ τῆς Δαβὶδ
 κατατίθεται, διότι ἠραλογοῦσας τὸν Μνηστῆρα τῆς Θεομύτητος, ἀπέδειξε τὸ ἀνα-
 δασόμενον, φανερωσάντας ὅτι ἐπὶ τῷ φυλλῷ ὅπως ἦτον ὁ Ἰωσήφ, ἐκατάγε-
 το ὁμοίως καὶ ἡ πανάμωμος Δείσπινα. ἐπειδὴ δὲ ἐσυγχάρει ὁ Νόμος τὰ
 μνησθεῖν τινὰς γυναικὰς ἐπὶ τῷ ξυλλῷ φυλλῷ, ἡ Πατείδα παντελῶς. αὐτὰρ δὲ
 αὐτῆς εἶπε τὸν Ἰωσήφ ὡς Μνηστῆρα, ὅτι ἔπος εἶχασιν σωθήσων τὰ καλέσει
 γυναικὰς τῷ ἀρραβωνιαστικῷ, καὶ πρὶν τὰ σμίξῃ τὸ ἀνδρόγυνον. „ Πᾶσαι
 „ ἐν αἱ ἡμεῖς ἐπὶ Ἀβραάμ ἕως Δαβὶδ, ἡμεῖς δεκατέσσαρες. καὶ ἐπὶ Δα-
 „ βὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλωνος, ἡμεῖς δεκατέσσαρες. καὶ ἐπὶ τῆς μετοι-
 „ κείας Βαβυλωνος ἕως τῆς Χεῖσῶ, ἡμεῖς δεκατέσσαρες. Εἰς ἔτις κατέσα-
 „ σες διεχώρησεν ὁ Εὐαγγελιστὴς τὰς ἡμεῖς, ἔτι τὰ δείξῃ ὅτι μὲ ὄλον ὅπως
 εἶχασιν οἱ Ἰουδαῖοι Κεῖταις καὶ Ἀρχονταίς, καὶ Βασιλεῖς, καὶ Ἱερεῖς ὅπως τὰς
 ἐκυβερνήσαν, δὲ ἀφελήθησαν πρὸς ἀρετῶν ἀλλὰ ἐχρειάζοντο τὸν ἀληθινὸν
 Κεῖταις καὶ Βασιλέα καὶ μέγαν Ἀρχιερέα Χεῖσὸν τὸν Θεὸν, τὰ ἔλθῃ ἔτι τὰ
 σώσει καὶ αὐτὸς καὶ τὰ Ἐθνη ἅπαντα, ὅτι αὐτὸς ἐκαταδέχθη πάντα, ἔτι τὰ
 καὶ τοιαύτας Προγόνους δὲ ἐβδελύχθη. ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲ ἐχρειάζετο ἀγιασμόν
 ἢ ἄλλο τι ἐπὶ λόγου, ἀλλὰ μάλλον ἔτι τὰ ἀγίασῃ αὐτῶς, αὐτὸς ἐσυγκα-
 τέβη, καὶ ἐσαρκώθη ὁ ὑπερέσσιος. „ Οὐ γὰρ ἠλθε καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρ-
 „ τῶν εἰς μετανοίαν. Τὰ δὲ Ἰησοῦ Χεῖσῶ ἡ Γέννησις ἔπος ἐστὶν. μνησθεῖ-
 „ σης γὰρ τῆς Μητρὸς αὐτῆς Μαρίας τῆς Ἰωσήφ, πρὶν ἢ σιωπῆσθαι αὐτὸς δι-
 „ κείνη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Εἰσυχώρησεν ὁ Θεὸς τὰ
 μνησθεῖν, τῆς τὰ ἀρραβωνιαστικῆς μὲν τὸν Ἰωσήφ ἢ ἀειπάρθενος Θεοτόκος,
 εἶτα μὴ ἔτι τὰ ἔτι ὁ Ἰωσήφ τῷ φροντίδα καὶ μέριμναίς, τὰ τῷ ἐπιμε-
 λῆται εἰς ὅλαις ταῖς χρείαις τῆς. δὲ πρὸν δὲ ἔτι τὰ ἀπατήσῃ τὸν Διάβολον,
 τὰ παρρηίως πᾶς δὲ εἶναι Παρθεῖνος, ὅτι ἔξῃ τῶν ἐπὶ τῆς Γραφῆς πᾶς μία
 Παρθεῖνος εἶχε τὰ ἡγήσῃ τὸν Μειλίαν, καὶ ἔτι τὰ ἐνέδρυνε τὰς παρθεῖνας,
 ὡς μισόβαλος, καὶ ἔπαχε τὰ μὴ ἡγήσῃ ὁ Κύριος, ἔτι τὰ μὴ λυφῶθῃ ἐπὶ
 τῷ αἰχμαλωσίαν αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος. λοιπὸν ὁ Θεὸς ἠθέλησε τὰ πτερίσῃ
 τὸν πτεριστῶν, τὰ μὴ ἔξῃ αὐτὸ τὸ μέγα Μυστήριον ὁ μισαῖθραπος, ὅτι
 βλέποντας τῷ Παναγίαν ἐγκυον, ἐπαρρηίως ὁ Δαίμων καὶ οἱ ἄνθρωποι πᾶς
 ἐπὶ τὸν Ἰωσήφ ἐγγαστρώθη. μόνον ὁ Ἰωσήφ ὅπως ἔξῃ ὅτι ποσῶς δὲ
 τῷ ἐγγισσῃ, ἐσκυδαλίθη βλέποντας τῷ ἐγκυον, νομίζοντας ὅτι ἐπὶ τῷ
 ἀνθρώπῳ τινὰ ἐγγαστρώθη, „ Πλὴν ἔτι ἦτον δίκαιος καὶ ἀσπράτατος ἀνθρώ-
 „ πος δὲ ἠθέλησε τὰ τῷ ἀδελφικῆς ἐπιτήρησιν τὰ φανερώσῃ εἰς τὰς ἀνθρώ-
 „ πους τὸ πταῖσμα, ὅπως ἐνόμιζε πᾶς ἐκαμῆ. ἀλλὰ ἠθέλησε τὰ τῷ δια-
 „ ξῆ κρυφίας. Ταῦτα δὲ αὐτὰ ἐνδυμησάντας, ἰδὲ Ἄγγελος Κυρίου κατ-
 „ ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων. Ἰωσήφ Υἱὸς Δαβὶδ, μὴ φοβηθῆς ἀδελφάβην
 „ Μαριάμ τῷ γυναικίκα. τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ ἡγήσῃ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου Ἀ-
 „ γίου. τῆξεται δὲ Υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἰησοῦν. αὐτὸς γὰρ σώσει
 „ τὸν λαὸν αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἁμαρτιῶν αὐτῆς. Ἀκούσας ταῦτα ὁ Ἰωσήφ ἐπὶ
 „ τὸν Ἄγγελον, ἐχάρη ἐπὶ τότε, καὶ ἐπῆρε τῷ Παναγίαν εἰς ποσσὶν ἑ-
 „ λάβειν, ἐπειδὴ ἔμαθε τὰ ἡγήσῃ τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ τῷ ἐλάττειν
 ὡς κόρῳ ὀφθαλμῶν, ἕως ἢ ἠλθε ἢ ἐλογισμένη ἄρα, καὶ ἡγήσῃ ὡς
 δίχως κόπον καὶ πόνον τινὰ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, μείνασα πάλιν, ὡς καὶ ποσῶς
 τῶν

τόκε, αειπαρθενος. Εκάλεσε δὲ τὸ ὄνομα τῆ παιδὸς Ἰησοῦν, καὶ τὴν ἀγγελικῶς προσέειπεν. Ἄς δοξάσωμεν ἔν κὴ ἡμεῖς ἀδελφοί, καὶ ἄς προσκυνήσωμεν τὸν ἠγνιστά Κύριον μὲ τὴν παρέπεσαν ἀλάβειαν, καθὼς καὶ ἡ Δέσποινα ὅταν τὸν ἐῤῥησε, τὸν ἐπροσκυνήσε μὲ χαρὰν μεγάλην καὶ ἀγαλλίασιν. καὶ ἄς τῆ δὲ χαριστήσωμεν εἰς τὴν μεγάλην ταύτην δὲργεσίαν ὅπε μᾶς ἔκαμε, καὶ ἄς ἡλωμεν πρὸς αὐτὸν δὲγνώμονες, φυλάττοντες τὰ ἀγίατε προσάγματα, καὶ κοινωνῆντες τὰ θεῖα Μυστήρια· ὅτι διὰ τὸ ἐγενεν ἄνθρωπος, διὰ νὰ κάμη Θεὸν τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ὅστις κοινανεί τὴν Ἀγίαν Σάρκα καὶ τὸ Τίμιον Αἷμά τε μὲ τὴν παρέπεσαν προετοιμασίαν τῆς ὁμολογήσεως, γίνεται καὶ αὐτὸς Θεὸς καὶ χάριν καὶ μέθεξιν· ἦγεν καθὼς ὅταν πυρώσῃ εἰς τὴν φωτίαν ὁ σίδηρος, γίνεται καὶ αὐτὸς πῦρ καὶ μετοχῶς, εἰς δὲ τὴν φύσιν εἶναι σίδηρος, ἔτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἐνωθῇ μὲ τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, γίνεται καὶ αὐτὸς Θεὸς καὶ μέθεξιν. Ὅλοι λοιπὸν οἱ δὲσεβεῖς ἀλαβῶς τῆς Ἀγίας Δοξῆς αὐτῆς κοινω- νήσατε, καὶ μεταλάβετε ἀξίως τῆ Χειρὸς τὰ θεῖα Μυστήρια, τὰ σωτήριά τε Γενέθλια πισῶς ἐορτάζοντες, διὰ νὰ ἀξιοθῆτε καὶ τῆς ἐπερανίης Βασιλείας αὐ- τῆ καὶ μακαριότητος. ἦς ἤλοιο πάντες ἡμᾶς ὀπιτυχεῖν, τῇ αὐτῆ φιλανθρω- πία καὶ χάριτι. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυνήσις πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

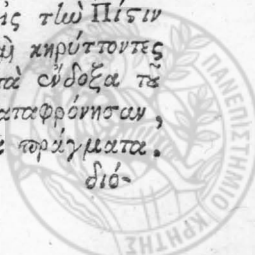

Τ Η Κ Τ Ρ Ι Α Κ Η

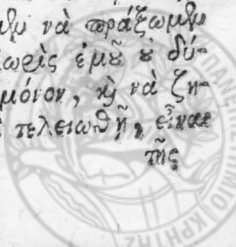
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ.

Ε Τ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

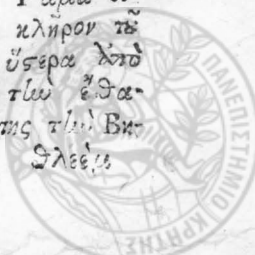
„ **Α** Ναχωρησαύτων τῆς Μάγῶν, ἰδὲ Ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῶν „ Ἰωσήφ λέγων· ἐγερθεὶς ᾤξάλαβε τὸ Παιδίον καὶ τὴν Μητέρα αὐτῶν, „ καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἴδι ἐκεῖ ἕως αὐ εἶπω σοι. Πρῶτον μὲν ὁ Θεὸς ἐχειραγῶνησε, καὶ ἀδήγησεν εἰς τὴν Πίσιν τῆς Μάγης μὲ τὸν Ἀστέρα ὅπε τὰς ἔδειξε. Δεύτερον δὲ ἀφ' ἧ ἦλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὰς ἐδήδαξε διὰ τῆ Προφή- „ τε, ὅτι εἰς τὴν Βηθλεὲμ ἠγνᾶται ὁ Χειρὸς, καθὼς εἶπον οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμ- „ ματεῖς, ὅταν τὰς ἠρώτησεν ὁ Ἡρώδης. καὶ ὑστερον πάλιν ἔστειλεν Ἄγγελον, καὶ τὰς ἐπληροφόρησε βεβαιώτερον, καὶ τὰς ἐπρόσαξε νὰ μὴ ὑποσρέψεν πρὸς τὸν Ἡρώδην, ἀλλὰ νὰ ὑπάγην ἰδοὺ ἄλλῃ ὁδὸν εἰς τὴν χῶρὰν τῆς. οἱ ὅποιοι ὡς ἀπειθεῖς εἰς τὸν Χειρὸν καὶ πιστάτοι, ἐπέειθον εἰς τὸ θεῖόν τε πρὸσαγμα καὶ δεῦ ἐφοβήθησαν μήπως καὶ κακίῃ ὁ Ἡρώδης πῶς τὸν ἐγέλασαν, νὰ σείλῃ ἀνθρώπους εἰς τὸν δρόμον νὰ τὰς φονδέσῃ· ἀλλὰ ἠλπισαν καὶ ἐθάρρησαν εἰς τὴν δυνάμιν τῆ ἠγνιστάτος Χειρὸς, ἐπειδὴ ἐβεβαιώθησαν εἰς τὴν Πίσιν αὐτῆ, καὶ ἦσαν μάρτυρες ἀληθινοὶ καὶ ἀδίκατοι, διδάσκοντες, καὶ κηρύττοντες πάντα ὅπε ἐπέρασαν, καὶ εἰς τὴν Παξίδα τῆς τὴν Περτικῶν, τὰ ἐδόξα τὰ Θεῶν καὶ μεγάλα Μυστήρια· τὸν δὲ τύραννον Ἡρώδην ἐνέπαιξαν καὶ ἐκαταφρόνησαν, καὶ ἔφρονα καὶ ἀνόητον, διὰ νὰ μάθῃ νὰ μὴ ὀπιχειρίζεται ἀδύναται πρὸσαγματα.

διότι ἔργον εἶναι τῆς σοφίας τῶ Θεοῦ καὶ δυνάμειος, ὅχι μόνον παρρησία καὶ φα-
 νερά να νικᾷ τὸς ἐχθρούς τε, ἀλλὰ καὶ να τὸς ἀπάτῃ καὶ να τὸς πλανᾷ, ὡς
 ἄφρονας εὐκολα· καθὼς ἠπάτησε καὶ τὸς Αἰγυπτίους ἀροήτερα, ὅτῃ ὡς παντο-
 κρατωρ καὶ παντοδύναμος, ἐδωίετο να πάρη καὶ φανερά τὸν πλετόν τας, καὶ να τὸν
 δώση τῆς Εἰβραίων, ὅμως δὲν ἠδέλισεν, ἀλλὰ ἐπόρσαξε να γῆν τῶτο με
 ἀπάτῃ ἄποκρυφα. καὶ με τὸ να ἔγινε τοικοβόπως, ἀλλὰ ἐπόρσαξε να γῆν τῶτο με
 ἔτισαν οἱ Εἰβραῖοι ἀφελότερον, καὶ ἔγιναν εἰς τὸς ἐχθρούς αὐτῶν φοβερώτεροι.
 Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ πορα ἐσωσέθη τὸ ὅμοιον, μαινεται πολλα ὁ ληρώδης Ἡρώδης,
 καὶ ἀφράως παρασεται· καὶ μὴ δυνάμειος να ὑποφέρη τῶ Παμβασιλείως τῶ
 γῆνισιν, ἔπε τῆς Μάγων τὸν ἐμπαιγμὸν καὶ τῶ καταφρόνησιν, ἐπόρσαξεν ὁ
 ἀθένομος, να φονέσεν ὅλα τὰ Νήπια ἀπὸ δύο χρόνων καὶ κάπο, ὅχι μόνον
 ὅσα εἰς τῶ Βηθλεέμ ἐγέννηθησαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰς τὰ σούορα. Ἐπε τῶτο
 διδάσκει τὸν Γωσήφ ὁ Ἄγγελος λέγωντας· συκώσω ἔπαρε τὸ Παιδίον καὶ τῶ
 Μητέρα τε, καὶ φεύγε εἰς τῶ Αἴγυπτον. φαίνεται τὸ λοιπὸν ὅτι καὶ ἔπε ἀλλαις
 αἰτίαις χρειάζομαι ἠδέλισεν ὁ Θεὸς να μηνυδύτῃ καὶ να ἀρραβανιαδῃ ὁ σω-
 φρων καὶ δίκαιος Γωσήφ τῶ Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ ἀειπαρθενον, καὶ ἔπε να
 ἔχη ὅπμιελῶς τῶ φροντίδα ταύτης καὶ ἔνοιον εἰς ὅλα τὰ χρειάζομαι. Ἀλλὰ
 ἔχη ὅπμιελῶς τῶ φροντίδα ταύτης καὶ ἔνοιον εἰς ὅλα τὰ χρειάζομαι. Ἀλλὰ
 ἔπε μὴ πρὶν να γῆνισῃ ἡ Παρθένος, εἶχεν ὑποψίαν εἰς αὐτῶ ὁ Γω-
 σήφ βλέπωντας τῶ ἐγγασρωμῆν, καὶ τῶ ἐμίμμετο· ὕστερον δὲ ὅταν ὁ Χει-
 ρὸς ἐγέννηθη, ἐπληροφορήθη ὁ δίκαιος ἀπὸ τὰ θαύματα ὅτῃ εἶδεν εἰς τῶ
 θεῖαν ἐκείνῃ καὶ ἀθέδοξον Γέννησιν, ὅτι ἀπὸ Πνεῦμα Ἄγιον ἔγιναν ἅπαν-
 τα. ἔδεν καὶ ὁ Ἄγγελος τῶ σωτυχαίνει πορα με παρρησίαν, καὶ προσάπειτον
 ὡς ὑπηρετῶ καὶ φροντιστῶ, να κάμη καὶ ταύτῃ τῶ ἔλεονίαν, καὶ λειτουργίαν εἰς
 τῶ ὑπεραγίαν καὶ ὑπέραγιον Θεομήτορα, καὶ να τῶ ὑπηρετήσῃ πορδύμως μὴ
 τῆς προσοκῆσης αἰδῆς, καὶ με τῶ ὀφειλομῆν δολάβειαν. Καὶ δὲν εἶπε τὸ
 Παιδίον τε, ἔπε τῶ Παρθένου γυναῖκά τε, ἀλλὰ ἔπαρε τὸ Παιδίον καὶ τῶ Μη-
 τέρα τε καὶ φύγε εἰς τῶ Αἴγυπτον, ὅτι χρειὰ φυγῆς γίνεται καὶ πολλῆς ὀποδι-
 μίας καὶ μακρᾶς μετασάσεως, ἔπε ὁ Ἡρώδης μαινεται. Φύγωντας ὁ Κύριος,
 διδάσκει καὶ ἡμᾶς, να δίδωμεν τόπον τῆς ὀργῆς, καὶ να μὴ εἰμεθα πορπῆς,
 να πίππομεν εἰς πειρασμὸς, καὶ να γνωμέμεθα ἀφρότως ριψοκίνδυνοι. Ἐπε δὲ
 φύγει ὁ Κύριος, ἔπε να πισώσωσιν ἅπαντες πῶς ἦτον καὶ ἀλήθειαν ἀνθρώ-
 πος· ὅτι ἐὰν ἤθελε κρατηθῆ ἀπὸ τὸν Ἡρώδην, ἐφονέετο καὶ ἐμποδίζετο ἡ
 σωτηρία τῆς ἀνθρώπων· εἶδὲ καὶ κατακοπτόμμενος δὲν ἀπέθανεν, ἐφαίνετο
 ἔπε καὶ φαντασίαν ἔγινον ἀνθρώπος, καθὼς ἐτόλμηταν να εἰπῶσι τινὲς ἀνόη-
 τοι χωεῖς να ἔχεν καὶ ταύτῃ τῶ ἀπόφασιν. φύγει εἰς Αἴγυπτον, ἔπε να
 τῶ ἀγίασῃ, καὶ να τῶ λυξώσῃ ἀπὸ τῶ καίαν τῆς· ὅτι δύο Χάριαι ἦσαν
 πάσης κακίας ἐργασῆρια, ἡ Βαβυλῶν, καὶ ἡ Αἴγυπτος· καὶ τῶ μὴ Βαβυλῶνα
 ἐδέχθη ὁ Κύριος με τῶ προσκυνῆσιν τῆς Μάγων· τῶ δὲ Αἴγυπτον ἠγίασε
 με τῶ ἄθειον παρκοσίαν τε. Καὶ ἴδι ἐκεῖ ἔως αὐ εἰπῶσοι· ἦγαν ἀείσαντες,
 ὁ Γωσήφ εἰς τὸν Αἴγυπτον, καὶ ὑπόμμεν κάθε πειρασμὸν, ἔως να σὲ προσάξῃ
 ὁ Κύριος τί να κάμη· ὅτι ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι δὲν ἠμπορεμμε να πράξομεν
 τίποτα χωεῖς τῶ Θεοῦ τὸ θέλημα, καθὼς αὐτὸς ἄγει· „ Χωεῖς ἐμὲ καὶ δύ-
 νάθε ποιεῖν ἄδεν. Τῶν ἀνθρώπων μὴ εἶναι να θελήσεν μόνον, καὶ να ζῆ-
 ῖσασιν, καὶ να ἀρχίσεν τὸ καλὸν ἔργον ἐκ ποραιρέσεως, ἀμὴ να τελειωθῆ, εἶπαι
 τῆς

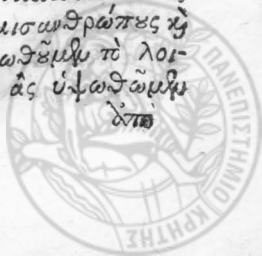

της θείας βελῆς ἢ δυνάμεως. Πρέπει λοιπὸν ὅταν ἀρχίσωμεν τὸ καλὸν, νὰ ἐπιμαλέμεθα ὑπόθετον τὴν συνεργίαν τῆς Θεῆς καὶ βοήθειαν, ὅτι χωρὶς αὐτῆς δὲν δυνάμεθα νὰ κατορθώσωμεν τίποτα. „ Μάλιστα δὲ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ Παιδίον, τὴν ἀπολέσαι αὐτό. τὴν βελίῳ τῆς Θεῆς φιλονεικῶ νὰ νικήσῃ ὁ Ἡρώδης Ἡρώδης, ὁ μάταιος ὄντως καὶ κακόβροχος ἄνθρωπος. Ἐὰν δὲν εἶναι ὑπὸ τὸν Θεόν, τί φοβᾶσαι ὡς Ἡρώδη ἢ παραύσασαι; εἶδὲ ἢ εἶναι ἐκ Θεῆς τὸ Παιδίον πῶς ἤμπορεῖς νὰ τὸ θανατώσῃς ἀνόητε; ἢ δὲν ἰξόβρεις ὅτι ἢ βελῆς τῆς ἀνθρώπων καταφρονεῖται καὶ καταλύονται, ἢ δὲ βελὴ τῆς Θεῆς ἁμῶνται πάντοτε; „ Οὗ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ Παιδίον, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ τὴν νυκτὸς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον. καὶ ὡς ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδης, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθεὶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἔχον τὴν Προφήτην λέγοντος. „ Ἐξ Αἴγυπτου ἐκάλεσα τὸν Υἱόν μου. Ταῦτα ὁ Προφήτης Ὡσπὲ ἐπροφητῆσεν, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι λέγουσι, πῶς τὰ εἶπε ἔχον τὸν λαὸν ὅπως ἤφενεν ὁ Μωϋσῆς ὑπὸ τὴν Αἴγυπτον ὅταν ἔχισεν τὴν θάλασσαν. ἀλλὰ τότε μὴ ἔγινε τυπικῶς, ἀλλὰ τὴν Χριστὸν ἐπληρώθη, ὅτι αὐτὸς εἶναι καὶ ἀληθεῖαν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῆς Θεῆς ὁ σωματάρχης καὶ ὁμοούσιος καὶ ὁμοειδής, ὁ πῶς Πατὴρ, ὡς Υἱὸς καὶ Θεὸς ὁμοούσιος, ὅπως ταῖς βελῆς τῆς Πατρὸς ὑπηρετήσῃ, καὶ πάντων δικαιοσύνην ἐπλήρωσεν. ἀλλὰ ὁ λαὸς ὅπως ἐπροσκύνησεν τὰ εἰδωλά, δὲν εἶναι ἄξιον νὰ λέγεται Υἱὸς Θεῆς, ὡς Θεόγονος. „ Τότε Ἡρώδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῆς Μάγῶν, ἐθυμώθη λίαν. καὶ ὅπως ἐπέστειλες, ἀπέστειλε πάντας τὰς παῖδας τὰς ἐν Βηθλεὲμ, καὶ ἐν πᾶσι ἢ τῆς ὀρέξει αὐτῆς ὑπὸ διατῆς καὶ κατωτέρω, καὶ τὸν χρόνον, ὃν ἠκρίβασεν ἔχον τῆς Μάγῶν. ὁ Θεὸς ἐνεπαίχθη μὲν τὸν Μωϋσῆ τὸν Φαραὼ ὑπόθετον, ὅπως τὸν Ἡρώδην μὲν τὰς Μάγῶν δέύτερον. ἐπειδὴ καὶ οἱ δύο αὐτοὶ βασιλεῖς παιδοκτόνοι ἔγιναν, ὁ μὲν Φαραὼ φονεύωντας τὰ ἀρσενικά βρέφη εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὁ Ἡρώδης τὰ τῆς Βηθλεὲμ ἀνελεημόνητα. Ἐθυμώθη ὁ Ἡρώδης καὶ τῆς Μάγῶν, χωρὶς νὰ τὸν ἀδικήσῃ, καὶ προσάσῃ ἔχον τὴν κακίαν καὶ βασιλικὴν καὶ μακίαν τὴν νὰ φονεύσῃ τὰ ἀνόθῳνα βρέφη ὅπως ποσῶς δὲν τὴν ἐπταίσαν. Πλὴν ἐκεῖνα δὲν ἀδικήσῃσαν, ἔπε κακὸν τί ἐπαθον. ἀλλὰ μάλιστα ἠξιώθησαν νὰ λάβωμεν ὑπὸ τὸν Θεόν ἀκήρατα καὶ ἀφάρτα σέφανα, διότι πᾶς ἕνας ὅπως ἀδικηθῇ ἐδῶ ὑπὸ τῆς ἀνθρώπων, τὸν δικαιοῦν ὁ δίκαιος Κριτὴς καὶ Θεὸς ὁ πανάγαθος. Καὶ βέβαια καὶ ἀληθέστατα, ὁποῖος πᾶχει τί κακὸν εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον, κερδαίνει μάλιστα, ἀγαθῶν τὸν Κύριον. ὅτι τὰ κακὰ ὅπως ἐπαθον ἐδῶ, τὰ γίνονται ἢ ἀμαρτημάτων συγχώρησις, ἢ σεφῶν προσηύχθη, αὐτὸ δὲν ἔπραξον ἀμαρτημάτων, καὶ τὸν δοξάζει ὁ Θεὸς ὑπερότερον. ἔχον τὴν ὁποῖαν αἰτίαν ἔχον ἀδελφῶν, καὶ τὸν θλίβῃσι πρόσκαιρα, ἔχον νὰ εὖρη αἰωνίαν ἀνάπαυσιν. „ Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθεὶν ὑπὸ Ἰερεμίου τοῦ Προφήτη λέγοντος. Φωνὴ ἐν Βαβυλῶν ἢ κέθη, θρήνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμος πολὺς, Ραχὴλ κλαίσα τὰ τέκνα αὐτῆς. καὶ ἐκ ἠδελῆς ἔχον ἀδελφῶν, ὅτι ἐκ εἰσί. Βαβυλῶν εἶναι ἕνας τύπος ὑψηλὸς τῆς Παλαιστίνης, ὁ ὁποῖος ἐδῶθη εἰς κληρὸν τῆς Βουλγαρίας, ὅς τις ἦτον Υἱὸς τῆς Ραχὴλ, καὶ τὸν ἐγέννησεν ὑπερὰ ὑπὸ τὸν Ἰωσήφ. καὶ τότε δυσκοῦσα, μὴ τὴν γέννησιν ἀπέθανε, καὶ τὴν ἔθαψαν ἐκεῖ εἰς τὸ ἱερόδρομον τῆς Βηθλεὲμ. Λέγει λοιπὸν ὁ Προφήτης τὴν Βηθλεὲμ.

θλαίμ Ραχὴλ, πῶς ἔκλαιε τὰ παιδία της, καὶ δὲν ἠθέλεε νὰ παρηγορηθῆ. ὅτι
 ἐκ εἰσίν. ἦγεν εἰς πῶτον τὸν Κόσμον δὲ εἶναι τὰ Νήπια, ἀλλὰ εἰς τὸν αἰώνιον
 καὶ ἀθάνατον, ἐπειδὴ ὅλαις ἡ ψυχαῖς τῶν δικαίων εἰς τὸ χεῖρ τῶ Θεῶ ἀναπαύον-
 ται. Τελούπισαντος δὲ τῆς Ηρώδης, ἰδὲ Ἄγγελος Κυεῖα κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ
 Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ, λέγων· ἐγερθεὶς παρὰ λαβὴ τὸ Παιδίον, καὶ τῷ Μι-
 τέρα αὐτῆ, καὶ πορεύε εἰς γῆν Ἰσραὴλ. Τάχιςα καὶ ὀγλήγωρα ἦυρεν ἡ θεία δι-
 κη τὸν ἀδίκον Ηρώδην, καὶ ἔλαβε τῷ ἀπέπεσαν τιμωρίαν ἔξ τῷ βρεφοκτονίαν,
 καὶ τῆ ἡλθε πυρετός καὶ κησμός πολυός. τὰ ποδάριά τε ἐπείδωσαν, καὶ εἰ ὄρ-
 χεῖς τε ἐσάπησαν, καὶ ἔκαμαν σκάληκας. καὶ τῆ ἡλθε δυσεντερία καὶ δύσπνοια,
 ἔσμος καὶ σπασμός τῶν μελῶν. καὶ ἔπο βασανιζόμηνος ὁ ἄθλιος καὶ τιμωρέμηνος,
 καὶ μυεῖα κακὰ πάχωντας, ἀπέρριξε βιαίως τῷ πονηραῖ τε ψυχῷ ὁ κάκιστος.
 προσάσωντας πρὶν νὰ λποθανῆ νὰ σωμαχθῆσιν ὅλης τῆς Ἰουδαίας οἱ χρησιμώ-
 τεροι Ἑβραῖοι, καὶ τῆς ἐφυλάκωσεν, ὀρίζωντας τῆς στρατιώτας νὰ τῆς φουδύσεν.
 Ταῦτα ἐπαρήγγειλε πρὸς Σαλαμίω τῷ ἀδελφῷ τε, καὶ τὸν ἀδρα της Ἀλέξαν-
 δρον νὰ κάμην ἔξ λποθάσεως, ἔξ νὰ μὴ χαρῆ τινὰς τὸν θανάτον τε, ἀλλὰ
 ὅλη ἡ Ἰουδαία νὰ κλαύσεν, καὶ ἔπος ἐγγύετο ὡς ἐπρόσαξε. „ Τεθνήκασι γῶ
 „ οἱ ζιπῶντες τῷ ψυχῷ τῶ παιδία. Ἀπὸ τὸν λόγον πῶτον ἐλέγχονται οἱ
 Αἰρετικοὶ σαφέστατα, ὅπῃ λέγουσι πῶς δὲν ἔλαβε ψυχῷ ἀνθρώπου ὁ Κύ-
 εἰος· ἀλλὰ φέουονται, ὅτι καὶ ἀλήθειαν ἐσαρκώθη ὁ ἀσάρκος, καὶ ἐμορφώ-
 θη καὶ ἐσωματώθη ὡσαύτῃ ἡμᾶς ὁ ἀσώματος, καὶ ἀνθρώπος γέγονεν ὁ αἰεὶ Θεός
 γνωρίζομηνος, καὶ ἀρχῶ χρονικῶ καταδέχεται ὁ ἀχρονος, ὅχι καὶ φαντασίαν,
 ἀλλὰ ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀράγματι. ὅλον ἐαυτὸν κενώσας παθητικῶ καὶ ἰδίῳ θε-
 λήματι· καὶ ὅλον προσλαβὼν τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἦγεν σάρκα ὡσαύτῃ τῷ ἐδι-
 κῶ μας, καὶ ψυχῷ λογικῶ ὡς πῆν ἡμετέραν, ὅτι μὲ αὐτὰ εἶναι καὶ γνωρί-
 ζεται ἀνθρώπος, καὶ ἐσυλήθη ἐκτὸ Ἄγιον Πνεῦμα εἰς τῷ πανάχραντον μή-
 ξαν τῆς Αἰεταρθεύς Μηθός, καὶ ἐγγνήθη ὡς ἠθέλησεν ἀνθρώπος, ἔξ νὰ
 σώσῃ τὸν ἀνθρώπον. „ Οἱ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ Παιδίον καὶ τῷ Μιτέρα
 „ αὐτῆ, καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσραὴλ. ἀκῆσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει
 „ ἀντὶ Ηρώδης τῶ Παῖθός αὐτῆ, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν. Τρεῖς γίγς ἀπῆ-
 „ κεν ὁ Ηρώδης, Φίλιππον, Ἀντίπαθον, καὶ Ἀρχέλαον. καὶ τῆς μὲν δύο ἔτα-
 „ ξε νὰ εἶναι τῆς ἀρχαί, τὸν δὲ Ἀρχέλαον ὅπῃ ἦτον τῶ Παῖθός τε ὁμοίος
 „ ἀφῆκε Βασιλέα εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔξ πῶτο ἐφοβήθη ὁ Ἰωσήφ, καὶ δὲν ἐπῆλθ
 „ ἐκεῖ. „ Χρηματιθεὶς δὲ κατ' ὄναρ, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας.
 „ Αὐτῇ ἡ Γαλιλαία ἦτον Χώρα τῶ Ἐιλλύων, τῆς ὁποῖας εἶχασιν οἱ Ἑβραῖοι ὡ
 „ βδέλυγμα. „ Καὶ ἔλθων κατέκησεν εἰς Πόλιον λεγομηνῶ Ναζαρέτ. εἰς αἰ
 „ τῷ τῷ Ναζαρέτ ὑπῆρξεν ὁ Κύεἰος καὶ προπῆτερα, καθὼς ὁ Εὐαγγεῖον
 „ Λευκάς λέγει· ὅτι ἀπ' ἐ ἐγγνήθη, καὶ ἐτέλεσεν ἡμέρας τεσσαράκοντα, καὶ π
 „ ἐδέχθη ὁ πορισβύτης Συμεῶν εἰς τὸν Ναδόν, ἐκατέβη εἰς τῷ Ναζαρέτ. „ Ο
 „ πως πληρωθῆ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τῶ Προφητῆ, ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται
 „ Τὸ Ναζωραῖος, λέγει ἡγιασμένος, καὶ Ἄγιος τῶ Θεῶ, καὶ ἄσος ὁ Ναζω-
 „ ραῖος ἐρμηνεύεται, ἀλλὰ καὶ Ἄγιος τῶ Ἰσραὴλ ὁ Κεῖσός λέγεται, καὶ
 „ Δανιὴλ τὸν λέγει Ἄγιον τῶ Ἄγιον. καὶ ὁ Ησαΐας, Ράβδος ἐν τῆς ρίξ
 „ Ἰεσσαὶ καὶ ἄσος ἔξ αὐτῆς. καὶ εἰς τὸ Ἄσμα τῶ Ἀσμάτων, αὐτὸς ὁ Κύε
 „ εἰσάγεται, λέγων ὡθὲ αὐτῆ. Καὶ ἐγὼ ἄσος τῶ πεδίε, καὶ κελίον τῶ κ
 „ λάδνα

λάδων. Ἡμεῖς δὲ ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, ὅπως ἠξιώθημεν νὰ ἰδῶμεν καὶ νὰ προσκυνήσωμεν τὸν ἄγιον τὸ Ἰσραὴλ, καὶ νὰ ἐορτάσωμεν τὸ Κυρίον καὶ Θεὸν καὶ Σωτήρον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν τὴν παρουσίαν καὶ ἐπιφάνειαν, ὅπως ἔγινε νηπίον διὰ λόγους μας, διὰ τὰς ἐλευθερώσεις διὰ τὴν ἀγνωσίαν καὶ νηπιότητα ὅπως εἶχαμεν, εἰς τὴν ἀσέβειαν διεσκόμμενοι. μὴ φανῶμεν σήμερον πρὸς τοιαύτην διεργεσίαν καὶ μεγάλῳ χάσει ἀχάριστοι, νὰ ὀπισθρέψωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν διαγωγὴν, μηδὲ νὰ γυρίσωμεν εἰς τὸν φονεὺν τὴν Ἡρώδην, τὸν πικρὸν διὰκτὴν καὶ τύραννον, τὸν ἀντιδίκον μας ἐχθρὸν καὶ πολέμιον Διάβολον· μίτη τὴν πλατείαν ὁδὸν καὶ δρυῶνον νὰ περιπατήσωμεν, ὅπως ὁδηγεῖ τὰς ὁδοιπόρους πρὸς τὴν ἀπώλειαν. ἀλλὰ ἄς ἀναχωρήσωμεν, καὶ ἄς φύγωμεν τὸν πονηρὸν κοσμοκράτορα, καὶ πᾶσαν κακίαν καὶ ἀδικίαν ἄς μισήσωμεν, περιπατῆτες τὴν δικαιοσύνην καὶ βασιλικὴν ἐπιτέλειαν, τὴν ὀρθὴν καὶ σωπίειον. Καὶ πισθύνοντες, καὶ ἀνακηρύττοντες τὸ Θεὸν τὴν μεγάλην καὶ θαυμασίαν Μυστήριον ὅπως ἐτέλεσε διὰ τὴν σωπίειαν μας ὁ φιλανθρώπος, καὶ ἐκαταδέχθη νὰ ᾄδῃ πτωχὸς ὁ πλέσιος, διὰ νὰ πλητίσῃ ἡμᾶς ὅπως διὰ τὴν ἀμαρτίαν ἐπτωχόσωμεν, καὶ ἐγέννημεν αἰχμάλωτοι καὶ σκλάβοι τῷ Δαίμονος, διὰ τὴν ὁποίαν αἰχμαλωσίαν ὁ ὑπερέσιος μας ἐλύθωσεν. Ἄς τὸ διχαρισθῶμεν ἐν καὶ ἡμεῖς εἰς τοιαύτην καὶ ποσαύτην μεγίστην διεργεσίαν ὅπως μας ἔκαμε, καὶ ἔγινε διὰ τὸν ἄνθρωπον ἄνθρωπος ὁ φιλανθρώπος. Ὡς τῆς μεγάλης αὐτῆς καὶ θαυμασίας συγκαταβάσεως, νὰ ἔλθῃ ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν δέλον, ὁ ἐλεύθερος πρὸς τὸν αἰχμάλωτον, καὶ ὁ Ἰατρὸς πρὸς τὸν ἀρρώστον, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς πρὸς τὸν θηριάλωτον καὶ ἀπαλεισμένον πρόβατον, νὰ τὸ συκάσῃ εἰς τὸν ὄμιόν τε, νὰ τὸ ἀνεβάσῃ εἰς τὸν Παράδεισον. Ἐὰν ἐν αὐτῷ ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος ἐκαταδέχθη καὶ ἦλθεν εἰς ποσαύτην ἐχάτην πτωχείαν διὰ τὴν σωπίειαν μας ἄνθρωποι, πόσον πρέπει νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, καὶ ἀπελέστατοι δέλοί τε; Ἐκεῖνος ἐταπεινώθη, διὰ νὰ μας ὑψώσῃ καὶ νὰ μας ἀνεβάσῃ εἰς τὰ ἔθνη· ἄς ὑψωθῶμεν ἐν ὅσοις τὰ ὀπίσθια καὶ ὀπίσθια, καὶ ἄς καταφρονήσωμεν ὅλα τὰ φθαρτὰ καὶ ἀνάξια, καὶ ἄς ποθήσωμεν τὰ ἀφθαρτὰ καὶ πολυτίμητα. Ἄς μισήσωμεν τὰς κτινώδεις ὀρέξεις καὶ ὅλα τὰ σαρκινὰ θελήματα, καὶ ἄς ποθήσωμεν τὰ ψυχωπάθεια. Διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον ὀρθιον, νὰ κοιτάξῃ τὸν Οὐρανὸν, ὅπως εἶναι ἡ καταπαυσίς τε καὶ σκλυώσις. τὰ δὲ ἄλογα ζῶα ἔκαμε κτηνῶν, νὰ βλέπουν τὴν γῆν, εἰς τὴν ὁποίαν τελειῶνται καὶ ἀφανίζονται. Γνωρίζοντες ἐν τῆς φύσεώς μας τὴν ἀσθένειαν, μὴ μὴνῶμεν εἰς τὴν λάσπην καὶ βόρβορον τῶν ἀμαρτιῶν κυλιώμενοι, ἀλλὰ ἄς κατορθώσωμεν ἔργα ὑψηλὰ καὶ θεάρεστα, μὴ τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς δεξάζεται. Ἄς ἐορτάσωμεν τὴν μεγάλην ταύτην Πανήγυριν μὲ ἀρεταῖς μάλλον, καὶ ὅχι μὲ χορῆς καὶ βραγύθη, τὰ ὁποῖα μισεῖ ὁ Θεὸς καὶ βδελύσσεται, ἀλλὰ μὲ ἐλεημοσυσίας πονηρῶν· καὶ μὴ πολυβραγύμεν ἡμεῖς κρέατα καὶ ὀψάρια, καὶ αὐτοὶ νὰ μὴ ἔχουν κἄν ψωμὶ νὰ χορτάσωσιν. ὅτι τότε δεὺν μας ἔχει χάσει ἐδὲμῶν ὁ Δεσπότης Χριστὸς, πῶς πανηγυρίζομεν. Ἀλλὰ θέλει νὰ τὸν μιμνήμεθα εἰς αὐτὰς τὰς ἑορτὰς ὅπως εἶδειξεν εἰς τὰ λόγους μας, ἦγεν, ταπεινώσιν, ἀγάπην, καὶ ἔλεος, τὰς ὁποίας ὅστις δεὺν ἔχει, κολάζεται ἐξ ἀποφάσεως. „Κύριος γὰρ ὑπερηφανοῖς ἀντιπίσεται· τὰς μνησκάμους ὀργίζεται, καὶ τὰς ἀνιλεήμονας κατακρίνει μὲ τὰς μισωφρόνας καὶ ἀσπλάγχχους Δαίμονας εἰς τὴν ἀπελθίτητον κόλασιν. Ἄς ταπεινωθῶμεν τὸ λοιπὸν εἰς τὸ φρένημα, βλέποντες τὸν Χριστὸν ταπεινόμενον, καὶ ἄς ὑψωθῶμεν

ἀπὸ τὰ χαριῖζινα πάθη, διὰ τὰ ὑψώσασθαι τὸν Τιτόμενον. Ἄς ἀγαπήσω-
 μὲν πρὸς ἐχθρούς μας, καθὼς καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ἠγάπησε, καὶ ἄς ἠγάπησῃ πρὸς τὰς
 πτωχοὺς συμπαθεῖς καὶ οἰκτιρήμονες, καὶ ἄς τὰς ἐλεῖμην καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ πολυδ-
 σπαραγχνος μᾶς ἠλέησε, καὶ ἐλύτρωσέ μας ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὅστις λοιπὸν εἴ-
 ναι ἀπὸ ταύτης τὰς χριστομιμήτας ἔχει ἀρετὰς ἄμοιρος, κολάζεται ἐξ ἀποφά-
 σεως, καὶ δεῖ ἀφιλεῖται ἀπὸ ταῖς ἀλλοδαπὰς ἀγαθοεργίαις ὁλοτέλα. ὅποιος δὲ
 πάλιν φυλάξει ταύτας ἀνελλιπῶς, ἀξιώνεται μὴ τῆς φροῦνιμων Παρθένων τῆς
 ἀρρήτης ἐκείνης ἀγαλλιάσεως, καὶ ἀνεκφράστου ἡδονῆς καὶ μακαρισμοῦ, ἐν Χριστῷ
 Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς, ἀρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκυνώσεις, πάντοτε νυν,
 καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

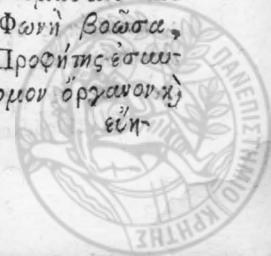

Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

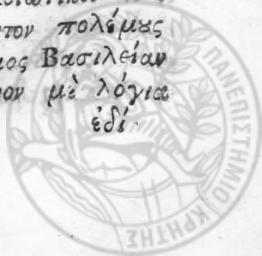
Π Ρ Ο Τ Ω Ν Φ Ω Τ Ω Ν.

Ε Τ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ.

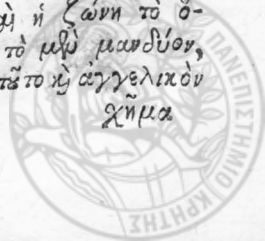
” Ἀρχὴ τῆς Εὐαγγελίης Ἰησοῦ Χριστοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· ὡς γέγραπται ἐν τοῖς
 ” Προφήταις· Ἰδὲ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν Ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου,
 ” ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου. Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ,
 ” ἐπιμαύσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου. Ὡς αἰεὶ ποιεῖτε τὰς βίβλας αὐτῆς. Τὸν ὑπερον
 καὶ τελειώσαν ἀπὸ ὅλης τῆς Προφητίας, Ἰωάννῃ τὸν Πρόδρομον, λέγει ὁ Εὐαγ-
 γελιστὴς Μάρκος ἀρχὴ τῆς Εὐαγγελίης τῆς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. διότι τὸ τέλος τῆς Νόμου,
 καὶ τῆς παλαιᾶς Διαθήκης ἔγνω ἀρχὴ τῆς Νέας, ἦγεν τῆς Εὐαγγελίης τῆς
 χάριτος, καὶ τὸ ἀνόμαστον Εὐαγγέλιον ἀρεπότητος καὶ ἀξίας, ἕνεκεν μᾶς ἀναγ-
 γέλλει κατὰ μινύματα καὶ ἀφέλιμα δικημάτων. ταῖσι δικαιωσάμεν, ἀγιοσ-
 μόν, ἀπολύτρωσιν, Υἱοθεσίαν Θεοῦ, κληρονομίαν τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανόων,
 καὶ ἐλευθερίαν κολάσεως. Ἀπιστάλη δὲ ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁ Πρόδρομος, καθὼς
 ὁ Προφήτης Μαλαχίας λέγει· Ἰδὲ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν Ἄγγελόν μου πρὸ προ-
 σώπου σου. Ὅπως ὁ λόγος εἶναι τῶ Θεοῦ καὶ Πατρὸς· τὸν λέγει πρὸς τὸν Μονογε-
 νῆ Υἱὸν καὶ Λόγον τῆς. Καὶ εἶπε τὸν Πρόδρομον Ἄγγελον, ἕνεκεν τῆς Ἀγγελι-
 κῆς ζωῆς ὅπως ἐπέραςε, καὶ ἕνεκεν τῆς ἀνήγειρε καὶ ἐμύωσε τὸν Σωτῆρα Χριστὸν
 ἐρχόμενον. Ἄγγελοι δὲ εἶναι ἴδιον, ἦγεν τῆς μωταποφῶρα, νὰ μὴ λέγη ἐ-
 δικάτω λόγια, ἀλλὰ μόνον ὅσα τῶ ἑαυτοῦ ἀγγέλου ἐκεῖνος ὅπως τὸν ἐσειλε.
 τὸ δὲ πρὸ προσώπου σου, θέλει νὰ εἴπῃ, σιμάσε εἶναι ὁ Ἄγγελος. Ἀπὸ
 τῶτο γὰρ φαίνεται, καὶ μαρτυρεῖται σαφέστατα ἡ φιλία καὶ οἰκειότης, ὅπως εἶχε
 πρὸς τὸ Θεωτόν ὁ μέγας Πρόδρομος, καθὼς καὶ οἱ φίλοι τῆς Βασιλείων πλη-
 σίον τῆς προπορεύονται. Τὸν αὐτὸν δὲ Προφήτην καὶ Πρόδρομον ὀνομάζει φωνὴν
 ὁ Προφήτης Ἠσαΐας, λέγωντας. Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἐπιμαύσατε τὴν
 ὁδὸν τῆς Κυρίου, ὡς αἰεὶ ποιεῖτε τὰς βίβλας αὐτῆς. Δεῖ εἶπε Φωνὴ βοῶσα,
 ἀλλὰ βοῶντος, ταῖσι τῶ Χριστοῦ· ὅτι ἀγαλλὰ καὶ νὰ ἐφαίνεται πᾶς ὁ Προφήτης ἐσω-
 τύχαιον, ἀλλὰ τῶ Χριστοῦ ἦτον ἡ δυνάμις, ὅπως εἶχε τὸν Πρόδρομον ὄργανον καὶ
 εἶπῃ.

εὐηχον σάλπιγγα, καὶ κρούτη τῷ Παρσίου τε. καθὼς δὲ εἰς τὸν ἀνθρώ-
 πον προσέχει ἡ φωνή, καὶ ἔρχεται ἄπο τὸν λόγον προτίτερα, ἔπο καὶ πρὸ Χει-
 σε τὸ Λόγος, ὁ Ἰωάννης ὅπως ἐπαρόδραμῃ εἰς τὴν Ἰηρυσιν, καὶ εἰς τὸ κήρυγ-
 μα, καὶ εἰς τὴν εἰς Ἀΐδε κάθοδον. διὰ τῆτο ἔ μόνον Φωνὴ τὸ Λόγος λέγεται,
 ἀλλὰ καὶ Προφήτης καὶ Πρόδρομος, καὶ λύχνος φωτὸς ονομάζεται, καὶ στρατιώτης τῆ
 ἐρατῆ Βασιλείας προσαγορεύεται, ὡς παροδρεπίζων καὶ ποροτομαζών καὶ πορο-
 μιλύων τὸν ἀληθινὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρά μας· καὶ τὰς καρδίας τῶ
 ἀνθρώπων κατασκιδιάζωντας, καὶ βαπτίζωντας αὐτὰς πρὸς μετάνοιαν, ἵνα
 ὑποδεχθῶσι τὸν Κύριον. ὅτι εἰς τῆτο ἐπέμφθη ὁ Ἰωάννης, ἵνα ἐλέγξῃ τὰς
 Ἰουδαίους ἵνα καταλάβωσι τὰς ἁμαρτίας τας, καὶ ἔπο ἵνα ὑποδεχθῶσι τὸν Χριστὸν
 ὡς ἔπαρκεν. Ἐν τῇ ἐρήμῳ δὲ λέγει, ἡ δὲ τὸ Ἰορδάνε τὴν τόπον ὅπε ἦτον
 ἐρημος, ἡ δὲ τὴν Συναγωγῶν τῶ Ἐβραίων, ὅπε καὶ αὐτὴ παντὸς ἀγαθῆ
 δέεισται ἐρημος. Ὁμοίως καὶ ἡ Χαίρα τῶ Ἐβραίων ἦτον ἐσκητισμῆ καὶ ἄμοι-
 ρος παντὸς ἔργα πνευματικῆ, καὶ πάσης ἀγαθοεργίας παντέρημος. Ὁ δὲ δὲ
 εὐθεία, ἦγεν καλὴ εὐρατῆ, λέγεται τὸ Εὐαγγέλιον. Τεῖβοι δὲ τὰ νομικὰ
 δευτέρματα καὶ προσάγματα, ὡς καταξίμματα καὶ παλαιότατα. Ἐ λέγει λοιπὸν
 ὁ Πρόδρομος, ἔτοιμοί γίνεσθε πρὸς τὴν διαγγελικῶν πολιτείαν, καὶ ἀφείτε τὰς
 νομικὰς δευτέρους, ὅτι τὸ Πνεῦμα εἶναι ὁδὸς καὶ ἀγαθώτατον. καὶ μὴ νοεῖτε
 τὸν νόμον ὡ Ἰουδαῖοι, σαρκικῶς, ἀλλὰ πνευματικῶς. ποροτέλθετε ἔν εἰς με-
 τάνοιαν, ὅτι σκολιοὶ καὶ διεσραμμένοι ἐφάνητε ἄπο τῶν εὐθείων ὁδῶν, τὸν
 Νόμον ποροσραπίσαυτες. „ Ἐγγίτε Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ κη-
 „ ρύσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄρισιν ἁμαρτιῶν. καὶ ἔξεπορεύετο πρὸς αὐ-
 „ τὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία Χώρα, καὶ οἱ Ἱεροσολυμίται, καὶ ἐβαπτίζοντο πάντες ἐν
 „ τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῶ ὑπ αὐτῶ, ἔξομολογῶμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶ. Τὸ
 „ βάπτισμα τῶ Ἰωάννε δὲν εἶχεν ἄρισιν ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ μόνον ἐπαρξέσκει εἰς
 „ τὰς ἀνθρώπους μετάνοιαν. καὶ δὲ τῆτο ἦλθεν ὁ Πρόδρομος, καὶ ἐκήρυτε τῆς με-
 „ τάνοίας τὸ βάπτισμα, ὅπως ἐκεῖνοι ὅπε μετανόησαν καὶ δεχθῶσι τὸν Χριστὸν,
 „ λάβωσιν ἁμαρτημάτων συγχώρησιν. „ Ὅσοι ἦν ἔλαβον αὐτὸν, ἔδωκαν αὐτοῖς
 „ ἔξουσίαν τένα Θεῶ γνῶσθαι, τοῖς πισύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶ. ἀλλὰ καὶ
 „ ὁ Θεὸς Παῦλος λέγει· ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας τῶ
 „ λαῶ λέγων, ἵνα εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ' αὐτὸν πισύωσιν, τῆτεσιν εἰς τὸν
 „ Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ εἰς ἄλλο μέρος πάλιν λέγει. Ἀπέλθεσθε, καὶ ἠγάθητε, ὅχι με-
 „ τὰ Ἰωάννη τὸ βάπτισμα, ἀλλὰ εἰς τὸ ὄνομα τῶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. καὶ ὁ
 „ Χριστὸς λέγει πρὸς τὸν Νικόδημον. Ἐὰν μήτις γνηθῆ ἐξ ὕδατος, καὶ Πνεύ-
 „ ματος, ἔ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶ Οὐρανῶν. Λοιπὸν δὲν ἐβά-
 „ πτίσκει ὁ Ἰωάννης ἐν Πνεύματι, ἔτε ἔδιδε τῶ συγχώρησιν τῶ ἁμαρτημά-
 „ των ὅπε εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς σωτηρίας ἐμπόδιζεν, ἐδὲ εἰς τὴν Βασιλείαν
 „ τῶ Οὐρανῶν παρέπεμπε. Καὶ ἐβαπτίζοντο ἅπαντες ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῶ.
 Ἰορδάνης ἐρμυλνύεται καταβαίνων, ὅστις εἶναι τόπος τῶ ἀληθινῶ ποταμῶ καὶ
 σωτηρίας ὕδατος, ὅπε καταβαίνει ἀληθῶς, καὶ καθαρίζει ἐκεῖνος ὅπε πισύε-
 σιν, καὶ τὰς ἐντολάς τῶ Θεῶ φυλάττωσι. Ἐκείνον δὲ ἦτον καὶ ἀλλοιῶτικον ἄπο
 τῶ ἄλλων Προφητῶ τῶ Ἰωάννε τὸ κήρυγμα. ὅτι ἐκεῖνοι ἐκήρυτον πολέμας
 καὶ μάχας καὶ λιμῆς, νίκας καὶ ἀφανισμῶς Πόλεων, ὁ δὲ Πρόδρομος Βασιλείαν
 ἐρατῆν, καὶ λύθωσιν γενένης καὶ αἰωνίης κολάσεως. Καὶ ἔ μόνον μετ' ὀλίγα
 ἐδί.

νοισιν. Ἐπόδημα σημαίνει τὴν σάρκα, ὅπως ἐκαταδέχθη νὰ φορέσῃ ὁ πολυδί-
 απλαγχρος Κύριος ἕνεκα τῆς σωτηρίας μας καὶ ἀνάπλασιν. καὶ τὸ δέσιμον σημαίνει
 τὴν συνάφειαν καὶ ὁσῶτιν ὅπως ἔγινον εἰς τὰς δύο φύσεις Θεοτόπος τε καὶ ἀνθρωπό-
 πτος, πὴν ὁποίαν δὲν δίδεται, εἰ δὲ πολὺ νὰ λύσῃ ὁ Πρόδρομος. Μὴ πύετε
 τὰ λόγια μᾶς διδάσκει ὁ παῖς σοφός, νὰ μὴ πολυπραγμονεῖτε τὴν θεῖαν Σάρ-
 κωσιν, ἅτε νὰ τὴν ἐξεπέζωμεν, ἐπεὶ εἶναι εἰς ἡμᾶς τὰς ἀνθρώπους,
 ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Ἀγγέλους ἀνεξερύνητον ὄντως, καὶ ἀνερίμωτον αὐτὸ τὸ
 μέγα Μυστήριον· μόνον ᾄρειται μὲ πίσιν νὰ δοξάζωμεν, θαυμάζοντες τὴν ἀ-
 πειρον ἀγαθότητα τῶν Ποιητῶν καὶ Σωτῆρός μας, καὶ νὰ μὴ γνώμεθα εἰς ποσού-
 τῃν μεγίστῃ χάριτι ἀχάριστοι. „ Ἐγὼ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι, αὐτὸς
 δὲ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. τὸ εἰδικόν μου βάπτισμα, λέγει ὁ Πρό-
 δρομος, ἔχει μόνον μετανοίαν, καὶ ἐτοιμάζει πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῆς ἁγιασμοῦ. τῶ
 δὲ Χριστῷ τὸ ἅγιον Βάπτισμα συγχωρεῖ, καὶ ἀφανίζει ὅλα τὰ ἁμαρτήματα, καὶ
 χαρίζει εἰς τὰς βαπτίζομενας Πνεῦμα ἅγιον. διότι δὲν ἔλαβον ἀδελφοί μου ἡ
 φύσις μόνον ὅσον ἐχρειάζετο εἰς ἀφανισμόν τῆς ἁμαρτίας, ἀπὸ τὸ ἅγιον Βάπτισ-
 μα, ἀλλὰ καὶ μὲ θεῖα χάρισμα ἐσολίδθη, καὶ ἐξαναρτήθη, καὶ ἀπελυξώ-
 θη, καὶ Ἰσοθεσίας ἠξιώθη. ὅτι δὲν ἐλάβομεν μόνον ἀπὸ τῆς αἰχμαλω-
 σίας καὶ τυραννίδας τῶν Δαίμονος τῆς ἀνθρωπίνῃ φύσιν ὁ πανάγαθος Κύριος,
 ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὑπεράτῃ τιμῇ τῆς ἀνάβασε, καὶ Βασιλείαν Οὐρανῶν τῆς ἐχά-
 ρισε. Μὴ νομίζωμεν λοιπὸν ὅτι μόνον τὰς ἁμαρτίας ἐξαλείφει τὸ Βάπτισμα,
 ἀλλὰ καὶ Ἰσοθεσίας καὶ θεῖας κοινωνίας γίνεται πρὸς ἑαυτὸν. Πλὴν ἕνεκα νὰ μὴ νο-
 μίσεν ἐκεῖνοι ὅπως βαπτίζονται, ὅτι μὲ αὐτὸ μόνον σώονται χωρὶς ἔργα κα-
 λὰ καὶ θεάρετα, ἐπαρόδεσε καὶ ταῦτα, καθὼς ὁ Θεηγόρος Ματθαῖος ἐγραφεν.
 „ Οὐ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆ, καὶ ἄκαθαρεῖ τὴν ἄλωνα αὐτῆ, καὶ σιπά-
 „ ξει τὸν σῖτον αὐτῆ εἰς τὴν ὑποθήκην, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἄσβε-
 „ στω· ἦγεν ὁ Χριστὸς κρατεῖ τὸ θεῖον εἰς τὰς χεῖράς τε, καὶ λιχνεῖ τὴν παγ-
 κόσμιον ἄλωνα, καὶ ξεχωρίζει τὰς καλὰς καὶ ἠραρῆτας ἀνθρώπους, καὶ τὰς ἐσοφά-
 ζει εἰς τὴν ὑποθήκην τῆς ἐρανίης Βασιλείας τε, ὡς περ σιπάει καλὸν καὶ ἄχρη-
 στον. τὰς δὲ ἁμαρτωλὰς ὅπως εἶναι ὡς περ τὸ ἄχυρον ἀναφειλῆς καὶ ἄχρηστοι, νὰ
 κατακαύσῃ εἰς τὸ ἄσβεστον πῦρ τῆς ἀτελοῦς κολάσεως, νὰ ὀδύρανται παντοί-
 νὰ ἀνώφελστα. Ἄς κλαύσωμεν ἐν ἄπῳ καλλίτερα ὅπως χηρίζον τὰ δά-
 κρυα· ἄς ἐξομολογηθῶμεν τὰς ἁμαρτίας μας, νὰ κάμωμεν ἱκανῶν μετάνοιαν,
 νὰ καθαρῶμεν, ἕνεκα νὰ μὴ κατακεῖθῶμεν εἰς τὸ πῦρ ὡς ἄχρηστα ἄχυρα, ἀλ-
 λά μάλιστα νὰ ἐρεθῶμεν σιπάει καλὸν καὶ χηρίσιμον, νὰ μᾶς βάλῃ ὁ Θεοτόπος
 εἰς τὴν ὑποθήκην τῆς Οὐρανίης μακαριότητος. Ἄς μετανοήσωμεν ἐξ ὅλης καρ-
 δίας τὰς ἁμαρτίας μας, καὶ μάλιστα οἱ Μοναχοὶ ὅπως ἀπηνήθημοι τὸν
 Κόσμον καὶ τὰ ἐγκόσμια, καὶ ἐφορέσωμεν τὸ Ἀγγελικὸν χῆμα καὶ μίμνησιν τῶ
 ἐρημοπολίτῃ Ἰωάννῃ τῷ Προδρόμῳ, καθὼς εἰς τὸν Νομοκάνονα φαίνεται. Καὶ
 ἀπέσατε οἱ ἀμελεῖς Μοναχοὶ, ὡς ἐμῶν τὸν ἀνάξιον, τί δηλοῦσι τὰ ῥάσα
 ὅπως φορεῖτε, ἕνεκα νὰ ὀπμηλῆτε καὶ νὰ μὴ ἀμελῆτε τὴν ἀρετὴν ὅσον δύ-
 νεθε. Τὰ τῶν Μοναχῶν ἐνδύματα εἶναι καὶ μίμνησιν τῶ ἐρημοπολίτῃ Βαπτί-
 σῆ Ἰωάννῃ, ὅτι τὸ ἐνδύματε ἦτον ἀπὸ καμῆλης δερμάτι, καὶ ἡ ζώνη τὸ ὀ-
 μοιον, τὰ ὅποια ἦσαν λυπητικὰ, καὶ πενθητικὰ φορέματα. καὶ τὸ μὲν μανδύον,
 καὶ ἡ ἀπλωσις αὐτῶ, εἰκονίζει τὴν περὶ τὴν τῶν Ἀγγέλων, ἕνεκα τῶ καὶ ἀγγελικὸν
 χῆμα

χῆμα λέγεται. ὁ δὲ Λῶρος ἦγεν τὸ Ζανάει, ὅπερ θεμιφίγγει τὸ σῶμα, σπ-
 μαινει τὴν νέκρωσιν τῆς παθῶν, καὶ τὴν νησίαν καὶ κακοπαθειαν, καθὼς λέγει
 ἡ Γραφή, Σπέκετε ἀνδρείων, καὶ θεμιζωσμενοι δυνατὰ καὶ τῆς αὐτιμεμῶν
 παθῶν καὶ Δαιμόνων. Καὶ τὸ το Ζανάει ἄρπει νὰ τὸ ἔχον οἱ Μοναχοὶ ἔιχι-
 νον. τὸ δὲ Καλημαύχιον, τὸ ὀπίσω μέρος, ἦγεν τὸ εὐκαιρὸν, εἰκονίζει τὸν ὄγ-
 χον, ἦγεν τὴν δόξαν τῆς ματαιότητος, καὶ τὸ Κόσμε τὴν ἀρησίαν, πῶς δὲν μετέχ-
 σι πλέον δὲ τὰ βιωτικὰ φράγματα· τὰ δὲ δύο μέρη ὅπερ ἔρχονται ἐμφορθεῖν,
 δηλοῖ τὴν ἐλπίδα ὅπερ ἔχουσιν εἰς τὸν Θεὸν νὰ τὰς σώσῃ, καὶ ἀφίκεν εἰς αὐτὸν ὁ-
 λον τὸν ὄρον τῆς ζωῆς τῆς, καὶ τὸ Ἐν χερσί σου οἱ κληροί μου. καὶ τὸ Πρὸς σὲ ἦρα
 τὴν ψυχὴν μου· πέσειν ἐγὼ δὲν ὀξυσιάζω τὴν ψυχὴν μου, ἐπειδὴ εἶναι ἐδικόν
 σου ἐμφύσημα. τὸ δὲ Σταυρομαῖτι, ὅπερ φορεῖται ὑπομείσα σημαδύει, πῶς συ-
 κώνομε τὸν Σταυρὸν, καὶ ἀκολουθεῖται τὸν Κύριον, τὸ δὲ Κικάλιον, ἦγεν τὸ ἔσω
 καλήμαυχον, δηλοῖ τὴν ὑπὸ ματικὴν σφραγισμένην· ἐπειδὴ πρὸς ἀοράτως πο-
 λέμενος πηγαίνομεν, καὶ ἄρπει νὰ βασιλεῖ ἀρμόζε ἀρματα, νὰ μὴ μᾶς νικήσῃ οἱ
 ποιητοὶ Δαίμονες. καὶ φορεῖται Σανδάλια, ἦγεν παπάτζια, νὰ καπαπατέρηται
 ἀσίδας, βασιλίσκες, καὶ λέοντας, νὰ μὴ μᾶς πληγῶνσι. Καὶ ἄρπει νὰ εἰ-
 μεθα ἔξυπνοι πάντοτε, νὰ μὴ μᾶς νικήσῃ οἱ ἀράτοι ἀντίπαλοι, καὶ θανα-
 ποθεῖται ψυχικῶς οἱ τάλανες, νὰ κλαίωμεν αἰωνίως εἰς τὸ ἀσβεστον πῦρ τῆς κο-
 λάσεως. Κάλλιον ἔν νὰ κακοπαθήσωμεν ἐδῶ πορτοκαῖρα τὸν ὀλίγον χρόνον τῆς
 ζωῆς μας, παρά νὰ ἔχαμεν τὰς ἀφορήτως ἐκείνας ὀδυμῆς πάντοτε. Διὰ τὰ πο-
 ρεῖται μαύρα ἰμάτια ἀνδρες τε καὶ γυναῖκες, ὅσοι ἐκαλογερὰ θημεν, ἐξὲ νὰ δει-
 χναμεν καὶ ἀπέξω τὸν πόνον ὅπερ ἔχομεν εἰς τὴν καρδίαν ἐξὲ τὰς ἀμαρτίας μας,
 καὶ ἄρπει νὰ πονεῖται καὶ νὰ δακρύωμεν, καθὼς κἀμεν ὅσοι χιρδύσσω, ὅπερ
 μισοῖσι πᾶσαν ὑπότασιν, καὶ μαυροφορεῖται, καὶ κλαίει πῶς ἔχασαν τὸν συντροφόντες.
 Οὕτως ἔν ἂς κἀμεν καὶ ἡμεῖς λαϊκοὶ καὶ μονάζοντες, ὅσοι ἐμολυώμεν τὸ ἅγιον
 Βάπτισμα, ἐξὲ νὰ καθαρίσωμεν τὸν ῥύπον καὶ βόρβορον, μετὰ τὴν ὑγρὸν τῆς δαιρῶν
 μας. καὶ ἔτω νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Κύριος τῆς αἰωνίης Βασιλείας τε, εἰς τὴν ὁποίαν
 δὲν εἶναι θλίψις, ἢ στεναγμός, ἀλλὰ χαρὰ, καὶ ἀγαλλίασις ἀρρήτος, καὶ ἄφρο-
 σιμὴ ἀνεκδιήγητος. ἦς ἤροιο πάντες ὀπιτυχεῖν τὰς ἀσεβεῖς καὶ ἁρθεδόξους Χρι-
 στιανῶς, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ αὐτῶν τῶν Κυρίων καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
 Ω, ἄρπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκυμήσις σου Πατερὶ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι, πάν-
 τοτε νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

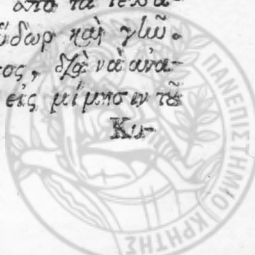

Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Μ Ε Τ Α Τ Α Φ Ω Τ Α .

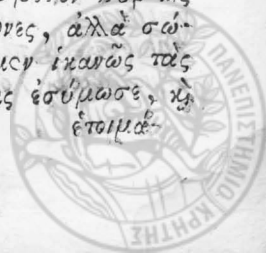
Ε Υ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

Ε Ἄν ἡ Πανήγυρις τῆς Θεῶν Ἐπιφανείων ἐπέρασεν, ἀλλὰ τὰ Θεοῦ αὐτῆς σωτήρια λόγια δὲν θέλων παρέλθῃ πάποτε· διότι δὲν εἶναι μόνον τὴν ἡμέραν τῆς Ἐσφῆς ἀναγκαῖον καὶ χρειάζομενον τὰ διδάσκαλον, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὴν χρόνον εἶναι πολλὰ ἀφίλιμον, τὰ λέγωμεν δεῖ τὸν ἀνακαινισμὸν τῆς ψυχῶν μας. ἐπειδὴ μὲ τὸ Βάπτισμα ξαναγεννᾶται ὁ ἄνθρωπος μὲ θαυμασίαν ἀναγέννησιν, ἡ ὁποία εἶναι αἰτία τῆς θεωρητικῆς καὶ ὀφθαλμοῦς καὶ βλεπομένης ἡγῆν μόνον μὲ τὸν νῦν τὴν καταλαμβάνομεν, ἀλλὰ μὲ τὰ ὀμμάτια δὲν τὴν βλέπομεν, ὅτι δὲν ἠμποροῦμεν τὰ κάμωμεν μικρὸν παιδίον τὸν γέροντα, ἔτε τὰ βάλλομεν εἰς τὴν κιλίαν τῆς μητρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὰ τὸν ξαναγεννήσῃ ἡ μήτηρ· ἀλλὰ τὸν καταπληρωμένον εἰς τὴν ψυχῶν, ὅπως ἐγήρασεν εἰς ταῖς ἀμαρτίας, ἐπανάγωμεν, καὶ ξαναπλῶνομεν μὲ τὴν χάριν τῆς ἐπερανίης Βασιλείας, καὶ τὸν κάνομεν ἀναμάρτητον, ὡς βρέφος ἀνδύθων. Τὴν ὁποίαν διεργασίαν δὲν χαρίζει τὸ ὕδωρ, ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι ποσῶς τῆς κτίσεως ὑψηλότερον, ἀλλὰ τὸ Θεὸς τὸ πρῶταγμα, καὶ ἡ ὀπρῶσις καὶ παρσία τῆς Ἁγίας Πνεύματος ὅπως ἐρχεται μυστικῶς, μᾶς χαρίζει τὴν χάριν καὶ δῶρημα πρὸς ἐλευθερίαν μας, τὸ δὲ ὕδωρ ὑπηρετεῖ, δεῖ τὰ φαίνεται καὶ αἰδητῶς ἡ ἀέρατος κάθασις. διότι καθὼς ἔχωμεν σιυήθειαν τὰ καθαρῶσωμεν μὲ τὸ νερὸν τὸν ρύπον καὶ βόρβον τῆς σώματος, ἔπο κάνομεν μὲ αὐτὸ τὴν μυστικῶς τῆς ψυχῆς κάθασις, φαυραίνοντες μὲ αἰδητῶν πρᾶγμα τὴν ἀσώματον λαμφοτότητα. Λέγει ἔν ὁ Κύριος. „Εἰ μὴ μῆτις ἠρηθῆ ἔξ ὕδατος, καὶ Πνεύματος, καὶ δυνάται εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Θεοῦ εἰσελθεῖν. Καὶ δεῖ τί ἔξ ὕδατος, καὶ Πνεύματος; τίχα δὲν ἔφθαν μόνον τὸ Πνεῦμα πρὸς τελείωσιν τῆς Βαπτίσεως; ὁ ἄνθρωπος εἶναι σιυήτεος ἐν ψυχῆς, καὶ σώματος, δεῖ τὸ ἀπεκλιρῶθῃ τὰ ἰαφάται καὶ μὲ διπλᾶ καὶ ὅμοια βότανα, ὕλικόν τε, καὶ αἶλον. καὶ τὸ μὲν σῶμα καθαρῶσεται μὲ τὸ νερὸν ὅπως φαίνεται, ἡ δὲ ψυχὴ ὡς ἀόρατος, μὲ τὴν χάριν τῆς ἀόρατης καὶ Θεοῦ Πνεύματος. Λοιπὸν μὴ καταφρονοῦμεν τὸ Θεῖον λαβὸν, μῆτε τὰ τὸ φρονοῦμεν ὕδωρ ἀπλᾶν, τὰ τὸ ἀτελιζομεν. ὅτι καθὼς ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος εἶναι ἀπλῶς φαμί καὶ κρασί κοινὸν πρὸς τῆς δλογίας, καὶ ὕστερα μὲ τὴν δλογίαν καὶ ἀγιασμὸν τῆς Θεοῦ Πνεύματος γίνεται Σῶμα Χριστοῦ ὁ ἄρτος, καὶ τὸ κρατὶ Αἷμα καὶ ἀλήθειαν, ἔπο καὶ τὸ νερὸν νοητῶς ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν χάριν καὶ δλογίαν τῆς Παναγίας Πνεύματος. Ἀλλὰ δεῖ ποίαν αἰτίαν μὲ τὸ νερὸν γίνεται ἡ κάθασις; καὶ δεῖ τί εἰς τρεῖς καταδύσεις, ἡγῆ βετήματα βαπτίζομεθα; Ἄκωσον· ἀπὸ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἔγνω ὁ Κόσμος καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ πῦρ ἀέρα ὕδωρ καὶ γλῶσση. ὁ Δεσπότης μας Χριστὸς τὸ λοιπὸν ἐπέφη εἰς τὴν γλῶσση ὡς ἄνθρωπος, δεῖ τὰ ἀνατελεῖ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ζωὴν. ἡμεῖς δὲ λαμβανόντες τὸ Βάπτισμα εἰς μίμωσιν τῆς

μαλωτόσας τὰς Ἑβραίας, ἐκατίκησον εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀπὸ τῶν Ἑβραίων, Ἐλλίνας, οἵ τινες καὶ Σαμαρεῖται ἐλέγοντο. Λοιπὸν ἄλλη εἶναι αὐτὴ ἡ Γαλιλαία τῶν Ἑβραίων, καὶ ἄλλη τῶν Ἑβραίων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη ὁ Χεῖσος τοῖς Μαθηταῖς καὶ τῶν Ἀνάσασιν. Γαλιλαία δὲ Κατακουλιτὴ ἐρμηνεύεται, ὅτι πρὸς τὴν Ἐθνη ὅπως δὲ Ἰζόδραν τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἀμαρτίαν ἐκλύοντο. Ἡ δὲ Καπερναεὺ ἐρμηνεύεται, Οἶκος ᾠδῆς ἀκλήσεως, ὅτι ἐξ ἡνὰ κέρμη τὰ Ἐθνη οἶνον τῆ Παρακλήτου, ἐξ ἡνὰ τὸ κλίνας τὰς Οὐρανὰς, ἐκατέβη εἰς τὴν γῆν ὁ Κύριος. Ζαβελὼν Νύκτα ἐρμηνεύεται, ἢ Νεφθαλεὶμ Πλατυσμός, ἐπειδὴ τὰ Ἐθνη εἶχασιν νύκτα καὶ πλατυσμόν εἰς τὴν ζωὴν, ἐπεὶ δὲ ἐφῆλτα πῶσαν τὴν σκὴν καὶ πεδλιμυθίαν σφάταν, ὅπως ὑπάγει εἰς τὴν ὄντως ζωὴν, ἀλλὰ τὴν πλατεῖαν καὶ ἐρύχαρον ὅπως καταστὰ εἰς ἀπώλειαν. Ὁ δὲν Θαλάσσης λέγει, πῶς ἦσαν αὐτὰ τὰ κάσρη σιμὰ εἰς τὴν ὁδὸν ὅπως πηγαίνει πρὸς τὴν Θάλασσαν. Φῶς μέγα ὀνομάζει τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι ὁ Νόμος φῶς ἦτον, ἀλλὰ μικρότατον. Δύχιος ὅδ τοῖς ποσί μιν ὁ Νόμος σε, καὶ φῶς ταῖς εἰβοῖς μιν. Σικὰ δὲ θανάτος εἶναι ἡ Ἀμαρτία. Καὶ καθὼς ἀφανίζει τὸ σῶμα ὁ θάνατος, ἔπει καὶ τὴν ψυχὴν τὸ ἀμάρτημα. Ἀνέτειλε δὲ τὸ φῶς καὶ ἐπεφάνη εἰς ἡμᾶς ὅπως εἰμῶτα ἰσχυρισμοῖς καὶ ἀγνωστοί, καὶ ὁ Κύριος μᾶς ἐφῆλτα. „ Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν. Μιταποῦτε. ἤγ- „ γικε ὅδ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. ἀπὸ οὗ ἐφυλάκωσαν τὸν Πρόδρομον, ἄρχισε νὰ κυρύττη ὁ Κύριος, ἐπεὶ ἀνέμειν νὰ τὸν μαρτυρήσῃ ὁ Ἰωάννης πρό- „ τερον νὰ προστιμάσῃ τὴν ὁδὸν ἐπὶ εἰμῶτα νὰ ἀπειπάσῃ, καθὼς οἱ δὲ „ ἄρχοντες τῶν Ἀρχόντων τὴν σφάταν προσεβίβησαν καὶ ἀπειπάσῃ. ἐξ ἡνὰ πληρω- „ θῶσιν καὶ τῶν Προφητῶν τὰ λόγια, τὸ μὴ Μαλαχίᾳ. „ Ἰδὲ ἐγὼ ἵδομαι „ τὸν Ἀγγελοῦ μιν πρὸ προσώπου σε. τὸ δὲ Ἡσαΐα. „ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ „ ἐρήμῳ. καὶ τῶν Προφητῶν Ζαχαρίου τῶν Πατρῶν, ὅπως λέγει πρὸς αὐτὸν τὸν Τίον „ τιν. „ Καὶ σὺ παιδίον θείλεις ὀνομαθῆναι Προφήτης ὑψίστη, νὰ ἀπειπάσῃ „ ἐμπροσθεν τῶ Κυρίου, νὰ ἐπιμάσῃ ταῖς σφάταις τε. Μιταποῦτε λέγει ὅτι „ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἐσύμωσι. τὸ Εὐαγγελικὸν κήρυγμα λέγει Βασι- „ λείαν τῶν Οὐρανῶν, καὶ τὴν θείαν πολιτείαν καὶ ἀγαθὴν ὅπως ἐξ αὐτῆ „ μανθανομένη. Καὶ δὲ εἶναι μακρὰ ἡ Βασιλεία, ἔπει μὲ καιρὸν ἐγγίζει, ἢ „ εἰς τόπον, ἀλλὰ κατοικεῖ εἰς τὴν τῆς ψυχῆς καθαρότητα καὶ διάδοξιν, καὶ δὲ „ ἔρχεται μὲ ἀφῆρσιν, ἀλλὰ ἐντὸς ἡμῶν ἐστίν, ἤγερν μέσα εἰς τὴν καρ- „ διά μιν εἶναι, μόνον νὰ θείλμην νὰ ζῶμην ἐνάρετα. ὅτι ὅσοι ζῶσιν „ ἐδῶ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ πολιτεύονται καλὰ καὶ θείαν, εἶναι ἐνάρετα, καὶ „ ἔχουσι τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν μετὰ τῆς, ἢ ὁποία δὲ εἶναι βρώτικα καὶ „ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ ἀσκησις. Καὶ τῶν εἶναι κυρίας καὶ καθολικὰ Βα- „ σιλεία, ἤγερν νὰ κέρμη εἰς τὴν γῆν τῶν Θεῶν τὸ θείημα, καθὼς τὸ κά- „ μιν εἰς τὸν Οὐρανὸν οἱ ἅγιοι Ἀγγελοὶ, καὶ νὰ ζῶμην θείαν, ὅτι ἡ Εὐαγ- „ γελικὴ πολιτεία μᾶς προσφέρει τὴν ἐνάρετον Βασιλείαν. Βασιλεία Οὐρανῶν „ λέγεται καὶ ἡ Παρεσία τῶν Χεισῶν, ἢ ὁποία μᾶς χαρίζει τὴν κοινωνίαν τῶν „ Ἁγίων Πνεύματος, καὶ τὴν εἰς Οὐρανὰς ἀνάβασιν. Βασιλεία Οὐρανῶν λέγου- „ νται καὶ τὰ ἀκήρατα ἀγαθὰ ἐκεῖνα καὶ ἀκλόνητα τῆς μελλέσης αἰωνίης Μα- „ καριότητος, τὰ ὁποία κληρονομήσιν ὅσοι πολιτεύσιν ἐδῶ θείαν. Διὰ νὰ „ ἐνάρετον λοιπὸν ἐκείνης, τῆς ἀρῆτης ἀγαθιάσεως καὶ ἀφῆρσιν ἀφῆρσιν

καὶ ὑποταύσεως, νὰ χορδάωμεν μὲ τὰς Ἀγγέλους πάντοτε, καὶ νὰ συμβασιλεύωμεν μὲ τὸν ἀπάντων Βασιλέα αἰώνια. ἄς ἀπεδάσωμεν ἐδῶ νὰ ὑποκλιθῶμεν τῷ Βασιλεῖ τῆς Οὐρανῶν μέσα μας, ἦγεν τῷ ἀκατάγνωστον δευραγῶν καὶ ἐνάρετον. τῷ ὑφοποιῶν ταπεινώσειν, καὶ τῷ μακαρίαν ἀπάθειαν, ὅτι χωρεῖς νὰ φυλάξωμεν ταύτας τὰς ἀρετὰς, δὲν ἀξιόμεθα νὰ κληρονομήσωμεν ἐκεῖνου τῷ Βασιλεῖ τῷ αἰώνιον καὶ ἀδόξοχον. „ Μὴ πλανᾷς, λέγει ὁ μέγας „ Ἀπόστολος, ὅτι ἔτε πόρνοι ἔτε μοιχοὶ ἔτε μέθυτοι, ἔτε πλεονέκται Βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσειν. ἀλλὰ μάλιστα θείων κατακριθῆεις ἐκεῖνα τὰ θειὰ κολασήρια, νὰ ὀδυῶνται εἰς τὸ ἄσβεστον πῦρ, φλογίζομενοι πάντοτε. „ Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν. Μετανοεῖτε. ἦγγικε γὰρ ἡ Βασιλεία τῆς Οὐρανῶν. Ἡλθεν αὐτὸς ὁ προφητεύομενος Χριστὸς, ὁ προσδοκώμενος καὶ πισυόμενος, ἵνα νὰ μᾶς ᾤδακινήτη νὰ πολιτευθῶμεν εἰς τῷ γῆν ὡς ἐρανοὶ ἐνάρετα. Ἐσύμωσεν ἀληθῶς εἰς ἡμᾶς ἡ Βασιλεία τῆς Οὐρανῶν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἰς τῷ γῆν ἐφανῆ, καὶ μᾶς ἔδειξεν ὁδὸν σωτηρίας καὶ ἀληθείας ὁδηγήσασιν. Ἐδίδαξέ μας τὰ ἀφίλιμα καὶ σωτήρια, τὸν Παράδεισον ἠϊοῖς, καὶ Τίξτε. ἔκαμε τὰς ἐχθρὰς καὶ ἀγνώμονας, καὶ κληρονομὸς τῆς Βασιλείας τὰς ἐκατέτισε. Πνεῦμα ἅγιον μᾶς ἔδωκε, καὶ ἠγίασεν, ὅχι δὲ τὰς δικαιοσυίας μας, ἀλλὰ δὲ τῷ πολλῷ ὀσπλαγγιάν τε. Βαπτίζεται εἰς τὸν Ἰορδάνην ὁ μόνος καθαρὸς καὶ ἀκήρατος, ἵνα νὰ καθαρῶσιν τὰς ἀμαρτίας μας, νὰ ἀγιάσῃ ἡμᾶς καὶ τὰ ὕδατα, καὶ νὰ σωθῶμεν τὴν κεφαλὰς τῆς Δρακόντων. Ἐσωσέ μας ὁ Κύριος, καὶ μᾶς ἐλύθωσεν ὑπὸ τῷ αἰχμαλωσίῳ τῆς Δαίμονος, καὶ τῷ δαρῶν τῆς θείας Βαπτίσματος μᾶς ἐχάρισε, νὰ τῷ φυλάξωμεν καθαρὰ καὶ ἀμόλυτον. Λοιπὸν ἄς προσέχωμεν μὲ πολλῷ ὀπιλείαν καὶ ἀκρίβειαν, νὰ μὴ μολυώμεν μὲ ἰσοδὴ καὶ ἄχρημα λόγια, καὶ μὲ φιλήματα ἔρωτος τὰ χεῖλη ἐκεῖνα ὅπερ ἐκοινώνησαν τὰ θεία Μυστήρια. μὴδὲ σκοτίσωμεν μὲ πορνικὰ βλέμματα τὰ ὄμματα ὅπερ ἐφωτίθισαν, μίτε τῷ καρδίῳ ὅπερ ἐλαμψώθη ρυπώσωμεν μὲ πονηρὰ ἐνθυμήματα. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν μὴ τολμήσῃ πλέον τινὰς ὑπὸ τὰς φωτισμὸν καὶ λελαμψοσμὸν ὑπὸ τὸ ἅγιον Βαπτισμα, νὰ μολυῖν κανεὶα μέλος μὲ πρῶτον ἄσπετον καὶ ἀκάθαρτον, δὲ νὰ τὰ ᾤδακινήσωμεν τῷ Θεῷ ἔπλα δικαιοσύνης καθαρὰ καὶ ἄμωμα, ὅτι δὲν μᾶς θείει κυριεύσει ἀμάρτημα. Ἐπειδὴ δὲν εἴμεθα ὑπὸ Νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν. καὶ εἰς τὸν Νόμον ἡ ἀμαρτία ἐκυριεύει, ἀμὴν εἰς τῷ χάρι βρασιλεύει ἡ δικαιοσύνη, καὶ μᾶς πλυθεῖ ὑπὸ πᾶν ἀμάρτημα, ὡς γέγραπται. Ἀπιλῆσαθε, ἠγιασθε εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὑπερσίου Τριάδος, τῆς εὐδὸς καὶ μόνου Θεοῦ. λοιπὸν ἄς ὀλαβηθῶμεν τὴν χάριν, ἄς πρῆσωμεν τὴν κάθαρσιν, καὶ τὸν ἁγιασμόν ἄς φυλάξωμεν. Μὴ ὑβείσωμεν καὶ ἀτιμάσωμεν τῷ τιμῷ καὶ ἀξίῳ, ὅπερ λάβωμεν, νὰ πέσωμεν εἰς πρᾶξεις αἰχρὰς, ἀτιμίας καὶ καταφρονήσεως. μὴ πλανῶμεθα μὲ τῷ θανάσιμον ἠδονῇ, τὴ Διαβίβλε τὸ ἄγγισρον. Ἐκεῖνη ἡ πρᾶσαιρος ἠδονῇ, ἀδελφοὶ εἶναι τῆς ἀπώλειας τὸ φάρμακον, καὶ μᾶς φαίνεται γλυκεῖα καὶ νόσιμος ὑπὸ ἀπᾶν τῆς Δαίμονος, ἀμὴν εἶναι συγχαμερὴ καὶ βλαβερὴ ὑπέρμετρα, καὶ μᾶς πρᾶσσει αἰώνιον θάνατον εἰς τὸ ἄσβεστον πῦρ τῆς ἀτελεσθῆς κολάσεως. Μὴ γένομεν ἐν τῷ ἄσπετον μαροὶ καὶ ἄφρονες, ἀλλὰ σώφρονα καὶ δίκαια ἄς ζήσωμεν. ἄς ἐρῶσῶμεν καὶ ἄς κλαύσωμεν ἱκανῶς τὰς ἀμαρτίας μας, ὅτι ἐφθασεν ὁ θάνατος, τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας ἐσώμασε, καὶ εἶποιμα.

ἐτοιμάζεται πὺ κρείττερον. Ὁ μέγας Παῦλος βοᾷ, ἔπο λέγοντας. „ Ἡ νύξ „ ποσειοφου, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἤγεν ἡ παρεσσα ζωὴ παρέρχεται, τὴν ὁποῖαν λέγει Νύκτι, ἔχει δεικνύονται πολλοὶ εἰς τὸ σκότος, καὶ ἔχει ἐδὴ κρύπτονται τὰ ἔργα μας, ἀμὴν ἐκεῖ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν φανερώονται, τὴν ὁποῖαν Ἡμέραν ἠνόμασε, ἔχει τὸ φῶς ἡδὴ διαίαν, καὶ ἔχει τότε φανερώονται ὅλα τὰ κρυφὰ καὶ ἄγνωστα. „ Ἡΐκει, γάρψω, ὁ ἐρχόμενος, ἡΐκει καὶ ἔχρησι. πῶσι δὲ ἀργεὶ ὁ Κεῖτης, ἀλλὰ γλήγωρα ἔρχεται, νὰ κείνη πᾶντων τὰς πράξεις, τὰς λόγους καὶ τὰ νοήματα. Λοιπὸν ἄς παρδάσωμεν νὰ θεραπεύσωμεν τὸν Θεὸν μὲ πίσιν ὀρθῶν καὶ ἔργα διαρίστα, μετανοῶντες μὲ δάκρυα τὰ ὑπερτα ἀμαρτήματα, ὅτι μὲ ἄλλοι ἔσοπον τινὰς δὲ σῶνεται, παρὲξ ἔχει μετανοίας καὶ ἔξομολογήσεως, καθὼς οἱ Νινυίται ἐποίησαν. ὅθεν βλέπωντας τὰς ὁ ἐλεήμων Θεὸς πᾶς ἔξ ὅλης τῆς καρδίας ἐμετανοήσαν, ἐμετανοήσωμεν καὶ ἐκεῖνος, ὡς οἱ κτήριων καὶ εὐσαλαγγχος, καὶ δὲ τὰς ἀπώλεσαν. Οὕτως ἄς κάμωμεν καὶ ἡμεῖς, ἄς παύσωμεν ἀπὸ τὰ κακά. καὶ ἔξ ὅλης ψυχῆς ἄς μετανοήσωμεν. ἄς κλαύσωμεν ἔμπροσθεν τῆ Κυρίας ὅπως μᾶς ἔκαμε, καὶ πικρῶς θρηνῶντες, ἄς τὸν ὄρακιν ἡσώμεν ἀπὸ τῆ θανάτου, νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας μας. Καλλίον εἶναι νὰ μὴ ἀμαρτήσῃ τινὰς ἐλάτελα, ὅτι τότε δὲ χρειάζεται δάκρυα, καὶ μακάριος ὁποῖος φυλαχθῆ ἀμόλυτος μὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα, ὅτι αὐτὸς λογίζεται Ἄγγελος. ὅσοι δὲ ἡμαρτήσαν, ὡςπερ ἐγὼ ὁ παρδάσωτος, εἶναι χρειῶται νὰ κλαύσω, καὶ νὰ θρηνῶσιν, ἕως νὰ δὴγάλῃν τόσα δάκρυα, ὅσον ἦτον τὸ νερὸν ὅπως τὰς ἐβάπτισαν, καθὼς τὸ λέγει ὁ Γερὸς Θικκαρᾶς εἰς τὰ πένθητις. „ Οἱμοι, οἱμοι καὶ „ πότε πᾶντον ἐκβλύσω δάκρυον, ἵνα αἰτισωθῆ τῷ ὕδατι τῆ Βαπτίσματος, „ ὅπερ ἔωδ τῆς δίκης ἀπαιτηθῆσομαι; καὶ μοι, λέγει, καὶ πόπε νὰ δὴγάλω τόσον δάκρυον, ὅσον ἦτον τὸ νερὸν ὅπως ἐβαπτίθηκα; Βλέπεις πῶς καὶ οἱ Ἄγιοι ἔπο κλαίεισι; τί νὰ ἤρῃμεν ἐν ἡμεῖς οἱ μεμολυσμένοι καὶ ἄσωτοι, ὅπως ἐρρύπασαμεν μὲ τόσαις ἀμαρτίαις τὸ Βάπτισμα; Ἀλλὰ ἄλογητος ὁ Θεὸς, ὅπως μᾶς ἐχάρισε τὸ δὴπερον Βάπτισμα, τῆς μετανοίας λέγω τὰ δάκρυα, μὲ τὰ ὁποῖα ξαναβαπτίζεται ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα ἐξαλείφονται. τὸ ὁποῖον αὐ ἐλείπε, τινὰς δὲ ἐσῶνετο. Εἶναι καὶ ἔτερον Βάπτισμα, ἔξω ἀπὸ τὰ δὴα ὅπως εἶπαμεν. καὶ τῆτο τὸ ἔριτον, τιμιώτερον ἀσυγκρίτως καὶ ὠφειμώτερον, ἔχει αὐτὸ δὲ μολυῖεται μὲ ἀμαρτήματα ὑσερον, καὶ μακάριος ὁποῖος τὸ λάβῃ, ἡγεν νὰ μαρτυρήσῃ ἔχει τὴν Πίσιν νὰ λαβῆ θάνατον. Ὁ ποιῆτος εἶναι ὡςπερ καὶ τὰς παλαιὰς Μαρτυρας. Καὶ ὅσα ἀμαρτήματα κάμη τινὰς ὡς ἄνθρωπος, ἔπειτα νὰ τὰ λέγῃν οἱ ἀσεβεῖς, νὰ ἀρνηθῆ τὴν Πίσιν τῆ Χρῆστῃ, ἔχει νὰ μὴ τὸν κακοποιήσῃσι, καὶ νὰ μὴ σέρῃ, καὶ τὰ δάσωσι θάνατον, ἢ μὲ ἀπαθῆ τὸν κόψῃν, ἢ τὸν καύσῃν, ἢ τὸν πνίξῃσι, Μάρτυρας εἶναι καὶ ἀλήθειαν, καὶ μὲ τὸ αἷμα τῆς ἐβαπτίθη, καὶ ἐξαλείφθησαν ὅλα τὰ ἀμαρτήματα. καθὼς καὶ ὅσας ἀβάπτιστος ὅπως πρᾶξῃ δὴάφορα ἀμαρτήματα, πορνείαις, φονικῶν, καὶ ἄλλα παρόμοια, καὶ ὑσερα νὰ βαπτιθῆ, ὅλα ὅσα ἔκαμε ὑπερτα ἐξαλείφονται μὲ τὴν χάριν τῆ Βαπτίσματος. καὶ ἡμπορεῖ νὰ λάβῃ καὶ Ἱερασιῶν ἐκεῖνος ὅπως ἐβαπτίθη, καὶ δὲ ἐμποδίζεται. Προσέχετε λοιπὸν ἅπαντες ὅσοι εἶτε τῆδ ἡ γαριῶν αἰχμαλώτοι, νὰ ἔχετε ὑπομονὴν εἰς ὅλας τὰς θλίψεις, καὶ νὰ μὴ ἀρνηθῆτε τὴν Πίσιν διὰ καμίαν αἰτίαν, ἀλλὰ φυλαχθῆτε ἕως τέλους, νὰ λάβετε τὰ μαρτυρία τὸν σέφανον. καὶ μὴ δειλιάσετε ἐὰν ἐπράξῃτε ὑπερτα πολλὰ ἀμαρτήματα, νὰ πέσετε

εἰς ἀπόγνωσιν, ἤγεν νὰ βάλει εἰς τὸν νῆσος πῶς δὴ ἔχετε συγχώρησιν, ἢ διὰ ταύτην πῶς αἰτίαν νὰ ἀρνηθῇ τινὰς τῶ Πίσιν. Μὴ ᾄδιοιτο. ἀλλὰ ἐὰν τύχη χρεία, καὶ σὲ σκνοχωρήσεν οἱ Ἀγαθῶν, καὶ σὲ εἰπῶσι νὰ σαλαβατίσῃς, καὶ νὰ σὲ κόψωσιν, εἰπέ πρὸς τὸν Δεσπότην μας Χριστὸν ταῦτα μὲ θερμότητα δάκρυα. μὴ ᾄδιοιτο Τὴν τῶ Θεῶ, νὰ σὲ ἀπαρνηθῶ πάποτε. σώνει καὶ ἔπταισα ποσαῖς τῆς Βασιλείας σε ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἀδελφῶσε, ἀπλαγχνίσῃ με ὡς φιλόανθρωπος, καὶ ἀξιώσόν με νὰ λάβω διὰ τῶ ἀγάπῃ σου θάνατον. Καὶ τότε αὐτὸν σὲ φονεύσεν, εἶσαι καὶ ἀλήθειαν Μάρτυρας, νὰ συνδραφραίνῃσαι μὲ τῶς ἄλλοις Ἁγίοις εἰς τὸν Παράδεισον πάποτε. εἶδὲ καὶ δειλιάσῃς τὸ πρόσκαιρον ἐπὶ τὸ πῦρ ὅπῃ καίει ὀλίγην ὥραν, καὶ ἀρνηθῆς τὸν Δεσπότην Χριστὸν ὡς μισόχριστος, καὶ ζηνιωθῆς τῶ Μαρτυρεῖς τὸ Βάπτισμα, σὲ θέλει βαπτίσει αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἰς τῶ ἑσπέρῃ παρεσίῃ σου, μὲ τὸ αἰώνιον ἐπείνο πῦρ καὶ ἀσβέσον τῆς κολάσεως νὰ καίσαι πάποτε, καθὼς τὸ λέγει εἰς τὰ Φῶτα ὁ Ἁγιος Κοσμάς.

„ Ἐν πυρὶ βαπτίζει τελοῦται ὁ Χριστὸς, τῶς ἀπειθῶντας, καὶ μὴ Θεὸν φρονῶντας αὐτὸν. Ἄς ἔχωμεν ἐν θλίψεσι καὶ πειρασμοῖς ἐδῶ πρόσκαιρα ἀπὸ τῶς ἀνθρώπων καὶ Δαίμονας· ἄς σκνοχωρῶμεθα διαφόροις βασανιζόμενοι, καὶ ἄς λάβωμεν διὰ τὸν Δεσπότην μας πρόσκαιρον θάνατον, διὰ νὰ σωδοξαδῶμεν, συμβασιλεύοντες αὐτῶ αἰώνια. Ὡς, ἀρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυμήσις, πάποτε νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τῶς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

Τ Α Ε Ν Δ Ε Κ Λ Ε Ω Θ Ι Ν Α Ε Υ Α Γ Γ Ε Λ Ι Α,

Πάλαι μεν Ἰηνηνθεύτα παρα τῷ Σοφωτάτῃ Γρηγορίῃ
Ἀρχιεπισκόπῃ Ταυρομερίας,

Εἰς Ἑλληνικῷ διάλεκτον, καὶ μεταγλωττισθέντα ἀπὸ Ἀγαπίου Μοναχῆ

ΠΑΡΑ ΔΕ ΑΚΑΚΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Τῷ Διακρίσει, εἰς τύπον ἐκδοθέντα.

Ο Μ Ι Λ Ι Α

ΕΙΣ ΤΟ, Α. ΕΩΘΙΝΟΝ.

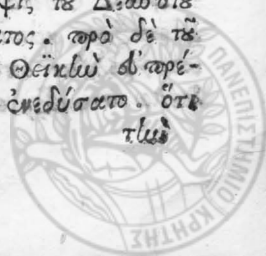
ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

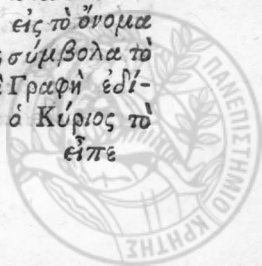
Ὁν Παλαιὸν καιρὸν, ὅταν εὐχαλοῖ ὁ Προφήτης Μωϋσῆς τὰς
Ἑβραῖες ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίᾳ τῆ Φαραῶ, τῷ εἶπεν ὁ Θεὸς,
να τὰς ἀνέβασθῃ εἰς τὸ Σίναϊον ὄρος, να προσκυνήσῃ αὐτὸν
τὸν Λυβωτικῷ καὶ Κύριον. ὅθεν ἐπρόσαξεν ὅλον τὸν λαὸν ὅτι
ἐμελλε να ἀνέβῃ, να πλυῖεν τὰ ῥεχάτης καὶ τὰ σώματα ἀπὸ
πᾶσαν ἀκαθαρσίαν καὶ μόλισμα, καὶ ἔγω πασρῶμφοὶ ἀπὸ κά-
θε ρύπον, με θάρρος να πλησιάσωσι. Μίλλοντες ἔν καὶ ἡμεῖς να ἀνέβωμεν
με τὸν λόγον νοητῶς εἰς τὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας, ὁμοῦ με τὰς Ἱερὰς Ἀπο-
στόλους, ἃς καθαρῶσωμεν τὴν καρδίαν καὶ τῆς ψυχῆς τὰ νοήματα, ὡσπερ ἐκεῖ-
νοι τὰ ῥεχάτης, καὶ ἃς ἀνέβασωμεν ὑψηλὰ τὸν νῆν ἀπὸ τῆς γῆϊνα πάθη, ἵνα
να ἀξιώθωμεν να ἰδῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Χριστὸν, ὃχι σωματικῶς, ἀλλὰ πνευ-
ματικῶς, ἦγεν με τὸν καθαρὰν ψυχῶν αὐτῶ τῆς πωναγίας καὶ ἀμωμον ὅτι
ἀγῆκεν ἀπὸ τὸν πάφον με ὡς ἑλισσοτέραν λάμψιν καὶ ὡραιότητα, ὡς ὅτι ἔχει
ὁ αἰδητὸς ἩΉλιος. Ἄς ἔλθωμεν ἔν εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, να ἀπέσωμεν
τῷ Θεῷ καὶ Σωτήρῳ ἡμῶν τὰ σωτήρια λόγια, καθὼς ὁ Θεηγόρος Ματθαῖος
ἰσόρησεν, ἔγω λέγωντας.

„ Οἱ σῦδεκα Μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, καὶ
ἐπέτατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Τώρα, λέγει, ὁ Κύριος ἐπλήρωσε τὴν γλυκυτάτην
ἐπαγγελίαν ὅτι πρὸς ἔταξε ἀπὸ τῆς πάθους, λέγωντας. Ὅταν αἰσθηθῶ, σὰς
θέλω σιωπᾶν εἰς τὴν Γαλιλαίαν να με ἰδῆτε. Ἀλλὰ ἵνα τί τὰς εἶπεν ὁ Χρι-
στὸς

ζός, νὰ τὸν ἰδῶν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ὅπῃ ἔμελλε νὰ φωῆ ἢ εἰς ἄλλας πολλὰς
 τόπους μὲν τὴν Ανάσασιν; ἢ παρῶτον ἐφαίνε παρὸς τὰς Γυνάικας εἰς τὸν Τάφον, ἢ
 εἶπε τὸ, Χαίρειτε. εἶτα παρὸς τὸν Λαζαροῦ ἢ τὸν Κλεόπαν. ἔπειτα ἐφαίνε παρὸς τὰς
 οὐδέκα, ὅταν ἦσαν ἢ πόρταις κλεισμεναίς, ἢ ὑρέθεις τὸ μέσον της. μὲν ταυ-
 τα ἐφαίνε εἰς ἄλλας ἑπτὰ Μαθητὰς, ὅπῃ ἐφάρδαν εἰς τὴν Τιβεριάδα θάλασσαν.
 ὁ δὲ Ἀπόστολος λέγει, πῶς ἐφαίνε ὁ Χριστὸς ἢ εἰς πεντακοσίους ἀδελφοὺς
 μὲν τὴν Ανάσασιν. Ἀλλὰ τὸτο ἦτον πολλῆς φιλοτιμίας ἢ χάριτος, ἵνα νὰ δεί-
 ξῃ τὴν πολλὴν ἀγάπην ὅπῃ εἶχε παρὸς τὰς Ἀποστόλους. ἔτι δὲ ἢ ἵνα νὰ βε-
 βαιωθῆ καλλίτερα τῆς Ανάσασεως τὸ Μυστήριον μὲ πολλὰς φανέρωσεις, νὰ εἶναι
 πληροφορημένοι, ἢ νὰ μὴ ἔχουσι τινὰ ἀμφιβολίαν ὀλοῦτα. Πλὴν ἵνα τὴν τῆς
 Γαλιλαίας μόνον ἐμφανίσαι, τὰς ἀνέφερον ὅτι ἦτον ἢ ἀναγκαϊότερη τῆς ἄλλων ἢ
 καθολικώτερη· ἐπειδὴ αὐτὴ δελαμβάνει τὴν Θεολογίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος,
 τῆς Βαπτίσματος τὴν ᾠδόδοξιν, καὶ τὴν ὑποσθλίαν τῆς Μαθητῶν εἰς τὸ κή-
 ρυγμα. ἦτον δὲ τῆτι, τετάρτη τῆς Κυρίας φανέρωσις, ὅταν ἔδωκεν ἔξουσίαν
 τοῖς Ἀποστόλοις νὰ εἶναι Κύριαι τῆς Ἐθνῶν καὶ Διδάσκαλοι, καθὼς δηγιέ-
 ται ὁ πολυμαθὴς τῆς Παμφίλου Εὐσέβιος. Ἐπειδὴ τῆς Κυρίας οἱ λόγοι, ἢ τῆς
 Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, αὐτὰ τὰ τέσσαρα ᾠδέχουσι. τὰς ἐντολάς, τὰ δόγ-
 ματα, τὰς ἀπειλάς, ἢ τὰς ἐπαγγελίας. ἀποτόντως λοιπὸν εἰς τὴν τετάρ-
 τῶν φανέρωσιν, ἐπρόσθετε τὰς Ἀποστόλους νὰ μαθητεύουσιν τὰς Ἐθνας. Ἀλ-
 λά ἵνα τί δὲν ἐφαίνε εἰς ἄλλο ὄρος ὁ Κύριος, ᾠδὴ μόνον εἰς τὴν Γαλιλαίαν;
 εἶναι ἢ ἄλλα βενὰ εἰς τὴν Γεδάϊαν, ἢ γεν τὸ Σηγῶρ, τῆς Ἐλαιῶν, καὶ ὁ
 Κάρμηλος. ἀλλὰ τὸ μὲν Σηγῶρ ἵνα τὸν Λῶτ ἐμμανῆθῃ, τὸ τῆς Σαμαρείας
 ἐβεβηλώθῃ ὡς Εἰδῶλον κρυπτόμενον, καὶ ἵνα τῆς Σαμαρείτῃς κακῶς προ-
 σκυωμένον. τὸ δὲ Θαβῶριον τὸν εἶδεν ἐν δόξῃ μεταμορφόμενον. ὁ δὲ Κάρ-
 μηλος ἦτον τῆς Προφήτης Ἡλία ἀφιερῶμενον. τὸ δὲ ὄρος πάλιν τῆς Ἐλαιῶν ἐ-
 καρτέρει ἀγαλλιάμενον, νὰ ἰδῆ τὴν θαυμασίαν τῆς Σωτῆρος παρὸς Οὐρανὸς
 Ἀνάστηψιν. λοιπὸν ἐπειδὴ Γαλιλαία Κατακυλιστὴ ἐρμηνεύεται, καὶ τὸ ὄρος
 τῆς εἶναι ἵνα τὸν ἄλλον της τόπον ὑψηλότερον, ἢς βάλαμεν εἰς τὸν νῦν μας,
 πῶς εἶναι Γαλιλαία ἔτος ὁ Κόσμος, καὶ πίπτειν συχνάκις οἱ ἄνθρωποι εἰς τῆς
 ἀμαρτίας τὴν λάσπην ἢ βόρβορον. ὄρος δὲ τῆς βίβης εἶναι ἢ ὑψηλότερα κατὰ-
 σασίς, τὴν ὅποιαν ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐνανθρωπήσας ἐπαλιτόθῃ, νικῆ-
 σας τὸν Κόσμον ἢ τὸν Διάβολον, ἢ ὑψωθείς ὑπεράνω τῆς ἐρῆαν Δυνάμεων.
 αὐτὴ εἶναι γὰρ ἢ αἰτία ὅπῃ ἐφαίνε ὁ Κύριος εἰς τὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας, ὡς
 εἶπομεν. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν, προσκυνῶσαν αὐτῷ. οἱ δὲ ἐδίδασκαν. Ἐδὴ ᾠρέ-
 πει νὰ ἔξετάσωμεν, πῶς τὸν ἐπροσκύνησαν ὅλοι, ἔπειτα δὲ ἐπίστασαν ὅλοι,
 ἀλλὰ εἶχασιν ἀμφίβολον γνώμην καὶ ἔλενοιαν; καὶ τί ἦτον τὰ διαγμῶ τὸ
 αἶτιον; ὅτι ἐκεῖνοι ὅπῃ ἔξῆγησαν τὸ ρητὸν τῆτι κοπιότερα ἵνα ἵμενα, καὶ
 λέγουσιν ὅτι ἵνα τὸν Θαμαῦ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, σφάλλασιν. ὅτι ἐὰν ἦτον ἵνα
 τὸν Θαμαῦ μόνον, ἢ δὲ εἶπεν εἰπῆ ὁ Θεὸς Ματθαῖος τὸν λόγον ἐκείνους. Ὁ δὲ
 ἐδίδασκεν. ἀμὴ ἐπειδὴ τὸν εἶπε πληθυστικῶς ἵνα πολλὰς, ἔχει ἄλλῃς ἐνοίας.
 Καὶ ἀπέστατε τὴν ἀκρίβειαν. Μετὰ τὴν Ανάσασιν, ἦτον ἢ ἄφες τῆς Δεσπότης
 ἀποστολικῆς ἢ θαυμασίας, ἢ γεν λαμπρὰ ἢ Θεϊκῆ, ὡς ἀθανάτος. παρὸ δὲ τῆς
 Πάσας, ὡς παθητὸς ἢ θνητὸς ἐφαίνετο, ἀμὴ ὑστερα εἶχε τὴν Θεϊκὴν ἀπέ-
 κειαν, καὶ τὸν Προφήτην. Ὁ Κύριος ἐβασιλεύσεν, ὡς ᾠρέπεται ἐνεδύσατο. ὅτι
 τῆτι

τῆς ἔξοσιαν ἐκείνου, ὅπῃ ὡς Θεὸς εἶχε πάντα, τὴν αὐτῷ ἔλαβεν ὡς ἀν-
 θρωπος μὲν τῷ Ἀνάσσειν, καὶ κυριόσας ὅλῃ τῷ Κτίσειν, ἐφαίνετο μὲν
 ἀσπίειαν καὶ ἀραιότητα, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ οἱ χαρακτῆρις τῆ Προσώπτῃ. ἀλλὰ
 ἔλαβε κάλλος καὶ ὀμορφίαν ἀμάμικτον, καθὼς καὶ πρότερον εἰς τῷ Μεταμόρ-
 φωσειν, ὅπῃ ἔλαμψεν ὑπὲρ τὸν Ἡ'λιον, καὶ ταῖχα μὲν τοιαύτῳ ἀσπίειαν τὸν
 εἶδαν οἱ Ἄγγελοι, ὅταν εἰς τὰς Οὐρανὸς ἀνέβαινε, καὶ εἰδαύμαζον λέγοντες·
 τίς εἶναι ἐπίτος, ὅπῃ ἀναβαίνει ἄπο τῷ γῆν μὲν τοιαύτῳ σολῶ ἀραιότη-
 τῷ καὶ εὐδοξῶ; Καὶ ἔξ. νὰ μὴ φανῇ τῆτο τὸ Θεῖον εἶδος ἕξιόν καὶ ἀλλόθιον,
 ἦγαν, πῶς ἔγινε μὲν τῷ Ἀνάσσειν, τὸ ἐπρόδειξε, τῶς ἀποκείτοις Μαθηταῖς
 εἰς τὸ Θαβῶειον μὲν τῶσον κάλλος καὶ ἀραιότητα, διότι ἡ θαυμασία αὐτῆ Με-
 ταμόρφωσις ἦτον εἰκὼν, καὶ ἀποτύπωσις τῆς θείας Δόξης αὐτῆς μὲν τῷ Ἀνά-
 σσειν. Μὲν αὐτῷ ἐν τῷ μορφῶν ὅπῃ ἐφαίνετο πρὸς τὰς ἑξῆς εἰς τὸ Θαβῶρ
 πρότερον, ἔπως ἐφαίνετο πρὸς τὰς εὐδοκὰς σήμερον. ἔξ. τῆτο καὶ ὁ Πέτρος μὲν τὸν
 Γεωργίου καὶ τὸν Γεωργίου δὲν εἶδισαν, ἀλλὰ ἐμειναι ἀκλόνητοι, εἰδόντες ἐκεί-
 νῳ τῷ ἀπορρηθῆσαν λαμπαρότητα. οἱ δὲ λοιποὶ Ἀπόστολοι ἔξ. τὸ ἀσπίειαν
 τῆς μορφῆς εἶδισαν. Διὰ τῆτο καὶ ὁ Δεσπότης δὲν τῶς ἐκατηγόρησεν, ἀλλὰ
 ἀπαλαίνει τῆ διαγμῆ τῷ ἑαχύτητα, καὶ εἰρηλῶν αὐτῆς καὶ ἐμειναι ἀκλόνητοι
 φαινομένης μορφῆς τῷ λαμπαρότητα, καὶ λέγει τῶς· „ Ἐδόθη μοι πάντα ἔξοσιαν
 „ ἐν ἔρανῳ καὶ ἐν τῇ γῆ. Μὴ θαυμάζετέ, λέγει, πῶς λάμπει τὸ Πρόσω-
 πόν μου ὡσπερ τὸν Ἡ'λιον, διότι ἐκ ἐστὶ τὸ σῶμά μου εἰς ἀσπίειαν τῆς σαρκὸς,
 ὡς πρότερον. ἀλλ' ὁ μὲν Ἀρχὼν τῆ Κόσμου τῶς, ἦγαν ὁ Διάβολος, ἔχασε
 τῷ ἔξοσιαν τῶ ὅπῃ ἐτυραννεῖ τὸν Κόσμον καὶ ἐβασίλευε, καὶ ἐδόθη εἰς εὐδοκίαν ἡ
 ἔξοσιαν καὶ κυριότης ὅλης τῆς Κτίσεως, ὡς Βασιλεὺς ὅπῃ εἶμαι καὶ Δεσπότης
 πάσης φύσεως. Ἐπειδὴ, ἀδελφοί, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ὡς Θεὸς ὅπῃ ἦτον
 καὶ Βασιλεὺς πρὸ πάντων αἰώνων, καὶ εἶχε τῷ Θεότητι καὶ τῷ Βασιλείῳ
 ἐμφυτον, ἐχειροτονηθῆ καὶ ἀνθρωπίνως ἄπο τὸν Πατέρα τῶ. ὅτι ἐπειδὴ σάρκα
 ἔλαβεν, ἡ ὁποία δόξα χρειάζεται, καὶ δὲν ἦτον ἄλλῃ τινὸς ἢ σαρκῆ, ἀλλὰ
 ἐδικῆ τῆ, ἔξ. τῆτο ἀρεπὸν τῶς ἰδιοποιεῖται καὶ κάμνει ἐδικῆ τῶς ὅσα ἔγιναν εἰς
 αὐτῷ, καὶ ὅσα δὲν εἶχεν, ὡς ἀνθρωπος δέχεται ἄπο τὸν Πατέρα ὡς φύσει
 Θεός, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Δαβὶδ ἐπροφητῆσεν, λέγωντας. Πάντα ὑπέταξας ὑποκά-
 πο τῆσ ποδῶν αὐτῶ. καὶ πάλιν ἐκ προσώπτῃ τῶ Πατρὸς, λέγει ταῦτα πρὸς
 αὐτὸν τὸν Χριστόν· Αἰτήσαι παρ' ἐμῶ. καὶ δώσω σοι Ἐθνη τῷ κληρονομίαν
 σε, καὶ τὰ ἐξῆς. Καὶ ἔξ. τῆτο τὸ εὐα Ἐθνος τῶ Ἰσραὴλ ἐπαραινόμεσι, καὶ ἔγινε
 μισθὸν καὶ ἀπόβλητον, ἐδόθησαν τῶ Χριστῷ ὅλα τὰ Ἐθνη ὅπῃ εἰς αὐτὸν ὅπῃ ἐ-
 σταν. καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ἡ προσδοκία τῆσ Ἐθνῶν, καὶ εἰς αὐτὸν τὰ Ἐθνη ἠλ-
 πισαν, καὶ αὐτὶ μιᾶς γῆσ τῆσ Ἰουδαίων, ἔλαβεν εἰς κληρον ὅλα τῆς γῆσ τὰ πλη-
 ράματα, προσάσσει τῶς Μαθητῶς, „ Νὰ ὑπάγῃν νὰ μαθητεύσῃν ὅλα τὰ Ἐθνη,
 „ νὰ τῶς βαπτίζῃν εἰς τὸ ὄνομα τῶ Πατρὸς, καὶ τῶ Υἱῶ, καὶ τῶ Ἁγίῳ Πνεύματι.
 ἀποτίτερα ἄπο τὸ Πατρὸς τῶς ἔλεγε, νὰ μὲν ὑπάγῃν εἰς ἄλλα Ἐθνη νὰ δι-
 δάσκῃν, εἰμὴ μόνον εἰς τὰς Ἑβραῖς. ἀλλὰ τῶρα τῶς ἄποδείξει εἰς ὅλα τὰ Ἐθνη.
 Πορρῆσες, μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἐθνη, βαπτίζοντες αὐτῶς εἰς τὸ ὄνομα
 τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τῶρα δὲν ἀποδείχεται πλέον μὲν τύπος καὶ σύμβολο τὸ
 τῆς Τριάδος Μυστήριον, ἀλλὰ εἰς ὅλης γνωρίζεται· ὅτι ἡ παλαιὰ Γραφή εἶ-
 δασκε πρὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος σκεπασὰ καὶ ἀπόκρυφα· ἀμὴ τῶρα ὁ Κύριος τὸ
 εἶπε

εἶπε φανερά ἔξ' λόγου τε, ἔξ' τὴν Πατέρα, καὶ ἔξ' τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ἐφάνη δὲ καὶ εἰς τὸν Γορδαίνου, ὅταν ὁ Κύριος ἐκβαθίσεν τὴν φύσιν μας μετὰ τὸ Βάπτισμα, ὅτι ὁ μὲν Υἱὸς ἐβαπτίζετο, ὁ δὲ Πατὴρ ἐμαρτύρει τὸν Βαπτίζομενον, τὸ δὲ Ἅγιον Πνεῦμα, εἰς εἶδος περὶ ἑστέρας, τὴν φωνὴν τῆ Πατρὸς ἐβεβαίωσεν. Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ Θαβάρειον ὄρος ἐγνωρίσθη ἡ διαφορὰ τῆ ὑποστάσεων τῆς Ἁγίας Τριάδος· πλὴν ἡ ταυτότης τῆς Οὐσίας καὶ ὁμοτιμία δὲν ἐγνωρίσθη φανερά, ὡς περὶ τώρα ὅτε ἐξεμαθάρισεν ὁ Θεωπότης τὴν ἰσοτιμίαν γνωσιώτερη, λέγωντας· Βαπτίζοντες αὐτὸς, εἰς τὸ ὄνομα τῆ Πατρὸς, καὶ τῆ Υἱοῦ, καὶ τῆς Ἁγίας Πνεύματος.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔξ' τὸ Βάπτισμα ἀναφέραμεν, χρειαζόμενον εἶναι τὰ εἰρημῶν, ἔξ' τί μᾶς ἐπαγγέλλωσεν ὁ Θεωπότης αὐτὸ τὸ θεῖον λαβὼν τῆ Βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον περὶ ἑστέρας οἱ ἄπιστοι, ἔξ' αὐτὸ δὲν νοῶσιν οἱ τυφλοὶ τὴν ἀκριβείαν; Ἐπειδὴ ἡ πρώτη γῆνησις, ἔξ' τὴν ἀδικίαν τῆς Ἀδὰμ, φέρει εἰς τὸν θνητὸν βίον τὸν ἀνθρώπου, ἔκαμε χρεια τὰ ἄρρωστα ἄλλω γῆνησι, καὶ τόπον μυστικώτερον, καὶ μὴ ἀρχίσει ἀπὸ φθορᾶς, μήτε τὰ τελειώσῃ εἰς θάνατον, μετὰ τὴν ὁποῖαν τὰ δυνάμεθα, καὶ μιμήμεθα τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας μας Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Θεωπότην μας. Τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, ὅτι τὸ νερὸν τῆ Βαπτίσματος εἰς τάξιν μήκας λαμβάνεται, τὸ δὲ Πνεῦμα εἰς τάξιν ὄψε ἁπαλάνει τὸ ἔμβρυον. Καὶ καθὼς ἐκεῖνος μετὰ τὴν ἀγίαν αὐτῆ ἐπιτάξιν, ἀνεήθη ἔρημος, καὶ ζῆ πάντα, ἔγω καὶ ἡμεῖς οἱ πιστεύοντες, αὐτὴ τῆς γῆς, τὸ ὕδωρ ὑποδύομεν μετὰ ἑξία βεβήματα, εἰκονίζομεν τὴν ἔρημον ζώων καὶ Ἀνάστασιν, ἐπειδὴ μετὰ τὴν ὀνομασίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ νερὸν ἀγιάζεται. καὶ τὸ μὲν σῶμα καθαρίζεται μετὰ τὸ νερὸν ὅτε φαίνεται, ἡ δὲ ψυχὴ φωτίζεται ἀόρατως ἀπὸ τὸ Πνεῦμα καὶ ἀγιάζεται. ὅτι καθὼς τὸ νερὸν ὅτε εἶναι εἰς τὸ τρεκάλι, ζεσταίνεται μετὰ τὸ πυρὸς τὴν θερμότητα, ἔγω καὶ τὸ ὕδωρ τῆς Κολυμβήθρας, μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς Ἁγίας Πνεύματος μετασχηματίζεται εἰς θεῖαν δυνάμιν.

Ἐπειδὴ αὐτὸς, πρὶν πάντα ὅσα ἐνετελέσθη ὑμῖν. Ἀφ' ἧ τὸς εἶπε τὰ Βαπτίσαν τὰ Ἐθνη, ἐπαγγέλλει καὶ ταῦτα. διδάξτε τὸς ναφλίττων, ὅσα σὰς ἐπαγγέλλεται. Ἐδὼ δείχνει τὴν διαφορὰ τῆς μαθησίας καὶ διδασκαλίας, ὅτι ἡ μαθησία εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆ καλῆς, ἡ δὲ διδασκαλία ἡ τελείωσις. λοιπὸν δὲν φθάσει μόνον ἡ Πίστις, καὶ σωθῆ πᾶς ἄνθρωπος, ἐν δὲν ἔχη καὶ τὴν τῆς ἔργων τελείωσιν, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἱερός Ἀδελφός Θεός· ἡ Πίστις χωρὶς ἔργων νεκρά ἐστίν. Πρὶν λοιπὸν, ὁποῖος μαθητὴ τὰ δόγματα τῆς Πίστεως, καὶ τελειώσῃ μετὰ τὴν ἀναγῆν τῆς Ἁγίας Βαπτίσματος, καὶ ἀποκρίσῃ καὶ τὰ ἔργα τῆς Πίστεως, καὶ ὅχι εἶνα, ἡ δύνα, ἀλλὰ ὅλα, ὅσα ἐπαγγέλλεται τοῖς Μαθηταῖς ὁ Θεωπότης μας. „ Καὶ ἰδὲ ἐγὼ μετ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τῆς αἰῶνος. Ἀμήν. Ὡ γλυκὴ ἐπαγγελία καὶ χαρήμενον τέξιμον. Ὡ θαυμασία ὑπόχρεσις, μετὰ τὴν ὁποῖαν τὸς ἔταξεν εἶναι ὁ Θεωπότης μετὰ τῆς ἀγίας δέχης τῆς πάντοτε, καὶ τῆς ἐπαρρησιεὶς τὰ μὴ φοβῶνται Βασιλεῖς καὶ Τυράννης διώκτας, ἔπε τῆς ἀντιπάλης Δαίμονας, ἔχοντες βοηθὸν καὶ ἀντιλήπτορα αὐτὸν τὸν παντοδύναμον Κύριον. Προσέχετε δὲ ὡ ἀπροσπαταί, ὅτι δὲν εἶπε, καὶ εἶναι μόνον ἕως τὸ τέλος τῆς Κόσμου μετὰ αὐτὸς, καὶ ἡμᾶς ὅτε ἔπιπτε ὁ σαρμῶν, καὶ τότε τὰ χωρὶς ἀπὸ λόγου μας. ἀπαγε τῆς βλασφημίας, μὴ γῆνο. Ἀλλὰ χρειατὰται ἀεὶ καὶ πάντα, ἔξ' αὐτὸ, Ἐθνη, τὸ δὲν εἶναι χρονικόν, ἀλλ' ἀόριστον, ἡγε ἀτελέστων. Καθὼς χρειατὰται ἡ Γαλι-

σις. πῶς δὲ ἐστρέφεν εἰς τὴν Κιβωτὸν ὁ Κόρακας, ἕως ἔ το νερὸν ἐξηράνθη. καὶ διὰ τὸν Γωσήφ, πῶς δὲ ἐγνώριζε τὴν Παρθένον, ἕως ἔ τὸν Χρῆστον ἐγγύησε. καὶ ὁ Δαβὶδ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθη ἐκ δεξιῶν μου, ἕως αὐθιγῆς ἐχθρῶν σου ὑποπόδιον τῆς ποδῶν σου. καὶ ὁ Ἀπόστολος. Δεῖ ὃ αὐτὸν βασιλεῦσαι, ἄχρις ἔ αὐθιγῆς πάντας τὰς ἐχθρὰς ὑπὸ τὰς πόδας αὐτῆς. ἐς ὅλα ταῦτα καὶ ἄλλα παρόμοια, ἔχει τὸ Ἔως, σημασίαν ἀβείστον καὶ αἰδίων. Αὐτῶ ἐν τῷ μακαρίῳ ἐπαγγελίῳν ἔχοντες καὶ ἡμεῖς βεβαίαν ἐλπίδα καὶ ἄγκυραν, ἀδυσάκτως πιστεύομεν, ὅτι ἀόρατος ὁ Θεὸς ἀρχὸν μας. Χειρὸς ἀείσκειται πάντοτε μὲ ἐκείνας ὅπῃ τὸν ὁμολογῶν Θεὸν ἀρχὸν καὶ αἰδίων, καὶ τὰς φυλάττει ἀβλαβεῖς τῆς ὀπιβελῆς καὶ κακίας τῆ Δαίμονος, καὶ τέλος πάντων τὰς κάμνει κληρονόμους τῆς αἰωνίης Βασιλείας τῆς. Ἦς ἄλλοι πάντας ἡμᾶς ὀπιτυχεῖν, τῆ αὐτῆ φιλανθρωπία καὶ χάριτι.

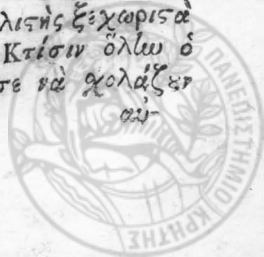

Ο Μ Ι Λ Ι Α

ΕΙΣ ΤΟ Β'. ΕΩΘΙΝΟΝ.

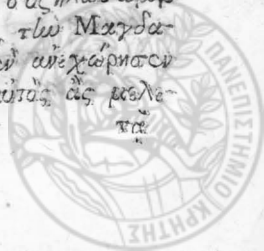
ΕΤΛΟΓΗΣΘΩΝ ΠΑΤΕΡ.

ΚΑθὼς ὅταν ἀνατέλλῃ ὑπὸ τῷ Ἀνατολῶν ὁ λαμπρότατος Ἡλιος, τέρπει καὶ λαμπρύνει τῆς γῆς τὸ πρόσωπον μὲ τῷ λάμψιν τῆς ἀκτίνων τῆς, ποικιλοτρόπως καὶ ἡ τῆς Θεῶν λόγων ἀκρόασις ἀφραίνει τὰς ψυχὰς τῆς πιστῶν, φωτίζουσα μὲ ἀόρατους ἀκτίνους τὰ πνευματικὰ μας νοήματα. Ἐπειδὴ γὰρ πάλιν προθύμως εἰς τὸν Θεὸν τῆτον Ναὸν, ὡς εἰς Ἀνατολῶν ἐσωμάχθητε, προσέχετε νὰ ἀπλώσωμεν ὡς ἡλιακὸν δίσκον τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὡς νὰ φωτισθῶμεν μὲ τῷ Θεϊκῷ τῆ λαμπρότητα. „ Διαβηρομῆς τῆ Σαββάτου, „ Μαρία ἡ Μαγδαλινῆ, καὶ Μαρία Γακάβη, καὶ Σαλώμη ἡγόρασαν ἀρώματα, „ τα, ἵνα ἐλθῶσαι ἀλείψωσι τὸν Ἰησοῦν. Διαφόρων καὶ μὲ πολλὰς ἔσπες δηγῶνται οἱ Θεῖοτατοι Εὐαγγελισταὶ τῷ φεικτῷ καὶ ζωοπάροχον Ἀνάσασιν, διότι ὁ μὲν Ματθαῖος λέγει, πῶς ἐφαίν ὁ Κύριος εἰς τὰς δύο Μαρίας, τῷ Κυριακῷ πρὶν νὰ ξημερώσῃ, ὁ Λουκᾶς λέγει, πῶς ἦλθον αὐταῖς ἡ γυναικες, καὶ ἡ Γωάννα εἰς τὸν τάφον καὶ ἄλλοι τινὲς, καὶ εἶδασιν δύο Ἀγγέλους, οἱ ὅποιοι ταῖς δηγγέλισαν τῷ Ἀνάσασιν. ὁ δὲ Γωάννης λέγει, πῶς ἦλθε μόνοι ἡ Μαγδαλινῆ Μαρία ταχύτερον, καὶ εἶδε δύο Ἀγγέλους, καὶ αὐτὸν τὸν Κύριον. ὁ δὲ ἱερὸς Μάρκος ἄλλω τινὰ ὀπιτασίαν λέγει τῆς γυναικῶν, καὶ πῶς ὕπηγε καὶ ἡ Σαλώμη ὅταν δηγῶν ὁ Ἡλιος. Καὶ ταῦτα ἐξήγησαν πολλοὶ Διδάσκαλοι, ὅποδεῖχοντες ὅτι ἡ Ἀνάσασις τῆ Κυρία εἶναι εἰς τὰς ἀνδρώπας ἀδελφὸς καθόλου καὶ ἄγνωστος, καὶ εἶναι κεκρυμμένη μόνον εἰς τὰς Θεσσαυρας τῆς Σοφίας αὐτῆς τῆ Θεῶ ὅπῃ τῷ ἀκονόμισε. διὰ δὲ τὰς ἔσπερας τῆς Γυναικῶν, καὶ ἐλθούσας εἰς τὸν τάφον, πᾶς ὡς Εὐαγγελιστῆς ἐξίχαριστὰ ἔγραψε. Πλὴν ἐπειδὴ εἰς τῷ ἀρχῶν τῆ Κόσμου, ὅταν τῷ Κτίσιν ὅλων ὁ Λόγος ἐδημιῶργησε, καταπαύσας τὸ Σάββατον, ἐνομοθέτησε νὰ χολάζειν

αὐτῷ τῷ ἡμέραν οἱ ἀνθρώποι, ἔτω καὶ τώρα πάλιν ἀνακαινίζοντας τὴν φύ-
 σιν ὅπῃ ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας ἐφάρη, τῷ μὴ ἐκτὴν ἡμέραν μὲ τὸν θά-
 νατόν τε ἀπαλλάττει τὸν ἄνθρωπον, τῷ δὲ ἐβδόμῳ σαββατίζει καὶ ἀνα-
 παύεται, καὶ φυλάττει τῷ Νομίῳ τῆς ἁγίας, μύνας εἰς τὸν τάφον τῷ
 ἡμέραν τῆς Σαββάτος ἀκίνητος, ἐπειδὴ δὲ ἦλθε νὰ καταλύσῃ τὸν Νόμον, ὡς
 ἔλεγε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Νόμος ἔχει τῷ πνευματικῷ, ἀλλὰ τῷ σωματικῷ
 ἀργίαν ἐνομοθέτησε, ἔχει τὸ καὶ τὸν Νόμον ἀκριβῶς μὲ τὸ σῶμα ἔμεινεν εἰς
 τὸν τάφον ἀκίνητος, καὶ μὲ τῷ θείαν τε δυνάμιν ἐπολέμει εἰς τὸν Ἀΐδιον τὸν
 θάνατον, νὰ ἀνάσῃ τὴς τελειώσαντας, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ἡ ἀσματικὴ Προ-
 φητεία, λέγουσα. Ὡς ἐγὼ καθάρθω, καὶ ἀρτυρήσῃ ἡ καρδιά μου. ὅτι τὸ ἅγιον
 Σῶμα ἐκαίματο εἰς τὸν τάφον, ἡ δὲ Θεότης ἀρτυρήσῃ, τὸν Ἀΐδιον ἐκέρσῃ-
 σεν. Ὄταν δὲ ἐπέρασεν ἡ λύπη τῆς Σαββάτος, καὶ ἐνεργήθη τὸ Μυστήριον τῆς
 Ἀναστάσεως, ἀπέτειλεν ὑπὸ τὸν τάφον τῆς δικαιοσύνης ὁ Ἥλιος, τότε ἦλ-
 θασιν καὶ αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, βασιάζουσαι τὰ ἀρώματα. „ Καὶ λίαν ἄρω-
 „ τῆς μιᾶς Σαββάτων, ἔρχονται πρὸς τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τῆς Ἥλιος.
 „ Διότι ἡ μὲν Εὐὰ ἐπλανήθη τὸ δειλινὸν, καὶ ὄξωρίθη ὑπὸ τὸν Παράδεισον, αἱ
 „ δὲ ταύτης ὑπόγονοι ἐπάχωναν νὰ μάθωσι τῷ λύξωσιν τῆς Προμήτορος καὶ
 „ ὑποκατάσσειν, ὅπῃ ἔγινε μὲ τῷ τῆς Σωτῆρος Ἀνάσσειν. Ἐπήρασι λέγει,
 „ ὅταν ἀπέτειλεν ὁ Ἥλιος, διότι ἦτον ὡς εἶπομεν, κεκυρμηλὸς καὶ κεχωσμηλὸς
 „ ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης Χειρὸς, ὑποκάτω εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ ἔκαμε φῶς
 „ ἄρωινόν εἰς τὴς ζωντανῆς καὶ ἀπεθαμμηλῆς. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀμαρτία ἐζόφωσε
 „ τὸ ἄρωινόν ἐκεῖνο φῶς ὅπῃ ἔγινε τῆ μιᾶ τῆς Σαββάτων, ἦγεν τῷ Κυ-
 „ ριακῷ, ἔχει τὸ λοιπὸν αὐτῷ τῷ ἡμέραν πάλιν ὁ Χειρὸς ἀνεήθη, ἔχει
 „ νὰ δώσῃ τῆ Κόσμου ἁγιωτότερον φῶς καὶ λαμπρότητα. τὸ ὁποῖον νομί-
 „ ζω, μὲ τὸ λίαν ἄρω, ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐφωέραςε, διότι δὲ ὑποκλείονται
 „ πλέον αἱ ψυχὰς εἰς τὸν σκοτεινὸν τόπον τῆς Ἀΐδος μὴ τῷ τῆς Κυρίας Ἀνάστα-
 „ σιν. „ Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτὰς· τίς ὑποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύ-
 „ ρας τῆς μνημεῖος; Ἡ μὲν ἐν Μαγδαληνῇ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ἦτις πισύο-
 „ μεν πῶς ἦτον ἡ παναγία καὶ ἀειπάρθενος Δέσποινα, ὅτι αὐτῷ ὀνομάζον
 „ Μαρίαν τῆ Γακάβα, καὶ Μιτέρα τῆ Γωσῆ, αὐταῖς αἱ δύο ὑπῆραν εἰς τὸν τά-
 „ φον ὑπὸ προπύρα. ὅτι αὐταῖς ἴξοδραν πῶς ὁ Χειρὸς ἀνεήθη, ἀμὴ ἐ-
 „ σπύδαζαν νὰ βεβαιώσῃν ἁγιωτότερον. Ἡ δὲ Σαλώμη ἴξοδρε πῶς ἦτον ἡ
 „ πέτρα πολλαὶ μεγάλη τῆς μνήματος, ἔχει ἦτον ὁμοῦ μὲ τῷ ὑπεραγίαν
 „ Θεοτόκον, ὅταν τὸν Ἰησοῦν ἐπιφύασαν, καθὼς ὁ Ματθαῖος καὶ Μάρκος ἐδή-
 „ λωσαν. Καὶ ἔχει δὲ ἴξοδρε ἐκεῖνο ὅπῃ ἔμελλε νὰ γῆ, διηπόρει εἰς τὸν λί-
 „ θον καὶ ἔλεγε· τίς νὰ τὸν κυλίσει; αἱ δὲ ἄλλαι δύο Μαρίαὶ τὸ ἴξοδραν,
 „ ἔχει τὸ μετὰ τὸ νεῦμα τῆς ὀφθαλμῶν τῷ ὑπογίαν τῆς λύσειν. „ Ἀνέβλεψαν,
 „ λέγει, καὶ εἶδασιν ὅτι ὁ λίθος ὑποκυλίσει. Ἐΐδειξε δὲ καὶ τῆς λίθου τῷ
 „ μεγαλότητι, λέγωντας· Ἡ ἦν ἡδὲ μέγας σφόδρα. λοιπὸν ὑπὸ τῆς φαίνεται
 „ ἰσοδῆς ἡ συκοφαντία τῆς Γαδαίων ὅπῃ ἔλεγον, πῶς ἔκλεψαν τὸν νεκρὸν οἱ
 „ Ἀπόστολοι, ὅτι ὁ τάφος τῆς Χειρὸς δὲ ἦτον κτισμηλὸς ὑπὸ πέτραις, ἀλλὰ ἦτον
 „ πελεκητὸν ἀπῆλαιον. καὶ ἐσωάζον ὁ Ἰωσήφ πολλαὶς ἀνθρώπων, καὶ μὴ βίας
 „ ἐκύλισαν ἐκεῖνον τὸν βαρύτατον λίθον ἐπάνω τῆς μνήματος, διὰ νὰ μὴ δυνά-
 „ τῃν νὰ τὸν σαλεύσῃ, τὸν ὁποῖον οἱ Φαρισαῖοι ἐβέλωσαν. „ Καὶ εἰσελ-

„Θῆσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον Νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιotois, ὠφελ-
 „βλημὴν σολιῶ λολικῶ, καὶ δεξοαμβέδῃσαν. Ὅταν εἶδασιν αἱ γυναῖκες
 πῶς ἦτον μεταποπισμῆρος ὁ λίθος, ὑπῆγαν ἔσω εἰς τὸν τάφον, καὶ βλέποντες εὐε.
 Νέον ἀραίον καὶ ἀσραπόμορφον, ἐφοβήθησαν. Εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆ τάφου ἐφάνη
 ὁ Ἄγγελος, ἐπειδὴ δεξιὰ παράγωμα καὶ μιλύματα διηγγέλισε, καθῶς καὶ ὁ Γα-
 βριήλ, ὅταν διηγγέλισε τῶ Προδρόμῳ τῶ Σὺλληφι, εἰς τὰ δεξιὰ τῶ Θουσιαση-
 ρεῖ ἐφάνη. Το δὲ λυκὸν τῆς σολῆς ἐφανέρωσε τῶ λαμπρῶ καὶ φωτοφόρον Ἀνά-
 ρασιν. τὸ δὲ νέον τῆς μορφῆς, ἔδειχεν τῆ Ἄγγελων τῶ φύσιν, πῶς εἶναι πῶ-
 ποτε νέοι καὶ δὲν γινάσκουσιν. „Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς, μὴ ἐκθαμβεῖσθε. Ἰσοῦν ζῆ-
 „τέπε τὸν Ναζαριῶν τὸν Ἐσαυραμῆνον. Πρῶτον τῶς δίδει θάρρος, νὰ μὴ φο-
 βῆνται, ἔπειτα γνώσκοντας καὶ τῶ αἰτίαν εἶπε. τὸν Ναζαριῶν Ἰσοῦν γινώσκου-
 τε; Ἀλλὰ καὶ ποῖαν αἰτίαν ἀφίνει τὰ μεγάλα καὶ θεῖα νοήματα ὅπῃ ἔφατε νὰ
 εἰπῆ ὁ Ἄγγελος, καὶ λέγει τοιαῦτα ταπεινὰ λόγια; Τῶ γνώμῳ τῆ Ἰουδαϊκῶν
 ἐλέγχει, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐνόμιζον καὶ Θεὸν ἀθάνατον, καὶ καὶ τῶτο ἐβασύσαν
 ἀρώματα, νὰ μυρίσῃν τὸ σῶμά τε. Λέγεται λοιπόν. ἐκεῖνος ὅπῃ ἐσεῖς νο-
 μίζετε φίλον ἄνθρωπον, καὶ ἐκαταδέχθη τῶ Σπαύρωσιν, καὶ Ναζαριῶς ἀνα-
 μάθη καὶ ταπεινώσιν, ἀέση ὡς Θεὸς ἀθάνατος, καὶ δὲν εἶναι μὲ τῶς νεκρῶς
 καθῶς συλλογίζεσθε, ἀλλὰ πῶτα καὶ δεικνύεται ὡς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ
 ταῖς ἐδίδαξε τὸ Μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως, τότε ταῖς ἐπιμψε καὶ εἰς τῶς ἄλλας
 Ἀποστόλους, νὰ τῶς δώσῃν αὐτὸ τὸ χαρῆμῶν καὶ πολυπόθητον μύθημα, λέγων-
 τας. „Ἰπάγετε, εἶπατε τῶς Μαθηταῖς αὐτῶ, καὶ τῶ Πέτρῳ. Ἐπειδὴ αὐτὸς ἦ
 πέτρα τῆς ὁμολογίας τῆς Πίστεως ἐσαλεύθη, καὶ ἀρνήθη τὸν Διδάσκον. ἔπει-
 τα συλλογίζομῆρος τὸ ἀμάρτημα, ἔκλαυσε πικρῶς, καὶ σκαζῶν εἶχε πολλῶ
 τῶ θλίψιν, μὴ ἐξέβρωτας, ἐαῖ ἔτυχεν ὁτὸ τὸν Θεὸν συγχαρήσεως. καὶ τῶ-
 πο εἶπε τὸ ὄνομά τε ξεχωριστὰ ὁ Ἄγγελος, καὶ νὰ γνωρίσῃ ὁ Πέτρος πῶς ἀρε-
 λήθη μὲ τὰ δάκρυα ὅπῃ ἔχουσε, καὶ τὸν ἐδέχθη πάλιν ὁ Κύριος, καὶ δὲν τὸν
 ἐξεχώρισεν ὁτὸ τὸν χορον τῆ Ἀποστόλων, ὡς ὄσπυλαγχρος. Διὰ νὰ πισωθῆ
 δὲ καὶ ἡ ὀπτασία πῶς ἦτον ἀληθινή, καὶ νὰ βεβαιωθῆ τῶ Κυρίῳ ἡ Ἀνάστασις,
 ἐσεῖλεν αὐταῖς πρὸς τῶς Ἀποστόλους ὁ Ἄγγελος, νὰ τῶς διηγγέλίσῃν τὸ καλὸν
 αὐτὸ μύθημα, καὶ λέγει τῶς. „Ὅτι ποσάγει ὑμᾶς εἰς τῶ Γαλιλαίῳ. ἐκεῖ αὐ-
 τὸν ὄψεθε, καθῶς εἶπεν ὑμῖν. Περὶ νὰ σαυρωθῆ ὁ Κύριος, τῶς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ
 ὅτι ὅταν ἀναστῆ, νὰ ἔλθετε εἰς τῶ Γαλιλαίῳ νὰ μὲ ὄρετε. Ἀλλὰ καὶ τῶ-
 πο εἶναι ἀξίον ζήτησεως νὰ τὸ μάθωμῶ πῶς ὁ μὴ θεογῆρος Λεκάς λέγει, ὅτι
 ὑπῆγαν αἱ Γυναῖκες καὶ δὲν εἶπασιν ἄλλα τῆ Ἀποστόλων, καὶ τῶτος ὁ Μάρκος λέ-
 γει, πῶς ἐφοβῆντο καὶ δὲν εἶπασιν τίποτε; Ἐπειδὴ τῶς πρῶτας ὀπτασίας τῆ
 Γυναϊκῶν, ὅπῃ οἱ ἄλλοι βρεῖς γράψασιν, ἀέσαντες οἱ Ἀπόστολοι, δὲν ἐπίστω-
 σαν. καὶ τῶτο καὶ ὁ Κύριος, ὅταν ἐφάνη πρὸς αὐτῶς τῶς ὄνδεκα, ἀνείδισε τῶ
 ἀπιστίαν καὶ σκληροκαρδίαν τῶς, πῶς δὲν ἐπίστωσαν ἐκεῖνων ὅπῃ τὸν εἶδον. καὶ
 τῶ αἰτίαν ταύτῳ λοιπὸν ἐφοβήθησαν αἱ Γυναῖκες, μήπως καὶ δὲν τῶς πιστώ-
 σῃ πάλιν, ὡσπερ καὶ τῶ πρῶτῳ φορῶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ ταῖς κατακρίναν, καὶ
 τῶτο ἐσιώπησαν. Αὐταῖς τῶς θεοφόρος καὶ μακαρίας Γυναϊκῶς ὡς συζητήσαντες
 καὶ ἡμεῖς. καὶ ἄλλος μὴ ἀε ἀπεδάσῃ εἰς τῶ πρακτικῶ ἀριτίῳ, τῶ Ματθα-
 λωῶ Μαρίῳ μιμῆμῆρος. καὶ καθῶς ἐκεῖνη ὄλην τῶ νύκτι δὲν ἀπεχώρισεν
 ὁτὸ τὸν τάφον, μελίσσα τῶ Κυρίῳ τῶ ἔγερσιν, ἔπει καὶ αὐτῶς ὡς μελε-
 τῶ

τῶ τῶ Σπαύρωσιν αὐτῆ καὶ Ἀνάσασιν, ἔξ' ἡν ἄρ' ἔρη μὲ τῶ μελέτῳ ταύτῳ
 τῶ σωτηρίας. Καὶ ἄλλος πάλιν ἄς ἀπλώσῃ τὸν νῦν εἰς τὴν θεῖαν γνῶ-
 σιν, ἣτις λέγεται θεωρία, ὡς τῶ Μαρίαν τῆ Γαλώβη, νὰ εἶναι εἰς τὸν
 Θεὸν ὄλητε ἢ εὐνοία, νὰ φυλάττῃ τὰ ἁγιάτε προσάγματα, ἔξ' ἡν καρπώ-
 νεται τῶ πρὸς Θεὸν καὶ χάρις συγγένειαν. ὅτι αὐτὸς ὁ Χριστὸς λέγει, πῶς
 Ὅσοι κάμνουν τὸ θελημαίτε, εἶναι συγγενοὶ καὶ φίλοι τε. Ὅς τις δὲ πάλιν
 ἐφαίνῃ ῥάθυμος εἰς τῶ ζήτησιν τῶ καλῶ, ὑπὸ τῶ ὑπνε ἐμποδιζόμενος, ἄς
 μιμηθῆ τῶ Σαλώμῳ, νὰ δράμῃ ἀνατείλαντος τῶ Ἡλίου, ταῖσιν, ὅταν
 ἐπιλάμῃ εἰς αὐτὸν τὸ εὐθεῖον φῶς. ἄς ὑπορρίψῃ τῶ ἀμέλειαν, καὶ ἄς εὐα-
 ρῆ μὲ ἐναρέτης καὶ ὀπισθήσας. Καὶ εἰὰ ἔτω ζήσων, πρῶτον μὲν διγαί-
 νει ἄπο τῶ σκληρῶν καρδίων μας, ὡς λίθος ἢ πῶρωσις, ἔπειτα θέλει
 φανῆ πρὸς ἡμᾶς ὁ Ἄγγελος, ἦγεν ἢ κίνησις τῆς σικειδήσεως, νὰ μᾶς
 κηρύττῃ τῶ Ἀνάσασιν τῶ λογιστικῶ μέρους τῆς ψυχῆς ὅπῃ χερδὸν ἐνεκρῶ-
 θῃ. Ἄς ἄνωμῳ δὲ καὶ εἰς τῶ ἄλλος διδάσκαλοι τῶ καλῶ, νὰ βοηθῶ-
 μῳ τὸ καὶ δυνάμιν ἐκείνης ὅπῃ πισθῶν καὶ δλαβένται τὰ θεῖα λό-
 για. Ἐκείναι δὲ ὅπῃ νομίζουσι τῶ διδασκαλίαν λῆρον καὶ φλυαρίσματα,
 ἄς ὄφονται, ὅτι δεῦν πρέπει νὰ ἐσκεπάζωμῳ εἰς τοὺς ἀπίστους τὰ θεῖα
 μυστήρια, ἔξ' ἡν νὰ μὴ ἄρῃ ὁ λόγος ἀνωφελῆς, καὶ ἔξ' ἡν νὰ μὴ ἄνωμῳ εἰς
 αὐτῶς αἰτιαὶ θελαποτέρας κατακρίσεως. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς,
 ὅπῃ μᾶς ἐζώωσε μὲ τῶ ἁγίαν αὐτῶ Ἀνάσασιν, νὰ μᾶς ἀνάσῃ ἄπο τῆς
 ἀμαρτίας τὸν θάνατον, καὶ νὰ μᾶς κατασῃ ἄξιους τῆς Βασιλείας τε. ὅ-
 τι αὐτῶν πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυνώσις, σὺν τῶ ἀρχῶν αὐτῶ
 Πατρὶ, καὶ τῶ ὁμοσίῳ Πνεύματι, πάντοτε καὶ καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τῶς αἰῶνας
 τῶ αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

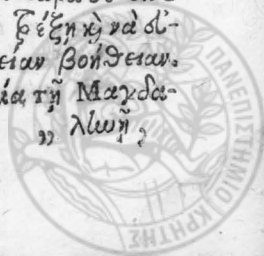

Ο Μ Ι Λ Ι Α

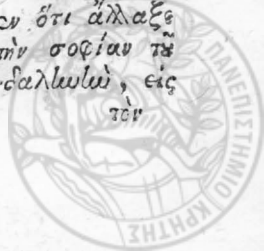
ΕΙΣ ΤΟ Γ. ΕΩΘΙΝΟΝ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

ΚΑὐτὸς οἱ ποταμοὶ ὅπῃ βρῦσαι πάντοτε, ἔτε τὸ θερὸς σαματίζεν πάντοτε,
 καὶ τὸν χειμῶνα ἔχουν θελαποτέρον, διότι ἢ βρῦσις ὅπῃ ἔχουν ἀνωθεν,
 ἔχουν καὶ πηγάζεν τὸ ρεῖθρον ἀύναον. οἱ δὲ φάραγγες, καὶ τὰ ξηροπόταμα τὸν
 καιρὸν τε θερὸς ἄπο τῶ ἀνωθεν ξηραίνονται, τὸν δὲ χειμῶνα ὡς ποταμίαι ἔ-
 χουσι καὶ ἔχουσι πολλὰ κύματα. ἔτω καὶ οἱ ποταμοὶ τῆς θεῖας Γραφῆς, ἔχοντες
 πάντοτε πρὸς αὐτάρκειαν, ποτίζουσι τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα. ἀμὴν τῶ νοός μιας
 ὁ χεῖμαρρος, ὡς ἀνδρὸς καὶ κατὰξῆρος, τὸν μὲν ἀπερασμῶν καιρὸν ἐσίγησε, καὶ
 θελαπῶς ἐσαμάτισε, τάχα συμπάσχων μὲ τὸ σῶμα ὅπῃ ἔπαχε. πῶρα δὲ ὅπῃ
 ἐποτίσθη ἄπο τῆν πηγῶν τῶ διαγγελικῶν ὑδάτων, σπεδάσει νὰ ἔξῃ καὶ νὰ δι-
 γάλλῃ τῆν τῶν ὀξήγησιν, τῆν ὅποιαν ἄς ἀρχίσωμῳ μὲ τῶ θεῖαν βοήθειαν.
 ἢ Ἀνασᾶς ὁ Ἰησοῦς, πρῶν πρῶτῃ Σαββάτῳ, ἐφαίνῃ πρῶτον Μαρίαν τῆ Μαχδα-
 λῆν.

„ ληϋή, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἐπτά Δαιμόνια. Διαφόρος οἱ πατέροι Εὐαγγελί-
σαι συνέγραψαν ἕξ τῶν λαμπρῶν καὶ ζωαρχικῶν Ἀνάσασιν. καὶ δευ' ἐδήλωσαν
αὐτὴν τὴν ὄραν τῆς Ἀνασάσεως, ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατος παντάπασιν εἰς τὰς
ἀνθρώπους καὶ ἀνεπίγνωτος, μόνον τὰς θεφόρους ἐμφανείας τῆ Κυρία ἐξήγη-
σαν, ὅπως ἔγιναν μετὰ τὴν Ἀνάσασιν. ἀμὴ ἐδὼ τώρα ὁ θεηγόρος Μάρκος δε-
κνύει, πῶς φανερώσει καὶ αὐτὴν τὴν ὄραν τῆς Ἀνασάσεως εἰς ἐκείνους ὅπου
δεὺ ἀναγνώσαν τὸν λόγον ἐπιμελῶς μετ' ἀκρίβειαν. διότι λέγει. Ἀνασὰς ὁ
Ἰησοῦς πρῶτ' ἄνωτ' Σαββάτω, καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ φαίνεται, ὅτι λέγει, πῶς ἀνε-
σήθη τὸ πρῶτ' τὴν Κυριακῶν, τὸ ὁποῖον δευ' εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλ' ἐὰν μελέ-
σωμεν μετ' τῶν σιγμῶν τῶν ἀγνώστων, λύομεν τὴν ἀμφιβολίαν, λέγοντες·
Ἀνασὰς ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἐδὼ σαματίσωμεν ὀλίγον, ἔπειτα ἰὰ εἰπεμεν. Πρῶτ'
πρῶτ' Σαββάτω, καὶ τὰ ἐξῆς, ὅτι δευ' ἐδήλωσε τὴν ὄραν τῆς Ἀνασάσεως,
ἀλλὰ τὴν ὄραν ὅπως πρὸς τῶν Μυροφόρον ἐφαίνῃ, τὴν ὁποίαν ὁ Θεολόγος
Ἰωάννης ἔγραφε φανερώτερα, πῶς εἶδε τὸν Κύριον, καὶ ὡς κηπερὸν τὸν ἐνόμι-
σεν, ὁ δὲ Μάρκος τὸ εἰπεσιώπημα, καὶ ἔχωντας. καὶ ἐμόνον ὁ Μάρκος, ἀλ-
λά καὶ ὁ Λεκάς τὸ λέγει, πῶς εἶχεν ἡ Μαγδαλιῆ Δαιμόνια, καὶ τὰ εὐγα-
λον ὁ Κύριος. Ἀλλὰ μὴ μονίσῃ τινὰς πῶς ἦσαν καθολικὰ Δαιμόνια, ἀλ-
λά καθὼς εἶναι ἐπτά τὰ χαρίσματα τῶ ἀγίου Πνεύματος, ἦγεν Πνεῦμα σο-
φίας, σωπίσεως, βελῆς, ἰχύος, γνώσεως, ἀσεβείας, καὶ φόβου Θεοῦ, ἔπειτα καὶ
ἀντίθετα ἢ ἐνέργειαι τῆς Δαιμόνων, Δαιμονες λέγονται, ἢ ἀκιδία, ἢ φει-
δωλία, ἢ ἀπειθεία, ἢ ἀπιστία, ὁ φόθος, τὸ ψεύδος, ἢ ἀπλησία, καὶ πᾶς
ἄλλο πάθος ὅπως εἶναι συνώνυμον ἐκείνους ὅπως τὸ ἐγγήνησεν. Ὅστις ἐν εἶναι
ἄπο ταῦτα τὰ πάθη κεκρατημένος, κρατεῖται ἄπο τῶν Δαιμόνων, καθὼς ἦτον
καὶ αὐτὴ ἡ Μαρία δεδωλωμένη εἰς τὰ ἐπτά πάθη ταῦτα, ἄπο τὰ ὁποῖα ἐλυ-
τρώθη ὑσερα ἀφ' ἧς ἔγινε τῆ Σωτήρος μαθήτρια. Ἀλλὰ ὅσον ἦτον πρότερον
τῆς παθῶν ὑπεξέσιος, τόσῳ χάριν ἀπύλωσεν ὑσερον, ὅπως ἔγινε τῆς Ἀπο-
στόλων Ἀπόστολος, ὅπως ἦτον γυναικίκα ἀδύνατος, καὶ αὐτὴ ἐνίκησε τῆς ἀνδρῶν
τὴ φρόνημα. διότι ὅταν ἐκρῦφθησαν οἱ Ἀπόστολοι· ἕξ τὸν φόβον τῆς Ἰουδαίων,
αὐτὴ δευ' ἔλειψεν ἄπο τὸν ζωηφόρον τάφον ζητῶσα τὸν Κύριον, καὶ μετ' ἑρ-
μότατον πόθον δακρύεσα. Καὶ πρῶτ' ἄπο ταῖς ἄλλαις ἠξιώθη νὰ τὸν ἴδῃ,
καὶ νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν αὐτῆς τῶν γλυκυτάτῳ καὶ πολυπόθητον, νὰ γῶν
Εὐαγγελίσεια τῆς τῆς Χριστοῦ Ἀνασάσεως. πλὴν οἱ Ἀπόστολοι τότε ἦσαν ἀπό-
μι τόσον νωθεῖς, ἦγεν ὀκνηροὶ καὶ ὀλιγόπιστοι, ὅπως ἐνόμισαν τὰ θαγγέλια
ψόματα. „ Ἐπειτα δυσὶν ἕξ αὐτῶν πορδομημένοις εἰς ἀρετὴν, ἐφανέρωθη ἐν
ἐπείρα μορφή. μετὰ ταῦτα λέγει, ἐφαίνῃ εἰς ἄλλους δύο μετ' ἄλλῳ μορφῶν,
ὅπως ὑπήγειναν εἰς χωράφιον. Βλέπε τότε τῆς Εὐαγγελίσεως τὴν δόξησιν,
πῶς ἀγαπᾷ τῶν βραχυλογίαν, καὶ γράφει σιώπημα, ἢ νὰ εἰπεμεν καλλιτε-
ρα, τὴν χάριν τῆς Παναγίας Πνεύματος ὅπως τὰ οικονομεῖ ὡς βέλεται. Καὶ
ἐκεῖνα ὅπως εἶπεν ὁ θεῖος Λεκάς πλατύτερον, τὸ πῶς ἐφαίνῃ ὁ Κύριος εἰς αὐτὸν,
καὶ εἰς τὸν Κλεόπα, ὅταν εἰς Ἐμμαῦς ὑπήγειναν, ἔπος ὁ ἱερός Μάρκος τὰ
λέγει μετ' αὐτὸν λόγον ἕξ τὸ σιώπημα. Γνωσὸν ἔσω δὲ, ὅτι ἐπειδὴ εἶπε τὸ
τῆς μορφῆς ὄνομα, τὸ πῶς τῶν ἐφαίνῃ μετ' ἄλλῳ ὄφιν, ἔδειξεν ὅτι ἀλλάξε
τώρα ἄπο ὅτι ἦτον πλεῖν νὰ σαυρωθῇ, καὶ ἐμάκρυσεν ἄπο τὴν σοφίαν τῆς
Κόσμου, καὶ ἐφαίνετο ὡς ἡδελφόν. ὡσαύτ' κηπερὸς πρὸς τὴν Μαγδαλιῆν, εἰς
τὸν

πὺν Δεκαὺν καὶ Κλεόπαν ὡς πάροικος, καὶ τῆς εὐδαικα Ἀποστόλων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ὡς Θεὸς εὐδόξος. Ἀλλὰ θέλει ἐρωτήσῃ τινὰς, πῶς δὲ σιωποῦντες ὅλοι οἱ Εὐαγγελισταὶ ἴσα; ἀλλ' ὁ μὴ Δεκάς λέγει, ὅτι ὅταν ἐγύρισαν ὑπὸ τὴν Ἐμμαῶς, ἦσαν σιωποῦντες τὸς εὐδαικα, καὶ τὸς λοιπὰς, καὶ τὸς εἶπασιν πῶς ἠγέρθη ὁ Κύριος βέβαια, καὶ ἐφάνη τῷ Πέτρῳ, τὸν ὁποῖον λέγει Σίμων. ἔπος δὲ ὁ Μάρκος, λέγει φανερά πῶς μὴδὲ τὴν Μαγδαλινῶν, μὴδὲ ἐκεῖνας ἐπίσδωσαν. λοιπὸν ἄς εἰπῶμεν τὴν λύτην τῆς ἀσφαλείας καὶ μὴ θαυμάζετε. Δὲ ἀπισῶσαν οἱ Ἀπόστολοι τὴν Ἀνάσασιν, εἰδὲ εἶπον, ὅτι δὲ ἀνέστη ὁ Κύριος, ἀλλὰ δὲ ἐπίσδωσαν, πῶς ἐφάνη τῆς Μαγδαλινῆς, καὶ τῷ Δεκά καὶ Κλεόπα, καὶ ὅχι τῆς πρώτων Ἀποστόλων πρότερον. Τῶτο φανεράει καὶ ὁ Μάρκος λέγωντας, ὅτι τοῖς Θεσσαλονικοῖς αὐτὸν ἐξηγερούμενον ἐκ ἐπίσδωσαν. διότι ἦσαν ἀκόμη ἀτελείωτοι οἱ Ἀπόστολοι, ἐπειδὴ δὲ εἰδέχθησαν ἕως ὕστερον εἰς τὴν Πεντηκὼσῳ τελείως τὴν χάριν τῷ Παναγίῳ Πνεύματι. ὁ Θεὸς ἐνόμιζον ἀσάδοξον καὶ ἀπιστον, πῶς δὲ ἐφάνη εἰς τὸν Γαλιλῶν, Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον, ὅπως ἦσαν οἱ πρόκριτοι, μόνον εἰς τὴν Μαγδαλινῶν, καὶ εἰς τὸς μικροτέρους Ἀποστόλους. ἔπειτα ὅταν ἦλθον ὁ Πέτρος, καὶ εἰπέ τὸς, πῶς εἶδον εἰς τὸν τάφον μόνον τὰ ὀστέα, ἦγεν τὸ σάβανον, τότε ἐπίσδωσαν. „ Ὑστερον δὲ ἀνακειμένους αὐτοῖς τοῖς εὐδαικα ἐφανερῶθη, καὶ ἀνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν, ὅτι τοῖς Θεσσαλονικοῖς αὐτὸν ἐξηγερούμενον ἐκ ἐπίσδωσαν. Ἐδὲ συμφανεί μετὰ τὸν Θεὸν Δεκά, ὅτι καὶ αὐτὸς ὅταν ἐγύρισε μετὰ τὸν Κλεόπαν, καὶ εἶπασιν, πῶς τὸν εἶδασιν, λέγει ὅτι καθὼς ταῦτα ἐσιωποῦνται, ἀνέστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ μέσον τὸς. ἀλλ' ὁ Δεκάς τὰ λέγει εἰς πλάτος καθάρτερα, πῶς τὸς εἶδε τὰς χεῖρας καὶ πόδας τὸς, καὶ πῶς ἔφαγε μέλι καὶ ὀλίγον. αὐτὸς τῶτος σιωπῶν τὰ πολλὰ, καὶ λέγει μόνον πῶς τὸς ἔσειλον εἰς τὸ κήρυγμα, καὶ πῶς εἰς Οὐρανὸς ἀναβέβηκε. „ Καὶ εἶπον αὐτοῖς, πορῶθεύτες εἰς τὸν Κόσμον ἅπαντα, κηρύξτε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. τὰρα δὲ ξεχωρίζει τὸς Ἑβραῖους, καὶ Σαμαρείτας ὑπὸ τὸς Ἰσραηλίτας, καθὼς ἔλεγε πρότερον. „ Εἰς ὁδὸν Ἑβραίων μὴ ἀπέλθῃτε, καὶ εἰς πόλιν Σαμαρείων μὴ εἰσελθῃτε. Ἀλλὰ τὰρα δὲ τὸς ἐμποδίζει, ἐπειδὴ τὸν Κόσμον ἐνίκησε, καὶ ἔλαβε τὴν ἔκκλιαν ὅλης τῆς κτίσεως, καθὼς ὁ Δαβὶδ ἐποροφήτεσε, πῶς εἶπεν ὁ Πατὴρ πρὸς τὸν Υἱὸν, ὡς ὁμοῦσιον τῶτο καὶ σὺ ὄφρα. Δώσω σοι Ἑβραῖον τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τὴν καταχρισίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς. Εἰς ὅλον τὸν Κόσμον λοιπὸν τὸς ἔσειλε νὰ διαγγείλῃ τὸ σωτήριον κήρυγμα, καὶ ὅτι νὰ κηρύξῃ εὐρὴν πρόφασιν, πῶς δὲ τὸς θέλων ἀνάσει οἱ διδασκόμενοι, τὸς ἀπολύγει ὅτι. „ Ὅς τις πισδῶσῃ, θέλει σωθῆ, καὶ ὁποῖος δὲ πισδῶσῃ, θέλει κατακερῖθῃ εἰς τὴν ἀτελείωτον κόλασιν. Ἐδὲ βείσκειν τινὲς Αἰριτικοὶ πρόφασιν, λέγοντες. ὅτι φθαίει μόνον νὰ πισδῶσῃ τινὰς, καὶ νὰ βαπτισθῆ, καὶ δὲ κάμνει χρεία, νὰ κάμῃ ἔργα καλά, ἐπειδὴ λέγει. Ὁ πισδῶσας, καὶ βαπτισθεὶς, σωθήσεται. Ἀλλὰ ἴδονται, ἐπειδὴ εἰς τὸν Ματθαῖον λέγει, νὰ μαθητεύσῃσαν ὅλα τὰ Ἑβραῖον, νὰ τὸς βαπτίσῃ εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀγίας Τριάδος, καὶ νὰ τὸς διδάξῃ νὰ φυλάτῃσαν ὅλα ἴσα τὸς ἐπαγγέλιε. καὶ πάλιν εἰς ἄλλο μέρος. „ Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, κύριε, εἰς τὴν Βασιλείαν με εἰσελεύσεται, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῷ Πατρὸς με τῷ ἐν Οὐρανοῖς. ἦγεν δὲ σῶνται, ἀλλ' ὁποῖος πισδῶει μόνον εἰς ἐμένα, ἀλλὰ ὁ ὅς τις βεβαιῶσει τὴν πίσιν με ταῖς ἀγαθοῖς ἔργα. διότι πῶς νὰ γόμιζε πισδῶς, ὅς τις κάμνει ἐναντία ἔργα τῆς

Πίστως; „ Σημεῖα δὲ τίς πισύσασι ταῦτα ἀπακολυθῆται. Ἐν τῷ ὀνόματι
 „ μὲ Δαιμόνια ἐβαλῆσι. γλώσσαις λαλήσασι καινάς. Ὄφεις ἀρῆσι. Ἀναγ-
 „ καῖον ἦτον γίνονται καὶ θαύματα, ἵνα γὰρ πισύων οἱ ἀπειθεῖς, βλέποντες
 τὰ ὑπὲρ τὴν ἀδραπίλιν δυνάμιν κελάρη. ὅτι μὲ τὸν ἔσπον τῆς θαυ-
 ματουργίας ἐπίσδον οἱ ἀπειθέτεροι, βλέποντες πρὸς Ἀποστόλους καὶ Μάρτυρας γὰρ
 κάμνεν ταῦτα τερατουργήματα. Ἡλλὰ ἵνα μὴ νομίσεν, πῶς ἀπὸ τὴν ἐδικύ-
 τες ἀρετῶν καὶ ὅχι ἀπὸ Θεῶν ἰσχέρισμα ἐγίνοντο τὰ θαυμάσια, γὰρ κενοδοξή-
 σαν, γὰρ πέσαν εἰς ἔπαρσιν, τὴς εἶπον. Ἐν τῷ ἐμφ. ὀνόματι. ἦγεν δὲ θῆλεν
 ῥῆθῃ ἢ θαυματουργίας ἀπὸ ἐδικύσας ἐνέργειαν, ἀλλὰ εἰς τὸ ἐδικόν με ὀνομα-
 σπῆ σῆς εἶδω τὴν δυνάμιν. Αὐτὰ τὰ θαυμάσια ἐμόνον τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐγί-
 νοντο αἰδιπῶς, καὶ ἐδικύοντο ἀπὸ τὴς ἀδουεῖς τὰ Δαιμόνια, ἀλλὰ καὶ νοπτώς
 ἐνεργῆνται ἕως τῆς σήμερον. καὶ δικύονται μὲν πάθη Δαιμόνων, φθόνος, ἀκο-
 λασία, καὶ ἄλλα ὅμοια, καὶ σωφρονίζονται πολλοὶ μὲ τὴν θείαν χάριν καὶ δυνά-
 μιν. Ὅσοι δὲ ἦσαν ἀσεβεῖς φροπέτερα, καὶ ὑβεῖζαν τὴν Χειρὸν ὡς ἀγνωστοί,
 πῶρα ὅπῃ ἐπίσδσαν, καὶ ἐγνωσαν τὴς μυσηῖς τῆς δυνάμιν, τὸν ὑμολογῆσι
 μὲ καινέριαις γλώσσαις, καὶ μὲ ὕμνος ἱεραδικῆς τὰ σώματῆς καθαγιαζέ-
 σιν. ἀρῆσι δὲ καὶ ὄφεις, δικύοντες πάντα λογισμὸν ποιηρὸν ἀπὸ τὴς καρδίας
 τῆς. „ Κῆν θανάσμη ντι πίωσιν, ἐ μὴ αὐτὸς βλάψει, ὅπῃ ἀρῶς τῆς χεῖρας
 „ ἐπιθῆσται, καὶ καλῶς ἔξῃσι. Ἐάνπίωσι καὶ φαρμάκῃ θανάσιμον, δὲ θῆλεν
 „ σι πάθη καιρὸν ἐδὲν. Διὰ δὲ τὸ θείσιμον τῆς χεῖρων, τῆς φρακτικῆς ἀρετῆς
 ἐφανέρωσεν, ἢ ὅποια ἔταν τῆς με τὴν Διδασκαλίαν εἰς τῆς ἀρῶς πηφῆς ψυ-
 χαῖς, ὑγίαινοι. Σκόπει δὲ, ὅτι ἐπειδὴ ἀρέπει γὰρ νοῦμῃ διπλᾶ τὰ λεγόμε-
 να, καὶ τὸ φαῖόμενον καὶ νοῦμῃ, ἵνα τῆς ἐξμοίρασεν εἰς πρῶτε τῆς τῆς θαυ-
 μάτων ἐνέργειαν ἦγεν γὰρ ὀγάνσιν Δαιμόνια, γὰρ σωτυχαίνεν μὲ γλώσσαις
 καινέριαις, γὰρ ἀρῆσιν ὄφεις, γὰρ πίεν φαρμάκῃ θανάσιμον ἀβλαβα, καὶ γὰρ
 βάνεν εἰς τὴς ἀρῶς τῆς χεῖρας γὰρ ὑγίαινοι, καθῶς ἐνεργῆνται καὶ νοπτώς
 μὲ τῆς πρῶτε ψυχικῆς δυνάμεις. „ Ὁ μὲν ἐν Κύριος, μὲ τὸ λαλήσαι αὐτοῖς,
 „ ἀνελήφθη εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἐκάθησεν ἐν δεξιᾷ τῆς Θεῶ. Πάλιν ἐδὲ ἐσιώ-
 πησι τὸν τόπον καὶ τὸν ἔσπον ὅπῃ ἀνελήφθη ὁ Κύριος, τὰ ὅποια εἶπον ὁ Λε-
 κῆς φανερώτερα. ὅταν δὲ ἀνέσῃς πῶς ἐκ δεξιῶν τῆς Θεῶ ἐκάθησε, μὴ νομίσῃς
 καθέδραν σαματικῆν, ἀλλὰ ἀνέβασε τὸν νῦν σπῆ εἰς θρονον τῆς ἐννοιας, ὅτι ἔτῃ
 τὸ ἔχει ἢ Γραφῆ σωλήθειαν, καὶ λέγεται εἰς τὸν Θεὸν καθέδρα καὶ θάσιμον.
 Καὶ ὁ μὲν σῆς Προφήτης λέγει, πῶς εἶδε τὸν Θεὸν καὶ ἐσίησε εἰς τῆς ἰσχυ-
 μαντῆνον· ὁ δὲ Πρωτομάρτυς καὶ Θεοπέσιος Στέφανος, πλήρης Πνύματος ἀγί-
 ῳ μῆρος, εἶδε δόξαν Θεῶ, καὶ τὸν Ἰησοῦν ἐκ δεξιῶν τῆς Πατρὸς ἰσάμνον. ὁ δὲ
 θρονον Μάρκος, ὁ μέγας Παῦλος, καὶ ὁ Δαβὶδ κροπέτερον, ὁμοφωρῆσιν ὅτι
 καθέεται ὁ Θεοπέσιος Χειρὸς ἐκ δεξιῶν τῆς Πατρὸς. Ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν ἀρέπει γὰρ
 νομίζωμῃ καθέσιμα εἰς τῆς θείαν φύσιν τῆς αὐλοῦ, ὡσαύτῃ εἰς τὰ σώματα,
 ἀλλὰ ἵνα μὲ τῆς θάσεως δηλοῖ, πῶς σῆνεται πρῶτα εἰς πᾶν αγαθὸν, ἵνα
 δὲ τῆς καθέδρας, πῶς ἢ Θεοπέσιος εἶναι καθιδρυμῆν ἀμετάθετα εἰς τῆς τῆς
 καλῆς μοιμῆς. „ Οἱ δὲ Θεοπέσιος, ἐκήρυξαν πανταχῶς, τῆς Κυρία σωερ-
 „ γῆτος, καὶ τὸν λόγον βεβαιῶντος, ἵνα τῆς ἐπακολυθῆντων σημεῖων.
 „ ἈΜΗΝ.

Δεὶ ὀγῆκαν αὐτοῦς μὲ τῆς Ἀνάληψιν οἱ Μαθηταῖ εἰς τὸ κήρυγμα, ἀλ-

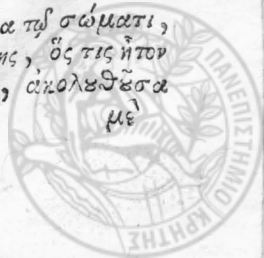
λά όταν ἔλαβον τὴν χάριν τῆ Παγαίης Πνεύματος, ὡς ἔσωσάμενοι τὴν ἐξ ὕψους δυνάμιν, καὶ διασώρησαν πανταχῶς εἰς ὅλα τὰ Ἐθνη, διώκοντες, καὶ ἐξορίζοντες μὲ τὴν Διδασκαλίαντες ἅπτον ὅλον τὸν Κόσμον τῆς Δαίμονας, καὶ ἀποξενῶντες εἰς ἡμᾶς ὅπως ἐπιστάμενοι, Βασιλείαν ἐραίων, καὶ αἰώνιον μακαριότητα. Ἡς ἤρθετο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τῆ Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετ' οὗ τῆ Πατρὶς Δόξα, καὶ τῆ ζωοποιῶ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆ αἰώνων. ΑΜΗΝ.

Ο Μ Ι Λ Ι Α
ΕΙΣ ΤΟ Δ'. ΕΩΘΙΝΟΝ.
ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Επειδὴ ὁ λόγος μας βάλεται νὰ πανηγυρίσῃ σήμερον, τὴν ζωοπάροχον τῆ Σωτήρος Χριστοῦ Ἀνάστασιν, ἐλάτε νὰ ἰδέμεν καὶ τὸν λόγον τῆ Προφήτης Ἡσαΐε, Γωαΐκας, ὅπως ἔρχονται νὰ κηρύξουν ὅσα εἶδασιν, ἦγεν τὴν Μαγδαλινῶν, καὶ ταῖς ἄλλαις Μυροφόραις ὅπως εἰς τὸν τάφον ὑπῆγασιν, ἀφ' ἧ τῆ μισοθείων Ἰουδαίων ὁ φόνος ἔπαυσε, καὶ ὁ φθονέμενος Χριστὸς ἦτον εἰς τὸν τάφον καὶ τὸ σῶμα καὶ ἀνεπαύετο· μετ' οὗ τῆ Δεῖκλῶν τε δὲ ἐξοστίαν, κερσόστας τὸν Ἀδὸν, ἀπὸ τῆς νεκρῆς ἀνστήθη, ὡς πατωδυνάμος. „ Καὶ τῆ „ μιᾶ τῆ Σαββάτων, ὄρθρα βαθεῖος, ἦλθον γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνήμα τῆ Χρ., „ εἰς, φέρουσαι ἅ ἡτοίμασαν ἀρώματα, καί τινες σὺν αὐταῖς. Ἄλλη εἶναι ἡ ἐπιστάσια τέτι τῆ Ἰερῶν Γωαϊκῶν ὅπως λέγει πῶς εἰς τὸν τάφον ἐπήγασιν, καὶ ἀναφέρει ἡ διήγησις ἀπὸ ἐκείνου ὅπως οἱ ἄλλοι φεῖς Εὐαγγελισαὶ ἐγράψασιν, καθὼς ἡμπορεῖ καθύστε νὰ τὸ καταλάβῃ ἀπὸ τὸν καιρὸν, καὶ ἀπὸ τὰ πρόσωπα. ὅτι ὁ μὲν Ἰωάννης λέγει, πῶς ἡ Μαγδαλινῶν ὑπῆγε τὸ πρῶτὸ μοναχὴ εἰς τὸν τάφον, χωρὶς νὰ βασᾶ μύρα, ἢ ἄλλο τί, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐλαφρῶνῃ ἡ λύπητις καὶ τὸ βάρος τῆς θλίψεως. ἔπει λέγει καὶ ὁ Ματθαῖος, πῶς ὑπῆλθον αὐτὴ ἡ Μαγδαλινῶν καὶ ἡ Μαρία τῆ Γακάβε, τῆ Σαββάτῳ ἑσπέρας, εἰς τὸν τάφον, ὅχι δεῖ νὰ φέρουσι μύρα, ἀλλὰ δεῖ νὰ εὔρωσι παρηγορίαν. ὅτι ἐλαφρῶναι τὸ βάρος τῆς λύπητις, ὅταν βλέπῃ ὁ φίλος τῆ ποδεμένην τὸν τάφον, καὶ λαμβανέει μικρὰν ὀσμυδιάν, καὶ ἀνίστη. Ὁ δὲ Μάρκος, καὶ ὁ Λουκᾶς λέγουσι, πῶς ἤφεραν εἰς τὸν τάφον αἱ Γωαϊκῆς ἀρώματα· καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς λέγει τὴν Σαλώμην, ὁ δὲ ἄλλος Εὐαγγελιστὴς σωματιδμεῖ καὶ τὴν Ἰωάνναν μετ' αἱς Μαριαῖς· πρὸς τέτοις δὲ Ματθαῖος καὶ Μάρκος λέγουσι, πῶς ταῖς ἐφάνη εὐαγγελιστὴς ἄγγελος. ὁ δὲ Ἰωάννης καὶ ὁ Λουκᾶς δύο λέγουσι. Τῆτο εἶναι ἀξιὸν ζητήσεως· Διατί εἰς ταῖς πρώταις ἐφάνη εἰς ἄγγελος, καὶ εἰς ταῖς ἄλλαις, δύο; καὶ λέγομεν, ὅτι εἰς ἐκείνας ὅπως εἶχασιν γνώμην πῶς ἦτον εἰς τὸν τάφον ὁ Κύριος, καὶ ὡς νεκρὸν τὸν ἐνόμιζαν, ἐφαίνετο εὐαγγελιστὴς ἄγγελος, καὶ ἐμίλυσε τὴν Ἀνάστασιν· ἀμὴν εἰς αὐταῖς ὅπως ἀπορῶσαν καὶ ἐσουλ-
λογί.

λογίζοντο πῶς ἔκλεβαν τὸ ἅγιον Σῶμα, ἐφάνησαν δὺν Ἄγγελοι, καὶ εἶδει-
 ξαν πῶς ἦτον ἀδωαπτον νὰ κλέβην ἐκεῖνον ὅπῃ ἐφίλατιν τοῖσι φοβεροῖ
 φύλακες. Ὁμοίως καὶ τῆς Μαγδαλιῆς Μαρίας, ὅταν εἶπε τῷ Μαθητῷ, πῶς
 ἐπῆραν ἅπὸ τὸ μνήμα τὸν Κύριον, δὺν ἀαπροφόροι Ἄγγελοι τῆς ἐφάνησαν,
 ἔχ' ἡνὰ τῆς ἀγάλλου αὐτῷ τῷ σφαλέρῳ ὑπόνοιῳ. Καὶ πῶρα πάλιν ἐπειδὴ
 ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ δεὺν ὄρηκασιν τὸ ἅγιον Σῶμα, ἐδέχλογίζον-
 το μήπως καὶ τινας τὸ ἔκλεφε, τῆς ἐφάνησαν δὺν Ἄγγελοι. „ Βλέπεσι λέ-
 „ γει, τὸν λίθον συνακμῶν ἅπὸ τὸ μνημεῖον, καὶ εἰσελθεσαι, εἰχεῦρον τὸ
 „ Σῶμα τῆ Κυρία Γουαί. Αἱ μὲν Γουαίκες λοιπὸν ἐπήγασι τὸ ταχὺ, ἔχ' ἡνὰ
 ἀρωματίσεν τὸν Κύριον, καὶ τάχα ἐγνώρισαν τῷ Προφητεῖαν τῷ λέγουν.
 Διάξωμῳ τῆ γυνῶναι πιν Κύριον, ὡς ὄρδρον ἐπιμον δέξισωμῳ αὐτόν. καὶ ὡσπ
 ἐπῆγαν καὶ δεὺν τὸν ἡυρικαν, ἐδέχπορῆσαν τῆ λίθῳ τῷ μετὰθεσιν. Πλῶν δεὺν
 ἐμπατόπῳσῳ ἡ πέτρα, ἔχ' ἡνὰ ἀνασηθῆ ὁ Κύριος, ὅτι ἐκεῖνος ἦτον ἀνασημέ-
 νος φορητέρα, ἀλλὰ μῖνον ἔχ' ἡνὰ πισωθῆ καὶ ἡνὰ φανερωθῆ εἰς ὄλες ἡ ἀγία
 τῆ Σωτήρος Ἀνάστασις. „ Καὶ ἐχῆετο, ἐν τῷ δεχπορῆσαι αὐτὰς ὡξί. τῆτε,
 „ καὶ εἰς ἀνδρες δὺν ἐπέσησαν αὐταῖς ἐν ἐδῆσειν ἀσραπτῆσαι. ἐμφοβῶν δὲ
 „ ἄρωμῶν αὐτῶ, καὶ κλινετῶν τὸ πρόσωπον εἰς τῷ γλῶ, εἶπε πρὸς αὐτάς.
 Διὰ τῷ πολλῷ λάμψῳ τῶ Ἄγγέλων, ὅπῃ ὡς ἀσραπῆ ἐφάνησαν, ἐφοβῆ-
 θησαν αἱ Γουαίκες, καὶ ἐκλιναν εἰς τῷ γλῶ τὸ πρόσωπον, μὴ ὑποφέρουσαι
 νὰ βλέπην τὸσῶν λάμψῳν καὶ ὡραιότητα. οἱ δὲ Ἄγγελοι, ἔχ' ἡνὰ τῆς ἐλευθέρωσαν
 ἅπὸ τὸν φόβον, ταῖς ἐταῦτυχαν, καὶ ἐχαροποίησαν, λέγοντες. „ Τί ζητεῖτε τὸν
 „ ζῶντα μὲν τῶ νεκρῶν; ἐκ ἔσιν ὡδε, ἀλλ' ἡγέρθη. Εὔπειτα ταῖς ἐνθύμισαν
 τὰ φορητικά λόγια, ὅπῃ ταῖς εἶπεν ὁ Κύριος πρὸ τῆς Σταυρώσεως, πῶς ἐ-
 μελλε νὰ σαυρωθῆ, καὶ νὰ ἀνασηθῆ ἅπὸ τὸν τάφον τετῆμερος. „ Μνήθητε, ὡς
 „ ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, λέγων, ὅτι δεῖ τὸν Υἱὸν τῆ ἀνδράπε πα-
 η ραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνδράπων ἀμαρτωλῶν, καὶ σαυρωθῆναι, καὶ τῇ τετῆ
 „ ἡμέρα ἀναστῆναι. Διὰ νὰ βεβαιώσεν οἱ Ἄγγελοι τῷ Ἀνάστασιν, ταῖς ἐί-
 πασι ταῦτα, ὡσπερ νὰ ταῖς ἀνείδιζαν, πῶς ἀσόχησαν τὰ διαποτικά λόγια.
 Διὰ τῆτο ὡς ἠκεσαν αὐτὰ, ἐνθυμήθησαν τῆ Σωτήρος τὰ ῥήματα, καὶ ὑπέσρε-
 λαν μὲ πῆσιν καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ γίνονται τοῖς Ἀποσόλοις Ἀπόστολοι, καὶ
 τῶ Κυρύκων Κήρυκες, καὶ ἐφάνησαν τῶ Γεδάων ὅπῃ ἐκρύπτοντο. Καὶ αὐταῖς
 μὲ πολὺ θάρρος κηρύττωσιν ἀφοβα τῷ Ἀνάστασιν, καὶ ὑπήγαγεν ἐμφορ-
 δον ἅπὸ ταῖς ἀλλαις ἡ Μαγδαλιῆ Μαργαλαία καὶ διάτυρος. διότι ἡ μὲν
 Αἰκάρθενος Μήτηρ καὶ πάσης κτίσειος Δέσποινᾳ ἦτον πεπληροφορημῆν ἅπὸ
 ὄλες ὡξινότερον, πῶς ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς τῆς ἀνεσηθῆ βέβαια, ἐπειδὴ τὸ ὄμμα
 τῆς ψυχῆς εἶναι λαμπαρότερον ἅπὸ τὸ φῶς, καὶ πλαυγέστερον. Ἀλλὰ ἔχ' ἡνὰ
 μὴ φανῆ πῶς ἔκαμνε τῆ Υἱὸς τῆς χάριν, ὑπεκρύβετο, νὰ μὲν εἶπῆ τινας,
 πῶς ἡ Μήτηρ ἐμαρτύρει τῆ Υἱὸς τῷ Ἀνάστασιν. ἀμὴν τῷ Μαγδαλιῶν ἡ
 μὲν ἀδύνατα τῆ φύσεως ἐβίαζε νὰ μὴ πισόμῃ, ἡ δὲ φλόγες τῆ Θεοικῆ ἔρω-
 τος δεὺν τῷ ἀφιναν νὰ ἡσυχάσῃ, ἀλλὰ τῷ ἐσυρναν εἰς ἐξέτασιν ἀκρεβετέ-
 ραν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἦτον μὲ αὐταῖς καὶ ἡ Γουάνα, ἀγῆνης, ὡξινωῆς, καὶ πλεσῖα τῶ σώματι,
 καὶ εἰς τῷ ψυχῷ πλεσιώτερη ἡ ὁποία ἀφῆκε Χεζῶν τὸν ἀνδρα τῆς, ὅς τις ἦτον
 τῆ Βασιλέως Ἡρώδης Ἐπίσκοπος, καὶ ἔγινε τῆ Χεζῶ Μαθητῆα, ἀκολοθεῖσα
 με

με ταῖς ἀλλαῖς Μυροφόραις, καὶ ἐξαδικῶν ἅπτο τὰ ὑπάρχοντά τις. Λοιπὸν
 ἔτσι λέγει πῶς δὴ ἔγιναν ἡ Μυροφόραις Εὐαγγελίστριαι καὶ Κύριαι τῆς Ἀνα-
 στάσεως, λαυθαίνονται· διότι ἐπειδὴ ἡ Προμήτωρ Εὐα, καθὼς τὸν Ἄνδρα εἰδί-
 दाξε, καὶ τὴ Παραδείσῳ εἰδίωξε, τὸ ἀρέπον ἦτον νὰ ἀνακαλεσθῆ, καὶ νὰ διορ-
 θασθῆ πρῶτον τῆς Γνωτικῶν τὸ πταίσιμον, καὶ δεῦτε αἱ Γνωτικαὶ τῆς Ἀποστό-
 λης διδάσκουσιν. Οὕτω καὶ αὐτὸς ὁ μέγας Παῦλος ἔλεγε τῷ Πρωτομάρτυρα
 Θέκλαν, Κύρικα καὶ Διδάσκαλον τῆς Πίστεως. Ἀλλὰ πῶς λέγει καλλι-
 τερα ὁ γλυκὺς Συγγραφεὺς τῆς Μεταφράσεως, „ Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῆς
 „ ὡσεὶ λῆρος τὰ ρήματα αὐτῆς, καὶ ἠπίστευ αὐταῖς. Ὡς φαίνεται, ἅπτο τῷ
 πῶσω λύπῳ ὅπως εἶχασιν οἱ Ἀπόστολοι, ἐνόμιζαν φλυαρίσματα τῆς Θεοφι-
 λων Γνωτικῶν τὰ μινύματα, ἢ ἴσως νὰ ἐνικήθουν καὶ αὐτοὶ ἅπτο τὸ πάθος
 τῆς ζήλοφθορίας ὡς ἄνθρωποι, πῶς ἐπερέτισε τὰς Γνωτικὰς ὁ Κύριος, καὶ
 δὴ ἐφανερώθη πρὸς αὐτὰς προητέρα. „ Ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς, ἔδραμῳ ὅπως
 „ τὸ μνημεῖον, καὶ ἀθακίνας βλέπει τὰ ὄθονια κέρμηνα μόνα· καὶ ἀπῆλθε
 „ πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός. Καὶ τὸν δρόμον τῆς Πέτρος ὅπως ἔβη-
 ξεν εἰς τὸν τάφον, καὶ εἶδε τὰ σάβανα, ἐξήγησεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Θεολό-
 γος πλατύτερον. ὁμως ὡς ἤκασαν τῆς Μαρίας καὶ εἶπε, πῶς ἐπῆραν ἅπτο τὸν
 τάφον τὸν Κύριον, ἔδραμῳ ὁ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ὁμοῦ, καὶ βλέποντες μοναχὰ
 τὰ σάβανα καὶ τὸ μακρόν, ἐβεβαίωθσαν τῷ Ἀνάστασιν. Θαυμάζει δὲ ὁ
 Πέτρος, δεῦτε ἰξόρε πῶς ἦτον τὸ δεσποτικὸν Σῶμα κολλημένον, με τῷ ἀλόφῳ
 καὶ σμύρῳ, ὅπως ἦτον δύσκολον νὰ ἐξικολλήσασιν. Εἶδὲ καὶ εἶπομεν δεῦτε ταῦτα
 καὶ εἰς ἄλλον τόπον, μὴ θαυμάζετε, δεῦτε τὰ καλὰ ἀρέπει πολλάκις νὰ λέ-
 γωνται, δεῦτε νὰ τὰ ἐνδυμάσθε πάντοτε. Ἀς μιμηθῶμεν ἐν καὶ ἡμεῖς αὐτὰς τὰς
 Γνωτικὰς· ἄς συζηλώσωμεν τῷ καλῷ Ἰωάννῳ, ἦτις πῶς ἐρμηνεύεται.
 ἄς χωρίσωμεν ἅπτο τὸν σὺνφορὸν μας Χριστῶν, ἦγεν ἅπτο τὸ σαρκικὸν μας φρο-
 νημα, καὶ ἄς ἠρώμεν μαθηταὶ τῆς Χριστῶν, νὰ τὸν ὑπηρετήσωμεν ἅπτο ὅσα ἔχο-
 μεν. ἦγεν ὅσον δυνάμεθα, νὰ φυλάττωμεν τὰ σωτήριά μας προστάγματα· Ἀς
 ἠρωσῶμεν με τῷ ἀκακίᾳ πειρασία, δεῦτε νὰ δεχθῶμεν τὰς ἐκλάμψεις τῆς ἀγίας
 πνεύματος, ὅπως ἐκατέβη ἐξ Οὐρανῶν, καὶ ἐκάθισεν εἰς τῷ κορυφῷ Χριστῶν
 τῆς Δεσποτίας μας. Ὡς ἀρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυκίσις πάντοτε νῦν καὶ
 αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

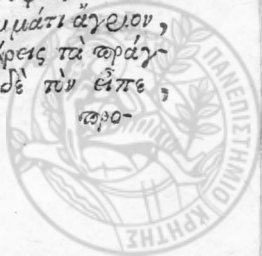

Ο Μ Ι Λ Ι Α.

ΕΙΣ ΤΟ Ε' ΕΩΘΙΝΟΝ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

„ **Ο** Πέτρος ἀναστὰς, ἔδραμν ὅπῃ τὸ μνημεῖον· καὶ ἀθεκνύλας βλέπει πᾶ
 „ ὀφόνια κείμενα μόνα, καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτὸν, θαυμάζων τὸ γεγο-
 „ νός. καὶ ἰδὲ δύο ἕξ αὐτῶ ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, εἰς Κώμῃ
 „ ἀπέχουσαν εὐδίας, ἕξ. ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἣ ὄνομα Ἐμμαῦς. Ἡ Ζωγράφος τῆ
 Κυεῖα Ἀνασασίς, δὲν ἐφάνη εἰς τὰς παρεκκλήτους Ἀποστόλους ἀρχαιότερα, ἀλλὰ
 πρῶτον μὲν ἠξιώθησαν γὰρ τὸν ἰδῆν αἱ Μυροφόροι Μαθηταίαι, ἔπειτα τὸν εἶ-
 δασιν οἱ Μαθηταί τῆ Ἀποστόλων, ἀπὸ τὰς ὁποῖαις ἦσαν καὶ τῆτοι οἱ δύο
 ὅπῃ εἰς τὸ χωρίον Ἐμμαῦς ὑπήγαυαν, αὐτῶ τῶ ἡμέραν τῆς Ἀνασάσεως. καὶ
 τῆ μὲν υἱὸς εἶπεν ὁ Εὐαγγελιστὴς τὸ ὄνομα, πῶς ἦτον ὁ Κλεόπας. τῆ δὲ ἄλλῃ
 τῶ κλησὶν δὲν ὠμολόγησεν. ὅθεν ἄλλοι μὲν λέγουσι, πῶς ἦτον ὁ Κανανίτης
 Ναθαναὴλ, καὶ ἕτεροι λέγουσιν ἕξ τὸν Σίμωνα, καὶ ἄλλοι ἄλλον. ἀμὴ οἱ Θελο-
 σόπεροι λέγουσι, πῶς ἦτον αὐτὸς ὁ Θεηγόρος Λεκάς, ὅπῃ γράφει τὸ παρὸν
 Εὐαγγέλιον, ἕξ τῆτοι καὶ τὸ ὄνομά τε παρσιώπησε ἕξ ὀλάβειαν. Τῆτοι μαρ-
 τυρεῖ καὶ Συμειῶν ὁ Μεταφραστὴς εἰς τὸ ὑπόμνημα, ὅπῃ γράφει εἰς τῆτον τὸν Ἱε-
 ρὸν Λεκά, καὶ ἐγνωμιάζει. Φθαίνει λοιπὸν ἡ μαρτυρεῖα τέτε τῆ Σοφωτάτε
 Διδασκάλε, ὅπῃ χεδὸν ὄλων τῆ Ἀγίων τῆς βίαις, φιλαλήθως καὶ ὀπμιελῶς
 ἐμετάφρασε. Περιπατέντες ἐν τῆτοι οἱ δύο Ἀπόστολοι, ἦσαν πιραμῆνοι, καὶ
 πολλὰ ἐνοιῶζοντο δι' ἐκεῖνα ὅπῃ εἰς τὸν Χριστὸν ἐσυνέβησαν, καὶ ἦσαν ὡς
 μεθυσμένοι ἀπὸ τῶ λυπῶτες, καὶ ἐδιμῆντο εἰς τῆ ἄλλῃ τῶ φρικτῶ ἐκεῖ-
 νῶ τῆ Σωτήρος καὶ θαυμασίῶ ὑπόθεσιν, ἔπειδῃ τῆς συμφορᾶς ἡ διήγησις, ἐλα-
 φρωεῖ πολλῶν τῶ λυπῶ τῆς σκυθρωπότητος. „ Καὶ αὐτοὶ ὠμίλῃν θελ-
 „ πάντων τῆ συμβεβηκόπων τῆτων. ἀλλ' ἐκεῖνος ὅπῃ εἶναι πανταχῆ, ὡς Θεὸς
 ἀθελῆραπτος, ἦτον καὶ ἐκεῖ μὲ αὐτῆς ἀοράτως, καὶ δὲν τὸν ἐβλεπαν. καὶ ἡ-
 κροάζετο τῆς λόγου ὅπῃ ἕξ τῶ ὀλιγοπισίῶντες ἔλεγον, ὡς μικροψυχοὶ.
 ἔπειτα ἐφανερῶδη καὶ ὀρατῶς πρὸς αὐτῆς, ὡς ἀνθρώπος, ἀμὴ δὲν ἐγνωεῖδῃ
 τίς ἦν· μόνον ἐφάνη ὡς ἕξ τῆς τινὰς στρατοκόπος, καὶ ἐπεριπάτε αὐτάμα τῆς.
 „ Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας, συνεπορεύετο αὐτοῖς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶ
 „ ἐκρατέντο, τῆ μὴ ὀπγνῶναι αὐτόν. εἶπε δὲ πρὸς αὐτῆς. τίνας οἱ λόγοι ἐ-
 „ ποι, ἕξ ἀπιβάλλετε πρὸς ἀλλήλαις, καὶ ἐσὲ σκυθρωποὶ; Ὡσπερ γὰρ μὴ ἱ-
 ἕξτε τῶ αἰτίῶν, τῆς ἠρώτησε, τί εἶχασι καὶ ἦσαν θελῆλυποι καὶ σκυθρωποὶ
 εἰς τὰ πρόσωπα. αὐτοὶ δὲ ἀπὸ τῶ φανῶ καὶ τὸ χημά τε ἐνόμισαν πῶς
 ἦτον ἀπὸ τῆ Ἱερουσόλυμα. ἕξ τῆτοι καὶ ὁ Κλεόπας (ὅπῃ ἦτον ἀνεψιὸς τῆ Κυ-
 εῖα, καθῶς τὸ μαρτυρεῖ ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος) τὸν ἐκοιτάξε μὲ ὀμμάτι ἀγγελίον,
 λέγωντας· Ἐσὺ μόνος παροικεῖς εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα, καὶ δὲν ἱξόβρεις τὰ ἀράγ-
 ματα ὅπῃ ἔγιναν εἰς αὐτῶ τέταις ταῖς ἡμέραις; Πάροικον δὲ πῆν εἶπε,

πεν εδῶ, οἱ ὅποιοι τὰ μὲν ὀφθόνια εἶδον εἰς τὸ μνημεῖον κείμενα, αὐτὸν δὲ
 εὐ εἶδον, ἦγεν πὺν Κύριον. Τότε ὡσαύτῃ ἤκασεν ὁ Σωτὴρ αὐτὰ τὰ ἀσωήτα λό-
 για, τὰς ἐβαρύνθη πῶς ἦσαν παντελῶς ἀγνωστοὶ εἰς τὴν νόσον τῆς Θείας
 Γραφῆς, καὶ δὲν ἐκαταλάμβανον τὸν Νόμον καὶ Προφήτας, καὶ τὰς ἀνείδισε περι-
 πόντος, καὶ λέγει τὰς „ Ὡ ἀνόητοι καὶ βραδείς τῇ καρδίᾳ, τὰ πισθεῖν ὅτι
 „ πᾶσιν, οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἀφ' ἧς τὰς ἀνείδισε, τὰς
 ἐξήγησε τιὰς ρήσεις τῆς Θείας Γραφῆς ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν καὶ ἄλλας Προφῆτας,
 μετὰ τὰς ὁποίας τὰς ἀπέδειξε πῶς ἦτον χρειάζομενον νὰ λάβῃ θανάτον, ὅτι
 νὰ λυθῶσιν τὸ ῥῆος τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἔπος ὑπ' αὐτῆ διδαχθεύτες, ἐφω-
 τίθισαν, καὶ ἐκατέλαβαν τὴν ἀλήθειαν. Οὕτω γὰρ θεολογοῦντες, ἐφθασαν
 πλησίον τῆς χωρῆς, τὴν ἄραν τῆ ἐσπερινῆς, καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρωτέρω
 πορρωτέρω. Ὑπεκείθη ὁ Δεσπότης, πῶς ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλον τόπον μα-
 κρύτερον, ἀμὴ αὐτοὶ δὲν τὸν ἄφισαν, ὅτι ἐκατανύχθισαν πολλαῖ ἀπ' ἐκεῖ-
 να τὰ γλυκύτατα καὶ πάνσοφα λόγια, καὶ δὲν ἐδύοντο νὰ χωρῆσιν ἀπὸ
 τοῦτον Διδάσκαλον. ὅθεν ἐπαρειαλέσαν αὐτὸν μὲ πολλῆς ἰκεσίας καὶ παρι-
 βίασαν, νὰ ὑπομείνῃ σὺ αὐτοῖς νὰ φιλοφθῶσιν, ἐπειδὴ ἐπλησίαζε νὰ βα-
 σιλόσῃ ὁ ἩΉλιος.

„ Καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν λέγοντες ὁ μείνον μετ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέ-
 „ ραν ἔστῃ καὶ κέκλιεν ἡ ἡμέρα. καὶ εἰσῆλθε τὰ μείναι σὺ αὐτοῖς. καὶ ἐγέ-
 „ νετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβῶν τὸν ἄρτον, ἀλόγησε,
 „ καὶ κλάσας ἐπέδιδε αὐτοῖς. αὐτῶν δὲ διανοήχθισαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ
 „ ἐπέγνωσαν αὐτὸν, καὶ αὐτὸς ἀφαντος ἐῤῥῆτο ἀπ' αὐτῶν. Ἐμεινε λοιπὸν
 μετ' αὐτῆς ὁ Κύριος ὅτι νὰ κάμῃ τὸν λόγον τὰς, καὶ ὅτι νὰ τὰς ἀνεβάσῃ εἰς
 ὑψηλότεραν ὀπίγνωσιν. Καὶ ἐκεῖ ἔθεσαν ἑσπέζαν, καὶ ἄρτον ἄζυμον, ἐπειδὴ
 ἦτον ἑῤῥῆτο ἡμέρα ἀπὸ τὸ Πάχα, καὶ δὲν ἀείσκειτο φωμί ἄζυμον καὶ τὸν Νό-
 μον. Τότε ἔκοψε τὸ φωμί ὁ Κύριος, καὶ τὴν τάξιν ὅτι εἶχε προηγήτερα νὰ
 τὸ κόπῃ χωρῆς μαχαίρῃ μετ' ὅσον θουμάσιον. ὅτι Ἐκλάσεν, ἐκλι-
 κὰ λέγει, Ἐτράκισεν, ἦγεν Ἐκοψε. καὶ Ἐν τῇ κλάσει τῆ ἄρτε, θέλει νὰ
 εἰπῇ Εἰς τὸ κόψιμον τῆ φωμῆς. Ὅταν ἔν εἶδον ὁ Λευκῆς καὶ Κλεόπας, πῶς
 ἔκοψεν ἔπος τὸν ἄρτον, ἐφωτίθῃ ἡ ψυχὴ τὰς καὶ τὸν ἐγνώρισαν, ὅτι οἱ ὀφ-
 θαλμοὶ τὰς ἐκρατῶντο καὶ δὲν τὸν ἐγνώριζαν πρότερον. Ἀλλὰ καὶ τότε ὅταν
 τὸν ἐγνώρισαν, καὶ ἐσυκώθισαν νὰ τὸν προσκυνηθῶσιν ὡς ἔσπερον, ἐγι-
 γεν δὲ οὗτος ὁ φανερὸς ἀφανὴς ἀπὸ τὸ μέσον τὰς. οἱ δὲ Ἀπόστολοι ἔμειναν εἰς
 λύπην καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ θαυμάσιοντες ἐχαίροντο, ὅτι ἐκεῖνον ὅτι
 ἐζητήσαν εἶχαν κοντά τὰς καὶ δὲν τὸν ἐγνώριζαν. καὶ πάλιν ἐπειδὴ ἐκεῖ-
 τον ὅτι ἀρήκασιν ἔχασαν, ἔχειρον ἰδόντες ἀγαλλιάμενοι, καὶ σερηθεύτες
 ἐδάκρυσαν. Ἐπικραίνοντο ὅτι δὲν τὸν ἐγνώρισαν, καὶ ἐμετανοήσαν εἰς τὰ
 ἀγνωστα λόγια ὅτι τὰ εἶπασιν ὡς ἀπαίδευτοι. καὶ μεμφομένοι ἐκατηγορη-
 σαν τὰ λόγια τὰς, πῶς μὴδὲ τῆς Διδασκαλίας ἡ χάρις τὰς ἔφερον εἰς ὀπί-
 γνωσιν. „ Καὶ ἔλεγον ὁ Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἡν ἐν ἡμῖν, ὡς
 „ ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς διανοήθη ἡμῖν τὰς Γραφὰς; Τί θέλει νὰ
 εἰπῇ τὸτο; ἀπέσατε. Εἰς τὰ λόγια τὰ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ Δεσπότημας ἡπο-
 λάθει Θεῖα δυνάμις ἄρρητος καὶ ἄπειρος, ἥτις ἐκατένευγε καὶ ἐγλύκαυε τὸν
 γὰρ τῶ ἀκρότων, καὶ εἶχατε πολὺ πρόθεον νὰ τὸν ἀκῶσιν, ὅτι ἡ νοσημάδα
 ἐκεῖ-

ἐκείνη τῆς κεντηράδας λαλιάς τῆς ἑβραϊζου, ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον. Διὰ τὸτο καὶ ὁπόταν τῆς ἐρμηνείας τῆς Γραφῆς, ἑβραϊζου ἢ καρδίατες διὰ τὴν κατανοήσιν, ἐνθυμῆμενοι ταῖς θείαις Διδασκαλίαις τε. Ἐπειδὴ γὰρ διὰ τὸτο τὸ σωτηρισμὸν σημεῖον δὲ τὸν ἐγνώρισαν, μέμφοται πῶρα μεταμελημένοι.

„ Καὶ αἰσθανῆτε αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέσρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ. τὸ πῦρ τῆς θείας πόθης καὶ ἔρωτος ὅπως εἶχαν εἰς τὰς καρδίας τῆς, δὲ τῆς ἄφιστε νὰ ὑπομείνεσιν, ἢ καὶ νὰ καρτερήσων ἕως τὸ ξημέρωμα· ἀλλὰ παρὰ τοῦτο ἐσυνώθησαν αὐτῶν τῆν ὥραν ἀδείπνητοι, καὶ ὑπήγαγον πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ φέροντες, καὶ εὔρον τῆς ἀλλοῦς Ἀποστόλους νὰ τῆς δώσωσιν τὸ χαρμώσιον μῦθον. Ἀλλὰ ὁ Δεσπότης Χριστὸς τῆς ἐπαρόφθασε, καὶ φαίνεται πρὸς τὸν Σίμωνα ὅπως ἦσαν διὰ τῆς ἀλλοῦς Ἀποστόλους ἀπόκριτος, ἵνα νὰ πισθῶσιν καὶ ἐκεῖνε καὶ οἱ ὀπίλοιποι, ὅπως ἐνόμισαν φλυαρίας τῆς Γνωτικῶν τὰ Εὐαγγέλια. Οἱ Εὐαγγελισαὶ μὲν ἐσιόπιταν αὐτὸ, καὶ δὲ λέγουν τότε, καὶ πῶς πρὸς τὸν Πέτρον ἐφάνη. ὁ δὲ μέγας Παῦλος τὸ μαρτυρεῖ λέγωντας, ὅτι Χριστὸς ἀπέδωκεν ὑπὲρ τῆς ἁμαρτιῶν, καὶ ἵτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾶ, ἦσαν τῆς Πέτρον. „ Καὶ εὔρον σωτηρισμῶνας τῆς εἰδένα, καὶ τῆς σωτῆς αὐτοῖς, λέγοντας· ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι· καὶ αὐτοὶ ἐξηγῶν τὸ τὰ ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς ἐγνώθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τῆς ἄρτης. Ἐπειδὴ οἱ Μαθηταὶ δὲν ἐπισθῶσαν τῆς Γνωτικῶν τὰ Εὐαγγέλια, φαίνεται καὶ πρὸς τὸν Πέτρον, ἵνα καὶ ἐκεῖνε πισθῶσιν, καὶ ἄπως ἐλήθητο. Ὅτι ἀφ' ἐξ ὑπῆρχο ὁ Πέτρος καὶ εἶπε, πῶς τὸν εἶδε βέβαια, καὶ ταῦτα ἦλθασιν καὶ τῆτοι οἱ δύο, διηγῶμενοι πάντα ὅσα ἐγράψαμεν ἀνωθεν, ἦσαν τῶν διδασκῶν ὅπως εἰς τὸν δρόμον τῆς ἵκαμε, καὶ πῶς τὸν ἐγνώρισαν εἰς τὸ κόψιμον τῆς ἄρτης, ὡς ἐπομῶν· τότε ὅλοι ἀναντιρρήτως ἐπισθῶσαν. Ἀς μιμηθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, Χριστιανοὶ καὶ φιλόδοξοι, αὐτῆς τῆς δύο Μαθητῆς τῶ Σωτῆρός μας, νὰ ἀφήσωμεν τῶν Ἱερουσαλήμ, καὶ τῶν Προφητοκτόνων πρῶτον, καὶ Χριστοκτόνων εἰς τὸ ὕστερον, τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸς τελευτᾷ ὁ Κύριος, ὡς τῆς Προφητῶν φωνῆς, καὶ τῆς Ἀποστόλων λιθοβολήσεως. Ἀς εἶναι λοιπὸν αὐτῆ ἢ κακία ὅπως εἶναι ἀρετῆς ἢ ἀντίδικος, ἦτις ἐσαύρωσε τῆς ἀληθείας τὸν Κύριον, τῆς προφητικῆς καὶ ἀποστολικῆς λόγους ἀποδείξεσιν. Ἀς φύγωμεν ἀπ' αὐτῶν ἀποβάλλοντες, καὶ φθάσωμεν τὸ χαλεπὸν ἔμμεν, ἦσαν τῶν πρακτικῶν ἀρετῶν, ὅπως εἶναι μακρὰν ἐξήκοντα σάββα· ὅτι δεκαπλασιαζόμεναις ἢ ἔξιν ἐπιτολαῖς τῆς Κυρίας, τῆτον τὸν ἀεὶ μὲν τελειώσωσι. καὶ ὅσοι ταύτας τῆς ἐπιτολῆς φυλάξωσι, κληρονομήσωσι Βασιλείαν οὐράνιον. Δεκαπλασιαζομένη λοιπὸν ἢ πρακτικῆ ἀρετῆ μετὰ ἔργα θεάρετα, πληθυνέται εἰς ἐξήκοντα, καθὼς εἰς τῶν δεκαπλάσιων τῆ ἀσφῆ σαφέστερα φαίνεται. Ὅταν ἔν καὶ ἡμεῖς δεκαπλάσιωμεν τὰ ἐξήκοντα σάββα, θέλωμεν ἀξιοθῆναι νὰ ἰδῶμεν τὸν Κύριον, νὰ δεκαπλάσιωμεν νοερῶς μετ' αὐτῆ, καὶ νὰ τῆ σωτηραίνωμεν. διότι ὅποιος ἐναρέτα πολιτεύεται, σωφρέχει καὶ ὁ Δεσπότης σωτῆ αὐτῆ, καὶ δίδωκε ἀπ' αὐτὸν τῶν ἐμέλειαν, δίδωντας τε τῶν ἐδιδῶν τε βασιλείαν, χωρὶς τῆς ὁποίας μηδὲν καλὸν τελειώνεται, ἔτε παρὰ τῆς θεάρετος κατορθώνεται. Συμβαδίζει δὲ ὁ Λόγος καὶ συμπλατῆ, πρῶτον μὲν μυτικῶς θεαρέμενος, ὕστερον δὲ καθαρῶτερον φαίνεται. διότι ἔσονται καθαίρονται τῆς ἐναρέτων ἀνθρώπων αἱ ψυχαὶ μετὰ τῆς ἀγαθοεργίας, τὰ σῆτον.

στυν κ' τὸν Θεὸν γνώσκουσι. κ' εἰς αὐτὸς εἰς τὴν κλάσιν τῶ ἄρτυ, ὑποκαλύπτεται, ἢ γὰρ εἰς τὴν μεταλήψιν τῆς φεικτῆς Μυστηρίων κ' εὐωσιν. Μὴ θαυμάσης δὲ πῶς ἄδύς ὅπῃ φανερωθῆ ὁ Χριστὸς εἰς τὰς φίλεις, γίνεται ἄφαντος, ὅτι τὸ θεῖον κάλλος ἔχει τοιαύτῳ σωθήθειαν, ἄδύς ὅπῃ φανερωθῆ εἰς τὸν γὰρ τῆς καθαρῶν κ' λαμπρῶν, νὰ γίνεται ἄληπτον, νὰ ἀναχωρῆ ὡς ἀσραπὴ ἀπὸ λόγους, δὲ νὰ κάμῃ τὴν ψυχὴν ὅπῃ τὸν ἀγαπᾷ, νὰ τὸν ποθῆ ἀεὶ ἡρότερον. ὅτι αὐτὸς εἶναι τὸ ἀκρότατον ἐφετόν, κ' γλυκασμὸς ὁ ἀπόρρετος, ἢ ἄρρητος ἡδονῆ, ἢ ἀνέκφρατος ἀφροσύνη, κ' μακαριότης αἰδίου. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ κ' προσκυνήσις κ' μεγαλοπρέπεια, πάντοτε νῦν, κ' αἰεὶ, κ' εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

Ο Μ Ι Λ Ι Α

ΕΙΣ ΤΟ 5. ΕΩΘΙΝΟΝ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

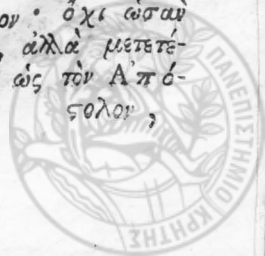
Λ Αμπὰ ὄντως κ' πολὺφωτος εἶναι ἡ παρῶσα πανήγυρις τῆς σωτηρίας κ' Σωτήρος ἡμῶν Αναλήψεως, δὲτι ἔχει ὑπόθεσιν τῆς Ἐορτῆς τὸ κεφάλαιον. Αὐτὴ εἶναι τῆς σωτηρίας μας ἡ τελείωσις. Σήμερον ἡ φύσις τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸν ὑπερεραῖον θρόνον καθέζεται. σήμερον ἡ παλαιὰ ἔχθρα τῆς λογικῆς ἀλλέλουται φύσεως, κ' ἐνώθησαν μὲ τὰς ἀνθρώπους οἱ Ἄγγελοι. σήμερον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἀνέβη ὑπεράνω τῆς Ἀγγέλων, κ' ἔγινε τῆς Θεϊκῆς ἀξίας μέτοχος. σήμερον αἱ ἐραῖαι Δυνάμεις ἐορτάζουσι τὴν αἰόδον, θαυμάζουσι πῶς ἔσμιξαν μὲ τὰ ἐραῖα τὰ ἔθνη. κ' μὴ φόβος ἐρωτᾷ εἰς τὸν ἄλλον οἱ Ἄγγελοι, νὰ μάθουν ἐκεῖνα ὅπῃ Ὁ Ἡσαΐας ἔρωτᾷ ἐπροφήτευσεν. Ἀλλὰ ἄς φέρωμεν εἰς τὸ μέσον τὰ διαγγελικὰ λόγια, νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ νόημά τους ὅσον δωόμεθα. „ Ἀνα ἄς ὁ Ἰησοῦς ἐκ νεκρῶν, ἔστη ἐν μέσῳ τῆς Μαθητῶν αὐτῶ. Πρέπει νὰ ζητήσωμεν, δὲ τί ἐσάθη εἰς τὸ μέσον τῆς Μαθητῶν ὁ Κύριος; Ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ τὰς δώσῃ διδακτικαίαν νὰ ἐπιτρέψῃ τὰς Ἐλλίνας, ἡ ὁποία εἶναι τῆς δογματικῆς ἡ ἀκρίβεια, κ' τῆς ἐπιτολῶν ἡ φύλαξις, ἀποδείχῃ συμβολικῶς κ' ἀπὸ τῶν εἰσιν αὐτῶ, πῶς εἶναι δύο τινὰ εἰς αὐτὴν τὴν μετόπτε, ἢ γὰρ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀσέβεια, κ' ἡ πρακτικὴ ἀρετὴ. Διότι ἡ ἐδική μας Θεολογία εἶναι ἀναμίστον τῆς Ἰουδαϊκῆς μονοπροσωπίας, κ' τῆς Ἐλλήνικῆς πολυθείας. κ' ἡ ἀρεταὶς εἶναι μεσόπτες, κ' φύγουσι τὰς ἐκλείψεις κ' ὑπερβολὰς. κ' καθὼς λέγει, ὁ Μάρκος, οἱ Απόστολοι ἐκάθηντο, κ' ὁ Δεσπότης ἔσκει. μὴ σκανδαλιθῆς ὅτι ἀπ' ἐδῶ μανθάνομεν τί ἀποκρυφον, πῶς ἡ Θεία φύσις εἶναι ὀρθῆ, κ' πανταχόθεν ἀσάλευτος, κ' ἔχει τὴν εἰσιν ἀσείκτον κ' ἀμετάθετον, ἀμὴ τῆς ἀνθρώπων τὸ γένος καθέεται εἰς τὴν σύμφωνον ἀδελφείαν ὑποκείμερον. „ Καὶ λέγει αὐτοῖς. Εἰρήνῃ ὑμῖν. μὲ τὸν λόγον τῶτον ἐλύθητε τὰς Μαθητῶν ἀπὸ δύο φόβων, πρῶτον νὰ μὴ φοβῆνται τὰς Ἰουδαίους,

δαίς, ἢ δὴτερον νὰ μὴ βάλλῃν εἰς τὸν νῦν τες, πῶς ἦτον φαντάσμα. Δίδων-
 τας τες τὴν εἰρήνῃ, ἐφανέρωσε πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ δοτῆρ τῆς εἰρήνης, ὅπῃ
 ἔλυσε τὴν ἔχθραν μὲ τὸν Σταυρὸν αὐτῆ καὶ θάνατον, καὶ ἔκαμε τὸν Θεὸν καὶ Πα-
 τέρα παρὸς ἡμᾶς συμπαθεῖ καὶ ἰλεων. Ἀλλὰ τότε ἦσαν ἀκόμι οἱ Μαθηταὶ ἀτε-
 λεις, ὡς φαίνεται, ὥστε ὅπῃ βλέποντες τὸν Κύριον, καὶ ἀκούοντες τὴν γλυκυπά-
 τῳ αὐτοῦ φωνῇ, ἐνόμιζαν πάλιν πῶς ἦτον πνεῦμα ἀτάματον. „ Πποηθόντες
 δὲ καὶ ἐμφοβοι ἠρόμῃλοι, ἐδόκεν πνεῦμα θειρεῖν. Καὶ δὲν λέγομεν, πῶς τὸν
 ἐνόμιζαν καθόλα Δαιμόνιον, ἀλλ' ὅτι ὅπισθον πῶς ἦτον ὁ Κύριος, καὶ
 ἔα τῷτο ἐχάρησαν, ἀμὴ ἐθαρήσαν πῶς ἐγενεῖ ὁ Χειρὸς ὅλον Πνεῦμα ἀμέ-
 τοχον σώματος. ἐπειδὴ ὅταν εἶναι ἢ πόρταις κλεισμέταις, δὲν ἡμπορεῖ σῶ-
 μα νὰ ἔμβῃ μέσα, ἔα τῷτο ἐφοβήθησαν, βλέποντες πῶς ὄρεθη εἰς τὸ μέσον
 τες. ὅμως ἐκαταπαύονεν ὁ Χειρὸς τὸν φόβον τες, φανεράνωτας τες λογισμὸς
 τῆς καρδίας τες, καὶ λέγει τες. „ Τί τετραγυμφοὶ ἐσέ; καὶ ἔα τι ἔα λογισμοὶ
 „ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; καὶ παρὸς τες τες ἐδεῖξε τες πληγὰς
 ὅπῃ εἶχον εἰς τας ἀρχαῖτας χεῖρας καὶ πόδας τε, ἔα νὰ τες πισώση πῶς ἦ-
 τον ἐκεῖνο τὸ ἅγιον Σῶμα βέβαια ὅπῃ ἔπαθε. καὶ δὲν ἀνείηθη ἄλλο σῶμα
 αὐτῷ ἐκεῖνε, ἐδὲ Πνεῦμα ἦτον σκιῶδες ἀσώματος καθὼς ἐφαντάθησαν. καὶ
 λέγει τες. „ Φιλαφίσατέ με, καὶ ἴδετε, ὅτι Πνεῦμα σάρκα καὶ ὄσια ἐκ ἔχει,
 „ καθὼς ἐμὲ θειρεῖτε ἔχοντα. Ἀπορεῖσι τινὲς εἰς τῷτο λέγοντες. πῶς ἐμει-
 ναν εἰς τὸ θεῖον Σῶμα καὶ ἀφθαρτον ἢ πληγὰς τῷ καρφίαν, καὶ ἐφαίνοντο;
 Καὶ λέγομεν ὅτι οικονομικῶς τες ἐδεῖξε, ἔα νὰ πισώσουν τὴν Ἀνάστασιν
 καὶ πάλιν μὲ ὁ οἱ τῷτο ἐδῖσαζαν, καὶ δὲν τὸ ὅπισθον. ἀμὴ τί ἐμῆκε νὰ
 πάθῃν ἐὰν δὲν ἔβλεπον τῷ πάθῃς τὰ σύμβολα; „ Εἴ τι δὲ ἀπιστῶτων αὐ-
 „ τῷ ὅπῃ τῆς χαρᾶς καὶ θαυμαζόντων, εἶπεν αὐτοῖς. ἔχειτέ τι βράσιμον
 ἐνθάδε; Ἐπειδὴ τες ἔβλεπε πῶς ἀκόμι δὲν ὅπισθον, ἀλλὰ ἦτον ὁ νες τες
 ὡσαῦ εἰς τὸ ζυγὶ καὶ ἐδῖσαζαν, (διότι ὅπῃ τινὰς πολλὴν χαρὰν, κά-
 μνει τάχα πῶς δὲν τὸ καλοπισθεῖ, ἔα νὰ τὸ βεβαιωθῇ καλλιώτερα) ἐζή-
 πσε βράσιμον, καὶ τῷ ἔδωσαν κομμάτι ὀλίγον καὶ ὀλίγον μέλι, καὶ τὸ ἔφαγε
 ἔα νὰ τες ἐλούθῃ ὅπῃ τῷτο πᾶσαν ὑποψίαν, καὶ διαγυμὸν ὅπῃ τες ἐπέρασε.
 Καὶ μὴ ἀμφισβᾶλλῃ τινὰς νὰ λέγη, πῶς ἔφαγε τὸ σῶμα ἐκεῖνο ὅπῃ ἀφ-
 θαρτῶθη, καὶ ἐγενεῖ ἀνυδρῶδες ἔσθῃς καὶ ἀθάνατον; καὶ τί ἐγενεῖ τὸ φαγητὸν ἐκεῖνο
 μὴ τὴν μεταλλῆν; ὅτι εἰς αὐτὰ ὑπορεῖσιν ὅσοι ἐναντιῶνται τὸ Μυστήριον τῆς
 Ἀναστάσεως. Εἰς τῷτο ὑποκεινόμεθα. ὅτι καθὼς ὑπέδεῖξεν οικονομικῶς
 τες πληγὰς τῷ ἦλον καὶ τῆς λόγης, ὅπῃ δὲν εἶχε σαρκὸς παχύτητα εἰς τὸ
 καθαρὸν ἐκεῖνο καὶ λεπτὸν καὶ Θεοειδὲς Σῶμα, ἔπος ἐσυγκατέβη καὶ ἔφαγε ὀλί-
 γον τί. ἀμὴ ὅχι καθὼς ἡμεῖς βῶγομεν, ὅπῃ γίνεται ὕλη, καὶ τὴν δι-
 γυμὸν κάπτου, ἀλλὰ καθὼς ἢ ἀκτίνα τῷ λαμφοτάτε Ἡλίου, ἐπράει καὶ
 δαπανᾷ τὴν νοτίδα καὶ δροσίαν τῆς γῆς, καὶ δὲν ὅπῃ λαμβανεῖ ὅπῃ ταῦτῳ εἰς τὴν
 φύσιν τῷ ὁ Ἡλῖος τίποτα. ἔπος ἐγενεῖ καὶ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο φαγητὸν καὶ ἀναλώ-
 θῃ εἰς τὸ ἀπειρον πῦρ τῆς Θεότητος, ὡσπερ νὰ ῥίψῃς μίαν βίχα εἰς ἀναμμέ-
 νῳ κάμινον. „ Οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὅπῃ μέρος, καὶ ὅπῃ μελισσίε
 κηρῖε. βλέπε δὲ καὶ τὸ εἶδος τῷ φαγῖε, πῶς φανεράνει τὸ τῆς οικονομίας Μυ-
 στήριον. Ἐφαγε τὸ ὀλίγον, ὅταν ἐλυθράπησε καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Κόσμον τῷ-
 τον ὅπῃ εἶναι ὡς θάλασσα. ἀλλ' ἐμεινεν ὅπῃ τὴν ἀλμυρῷ ἀμαρτίαν ἀγύ-

δαίς, κὶ δέύτερον νὰ μὴ βάλῃν εἰς τὸν νῦν τες, πῶς ἦτον φάσμα. Δίδων-
 τὰς τες τὴν εἰρήνην, ἐφανέρωσε πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ δοτὴρ τῆς εἰρήνης, ὅπῃ
 ἔλυσε τὴν ἔχθραν μὲ τὸν Σταυρὸν αὐτῆ κὶ θάνατον, κὶ ἔκαμε τὸν Θεὸν κὶ Πα-
 τέρα πρὸς ἡμᾶς συμπαθεῖ κὶ ἰλεων. Ἀλλὰ τότεν ἦσαν ἀκόμι οἱ Μαθηταὶ ἀτε-
 λεις, ὡς φαίνεται, ὅτε ὅπῃ βλέποντες τὸν Κύριον, κὶ ἀκούοντες τὴν γλυκυτά-
 τῳ αὐτοῦ φωνῇ, ἐνόμιζαν πάλιν πῶς ἦτον πνεῦμα ἀτάματον. „ Πτοηδόντες
 δὲ κὶ ἐφοβοὶ ἠρόμφοι, ἐδόκεν πνεῦμα θειοῦ. Καὶ δὲν λέγομεν, πῶς τὸν
 ἐνόμιζαν καθόλε Δαιμόνιον, ἀλλ' ὅτι ἐπίσδυσαν πῶς ἦτον ὁ Κύριος, κὶ
 ἔα τῶτο ἐχάρησαν, ἀμὴ ἐθαρρῆσαν πῶς ἔγνωεν ὁ Χειρὸς ὅλον Πνεῦμα ἀμέ-
 τοχον σώματος. ἐπειδὴ ὅταν εἶναι ἢ πόρταις κλεισιμῶν, δὲν ἠμπορεῖ σῶ-
 μα νὰ ἔμβῃ μέσα, ἔα τῶτο ἐφοβήθησαν, βλέποντες πῶς ὀρέθη εἰς τὸ μέσον
 τες. ὁμῶς ἐκαταπαύονεν ὁ Χειρὸς τὸν φόβον τες, φανεράνωτας τὰς λογισμᾶς
 τῆς καρδίας τες, κὶ λέγει τες. „ Τί τεταραγμῶοι ἐσεῖ; κὶ ἔα τὶ ἔα λογισμοὶ
 „ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; κὶ παρὸ θύς τες ἔδειξε τὰς πληγὰς
 ὅπῃ εἶχεν εἰς τὰς ἀρχαῖτας χεῖρας κὶ πόδας τε, ἔα νὰ τες πισώσῃ πῶς ἦ-
 τον ἐκεῖνο τὸ ἅγιον Σῶμα βέβαια ὅπῃ ἔπαθε. κὶ δὲν ἀνέσθη ἄλλο σῶμα
 αὐτῷ ἐκεῖνε, ἐδὲ Πνεῦμα ἦτον σκιῶδες ἀσῶματον καθὼς ἐφαντάθησαν. κὶ
 λέγει τες. „ Φιλαφῆσατέ με, κὶ ἴδετε, ὅτι Πνεῦμα σάρκα κὶ ὀσία ἐκ ἔχει,
 „ καθὼς ἐμεῖ θειοῦτε ἔχοντα. Ἀπορῶσι τινὲς εἰς τῶτο λέγοντες. πῶς ἐμει-
 ναν εἰς τὸ θείον Σῶμα κὶ ἀφθαρτεν ἢ πληγὰς τῶ καρφίον, κὶ ἐφαίνοντο;
 Καὶ λέγομεν ὅτι οικονομικῶς τὰς ἔδειξε, ἔα νὰ πισώσῃν τὴν Ἀνάστασιν
 κὶ πάλιν μὲ ὅον τῶτο ἐδίδαξαν, κὶ δὲν τὸ ἐπίσδον. ἀμὴ τί ἔμαθε νὰ
 πάθειν ἐὰν δὲν ἔβλεπον τὴν πάθος τὰ σύμβολα; „ Ἐ'τι δὲ ἀπισέωντων αὐ-
 „ τῶ ἄπο τῆς χαρᾶς κὶ θαυμαζόντων, εἶπεν αὐτοῖς. ἔχετέ τι βρώσιμον
 ἐνθάδε; Ἐπειδὴ τες ἔβλεπε πῶς ἀκόμι δὲν ἐπίσδον, ἀλλὰ ἦτον ὁ νῦν τες
 ὡσῶν εἰς τὸ ζυγὶ κὶ ἐδίδαξαν, (διότι ὅπόταν ἔχη τινὰς πολλὴν χαρὰν, κά-
 μνει τάχα πῶς δὲν τὸ καλοπισθεῖ, ἔα νὰ τὸ βεβαιωθῇ καλλιώτερα) ἐζή-
 τῶσε βρώσιμον, κὶ τῶ ἔδωσαν κομμάτι ὀφάειον κὶ ὀλίγον μέλι, κὶ τὸ ἔφαγε
 ἔα νὰ τες ἐλυθέρωσῃ ἄπο πάσαν ὑποφίαν, κὶ διαγμὸν ὅπῃ τες ἐτάρασε.
 Καὶ μὲν ἀμφιβάλλῃ τινὰς νὰ λέγη, πῶς ἔφαγε τὸ σῶμα ἐκεῖνο ὅπῃ ἀφ-
 θαρτάθη, κὶ ἔγνωεν ἀλυθῆδες ἔσοφῆς κὶ ἀθάνατον; κὶ τί ἔγνωεν τὸ φαγητὸν ἐκεῖνο
 μὴ τὴν μεταλήψιν; ὅτι εἰς αὐτὰ ἄπορῶσιν ὅσοι ἐναντιῶνται τὸ Μυστήριον τῆς
 Ἀναστάσεως. Εἰς τῶτο ἄποκεινόμεθα. ὅτι καθὼς ὑπέδειξεν οικονομικῶς
 τὰς πληγὰς τῶ ἦλων κὶ τῆς λόγχης, ὅπῃ δὲν εἶχε σαρκὸς παχύτητα εἰς τὸ
 καθαρὸν ἐκεῖνο κὶ λεπτὸν κὶ Θεοειδὲς Σῶμα, ἔπος ἐσυγκατέβη κὶ ἔφαγγ ὀλί-
 γον τί. ἀμὴ ὄχι καθὼς ἡμεῖς ἔαγομεν, ὅπῃ γίνεται ὕλη, κὶ τὴν ὀ-
 γαύομεν κάτωθεν, ἀλλὰ καθὼς ἢ ἀκτίνα τῶ λαμπροτάτου Ἡλίου, ἔφραϊνε κὶ
 δαπανᾷ τὴν νοτίδα κὶ δροσίον τῆς γῆς, κὶ δὲν ἄπολαυβαίνει ἄπο ταυτίου εἰς τὴν
 φύσιν τῶ Ἡλίου τίποτα. ἔπος ἔγνωεν κὶ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο φαγητὸν κὶ ἀναλώ-
 θη εἰς τὸ ἀπειρον πῦρ τῆς Θεότητος, ὡσῶν νὰ ρίψῃς μίον ἔίχα εἰς ἀναμμέ-
 τῳ κάμινον. „ Οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὅπῃ μέρος, κὶ ἄπο μελισσῶν
 κηρῶν. βλέπε δὲ κὶ τὸ εἶδος τῶ φαγῆς, πῶς φανεράνει τὸ τῆς οικονομίας Μυ-
 στήριον. Ἐ'φαγε τὸ ὀφάειον, ὅταν ἐλυθέρωσῃ κὶ ἦλθεν εἰς τὸν Κόσμον τῶ-
 τον ὅπῃ εἶναι ὡς θάλασσα. ἀλλ' ἔμεινεν ἄπο τῶ ἀλμυρῶν ἀμαρτίαν ἀγῶ-

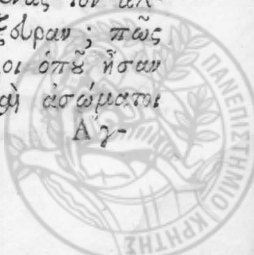
σοι, καθὼς δὲ μετέχει καὶ τὸ ὀφέλιον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῶν ἀλμυρότητα. Ὅπῃ δὲ ὅτι εὐφραδίη μὲ τῶν σάρκα τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, καὶ τῶν ἐκαθάρι-
σεν ἀπὸ τῆς πλάνης Κόσμου τῶν χαλιώματα καὶ ὑγρότητα, καὶ ὅταν τὸν ἔστυραν
νὰ τὸν Σταυρῶσιν, ὑπέμεινε μυρίας ὀνειδισμῶν καὶ ὑβρεῖς ἀτάραχα, καὶ ἐμεί-
πεν ὡς ὀφέλιον ἄφρονον, καὶ ὅπῃ ποσῶς δὲ ἐναντιώθη, ἕτε ἄποτυχε. Τί δὲ
ἐδήλω καὶ τὸ μέλι; ἄκυσον. Ἐπειδὴ χολῶν εἰς τὸν Σταυρὸν ἐποτίθη δὲ νὰ
θεραπεύσῃ τῶν ἡδονῶν τῆ Προπάτορος μὲ τῶν ἐναντίων πικρότητα τελειώων-
τας ὅλῳ τῶν οἰκονομίαν τῆς φύσεώς μας, δὲ τὸ πῦρ μας μεταδίδει φω-
τισμὸν καὶ γλυκύτητα, ἔρωγαντας τὸ κηρόμελον, καὶ ἔπιε καὶ κρασί ὅταν ἔφαγε.
καὶ ἀγκαλιὰ οἱ Εὐαγγελισταὶ δὲν τὸ γράψουσιν, ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος λέγει, Σωφ-
φάγωμεν αὐτὰ καὶ σιωπήσομεν, ἕτε ἀπὸ τῆς Πάτρως μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν
Ἀνάσασιν. Τὸ πῦρ δὲ ἔκαρτε ὁ Κύριος, καὶ ἔπιε ἡ τῶν Ἀνάσασιν, δὲ νὰ πλη-
ρώσῃ τῶν ἐπαγγελίαν ὅπῃ τὸς ἔπαξε τῶν ὑπερνω Πέμπτῳ ὅπῃ τὸς ἐᾶσθε ἴδωθε
τὰ θεῖα Μυστήρια, λέγωντας· „ Ἀπάρτι ἕτε μὴ πῖω ἐν τῆ ἡγήματος τῆς ἀμ-
„ πέλας, ἕως αὐτὸ πῖω καινὸν ἐν τῆ Βασιλείᾳ τῆς Θεῶν. Βασιλείαν ὀνομάζει
τῶν Ἀνάσασιν, δὲ τὸ πῦρ καὶ ἔλεγε· „ Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν Οὐρανῶ καὶ ἐπὶ
γῆς. Καινὸν δὲ, ἦγαν καινέριον, ὅτι ὁ ἔσπος τῆς μεταλήψεως ἦτον καινὸς καὶ
ἀλήθειαν καὶ ἀφρόδοξος. Μὲ ταῦτα τὸς Μαθητῶν πισωσάμενος, καὶ ἐνδυμίζων-
τὰς τὸς ταῖς πρώταις διδασκαίαις, μὲ τὸ θεῖόν τε νῦμα καὶ μὲ τῶν γλυκύτητα τῆς
θεῖων λόγων τε, αἰοῖξε πὴν νῦν τὸς νὰ καταλαμβάνων τὰς Γραφὰς, καὶ τὸς ἐπα-
ρήγγελε νὰ προσμύξουσιν εἰς τῶν Ἱερουσαλήμ, ἐκδεχόμενοι τῶν ἐσομένων ἔλθου-
σιν τῆ Ἁγίας Πνεύματος, τῶν ὁποῖαν ἐκάλεσε Διούαμιν ἐξ ὑψους. Μετὰ ταῦτα
τὸς ἀνέβασεν εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἐλαιῶν, τὸ ὁποῖον ἐδήλωσεν ὁ Εὐαγγελιστῆς
λέγωντας· „ Ἐξήγαγε δὲ αὐτὸς ἕως εἰς βηθανίαν. Ἡ Βηθανία εἶναι πλη-
σίον τῆ ὄρους τῆς Ἐλαιῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔωρεπε νὰ ἀνέβῃ εἰς τὰ ἐρά-
νια. ἐπειδὴ εἰς αὐτὸ πάλιν μέλλει νὰ κατέβῃ ἡ τῆ σώματος τῶν ὑπερνω
ἡμέρων, νὰ κάμῃ τῶν φοβερῶν καὶ δικαίων Κρίσιν, καθὼς ἔχαμε ἀπὸ τῆς
Ἁγίας Πατέρας ἀφρόδοξιν· ὅτι ἡ κορυφὴ τῆς ὄρους τῆς καλεῖται ὄρος τῆς
Ἐλαιῶν, ἡ δὲ πεδιάς τε λέγεται Κοιλὰς τῆς κλαυθμῶνος· καὶ φανερώων αὐτὰ
τὰ δύο ὀνόματα, ὅτι οἱ μὲν δίκαιοι νὰ λάβων τὸν ἔλεον τῆς ἀπαπαύσεως
νὰ χαίρωνται πάντοτε, οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ τὸν κλαυθμὸν ἐκείνον τὸν ἀφρόκλη-
τον καὶ ἀπαρηγόρητον.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Προφήτης Ζαχαρίας τὸ μαρτυρεῖ πῶς ἔμελλε νὰ ἴδῃ εἰς τὸ πῦρ
ὄρος ἡ σωτήριος Ἀνάληψις, ἕτε λέγωντας· „ Ἰδὲ ἡμέρα ἔρχεται Κυρία, καὶ
„ σήσονται οἱ πόδες αὐτῆς ὅπῃ τὸ ὄρος τῆς Ἐλαιῶν, κατενάων τῆ Ἱερουσαλήμ. Εἰς
τὸ πῦρ τὸ ὄρος λοιπὸν ἀνέβασε τὸς Μαθητῶν ὁ Κύριος, καὶ ὑψώνει τὸς ἀ-
γίας χεῖράς τε, καθὼς ἔκαμε καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν δὲ λόγους μας, καὶ δίδει τὸς
τῶν δεσποτικῶν δόλογιαν ἵσταν ὑπερνω ἀφρογγελίαν· μὲ τὸ αὐτὸ χῆμα καὶ
οἱ Ἀρχιερεῖς δόλογοσι τὸν λαὸν καὶ τῶν δεσποτικῶν μίμησιν. „ Καὶ ἐπάρας
„ τὸς χεῖρας αὐτῆς, δόλογοσεν αὐτῆς. καὶ ἔρριπε ἐν τῶν δόλογοῖν αὐτὸν αὐ-
„ τὸς δίδει ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἀνέφερετο εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἀπ' οὗ τὸς δόλογο-
σεν ἀνέβῃ εἰς τὸς Οὐρανὸς θεοπεπῶς μὲ ἔσπον θαυμασίον· ὅχι ἵσταν
τὸν Ἡλίαν μὲ ἄρμα πύρινον, ὅστις δὲν ἐπῆγε εἰς τὰ ἐράνια, ἀλλὰ μετετέ-
θη εἰς τόπον ἕτερον. ἕτε ἕως τὸν τρίτον Οὐρανὸν ὑπῆγε μόνον ὡς τὸν Ἀπό-
στολος,

σολον, ἀλλὰ τὸν ἐπήρε φατεινὸν σάκεον, καὶ ἀνελήφθη ἕως τὸν ὑψιλότερον
 Οὐρανὸν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τῆ Πατρὸς, ὡς ὁμοστίος αὐτῷ καὶ ὁμότιμος.
 Οὗτος ὁ Εὐαγγελιστὴς τὸ λέγει καὶ εἰς τὴν Βίβλον ἡσ Πράξιν. ὅτι Βλεπόν-
 των αὐτῷ ἐπήρθη, καὶ νεφέλι ὑπέλαβεν αὐτὸν· ἡ ὁποία νεφέλι ἦτον τὸ Πνεῦ-
 μα τὸ Ἅγιον, ἕατι αἰδητὴ νεφέλι εἶναι ἀδύνατον νὰ περάσῃ τὸ ἐναέριον
 πῦρ, ἕατι τὸ νεφέλον εἶναι ὕδρον, καὶ τὸ ψῦει τὸ πῦρ καὶ ἐκαλείφειτο. Ἀλ-
 λά καθὼς ἐκατέβη μετὰ τὸ Πνεῦμα εἰς τὴν Παρθένον, καθὼς τῆς εἶπεν ὁ
 Γαβριὴλ. Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελόσεται ἐπὶ σέ. ἔτω πάλιν μετὰ τὰ ὁμοῦλα καὶ
 ὁμοστίε Πνεύματος ἀνελήφθη. Ἀλλὰ ἕατι δὲν ἀνελήφθη δὴθὺς ὅπῃ ἀνε-
 σήθη, ἀλλὰ μετὰ ἡμέρας τεσσαράκοντα; Ἐὰν ἤθελεν ἀνελήφθη παρδὴθὺς
 ἐφαίνετο φάσμα ἢ Ἀνάσασις, καὶ ὡσαν ὄνειρον ὅπῃ φαίνεται, καὶ πάλιν ἕα-
 λύεται καὶ ἀφανίζεται. ἕα τῆτε ὑπέμεινε τὸσας ἡμέρας, καὶ ἐφανή τὸσας φο-
 ραῖς πρὸς τὰς Ἀποστόλους, ἕα νὰ πισωθῶσι καλλίτερα τὴν Ἀνάσασιν, νὰ μὴ
 ἔχεν ποσῶς ἀμφιβολίαν, ἢ διαγμὸν ὀλότελα. Ἀλλὰ ἀπέσαστε καὶ ὑψιλοτέ-
 ραν εἴνοιαν, ἕατι δὲν ἀνελήφθη ἕως ἡμέρας τεσσαράκοντα. Τρεῖς ἡμέρησιν τὰ
 Χεῖρῶ εἰς τὴν γλῶττῃ ἐξέβραμεν. πρῶτῳ ὅπῃ ἐγνηθήθη ἀπὸ τὴν Ἀειπάρθενον
 αὐτῆ Μητέρα τὴν Θεοτόκον Μαρίαν. δευτέρῳ ὅταν εἰς τὸν Ἰορδάνῳ ποτα-
 μὸν ἐβαπτίθη. ἕτιτῳ ὅπῃ ἐν ἐν νεκρῶν ἀνέστη, καὶ ἔγινε ἡσ νε-
 κρῶν πρῶτότοκος, καθὼς ἦτον καὶ ἐκ τῆ Πατρὸς πρὸ ἡσ αἰῶνων ἀπὸ Μητρὸς
 πρῶτότοκος, καὶ ἐκ τῆς Μητρὸς ἀπάτωρ πρῶτότοκος. Καὶ εἰς μὴ τὴν πρῶ-
 τῳ ἡμέρησιν, ἀφ' ἕ ἐπέρασαν ἡμέραι τεσσαράκοντα, τὸν ἤφεραν εἰς τὸ Ἱερὸν
 ἐνώπιον Κυρίε, καὶ τὸν Νόμον ἡσ Ἰουδαίων. εἰς δὲ τὴν δευτέρῳ ἡμέρησιν
 τῆ Βαπτίσματος, ἐκαμῶ ἡμέρας τεσσαράκοντα νηστῶντας, καὶ νικήσας τὸν
 πειράζοντα, ἄρχισε νὰ κηρύττῃ τὴν Βασιλείαν τῆ Θεῶ. ὁμοίως λοιπὸν καὶ
 μετὰ τὴν τρίτῳ ἡμέρησιν, ἦγεν τὴν Ἀνάσασιν, ἀνάγειται εἰς τὸ ὑπερεράνιον
 Ἱερὸν μετὰ ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἀφασήσας τὴν φύσιν ἡμῶν τῆ Θεῶ καὶ
 Πατεὶ καθαροὶ καὶ ἀμωμοί. Πλὴν ἐξέβρατε ὡ ἀκροαταί, πῶς δὲ ἦσαν
 μόνον οἱ δώδεκα Μαθηταί εἰς τὴν Ἀνάληψιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ μάλισα ἢ
 Ἀειπάρθενος. ὅτι καθὼς αὐτὴ ὡς Μητὴ ἐθλίβη πρῶτότερον ἀπὸ ὅλης
 τῆς Μαθητῶ εἰς τὸ Πάθος τε, ἔτω ἐπρεπε καὶ εἰς τὴν Ἀνάληψιν νὰ ἔτο-
 λαύσῃ χαρῶν ὑπερβάλλουσιν. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ Μαθηταί ἀπὸ τῆς
 ἐβδομήκοντα, καὶ ὁ Καναῖτις Ναθαναὴλ ἕα νὰ ἰδῆ ἐκεῖνο ὅπῃ ὁ Σωτὴρ
 ἔταξεν αὐτοῦ καὶ τῆ Φιλίππε, νὰ ἰδῆσι τῆς Οὐρανῶ ἀνεωχυμῆς, καὶ τῆς
 Ἀγγέλης τῆ Θεῶ ἀναβαίνοντα καὶ καταβαίνοντα εἰς τὸν γῆν τῆ ἀνθρώπῃ.
 τὸ ὁποῖον ἐπληράθη τότε φανερά εἰς τὴν Θαυμασίαν αὐτῆ Ἀνάληψιν, εἰς
 τὴν ὁποίαν ἄλλοι μετὰ Ἀγγελοὶ ἀνέβαινον, καὶ ἐπρόσασαν τῆς ἀνωτέρης νὰ
 ἀνοῖξεν ταῖς πόρταις τῆ Οὐρανῶ, καὶ ἄλλοι ἐκατέβαινον, καὶ ἐβεβαίονταν τῆς
 Ἀποστόλης καὶ τῆς ἐσερέωναν, ἔτω λέγοντες. αὐτὸς ὁ Θεαῦδρωπος Ἰησοῦς ὅπῃ
 ἕαβαίνει εἰς τῆς Οὐρανῶ μετὰ σώματος, μέλλει πάλιν νὰ ἔλθῃ καὶ ἄλλῳ
 φοράν, ὅταν θέσῃ νὰ κερῆ τὴν Οἰκουμῆνῃ ἅπασαν, νὰ ἔποδώσῃ ἐκάσῳ
 μετὰ τὰ ἔργα τε. Ἀλλὰ ἕα ποῖαν αἰτίαν ἐρωτῶσαν οἱ Ἀγγελοὶ εἰσ τὸν ἄλ-
 λον, τίς ἦτον ἐκεῖνος ὅπῃ ἀνέβαινε σώματος; τίχα δὲν τὸ ἔξοδον; πῶς
 εἶναι δυνατὸν; ὁ Δαβίδ, ὁ Ἡσαίας, καὶ Ζαχαρίας, καὶ ἄλλοι ὅπῃ ἦσαν
 ἀνθρώποι, τὸ ἔξοδον καὶ τὸ ἐπροφήτευσαν, καὶ οἱ καθαροὶ καὶ ἀσώματος

Δγ

Ἄγγελοι δὲ ἐγνώρισαν τὸν Ἀναληφθέντα Κύριον, ἀμὴ ἔλεγον τίς ὁ πρῶτος ἀφ' ὧν ἔλαβον τὴν ἀνάστασιν; Ἰ' ἔορασαν μὲν ὅτι ἔμελλε νὰ ἀνέβῃ ἀπ' ἐτελειώσει τὴν οἰκονομίαν νὰ λυβῶσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα, ἀμὴ πῶς ἀνέβαινε μὲ τὸ σῶμα ἐθαύμαζον, βλέποντες τὸν μὲ τοιαῦτον χῆμα καὶ αἱματομήρον ἱμάτιον. Καὶ ἐμύνον οἱ Ἄγγελοι, ἀλλὰ καὶ τινὲς ἄνθρωποι θαυμάζοντες σήμερον, πῶς φορεῖ τὸ ἀφθαρτὸν σῶμα αἱματομήρον εἶδμα. ἀλλὰ ταῦτο ἦτον οἰκονομία, καθὼς καὶ τὰς πληγὰς ἐδείξε τῷ Μαθητῷ, καὶ τὸ φάει ἔφαγε χωρὶς νὰ ἔχη χεῖραν βρώσεως· ἔπο καὶ πρὸς τὰς Ἀγγέλους ἐφάνη μὲ ταῦτο τὸ χῆμα, καὶ νὰ δείξῃ τὴν πολλὴν αὐτῆς πρὸς τὰς ἀνθρώπους ἀγάπην, καὶ ἀγαθότητα. Ἄς μὴ φανῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς πρὸς τὸν Εὐεργέτην ἀχάριστοι, ἀλλὰ ἄς λάβωμεν τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν ἀγαθὸν σύμβουλον, ἔπο λέγοντες· δεῦτε αἰαβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, νοητῶς ἐφεσόμενοι. Ἄς ἀνέβωμεν μὲ ταῖς ἀρεταῖς νὰ ὑψωθῶμεν πρὸς τὰ ἔρανα, καθὼς ἐκεῖνος τὴν φύσιν ἡμῶν ὑπερύψωσε, καὶ τὸ Παῦλ' ἐσυμπεκάτισε. ἄς μιμηθῶμεν τὰς Ἀγγέλους, ὅπως ἄλλοι μὲν τὸν ἐσωώδισον, καὶ ἄλλοι τὸν ὑποδέχοιτο· ἄς εἶναι λέγω, οἱ συμωδῶντες, ὅσοι διδάσκουσιν καὶ τὴν τῶ Χριστοῦ Ἐνανθρώπησιν, καὶ οἱ ὑποδεχόμενοι, ὅσοι θεολογῶσι τὴν προκαινίον αὐτῆ καὶ ἀνεκφρασον Γνώσιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα αὐτῆ ὁμοσιότητα. Ἄς ὑψωθῶμεν ὑπὸ τὴν πρακτικῶν ἀρετῶν εἰς τὴν θεωρίαν· καὶ ἔπος ἀρίστοις τὰ σαματικά, ἀξίμεθα νὰ ὑποδεθῶμεν τὰ θεῖα εἰς τὰς πύλας τῆ νοῦς μας, νὰ συμωικήσωμεν αὐτῶ εἰς τὴν ἐραῖον Βασιλείαν τῶ. Ὡς ἀρέπει πάντα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυῖσις πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. ἈΜΗΝ.

Ο Μ Ι Λ Ι Α

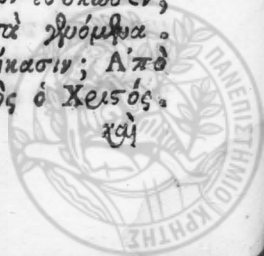
ΕΙΣ ΤΟ Ζ. ΕΩΘΙΝΟΝ.

ΕΤΔΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Ὅπου ὁ φονεὺς καὶ ἐχθρὸς μας Διάβολος, ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐπιβελίω καὶ τῆς φύσεως ἡμῶν ἐμελέτησε, καὶ νὰ μᾶς ἐξωρείσῃ ἀπὸ τὸν Παράδεισον, ἐκράτησεν τὸν ὄφιν ὡς ἀγγεῖον καὶ ὄργανον, καὶ ἐπλαήσεν τὴν Εὐάν, ὡς ἀπλυστέρα καὶ ἁπονήροτον, καὶ μετ' αὐτῆ καὶ τὸν Ἀδὰμ ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησε. Ταύτης ἐν τῆς Γυναικὸς τὸ νίκημα ἐἀβόδισεν ὁ Δεσπότης μὲ ἐναντία βότωνα, καὶ ὅταν ὅτι τῆ μηνίματος ἐφάνη εἰς τὰς Γυναῖκες πρότερον, καὶ νὰ γῆν τῆς ἐπανορθώσεως Ἄγγελος, ἐπέστη ὅπως ἦτον αἰτία τῆς πρῶτης ἀβασίας. Φαίνεται λοιπὸν πρὸς τὴν Μαγδαλινῶν Μαρίαν, μεγαλιωντῶν τὴν μὲ τὴν ἐμφάνειαν, ὅτι Μαγδαλινῆ, Μεγαλιωμῆν ἐρμηνεύεται. τὸ ὄνομά της μόνον λοιπὸν φανεράνεται τὸ μεγαλειότης, ἐπειδὴ ἐξιάθη νὰ γῆν τῶ Ἀποστόλων Ἀπόστολος. Ἀλλὰ καθὼς ἦτον εἰς τὰς Μαθητῶν ἑΘωμάς εἰς τὴν γράμην κακόπιστος, καὶ καὶ ταῦτα τὸν ἔλεγον Δίδυμον, ἔπος ἦτον καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὰς ἄλλαις Μυροφοραῖς δάσκι-

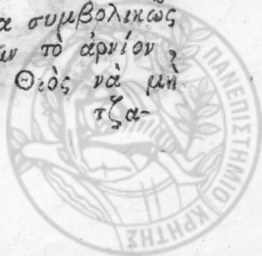

σος. ὅτι ἀγκαλὰ καὶ ἦτον ὑπὸ ὄλαις θερμότερη, ἀλλὰ δὲν ὅπως ἔβλεπε ἀπλῶς τὴν Ἀνάσασιν, ἀμὴ ἐζήτει βεβαιότεραν ὑπόδειξιν, καὶ ἐξέταξε πολυπραγμονήσα τὰ πράγματα· καὶ σωφρέχεσσα μὲ ταῖς ἄλλαις πρὸς τὸν ζωηφόρον τάφον, ἐκάθητο ἐκεῖ κλαίσα. Καθὼς ἔν ὑπῆγε μὲ τῷ ἄλλῳ Μαρίαν τῷ Κυριακῷ τὸ πρῶτ', ἠξιώθη νὰ ἰδῆ καὶ νὰ σωτύχη ἑ μόνον μὲ τὸν Ἄγγελον, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ποσειμῆς Δεσπότης εἶδε τὸ Βασιλικὸν καὶ Θεῖον Πρόσωπον, καὶ πρὸς αἰαίνας πόδας ἐκείνας ἐκράτησε, καὶ τῷ γλυκυτάτῳ αὐτῆ φωνῷ ἤκουσεν. Ὅταν μὲν ἦτον ὄρθρος βαθύς ὑπῆγε μὲ ταῖς ἄλλαις Γνωαῖκες, καὶ εἶδασι. καὶ πάλιν ἰπῆγε μοναχὴ τὸ ταχὺ αὐτῷ τῷ ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως. Ἀλλὰ ἄς ἐλθωμεν εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν διήγησιν. „ Τῆ μιᾷ τῆς „ Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαλινὴ ἔρχεται πρῶτ', σκοτίας ἐτιθέσης, εἰς τὸ „ μνημεῖον. Βλέπεται νὰ μᾶς φανερώσῃ τὸ μέσον τῆς νυκτὸς καὶ ἡμέρας, τὸ „ ὁποῖον καὶ σκιαδῶς λέγεται, πλὴν διεγείρει καὶ ὑψώνει τὸν νῦν μὲ τῷ ἰσοεῖαν πρὸς Θεορίαν τῆς ἁγιοσύνης καὶ νόσιον. Ἦτον ἔν πρῶτ', ἐπειδὴ ὑπὸ τὸν τάφον αἰτείλει τῆς Δικαιοσύνης ὁ λαμπρότατος Ἡΐλιος. σκοτία δὲ, ἕχατὶ ἦτον ἀκόμι εἰς τῆς ἀνθρώπων ἀγνώρισον τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ δὲν λέγει πῶς εἶδε τὸν λίθον ὑποκυλισθέντα τῆ μνημάτος, καθὼς οἱ ἄλλοι ἄλλοις Εὐαγγελισταὶ ἐξηγήθησαν, ἀλλὰ τῆτος ὁ μέγας Ἰωάννης εἶχε σωφρέθειαν νὰ σμίγῃ μὲ ταῖς θεολογικαῖς ἐνοιαῖς τὰ ἰσοεῖκα ἁγιοεῖρα. „ Καὶ „ βλέπει τὸν λίθον ἠρμύρον ἐκ τῆ μνημείας. Εἶδὼ φαίνεται πῶς δὲν λέγει ἕχατὶ τὸν αἰδητὸν λίθον ἀπλῶς, ἐπειδὴ τῆτος δὲν ἦτον ἐπαρμύρις ὑπὸ τὸν τάφον τελείως, μόνον ἦτον ὀλίγον ὑποκυλισμῆος ὑπὸ τῷ θύραν πρῶτ' ἡμέρα, ἀλλὰ ἕχατὶ τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον Χειρὸν λέγει βέβαια, ἐπειδὴ ἔγινε καὶ ἀλήθειαν ὁ Ἐμμανυὴλ πέτρα σκανδαλῶν, καὶ λίθος προσκόμματος, τὸν ὁποῖον τῆς Ἰουδαίων οἱ ἔξαρχοι καὶ οἱ Γραμματεῖς ἀπεδοκίμασαν καὶ ἀπεδίωξαν, οἱ ὁποῖοι ἔδειχσαν πῶς ἐκτιζαν τὰ προσάγματα τῆς Μωσαϊκῆς Νόμου, καὶ τὰ ἐθεμελίωσαν. ἀλλ' αὐτὸς ἔγινεν εἰς κεφαλὴν γωνίας, τῆς δύο λαῶν Ἑβραίων καὶ Ἑλλήνων εἰς αὐτὸν ἁρμοσάμενος. Τῆτον τὸν λίθον ἐπροεικόνιζον ἡ πέτρα ὅπως εὐγάλε πλῆθος ὑδάτων, καὶ ἐπότισε τὸν λαὸν τῆς Ἑβραίων, καθὼς ὁ μέγας Παῦλος ἐσαφηνίσει, λέγωντας. „ Ἐπιπὸν ἐκ πνύ- „ ματικῆς ἀκολυθῆσης πέτρας, ἡ δὲ πέτρα ἐστὶν ὁ Χριστός. Τῆτος ἦτον ὁ λίθος ὅπως ἐκόπη χωρὶς χεῖρας καὶ ἐσωφρέθηκε τῆς Δαιμόνων τὰ βδελύγματα, καθὼς ὁ Δανιὴλ ἐπροφητήσεν. „ Τρέχει ἔν καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ „ πρὸς τὸν ἄλλον Μαθητῶν, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς. Διατὶ δὲν ὑπῆγε καὶ εἰς ἄλλους Ἀποστόλους, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην ἐμείωσε τὰ χαρμόσιμα Εὐαγγέλια; Ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι Μαθηταὶ ἐφοβήθησαν τῷ λύσαν τῆς Ἰουδαίων, καὶ ἐκρύπτοντο, ὁ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἐφωκῆσαν ἀφοβα. ὁ μὲν Πέτρος εἶχεν εἰς τῆς Ἰουδαίων πίσωσιν, ἕχατὶ ἀρνήθη μὲ ὄρκον τὸν Κύριον· ὁ δὲ Ἰωάννης ἦτον τῆς Ἀρχιερέως γνώριμος, καὶ δὲν ἐφοβεῖτο τίποτε. Τῆτος ἔν ἡμερῶν πικραμῆος, καὶ λέγει τῆς. Ἦσαν τὸν Κύριον ἐκ τῆ μνημείας, ἦσαν ἐπίρρασιν ὑπὸ τὸν τάφον τὸν Κύριον. Ὡς Γνωαῖκα ἀδελφῆς ἐνόμισε πῶς τινὰς τὸν ἐσύκωσεν, ἀλλὰ οἱ Μαθηταὶ ὅπως εἶχασιν τὸν νῦν σφειώτερον ἐνόμισαν τὰ ἁγιοεῖρα. „ Ἐξῆλθον, φησὶ, καὶ ἦρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. Ἀπὸ πῶς ἐζήτησιν; Ἀπὸ τῷ φροντίδα καὶ ἐνοιαῖαν, ὅπως ἐνόμιζαν πῶς ἦτον ἀκόμι νεκρὸς ὁ Χριστός. καὶ

κὴ ὅταν ἤκασταν αὐτὸ τὸ χαρμόσυτον μίῤυμα, ἔδραμον πρὸς τὸν τάφον μὲ καλῶν ἐλπίδα κὴ μεγάλῃ ἀγαλλίασιν· ὁ δὲ Ἰωάννης ἔφερον ὀληγορώτερα, κὴ ἔφθασεν εἰς τὸν τάφον προτίτερα, ἀμὴ δὲ εἰσέβη μέσα διὰ ἐπαινεμύῤυλον δὲ λάβειαν, ἀλλὰ ἐπροτίμησε τὸν Πέτρον ὡς πρέκειτον. „ Ἐφερον δὲ οἱ δύο ἐμῆ, κὴ ὁ ἄλλος Μαθητὴς ἐπρόδραμε τάχιον τῷ Πέτρῳ. Ἐδῶ ἀπορῶσι τινὲς, κὴ λέγουσιν· εἰὼ ὁ Ἰωάννης ἐπρόδραμε, διὰτὶ λέγει πῶς ἐμῆ ἔφερον; Ὁ Ἰωάννης εἶναι τῆς Θεωρίας σύμβολον, κὴ ὁ Πέτρος τῆς πράξεως. κὴ ἡ μὲν Θεωρία εἶναι ἀπὸ τῆς πράξεως γληγορώτερη, διὰτὶ μὲ ταῖς φαντασίαις τῶ νοὸς βλέπει ἀπὸ μακρῶν, κὴ φιλαφᾶ τῶ ἀλήθειαν, βλέπεσα τὸ θεῖον κάλλος μὲ ὑφιλαῖς εὐνοιαῖς, ἀμὴ δὲ δυνάται νὰ τὸ ἀπολαύσῃ χωρὶς τῆς πράξεως. ἡ δὲ πράξις πάλιν χειραγωγεῖται ἀπὸ τῆς Θεωρίας, κὴ μὲ κόπον κὴ πότον πολὺ σμίγει μὲ τὸ ποθέμῃον, κὴ γίνεται τῆς Θεωρίας ἀνάβασις, κὴ τῆς χαρίζει τῶ χάριν ὅτῃ ἔλαβεν ἀπὸ λόγου τῆς. Ἀλλ' ὅτῃ τὸ προκειμῃον ἐπανεῤυθωμῃ. „ Καὶ ἀδακύντας, βλέπει κείμῃα τὰ ὀθόνια, εἰ μῃτοι εἰσηλθον. Ἐπρόδραμε μὲ ὁ Ἰωάννης διὰτὶ ἦτον εἰς τὰς πόδας ὀληγορός, ἀμὴ δὲ εἰσέβη μέσα νὰ ἰδῇ τὰ ὀθόνια. ὁ δὲ Πέτρος ἔφθασε, κερασμῃος ὕτερα, κὴ ἐμβαίνωντας εἰς τὸν τάφον, εἶδε τὰ ἐκεῖσε Μυστήρια· τότε κὴ ὁ Ἰωάννης εἰσέβη. Οὕτω κὴ εἰς τὴν λίμνῃ τῆς Τιβεριάδος, πρῶτος μὲ ὁ Ἰωάννης τὸν Δεσποτῃ ἐγνώρισε, κὴ τῷ Πέτρῳ τὸν ἐφανέρωσεν, ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐκολύμβησε, κὴ ἔδραμε πρὸς τὸν Κύριον.

„ Ἐρχεται ἔν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, κὴ εἰσηλθον εἰς τὸ μνημεῖον· κὴ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμῃα κὴ τὸ Σεδάριον, ὃ ἰὼ ὅτῃ τῆς κεφαλῆς αὐτῆ, εἰ μῃ τῷ ὀθονίῳ κείμῃον, ἀλλὰ χωρὶς, ἐντετυλιμῃον εἰς εἰς ἄ τῶπον. Τὰ ἐντάφια ἦσαν φανερῃ ἀπὸδειξις τῆς τῷ Χριστῷ Ἀναστάσεως, ἐπειδὴ ἦσαν εἰς τὸ Δεσποτικὸν Σῶμα κολλημῃα μὲ σμύρναν κὴ ἀλόλυ· τὰ ὁποῖα εἶναι τῶσον κολλητικὰ ἀρώματα, ἐπῆ δὲ ἡμπορεῖ τινὰς ἀνθρώπος νὰ τὰ ἐγάλη ἀπὸ τὴν σάρκα ὀλοτέλα. λοιπὸν φανερόν εἶναι, πῶς ἦτον αὐτὸ τὸ ἔργον θείας δυνάμειος, ὅτῃ εἰὼ ἦσαν ἀνθρώποι ἐκεῖνοι ὅτῃ ἐκλεβαν τὸ ἅγιον Σῶμα, καθῶς φλουαρεῖσιν οἱ Ἐβραῖοι ἴδματα, δὲ εἰχασι τῶσῃ ἀδειαν νὰ κάθωνται νὰ τὰ ξεκολλῶσιν, ἀλλὰ τὸ ἔπερναν νὰ φύγοιω ἀθῶς, διὰ νὰ μὴ τὰς καταλάβεν οἱ φύλακες. Ταῦτα κὴ οἱ Ἀπόστολοι, ὡς γνωστοὶ λογισμῃοι, ἀναντιρρήτως ἐπίσδωσαν πῶς ἀνεῤυθη ὁ Κύριος βέβαια. πλῶ διὰτὶ ἦτον ξέχαρη τὸ Σεδάριον; ἀποκεινόμεδα. Ὅτῃ ἐπειδὴ αὐτὸ ἦτον εἰς τὴν Δεσποτικῃ Κεφαλῃ, τὸ δὲ ὅτῃλοιπον Σῶμα ἦτον τυλιμῃον μὲ σάβανα, ὅταν ἀνεῤυθη ὁ Κύριος, κὴ ἐμετατέθησαν τὰ ἐντάφια, ἐσωεῤυθη νὰ μείνη καθῶς εἰς τὸν τόπον τῷ. Ἀλλ' αὐτῇ εἶναι ἡ ἀπλευτέρα λύσις αὐτῆ τῷ ζητήματος. κὴ ὅσις θέλει νὰ τὸ ἐξετάσῃ μυτικώτερα, ἄς ἀναγνώσῃ τὸν Νησῃς Γρηγοριον, ὅσις λέγει ταῦτα. Κεφαλῃ μὲ νὰ νομῃ τὴν τῷ λόγῃ Θεοῖπει, κὴ Σῶμα τὴν Ἀνθρωπῶπει. λοιπὸν τὰ λόγια τῆς οἰκονομίας τῷ Θεῷ κὴ Σαρκῶσειος εἶναι ὀθόνια ἀπλωμῃα, κὴ ὅσις θέλει ἄς ἐρδῃνήσῃ διὰ τὴν τῷ Λόγῃ Σάρκῶσιν· τὸ δὲ τῆς Κεφαλῆς Σεδάριον διλοῖ τὰς ἀποκρύφως λόγῃ τῆς Θεολογίας, οἱ τινες ἀρίπει νὰ εἶναι τυλιμῃοι κὴ ἀποκρυφοὶ πάντοτε, ὡς ἀρρητοὶ κὴ ἀκατανῃτοι. Ταῦτα συμβολικῶς κὴ ὁ Μαυῖσῃς ἐνομοθέτησεν εἰς τὸ τυπικὸν Πάχα ὅτῃ ἔσφαζῶν τὸ ἀρνίον, κὴ ἔφρωγῃ μόνον τὸ κρέας, ἀμὴ τὰ κόκκαλα ἐπρόσῃσεν ὁ Θεὸς νὰ μὴ

καί οὐκ ἔστιν κενεὴ ἀλόγετα, μόνον τὸ ἔξω κρείας νὰ φάγωσι, καὶ τὸν ἔσωθεν ἔρμυαλον νὰ μὴ ἐγγίξωσι. τὸ ὅποιον ἐσημεῖωνε, νὰ ἐρδυνῆμεν πρὸς τῆς θείας οἰκονομίας καὶ Θεόπτος μόνον τῶσον, ὅσον διωάμεθα. εἰς δὲ τὰ ἀνερμυεύματα καὶ ἀκατάληπτα νὰ μὴ πολυῶμεν νὰ ἐγγίσωμεν, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀφίνωμεν ὡς τυλιγμένα καὶ ἀποκεκρυμμένα, εἰς τὰς θησαυρὰς τὰ πάντα ἐρδυνῆντος καὶ γνωσκόντος Πνεύματος. Μὴν ἐρδυνῆν τὸ λοιπὸν τινὰς τινὰ πράγματα ὅτι δὲν τὸ δίδειν εὐδαιμονίαν ἀφέλεια, ἔτε κακῶς νὰ φελεργάζεται, ἐρωτήστας μερικὰ πράγματα ὅτι οἱ ἅγιοι Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν ἐρμυεύσαν· μόνον ἄς πισδωμεν ὀρθοδόξως, καθεὺς παρελάβομεν. ἄς φυλάττωμεν καὶ τὰς σωτηρίας ἐντολάς τῆ Σωτῆρος καὶ Θεωπότητος μας, ὅτι ἔτε ἡμεῖς οἱ πιστοὶ χωρὶς ἔργα θεάρεστα ἢ μὴ ἐρδυνῆν νὰ σωθῆμεν μετ' ὅλον τὸ Βάπτισμα, ἔτε οἱ ἀσεβεῖς μετ' ὅλας τὰς ἀγαθοεργίας ὅτι πελάσιν οἱ πύανες. Ὅσοι λοιπὸν εἶναι πλάσιοι, ἄς ἐλεήσῃν πτωχὸς εἰς ἀυτάρκειαν, οἱ δὲ πικύτες ἄς διχαρισθῆν τῷ Κυρίῳ εἰς τὰς θλίψεις, καὶ μὴ γογγύζωσι. Καὶ ἀπλῶς ὅλοι ἄς διχαρισθῆν τὸν Θεωπότην ὅτι μᾶς ἐπλασε καὶ ἀνέπλασε μετ' ὅλον τὸ ἄχραντον Πάθος τε, καὶ μὴ φανῆμεν πρὸς αὐτὸν ἀγνώμονες, ἀλλὰ ἄς τὸν ὑμνήσωμεν ἐδῶ συχράκις μετ' ὅλον τε καὶ δόξασαι, ὅτι νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ τὸν δοξάζωμεν καὶ ἐκεῖ μετ' ἡδ' Ἀγίων Ἀγγέλων ἄς καὶ πάντοτε εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῆ καὶ μακαριότητα. Ἡς ἄλλοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν τῇ αὐτῆ φιλανθρωπία καὶ χάριτι. ΑΜΗΝ.

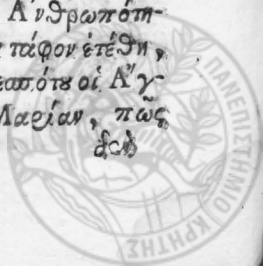

Ο Μ Ι Λ Ι Α

ΕΙΣ ΤΟ Η' ΕΩΘΙΝΟΝ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

» **Μ**αρία εἰσήκει πρὸς τὸ μνημεῖον, κλαίσα ἔξω· ὡς ἐνέκλαιε, παρέκλυ-
 » σεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ δύο Ἀγγέλους ἐν λυκοῖς καθεζομέ-
 » νους, εἷα πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ εἷα πρὸς τοῖς ποσίν, ὅτι ἐκεῖτο τὸ Σῶμα
 » τῆ Ἰησοῦ. Ὅσαυτ' ὑπῆρχαν οἱ Κορυφαῖοι τῆ Μαθητῆς, ὁ Πέτρος λέγει, καὶ ὄνγα
 » πηλὸς Γαλιλαῖος εἰς τὸν ζωφῶρον τάφον, καὶ ἐγνώρισαν διὰ τὰ ὀνόματα τῶν Ἀνά-
 » στασι τῶ Χριστοῦ, ὑπέστρεψαν χαίροντες. ἡ δὲ σαρδάτια καὶ Χριστοφόρος Μαγδα-
 » ληνὴ ἔμεικεν εἰς τὸν τάφον καὶ τὸν ἐτερυγύριζε κλαίσα, καὶ ἐλπίζουσα νὰ μα-
 » θῆ τὸ ὑψιλότερον, καθεὺς καὶ ἐχρῆτο. Καὶ ἀφ' ἑ ἐπαμῆσαν τὸν ἄνθρωπον ἔξω-
 » θεν, ἔλαβε θάρρος, καὶ ἔσκυφε μέσα εἰς τὸν τάφον, καὶ βλέπει δύο Ἀγγέλους
 » ἀατροφόρους, καὶ ἐσεκον εἰς τὸν τόπον ὅτι ἐκεῖτο τὸ Σῶμα τῆ Ἰησοῦ ποροπῆ-
 » τερα· καὶ ὁ μὲν εἷας ἐκάθητο πρὸς τὴν κεφαλὴν, φυλάττωντας τὸ Σαρδάτιον, ὁ δὲ
 » ἔτερος ἐφύλαττε τὰ ὀνόματα. Τῆτο δὲ ἴσως ἦτον σύμβολον τῆ τῶ Χριστοῦ δύο
 » φύσεων· καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ εἰκόνιζε τὴν Θεότητα, οἱ δὲ πόδες τὴν Ἀνθρωπότη-
 » τα. Καὶ ἐπειδὴ τὸ πανάγιον ἐκεῖνο Σῶμα τῆ Λόγου ὅτι εἰς τὸν τάφον ἐτέθη,
 » εἶχε τὰς χάριτας τῆς Θεότητας, ἔτε τῆτο ἐφύλαττον τὸν τόπον τῶ Θεωπότητος οἱ Ἀγ-
 » γελοι, ὡς νυμφῶνα τινὰ καὶ παλάτιον, ἀποδείχοντας πρὸς τὴν Μαρίαν, πῶς
 » δὲ

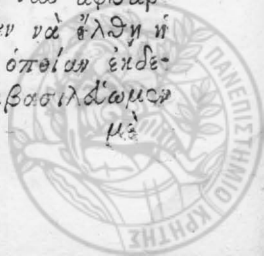

δὲ ἐθάπτη ψιλὴ σάρκα εἰς τὸν τάφον, ὅπως νὰ ἠμπορῇ νὰ τῶ κλέψῃ αὐθρο-
 πος. Καὶ εἶναι νὰ θαυμάσῃ πᾶς οὐρανὸς τὸ ἀθάνατον τε ἀνάγκαστον, πῶς ὅταν
 ὑπῆρχε ὁ Πέτρος μετὰ τὸν Ἰωάννην εἰς τὸν τάφον, ὀλίγην ὥραν προηγουμένως, δὲ
 ἐφάνησαν πρὸς αὐτοὺς οἱ Ἄγγελοι, μόνον εἶδασιν τὰ ὄσθια, καὶ τινὰς δὲν τὰ
 ἐφύλαττε, καὶ οἱ Ἄγγελοι μετ' ὅλον ὅπως ἦσαν ἐκεῖ παρόντες, εἰς τὰς παρόντας
 ἦσαν ἀέρατοι, καὶ μόνον πρὸς τῷ Γνωστῷ ἐφάνησαν. Διατί; Ὅτι πρὸς μὴ
 τὰς Ἀποστόλους ὅπως εἶχασιν πολλὴν γνῶσιν καὶ φρόνησιν, ἐφθασαν μόνον τὰ
 σάβανα, πρὸς πληροφορίαν τῆς Ἀναστάσεως. εἰς δὲ τῆς Γνωστῆς τῷ ἀδελφῷ
 μὴ βίας ἐφθασε καὶ ὁφίς Ἀγγέλων, καὶ αὐτὴ τῆ Σωτῆρος Χειρὶ ἢ φανέρωσις.
 τάχα δὲ καὶ οἱ Μαθηταί, εἰ μὴ ἤθελαν μιμηθῆναι τῷ καρτερίῳ καὶ πόθῳ τῆς Γω-
 ναικῆς, ἠξιώνοντο καὶ αὐτοὶ νὰ ἰδοῦσι τὰς Ἀγγέλους καὶ αὐτὸν τὸν Κύριον. Ἡ
 μὲν ἐν Μαριὰν θαυμάσασα τῷ μορφῷ τῶν Ἀγγέλων ἔμεινε βεβη καὶ εὐφο-
 ρος· οἱ δὲ Ἄγγελοι ἔχον νὰ τῆς διγὰλῶν τὸν φόβον, τῆς ἐσωπύχῃαν γλυκεία
 καὶ ἡμερὰ λέγοντες. „ Γνωστὴ τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; τί νομίζεις, καὶ βαθεῖς
 εἰς τὸν νεκρὸν, πῶς ἐκλεῖψαν τὸν Κύριον, ὅπως τὸν ἐφύλαττον ποιεῖται φοβεροὶ
 φύλακες; βλέπεις Ἀγγέλους ὅπως φυλάττει τὸν θησαυρὸν, καὶ σὺ θαρρεῖς
 πῶς τὸν ἐκλεῖψαν; καὶ ποῖος κλέπτης εἶχε τὸς αὐθροπύχῃαν καὶ ἀυθάδειαν,
 νὰ πολήσῃ νὰ κλέψῃ Βασιλεία, ὅπως τὸν φυλάττει ὡς δορυφόροι οἱ Ἄγγε-
 λοι; Ἡ δὲ Μαργαρίτῃ ὡς Γνωστὴ ἀδελφῆς καὶ ἀγνωστῆ, δὲν ἐκατάλαβε τὰ
 Ἀγγελικὰ λόγια, ἀλλὰ εἶχε τῷ αὐτῷ γνώμῃ ἀκόμι πῶς τὸν ἐκλεῖψα-
 σ, καὶ λέγει τὸς. „ Ὅτι ἦσαν τὸν Κύριον ἐκ τῆς μνημείας, καὶ ἐκ οἶδα πᾶ
 ἔθικαν αὐτὸν. Ὅσα εἶπε τὸ Πέτρος καὶ Ἰωάννης προηγουμένως, λέγει καὶ τὰρα πρὸς
 τὰς Ἀγγέλους δακρύουσα. Ὡς τῆς καλῆς καρτερίας καὶ προσεδείας. Ὡς τῆς ἐπαι-
 νητικῆς πολυπραγμοσύνης καὶ ζητήσεως. Βλέπωντας ὁ Κύριος τὸν πολυπύχῃαν πό-
 θον καὶ εὐθεῖον ἔρωτα, δὲν τῷ ἐπαρείδεν, ἔτε ποσῶς τῷ ἐπαρῶνόνεον, ἔτε
 ἀφῆκεν αὐτῷ νὰ βυθίζεταί εἰς τῷ ἀπιστίαν, ἀλλ' αὐτὸς αὐτομάτως ἐφῆσα-
 ται, καὶ παρείσαται πλησίον αὐτῆς ὁ ποθῶνός. „ Καὶ ταῦτα εἰπῶσα, ἐστρά-
 „ φη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἐσῶτα. καὶ ἐκ ἠδὲν ὅτι ὁ Ἰησοῦς
 ὄρε. Τίς ἦτον ἡ αἰτία ὅπως ἔκαμε τῷ Μαριὰν νὰ ἀφήσῃ τῷ σιωπομιλίαν
 τῶν νὰ γυρῆσῃ ὀπίσω τὸ πρόσωπον; Ὡς εἶδασιν τὸν Δεσπότην οἱ Ἄγγελοι,
 ἐπήδησαν ὄρθιοι δι' ἀλλάξειαν, καὶ τῷ ὄφιντες ἀλλάξαν. ὄρεν ἡ Γνωστὴ ἐστρά-
 φη, καὶ εἶδε τὸν Κύριον, ἀμὴν δὲν τὸν ἐγνώρισε, πῶς ἦτον αὐτὸς ὁ πο-
 θῶνός. Ἀλλὰ ἐκεῖνος πάλιν τῷ ἠρώτησε λέγωντας. „ Γνωστὴ, τί κλαίεις;
 „ τίνα ζητεῖς; ἢ δὲ Γνωστὴ μὴδὲ κἂν τότε τὸν ἐγνώρισε, ἔχον ἦσαν τὰ ὁμ-
 ματιὰ τῆς μετὰ δάκρυα, καὶ δὲν ἐκαλόβλεπον, ἔτε ἦτον ἀκόμι κατὰ ἐπιμερωμέ-
 να, ἢ καὶ ἴσως νὰ ἦτον Θεὸς οἰκονομία καὶ θέλημα. μὴτε τὰ λόγια ὅπως τῆς εἶπε
 ἐσωπύχῃαν ὅπως ἦσαν ὡσανὸν ονειδισμός. ὡσανὸν νὰ τῆς ἐλεῖν. εἶδες με
 πρῶτα μετὰ τῷ ἄλλῳ Μαριὰν, καὶ ἠγγισες εἰς τὰς πόδας μου, καὶ πάλιν δὲν
 πισθεῖς, πῶς ἀνεήθηκα; Ἀλλὰ πάλιν δὲν τὸν ἐγνώρισε. „ Ἀμὴν ἐνέμι-
 „ σε πῶς ἦτον ὁ κητερός ὅπως εἶχε ἀειβόλι ἐκεῖ συμμα, καὶ λέγει τὸς.
 „ Κύριε, εἰ σὺ ἐβάσασας αὐτὸν, εἶπέ μοι πᾶ ἔθικας αὐτὸν, καὶ αὐτὸν
 ἀρῶ. Ἀπὸ τὸν πολυπύχῃαν ἔρωτα ὅπως εἶχε πρὸς τὸν Χειρὸν, ἦτον ὡσανὸν μεθυσ-
 μῆν, καὶ δὲν ἔξιδρε τί ἀποκρίνεταί. καὶ θαρρῆσα πῶς ἦτον ὁ κητερός καὶ
 ἐμετατόπισε τὸν νεκρὸν, ἔχον νὰ μὴ τὸν ἐχρησυσμα εἰς τὸν κηπόνε, τὸ λέγει,

εἶπέ μου πᾶν τὸν ἔβαλες, γὰρ τὸν ἐπάρω ὅπως βέλομαι. Ὡς τότε τῆς λέγει ὁ Κύριος· Μαρία· ἡ δὲ ἀκούσασα τὴν γλυκυτάτην ἐκείνου φωνὴν, τότε τὸν ἐγνώρισε. Ὡς Σφαίρα ἐκείνη λέγει αὐτῷ· Ραββινί, ὃ λέγεται, Διδάσκαλε· Ἀπὸ τί ἐσράφη; ἀπὸ τῆς ἀγνωσίας ὅπως δὲ τὸν ἐγνώριζε πρότερον, ἀλλὰ ἐθάρρει πῶς ἦτον παρολοῦς. Ὅταν τὸν ἐγνώρισεν ἐχάρη ἡ ψυχὴ τῆς, καὶ λέγει τῷ· Διδάσκαλε· καὶ μετὰ τὸν λόγον ἔχει καὶ πίπτει εἰς τὴν γῆν γὰρ φιλήσῃ τὰς ἀρχαῖας πόδας τῷ· ἀμὴν ὁ Κύριος δὲ τῆς ἄφησε γὰρ τῷ ἐγγίσῃ. Ὡς λέγει τῆς· μή μου ἄπτω, ἵνα μὴ προσεγγίσῃς, μηδὲ τομῆσῃς γὰρ μὲ ἀπλώσῃς, ὅτι δὲ ἔχω τώρα σαρκὸς παχύτητα. Ἀγκαλιὰ καὶ ἐσυγκατάβηκα, καὶ ἐκράτισες τὰς πόδας μου μετὰ τῷ ἄλλῳ Μαρίαν ὀλίγῳ ὥραν προῖπερα, ἀμὴν ἐκεῖνο ἦτον οἰκονομία καὶ συγκατάβασις, ἔχει γὰρ βαβαιωθῆ ἡ Ἀνάσασις· ἀμὴν τώρα ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὰς ὀφθαλμῶσσε μετὰ εἶδες, τῆς φωνῆς μου ἤκουσες, καὶ μετὰ ἐφιλάφισες, καὶ πάλιν δὲ ὀπίσθισες, ἀλλὰ νεκρὸν μετὰ ἐνόμιζες, Μή μου ἄπτω ὡς ἄπιστος. Ἡ τὰχα τὸ μή μου ἄπτω, δηλοῖ καὶ ἄλλο μουσικὸν καὶ νοπὸν τί· ἡ Γυνὴ ἐβέλετο γὰρ ἐρῶν ὅπως ἔγινε τὸ Μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως, ἔχει τὸτο τῷ ἀποσφραγίζεται λέγοντας, μὴ θείλῃς γὰρ ἐξετάξῃς τὰ Μυστήρια μου, μήτε γὰρ ἐρῶν ὅσα εἶναι ὑπὲρ τῆς δυνάμεισσε, ἐπειδὴ δὲ δύνασαι γὰρ ἀνέβῃς εἰς τοιαύτην μουσαγωγίαν, γὰρ γνωρίζῃς Θεῖα Μυστήρια.

Ὡς οὕτω ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· πορεύε δὲ πρὸς τὰς ἀδελφάς μου, καὶ εἶπέ αὐταῖς· ἔχει ἀκόμη δὲ ἀνέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου, γὰρ σὰς ἀνέβασω εἰς αὐτῷ τῷ γνωσῖν καὶ θεωρεῖν ὑψηλοτέραν μετὰ τῷ ἀποσολῶν τῷ Παρακλητικῷ, ἵνα ὅταν σὰς στείλω τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καθὼς καὶ πρότερον ἔλεγον· ὅταν ὑψωθῶ, πάντας ἐλκύσω πρὸς ἐμαυτὸν· λέγοντας ὑψωσῖν τῷ πρὸς τὸν Πατέρα ἀνάβασιν. Ἐγὼ λέγει ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, γὰρ εἶμαι μετὰ αὐτῷ μετὰ τὸ Σῶμα τὸτο ὅπως ἐφόρεσα· ἀμὴν σὺ εἶπέ τῷ Μαθητῆς μου.

Ὡς ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα σας, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεογονίας· Μὴ σκανδαλίζετε ἀπροαταῖ ἐγὼ εἶπον ὁ Χριστὸς κανεῖνα λόγον ἀνθρωπομορφῶς ἔχει τῷ οἰκονομίαν, καὶ ἐκάλεσε Θεὸν τὸν Πατέρα· ὅτι ἐπειδὴ ἐκαταδέχθη καὶ ἔγινεν ἀνθρωπος, καὶ ἐνεδύθη τῷ φύσιν μας, ὡς ἀνθρωπος μὲν λέγει Θεὸν τὸν Πατέρα, καθὼς καὶ τῷ Ἀποστόλῃ ἀδελφῆς ἐκάλεσε ἔχει γὰρ τῷ δειξῆ παρολοῦσαν ἀγάπην, ὡς δὲ Θεὸς ὅπως εἶναι, τὸν ὀνομάζει Πατέρα, καθὼς εἶναι καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς ἐστίας καὶ φύσεως, καὶ ἔχει μετὰ αὐτῷ τῷ Υἱῷ, γνωόμεθα καὶ ἡμεῖς τέκνα τῷ Θεῷ καὶ Πατρὸς καὶ χάρις καὶ μετὰ εἶναι· ἐκεῖνος δὲ μόνος εἶναι καὶ φύσιν Υἱὸς αὐτῷ ἐμοσῖος. Ἰξέρητε δὲ καὶ τὸτο ὡς ἀνθρωποι, ὅτι καθὼς ἔγινεν ὁ Χριστὸς μετὰ τῷ Ἀνάσασιν ἀφθαρτος, ἔπο μετὰ γὰρ ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς μετὰ τὴν τελειοτάτην Ἀνάσασιν, ὅταν ὀρίσῃ γὰρ μὰς κερῖν, γὰρ ἀνασθηδῶμεν ἀφθαρτοι καὶ ἀθάνατοι, καθὼς ἦτον καὶ ὁ Ἀδάμ πρὸ τῆς ἀδελφασίας, ἡ ὁποία μὰς ἐπροξένησε τὴν φθορὰν τῆς σαρκὸς καὶ παχύτητα, ὅπως ἐχομεν σήμερον· καθὼς ἐρῶν ἔχει καὶ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τῆς ἀειπαρθενον Θεοτόκον φθαρτος ὡσαύτῃ καὶ τῷ λόγῳ μας, ἔχει γὰρ διορθώσῃ τῷ ἀδελφασίαν τῷ Προπάτορος· ἀμὴν ἀπὸ ἐσραυράθη, καὶ ἀεισήθη, ἐμεταμοιχείωσῃ τῷ φύσιν καὶ τῷ ἀφθάρτως, ὅτι Ἀνάσασις εἶναι ἡ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασις· ἵνα ἔλθῃ ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσιν εἰς τῷ βυθῷ ἐκείνῳ τῷ Παραδείσῳ, τῷ ὁποίῳ ἐκδεχόμεθα καὶ ἡμεῖς γὰρ λάβωμεν εἰς τῷ παλιγγενεσίαν, γὰρ συμβασίλδαμεν μετὰ

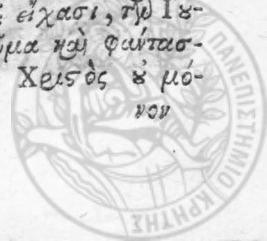
μέ τὸν Δεσπότην Χριστὸν αἰεὶ καὶ πάντοτε, ἐὰν τὰς ἐντολάς τε φυλάξωμεν, καὶ τὰ τὸν ἀγαπήσωμεν ὡς ἡ Μαγδαληνὴ, ὅτε τὸν ἐπόθησεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τῆς. ὅθεν καὶ πολλῶν χαρίτων εἰς τὴν ζωὴν ταύτην παρ' αὐτῆς ἠξιώθη, καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν μέλλει νὰ ᾄδῃ κοινῶς καὶ τῆς Βασιλείας τῆς. Ἡς ᾄδουσι πάντες ἡμᾶς ὁπτιυχεῖν τῇ αὐτῆ φιλανθρωπία καὶ χάριτι. ΑΜΗΝ.

Ο Μ Ι Λ Ι Α

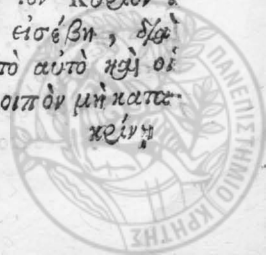
ΕΙΣ ΤΟ Θ'. ΕΛΘΙΝΟΝ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

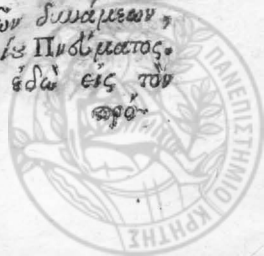
ΟΥΤΗΣ ὁρίας, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῆς Σαββάτων, καὶ τῆς θυρῶν κλεισμένων, ὅτε ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι. Διὰ τῆς μὲν γυναικῶν ἐφαίνετο ὁ Ἰησοῦς τὴν αὐγλὴν ὅταν ἀναστήθῃ, καὶ τῆς Μαθητῆς ἐφαίνετο ἀφ' οὗ ἐβραδύασεν; Ὅτι τὴν ἡμέραν μὲν ἐγύριζαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ οἱ Ἀπόστολοι δὲ χρεῖαν τινὰ, ἢ δὲ τὸν φόβον τῆς, καὶ μόνον καθε βράδυ ἐσωάζοντο εἰς οὐα πόρον, καὶ ἐπαρηγόρει εἰς τὸν ἄλλον δὲ τὴν λύπην τῆς. δὲ τὸτο τὰς ἐφαίνετο τότε ὅτε ἦσαν συνηγμένοι ὅλοι τῆς. καὶ νοπή ἐσπέρα ἦτον ὅτι ἦσαν ἐσκοτισμένοι εἰς τὸν νῦν, νομίζοντες πῶς ἦτον ἀκόμι κερυμμένος εἰς τὴν γλῶσση τῆς δικαιοσύνης ὁ Ἥλιος. Ἐρχεται ἔν καὶ ἐμβαίνει μέσα εἰς τὸ σπήτι μετ' αἰκλῆ δυνάμει, μετ' ὅλον ὅτε ἦσαν ἡ θυρῶν κλεισμένων, δὲ νὰ τὰς φανερῶσιν μετ' τὸ σημεῖον τὸτο πῶς δὲ εἶναι πλέον τὸ Σῶμα τῆ παχὺ καὶ γεῶδες ὡς πρότερον, ἀλλὰ ἐλεπτωθῆ ὑπὲρ φύσιν, καὶ ἔγινε θεῖον καὶ ἀφθαρτον. καὶ καθὼς ἐγλήθη δὲ τὸν Παρθένον, καὶ δὲ ἐβλάφη ποσῶς τὴ κλειθρα τῆς Παρθενίας τῆς, ἀλλὰ ἔμεινε μὲ τὸν τόκον πάλιν Παρθένος καὶ ἀφθόρος ὡς τὸ πρότερον, ἔως ἀγῆκεν δὲ τὸν τάφον, χωρὶς νὰ χαλάσῃ τὰς σφραγίδας καὶ βάλκας ὅτε τὰ ἐβάλασι. καὶ ἔπο πάλιν καὶ πύρα ἐφαίνετο εἰς τὰς Ἀποστόλους τῆς, χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τὰς θυρῶν ὁλόπελα. „ Ἐχάρησαν ἔν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. αὐτῆ ἡ χαρὰ ὅτε τὰς εἶπε πρὸ τῆ πάθος, πῶς δέλεον τὸν ἰδὲ ἀναστηθῆναι, νὰ χαρῆ ἡ καρδίας τῆς. Ἐχάρησαν ἔν πῶς ἀναστήθῃ, καὶ ἐτελείωσεν ἐκεῖνο ὅτε τὰς ἐτάξε. καὶ καθὼς ἔσαν ἀγαθὴ ὁ Ἥλιος, τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀφανίζεται, ἔπο καὶ τὰ Δεσπότη Χριστῆ ἡ γλυκυτάτη ἐμφάνεια τὸ σκότος τῆς λύπης τῆς Ἀποστόλων διέλυσε. Ἀγκαλιὰ καὶ νὰ λέγῃ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λευκάς, πῶς ὅταν τὸν εἶδασιν οἱ Μαθηταὶ ἐπαράχθησαν, καὶ τὰς ἐφαίνετο πῶς ἐβλεπαν φάσμα, εἰς τὸτο οἱ Εὐαγγελιστῆ δὲ δὲ φέρουσι, ὅτι ἀλόγον ἦτον νὰ ταραχθῆναι. Πρότερον ἦσαν ἡ θυρῶν σφραγισμένων, καὶ ἀρέθη εἰς τὸ μέσον τῆς, καὶ ὑπερον ἀφ' ἔ εἶδασιν τὰς πληγὰς τῆς καὶ τὸν ἐγνώρισαν, ἐχάρησαν, καὶ δὲ τὸτο τὰς ἐδιπλοχαίρετον. Εἰρήνη ὑμῖν. δὲ νὰ τὰς ἀγάθῃ δὲ τὸν διπλὸν φόβον ὅτε εἶχασιν, τῆς Ἰεραδαίων λέγῃ, καὶ τῆς σφαλερῆς γνώμης, ὅτε τὸν ἐνόμιζαν πνεῦμα καὶ φάσμα. Διλοῖ δὲ καὶ ἄλλο τί αὐτὸ τὸ διπλοχαίρετισμα, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔ μόνον

τον τῆ ἐπιγεια, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐραῖα εἰρλώδισε. καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ὁ μέγας
 Ἀπόστολος· ἢ Εἰρλωποισίας ἔχ' τὸ Αἷματος τῆ Υἱὸς αὐτῆ τῆ Οὐρανοῦ
 ἢ καὶ ἐν τῇ γῆ. Καὶ τῆτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλοῦραν αὐ-
 τῆ. Ἐδειξέ τας τὰς χεῖρας τῆ χερῶν καὶ ποδῶν, ἔχ' νὰ πισύσωσιν ὅτι
 ἐκείνο τὸ Ἰδιον Σῶμα ὅπῃ ἐσαυράθη, ἀνέστη, καὶ ὄχι ἕτερον. Δείχκει τὰ ἄγια
 χεῖρα, μετὰ τὰ ὅποια τὸν Ἀδὰμ τὸν πεσότα πάλιν ἀνέπλασε. Δεικνύει τὴν
 πλοῦραν ἔχ' τῆς ὁποίας ἦνρε ζωὴ ἢ Ἐδα, ἢ ὅποια ἄπο τῆ πλοῦραν ἐπλα-
 ῖθη, καὶ ἐλυθῆθη ἔχ' τῆ αἵματος καὶ ἐκαθαρίθη ἔχ' τῆ ὕδατος. Δείχκει τὰς
 χεῖρας καὶ τὴν πλοῦραν, διδάσκωντάς τας μουσικὰ τῆ τῆς ψυχῆς τελειότητα. τὴν
 μὲν πρακτικῶν ἀρετῶν μετὰ τὰ χεῖρα, τὴν δὲ Πίσιν μετὰ τὴν πλοῦραν, ἄπο τὴν
 ὅποιαν ἀνέβλυσεν ὁ διττὸς τύπος τῆ Θεῖς Βαπτίσματος. ἢ Καθὼς ἀπέσαλλέ
 ἢ με ὁ Πατῆρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. δεῦ λέγει πῶς εἶναι εἰς τὴν ἀξίαν ἴσια
 ἢ ἄποσολή. ὅτι ὁ μὲν Πατῆρ ἔξαπέσειλε τὸν Υἱὸν ὡς ὁμοούσιον καὶ ἰσὸμότιμον,
 ὁ δὲ Χριστὸς σέβει τὰς Μαθητάς, ὡς ἄποσολας καὶ δέλας τας, ἀλλὰ τὸ λέγει μετὰ
 ἔσοπον τοῖσιν· καθὼς ὁ Πατῆρ μετὰ ἀπέσειλε ἔχ' τὴν ἀργεσίαν τῆς ἀνθρωπίν-
 ης φύσεως, ἔπο σὰς σέβει καὶ ἐγὼ νὰ ἀγαγγελίζετε τὰς ἀνθρώπους τὴν σωτη-
 ρίαν, νὰ ἐπιστρέφωσιν πρὸς δισέβειαν. ἢ Καὶ τῆτο εἰπὼν ἐνεφύσησε, καὶ λέγει
 ἢ αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα Ἄγιον· ἀπτινων ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίονται
 ἢ αὐτοῖς, ἀπτινων κρατῆτε, κενράττωται. μετὰ τὸ ἐμφύσημα ἔξανακαίνισε τὴν
 ἀνθρωπίνην φύσιν, μεταδίδωντάς τας τὸ πρῶτον χέρισμα ὅπῃ ἐσερήθη ἔχ'
 ἢ τὴν ἀνάβασιν. ὅτι ὁπόταν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπλασε τὸν ἀνθρώπον, ἐμφύση-
 σεν εἰς αὐτὸν πνοὴν ζωῆς, τὸ ὅποιον ἦτον ἢ μεταδόσις τῆ Ἁγίης Πνεύματος. καὶ
 ἐπειδὴ τὴν ἠχρῆωσε καὶ ἔχασε ἔχ' τὴν ἀμαρτίαν ὅπῃ ἐτέλεσε, τὴν ἔξανακα-
 νέρησε πάλιν μετὰ τὸν ἐμφύσημα σήμερον. καὶ ἐνέπλησε τὰς Ἀποσολὰς ἄσαν
 ἄπο μίαν μεγάλην βρῦσιν, καὶ τὰς ἐκαμῶν ἐπιπιδείας γὰρ δεχθῆν τὴν χάριν
 τῆ παναγίης Πνεύματος ὅπῃ ἐμελλε νὰ λάβω τὴν Ἐορπὴν τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ
 μόνον ἔδωκέ τας ἔξοσίαν, νὰ συχωρῶσιν ἀμαρτήματα. Καὶ ἀφ' ἔ ταῦτα τὰς
 ἐπισῶθη, ἔγινεν ἀφανὴς ἄπο τὰς ὀφθαλμοὺς αὐτῆ πέραυθα, δεχθωντάς τας
 πόσω τιμῶν καὶ χάριν τὸ Σῶμα ἠξίωσε, νὰ πετᾷ ὡς αὔλος Ἄγγελος. ἢ Ὡ-
 ἢ μᾶς δὲ εἰς ἐκ τῆ δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἐκ ἦν μετ' αὐτῆ, ὅπῃ
 ἢ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. ὁ Κύριος ἀκονόμησε νὰ μὲν ἀρεθῆ παρὰν ὁ Ὡμας, καὶ νὰ
 ἢ ἀπιστήση, ἔχ' νὰ πισῶθῆ καλλίτερα ἢ Ἀνάσασιν ὕστερα μετὰ τὴν ἐρόνην αὐτῆ καὶ
 ἢ ἠνλάθησιν. καὶ σκοπεῖ πῶς ἴσια μετὰ τὴν γνώμην εἶχε τὸ ὄνομα· ὅτι Ὡμας
 ἐρμῶδύεται Ἀβυσσος, καὶ Δίδυμος δὶγναμος, ἐπειδὴ ἐμελλε νὰ δισῶσῃ, καὶ νὰ
 ἢ μὴ πισύσῃ τῆ Χριστῆ τὴν Ἀνάσασιν. ἢ Ἐλεγον ἐν αὐτῆ οἱ ἄλλοι Μαθη-
 ἢ ται. ἐωράκαμεν τὸν Κύριον· ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. εἰὰ μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν
 ἢ αὐτῆ τὸν τύπον τῆ ἦλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῆ ἦ-
 ἢ λων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλοῦραν αὐτῆ, εἰ μὴ πισύσω. Ἐδῶ φαί-
 ἢ νεται πῶς δεῦ ἀπίσῃσιν εἰς τὴν Ἀνάσασιν, ἀλλὰ εἰς τὸ Σῶμα εἶχιν ἀμφι-
 ἢ βολίαν, εἰὰ ἦτον αὐτὸ ὅπῃ ἐσαυράθη, ἢ ἕτερον. ὅτι εἰὰ δεῦ ἐπίσῃ τὴν
 Ἀνάσασιν ἢ θελον εἶπῆ, δεῦ σὰς πισύω εἰὰ δεῦ ἴδω αὐτὸν τὸν Κύριον.
 ἢ ἀμὴ ἐπειδὴ ἦκωσεν, ὅτι ὁπόταν ἦσαν ἢ πόρταις σφαλίσαις εἰσέβη, ἔχ'
 ἢ τῆτο ἐνόμιζε πῶς ἀφῆκε τὸ σῶμα, καὶ μόνον ἢ Ψυχὴ ἀνέσῃθη. τὸ αὐτὸ καὶ οἱ
 ἢ ἄλλοι Ἀπόσολοι ἔπαθον, νομίζοντες τὸν πνεῦμα καὶ φαῖτασμα. λοιπὸν μὴ κατα-
 κείνη

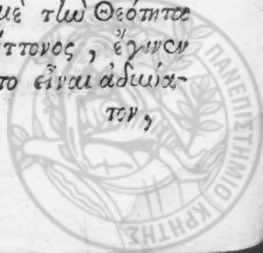

κείνη τινας τὸν Θωμᾶν ἀγάπηται, ὅτι δίκαιον εἶχε νὰ πολυπραγμονῇ καὶ
 νὰ ἐρῶνᾶ τὴν ἀλήθειαν, μίλλωντας καὶ αὐτὸς νὰ κηρύξῃ παρρησίᾳ τὰς Κυρίαις
 τὴν ἔγερσιν, καὶ νὰ βοᾷ μετ' τὸν Γωσθίνω· ἐκεῖνο ὅπῃ ἠκείσασιν καὶ εἰδαμῆ,
 καὶ αἱ χεῖρές μας ἐφιλάφησαν, κηρύττομεν. Κατὰ τὸ ἔκαμε νὰ ἐξετάσῃ ἀκρι-
 βῶς τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι μετ' τὴν ἀπιστίαν αὐτὰ ἐπιστάθησαν καὶ οἱ ἐπίλοιποι.
 καὶ ἔμνον ἡμεῖς οἱ μεταφρέτες, ἀλλὰ καὶ μερικοὶ Ἀπόστολοι, ὅπῃ καὶ αὐ-
 τοὶ ἀμφιβαλλῶν, καθὼς ὁ Ματθαῖος καὶ Λουκᾶς ἔγραψαν, πῶς εἰδίσασαν καὶ
 ἐδαρρῆσαν πῶς ἦτον πνεῦμα ἀσώματον, καὶ μετ' τὴν Θωμᾶ τὴν φιλάφησιν ἐβε-
 βαιώθησαν ἅπαντες. „ Καὶ μετ' ἡμέρας ἑκτὸ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ Μαθηταί,
 „ καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς τῆν θυρῶν κλεισμένων, καὶ ἔστι
 εἰς τὸ μέσον. Πάλιν ὑπήλθον ὁμοίως εἰς τὸ μέσον τῆς, ὡς καὶ προηγήθη, ὅπῃ
 νὰ δεῖξῃ πῶς ὡς Θεὸς ὅπῃ ἦτον ἕξω ὅσα ὁ Θωμᾶς ἐσωτύχων. Ἀ-
 φῆκε τὰς ἄλλας, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν. „ Φέρε τὸν δάκτυλόν σε ὡς, καὶ ἴδε
 „ τὰς χεῖράς μου, καὶ βάλε τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν πλῦράν μου. ἔλθῃ Δίδυμο,
 „ καὶ βάλε τὸν δάκτυλόν σε εἰς τὰς πληγὰς τῆν χειρῶν καὶ ποδῶν μου, καὶ εἰς τὴν
 πλῦράν μου τὴν χεῖρά σου. Ἀπὸ ταῦτα φαίνεται πῶς ἐχώρει ὁ δάκτυλός τε
 εἰς τὰς ἑσφαιάς τῆν καρφίαν, καὶ ἡ πληγὴ τῆς ἀγίας πλῦρας ἦτον τόσον με-
 γάλῃ, ὅπῃ ἐχώρησεν ἡ χεῖράς τε. Καὶ ἀπεκείθη Θωμᾶς, καὶ εἶπεν· ὁ Κύριός
 μου καὶ ὁ Θεός μου. Ὡς θεῖας χάριτος ὅπῃ ὁ Θωμᾶς ἠξιώθη. ὅτι καθὼς
 ἐτόλμησε καὶ τὰς ἀγίας πληγὰς ἐφιλάφησιν, ἐξωλύθησε Θεολογίας δόγματα,
 καὶ τὸν κηρύττει διπλῶν τὴν φύσιν, Θεὸν καὶ ἀνθρώπον. „ Λέγει αὐτῶν ὁ Ἰω-
 „ σῆς· ὅτι ἐώρακας με πεπιστώκας; μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πισδύσαν-
 „ τες. Λοιπὸν οἱ Ἀπόστολοι, καὶ ὅσοι ἄλλοι εἶδαν τότε τὸν Κύριον καὶ ἐπίστα-
 „ σαν δὲ εἶναι καὶ αὐτοὶ μακάριοι; ἀμὴ πῶς καὶ πρὸς αὐτὰς ἔπος ἔλεγε; μα-
 „ κάριοι οἱ ὀφθαλμοί σας, ὅτι οἱ Προφῆται ἐπεθύμησαν νὰ με ἴδωσι, καὶ ἐσεί-
 „ με βλέπετε. Λοιπὸν ταῦτα φανερῶναι ὁ Κύριος, ἦγαν ἐπειδὴ ἐπληροφόρηθῃς
 μετ' τὴν ὄρασιν, πήγαινε εἰς τὸ κήρυγμα, καὶ ὅσα εἶδες μετ' τὰς ὀφθαλμῶν,
 ταῦτα διδάξον, καὶ μετ' τὸν τῆς βροντῆς ἀναβέσσον· Ἐκεῖνον ὅπῃ ἦτον ἀπ' ἀρ-
 „ χῆς καὶ εἰδαμῆ, καὶ αἱ χεῖρές μας ἐφιλάφησαν κηρύττομεν. καὶ μακάριοι ὅσοι
 ἀκούσαν τὸ κήρυμά σας καὶ πισδύσαν. Ἀλλὰ ἕχατι δὲ ἐφάνη παρδύθῃς εἰς
 τὸν Θωμᾶν ὁ Κύριος, ἡ μὲν ἔξῃς ἡμέρας, ἡ πένταρας, ἀμὴ ἐκαρτέρησε τὴν
 ἐγδύω; Ἐπειδὴ ἠθέλε νὰ ἀποδείξῃ ἄλλο μυστικὸν εἰκόνισμα. ὁ Θωμᾶς
 τὸν ἀπιστον λαὸν τῆν Ἰουδαίαν εἰκόνιζε, τὸ δὲ σῆντι τῆς Σιών, ὅπῃ ἐκρύπτον-
 „ το οἱ Ἀπόστολοι, ἔτῃν τὸν Κόσμον ἐσήμαινον, εἰς τὸν ὁποῖον ἠλθε παπει-
 „ νὰ ὁ Κύριος εἰς τὰς κλεισθῆναι θυράς τῆς αἰπαρδύθῃς Νεανίδος. αἱ δὲ
 „ ὅπῃ ἡμέραι σημαίνουσι τὴν ὀγδύω ἡμέρας ἐκείνῃ τὴν μέλλουσαν, ὅταν ἔλ-
 „ θῃ νὰ κείνη τὴν Κτίσιν ἅπασαν, νὰ σαθῇ εἰς τὸ μέσον τῆν ἐκλεκτῶν, καὶ
 „ τότε οἱ Ἰουδαῖοι νὰ ἴδωσιν ἐκεῖνον ὅπῃ ἐκούσων, καὶ σωτικῶς τῆς νὰ πισδύσαν.
 Τὸ λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, ἐὰν ὑπὸ τὸν φόβον τῆν παθῶν ὅπῃ μᾶς περ-
 „ ράξωσιν, ὑψωθῶμεν εἰς τὰς θεῖας διαφάσεις, ὡσπερ ἐκεῖνοι εἰς τὸ ἀνάγειν,
 „ καὶ φυλαξῶμεν τὰς αἰδησας σφαισικῶν ὡσπερ ἀδύδουρα, θέλει ἔλθῃ καὶ
 „ πρὸς ἡμᾶς ὁ θεῖος Λόγος, νὰ σαθῇ εἰς τὸ μέσον τῆν ψυχικῶν δυνάμεων,
 „ καὶ μᾶς χάριση ἐπιλύωτε καὶ ὁμόνοιαν καὶ τὴν χάριν τῆς παναγῆς Πνεύματος.
 „ καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ κοινωνήσωμεν τὰ ἀρχαῖα τε Μυστήρια ἐδῶ εἰς τὸν

νὰ ἦσαν παῖδια ἄγνωστα, ἀσέχισαν τὴν δεσποτικὴν Διδασκαλίαν τε, καὶ ἐδό-
 θησαν πάλιν εἰς τὸ ἀρότερον ἐπιπέδουμα, ἔχ' ἔτο τὰς ἐνομάζει Παιδία, πῶς
 ἐκοπίαζαν ὄλλω πὴν νύκτα ἀνωφελῶς. ἐκεῖνοι γὰρ ἀμολόγησαν πὴν ἀλήθειαν,
 ὅτι δὲν ἔπιασαν τίποτα. Ὁ δὲ Κύριος θέλωντας νὰ βεβαιώσῃ τὸν Πέτρον,
 πῶς ἦτον αὐτὸς ἐκεῖνος ὅπῃ εἰσέβη εἰς τὸ πλοῖόν τε τὴν πρῶτῃν φοράν
 ὅταν πὴν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ Ἀποστολικὸν ἀξίωμα, καὶ τῷ εἶπε νὰ μακρυνῇ
 ὀλίγον ἄπο τὴν γῆν νὰ χαλάσῃ τὸ δίκτυον, νὰ πιάσῃ πολλὰ ὄψαδια, τὰς
 ἐπρόσβαξε καὶ τώρα νὰ βάλῃσιν εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῷ πλοῖος τὸ δίκτυον, καὶ
 τῷ ὑπήκουσαν. ἀμὴ δὲν τὸν ἐγνωρίσων ἀκόμη τότε τίς ἦτον, μόνον θεῖα
 τίς δυνάμις ἠκολούθει εἰς τῷ Σωτήρος τὰ λόγια, καὶ ἐπαράκινει ταῖς ἀγα-
 θαῖς ψυχαῖς εἰς ὑπακοὴν πρὸς αὐτὸν καὶ ἔρωτα. Ἐβαλον ἔν καὶ ἐκείνι αὐτὸ
 ἐκλύσαι ἔχυσαν ἄπο τῷ πληθὺς τῶν ἰχθύων. ὡ τῷ θαύματος, ὡ μεγάλη ἡ
 δυνάμις τῷ Χριστῷ ὅπῃ τὰς ἐπρόσβαξεν, ὄλλω τὴν νύκτα ἐκοπίασαν ἀνωφε-
 λῶς, καὶ τότε μὲ τὸ θεῖόν τε νεῦμα καὶ πρὸς αἶμα ἐσωμάχθησαν τόσα ὄψαδια,
 ὅπῃ δὲν ἐδιδύοντο οἱ Ἀπόστολοι νὰ τραβίσεν τὸ δίκτυον. Ἀλλὰ ἔτο τὸ μέγα
 θαυμασίον ἐπροεικόνιζε τὰ μέλλοντα, καὶ ἐσημῶνε τὰ ἐσόμματα. ὅτι ἡ παρῆσα
 ζωὴ λογίζεται θάλασσα κυματωμένη ἄπο τρικυμίας τῶν ἁφῶρων πειρασμῶν,
 καὶ ἀγρία κύματα. νύκτα δὲ σκοτεινὴ καὶ ἀνωφελὴς, ὅλος ὁ καιρὸς ὅπῃ ἐπέ-
 ρασεν ἄπο κτίσεως Κόσμου, ἕως τὸν ἐρχομὸν τῷ Δεσπότη τὸν σωτήριον. Καὶ
 ἐκοπίαζαν ὄλλω πὴν νύκτα οἱ Προφῆται ἀπαρκατα, χαλῶντες τῷ Διδασκαλίαις τὰ
 δίκτυα, καὶ τινὰς δὲν τὰς ἠέκασεν, ἕως ἔ ἀνέτειλε τὸ πρῶτὸν ἄπο τὸν σωτήριον
 πᾶφον ὁ τῷ Δικαιοσύνης ἀέαντος Ἡλίου. καὶ τότε ἀπλώσαντες οἱ Ἀπόστολοι
 τὸ Εὐαγγελικὸν δίκτυον, ὄλλω τὴν Οὐκεμῶν θαυμασίως ἐφάρδυσαν, τὴν ὁποί-
 αιν εἰκονίζει καὶ φανερώνει ὁ αἰεθμὸς τῶν ὄψαδιων ὅπῃ ἐκυνήγησαν, ἦγαν ἑκα-
 τὸν πενήντα ἑξία. ὅτι ὁ ἑκατοσὸς αἰεθμὸς, ὡς τεξάφανος καὶ πληρέστατος,
 ἐπειδὴ τέσσαρες φοράς εἰκοσιπέντε, ἢ δέκα φοράς δέκα, γίνονται ἑκατὸν, φανε-
 ρῶνει τῶν Ἐθνῶν τὸ πλήρωμα ὅπῃ ὄπῃ ἔσαν εἰς τὸν Χριστὸν ἄπο τὰ τέσσαρα μέρη τῷ
 Κόσμου καὶ πέρατα. τὰ δὲ πενήντα ἐπροεικόνιζαν τὰς Ἐβραίας, ὅπῃ ἐκ τῷ πε-
 ριτομῆς ὄπῃ ἔσαν, ὡς τὰς δέκα τῷ Νόμῳ ἐντολὰς φυλάξοντες, καὶ τὴν πεντάδα
 τῶν αἰδησῶν. ὅτι τὰ πέντε δεκαπλασιαζόμενα, ἢ πάλιν τὰ δέκα πενταπλα-
 σιαζόμενα, γίνονται πενήντα. τὰ ἑξία δὲ πάλιν δηλοῦσι τὴν εἰς τὴν Τριὰδα
 Πίσιν, ἣτις τὰ διεσῶτα ἐνοποιοῦσα, εἰς μίαν Ἐκκλησίαν πάντα ἐσωθήγαθῃ.
 Ὅτι δὲ ὁ αἰεθμὸς τῶν ἀγροθῶν ὄψαδιων τὸ πληθὺς ὅλον τῷ Ἐκκλησίας
 εἰκονίζει, ἄπο τὴν Ἰσραὴλ τῷ Ρεβέκκας τὸ μανθάνομεν. Ὅταν ἐσεῖλεν ὁ
 Ἀβραὰμ τὸν δελόν τε νὰ ἀρραβωνιάσῃ γυναῖκα τῷ Ἰσαὰκ, ἦρε τὴν Ρεβέκκας
 εἰς τὸ πηγάδι, καὶ τὴν μνησεῖαν ἐσυμφώνησαν. Ρεβέκκα εἰκονίζει τὴν Ἐκκλη-
 σίαν ὅπῃ ἐνομφοῦθη τῷ Χριστῷ ἔχ' ἔ τῷ Βαπτίσματος. λοιπὸν τὰ σοιχεῖα τῷ
 Ρεβέκκας, ἦγαν τὰ ρεάμματα τῷ ὀνόματος, κάμνουν ἑκατὸν πενήντα τρία.
 ἔτω λοιπὸν ἡ ἀγροτὴ Ἀποστόλων καὶ κυνήγιον, τὸν πληθυσμὸν τῷ Ἐκκλησίας
 ἀπογγεῖλε. „ Λέγει ἔν ὁ Μαθητὴς ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ,
 „ ὁ Κύριός ἐστιν. Ἐπῶρεπενὰ γνωρίσῃ τὸν Δεσπότην ὁ Πέτρος ἄπο τὸν ἄλλον Μα-
 θητῶν ἀροπότερα, ὅπῃ εἶδε καὶ ἀρότερον παρόμοιον θαυματέρημα. ἀλλ' ἐπειδὴ
 ὁ μὲν Πέτρος εἶναι τῷ Πίσεως σύμβολον, ὡς πέτρα τῷ Πίσεως, καὶ τῷ Ἐκκλη-
 σίας θεμέλιος, καὶ τῷ πνευματικῷ οἰκοδομῆς ἀφορμῇ. ὁ δὲ Ἰωάννης πάλιν

λαμβάνεται εἰς τὴν τῆς θεωρίας ὑψηλότητα, ὡς Υἱὸς τῆς βροντῆς, καὶ ἀρώπη πηγὴ τῆς Θεολογίας, ὡσαύτῃ εἰς τὸ εἶδος τῆς Δεασότητος ἀπέτισε, καὶ τῆς Θεσαυρῆς τῆς σοφίας καὶ γνώσεως ὅπως εἶδη. Ἐξ ἑταυτο ὁ Γωάννης γνωρίζει τὸν Κύριον ἀρότερον, ἐπειδὴ ἡ θεωρία εἶναι ὀξύτερα καὶ λεπτοτέρα τῆς πράξεως, καθὼς καὶ εἰς ἄλλας τύπας εἰς πλάτος ἐγράφησαν. Ἡ δὲ κοίταξε καὶ τὴν τῆς Πέτρῃς Θεωρητικῆς, πῶς ἄπο τὸν πολλὴν καὶ ἄκρυτον πόσον ὅπως εἶχε πρὸς τὸν Δεασότιον, εὐθὺς ὅπως ἤκουσε πῶς ἦτον ὁ Κύριος, ἐξώδη τὸν ἐπενδύτιον καὶ εὐλαβίαν, καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτὸν ἀφίναντας τὸ πλοιαίριον, καὶ τὸν προσκυνήσῃ, ὡς ἔφρασαν. ὁ Ἐπενδύτης ἦτον ὡς μανθίλιον μακρὸν, ὅπως εἶχασιν οἱ Γαλιλαῖοι συνήθειαν νὰ ζῶνται ἐξωθεν ἄπο τὸ ὑποκάμισον. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ Πνεῦμα μᾶς ὠρακίνοι, νὰ μὴ ἀναγνωσκώμεν μόνον τὴν Ἰσορίαν καὶ τὸ γράμμα, ἀλλὰ καὶ ἐρῶντο βαθυτέρα, ὡς ζήτησαν καὶ ἐδῶ τὸ καὶ τῆς Ἐπενδύτης νομήσαν. Βλέπωμεν ἔν εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ὅτι καὶ ἄλλω φοράν ὅπως ἐκλυδωνίζοντο οἱ Ἀπόστολοι, ὑπῆγε πρὸς αὐτὸς ὁ Κύριος, καὶ κατέπαυσεν αὐτῶν τῆς ψυχῆς τὴν πύραρον, καὶ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα. ἐπρόσθεσε δὲ καὶ τὸν Πέτρον, νὰ θεωρητικῶν ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, νὰ ὑπάγη πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐζήτησε. Καθὼς ἔν ἐθεωρεῖται, ὡσαυτὲρ εἰς τὴν ξηρὰν γῆν εἰς τὰ κύματα, βλέπωντας πῶς ἡ θαλάσσοσα ἀρξίδια θεωροῦντο, καὶ ὁ ἀνεμος ἐγένετο δυνατώτερος, ἐφοβήθη, καὶ ἐκινδύνισε νὰ καταποντιθῇ, ἐὰν ὁ Δεασότης δὲν ἐπρόφρασε μὲ τὴν θεῖαν αὐτῆς δεξιάν, νὰ τὸν ἀνασῶσῃ τὸ γλυγοῦτερον. Ἐξαιτὶ ἐπειδὴ μέλλοντας νὰ θεωρητικῶν εἰς τὰ κύματα, δὲν ἐξώδη τὸν Ἐπενδύτιον τῆς Πίστεως, καὶ ἑταυτο καὶ ἄπο τὸν Κύριον ὡς ὀλιγόπιστος ὀνειδίζεται. εἰς τὸ ὅποῖον φανερῶναι ὁ λόγος, ὅτι πῶς ἡ θεωρητικῶν Πίστιν ἀποδείξει ἐπρόφρασε τὸν κίνδυνον. πῶρα δὲ ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἀπέπασαν Πίστιν, λέγει ἡ Γραφή πῶς τὸν Ἐπενδύτιον ἐξώδη, καὶ ἑταυτο καὶ χαλεπὸν κίνδυνον ἐφρασε πρὸς τὸν Κύριον. „ Οἱ δὲ ἄλλοι Μαθηταὶ τῆς πλοιαίρου ἤλθον. „ ἡ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἄπο τῆς γῆς, ἀλλ' ὡς ἄπο πηχῶν ὄρακίνοι, σύροντες „ τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων. Καὶ ἑταυτο ὅπως ἐξάβισαν τὸ δίκτυον μακρὰν ἄπο τὴν γῆν οἱ Ἀπόστολοι πῆχαις ὄρακίνοις, δὲν εἶναι χαλεπὸν μουσικῶν θεωρίαν καὶ ἔνοιαν. διότι ὁ ἀειθερὸς τῶν ὄρακίνοις, ἐπέχει λόγον ὕλης καὶ εἶδος, καθὼς εἶπεν ὁ μέγας Μαξιμος. ἄπο τῆς ἑταυτῆς ἐν τῆς μαθητολογίαις διαγῶντες οἱ Ἀπόστολοι καθὲρ κίνδυνον παραχάδη, καὶ διαύσιαν ἀμφίβολον, μὲ τὴν φερῶν λόγον τῆς Θεολογίας τῆς φέρειν εἰς λιμῶνα σωτήριον. „ Ὡς ἔν ἀπέβισαν εἰς τὴν γῆν, βλέπωμεν ἑταυτῶν, θρακίαν κειμήλιον, καὶ ὄφαιον ὅρακίνοιον καὶ ἄρτον. Ὁλα ταῦτα παρέστησαν ὁ Θεὸς Λόγος μὲ λόγον ἄρρητον, τὴν ἀνθρακίαν, τὸν ἄρτον, καὶ τὸ ὄφαιον. ὅτι καὶ νὰ μὴ νομίσαν οἱ Μαθηταὶ, πῶς βλέπειν φάντασμα, ἠθέλησε νὰ πῆς πιστῶν καὶ τὸ βρώσιμον. Καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν εἶχασιν τίποτα, πορευομαίξει ἐκεῖνος τὴν ἑταυτῶν μὲ φωνὴν καὶ ὄφαιον, τὴν σωτήριον τῆς φαρμάκων ὄρακίνοι, ἀπλῶν βρώσιν καὶ ἀποθερῶν, χαλεπὸν μυραδικαῖς καὶ καρυκίαις, ἀλλὰ καθὼς ἑταυτῆς χαλεπῶν εἰς τὰ ἀνθρακία. Πλὴν καὶ ἐδῶ μὲ τὸ ἰσορικῶν ὄρακίνοιον σωθεαρεῖται τὸ μουσικώτερον. ὅτι ἡ μὲν ἀνθρακία εἰκονίζει τὴν τῆς Λόγου Θεότητος. Πῦρ γὰρ ὁ Θεὸς, καὶ πῦρ καταναλίσκον, καὶ τὸ λόγιον. τὸ δὲ ὄφαιον ἦτον εἰκὼν τῆς ἀποσλήμματος, ἦγεν τῆς σαρκός, ἡ ὅποια ἀμέσως ἐξώδη μὲ τὴν Θεότητος καθ' ὑπόστασιν. καὶ μὲ τὸ νὰ ἴηται μὲ τὴν μετέδωσιν τῆς κρείττονος, ἐγινεν ὁμάδος. ὅχι νὰ μεταξάπῃ ἡ σὰρξ εἰς φύσιν Θεότητος. ὅτι ἑταυτο εἶναι ἀδιώκτον,

πον, να μεταβληθῆ κανεὶα κτίσμα ἢ σῶμα γήϊνον εἰς φύσιν Θεόπυτος. ἀλλὰ εἶναι Θεῖον, ἐπεὶδὴ Σῶμα Θεῶ εἶναι. ἀλλ' ἢ τὴν φύσιν δὲν ἀλλάξεν, ἀλλὰ ἐπολιτεύθη εἰς τὴν θάλασσαν τῆς παρέσης ζωῆς, μύροντας τῆς ἀλμυρᾶς ἀμαρτίας ἀμέτοχον. Εἰς δὲ τὸν καιρὸν τῆ Παύλας, δεχόμενος τὰ μυστήρια εἶδη τῆς ὕβριον, ἔμεινεν ὡσπερ ὀφάριον ἄφανος, χωρὶς νὰ ἐναντιωθῆ μὲ λόγον, ἢ ἔργον, νὰ κάμῃ τιτὰ ἐκδίκησιν. τὸ δὲ Φωμὶ ὅπῃ ὀρέθη ἐκεῖ ἔπειμον, χωρὶς νὰ τὸ γεωργήσῃ, ἢ νὰ τὸ στείρῃ τινὰς, ἀλλὰ μόνον μὲ τὸ ἐκείνε νεῦμα καὶ ἀπόσαγμα, αὐτὸν ἐκείνον τὸν ἐραῖον Ἄρπον εἰκόνιζεν, ὅπῃ ἐκατέβη εἰς τὴν γλῶ, τὸν ὁποῖον ἢ ἀσπορος καὶ ἀπότιτος γαστῆρ τῆς Παρθένου ἀγεωργήτως ἐβλάστησεν. ἔγω λοιπὸν αὐτὸν ἐκείνον τὰ ὀρέζομαι εἰκόνιζον. πλὴν καὶ ἀλλοεῖδως τὸν λόγον ἄς ἐξηγήσωμεν. Ἐπειδὴ ἠθέλε νὰ σείλῃ ὁ Κύριος τὰς Μαθητὰς εἰς τὸ κήρυγμα, τὰς ἐρμηνεύει τῆς Διδασκαλίας τὰ συμβολα, ὅτι ὁ Εὐαγγελικὸς λόγος εἰς μερικὰς ἀνθρώπους γίνεται πῦρ, καθὼς εἶπεν αὐτὸς ὁ Κύριος· Πῦρ ἤλθον βαλεῖν ἐπὶ τῆς γῆς. εἰς ἄλλας Ἄρπος, καὶ εἰς ἄλλας ὀφάριον μὲ τὸ πολυειδὲς τῆς ποιότητος, καὶ τὴν ἐπιπιδεινότητα ἐκείνων ὅπῃ τὸν δέχονται, σωξάλλασσαν τὴν δὲ μίαν. Ὡς πῦρ τὸ λοιπὸν καίει καὶ φλογίζει τὰ ἀμαρτήματα. ὡς Ἄρπος δὲ σπείρει τὰς ψυχὰς τῆς δεχομένων καὶ διωαμάνει τὰς· ὡς δὲ ὀφάριον δίδεται εἰς τὰς ἀπλὰς ὅπῃ ἀκόμι δὲν ἔφθασαν εἰς τὸ τέλειον, καθὼς διδάσκει ὁ μέγας Ἀπόστολος. Ὡς τις κάμνει τὸν λόγον εἰς τὰς τελείας σεραῖων καὶ κρεῶδη βρώσιν, εἰς δὲ τὰς ἀδυνατέρας λάχανα, καὶ γάλα εἰς τὰς ἀρχαίους καὶ νηπιάζοντας. Ἀλλὰ θέλει ἐρωπῆσει τινὰς, πῶς δὲν ἐπαρόσαξεν ὁ Κύριος νὰ ὀρέθῃ καὶ ποτὸν εἰς τὸ μουσικὸν αὐτὸ φίλδωμα, εἰμὴ μόνον Φωμὶ καὶ ὀφάριον; Εἰς τὰτο ἀποκεινόμεθα, ὅτι καὶ μὴ τὸ τῆς Ἰσοχίας σωματικώτερον διήγημα, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἦτον ἢ λίμνη ὅπῃ ἐφάρσον, καὶ ἔπινεν ὅς τις ἠθέλε, δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ κάμῃ καὶ εἰς αὐτὸ φασματέρημα, καθὼς καὶ ὅταν ἐχόρτασε πρὸς τὴν χιλιάδες ἀρότερον εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ὕστερα τέσσαρας, μόνον μὲ Φωμὶ καὶ φάρι τὰς ἔγρυσεν, ἀλλ' ἢ Ποτὸν δὲν τὰς ἔδωκε. καὶ δὲ τὸ νόημα, ἐπειδὴ ἢ ἀρακτικὴ ἀριτὴ βρώσις λέγεται ἔξ τὸ σκληρὸν καὶ δυσκατέργασον, Πόσις δὲ ἢ θεωρεῖα καὶ ἢ γνώσις ἢ ἀπταισος. ἐδῶ μὴ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα κατὰ πορθεῖται καὶ δίδεται ἢ ἔξ τῆς ἔργων ἔσφῃ καὶ ἀπόλαυσις, εἰς δὲ τὸν μέλλοντα δίδεται τὸ νάμα τῆς γνώσεως. ὅτι ἐπειδὴ ἐδῶ τελειώνει ἢ ἀρακτικὴ, μόνον εἰς τὸν μέλλοντα ἢ θεωρητικὴ πολιτεύεται, ὁποῖον ἀξιοθῶμεν νὰ πινώμεν μὲ τὸν Κύριον τὸ σωπείον τῆς ἀκηράτης Διδασκαλίας ποπείον. Καθὼς αὐτὸς ὁ ἀβελόδης μᾶς ἔπειξε, νὰ ἀποκαλύψῃ τῆς Ἀγίων ἔνωτερον ὅσα τὰς ἔδειξεν ἐδῶ σκιαδῶς καὶ ἀμυδρότερον. Γνώσις δὲ καὶ ἡμᾶς τῆς θείας ἐκείνης ἀπολαῦσαι ἔσφῃς, ἐν αὐτῇ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν. Ὡς ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

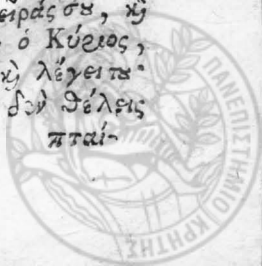
Ο Μ Ι Λ Ι Α

ΕΙΣ ΤΟ ΙΑ'. ΕΩΘΙΝΟΝ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

„ Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐφανερώσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτῶ, ἔγερθεῖς ἐκ νεκρῶν, καὶ λέγει πρὸς Σίμων Πέτρον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλεῖον τέτων; Μετὰ τὸ νὰ ἐραῖν ὁ Κύριος εἰς τὰς Ἀποστόλους, ὅταν εἰς τὴν λίμνην τῆς Τιβεραϊδος ἐφάρσεν, καὶ νὰ τὰς ὑποδείξῃ ἐκεῖνα τὰ μυσηκὰ σύμβολα, ἤγεν τὸ πλῆθος τῆς ἰχθυῶν, τὸ ψωμί, τὴν ἀνδρακιανὴν, καὶ τὸ ὄψαριον, καὶ νὰ καταδεχθῆ νὰ φάγῃ μὲ αὐτὰς ἕξ νὰ βεβαιωθῶσι τὴν Ἀνάστασιν. ἰδοὺ λοιπὸν καὶ σήμερον ἔρχεται πάλιν εἰς τὸν Πέτρον νὰ τὸν παρηγορήσῃ, καὶ ἰαθεῖ μετὰ ἐναντία τὰ ἐναντία, ὡς Ἰαθεῖς πᾶνσοφος καὶ πανάριστος, ἤγεν μὲ τὴν ἔπιπν ἑρώτησιν, καὶ τὴν τῆ Κορυφαίου ὁμολογίαν καὶ ὑπόκεισιν, διορθῶναι τὸ ἔπιπν ὀλίθημα τῆς ἀρνήσεως. καὶ ὑποκρίνεται πᾶς δὲν ἰξόδρει τὴν γνώμην τῆ μαθητῆ ἐκείνου ὅπῃ γινώσκει τὰ πάντα, πείν νὰ ἠρώσῃ σαφέστατα, καὶ λέγει τε. Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; Ἰξόδρε μὲν πᾶς ἦτον ὁ Πέτρος ἐρασῆς ἕξ πυρος, ἀγκαλὰ καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆ Παύτου νὰ ἔσφαλλεν ὑπὸ θείαν οἰκονομίαν καὶ ἀπόνοιαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ Πέτρος ὑπὸ τὰς ἀκατάστας τῆ συνειδήτος ἐμασίζετο, καὶ ἦτον εἰς τὰς ἄλλας Μαθηταῖς τεθολωμένη ἡ φήμη καὶ ὑπόληψις, ὑποδείχνει ὁ Δεσπότης σήμερον, πᾶς τὸν κάμνει Ποιμῆρα τῆ λογικῶν ἀποβάτων, κρηπίδα τῆς Μαθητῆ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας θεμέλιον. Καὶ μὲ τῆτο οἰκονομῆ ἕξ ἀράγματα. ἀγαπᾷ με τὴν ὁμολογίαν τῆ Πέτρο τὴν γλώσσαν, τὴν ὁπίαν ἡ ἀρνήσις ἐμόλιψε, καὶ τὴν καθαρῆζει τῆ πταίσματος. βεβαιῶναι τὰς ἄλλας Ἀποστόλους, πᾶς δὲν ἔξεπείσεν ὁ Κορυφαῖος τῆς Ἀποστολικῆς ἀξίας καὶ τάξεως. καὶ τελιοῖ τὸ ἐπάγγελμα ὅπῃ τῆ ἔταξε, λέγωντας, Καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανῶν, καὶ τὰ ἐξῆς. Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; Ἐπειδὴ εἰς τὰς σωτακτικὰς λόγους, πολλὰ ὠρε ἀγάπης τῆς ἐπαρηγγεῖλεν, ὅτι τῆς τελείας ἀγάπης εἶναι γνώρισμα, νὰ λάβῃ τινὰς ἕξ τῆς φίλες τε θανάτων, τὸ ὁποῖον ὁ μὲν Χριστὸς μὲ τὸ ἔργον ἐπλήρωσεν, ὁ δὲ Πέτρος φοβηθεῖς ἠρνήθη. ἕξ τῆτο συνεπῶς καὶ ἐπιπδείας τὸν ονειδίζει πᾶς δὲν ἐφύλαξε τῆς ἀγάπης τὸ ἴδιον; μὲ τὸ νὰ εἰπῆ δὲ Πλεῖον τέτων, ἤγεν ἀγαπᾷς με Πέτρο ὠρε ἑλωπότερον ὑπὸ τὰς ἄλλας Ἀποστόλους, ὡς πλαγίως καὶ ἀετασρόφως τῆ ἐνδυμίζει τὴν θρασυῶν φωνὴν ἐκείνῳ καὶ ὑπερήφανον, ὅπῃ εἶπε τὸν καιρὸν τῆ Παύτου καυχῆσάμενος. Ἐὰν ὅλοι σκανδαλιθῶσι, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω ὠρε δώσω τὴν ψυχὴν μὲ εἰς θάνατον ἕξ λόγους, ἕξ τῆτο τῆ λέγει ταῦτα. τάχα λοιπὸν ἔχεις καὶ τῶρα θάρρος νὰ καυχῆθῃς, πᾶς μὲ ἀγαπᾷς ὑπὸ τῆς ὠρε ἑλωπότερον; Τί ἐν ὁ Πέτρος; Οὔτε λέγει πᾶς δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ἔτε τὸ ὁμολογεῖ μὲ καύχησιν ὡς τὸ ὠρεπτερον, ἀλλὰ καὶ τὴν φύσιν μὲ ἕξ τὴν ὑπόκεισιν, λέγωντας· Ναὶ

„ Κύριε, σὺ ἰσχύρεις πῶς σὲ ἀγαπῶ. Ἀπὸ ὅσα ἔπαθον ἔμαθε. Τὸσῦ-
 πην ἢ ἥττα καὶ πῶσις τὸν ἔκαμε δοκιμον, ὅπῃ δὲν ἐθάρρει πλέον εἰς τῆς ψυ-
 χῆς τὸ πρόθυμον, ἀλλὰ ἐφοβεῖτο τὴν ἀδυναμίαν τῆς φύσεως. ὅτι τὸ μὲν
 πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀδυναμία. Διὰ τὸτο βιάει αὐτὸν τὸν Κύριον καὶ
 Δεαστόν τινα μαρτυρα λέγωντας· Κύριε σὺ οἶδας ὅτι φιλοῦσε. Λέγει καὶ εἰς
 τὸτο τινὲς πῶς ὁ Πέτρος δὲν ἀπεκρίθη ὡς ἔσπερον, ὅταν ἐκεῖνος τὸν ἠρώ-
 πησεν ἐὰν τὸν ἀγαπᾷ, καὶ αὐτὸς εἶπε φιλοῦσε. πλὴν εἰς τὸτο δὲν ἔσφα-
 λεν ὁ Ἀπόστολος, ὅτι ἐπειδὴ ἡ φιλία εἶναι ἀρχὴ τῆς ἀγάπης, ἐδειλίασεν
 ὁ Πέτρος νὰ εἰπῇ πῶς τὸν ἠγάπα τέλεια, μόνον εἰπέ τιν ὀλιγώτερον. Διὰ τὸ
 τῆς τελείας ἀγάπης εἶναι νὰ ἀποθῶν τὴν τῆς φιλίας, τὸ ὁποῖον ὁ Κύ-
 ριος ἔκαρτε. ἀλλ' ὁ Πέτρος αὐτὸν ἀρνήθη, διὰ τὸτο πῶρα ταπεινώεται, νο-
 μίζοντας πῶς θέλει νὰ τὸν προσάξῃ νὰ λάβῃ διὰ τὴν ἀγάπην τὴν θάνα-
 τον. Ἀλλὰ τὸ Κυριε ὅλος ὁ σκοπὸς ἦτον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρώπων.
 ὅθεν εἶπέ τιν, Βόσκει τὰ ἀρνία μου. καὶ πάλιν δέτερον εἶπον τὰ αὐτὰ ἀμφότε-
 ροι. Πλὴν τινὲς διὰ τὸ τῆς παλαιᾶς ἀντιγραφῆς λέγουσιν εἰς τὴν δευτέραν ἐρώ-
 πησιν. Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου. καὶ τὸτο εἶναι ἀκολουθώτερον. Διὰ τὸ
 πρῶτον εἶπεν Ἀρνία, δευτέρον Προβάτια, καὶ τρίτον Πρόβατα, φανερώοντας μὲ
 ταῦτα τὴν τάξιν καὶ ἀποκοπήν τῆς σωζομένων. Ἀρνία τῆς ἀρχαίης καὶ ἀπε-
 λείψ εἰς τὴν Πίσιν ὅπῃ χρειάζονται γάλακτος, ὡς μὴ δυνατοὶ νὰ δεχ-
 θῶσι τὴν σερειὰν ἑαυτῶν τῆς Διδασκαλίας. Πρόβατα δὲ ὅσους δύνανται νὰ
 καταλάβουν τελειότερα τὸ Μυστήριον τῆς Πίσεως. Οὕτω καὶ ὁ μέγας Ἀπόστολος
 τὴν ἀποκοπήν τῆς μαθητευομένων ἐμίεισε, τῆς μὲν ἑξῆς γάλακτι, τῆς δὲ
 ἄρτω τὸν λόγον τῆς Πνέματος, τῆς δὲ δυνατωτέρας μὲ κρέας, ὅπῃ ἠμποροῦ-
 σαν μὲ τῆς ὁδοῦ τῆς λογισμῶν νὰ ἑκκεῖναι τὰ παράγματα. Καὶ τάχα τὴν
 αὐτὴν ἐννοίαν ἔχει καὶ ἡ καλὴ γῆ ὅπῃ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, πῶς ἐκαρπο-
 φέρουσι τὰ ἑκατόν, τὰ ἑξήκοντα, καὶ ἑξήκοντα, δηλῶσα τὰ Ἀρνία, τὰ Προβά-
 τια, καὶ τὰ Πρόβατα; „ Λέγει αὐτῶ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωάνη φιλεῖς με; ἢ ἠ-
 λαξε τὴν τρίτην ἐρώπησιν, καὶ δὲν εἶπον Ἀγαπᾶς με, ἢ πλεῖον τῆτων, ἀλλὰ
 λέγει, ἐπειδὴ δὲν ὁμολογεῖς πῶς με Ἀγαπᾶς, ἀλλὰ Φιλεῖς με, φανερώσαι
 καὶ εἰς τὸτο τὴν φιλίαν σου, καὶ ποίμαινε τὰ Πρόβατά μου. Ἐλυπήθη ὁ Πέτρος,
 ὅτι εἶπεν αὐτῶ τὸ τρίτον φιλεῖς με. ἡ αἰτία ὅπῃ τὸν ἔκαμε καὶ ὀπιρνήθη,
 ἦτον διὰ ταῦτα τὰ δύο παράγματα. πρῶτον ὅτι μὲ τὴν τρίτην ἐρώπησιν, ἐ-
 θυμήθη τὴν τρίτην ἀρνησιν, καὶ δευτέρον διὰ τὸ εἶπε Φιλεῖς με, τὸ ἐ-
 ποῖον εἶναι τῆς ἀγάπης ὀλιγώτερον. διὰ τὸτο λοιπὸν ἐλυπήθη καὶ ἑταράχθη,
 φοβόμενος μήπως καὶ τῆ τύχη πάλιν ἄλλη πειρασὶς καὶ τὸν ἐλέγξῃ, πῶς
 δὲν ἀγαπᾷ τὸν Κύριον. διὰ τὸτο ἀναφέρει εἰς ἐκεῖνον τὰ πάντα, ὅπῃ ἰσχύ-
 ρει ὅλα τὰ κρύφια, καὶ λέγει τιν· „ Κύριε σὺ πάντα οἶδας, σὺ γινώσκεις,
 „ ὅτι φιλοῦσε. τίςτις, Ἐσὺ Δεαστόν μου ὅπῃ ἰσχύρεις ὁμοίως ὡσπερ τὰ πε-
 ρασμῶνα, τὰ μέλλοντα, γινώσκεις καὶ τῆς δυνατοῦς μου τὸ πρόθυμον. Λέγει αὐ-
 „ τῶ ὁ Ἰησοῦς, ἀλλὰ, ἀλλὰ λέγω σοι, ὅτι ἦς νιώτερος ἐξώνυμος σεαυτὸν,
 „ καὶ περὶ πάντας ὅπῃ ἠθέλεις· ὅταν δὲ γράσῃς, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ
 „ ἄλλος σε ζῶσει, καὶ οἴσει ὅπῃ ἠθέλεις. Παρηγορεῖ τὸν Πέτρον ὁ Κύριος,
 „ ποροφητεῖαν τῶ τὸν Σταυρὸν καὶ θάνατον ὅπῃ ἐμίει νὰ πάθῃ καὶ λέγει τιν·
 „ μὴ φοβηθῆς, μηδὲ δειλιάσῃς εἰς τὸ ἐρχόμενον. ὅτι ἡ μόνον δὲν θέλεις
 πταί-

πταίσει εἰς ἐμὲ ὡς τὸ πρότερον, ἀλλὰ πόσον θέλει πληθυνθῆ ἑπὶ ἀγάπῃσε ἵπῃ νὰ σαυραθῆς ἁὲ λόγεμα, νὰ ἤρῃς συκοινωνὸς τῆ πάθῃσε μα . Ὅτε ἦς νεώτερος ἐξάντιος σεαυτὸν . ἐδῶ κ' τὸ γράμμα, διλοῖ ὁ λόγος, πῶς ἦτον ὁ Πέτρος μεσοκαιρίτης, καὶ ὄχι γέροντας . κ' δὲ τὸ πνεῦμα καὶ κόμμα, νὰ εἰπεῖμῃ τὸ μυσηκαίτερον . Λέγει τον νεώτερον ὁπόταν ἐξῆ κ' τὸν Μωσαικὸν Νόμον εἰς τὰ Ἰουδαϊκὰ ᾠθετηρήματα, ὅτι τότε μὲ τῷ ζῶντι τῷ ἐντολῶν ἐξάντυτο· γῆρας δὲ καλεῖ τῷ Εὐαγγελικῷ τελειότητα, ὁπόταν πλήρης καλῶν ἡμερῶν ὁ Πέτρος θρόμβος, αὐτὸς μὲ τῆς παρακτιῆς ἀρετῆς τὰς χεῖρας ἐξέτεινον, ἄλλος δὲ τὸν ἐξωσεν, ἦγεν ὁ Παράκλητος, ᾠελίζῶσας τῷ ὀσφυῖ τῆς ψυχῆς τε μὲ τῷ χειρισμάτων τῷ δυνάμει, ἁὲ νὰ δράμῃ εἰς τὸν Ἀποστολικὸν δρόμον εὐκόλα, νὰ ἀπλώσῃ τὰς χεῖρας νὰ τὸν σαυραθῆσι . Καὶ ὅτι ἔπως ὄσῃ ἡ ἀλήθεια, πῶς μὲ τὸν Σταυρὸν τὸν Χριστὸν ὁ Πέτρος ἐδήλωσε κοινῶς αὐτῆ τῆ Πάθῃς θρόμβος, αὐτὸς ὁ Εὐαγγελιστῆς τὸ ἐρμηνεύει σαφέστατα λέγωντας . „ Τῆτο δὲ εἶπε σημαίνων ποίῳ θανάτῳ δόξασει τὸν Θεόν . Λοιπὸν ἐπειδὴ αὐτὸς τὸ ἐξήγησε, δεῖ εἶναι ᾠρέπον νὰ πολμήσῃ ἄλλος Διδάσκαλος μὲ θρασύτητα νὰ κάμῃ ἄλλῳ ἐξήγησιν . Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἄγιοι ἐποθῶσαν, ὡς διφασμῆροι ἄπὸ τῷ ἀγάπῃ νὰ ὑποθῶσαν ἁὲ τὸν Κύριον, ἁὲ τῆ λέγει πῶς ἀκυσίως τε ἔμελλε νὰ τὸν θανατώσασιν; Ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σε καὶ ἄλλοσε ζῶσει, κ' οἴσει ὅπε εἰ θέλεις . Ἐδῶ ἄποδείχτει τῆς γνώμης τὸ πρόθυμον, καὶ τῆς σαρκὸς τῷ ἀδύνατον . ὅτι μὲ τὸ Ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σε ἔδειξε, πῶς μὲ τὸ θέλημά τε ἄπῆθαι . καὶ μὲ τὸ οἴσει ὅπε εἰ θέλεις, τῆς σαρκὸς τῷ δειλίῳ ἐδήλωσεν . ὅτι ἐπειδὴ παρὰ φύσιν ἦλθεν εἰς τὸν Κόσμον ὁ θάνατος, ἁὲ τῆτο δεῖ τὸν θέλει ἡ φύσις . ἀμὴ οἱ Ἄγιοι τῷ φύσιν καταβιάζασιν, ἐγαπῶντες ᾠελιστότερον παρὰ τῷ ζῶντι τῆς τὸν Κύριον . „ Καὶ τῆτο εἰπὼν λέγει αὐτῷ, ἀκολούθει μοι . Ἀφ' οὗ ἐδιάρθωσε μὲ τῷ ὁμολογίῳ τῷ ἄρνησιν, καὶ ἐχειροτονήθη Ποιμειάρχης, καὶ ἐμυσταγωγῆθη ὅσα ἔμελλε νὰ πάθῃ ἁὲ τὸν Κύριον, ἁὲ νὰ μὴ νομίση πῶς ἦτον εἰς ὅλα τέλειος, τῆ εἶπε πάλιν τῷ εἰσαγωγικῷ τῷ ἀρχαίων φανῶν, ἀκολούθει με . καθῶς τῆ εἶπε κ' τῷ πρώτῳ φορῶ ὅταν εἰς μαθητεῖαν τὸν ἐπροσκάλεσε . κατέστι μὴ νομίσῃς πῶς εἶσαι ἄπὸ πῶρα τέλειος, ἐὰν δεῖ ἀκολουθήσῃς κατόπιν τῆ πρώτῃ Ποιμῆς, νὰ μιμηθῆς τὸν βίον με . Ἀκολούθεισιν δὲ εἶπε τῷ ἁὲ Σταυρῷ τελειώσιν . Στῆφαι δὲ ὁ Πέτρος, βλέπει τὸν Μαθητῆν, ὅμ ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς ἀκολουθῆντα, ὅς κ' ἀνίπισεν ἐν τῷ δείπνῳ ὅπῃ τὸ σῆθος αὐτῆ, καὶ εἶπε· Κύριε τίς ὄσῃ ὁ ᾠθαδιδάσσε; τῆτον ἰδὼν ὁ Πέτρος, λέγει τῷ Ἰησοῦ· Κύριε· ἔπος· δὲ τί; βλέπει πῶσῃ ἀγάπῃ εἶχασιν εἰς ᾠρὸς τὸν ἄλλον οἱ Ἀπόστολοι . μανθάκωντας ὁ Πέτρος πῶς ἔμελλε νὰ ὑποθῶνῃ ἁὲ τὸν Κύριον, ἡρώτισε ἁὲ τὸν συμμαθητῆν, ἁὲ τῆ εἶχε πόθον νὰ τὸν ἐξῆ κοινῶν εἰς τὸ μαρτύριον, διὰ νὰ τὸν ἐξῆ κ' εἰς τῷ μέλλουσιν δόξῃ τῆς ἐβανίε Βασιλείας συμμετόχον . Ἀλλὰ ὁ Κύριος τῆ ἔπολε τὸ ᾠεῖργον, καὶ τὸν ἐπαίδευσεν νὰ κοιτάξῃ τὸν ἑαυτὸν τε· κ' νὰ μὴ ἐξέπῆζῃ διὰ τὸν πλησίον τε . „ Ἐὰν αὐτὸν θέλω μῆσειν ἔως ἔρχομαι, τί ᾠρὸς σε; κατέστιν· ἐὰν θέλω νὰ ὑπομείνῃ αὐτὸς εἰς τῷ Ἱερουσαλήμ ἔως νὰ τὸν προσάξω καὶ αὐτὸν νὰ ἄγῃ εἰς τὸ κῆρυγμα, τί σε μέλλει; Ὁ Κύριος ἠθέλε νὰ μείνῃ ὁ Ἰωάννης εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα, νὰ

ἔχει τὴν φροντίδα τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου, καθὼς εἰς τὸν Σταυρὸν τῆ τῆς
 ἐπιδείξασε. Τινὲς δὲ λέγουσι πῶς τὸ εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι ἐμέλλει νὰ ζή-
 σῃ ὁ Ἰωάννης εἰς τὸν τὸν Κόσμον χρόνος πολλὰς, ἔπειδὴ ἕως τὸν καιρὸν
 τῆ Βασιλείας Κομμάδε ἔζησε, καὶ τότε ἀπεπαύθη εἰς τὴν Ἐΐφσον ὑπὲρ γῆρας,
 καὶ ἐπιφανεῖς μεγαλοπρεπῶς, αὐτῷ τῷ ἡμέραν ἐμεταστάθη. Ἀλλὰ ταυ-
 τὰ μὴ ἔγιναν ὑπερον, ἡμεῖς δὲ ἅς ἀλληγορήσωμεν τὸν λόγον, καθὼς καὶ εἰς
 ἄλλα ρητὰ τῆς ἀγίας Γραφῆς ἐποιήσαμεν. Ἐπειδὴ ὁ Πέτρος ἔχει τὴν παρ-
 ἔξω λαμβάνεται, ὡς ἀνὰ τὸν εἶπομεν, καὶ ἡ παρἔξω τελειάνει εἰς τὸν παρόντα
 αἰῶνα. ὁ δὲ Ἰωάννης ἔχει τὴν θεωρίαν, ἡ ὁποία δὲν τελειάνει πώποτε, ἀλ-
 λά μέλλει νὰ εἶναι μετὰ τῆς Ἀγίας πώποτε, νὰ τῆς δίδῃ τὴν ἔσφην τῆς γνῶ-
 σεως αἰδίων, διὰ τὸ εἶπε ταῦτα ὁ Κύριος. „ Ἐξήλθεν ἔτι ὁ λόγος εἰς
 „ τῆς ἀδελφῆς, ὅτι ὁ Μαθητὴς ἐκεῖνος ἐκ ἔποθεν. Ἐπειδὴ ἔποθεν τὰ λό-
 για τῆ Κυρίας ἐνόμισαν οἱ Ἀπόστολοι πῶς μέλλει νὰ ἔποθεν ὁ Ἰωάννης
 ζωντανὸς ἕως τῆς δευτέρας αὐτῆ Παρθένου, ἔπειδὴ τὸ αὐτὸς ὁ Εὐαγγελιστὴς,
 ὡς ταπεινὸν καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, διαφάνει αὐτῷ τῷ σφαλῆρα γνῶμην, λέ-
 γόντας. Καὶ ἐκ εἶπον ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐκ ἔποθεν. Βλέπεις τὴ Μαθητῆ τὸ
 ταπεινὸν καὶ φιλάληθον; δὲν ἐκαταδέχθη ψεύδους ἐπαίους κηρύγματα, ἔπε-
 ἀφῆκε τῆς ἀδελφῆς νὰ λαμβανόνται δι' αὐτὸν μετὰ ψεύδους ἁποδείματα, ἀλλὰ
 ὁμολογεῖ μοναχὸς τῆ πῶς μέλλει βέβαια καὶ αὐτὸς νὰ ἔποθεν ὡς ἀνδρα-
 πος. „ Οὕτως ἔστιν ὁ Μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν παρ᾽ ἑαυτοῦ, καὶ γὰρ ταῦτα.
 Καὶ τὸ τὸ ρητὸν ἀποδείξασιν οἱ τῆς ἀληθείας κηρύκιοι καὶ τῆ ψεύδους συ-
 νήγοροι λέγοντες, πῶς εἶναι γελοῖον καὶ ἄπιστον νὰ μαρτυρῆ μοναχὸς τῆ
 παρ᾽ ἑαυτοῦ καὶ δὲν νοῶσιν οἱ κακοδαίμονες καὶ ἀσωῦτοι, πῶς πρότερον ἐφανέ-
 ρωσεν εἰς τῆς Μαθητῆς αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος μετὰ ἔργον καὶ λόγον τῷ χάλει
 ὅπῃ εἶχε τῆ Πνεύματος, ἔπειτα γράφει ταῦτα καὶ τὰ μαρτυρεῖ ἀληθέστατα. ὅτι
 δὲν ἦτον διωκτὴν ἐκεῖνος ὅπῃ ἐλαμπερῶν μετὰ τῷ χάλει τῆς Θεολογίας καὶ
 ἔκαμε τόσα θαυμάσια νὰ γράφῃ ψεύματα. Καὶ ἄλλως. ἐπειδὴ ὁ Μάρκος καὶ
 ὁ Λουκᾶς, διδάχοντες ἔποθεν τῆς προκείμεναις Μαθητῆς τὸ Μυστήριον, ἔγραψαν
 τὰ Εὐαγγελίά τας, καὶ τὸ μαρτυρεῖ εἰς τὰ προοίμια, ἔποθεν λέγοντας. „ Καθὼς
 „ παρέδωκαν ἡμῖν οἱ ἔξ ἀρχῆς αὐτόπται, καὶ ὑπὲρ τῆς τῆς Λόγου ἁποδείκται.
 Οἱ δὲ μέγας Ἰωάννης δὲν ἦκεσεν ἔποθεν ἄλλως αὐτὰ ὅπῃ ἔγραψεν, ἀλλὰ ἀπο-
 λυθῶντας τῆ Χειρὸς ἔποθεν τῷ ἀρχῆν, τὰ εἶδε μετὰ τῆς ὁφθαλμῆς τας. Ποιῶν
 ἀληθινὴ εἶναι περιπόνητος ἡ μαρτυρία τας. „ Ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ, ἀ ἐποίη-
 „ σεν ὁ Ἰησοῦς, ἀ τινὰ εἶναι γὰρ γράφεται καθ' αὐτὸν, ἔπειδὴ αὐτὸν οἶμαι τὸν Κόσμον
 „ χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. Ἀμὴν. Καὶ ταύτης τῆς λέξεως τὸ ὑπερ-
 βολικὸν ἐφανῆ εἰς τῆς ἀσωῦτες καὶ ἀσεβεῖς Εἰδωλολάτρας βαρὺ καὶ ἀπίστω-
 τον. ἔπειδὴ δὲν ἔξέρχονται πῶς ἔχει ἡ Θεία Γραφή συνήθειαν μετὰ ὑπερβολῆς
 νὰ ἐκαταδείξῃ τὰ παρ᾽ ἑαυτοῦ. ἡ ὁποία λέγει ἔπειδὴ τῆς Πόλεως τῆς Χανα-
 νικῶν πῶς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ἕως τὸν Οὐρανὸν τὰ τείχη τας. καὶ πῶς ἡ γῆ τῆς ἐπαγ-
 γελίας μέλι καὶ γάλα ἀπέβλυσε. καὶ νὰ πληθῶν τὸ σπέρμα τῆ Ἀβραάμ
 ὡς τὰ ἄσπρα τῆ Οὐρανῶν, καὶ ἄμμον θαλάσσιον. Ὀμοίως καὶ ὁ Δαβὶδ λέγει,
 πῶς ἀπέβαιναν ἕως τῆς Οὐρανῶν τὰ κύματα, καὶ κατέβαινον ἕως τῆς Ἀβυσσῶν.
 ὅπῃ αὐτοὶ μὴ ἔγραψαν τῷ ὑπερβολῆς ἀκρατον καὶ ὑπερμετρῶν, ἀμὴ τὸς ὁ
 πάνσοφος ἐπαίδευσεν τὸ πᾶν καὶ ὑπερβάλλον τῆς λέξεως μετὰ τὸ νὰ εἶπῃ,
 Οἱ

Οἶμαι, ἦγαν Νομίζω, ἢ ὡς μὲ φαίνεται. Ἀλλὰ ἄς νοήσωμεν καὶ πνευματικώτερον τὰ τῷ Πνεύματος. ὑψηλοτέρα φαίνεται καὶ τέτα τῷ ρήτῃ ἢ ἔξοιοι, ἕξτι δὲ λέγει μόνον διὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἡρόμενος ἀνθρώπος, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ὅπῃ ὅλον τὸν Κόσμον ἐδημιούργησεν, καὶ μόνον τὸν αἰδητὸν ὅπῃ βλέπομεν, ἀλλὰ καὶ τὸν νοητὸν καὶ ἀόρατον, ὅπῃ ἡ κτίσις ὅλη δὲ δυνάται νὰ χωρήσῃ τὸν λόγον καταλεπτῶς διὰ ὅλα τὰ παράγματα πῶς ἔγιναν. ἕξτι τίς δυνάται νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτίαν καὶ φύσιν τῆς ὄντων, τῷ Οὐρανῷ λέγω, ἀστέρων, ζώων, φυτῶν, ἰχθύων, καὶ τῆς ἐπιλείπων; Δὲ χωρεῖ λοιπὸν ὁ Κόσμος νὰ καταλάβῃ πῶς ταῦτα, καὶ πόσα, καὶ ἕξτι, ὅπῃ μὴδὲ τὰ ρεφύται ἐχώρησεν. ὅτι μὴδὲ τὴν ἀτμοσφαιρῶν χωρεῖ ὁ δειλὸς καὶ ἀκόλαστος. καὶ εἰς ἀσυνετῆ καρδίαν σοφία ἐκ εἰσελθούσεται. Ἀλλὰ εἰς ἡμᾶς νὰ χωρήσῃ οἱ λόγοι τῆς ἀρετῶν, νὰ μᾶς φωτίσῃ τὸν νῦν, ἵνα μισήσωμεν τὸν μάταιον τῶτον Κόσμον. τὸν δὲ Θεὸν καὶ Σωτῆρά μας ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ ποθήσωμεν, καὶ τὰς σωτηρίας ἐντολὰς αὐτῆ νὰ φυλάξωμεν, διὰ νὰ ἀξιοθῶμεν καὶ τῆς αἰωνίας ζωῆς καὶ μακαριότητος, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τῆς ὑπερφώτης καὶ μακαρίας Τριάδος. Ἡ, πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυνώσεις εἰς τὰς ἀπεραίους αἰῶνας. ΑΜΗΝ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

